Giới thiệu Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử

Trong Truyện Cuồng Nữ Bắt Phu Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử của tác giả Hàn Hi Nhi , Nàng là một cô gái của thế kỷ 21 , một xã hội hiện đại , mọi thứ hiện đại và nàng đã bắt đầu tìm một nửa của mình . Nhưng mà , nàng là một người của phải "Hai Lưng" !!!

Mọi người đều cười vào bức tường của nàng . Điều này đã làm cho cô rất bực và quyết đi sửa chữa khuyết điểm ... Không may là cô bị xuyên qua , về quá khứ và trở thành một mụ béo xấu xí . Bị thứ muội hãm hại , bị phụ thân hạ độc , nàng đã trốn được và lang thang một mình ...

Hắn , là một thái tử Đông Vũ có tầm mắt nhìn xa trong rộng , tuy mang tính cách lạnh lùng nhưng từ khi nào hắn đã bị con béo kia mê hoặc và trở thành vợ mình , đã vậy còn được xem là báu vật trong thành ... Nhưng mà , bất ngờ nàng đã trở thành một đệ nhất mỹ nữ trong triều , một con thiên nga đã hồi sinh . Nhưng từ bây giờ thâm tâm của nàng chỉ toàn là ý nghĩ báo thù !!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tam dương thần công

Trong hội xem mắt, Viên Chiêu Quân đứng trên đài giới thiệu mình, dưới đài mấy trăm người hò hét ầm ĩ.

Viên Chiêu Quân nói xong tên mình, dưới đài có người nói: " Ngươi có phải tới nhầm chỗ rồi không, chúng ta đều là đàn ông bình thương, không có ai là đồng tính luyến ái."

"Ta là con gái." Sắc mặt Viên Chiêu Quân nhất thời lạnh lẽo, giọng nói cũng lãnh tới cực điểm.

"Ha ha ha. . . . . ." Mấy tên đàn ông dưới khán đài nhất thời cười lớn, có người giễu cợt nói: " Con gái? Mọi người đã gặp qua con gái như vậy sao? Trước sau như một, coi như là thùng nước đi, cũng nên có chút đường cong chứ. Mọi người thấy tôi nói đúng hay không!"

"Đúng!" Đám đàn ông đồng thanh trả lời, âm thanh có thể nói vang tận mây xanh, quanh quẩn thật lâu ở bên tai Viên Chiêu Quân.

Có người nói tiếp: " Đi xuống đi, đi xuống, nhìn ngươi thì đàn ông tới thân cận cái gì?"

Viên Chiêu Quân thật muốn bóp chết đám đàn ông không có nhân phẩm này, cô coi như không có ngực cũng không cần phải ô nhục cô như thế. Nhưng mà, cô đúng là ngực phẳng sao? Phải kỳ thị cô như thế sao? Viên Chiêu Quân hung hăng nhìn chằm chằm vào đám đàn ông dưới đài, nàng nghĩ nếu ánh mắt giết người được thì tốt, cô có thể trừng mắt, cho bọn đàn ông xấu xa không có nhân phẩm này chết hết đi.

Cô bước xuống đài, còn nghe được người châm chọc nói: " Còn nói tên nào là Vương Chiêu Quân, còn tưởng là Tứ Đại Mỹ Nữ cơ đấy!"

Một cô gái nói: " Người nghe lầm rồi! Người ta là Viên Chiêu Quân."

" Mặc kệ cô ta là Viên hay Vương, dù sao gọi là Chiêu Quân đã thấy ghê tởm rồi, thật là làm dơ bẩn tên Chiêu Quân này. Dáng dấp nam không ra nam, nữ không ra nữ, cả người gay còn đẹp hơn so với cô ta." Một đàn ông không có nhân phẩm chê cười nói.

Viên Chiêu Quân cố gắng nén trong lòng, nhanh chóng rời khỏi hội trường. Đến khi không ai gần đấy, cô lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi điện, hướng về điện thoại nói: " Yến Tử, tớ sắp chết, cậui mau tới đây đi."

" Xảy ra chuyện gì rồi, cậu đừng khóc nha, tớ sẽ tới." Người nghe điện thoại nói hết một tràng rồi tắt điện thoại.

Chỉ một lát, Yến Tử đi đến trước mặt Viên Chiêu Quân, khuôn mặt mang nụ cười, cợt nhã nói: " Cậu lại đi xem mắt rồi, không sợ lòng tự ái bị đám nam nhân xấu xí kia dày xéo sao."

" Tớ cũng đâu muốn vậy! Nhưng tớ 25 rồi, đã thành gái ế, nhìn cậu xem, vừa tốt nghiệp đã gả vào nhà giàu có làm Thiếu phu nhân." Viên Chiêu Quân vẻ mặt tội nghiệp nhìn người bạn thân từ nhỏ.

" Không lấy chồng thì không có quan hệ gì, một người cũng không thể vui vẻ sống qua ngày." Yến Tử thực sự nói thật, đến bây giờ nàng mới hối hận vì kết hôn quá sớm.

" Cái người cả ngày ăn thịt thì làm sao biết được người khổ." Viên Chiêu Quân kéo bạn thân cùng phòng đi dạo phố," Hôm nay cậy phải đi theo tớ, không thì tớ chết cho coi."

"Cậu muốn gì sao?" Yến Tử thuận miệng hỏi.

" Mua áo lót, cho dù là giả, ta cũng không muốn người ta nói ta là nam nhân." Viên Chiêu Quân nghiêm túc nói, nàng hôm nay nhất định phải mua loại

siêu cấp dày, mặc vào xem ai dám nói nàng là nam nhân.

" Chiêu Quân, cậu đừng giằng co nữa, áo lót của cậu cũng có thể bán sỉ rồi đấy." Yến Tử khuyên, đối với bạn tốt của cô là hết sức im lặng, Chiêu Quân có một chút tiền lương là đều dâng hiến cho cửa hàng bán đồ lót hết.

" Nếu không thì làm thế nào? Cậu định cho tớ là gái ế sao? Sau đó cô đơn tới già." Viên Chiêu Quân nói, làm bộ khóc lóc.

" Cậu cũng đừng giả bộ, thương thế của ngươi cái rắm ấy! Nếu thật muốn trở nên mãnh liệt, đi làm bộ ngực giả đi!" Yến Tử cũng chỉ là thuận miệng nói, không biết rằng bạn tốt coi là thật.

"Đúng đúng đúng. . . . . Cậu tốt quá, tớ muốn đi làm bộ ngực lớn." Cô nói xong liền kéo bạn thân về nhà.

"Cậu định đi đâu?" Yến Tử hỏi.

"Về nhà lấy tiền, lập tức đi làm bộ ngực giả." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói, nghĩ đến có thể thoát khỏi số mạng ngực phẳng, suy nghĩ một chút liền cảm thấy kích động.

"Không thể nào! Cậu thật muốn có bộ ngực lớn." Yến Tử thật muốn tát bạt tai vào chính mình, nàng làm sao có thể nói đến bộ ngực lớn đây? Thực không nghĩ sẽ đến nông nỗi này.

"Đương nhiên là thật, chỉ là. . . . . ." Viên Chiêu Quân suy nghĩ một lúc, nhìn bạn tốt cười quái gở " Chẳng qua tớ không có nhiều tiền cho lắm, chỉ có vỏn vẹn hai mươi ngàn thôi, tớ nghĩ nhất định không đủ, không bằng cậu cho tớ mượn một chút đi."

" Không được, cậu không nên đi làm bộ ngực giả, thứ đó đối với cơ thể không tốt." Yến Tử nghiêm túc nói.

" Tốt, cậu không cho mượn đúng không! Cậu thấy rồi chứ, ở đó có xe hàng lớn đi tới, cậu không cho tớ làm bộ ngực lớn, tớ lập tức chết cho coi." Viên Chiêu Quân chỉ là nói đùa, bất quá là muốn dọa bạn tốt một chút mà thôi.

Mà Yến Tử lại không nghi ngờ gì, cuối cùng cũng sẽ thỏa hiệp, "Được. . . . . Được rồi!"

Vì vậy Viên Chiêu Quân cầm tiền của mình và số tiền mượn từ bạn tốt, ngày thứ hai liền đi ngay đến bệnh viện làm ngực. Bạn tốt Yến Tử rất lo lắng cho nàng, luôn là người bạn bên cạnh nàng.

Đưa tiền xong, nằm trên bàn mô, Viên Chiêu Quân liền bắt đầu nói lảm nhảm. " Lạy thần lạy phật! Các ngài cần phải phù hộ cho con! Để khi con tỉnh lại trở thành sóng lớn mãnh liệt!"

Yến Tử buồn cười mà nói: " Cậu nha! Thật buồn cười, nhưng mà có thuốc tê rồi, cậu cứ thoải mái ngủ đi! Coi như cầu thần bái phật, cái người gặp chuyện thì lại ôm chân phật, thần phật sẽ quản cậu sao?"

" Cùng cậu nói không được." Viên Chiêu Quân liếc ngang bạn tốt một cái. Lúc này bác sĩ bắt đầu để Yến Tử ra khỏi phòng phẫu thuật, không bao lâu, thuốc tê bắt đầu ngấm vào, Viên chiêu Quân cứ vậy mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Một lòng nghĩ tỉnh lại sẽ trở thành mỹ nữ, ai lại ngờ khi tỉnh lại trước mắt vậy đều thay đổi, cô không phải là cô nữa, mà lại biến thành một mụ vừa béo lại vừa đen.

Nước Đông Vũ, phủ Thừa Tướng.

Viên Chiêu Quân mở mắt ra, thấy không phải là thầy thuốc, cũng không phải là y tá, lại là một lão phu nhân hơn 60 tuổi, người này tóc trắng một nửa, nhưng trên mặt lại không có nếp nhăn nào. " Nha đầu ngươi cuối cùng cũng tỉnh, đã nói không muốn ngươi luyện " Tam Dương thần công" rồi, sao ngươi lại lén luyện đây?"

Viên Chiêu Quân nhìn bên trong căn phòng bãi biện cổ kính, lại nhìn vào lão phu nhân này trang phục quái dị, trong lòng suy nghĩ, đây rốt cuộc là nơi nào?

Nàng chưa kịp mở miệng hỏi, lão phu nhân lại nói: " Nha đầu ngốc này, Tam Dương thần công đến ta còn chưa dám luyện, sao ngươi dám trộm luyện hả? Ngươi một khi đã luyện muốn bỏ cũng bỏ không xong nha."

Viên Chiêu Quân cau mày, suy nghĩ đến trời cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, mở miệng hỏi: " Tại sao?" Âm thanh này vừa thốt ra khiến nàng bỗng giật mình, đây là giọng nói của nàng sao? Thanh âm nghe như tiên nhạc giữa không trung, chẳng lẽ nàng giải phẫu ngực xong, giọng nói cũng trở nên dễ nghe. Thế nhưng đây là đâu? Rõ ràng là không giống như bệnh viện!

" Nha đầu ngốc nghếch này, ta xem là luyện công luyện đến choáng váng rồi, Tam Dương thần công đâu phải ngươi có thể luyện, cái gọi là tam dương chính là muốn tiếp nhận nam tử Thuần Dương sinh ngày dương tháng dương năm dương. Ngươi hiện tại mới bắt đầu luyện tập, ba tháng sau nếu vẫn không hấp thụ được thuần dương khí, ngươi sẽ chết."

"Nghiêm trọng như thế sao? Không phải là dọa người sao!" Viên Chiêu Quân mở miệng rộng trừng mắt nhìn lão phu nhân một lúc lâu, lại nói: " Vậy làm

sao có thể hấp thu Thuần Dương khí?" Nàng bây giờ vừa nghe đến chuyện ảnh hưởng đến tính mạng, căn bản không suy tính, tuy suy đoán hoàn cảnh hiện tại, nàng đoán hơn phân nửa là đã gặp phải truyền thuyết xuyên qua thời không, thế nhưng vấn đề nào chăng nữa cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ của nàng, liền để qua một bên không nói nhiều.

Vừa nghe đến vấn đề này, gương mặt lão phu nhân đột nhiên trở nên đỏ ửng, có chút thẹn thùng nói: " Chính là có da thịt vợ chồng với nam tử Thuần Dương sinh vào ngày dương tháng dương năm dương."

"A! Nam nhân, lão thái thái không có lầm chứ! Ha ha, nhĩ lão thật đúng là tà ác nha!" Đây là công phu quỷ gì chứ, nghe là lạ, cũng không biết công hiệu cái gì, luyện lại có chỗ tốt gì.

" Lão thái thái cái gì, ta là sư phụ ngươi, nha đầu này, luyện công đến tẩu hỏa nhập ma rồi, sư phụ người cũng không nhận ra." Lão phu nhân sắc mặt tối sầm lại, hung hăng gõ vào đầu Viên Chiêu Quân một cái.

Viên Chiêu Quân bị gõ đau đến mức trước mắt hiện rất nhiều sao, ôm đầu kêu đau, " Sư phụ, người đánh chết người nha" Nói vừa dứt, đầu của nàng đột nhiên kịch liệt đau nhức, nàng ôm đầu, " Đau, đau quá."

"Chiêu Quân, ngươi làm sao vậy? ẻe sư phụ nhìn một chút." Lão phu nhân nhanh chóng kiểm tra, lại không rõ nguyên nhân, cau mày nói: " Không có vấn đề gì, rốt cuộc đã xảy chuyện gì? Chẳng lẽ Tam Dương thần công có vấn đề?"

Lão phu nhân không nghĩ ra vấn đề, mà lúc này đầu Viên Chiêu Quân càng đau dữ dội, nàng chỉ có thể ôm đầu lăn lộn trên giường, có nhiều thứ không thuộc về trí nhớ của nàng tràn ngập đầu óc, từng thứ một xuất hiện thoáng qua trong đầu nàng, những ký ức ngày càng rõ ràng, trí nhớ hòa chung lại một chỗ.

Cũng không rõ qua bao lâu, đầu của nàng không hề đau đớn nữa, nét khổ sở trên mặt biến mất, nàng mở mắt ra, nhìn phu nhân trước mắt, lẩm bẩm mở miệng " Sư phụ"

Thì ra phu nhân này là sư phụ của thân thể, tên là Đông Phương Tố. Vị Đông Phương Tố này không rõ có quan hệ gì với mẫu thân nàng, vẫn luôn bên cạnh nàng, dạy nàng luyện chữ tập võ, gần như là mẫu thân. Nhưng nàng đặc biệt tham ăn, chỉ cần một lúc không được ăn, lòng của nàng giống như bị trùng tử cắn rất khó chịu, vì thế mà dung mạo của nàng đặc biệt mập. Nghĩ đến đây, Viên Chiêu Quân đưa tay lên nhìn một chút, thân thể này tối thiểu cũng đến 200 cân, hơn nữa da vừa dày vừa đen. So với nàng ngực phẳng hồi trước còn khó nhìn hơn, nàng thật là xui xẻo. Lại cúi đầu nhìn ngực mình, nàng liền muốn khóc, hiện tại ngực của nàng trở nên bự hơn, cũng có thể gọi là song triều mạnh mẽ, nhưng nàng không phải muốn như vậy, cái này căn bản là thịt béo a!

Nàng là con gái duy nhất của vợ cả tại phủ Thừa Tướng, lúc nàng hai tuổi thì mẫu thân qua đời, từ nhỏ là do sư phụ nuôi lớn nàng. Nàng tuy là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng tại Tướng phủ không ai thích nàng, cha của nàng thấy dáng vẻ nàng xấu xí một cái cũng không muốn nhìn. Mặc kệ nàng ăn uống, nàng chính là người dư thừa trong phủ này.

Nàng vì muốn được đẹp, để có thể trước mặt mọi người mà ngẩng đầu lên, lại nghe hai sự muội nói học Tam Dương thần công có thể ngày càng trở nên xinh đjep. Vì vậy nàng lén trộm từ chỗ sư phụ quyển bí tịch " Tam Dương thần công."

Nàng tài nào biết, học hơn mười ngày, đã tẩu hỏa nhập ma rồi, vì thế đi đời nhà ma. Cho nên bộ ngực lớn của Viên Chiêu Quân xuyên đến thân thể đại tiểu thư của Tướng phr. Bây giờ Viên Chiêu Quân hối hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè rồi. Nàng chỉ là đi giải phẫu bộ ngực, lại xuyên việt, thật là hố đen nha.

"Nha đầu ngươi không có việc gì là tốt, thật là hù chết sư phụ." Đông Phương Tố nhìn nàng không có việc gì, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Trong đầu đã có cả đại lục đầy thông tin, còn về thông tin của thân thể, nàng cũng sẽ không giả bộ mất trí nhớ để gạt người. Nhìn sư phụ, cười cười, " Nhi không sao, sư phụ yên tâm, không chết được đâu."

"Không chết được? chớ có nói hay, ba tháng ngươi không cùng Thuần Dương nam tử có da thịt vợ chồng thì người phải đi lấy Diêm La Vương biết chưa." Đông Phương Tố vừa dứt lời như dội một gáo nước lạnh vào Viêm Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân nghĩ mình không vì bộ ngực giải phẫu mà chết, còn xuyên qua cũng coi như là may mắn. Vì vậy cười ha hả nói: " Cái này có gì đâu, chúng ta sẽ đi tìm nam tử Thuần Dương chộp ngay là được, nơi nào có sinh mệnh mới quan trọng." Nàng nói rất dễ dàng, nhưng sắc mặt sư phụ lại không đẹp mắt.

" Cái nha đầu này, đầu óc đúng xấu, nói chuyện to gan như vậy, nam nhân này là người ngươi nói ra là có thể hay sao?" Hơn nữa còn là nam tử Thuần Dương, ở nơi nào mới tìm được.

"Nếu không thì thế nào? Khóc chờ chết?" Viên Chiêu Quân buồn cười hỏi.

"A! Cũng gần thế. Vi sư để cho hai sư muội ngươi đi hỏi thăm." Đông Phương Tố miệng nói hai sư muội nhưng thực ra là hai nha hoàn mà mẫu thân Viên Chiêu Quân mua cho nàng, chỉ là Đông Phương Tố thu hai nha hoàn đó làm đệ tử. Hai người, một người tên là Qủa khế, người là Cây Dương Mai. Mẫu thân họ Dương, hai nhà hoàn cũng theo họ của mẫu thân nàng.

"Tạ ơn sư phó." Viên Chiêu Quân trong lòng suy nghĩ, nàng cũng không thể rảnh rỗi như vậy, cũng muốn đi tìm Thuần Dương nam tử trong truyền thuyết. Còn Tam Dương thần công nếu không luyện sẽ chết người này, nàng sẽ để cho sư phụ chỉ điểm tiếp tục luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cưới hẹn

Viên Chiêu Quân đứng trước gương uốn qua uốn lại, nhìn người trong gương hiện tại vừa đen vừa mập, nàng không khỏi than thở " Sư phụ, ta đây mập thế này có thể giảm cân sao? Còn nữa, da có thể biến trắng sao?" Nàng hiện tại là quan tâm nhất vấn đề giảm cân, ở hiện đại nàng ăn thế nào cũng không mập, chẳng qua là quá gầy, nhưng cũng là Thái Bình công chúa trong mắt mọi người.

"Có thể lắm!" Đông Phương Tố nhìn dáng vẻ nàng có chút buồn cười, nha đầu này trước giờ chưa nghĩ tới việc giảm cân, hôm nay là thế nào đây? Giống như trở thành người khác vậy.

Viên Chiêu Quân xem xét trước gương, cảm thấy y phục trên người quá sặc sỡ, vì vậy nói: " Ta đi thay y phục khác." Nói xong nàng đến ngăn tủ tìm y phục, từ trong trí nhớ của thân thể này nàng biết phía dưới hộc tủ có hai bộ y phục màu trắng.

Tìm được y phục xong, vừa mới cởi ra, lại cảm thấy thân thể này có gì không đúng, đặc biệt là trên lưng giống như có thương tích, nàng lúc này mới cẩn thận ngẫm lại, thì ra ngày trước, nàng và muội muội chưa xuất giá Viên Tiểu Điệp xảy ra tranh chấp, vì thế bị muội muội cho hai nha hoàn đánh.

Nghĩ tới thứ muội muội hung ác đó, trong lòng Viên Chiêu Quân không khỏi bốc hỏa, thù này nàng nhất định phải báo. Chỉ là hiện tại chưa phải lúc báo thù, theo nàng thân thể lúc này, đi bộ cũng sẽ thở gấp, nói chi là lợi dụng nội công xử lý thứ muội. Cho nên việc gấp rút bây giờ chính là giảm cân.

Đông Phương Tố nhìn nàng mặc bộ y phục màu trắng thuần khiết, cũng có chút hiếu kỳ, chỉ là không suy nghĩ nhiều nói: " Thân thể người còn chưa khôi phục, bây giờ không nên luyện công, ngày mai rồi luyện. Chỉ là ngươi ngàn vạn lần không được tập một mình, nhất định phải có sư phụ kế bên mới được luyện, biết chưa?"

" Đệ tử biết" Viên Chiêu Quân cười ha hả đồng ý, lúc này bụng kêu rột rột, nàng có chút xấu hổ cười nhìn sư phụ " Con đói rồi, có gì ăn không?"

" Có" Đông Phương Tố nở lên nụ cười cưng chiều, " Cũng biết người sẽ đói, ta đã sai Quả Khế làm thức ăn cho ngươi rồi."

Đông Phương Tố vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, ngoài phòng một giọng nữ nhi vang lên " Tiểu thư, thức ăn đã chuẩn bị xong."

Viên Chiêu Quân tìm giọng nói vừa phát ra, chủ thấy một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, lông mày thanh tú, trên mặt có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, quần áo màu xanh da trời, nhìn đặc biệt đáng yêu. Nhưng thanh âm kia thực sự là hù nàng, vừa lúc đầu, nàng còn tưởng rằng là giọng của người chết đấy.

Nhìn thức ăn trên bàn, Viên Chiêu Quân dù biết nguyên chủ thân thể này thích đồ ăn, thế nhưng toàn thịt cá, đây là muốn cho người khác chết vì ăn sao? Viên Chiêu Quân mặt tươi cười, đối với sư phụ cùng sư muội Qủa Khế nói: " Các ngươi cũng đói bụng rồi, ta thấy cũng nên cùng dùng trưa đi"

" Tiểu thư, không phải người thích ăn thịt sao?" Làm sao lại có thể cho chúng ta ăn mất?" Một cô nương từ bên ngoài nhẹ nhàng đi vào, giọng nói ngược lại rất dễ nghe. Áng dáp cũng thanh tú khả ái, nhìn có dáng vẻ nghịch ngợm bướng bỉnh.

Viên Chiêu Quân sợ giật bắn người, nhìn nữ hài nhi, không khỏi nói: " Các ngươi đi bộ không có tiếng động, nói chuyên âm sâu, muốn hù chết người nha" Nàng không phải là chủ nhân trước, từ nhỏ đã quen được bất bình thường của hai sư muội.

Qủa khế âm thật sâu lại vang lên, " Tiểu thư, chúng ta làm sao có thể hù chết người? Muốn hù dọa cũng là hù chết Viên Tiểu Điệp."

Vừa nhắc tới Viên Tiểu Điệp, Viên Chiêu Quân trở nên tức tối, nhìn sư phụ cùng hai sư muội nói: " Các người ăn nhanh đi, ta đi phòng bếp lấy cháo trắng."

" Cháo trắng? Tiểu thư nhất định muốn ăn những thứ đó?" Qủa khế cùng Cây Dương Mai cùng thốt ra.

Thấy bộ mặt các nàng như gặp phải quỷ, Viên Chiêu Quân không khỏi cười nói: " Ta nhất định phải ăn cháo trắng rau dưa." Bụng nàng hiện tại mặc dù đói, nhưng mà nhìn đồ dầu mỡ thật sự nàng ăn không vô.

" Sư phụ, Cây Dương Mai, các người ăn trước đi." Ta đi giúp tiểu thư lấy đồ ăn." Qủa Khế nói xong, tựa như một trận gió, biến mất khỏi phòng.

Nhìn họ xuất hiện biến mất như gió, Viên Chiêu Quân không khỏi than thở trong lòng, thật ra thì nàng cũng là cùng hai sư muội luyện công, nhưng cũng vì nàng quá béo mà cũng chỉ luyện tập nội công, nội công nàng luyện được tuy nói không tệ, nhưng vì quá béo mà cũng chẳng có biện pháp thi triển, nghĩ tới một thân thịt béo, nàng nghĩ ngay, sau này nhất định phải ăn cháo trắng rau dưa giảm cân mới được.

Đông Phương Tố cùng Cây Dương Mai ngồi xuống ăn, Viên Chiêu Quân nhìn họ ăn, cũng không biết thế nào, lại càng xem càng thấy đói, bụng nàng cũng phối hợp kêu lớn tiếng, nàng nuốt nước miếng, dùng sức chịu đựng, nhưng là nàng cũng không biết thế nào, không chế không được chính mình, tay tự giác liền lấy bát đũa, tiếp theo như một trận gió cuốn mây tan, một bàn thịt đã đi xuống bụng.

Sau khi ăn xong còn ợ một cách thỏa mãn, lúc này nàng mới nhìn đến sư phụ cùng sư muội miệng há hốc, vẻ mặt kinh hãi, lúc này nàng mới nhận ra chính mình ăn được bao nhiêu thứ, nghĩ tới vừa rồi dáng vẻ nàng thật mất hình tượng, nquar thật muốn điên mất, nàng làm sao lại không kiềm chế được cái miệng này đây?

Nàng mặt lúng túng cười, "Hắc hắc. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . . Ngượng ngùng nha! Các ngươi đi lấy thức ăn ăn đi! Hắc hắc. . . . . " Nụ cười kia nói nghiêm túc còn có dư thừa.

Sư phụ thở dài một cái, trên mặt là nụ cười cưng chiều, " Ăn thì ăn đi, Cây Dương Mai, ngươi đi lấy thức ăn cho ta."

"Tiểu thư, ngươi không phải là muốn ăn cháo trắng rau dưa sao? Thế nào. . . . . " Cây dương mai chưa nói xong liền bị sư phụ trừng mắt liếc, im lặng, ngược lại cười nói: "Ta liền đi kiếm thức ăn, sư phụ đừng nóng giận." Nói xong nhanh như chớp chạy mất bóng dáng.

Khi Qủa Khế bưng cháo trắng rau dưa trở về phòng, nhìn thấy trên bàn thức ăn không còn, không cần nghĩ cũng biết là tiểu thư nhà mình ăn, trong lòng cũng vui mừng, ăn nhiều như thế đã nói lên thân thể tốt lên rồi. Để nồi cháo trên bàn, sau đó ngồi xuống, mặt hưng phấn, "Tiểu thư, người không có chuyện gì là tốt. Người mới vừa rồi muốn ăn thức ăn nhẹ như vậy, làm ta giật cả mình."

Nhìn ánh mắt của Quả Khế cùng sư phụ, nàng biết hai người là chân chính đối tốt với nàng, còn vẻ nghịch gợm của Cây Dương Mai cũng là tốt với nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy bây giờ so với hiện đại hạnh phúc hơn nhiều, nơi này có ba người quan tâm nàng, mà hiện đại trừ Yến Tử ra cũng chẳng có ai. Cho nên nàng nghĩ nên sống tốt vào.

c

____

Buổi chiều, Viên Chiêu Quân cảm giác mình thể lực dồi dào, nhìn thịt béo trên người, nàng quyết định vận động một chút. Vì vậy đang ở trong sân chạy bộ. Mới vừa chạy một lát đã cảm thấy toàn thân mỡ đều tan ra như lửa đốt, vì vậy nàng còn có động lực rồi, chạy mồ hôi đầm đìa .

"A! Tỷ tỷ đang vận động nha!" thanh âm Viên Tiểu Điệp đến, bóng dáng đã xuất hiện tại cửa viện.

Viên Chiêu Quân dừng động tác lại, nhìn trong ký ức kia có chút mơ hồ về Viên Tiểu Điệp, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn lướt qua, không mặn không lạt nói: "Có chuyện gì sao?"

Viên Tiểu Điệp không nghĩ tới nàng sẽ tỉnh táo như thế, có chút khinh bỉ nhìn Viên Chiêu Quân mặt mập, trong mắt tràn đầy khinh thường, "Nghe nói hoàng thượng đang chỉ hôn cho Tam hoàng tử."

Cây Dương Mai cũng không biết từ nơi nào bay ra, đứng ở sau Viên Chiêu Quân, hận hận nhìn chằm chằm Viên Tiểu Điệp, "Tam hoàng tử không phải là cùng tiểu thư nhà ta từ nhỏ có hôn ước sao?"

Viên Chiêu Quân ngẩn ra, ở trong đầu tìm kiếm mọi thứ có liên quan đến Tam hoàng tử , quả nhiên là người cùng nàng từ nhỏ có hôn ước. Nguyên chủ còn rất thích Tam hoàng tử , tuy nói từ nhỏ đến lớn chỉ cùng Tam hoàng tử gặp mặt hai lần, nhưng trong lòng thân thể này đã nhận định Tam hoàng tử là phu quân tương lai của nàng. Nàng mặt lạnh nhạt, "Đó là chuyện của hoàng thượng, ta không xen vào."

"Tiểu thư, người không phải là. . . . . " Viên Chiêu Quân liếc Cây Dương Mai một cái, ngắt lời nàng, "Chỉ là hôn ước mà thôi, không cần để ý."

Cây Dương Mai có chút không hiểu tâm tư tiểu thư nhà mình, cũng không nói nữa.

"Coi như là ngươi tự biết thân phận, chỉ là ngươi có biết người nào hoàng thượng ban thưởng cho Tam hoàng tử làm Vương phi không?" Viên Tiểu Điệp nói qua gương mặt vẻ hả hê.

"Là ngươi đúng không! Chỉ là ngươi cũng cùng ta có quan hệ, thấy đắc ý thì nên trở về viện mà đắc ý đi." Viên Chiêu Quân vẫn luôn nhàn nhạt, tiếp nói: "Cây Dương Mai tiễn khách."

"Ngươi. . . . . Ngươi lại dám đuổi ta đi? Xem ra ngày đó ta dạy dỗ còn chưa đủ đúng không!" Viên Tiểu Điệp tức giận xanh cả mặt, nàng mới là tiểu thư chân chính trong tướng phủ, cái nữ nhân béo này, cái gì cũng không có.

"Người ta nếu không đi, Cây Dương Mai, thả chó cắn người." Viên Chiêu Quân lạnh lùng liếc Viên Tiểu Điệp một cái, nữ nhân này thật là cần ăn đòn nha!

Cây Dương Mai nghe xong, tâm trí nhất thời xuất hiện có vài vạch đen, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta không có nuôi chó."

Viên Chiêu Quân dừng lại, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, nha đầu này còn tưởng là thật. Ánh mắt của nàng chuyển một cái, cười nói: "Như vầy phải không? Không sao, về sau nhớ nuôi con chó săn. Chuyên cắn người nào tới viện chúng ta hả hê." Nàng nói xong xoay người hướng tới đại sảnh.

"Dạ, tiểu thư nói đúng." Cây Dương Mai nói xong cười hì hì nhìn về phía Viên Tiểu Điệp, "Nhị tiểu thư, ngươi còn không đi chứ? Ngày đó là tiểu nhân cùng Qủa Khế đều không có nên để cho người đánh tiểu thư nhà ta, người cho rằng hôm nay còn có cơ hội?" Cây Dương Mai cũng không phải là giảng đạo lý, ngày đó Viên Chiêu Quân bị đánh, nàng phải đi đánh Viên Tiểu Điệp , nếu không phải trước kia Viên Chiêu Quân sợ gây chuyện nên ngăn cản ,

thì Viên Tiểu Điệp lúc này không còn bộ dạng tới đây hả hê nữa.

Viên Tiểu Điệp dừng lại, nhìn Cây Dương Mai phát ra ánh mắt lạnh, không khỏi run lên một cái, xoay người liền rời đi, "Hừ! Ta không tin ngươi có thể đi theo tiểu thư nhà ngươi cả đời." Nàng thật là không phục nha! Nàng bất luận có nhiều ưu tú cũng chỉ là một thứ nữ, mà Viên Chiêu Quân mặc kệ vừa xấu xí vừa mập, hoàn toàn không làm được gì, lại là là đích nữ. Tuy nói không được cưng chiều, nhưng nữ nhân đó từ nhỏ cùng Tam hoàng tử có hôn ước, vì thế nàng và mẫu thân làm mọi thứ chuyện mới để cho hoàng thượng gả. Vốn tưởng rằng như vậy nàng có thể khiến nữ nhân kia tức giận, có thể khiến nữ nhân xấu xí Viên Chiêu Quân nhục nhã. Nhưng nàng lại không nhìn thấy bộ dạng Viên Chiêu Quân thê thảm, mà là ánh mắt lạnh nhạt. Nàng không phục, một nữ nhân xấu xí có cái gì hả hê, có tư cách gì mà coi thường nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thèm nam nhân muốn điên rồi sao

Cây Dương Mai nhìn thấy Đông Phương Tố đến, đầy phẫn nộ mà nói: "Sư phụ người không phải cảm thấy Viên Tiểu Điệp rất quá đáng sao? Lại dám đoạt vị hôn phu của tiểu thư."

Viên Chiêu Quân nghe xong, ngược lại nở nụ cười nói: "Thứ ta không cần thì đưa cho nàng nhặt, nàng cùng lắm chỉ là đồ bỏ đi thôi, oán giận có gì tốt chứ."

"Cũng lạ nha!" Quả Khế cùng Cây Dương Mai ngạc nhiên nhìn Viên Chiêu Quân.

"Chiêu Quân cũng đã nghĩ thoáng, chúng ta cũng không nên nói gì nữa." Đông Phương Tố nói xong, nghi ngờ quan sát Viên Chiêu Quân, thầm nghĩ, con người có thể bỗng dưng trở nên thông minh như vậy sao? Hơn nữa cả tính tình cũng thay đổi.

Đêm đầu tiên Viên Chiêu Quân tới cổ đại đều ngủ rất ngon, nhưng đến ngày thứ hai tỉnh lại, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cảm thấy không thích hợp, chải đầu xong liền đến sát vách gian phòng của sư phụ.

"Sư phụ, hoàng thượng có thể tùy ý thoái hôn sao?" Đây cũng là nàng đột nhiên nghĩ đến vấn đề của phim truyền hình.

"Không thể. Vì thế ta đi nghe, tướng gia nói Tam hoàng tử cưới Viên Tiểu Điệp làm chánh phi, ngươi làm thị thiếp." Đông Phương Tố thầm nghĩ, nha đầu này thế nào đây? Chẳng lẽ ngủ một đêm lại ưa thích Tam hoàng tử rồi sao?

"Thị thiếp?" Viên Chiêu Quân trừng mắt, tiếp liền tức miệng mắng to , "Choáng nha, Tam hoàng tử đầu óc có bệnh đúng không! Ta đây mập xấu như vậy, còn cho ta làm thị thiếp? Sẽ không sợ ta đè hắn chết sao."

Đông Phương Tố nghe xong, xì cười ra tiếng, "Cái nha đầu tận nói bậy, lá gan này cũng là càng lúc càng lớn. Tam hoàng tử là người ngươi có thể nói sao? Lại nói Tam hoàng tử nguyện ý thu phục ngươi, cũng không phải là tròn mộng đẹp của ngươi sao?"

Viên Chiêu Quân cảm thấy đây thật sự là sư phụ của nàng nói sao? Nàng làm thị thiếp, còn tròn mộng đẹp của nàng nữa, tên Tam hoàng tử này cũng thật biến thái, không được, nàng muốn từ hôn, "Sư phụ, có thể từ hôn sao?"

"Không thể, hoàng thượng ban cho cưới sao có thể lui, đây chính là chém đầu đắc tội." Nàng tuy nói không sợ chém đầu, nhưng phu nhân nguyện vọng chính là Chiêu Quân có thể gả cho người tốt sống hạnh phúc, nàng không thể làm trái ý nguyện vọng của phu nhân.

"Sư phụ, gả cho người không thích, ta sẽ không hạnh phúc, ngươi giúp ta một chút đi!" Nàng mới tới cổ đại, mọi sự cũng phải dựa vào sư phụ thần bí này.

Nghe Viên Chiêu Quân nói không hạnh phúc, Đông Phương Tố liền động lòng, thở dài nói: "Như vậy, để sư phụ nghĩ biện pháp." Hôn ước này là do phu nhân dùng tài sản của Dương gia mà trao đổi, nàng làm như vậy đúng không?

"Tạ ơn sư phụ." Viên Chiêu Quân cười ha hả cảm tạ , đột nhiên lại nghĩ tới biện pháp, nói: "Sư phụ nếu không có biện pháp, thì hãy ra ngoài nói ta không còn thuần khiết đi! Ta không tin như vậy bọn họ vẫn không nguyện ý từ hôn."

"Đứa nhỏ ngốc, ngươi từ hôn sư phụ có biện pháp." Đông Phương Tố nói xong ra cửa, vào cung.

Hoàng cung Ngự Thư Phòng.

"Hoàng thượng, người đồng ý với phu nhân cho Chiêu Quân làm tam vương phi , hôm nay lại cho nàng làm thị thiếp." Đông Phương Tố hoàng thượng, mặt bình tĩnh.

"Đối với Viên Chiêu Quân, trẫm gặp qua. Thật sự là quá xấu rồi, làm thế nào trở thành Tam hoàng phi?" Hoàng đế khoảng chừng 50 tuổi, dáng vẻ phúc hậu nói.

"Như vậy nếu chúng ta từ hôn." Đông Phương Tố nói xong lấy trong người một tờ hôn ước. Hôn thư thượng chỉ viêt Tam hoàng từ cưới Chiêu Quân, cũng không có nói là thị thiếp hay là chánh phi, hôm nay lấy ra nàng mới phát hiện vấn đề.

"Có ý gì, lẽ nào các ngươi muốn trở lại là Dương gia tài phú?" Hoàng đế nhất thời sắc mặt lãnh như băng.

"Không, chúng ta không cần những tài phú kia, cũng không cần hôn ước rồi. Hôn ước đến đây thôi." Đông Phương Tố giọng nói lạnh, đối với người trước mắt là hoàng đế, nàng một ít cũng không sợ. Nếu Chiêu Quân không có được hạnh phúc, nàng cần gì nhất định gả Chiêu Quân vào hoàng gia đây?

Hoàng đế quan sát Đông Phương Tố thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: " Được, ngày mai hãy đưa Viên Chiêu Quân cùng Tam hoàng tử tự mình hủy bỏ hiệp ước."

"Tạ hoàng thượng." Đông Phương Tố nói xong trực tiếp đứng lên, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng đế nhìn bóng lưng Đông Phương Tố,trong lòng vô cùng nghi hoặc.

——

Trở lại Tướng phủ, Đông Phương Tố đưa việc mai vào cung hủy bỏ hôn ước nói cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn sư phụ thật lâu, nói đùa nói: "Sư phụ, người chẳng lẽ cùng hoàng thượng có một chân sao? Nếu không Hoàng đế sao lại đồng ý chúng ta?"

Đông Phương Tố hung hăng nhìn Viên Chiêu Quân gõ một cái vào đầu, " Cái nha đầu này, hay nói bậy, ngươi có biết ngươi khiến mẹ ngươi khổ tâm lãng phí không."

Viên Chiêu Quân bị sư phụ gõ đầu xoa xoa, hỏi : " Là ý gì?"

Đông Phương Tố nhìn dáng vẻ vừa đen vừa mập của Viên Chiêu Quân, trong lòng không khỏi thở dài một cái, mới chậm rãi nói: " Hôn ước này do mẹ người dùng toàn bộ tài sản của Dương gia đổi lấy."

Viên Chiêu Quân trừng mắt suy nghĩ kỹ một lát, đột nhiên hỏi: "Như vậy Hoàng đế lui tiền cho chúng ta sao?"

"Ngươi muốn tiền hay muốn từ hôn?" Đông Phương Tố liếc Viêm Chiêu Quân một cái, đồ nhi từ khi nào biết tham tiền rồi?

"Đương nhiên là muốn từ hôn." Như vậy cơ bản là Tam hoàng tử biến thái nàng mới không cần gả chứ? Còn để nàng làm thiếp, đừng khi dễ nàng nha.

Đông Phương Tố không nói gì nữa, tiếp liền bắt đầu chỉ đạo Viên Chiêu Quân luyện Tam Dương thần công.

Viên Chiêu Quân luyện một lát lại thở dài một hơi, nhìn chằm chằm mắt tò mò hỏi: "Sư phụ này đến tột cùng là bao nhiêu tiền nha!"

"Rất nhiều. Chỉ là ngươi đã quyết định cũng đừng hối hận." Đối với Tam hoàng tử là người Đông Phương Tố cũng không quá coi trọng, vì vậy việc cưới lần này hủy bỏ thôi.

Sau một nén hương, Viên Chiêu Quân bộ dáng đau lòng nhìn Đông Phương tố, : Sư phụ, chúng ta thật là thua thiệt lớn." Ở cuộc sống hiện đại nàng vẫn luôn không quá giàu, hiện tại đột nhiên nàng mất nhiều tiền, nàng có thể không đau lòng sao?

"Cái nha đầu này thế nào thành tham tiền rồi hả ?" Đông Phương Tố vô cùng nghi hoặc, nha đầu này không phải là cái gì đều không để ý sao? Vẫn còn có chút ngây ngốc, thế nào đột nhiên quan tâm tới tiền?

Viên Chiêu Quân thu công, định không luyện, cau mày nói: "Sư phụ, chúng ta còn có bao nhiêu tiền!"

"Phu nhân lúc ấy giữ lại một cửa tiệm cho ngươi, còn có ngân lượng, công thêm năm nay dùng không ít, chúng ta chỉ còn lại chừng năm sáu trăm lượng"

Viên Chiêu Quân ở trong lòng đổi một chút, năm sáu trăm lượng đại khái chính là 10 vạn khối ở hiện đại, bằng này đối với thiên kim của Tướng phủ còn rất nghèo nàn, hơn nữa mẫu thân còn giữ lại cửa hàng chống đỡ, như vậy tính ra, mỗi tháng phụ thân cho tiền chỉ sợ không đủ sài cho 4 người họ.

Từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được mẫu thân Dương gia của nàng là phủ giàu nhất kinh thành, thật là biết bao nhiêu tiền đối với hôn ước của nàng. Bây giờ suy nghĩ quả thật là thua thiệt lớn.

Nhất thời, nàng mặt kiên định, "Không được, ta nhất định không thể để cho mẫu thân phí phạm tiền."

"Như vậy ngươi nghĩ như thế nào?" Đông Phương Tố nhìn đồ đệ y hệt động kinh hết sức nhức đầu, đứa nhỏ này não cháy hỏng rồi sao? Càng ngày càng lạ?

làm nhìn như vậy động kinh y hệt đồ đệ hết sức nhức đầu, đứa nhỏ này là não cháy hỏng rồi sao? Thế nào một ngày là lạ?

"Cho ta suy nghĩ thật kỹ." Viên Chiêu Quân nói xong làm hình dáng suy tư.

"Ngươi từ từ suy nghĩ đi! Ta còn có chuyện, xuất phủ một lát." Đông Phương Tố nói xong chợt lách người đã không thấy tăm hơi, nàng đi là vì tìm tin tức của nam tử Thuần Dương sinh ngày dương tháng dương năm dương.

Đông Phương Tố hết sức gấp gáp, nàng hiện tại chỉ còn thời gian hơn hai thang, nếu không tìm được Thuần Dương nam tử, Chiêu Quân sẽ chết. như nàng thật có lỗi với phu nhân, nàng ngay cả chết cũng không còn mặt mũi nào nhìn phu nhân.

Viên Chiêu Quân suy tư một chút buổi trưa cũng không nghĩ ra phương pháp, mà sư phụ cùng sư muội cũng không thu hoạch được gì.

Ban đêm phủ xuống, dùng qua cơm tối, nàng trở về phòng bắt đầu luyện công, có thể là bởi vì sư phụ ban ngày chỉ đạo, nàng luyện đặc biệt thuận lợi, toàn thân nhiệt như vận động mạnh.

Mệt mỏi, nàng liền tắm một cái rồi ngủ. Nhưng đến nửa đêm, nàng bắt đầu mộng xuân.

Nàng nhìn thấy một nam tử đẹp như tiên tử đi về phía nàng, trên người mùi vị của hắn vô cùng hấp dẫn nàng, như là thứ ăn ngon, nàng tham lam hút mùi vị trên người mũ nam. Tiếp đến nàng cảm giác trên người nóng ran.

Nàng tiến về phía mỹ nam, mỹ nam không cự tuyệt, cho nàng một cái hôn nóng bỏng, tiếp theo đó là hết sức trêu đùa, nàng không khỏi hừ nhẹ ra tiếng. Thân thể bị dục hỏa dẫn dắt, nàng đáp lại mỹ nam.

Mỹ nam hôn nàng toàn thân từng chỗ, nàng không chịu nổi kích thích như vậy, dưới người nàng có cái gì nóng tràn ra, đang lúc này, mỹ nam đột nhiên rời đi.

"Đừng đi." Viên Chiêu Quân trong giấc mộng tay lung tung múa mấy cái, lại bắt cả hư không

Nàng đột nhiên mở mắt ra, sắc mặt nàng còn mang theo ửng hồng, dưới người thấp nhiệt nhắc nhở nàng làm mộng xuân rồi, nàng không khỏi mặt nhục chí, mắng: " Viên Chiêu Quân đáng chết, ngươi làm mộng xuân, thẹn thùng không mắc cỡ nha!" Mắng xong, nàng lại lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là hai mươi mấy năm cuộc sống không có chạm qua nam nhân, thèm nam nhân muốn điên rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta đói, muốn....

Mộng xuân, khiến nàng cả đêm đều không bình tĩnh. Một thân mồ hôi, quần áo cũng ướt đẫm, phía dưới cũng thê thảm không nỡ nhìn. Nàng hết sức tức giận, sáng sớm, liền vọt tới gian phòng của sư phụ.

"Sư phụ, không xong rồi, không xong rồi, ta đã ngã bệnh rồi sao? Thế nào lại làm mộng xuân nha!" Viên Chiêu Quân vén chăn trên người của Đông Phương Tố, mặt khổ não hỏi.

Bị xốc chăn, Đông Phương Tố cũng không còn buồn ngủ, đối mặt với Viên Chiêu Quân còn là nhất quán cưng chiều, "Ngươi không có ngã bệnh, là luyện Tam Dương thần công vấn đề." Đông Phương Tố nói xong, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, không khỏi thất kinh, "Chiêu Quân nha đầu, ngươi gầy rồi sao?"

"Cái gì? Có thật không?" Viên Chiêu Quân trước tiên là quan tâm vấn đề gầy. Nàng vội vã chạy đến gương đồng bên loay hoay thân thể, qua một lúc lâu, "Là gầy, nhìn dáng vẻ này, ít nhất gầy 10 cân." Xem ra Tam Dương thần công thật là có thể khiến người ta xinh đẹp, hiệu quả cũng quá thần tốc rồi. Tuy nói sắc mặt vẫn là rất hắc, nhưng là có thể gầy, nàng cũng rất vui vẻ.

Đông Phương Tố rời giường, rửa mặt một chút, cười nói: "Đi thôi, chúng ta vào cung."

Viên Chiêu Quân nhìn mình trong gương, "Sư phụ, luyện Tam Dương thần công bao lâu có thể gầy đến 100kg?" Nàng cao 1m65 như vậy, 100kg mập gầy cũng vừa.

Đông Phương Tố suy nghĩ một chút nói: "Nghe sư phụ nói, chỉ cần luyện tập thuận lợi, chỉ cần nửa tháng là có thể khiến cho người ta mơ đến vóc dáng hoàn mỹ của ngươi."

"Chúng ta không đi hoàng cung, mang lá thư cho Hoàng đế nói ta bị bệnh. Nửa tháng sau mới có thể đi ký thư từ hôn." Những người đó cho tới bây giờ đều nhìn không nổi nàng, chuyện nàng lại mập vừa đen vừa xấu, lần này nàng muốn hắn phải hối hận, cũng coi là thay nguyên chủ thở ra một hơi.

Đông Phương Tố có danh xưng là nữ Gia Cát, tự nhiên biết Viên Chiêu Quân suy nghĩ trong nội tâm, vì vậy đồng ý, sai Quả Khế đưa thư vào trong cung.

Hoàng đế tự nhiên cho là Đông Phương Tố cùng Viên Chiêu Quân hối hận, cố ý trì hoãn thời gian. Nhưng là nghĩ tới thời gian thành thân của Tam hoàng tử còn một tháng nữa, vì vậy cũng không còn nhiều lời, đồng ý.

Kế tiếp mười ngày, Viên Chiêu Quân không bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày đóng viện môn luyện tập Tam Dương thần công, luyện công ngày thứ năm, nàng khiến sư phụ tìm tới cân, sau biết gầy 50 cân. Hơn nữa bởi vì nàng trước luyện tập qua nội công, hiện tại hơi gầy, cũng có thể nhảy lên cao hai, ba mét rồi, hơn nữa nàng cảm giác mình hơi sức cũng thay đổi lớn, hình như có thần lực . Càng làm cho nàng hưng phấn, sắc mặt cũng không ngăm đen như trước, tinh thần cũng hơn so trước kia tốt lắm.

Nhìn Viên Chiêu Quân ngày từng ngày biến hóa, Đông Phương Tố, Quả Khế, Cây Dương Mai cũng mừng thay cho nàng, hai sư muội mỗi ngày hết sức đi tìm hiểu tin tức Thuần Dương nam tử, mà sư phụ sợ nàng Tẩu Hỏa Nhập Ma, mỗi ngày chỉ đạo nàng luyện công.

Tiếp đó lại luyện năm ngày, Viên Chiêu Quân hoàn toàn gầy, thế nhưng gầy đến 100kg. Cô ấy vốn là ngũ quan xinh xắn hiện ra, nhìn đặc biệt đẹp, làm cho người ta không dời mắt được. Hai sư muội nàng cũng đòi luyện bí kíp Tam Dương thần công, bị sư phụ mắng cho một trận, nói các nàng muốn đẹp phát điên rồi. Thật ra Qủa Khế và Cây Dương Mai đã rất đẹp rồi, họ cũng chỉ nói chơi, họ nghĩ đến việc không tìm được Thuần Dương nam tử thì chết là sợ rồi.

Da thịt Viên Chiêu Quân bây giờ thành màu lúa mì khỏe mạnh, tóc tức khắc vừa sáng vừa đen, nàng để cho Qủa Khế cắt tóc ngang trán, sau ót để một phần tóc cài trâm, sau đó để tóc còn lại tùy ý trên vai, làm cho người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Hai đôi mắt đen giống như hai dòng suối trong veo, sâu không thấy đáy, giống như có ma lực hấp dẫn người khác. Phấn ngọc quanh mũi, cánh môi đỏ hồng mềm mại nở nàng, cộng thêm da thịt khỏe mạnh, cả người tựa như ánh sáng nhàn nhạt.

Thay bộ y phục màu trắng ngà, nhìn cao nhã nhưng không mất đi phần dí dỏm. Đối với mình bây giờ, Viên Chiêu Quân rất hài lòng. Suy nghĩ một chút vẫn chưa đến thời gian vào cung, nàng có ý tưởng nên ra ngoài một chút.

Đến nơi cổ đại này, mặc dù trong nguyên chủ trí nhớ biết một số điều về thời đại này, nhưng còn rất nhiều thứ mơ hồ không rõ, có lẽ những thứ đó cả nguyên chủ cũng không nhớ mới đúng. Vì vậy nàng muốn đi ra ngoài một chút, thêm hiểu biết về thời đại này.

Nàng cùng Cây Dương Mai và Qủa Khế đi ra Tướng phủ, lúc ra cửa không ai chú ý tới nàng. Có mấy nha hoàn gặp được Viên Chiêu Quân cũng chỉ nghĩ nha đầu xinh đẹp nào tới mà thôi.

Trên đường đi náo nhiệt, nhìn những thứ đồ chơi chỉ có ở cổ đại, Viên Chiêu Quân bộ dang trẻ con, nụ cười ngây thơ cùng Cây Dương Mai chơi đùa vui vẻ. Qủa Khế thì tính cách trầm, nhìn hai người chơi, trong mắt còn có mấy phần cưng chiều. Thấy hai người họ cầm tiền mua đồ, xách đồ, hình như chính nàng cũng vui vẻ.

Đang lúc này, một chiếc xe ngựa chạy như bay tới , trên đường rất nhiều người, người đánh xe hình như không muốn giảm tốc độ, còn chưa dừng quất ngựa, ngựa bị đau xông về phía trước, dọc theo đường đụng ngã không ít người và đồ, nhưng bách tính nhìn ký hiệu là xe ngựa của Tam hoàng tử, chỉ đành im lặng không phản ứng.

Viên Chiêu Quân đang cùng Cây Dương Mai chơi đùa vui vẻ, khi kịp phản ứng lại thì xe ngựa cũng phóng đến trước mặt họ, lúc này Qủa Khế kêu lên, " Tiểu thư, cẩn thận". Nàng bay thẳng phóng tới, nhưng không ngờ có người nhanh hơn nàng, đem Viên Chiêu Quân cùng Cây Dương Mai ra khỏi chỗ nguy hiểm.

Nam tử mặc áo tím mang mặt nạ phất tay áo nhẹ nhàng, chỉ thấy đồng tiền đánh trúng ngựa, lúc ngừng lại, rèm xe ngựa kéo ra, một nữ nhân âm thanh ngông cuồng phát ra, " Xe của Tam hoàng tử mà cũng dám cản, các người muốn tìm đến cái chết sao?"

Người nam tử áo tím vừa ra tay cứu liếc mắt nhìn Viên Chiêu Quân, sau đó nhàn nhạt rời đi.

Viên Chiêu Quân lấy lại tinh thần, theo gió nhẹ ngửi thấy được mùi vị, nàng nghe đặc biệt thơm, trong lúc vô tình nàng đi theo, "Công tử, xin dừng bước."

Nam tử mặc áo tím không có ý đinh dừng lại, động tác cũng nhanh hơn rất nhiều.

Viên Chiêu Quân hình như bị thứ gì hấp dẫn, trong đại não chẳng có suy nghĩ gì, liền muốn đi theo nam tử mặc áo tím kia. Hôm nay nàng gầy, người nhẹ như yến, nhắc tới nội lực liền xuất khinh công đuổi theo. Sau lưng Cây Dương Mai cùng Qủa Khế cũng theo đó.

Nam tử mặc áo tím hình như cũng không định bỏ rơi Viên Chiêu Quân, đến một rừng cây trước đột nhiên ngừng lại .

"Cô nương, vì sao đi theo tại hạ?" Thanh âm nam tử mặc áo tím lên tiếng, giống như bầu trời khuyết ca. Nhưng âm thanh kia cũng cực lạnh, tựa như hàn băng Bắc Cực ngàn năm.

Viên Chiêu Quân cũng nói không ra nguyên cớ, nhưng thấy hắn dừng bước trước mặt nàng, nàng tựa như thấy được một khối thịt ngon, không kịp chờ tiến lên, ôm thân thể nam tử hít thật sâu, sau đó có chút ngơ ngác nói: " Thơm quá……" Nàng ngửi mùi vị này, thân thể bắt đầu nóng ran, nội tâm cũng cảm thấy hết sức trống không, dục vọng mãnh liệt muốn đem nam tử này gục vào tháo dỡ cảm giác trong bụng.

Thân thể nam tử mặc áo tím cứng đờ, âm thanh chút khản băng, giọng nói càng thêm lãnh tới cực điểm, " Cô nương, xin tự trọng."

Viên Chiêu Quân bị giọng nam thức tỉnh, tay ôm nam tử còn chưa buông, cuối cùng hít một hơi sâu mới nặng nề lưu luyến buông tay, mặt lúng túng nói: "

Ngượng ngùng nha. Ta……ta……..” Nàng muốn tìm lý do chính đáng, nói hồi lâu, đột nhiên: “ Ta đói quá, lại nghĩ người là chân gà bự thơm ngát rồi?” Nàng nói xong mặt đần ra cười hai tiếng.

Nam tử đeo mặt nạ sắc mặt cực kỳ khó nhìn, một lát mặt trắng thành xanh, hiển nhiên là bị Viên Chiêu Quân nói cho tức điên rồi, ánh mắt lạnh dọa người, còn nhàn nhạt mang sát khí.

Qủa Khế cùng Cây Dương Mai nghe tiểu thư nhà mình nói vậy, nhìn chằm chằm đến độ con người mau rớt xuống, nhìn một thân tỏa ra nhàn nhạt sát khí, hai người không khỏi thì thầm to nhỏ, “Thực lực thật mạng”

Nam tử không lên tiếng, Viên Chiêu Quân khoảng cách gần nhìn nam tử, trong lỗ mũi tràn đầy mùi vị kỳ lạ phát ra trên người nam tử, trước mắt như là thức ăn mỹ vị, không khỏi lại ngơ ngác nói: "Để cho ta ăn một miếng được không?" Nàng nói qua không khỏi nuốt nước miếng một cái, đầu óc hoàn toàn không khống chế được.

Nam tử liếc nhìn Viên Chiêu Quân đối với mình mặt si mê cùng âm thanh nói cổ họng, trong mắt toàn là chán ghét, sau đó lách người không thấy tăm hơi.

Viên Chiêu Quân ngơ ngác nhìn người trước mắt biến mất, vào giờ phút này quả khế cùng cây dương mai mặt lo lắng, "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Ta đói, muốn. . . . ." Viên Chiêu Quân cũng không biết như thế nào, chỉ là cảm giác hình như là đói bụng, trong lòng trống không, thân thể cũng nóng một chút, trong đôi mắt nhỏ đầy lửa dục.

Ánh mắt kia khiến Qủa Khế cùng Cây Dương Mai dọa sợ không nhẹ, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “ Chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma?” Tiếp, Cây Dương Mai một tay giơ lên đem Viên Chiêu Quân đánh ngất xỉu, sau đó một cánh tay đỡ, lợi dụng khinh công, nhanh chóng hướng đi Tướng phủ hậu viện.

Dọc theo đường đi hai người cãi lộn không ngừng.

Quả Khế: "Làm sao ngươi đánh tiểu thư ngất xỉu?"

Cây Dương Mai: "Ngươi không phải cũng muốn như vậy? Chỉ là ta nhanh ngươi một bước."

"Ai nói ta nghĩ vậy, ta không có ý nghĩ đánh ngất tiểu thư ?" Quả Khế phản bác.

"Thật sao? Ngươi rõ ràng là có, chỉ là ta vươn tay trước, ngươi liền cố ý cùng ta bới móc cãi vả đúng không!" Cây Dương Mai thua trời một vạn không bằng thua bạn một ly mà nói.

"Thôi đi, ta mới không muốn cùng ngươi cãi vả." Quả Khế nói, đẩy cửa viện vào

Cây Dương Mai hướng về phía bên trong kêu lên: "Sư phụ không xong rồi, tiểu thư tẩu hỏa nhập ma?"

Sư phụ đột nhiên xuất hiện, hai người đem Viên Chiêu Quân cho sư phụ, nhìn chằm chằm đối phương, sau đó bèn nhìn nhau cười. Tiếp hai người lại giống như trẻ sinh đôi đi theo sư phụ vào phòng giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khi quân

Đông Phương Tố đưa Viên Chiêu Quân đặt lên giường, tiếp theo lấy một chiếc bình nhỏ văn hoa cổ xưa đưa lên trước mũi Viên Chiêu Quân. Chỉ thấy Viên Chiêu Quân mê một tỉnh lai.

Nàng mặt mê mang, nhìn lướt qua trong phòng, biết đã ở khuê phòng của mình, thoáng nhớ lại, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía hai sư muội, "Là các ngươi đánh ngất xỉu ta sao?"

Quả Khế cùng Cây Dương Mai bất ngờ không kịp đề phòng run run hạ xuống, đồng thời chỉ vào đối phương, cơ hồ đồng thanh nói: "Là Cây Dương Mai đánh ngất xỉu tiểu thư."

"Là Quả Khế kêu ta đánh ngất xỉu tiểu thư."

Cảnh tượng này không cần phải nói cũng biết chuyện gì xảy ra, Viên Chiêu Quân cố ý mặt lạnh nhìn chằm chằm hai người, hai người chưa bao giờ gặp qua ánh mắt lạnh lẽo của tiểu thư như vậy, trong lòng cảm thấy thật lạnh.

Viên Chiêu Quân thấy hai người bị lừa, không khỏi xì cười ra tiếng, còn giả bộ vẻ tức giận nói: "Ta thật đói, phạt hai người các ngươi đi lấy thức ăn." Hiện tại mặc dù nàng gầy, nhưng sức ăn lớn đến kinh người, nàng thật sợ lần nữa ăn mập, nhưng cũng không nên nhịn ăn đến đói bụng tâm hoảng.

Hai người sững sờ, mới phản ứng được Viên Chiêu Quân là cố ý đùa họ, không khỏi vui vẻ, cũng chu mỏ kêu lên, "Tiểu thư, người thật là hư, người thế nhưng trêu chọc chúng ta."

"Ha ha, ai dám ức hiếp các ngươi?" Viên Chiêu Quân cười đến không có hình tượng.

Quả Khế cùng Cây Dương Mai hai người cười ha hả ra khỏi viện, đi vào phòng bếp Tướng phủ lấy thức ăn. Hai người bây giờ càng ngày càng thích tiểu thư, hoạt bát không ít, dễ dàng thân thiết hơn.

Thật ra thì Viên Chiêu Quân vẫn luôn muốn Quả Khế Cây Dương Mai gọi nàng là sư tỷ , hai người thế nào cũng không nguyện ý, nói đó là sư phụ phân phó. Đối với điểm này, Viên Chiêu Quân không có cách nào sửa lại, chỉ có theo các nàng thôi.

Đông Phương Tố mặt nghiêm nghị, "Chiêu Quân, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Họ nói ngươi tẩu hỏa nhập ma?"

Viên Chiêu Quân nhìn sư phụ lo lắng, cười nói: "Không phải tẩu hỏa nhập ma, sư phụ đừng nghe sư muội họ nói bậy."

Đông Phương Tố cau mày, mặt không hề gì lại khiến nàng xuất hiện nếp nhăn nhàn nhạt.

"Chẳng qua ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thấy nam tử mang mặt nạ đầu óc cũng không nghe lời, liền muốn. . . . . Muốn nhào tới cắn một cái." Viên Chiêu Quân nói qua cảm giác mình giống như thành sắc lang, đỏ mặt một cái.

"Còn gì nữa không?" Đông Phương Tố mặt nghiêm nghị tiếp tục truy vấn.

"Còn có trên người của hắn mùi vị rất thơm, để cho ta nhịp tim tăng nhanh, trong lòng cũng trống không, giống như đói bụng vậy." Viên Chiêu Quân nói cảm giác của mình, hi vọng sư phụ có thể cho nàng đáp án.

"Thật là như vậy phải không?" Đông Phương Tố cười hỏi, mặt kích động. Thấy Viên Chiêu Quân gật đầu, nàng nở nụ cười, "Nha đầu, người nam nhân kia là Thuần Dương nam tử, ha ha. . . . . Chúng ta rốt cuộc cũng tìm được Thuần Dương nam tử."

"Cái gì? Thuần Dương nam tử? Tại sao xác định như vậy?" Viên Chiêu Quân lòng cũng một hồi táo động.

"Nghe sư phụ của ta nói, người luyện Tam Dương thần công đối với Thuần Dương nam tử đặc biệt nhạy cảm, Thuần Dương nam tử đối với người luyện Tam Dương thần công đặc biệt thu hút.

"Có thật không? Ý tứ của sư phụ như vậy chính là ta có thể chính mình tự đi tìm Thuần Dương nam tử?" Hưng phấn đi qua, Viên Chiêu Quân lại một mặt nhục chí, "Nhưng người nam nhân kia là ai cũng không biết, thế nào mới tìm được!"

Đông Phương Tố cũng làm mặt rối rắm, "Nghe nói Thuần Dương nam tử cực kỳ hiếm thấy, 60 năm mới có thể ra một người như vậy."

"Cái gì? 60 năm ra một? Như vậy không phải ta chắc chắn chết sao?" Viên Chiêu Quân cả kinh há to miệng, xong rồi, nàng thân trọng sinh [1] sẽ sống không quá ba tháng

"Bất quá cũng không tuyệt đối như vậy." Đông Phương Tố làm vẻ mặt thăm thẳm.

"Sư phụ, người còn có chuyện gì chưa nói cho ta?" Viên Chiêu Quân nghiêm mặt nói.

Đông Phương Tố cười, từ trên thân lấy ra một tờ giấy cho Viên Chiêu Quân, "Xem đi! Đây là Vân Du đại sư tính ra kết quả, cõi đời này sẽ có ba Thuần Dương nam tử trẻ tuổi, chỉ là phải xem số mệnh của ngươi ra sao, có lẽ ngươi có thể may mắn gặp gỡ những người này, không phải chết đây?"

Viên Chiêu Quân nửa tin nửa ngờ nhìn chữ trên tờ giấy, sửng sốt thật lâu, nở nụ cười, "Được rồi! Có hi vọng là được."

Thật ra thì đối với kết quả của Vân Du đại sư khiến Đông Phương Tố vui mừng, nhưng nếu đột nhiên ba người kia bất hạnh chết thì phải làm sao? Nhưng thấy nàng lạc quan như vậy, Đông Phương Tố cũng yên tâm.

Đêm này, Viên Chiêu Quân trong mộng tất cả đều là bóng dáng của nam tử đeo mặt nạ kia, trong mộng nàng tham lam hô hấp mùi vị của nam tưe, toàn thân cũng đi theo nóng lên, một thân mồ hôi hậu, da trên người đang lặng lẽ xảy ra biến hóa, mềm hơn trợt, chặt hơn dồn rồi.

Khi nàng tỉnh lại, hạ thân ướt một mảnh, để cho nàng hết sức ảo não quẫn bách.

——

Viên Chiêu Quân một thân y phục trắng ngà, tóc dùng lục ngọc trâm nhẹ nhàng vén lên, tùy ý nhóm tán trên vai, làm cho người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Khi nàng xuất hiện như vậy trước cha, tất cả mọi người đều kinh ngạc..

"Cha." Viên Chiêu Quân khẽ gọi một tiếng, thanh âm kia vẫn như trước kia, đẹp nhưu tiên nhạc, nhưng dáng vẻ cũng không vừa đen lại mập nữa, mà là đẹp như tiên tử.

Thừa Tướng thật lâu mới lấy lại tinh thần, "Ngươi. . . . . Ngươi là. . . . . ."

"Cha không nhận ra nữ nhi Chiêu Quân nữa sao?" Viên Chiêu Quân nhìn lướt qua Nhị phu nhân bên cạnh thừa tướng cùng Viên Tiểu Điệp, thấy hai người mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng chằm chằm, nhếch miệng lên nụ cười nhạt nhòa.

Nghe âm thanh kia không sai, nhìn lại ngũ quan đó cũng không sai, Thừa Tướng lại nhìn về phía Đông Phương Tố, "Đông Phương sư phụ chuyện này. . . . . ."

Đông Phương Tố trên mặt mang nhàn nhạt mỉm cười, "Tướng gia, đây quả thật là nư nhi Chiêu Quân. Nàng vì giảm mà chịu không ít khổ."

Thừa Tướng nghe xong, mặt hưng phấn, nói: "Đi thôi! Vào cung."

Nhìn gương mặt cha mang theo nụ cười tính toán, Viên Chiêu Quân ở trong lòng mắng một câu, sau đó cùng ra khỏi Tướng phủ.

Nhị phu nhân cùng Viên Tiểu Điệp chỉ là hung hăng nhìn Viên Chiêu Quân rời đi, , Nhị phu nhân nói: "Tiểu Điệp đừng lo lắng, Tam hoàng tử đã là vị hôn phu của ngươi, coi như Viên Chiêu Quân biến thành tiên trời cũng vẫn không lấy lại hôn sự."

"Mẹ, nhưng nàng tại sao có thể xinh đẹp như vậy đây?" Viên Tiểu Điệp trong lòng tất cả đều là hận ý, nàng lúc này rất sợ, sợ Viên Chiêu Quân được cha sủng ái, sợ Tam hoàng tử vì vậy không muốn từ hôn liền đón Viên Chiêu Quân vào phủ.

Nhị phu nhân trong mắt lóa ra tia sáng ác độc, giọng nói vô cùng âm trầm, "Nếu Tiểu Điệp không thích, vi nương có biện pháp đem nàng biến thành xấu xí."

"Cám ơn mẹ." Viên Tiểu Điệp mặt nụ cười âm lãnh.

——

Hoàng cung Ngự Thư Phòng

Hoàng đế cùng Tam hoàng tử thấy Viên Thừa Tướng cùng Đông Phương Tố đi vào Ngự Thư Phòng, thấy đi sau bọn họ là một cô nương xinh đẹp, nhưng không thấy nữ nhân Viên Chiêu Quân xấu xí vừa đen vừa mập trong truyền thuyết, Hoàng đế mở miệng nói: "Viên khanh gia, vì sao không thấy con gái ngươi Viên Chiêu Quân?"

Tam hoàng tử kinh ngạc nhìn Viên Chiêu Quân, trong lòng suy nghĩ, cô gái đẹp này là ai đây? Vì sao hắn tại chưa từng thấy qua? Chỉ là có chút quen mắt đây?

"Thần, bái kiến hoàng thượng, Tam hoàng tử."

"Dân phụ bái kiến hoàng thượng, Tam hoàng tử." Viên Thừa Tướng cùng Đông Phương Tố cùng nhau hành lễ.

Viên Chiêu Quân đứng bất động, không muốn quỳ lạy, lại thấy Đông Phương Tố ánh mắt ý bảo, vô cùng miễn cưỡng chào một cái nói: "Ta Viên Chiêu Quân bái kiến hoàng thượng." Viên Chiêu Quân nhất thời cũng không còn phản ứng kịp xưng hô như thế nào, liền trực tiếp tự xưng ' ta '.

Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, một đôi mắt trừng được giống như ngưu nhãn lớn như vậy, tiếp theo đó là âm thanh như chuông lớn vang lên, " Nữ nhân lớn mật, lại dám giả dạng Viên Chiêu Quân lừa gạt trẫm.”

Viên Thừa Tướng cùng Đông Phương Tố vội vã giải thích, lại nghe Hoàng đế lại nói: "Người đâu, đưa ả này ra chém đầu vì tội khi quân.”

Trùng sinh: Chết đi sống lại

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoàng thượng, ngài biết

Đông Phương Tố vội vàng dập đầu nói: "Hoàng thượng khai ân! Nàng là Viên Chiêu Quân."

"Đúng! Hoàng thượng, đây chính là tiểu nữ Viên Chiêu Quân." Viên Thừa Tướng cũng vội vã giải thích, đảo mắt lại thấy Viên Chiêu Quân mặt bình tĩnh, trong lòng nghi ngờ cực kỳ.

Hoàng đế lên tiếng, "Thật là Viên Chiêu Quân?" Ánh mắt của hắn trừng cực lớn, lên lên xuống xuống quan sát Viên Chiêu Quân.

Hai thị vệ thấy thế lui xuống, Tam hoàng tử càng thêm trừng mắt nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, có chút tin tưởng nói: "Thừa Tướng đại nhân, đây thật là con gái ngươi Viên Chiêu Quân sao?"

Viên Chiêu Quân nhìn Tam hoàng tử vẻ mặt kinh ngạc, không lạnh không nóng nói: "Hoàng thượng cùng Tam hoàng tử chưa từng thấy qua người giả cân sao?"

Giọng nói bình tĩnh càng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, Hoàng đế mặt lúng túng, ho nhẹ hai tiếng, cười nói: "Nếu như vậy, ngay bây giờ ký thư từ hôn đi."

Đối với việc hoàng đến làm vô vấn đề nhanh chóng ngược lại còn khiến Viên Chiêu Quân thưởng thức, mang trên mặt nụ cười, "Tạ hoàng thượng." Nói xong nàng đi tới chỗ Hoàng đế sớm bảo người chuẩn bị thư từ hôn trước, nhanh chóng viết lên tên của nàng, tiếp theo đè thủ ấn.

Tam hoàng tử chậm chạp bất động, trong lòng có chút hối hận quyết định, "Phụ hoàng, nhi thần không muốn từ hôn." [Ta đoán mà :3]

Hoàng đế cả kinh, "Vì sao?"

Nam nhân này thật sự là có lòng tham, Viên Chiêu Quân ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, cười nói: "Chẳng lẽ là Tam hoàng tử muốn đem tỷ muội chúng ta cùng cưới sao!"

"Cái này có phải là quá tham đây?" Viên Chiêu Quân nói.

Hoàng đế nghe xong, sắc mặt trầm xuống, "Hoàng nhi, trẫm nhất ngôn ký xuất, Tứ Mã Nan Truy. Trước sau quyết định không thay đổi."

Viên Chiêu Quân vốn muốn tạ ơn, đột nhiên lại ngửi được mùi vị đạo quen thuộc, tựa như mùi vị trên người nam tử, nàng cả kinh, nói: "Tạ hoàng thượng ân điển, ta có việc, đi trước một bước." Nàng nói qua liền phi thân ra Ngự Thư Phòng.

Hoàng đế đang muốn phát tác, lại nghe Viên Chiêu Quân lại nói: "Hoàng thượng, chuyện từ hôn chuyện kính xin Tam hoàng tử nhanh chóng ký tên, về phần lợi ích, hoàng thượng có lẽ hiểu." Viên Chiêu Quân sở dĩ nhiều lời như vậy, hoàn toàn là sợ hoàng thượng thấy nàng đột nhiên rời đi sẽ giáng tội sư phụ.

Hai chữ lợi ích khiến Hoàng đế ánh mắt rét lại, nhìn Viên thừ Tướng nói: " Thừa tướng có một nữ nhi không giống chút nào" Nói xong hắn quay đầu nhìn về phía Tam hoàng tử, " Hoàng nhi, ký đi"

Nữ nhân này thật sự đáng ghét, thế nhưng hắn buộc phải ký thư từ hôn, nếu không thể trở thành người một nhà, vậy thì đừng trách lòng hắn hung ác, Tam hoàng tử trong mắt nhảy ra sát ý, cầm bút lên ở thư từ hôn thượng ký tên của hắn Vũ Văn Nhân.

Đông Phương Tố tất nhiên thấy được trong mắt Vũ Văn Nhân trong mắt sát ý, thu hồi thư từ hôn, sau đó hành lễ lui ra.

Nhìn Đông Phương Tố rời đi, Hoàng đế đối với Viên Thừa Tướng nói: "Từ nay trở đi, hoàng hậu cử hành ngự viên Thưởng Hoa hội, cũng đưa Chiêu Quân tới tham gia đi!" Hoàng đế cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, chính là cảm thấy Viên Chiêu Quân không giống như người đoan chính.

Viên Thừa Tướng cười tạ ơn, trong lòng chính hắn có tính toán.

——

Viên Chiêu Quân đuổi theo, ở trong ngự vườn tìm một vòng, không còn cảm nhận được mùi vị chỉ có Thuần Dương nam tử mới có nữa. Nàng mặt nhục chí, thấy trong lương đình có một băng đá tựu tùy ý ngồi xuống, chân gio cao đặt trên bàn đá, trong miệng thỉnh thoảng nói lẩm bẩm, chân có một hạ không có một cái động lên. Cảm thấy có chút đói, liền từ chiếc túi nhỏ mà Qủa Khế chuẩn bị cho nàng lấy ra một chút đồ ăn. Nơi xa nhìn thấy tên lưu manh có vẻ bất tài.

"Này, ngươi là nha đầu cung nào, lại ở đây làm biếng hả." Âm thanh của một nam tử vang lên.

Viên Chiêu Quân miễn cưỡng ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy một nam tử mười bảy mười tám tuổi thân y phục màu đen nạm vàng cẩm bào, cầm trong tay một cái chiết phiến [?], cố tình phẩy phẩy. Nam tử dáng dấp ngọc thụ lâm phong, mắt sáng răng trắng, mỉm cười chút thôi đã thấy khuynh thành.

"A, Thì ra là mỹ nam nha!" Viên Chiêu Quân thuận miệng trêu ghẹo nói. Nói xong cảm thấy lời này giống như trong phim thần tượng, không khỏi nhếch môi cười.

Mỹ nam hai chữ đối với nam tử hình như rất được dùng, thấy hắn vẻ mặt tươi cười đi tới băng ghế bên cạnh nàng ngồi xuống," Nha đầu rất có mắt nhìn, không tệ."

"Cái gì nha đầu, gọi tỷ tỷ." Ở hiện đại nàng 25 rồi, gọi nàng nha đầu, nam nhân này cũng quá tự đại đi! Nàng cố gắng ở trong đầu tìm kiếm tin tức về nam tử này, nhưng không thu hoạch được gì, trong trí nhớ nguyên chủ trừ tên Tam hoàng tử biến thái ra thì chẳng có trí nhớ gì về nam nhân khác.

"Ngươi biết ta là ai sao? Gọi ngươi là tỷ tỷ? Ngươi thích hợp sao?" Ánh nắng toả trên gương mặt nam tử, Viên Chiêu Quân thấy nụ cười ấy cũng sững sờ.

Nam tử thấy thế, tò mò hỏi: "Này, ngươi làm cái gì nha! Tại sao không trả lời lời của ta."

Viên Chiêu Quân nhìn ngự vườn trống không, thật lâu mới lấy lại tinh thần, nhìn nam tử trước mắt hỏi: " Người vừa rời mặc y phục màu tím kia là ai? "

"Là nhị ca của ta, Thái tử" Nam tử không chút suy nghĩ trả lời.

Nghe nam tử nói như vậy, Viên Chiêu Quân trong lòng một hồi mừng như điên, thì ra là Thuần Dương nam tử chính là thái tử, lần này nàng có mục tiêu, chuyện dễ làm hơn nhiều. Nàng cười đi qua, quay đầu lại đối với nam tử nói: "Cám ơn Tứ hoàng tử."

"Ơ, ngươi không phải mới vừa không nhận ra ta sao?" Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc vui mừng mặt hồ nghi.

"Tam hoàng tử ta đã thấy, mới vừa rồi là nhị ca của ngươi, ngươi không phải Tứ hoàng tử thì là ai?" Hoàng thượng có 4 nhi tử, Đại hoàng tử còn nhỏ đã chết, nhị hoàng tử là Thái Tử, người trước mắt dĩ nhiên là Tứ hoàng tử nhỏ nhất rồi.

Vũ Văn Nhạc trong lòng than thở, nha đầu này thật thông minh, chỉ thấy Viên Chiêu Quân phi thân rời đi, "Cáo từ, Tứ hoàng tử."

"Này, ngươi còn chưa có nói cho ta biết, ngươi là ai đây?" Vũ Văn vui mừng vội hỏi.

"Viên Chiêu Quân." Viên Chiêu Quân nói xong người đã biến mất ở ngự vườn.

Vũ Văn vui mừng tái diễn cái tên này, không khỏi há to miệng, sau đó mặt kinh ngạc, "Viên Chiêu Quân? Con vợ cả của Phủ Thừa Tướng, nữ nhân xấu xí nhất kinh thành? Không thể nào! Tam ca cùng thế nhân mắt có vấn rồi! Đẹp như vậy mà còn nói là nữ nhân xấu xí.

Viên Chiêu Quân đi điện Thái Tử, nhưng không được vào điện, hết cách rồi, chỉ đành phải xuất cung trở về phủ cùng sư phụ đối sách.

Trở lại Thừa tướng phủ, Đông Phương Tố đang chờ nàng.

"Sư phụ, ta biết rõ Thuần Dương nam tử là ai." Viên Chiêu Quân hưng phấn vọt vào viện.

"Người nào?" Đông Phương Tố vội hỏi.

"Là đương kim thái tử." Viên Chiêu Quân nói nhận lấy chén nước Qủa Khế đưa uống một hớp.

"Cái gì? Thái tử?" Đông Phương Tố, Qủa Khế cùng Cây Dương Mai mặt rối rắm, chuyện này thật khó làm, Thái Tử là người như thế nào mà dám năng động.

"Các ngươi kinh ngạc như vậy làm cái gì, hiện tại biết là người nào, dù sao cũng hơn là không có mục tiêu rồi!" Viên Chiêu Quân hết sức lạc quan.

"Ách. . . . ." Đối với Viên Chiêu Quân lạc quan, mọi người tức xạm mặt lại.

"Nếu chuyện như vậy, vì mạng sống, cho dù chết, ngươi cũng phải gần thái tử. Từ nay trở đi hoàng hậu cử hành ngự vườn Thưởng Hoa hội, hoàng thượng cố ý để cho ngươi cũng đi, đến lúc đó đi xem một chút, có lẽ có cơ hội đây?" Đông Phương Tố cau mày nói.

"Hảo hảo hảo!" Viên Chiêu Quân không ngừng gật đầu, trong lòng suy nghĩ thái tử trên người phát ra Thuần Dương Chi Khí thật hưng phấn không kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lãnh thái tử

Thải Tử nước Đông Vũ – Vũ Văn Dục, trời sanh tính lạnh bạc, mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng. Từ nhỏ tập văn luyện võ, võ nghệ trên đời không người nào có thể địch, văn càng không người nào có thể so sánh. Hắn có yêu thích khác một chút, đó là nghiên cứu y thuật, y thuật có thể nói là thiên hạ đệ nhất nhân, vì vậy hắn được ca tụng là văn võ y đệ nhất thiên hạ.

Vũ Văn Dục cũng là người không thích tranh công đoạt quyền, tuy nói như vậy, nhưng cũng không người nào dám cùng hắn tranh ngôi vị thái tử. Tam hoàng tử so với thái tử Vũ Văn Dục sinh sau một ngày. Vì vậy hắn đối với việc Vũ Văn Dục làm thái tử bất mãn hết sức, trong lòng hắn, hắn mới chính là người trị quốc tài ba.

Tam hoàng tử Vũ Văn Nhân mặt ngoài đối với thái tử Vũ Văn Dục hết sức hữu nghị. Bởi vì Vũ Văn Dục tính lạnh bạc, trong mắt người ngoài, thái tử Vũ Văn Dục không phải là người dễ thân cận.

Hoàng hậu là mẫu thân của thái tử Vũ Văn Dục, Vũ Văn Nhạc mẫu thân chết sớm, từ nhỏ hoàng hậu nuôi dưỡng, Vì vậy Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc cùng Vũ Văn Dục tình cảm tốt hơn.

Tam hoàng tử là do Đức Phi sinh, Đức Phi cả đời vì ngôi vị mà cùng hoàng hậu tranh quyền đoạt lực, vì vậy con trai thứ ba cũng giống tình tình Đức Phi, tham công yêu quyền.

Ngự vườn Thưởng Hoa hội ngày ấy, hoàng hậu sáng sớm cố ý dặn dò muốn thái tử tham gia.

Đối mặt với công công tuyên chỉ, Vũ Văn Dục chậm rãi ngẩng đầu, mặt lạnh nhạt, khẽ mở môi mỏng, lạnh nhạt nói: "Ai cho ngươi tiến vào?"

Công công nghe xong, thân thể rung động hai cái, thanh âm vốn chói tai đã không còn sức sống, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nô tài nô tài. . . . . ."

"Ta sẽ đi, tuy nhiên đừng nói đến chuyện chọn phi." Thái tử lạnh lùng liếc nhìn công công, mặt tràn đầy ghét bỏ.

Công công ở trong lòng thầm kêu không được, biết mình quýnh lên liền xông vào thái tử điện thật sự là lỗi, thân thể rung động như run rẩy , "Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . Hoàng thượng cùng hoàng hậu chỉ ý, nô tài. . . . . Nô tài. . . . . Cũng không dám vọng tự suy đoán, đối với việc chọn phi. . . . . Chọn phi. . . . . ." Hoàng thượng hoàng hậu làm Thưởng Hoa hội bản ý chính là muốn cho thái tử cùng Tứ hoàng tử tìm được giai nhân, muốn công công tìm cách truyền lời với hắn. Công công gấp đến độ giơ tay áo lau mồ hôi.

" Lui đi, cứ nói thật." Vũ Văn Dục giọng lãnh mà nhẹ cúi đầu, tiếp tục nghiên cứu cuốn sách y thuật thất truyền.

Công công vội lau mồ hôi lui đi, tránh thái tử điện hạ, vội vàng tới hoàng hậu ở điện Phượng Nghi, thân thể run rẩy ‘ phù phù ’ một tiếng, quỳ trên mặt đất, lắp ba lắp bắp đáp lời, "Hoàng hậu. . . . . Thái thái thái tử. . . . . Nói. . . . . Chọn phi không được nhắc đến.”

"Ngươi gặp quỷ sao? Câu nào cũng run lẩy bẩy." Hoàng hậu cười ha hả nói, "Đứng lên đi! Bãi giá thái tử điện."

"Vâng" công công đứng lên, trong lòng suy nghĩ, hoàng hậu Lão Nhân Gia không biết con trai của người, thái tử so quỷ còn dọa người hơn sao?

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới thái tử điện, trừ hoàng hậu tất cả mọi người bị chặn lại ngoài điện.

Không có cung nhân đi theo, hoàng hậu đột nhiên giống như biến thành người khác vậy, mấy cái lắc mình liền vào thư phòng, người còn chưa tới âm thanh trước hết đến, "Tiểu Dục! Nhi tử! Cái người này vừa xuống ra tuồng gì nha! Ngươi cũng trưởng thành rồi, 20 tuổi rồi, vẫn không có hôn ước, mẫu hậu sợ ngươi mấy năm tiếp theo sẽ lực bất tòng tâm đấy!"

Lộn xộn cái gì? Vũ Văn Dục nhăn lại mày, ngẩng đầu nhìn mẫu thân luôn luôn sinh động, sắc mặt vẫn nhàn nhạt, không lạnh không nóng chậm rãi khạc ra hai chữ, "Có chuyện?"

Hoàng hậu mặt bi thương, làm bộ che mặt khóc lóc kể lể, "Tiểu Dục ngươi không có lương tâm, ngươi muốn mẫu thân nghĩ tức chết hay sao! Ngươi hôm nay nếu không đi tham gia Thưởng Hoa hội, mẫu hậu sẽ chết cho ngươi xem."

Đối mặt với mẫu thân khóc rống, Vũ Văn Dục mặt không đổi sắc, không phải là không có biểu cảm gì, tiện tay cầm hai chai thuốc đưa tới trước mặt mẫu thân.

Hoàng hậu nhìn sang, không rõ chân tướng mà nói: "Ta không có bệnh, uống thuốc cái gì?"

"Độc dược." Vũ Văn Dục không mặn không lạt khạc ra hai chữ, tiếp theo sau đó cúi đầu nhìn sách y thuật trong tay.

Đối với nhi tử phản ứng như thế, hoàng hậu không trách, ngược lại cười hì hì nghiêm mặt nói: "Ngươi bảo ta ăn thì ăn, rất không có mặt mũi." Sau đó hết sức cười hả hê nói: "Đây là sư phụ lão nhân gia ra lệnh, ngươi không đi cũng phải đi." Hoàng hậu không biết lúc nào từ trên thân lấy ra một lá thư, đặt xuống bàn thái tử quay đầu liền rời đi.

"Mẫu hậu. . . . . ." Vũ Văn Dục cả kinh cầm lên, muốn hỏi là thứ gì, lại thấy mẫu thân mấy cái lắc mình đã ra khỏi thái tử điện.

Xem qua thư, trên mặt hắn không có bất kỳ vẻ mặt nào, chỉ là nhàn nhạt phân phó phòng thị vệ bên ngoài nói: "Chuẩn bị một chút, đi Thưởng Hoa hội."

"Vâng" tên thị vệ Đường Liêm cũng rét lạnh tuân mệnh.

——

Viên Chiêu Quân sáng sớm liền đứng lên trang điểm ăn mặc một phen, dùng hết kỹ năng trang điểm của nàng thời hiện đại bôi bôi trét trét, thời gian nửa nén hương cũng không thể khiến sắc đẹp phô ra ngoài, ngược lại còn khoai không ra khoai, ngô không ra ngô.

Cuối cùng nàng đành phải bỏ cuộc, rửa sạch mặt, đẩy đồ trang điểm ra trước mặt chuyên gia.

Đối với việc ăn mặc của Viên Chiêu Quân , sư phụ sư muội cũng không có dị nghị. Chỉ là đối với Viên Chiêu Quân trước khi xuất môn còn mang một túi thức ăn liền không đồng ý.

"Đây là Thưởng Hoa hội, không phải hội thức ăn ngon." Đông Phương Tố nói xong liền muốn đem Viên Chiêu Quân bỏ bao vứt đi.

Viên Chiêu Quân che đi thức ăn trong ngực, ở trong sân tránh né, kêu: "Sư phụ, người muốn người khác đói chết sao! Cũng là bởi vì không có thức ăn ngon nên ta mới đem đi! Nếu không những thứ hoa hoa thảo thảo làm sao ăn được!"

Quả Khế cảm thấy tiểu thư nói rất đúng, tất nhiên giúp đỡ tiểu thư nói chuyện, "Sư phụ, ngài để cho tiểu thư mang theo ăn đi đi! Tiểu thư không ăn đồ sẽ rất đói, rất đáng thương."

Quả Khế dùng giọng nói âm u giúp đỡ, khiến Viên Chiêu Quân nghe xong không khỏi cả người nổi da gà lên, còn bắt chước giọng nói của Qủa Khế: "Cám ơn!"

Cây Dương Mai thấy cười đến ha hả, "Tiểu thư người thật buồn cười, người học Quả Khế căn bản cũng không giống nha! Ta nói cho người xem." Cây Dương Mai cười học theo câu nói trước của Qủa Khế.

Đông Phương Tố nhìn ba đồ đệ cười cười nói nói, bộ mặt cưng chìu nói: "Thôi, sẽ theo ý ngươi."

Cứ như vậy, Viên Chiêu Quân và hai sư muội cùng nhau theo Thừa Tướng, Nhị phu nhân, Viên Tiểu Điệp, vào cung.

Quả Khế Cây Dương Mai chưa từng vào cung, đối với hoàng cung tràn ngập tò mò, dọc theo đường đi Quả Khế hết nhìn đông tới nhìn tây, Cây Dương Mai liền líu ríu nói chuyện không ngừng.

Bọn họ đến Thưởng Hoa hội thì tất cả quan viên cùng con cái chưa lập gia đình đã có mặt, Quả Khế cùng Cây Dương Mai mặt hiếu kỳ, khiến Viên Tiểu Điệp hừ lạnh nói: "Thật không có kiến thức, như nha đầu ở nông thôn."

Cây Dương Mai đang muốn chống đối, lại thấy Viên Tiểu Điệp theo mẫu thân của nàng Nhị phu nhân đi cùng với một đám phu nhân tiểu thư khác.

Những tiểu thư phu nhân đối với Viên Tiểu Điệp hôm nay ăn mặc xinh đẹp khen ngợi liên tiếp, khiến cho Viên Tiểu Điệp trở nên kiêu ngạo như khổng tước, cười một cái liền liếc mắt đến Viên Chiêu Quân muốn chọc tức.

Viên Chiêu Quân không có tâm tư cùng Viên Tiểu Điệp tranh, nàng chỉ muốn tìm đến chỗ ở thái tử, nàng nhất định phải đến gần thái tử, khiến Thái Tử thích nàng, chỉ có như vậy mới có thể hút Thuần Dương Chi Khí giữ được mạng nhỏ.

Nàng đang tìm kiếm mùi vị Thuần Dương Chi Khí trong đám người thì âm thanh của một nam tử ở sau lưng nàng vang lên, "Viên Chiêu Quân, là ngươi nha! Người cũng tới rồi?"

Viên Chiêu Quân thuận miệng nói về: "Ngươi không có mắt nha! Chúng ta ở chỗ này, đĩ nhiên tới." Nàng nói qua quay đầu đi, lại thấy nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời y hệt Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc.

Lời của nàng khiến nhiều người nhìn bằng ánh mắt kinh dị, nhìn Viên Chiêu Quân đều là mặt không thể tin, đây là tiểu thư nhà ai? Lại dám nói Tứ hoàng tử không có mắt? Nàng thật là không muốn sống sao?

Thử nghĩ Tứ hoàng tử tuy là hoàng tử không có quyền thế nhất, nhưng cũng là hoàng tử được hoàng thượng thương yêu nhất, vì vậy đắc tội với hắn thì đồng nghĩa việc đắc tội với Hoàng đế.

Đối với mọi người không thể tin được, Tứ hoàng tử không có tức giận, ccòn tiếp tục nở nụ cười như ánh mặt trời, đối với Viên Chiêu Quân nói: "Ngươi ở đây tìm cái gì?"

Thấy Tứ hoàng tử nói như vậy, các tiểu thư, phu nhân cảm thấy thích hợp để đùa giỡn, cũng một bộ hứng thú, tiếp tục mục đích của mình.

Viên Chiêu Quân quay đầu thấy nụ cười như ánh mặt trời của Vũ Văn Nhạc, tâm cũng cảm thấy ấm áp, tựa như thấy được bằng hữu nhiều năm không gặp vậy, cười nói: "Tại sao là ngươi? Nhị ca của ngươi thái tử đâu?"

"Ngươi muốn gặp thái tử?" Vũ Văn Nhạc cau mày hỏi.

"Dĩ nhiên, nếu không ta sao phải hỏi như vậy?" Viên Chiêu Quân không khỏi bĩu môi nói, cảm thấy người này thật đúng là thích hỏi nói nhảm đây.

"Ta hiểu biết rõ nhị ca của ta ở nơi nào, ta dẫn ngươi đi đi!" Vũ Văn Nhạc cười nói.

Viên Chiêu Quân vừa nghe có thể nhìn thấy thái tử, nghĩ đến Thuần Dương Chi Khí trên người thái tử, trong lòng liền táo động lo lắng, một vui mừng liền quên hình, hì hì mà nói: "Cám ơn Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử vạn tuế."

"Lớn mật, Tứ hoàng tử được vạn tuế, lại đem trẫm trang trí?" Âm thanh hoàng đế như chuông lớn đột nhiên vang lên, khiến khiến Viên Chiêu Quân nội tâm táo động, Thuần Dương Chi Khí cũng bay vào trong lỗ mũi Viên Chiêu Quân .

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tiểu thư người làm được không?

Viên Chiêu Quân bị giọng nói của hoàng đế mà sợ run người, lấy lại tinh thần nhìn hoàng đế cùng hoàng hậu, Thuần Dương Chi Khí cũng càng đến gần, mùi vị này hấp dẫn lỗ mũi nàng, khiến nàng không khỏi nhìn chung quanh.

Mọi người nhìn thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng quỳ lạy hành lễ, chỉ có Viên Chiêu Quân vẫn còn nhìn chung quanh, hoàn toàn không để ý tới Hoàng đế hoàng hậu.

Hoàng đế thấy thế không khỏi nhíu lại hàng lông mày thô, "Lớn mật, thấy trẫm mà lại không hành lễ."

Tứ hoàng tử nghe giọng nói nóng nảy, lặng lẽ đưa tay giựt vạt sáo Viên Chiêu Quân xuống.

Viên Chiêu Quân lấy lại tinh thần nhìn Tứ hoàng tử khó hiểu, chỉ thấy hắn dùng khẩu hình nói: "Hành lễ."

Luôn luôn không thích hành lễ, Viên Chiêu Quân quay đầu nhìn sắc mặt hoàng đế tức giận, lúc này mới miễn cưỡng ngồi xổm i xuống hành lễ nói: "Hoàng thượng vạn. . . . . Vạn tuế." Nàng đảo mắt liền thấy thái tử, vì vậy nhất kích động, nói chuyện liền phun ra nuốt vào .

Hoàng hậu thấy thế, cảm thấy nữ hài nhi này không câu nệ tiểu tiết, là loại người nàng thích, vì vậy lặng lẽ giựt tay sáo hoàng đế, mở miệng nói: "Bệ hạ mau cho bình thân đi"

Hoàng đế thấy hoàng hậu như thế, lạnh mặt nói: "Bình thân!"

Mọi người đứng lên, Hoàng đế lại bắt đầu làm khó dễ, " Viên Chiêu Quân to gan, ngươi mới vừa nói Tứ hoàng tử vạn tuế, lúc này lại nói trẫm vạn tuế, đối với lòng ngươi đến tột cùng ai là hoàng thượng?"

Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn hoàng tử Vũ Văn Nhạc cùng Viên Chiêu Quân, có người ở trong lòng suy nghĩ, hai người này là thế nào, là muốn công khai tạo phản sao?

Thái tử Vũ Văn Dục nhàn nhạt liếc mắt nhìn Viên Chiêu Quân, nhìn khuôn mặt nàng không khỏi nhớ đến việc nàng nói hắn như chân gà bự thơm phức, hắn không khỏi đưa ánh mắt chuyển qua cổ họng của nàng, trong đầu lập tức hiện lên âm thanh nơi cổ họng nàng ngày đó, hắn không khỏi cảm thấy lạnh đến buồn nôn.

Thấy Hoàng đế hỏi tội nàng, trong lòng hắn không khỏi có chút hả hê .

Viên Chiêu Quân không có thời gian nhìn Vũ Văn Dục lâu, hiện tại quan trọng nhất là giải quyết hiểu lầm của hoàng thượng.

Nàng nhíu lại đôi mày thanh tú, suy nghĩ một chút, hai mắt tỏa sáng, sau đó cười nói: "Tứ hoàng tử cũng có thể sống vạn tuế, nhưng hoàng thượng ngài không giống nhau! Hoàng thượng dĩ nhiên là vạn vạn tuế sao! Đương nhiên là vì hoàng thượng là hoàng thượng sao!" Viên Chiêu Quân nói xong, trong lòng thêm câu, vạn vạn tuế, người với người bị cắm sừng rồi nha.

Hoàng đế nghe giải thích của nàng, cũng coi là miễn cưỡng đón nhận, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nói: "Ngươi mới vừa nói là vạn vạn tuế?"

Viên Chiêu Quân ở trong lòng cảm thấy may mắn vì hoàng tử mà nói lắp, tiếp nàng cười nói: "Đúng! Hoàng thượng mới vừa rồi không nghe thấy sao? Thật sự ta nói là hoàng thượng vạn. . . Vạn tuế nha!" Nàng nói qua chữ " Vạn" ở giữa liền kéo dài ra, nhắc nhở hoàng đế nhớ lại lúc nàng hành lễ.

Hoàng đế hình như cũng không tìm được phản bác, lúc này lại nghe Viên Chiêu Quân giải thích: " Tứ hoàng tử cũng không phải là con trai ngài sao? Người hiển nhiên cũng không muốn hoàng tử chỉ sống có trăm tuổi, so sánh cùng lão nhân gia vạn tuế, chẳng phải là quá ngắn mệnh sao."

Tất cả mọi người bị miệng lưỡi lưu loát của nàng sợ ngây người, có người phản ứng kịp, nhỏ giọng nói: "Thật là lớn gan, dám mắng Tứ hoàng tử đoản mệnh."

Nghe âm thanh, Viên Chiêu Quân một cái cũng biết là Viên Tiểu Điệp. Viên Chiêu Quân cười lạnh hạ xuống, ngược lại đối với Hoàng đế cùng Tứ hoàng tử mặt cẩu thối cười nói: "Hoàng thượng, Tứ hoàng tử người ngàn vạn đừng hiểu lầm, ta mới vừa rồi cũng chỉ là suy luận mà thôi, vả lại nói thêm để sửa chữa cũng không có tội chứ.?

Nói thêm để sửa chữa dĩ nhiên không có tội, lại nói nước Đông Vũ cũng không có luật pháp này.

Hoàng thượng bị chặn không có phản bác, Vũ Văn Dục lại nhàn nhạt nhìn Viên Chiêu Quân, thầm nghĩ , nữ nhân này quả thật không đần.

Qủa Khế cùng Cây Dương Mai ở bên cạnh lo lắng thấy tiểu thư Viên Chiêu Quân biến nguy thành an, hai người cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp có công công tuyên bố Thưởng Hoa hội bắt đầu, vì vậy tất cả mọi người đi theo Hoàng đế hoàng hậu tới Ngự Hoa Viên.

Cả vườn các loại hoa cỏ liên tiếp mở ra, mọi người nhìn đến hoa cả mắt, mà Viên Chiêu Quân lại một lòng nghĩ đến gần thái tử. Bất đắc dĩ thái tử một mực sau lưng Hoàng đế hoàng hậu, bên cạnh còn có hậu cung Tần phi, văn võ đại thần, nàng là nữ nhi của thừa tướng căn bản không có biện pháp đến gần thái tử, còn bị mấy nhà làm quan chen lấn khiến khoảng cách ngày càng xa.

Trong lỗ mũi tràn đầy Thuần Dương Chi Khí trên người Vũ Văn Dục thoát ra, trong lòng nàng táo động không dứt, cũng nóng lòng không dứt, nàng thật muốn hiện tại tiến lên ôm lấy này thân người thái tử, sau đó hung hăng giày xéo một phen.

Viên Chiêu Quân làm gì biết rằng không có dễ dàng tiếp cận thái tử như vậy, chính là vì bên cạnh hắn các đại thần cũng bị thị vệ cho cách ly ra, người cách thái tử cũng một hai thước. Trừ hoàng hậu Hoàng đế, thái tử đối với người ngoài còn ít nói chuyện, chớ nói chi là đến gần.

Thêm nữa trên người Vũ Văn Dục tỏa ra khí lạnh lẽo, cũng khiến không ai dám đến gần. Đối với tiểu thư nhà các đại thế gia quan viên, mặc dù đối với Vũ Văn Dục đều có ảo tưởng, nhưng không ai dám chân chính đến gần hắn. Mọi người chỉ sợ chọc giận thái tử, ngay cả cái chết mình cũng sẽ biết đến.

Lại nói ba năm trước đây, có một nữ nhi của Tứ Phẩm quan viên, hướng Vũ Văn Dục tỏ tình, sau đó một tháng nữ nhi đấy liền tử vong, tiếp đó quan viên kia liền phạm vào tử tội, bị mãn môn tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội. Cứ như vết xe đổ, không người nào dám vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Hiển nhiên Viên Thừa Tướng cũng không dám chú ý tới thái tử, vì vậy mới đem nữ nhi ưu tú nhất Viên Tiểu Điệp gả cho Tam hoàng tử.

Đối với thái độ thái tử, dáng vẻ hoàng hậu nóng nảy, đi tới bên cạnh Vũ Văn Dục nói: "Dục nhi, sư phụ ngươi nói trong vòng ba tháng phải thành thân, hôm nay tất cả thế gia tiểu thư đều ở đây không bằng liền chọn mấy người đi!"

Nghe hoàng hậu nói, Vũ Văn dục xụ mặt xuống sắc, lạnh nhạt nói: "Mấy ư? Người cho rằng nhi tử là heo?"

Hoàng hậu cúi đầu cười, "Ha ha, ta không có nói như vậy, ngươi không thích một chồng nhiều vợ, chọn một cũng có thể!" Hoàng gia cần nối ngôi, đối với việc hai mươi mấy tuổi vẫn chưa có nhi tử, hoàng hậu cũng hết sức gấp gáp. Hơn nữa có một số việc là phải thành thân mới có thể làm, điều này làm cho sư phụ Phong Cốc tiên của Vũ Văn Dục cũng gấp gáp.

Vũ Văn Dục không nói lời nào, ánh mắt nhàn nhạt nhìn các loại hoa cỏ trong vườn hoa.

Nhi tử không nói lời nào, hoàng hậu dĩ nhiên là cho là đồng ý, vì vậy vẻ mặt tươi cười nói: "Dục nhi, ngươi nếu không chọn, vậy để mẫu hậu giúp ngươi chọn đi!"

Vũ Văn Dục lông mi thật dài giật giật, không lên tiếng, nghe hoàng hậu đề nghị.

"Thái tử chọn phi đương nhiên là phải long trọng, hơn nữa muốn chọn cô nương ngươi thích, ta xem chúng ta có thể tranh cử, hôm nay chỉ có những thế gia tiểu thư, ai có thể trở thành Ngắm hoa tiên tử, chính là người đó rồi." Hoàng hậu nói xong thấy thái tử không có phản đối, cười không khép miệng.

Xoay người tuyên bố: "Hôm nay, người nào trở thành Ngắm hoa tiên tử, là có thể…..”

"Là có thể vào thái tử điện." Vũ Văn Dục cướp lời nói, Ngắm hoa tiên tử chưa có thể là nữ nhân của hắn được, vì vậy chỉ có thể giải thưởng là được vào thái tử điện.

Các tiểu thư cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ, "Đây không phải là nói thái tử muốn chọn phi rồi sao?"

"Không phải chọn phi, là có cơ hội tiến vào thái tử điện, nói đúng là có thể sống chung lâu ngày với thái tử. Nếu thái tử chấp nhận, nói không chừng còn có thể trở thành thái tử phi.” Có người hưng phấn nói.

"Tiến vào thái tử điện coi như không làm thái tử phi, có thể làm một thị thiếp cũng là thiên đại vinh dự nha!" Lại có người nói.

Các tiểu thư nói xong, một gương mặt hồng hồng, mỗi một người đều ở trong lòng nghĩ tới mình chuẩn bị một tháng biểu diễn phải biểu hiện như thế nào mới có thể đoạt được Tiên tử.

Viên Chiêu Quân nghe đến có cơ hội tiến vào thái tử điện, hưng phấn đến không được, lôi kéo Cây Dương Mai nói: "Ta nhất định phải là Ngắm hoa tiên tử, ta muốn vào thái tử điện."

"Nhưng tiểu thư, ngắm hoa tiên tử, thứ nhất là phải thi về thơ cùng thư pháp hội họa, người làm được không?” Ở trong trí nhớ của Qủa Khế tiểu thư không giỏi về thơ, vì vậy năm trước Thưởng Hoa hội nàng đều không có tư cách tham gia.

Cây Dương Mai cũng cười nói: "Cửa thứ hai là so tài đánh đàn, tài múa, tiểu thư người làm được không?”

Viên Chiêu Quân nghe xong, đau đầu nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bất Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngắm hoa tiên tử

Nếu nói về thi thơ ca, nàng còn có thể mượn dùng của Lý Bạch Đỗ Phủ, nhưng về thư pháp nàng chưa từng luyện qua. Hội họa, nàng trừ thiết kế kiến trúc thì cũng không biết. Tài đánh đàn, nàng có thể gảy đàn tranh nha, hay là nàng cảm thấy âm thanh đàn tranh dễ nghe nên có học qua. Lại còn khiêu vũ, nàng từ nhỏ trừ lên khán đài hát hợp xướng ra thì không bước bục lần nào, chớ nói chi khiêu vũ, này muốn nàng đối phó sao đây?

Ba người ở chỗ này rầu rĩ, vòng thứ nhất lại bắt đầu.

Hoàng đế ra một vế trên, "Hoa đua nở đóa đóa vui mắt người." Đây là đại hội ngắm hoa, dĩ nhiên là lấy hoa nở làm đầu. .

Viên Tiểu Điệp trong lòng có một câu đối, khổ nỗi nàng đã có hôn ước, nàng lặng lẽ đi tới nhi nữ của Thượng Thư được xưng là một trong tam đại mỹ nữ Kinh Thành Lý Duyệt Nhi bên cạnh, rỉ tai một hồi, chỉ thấy Lý Duyệt Nhi cười trước mặt mọi người nói ra vế dưới, "Ngữ kinh nhân cú cú khải quan tâm ."

"Được, hảo vế dưới ." Hoàng hậu nhìn Lý Duyệt nhi mặt xinh đẹp, cười nở hoa. Thầm nghĩ , cô nương này không tệ, diện mạo đẹp, còn có tài văn chương.

Hoàng đế lại ra thêm hai câu đối, một câu được nhị tiểu thư phủ Tướng Quân đối ra, một câu là muội muội Triệu Tử Dương của Tả Tướng đối ra. Hai người này đều trong tam đại mỹ nữ kinh thành, cũng là nữ nhân có tài.

Hoàng đế cùng hoàng hậu thấy từng người ra vế đối , ai cũng như hoa như ngọc, đều xứng đáng với hoàng tử.

Hoàng đế nhìn Viên Chiêu Quân một chút, lại ra một liên, "Hoa viên lý, hà hoa hương, lê hoa hương, quế hoa hương, hoa hương hoa hương hoa hoa hương."

Mọi người đối với vế này đều không nghĩ ra được vế dưới, mà Viên Chiêu Quân nghe lại thấy vui vẻ, đây không phải là câu đối dành cho Tiểu Yến Tử trong phim truyền hình Hoàn Châu cách cách sao? Nàng không chút suy nghĩ, có phần đùa dai nói: “Trên đường cái, người phân thúi, cứt heo thối, cứt chó thối, phân thúi phân thúi cứt phân thúi."

Sau khi nói xong, mọi người mặt ghét bỏ, "Thôi đi, nữ nhi này thật không nhã nhặn chút nào.”

Viên Chiêu Quân liền muốn xem mọi người là phản ứng cái gì, tiếp không khỏi cười nói: "Các vị có vế dưới hay hơn?"

"Không có. . . . . Không có." Các tiểu thư đều không nghĩ ra vế dưới, từng người một như trái bóng xì hơi.

Hoàng đế cùng hoàng hậu cười đến mắt híp lại thành vá, Vũ Văn Dục vạn năm đóng băng trên mặt, cũng không khỏi giác môi khẽ giơ lên, tuy nói lần này không văn nhã nhưng lại rất tinh tế.

Thấy mọi người cũng lắc đầu, Viên Chiêu Quân cười nói: "Mới vừa rồi chọc các ngươi, chân chính vế dưới là, trong cuộc sống, người thân vui mừng, có người vui mừng, người khác vui mừng, người vui mừng, người vui mừng, người người vui mừng." Vế dưới này là nàng xem sau khi xem TV, đi tìm tòi đây mà, nếu không hôm nay phải đối cái câu cứt thối rồi.

"Được, vế dưới này tốt." Tả Tướng Triệu luôn luôn tỉnh táo nghiêm túc nói. Tả Tướng đại nhân nhìn Viên Chiêu Quân ánh mắt của lại có mấy phần vẻ tán thưởng .

Tứ hoàng tử không biết khi nào đến bên cạnh Viên Chiêu Quân, cười nói: "Không ngờ ngươi không chỉ là mỹ nữ, còn là tài nữ."

"Tứ hoàng tử quá khen." Viên Chiêu Quân mỉm cười nói.

Hoàng đế cùng hoàng hậu dĩ nhiên cũng đã nghe đến Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc lời nói, hoàng hậu không khỏi cười nói: "Nhạc nhi nói đúng, Viên cô nương không chỉ là mỹ nữ còn là tài nữ."

Được hoàng hậu khích lệ, Viên Chiêu Quân cũng cảm thấy có lỗi, mặt vì không biết gì liền đỏ, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía xa nơi thái tử. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền ngây dại, trước giờ vẫn không đánh giá kỹ, thì ra thái tử tuấn mỹ đến như vậy. Khiến nàng không dời tầm mắt, sinh ra làm con gái nhưng cũng thật ghen tỵ dung nhan tuyệt sắc này.

Chúng sinh ánh mắt cao ngạo, dung nhan độc nhất vô nhị, phong thái cao quý ưu nhã, khí thế càng thêm lăng nhân, quả là tuyệt mỹ nam nhân, cơ hồ có thể dùng hai chữ hoàn mỹ để hình dung.

Đang khi Viên Chiêu Quân quan sát thái tử Vũ Văn Dục thì hoàng hậu tuyên bố những người tiến vào vòng trong , chính là Kinh Thành tam đại mỹ nữ cùng Viên Chiêu Quân.

Vũ Văn Dục lạnh lùng quay lại nhìn ánh mắt của Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân sợ hết hồn, nhanh chóng dời đi mắt, quay đầu vừa nghĩ, thế nhưng lại hướng về phía Vũ Văn Dục ném đi ánh nhìn vô cùng mị hoặc quyến rũ.

Vũ Văn Dục không bị mị nhãn mê hoặc, ngược lại cảm thấy nữ nhân này thật sự là ghê tởm, nhanh chóng quay đầu đi.

Kế tiếp chính là thời điểm mọi người biểu diễn tài nghệ, cửa ải cuối cùng mới phải làm thơ.

Tài nghệ tỷ thí, các gia tiểu thư cũng lấy ra tuyệt kỹ, Lý Duyệt Nhi đánh đàn, phủ tướng quân nhị tiểu thư vẽ tranh, muội muội Triệu Tử Dương của Tả Tướng Triệu Mạc khiêu vũ. Ba người tài nghệ không phân cao thấp, mà ba người đã xong nên Viên Chiêu Quân lên đài biểu diễn.

Viên Chiêu Quân kì kèo mè nheo lên đài, nhìn cầm kỳ thi họa cùng khiêu vũ cũng như không, đang buồn thắt lông mày, nàng ở trong lòng nói thầm, có có, không ai hátca, nàng bây giờ âm thanh cực đẹp, hát ca nhất định rất êm tai. Nhưng là khổ nỗi không ai thay nàng thấu nhạc, nàng liếc xung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại cây gỗ phái sau đài biểu diễn, chạy xuống lượm hai cây cọc gỗ, rồi lên đài.

Nhìn ánh mắt kỳ lạ của mọi người, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta biểu diễn hát ca, đây chính là nhạc khí." Nàng giơ tay lên trong hai cây không cọc gỗ không nhỏ.

Nhìn vườn hoa một chút, nàng đột nhiên liền nghĩ đến bài hát có chưa hoa, vì vậy nàng tuyên bố: "Tên bài hát, đoàn tụ sum vầy."

Đối với tên ca khúc này, không có ai nghe qua, cũng cảm giác tò mò, đều nayfnhi nữ của Hữu Tướng chẳng nhẽ còn có thể soạn nhạc?

Lúc này Viên Thừa Tướng cùng Viên Tiểu Điệp Nhị phu nhân đều ở đây dưới đài nhìn, mấy người tâm tư dị biệt.

Viên Chiêu Quân dùng hai cây cọc gỗ nhẹ nhàng vỗ nhịp, tiếp khẽ mở môi đỏ mọng, dùng âm thanh như tiên nhạc hiện tại mà cất lên ": Gió xuân thổi, thổi vào cánh cửa lòng ta, nhớ đến người mà lòng không thể ngủ, vì sao người không hiểu, cố tình khiến hoa rơi, chỉ có thể nhìn ngoài cửa sổ,…."

Mọi người nhìn Viên Chiêu Quân mở miệng hết sức bất ngờ đến ngây người, mỗi người cũng hoàn toàn đắm chìm trong tiếng ca dễ nghe, khi Viên Chiêu Quân hát xong, yên tĩnh một lúc, mọi người đắm chìm trong trong tiếng ca thật lâu mới lấy lại tinh thần, sau đó chính là tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên.

Nghe Viên Chiêu Quân ca, thái tử không khỏi đối với nàng vài phần kính trọng, nữ nhân này thật không giống như nhau, âm thanh này, chỉ trời cao mới có.

Hoàng đế cùng hoàng hậu càng thêm tán thưởng không dứt, cung đình nhạc sĩ nhanh chóng nhớ giai điệu ca khúc, nghĩ tới về sau đưa nàng với giọng ca như trời cao biểu diễn cho hoàng hậu cùng hoàng thượng.

Lại nói bởi vì bài hát này mà Viên Chiêu Quân thành người kinh thành đàm luận hồng nhân, càng khiến người muốn không xuất hiện, thái tử thế nhưng bởi vì này bài hát có quyết định.

Lúc hoàng hậu tuyên bố tiếp tục cửa thứ ba, Vũ Văn Dục ngắt lời hoàng hậu, tuyên bố: "Năm nay ngắm hoa tiên tử không phải là vị Viên tiểu thư này thì còn ai hơn nữa." Vũ Văn Dục mặt lạnh nhạt, hình như chuyện này cùng hắn chẳng có điểm liên quan nào.

Thái tử lời nói tựa như thánh chỉ, không thay đổi. Hoàng đế cùng hoàng hậu thấy thái tử có quyết định, tự nhiên hết sức ủng hộ! Vì vậy Hoàng đế tuyên bố: "Năm nay ngắm hoa tiên tử chính là Viên Thừa Tướng nhi nữ Viên Chiêu Quân."

Viên Chiêu Quân không ngờ như vậy có thể dành được Ngắm hoa tiên tử, càng không nghĩ đến bởi vì một ca khúc, nàng lại trở thành nữ nhân duy nhất vào thái tử điện.

Thưởng Hoa hội kết thúc, bởi vì Hoàng đế một tờ thánh chỉ, Viên Chiêu Quân ở lại hoàng cung, nhưng thái tử khiến Viên Chiêu Quân tiến vào thái tử điện yêu cầu duy nhất chính là không thể mang thủ hạ nha hoàn, ngay cả sư phụ của nàng cũng không được.

Vì có thể hút Thuần Dương Chi Khí, nàng chỉ phải đồng ý, ngày thứ hai, nàng một thân một mình tiến vào thái tử điện.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vung tay lên chết một đống

Viên Chiêu Quân cầm một gói đồ nhỏ liền vào thái tử điện. Thái tử điện rất lớn, cũng rất thanh lịch, không nhìn kiến trúc màu xanh vàng rực rỡ, cả thái tử điện cũng chẳng thấy bóng dáng một nữ nhân, ngay cả cung nữ cùng thái giám cũng không có. Chỉ có thị vệ lãnh nhược băng sương.

Người dẫn Viên Chiêu Quân là thị vệ Đường Liêm, thấy thị vệ mặt nghiêm nghị, Viên Chiêu Quân nhăn lại mày, suy nghĩ một chút hướng về phía Đường Liêm kêu lên: "Này, ngươi dẫn ta đi nơi nào nha! Thái tử đâu? Thái tử ở nơi nào?"

Đường Liêm không nói lời nào, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, tựa như khối cọc gỗ bình thường ở trước mặt nàng, Viên Chiêu Quân cảm thấy người này thật không có lễ phép, vì vậy còn nói: "Trước mặt cọc gỗ, ta đang nói chuyện với ngươi nha! Thái tử ở nơi nào?"

Cọc gỗ? Đường Liêm bước chân của hơi ngừng lại, tiếp tục tiến lên.

Rốt cuộc lại không để ý tới nàng? Viên Chiêu Quân thật tức giận, cũng không quản mọi việc rồi, thẳng tắp liền đưa tay hướng tới sau lưng Đường Liêm một chưởng, "Này, ngươi câm rồi sao, sao không nói chuyện? Ta hỏi ngươi thái tử ở nơi nào?"

Đường Liêm không đề phòng Viên Chiêu Quân, sau lưng bị đánh đến đau nhức, nhất thời dừng bước lại, xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, âm thanh lãnh như băng, "Đủ rồi."

Viên Chiêu Quân thấy hắn nói chuyện lạnh lùng như vậy, trong lòng lại càng không dễ chịu, trở lại khuôn mặt lạnh, "Ngươi cuối cùng cũng nói chuyện? Không phải câm? Ngươi rất chảnh phải không? Ngươi cho là cứ lãnh khốc thì đẹp trai sao? Mặt cương thi, thật ghê tởm." Viên Chiêu Quân tuy nói như vậy, vừa nhắc mắt, lại bị khuôn mặt đẹp của Đường Liêm làm cho giật mình, này so thái tử không kém là bao nhiêu.

Đường Liêm nhìn chòng chọc vào Viên Chiêu Quân lúc mở lúc đóng miệng, trong lòng kích động muốn đánh người, nhưng bây giờ thái tử còn chưa an bài, hắn không thể động thủ, cuối cùng hắn quay đầu tiếp tục tiến lên, "Thái tử không thích chờ người."

"Không thích chờ người, ta còn không thích tìm người đây?" Viên Chiêu Quân phô ra miệng lưỡi nhanh nhẩu, lại một mặt chó thối cười nói: "Cọc gỗ, ngươi nói thái tử thích nữ nhân thế nào? Ta như vậy thích không?"

Đường Liêm khóe miệng khẽ run, lạnh lùng nói: "Ta không phải cọc gỗ, ta tên là Đường Liêm." Nữ nhân này thật là đáng ghét, lại dám cho hắn biệt danh như vậy, nhiều năm như vậy, cả hoàng cung trừ Hoàng đế hoàng hậu cùng thái tử, còn không người nào dám cho hắn nâng biệt danh đây?

"A, biết, Đường cọc gỗ." Viên Chiêu Quân không chút suy nghĩ thì cho cọc gỗ hai chữ trước tăng thêm họ. Này nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng chính là một cây đại cọc gỗ nha, không có vẻ mặt, toàn thân tản ra lạnh lẽo khí, theo ý nàng, cọc gỗ hai chữ quá đúng thích hợp với Đường Liêm.

Vừa nói, Đường Liêm giận đến mặt xanh hắc, dùng ba phần nội lực, một chưởng liền hướng Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân không tránh được, bị chưởng phong quét ngã trên mặt đất, nàng nhanh chóng đứng dậy từ dưới đất, giận dữ nhìn chằm chằm Đường Liêm, không chút nghĩ ngợi mở miệng nói bẩn, "Mẹ, ngươi nha vung tay lên sẽ chết người thế nhưng dùng để đánh một nữ nhân, ngươi có biết xấu hổ hay không hả!"

Vung tay lên chết một đống? Đây là cái từ lộn xộn gì đây? Chỉ là lời này nên dùng để hình dung thực lực của thái tử thích hợp hơn. Đường liêm cau mày nhìn Viên Chiêu Quân như bộ dáng gà chọi, còn muốn lời của nàng..., không khỏi nhếch miệng lên.

"Ha ha. . . . . Vung tay lên chết một đống, vế trên là cái gì?" Âm thanh của một nam nhân từ xa đến gần.

"Còn có thể là cái gì, dĩ nhiên là tay vừa nhấc chết một hàng thôi!" Viên Chiêu Quân thuận miệng trả lời, dứt lời, thái tử Vũ Văn Dục tác phong nhanh nhẹn đứng vững vàng ở trước mặt nàng.

"Hảo một câu nói hay." Thái tử cũng có chút hiếu kỳ nữ nhân này cho rằng hoành phi là cái gì, không khỏi hỏi: "Hoành phi đây?"

"Hoành phi chính là ' giết người không chớp mắt ' sao! Điều này mà cũng không biết, còn cái gì là thái tử, ta xem thấy thái giám cũng không còn khác biệt lắm." Viên Chiêu Quân thói quen chính là như vậy, mắng người đến không dứt, cũng không để ý hậu quả, dĩ nhiên sẽ không lựa chọn bị chửi người thân phận địa vị.

Thái tử nhất thời sắc mặt sắc tối tăm, hơi thở càng thêm lãnh khiến Viên Chiêu Quân không khỏi run rẩy, lúc này nàng mới phản ứng được mới vừa rồi mình nói cái gì, tiếp mặt chó thúi, trách mình cười nói: "Ha ha. . . . . Thái tử ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, thật đúng là Tể Tướng trong bụng có thể chống thuyền, dù sao người cũng là thái tử, cũng đừng cùng tiểu nữ ngu ngốc này so đo."

Thấy nàng ăn nói trôi chảy, Vũ Văn Dục nhăn mày lại, Đường Liêm càng thêm bộ dạng như nhìn quái thai, hai người đều ở đây trong lòng nghi vấn , đây là thiên kim của Tể tướng có phẩm hạnh đây sao?

Thấy bọn họ vẻ mặt có chút lạ, Viên Chiêu Quân nói tiếp: "Ha ha, các ngươi ý muốn nói ta phẩm hạnh không tốt sao? Này phẩm hạnh vấn đề chính là nhân giả kiến nhân đi! Ha ha. . . . . Ta nghĩ các người có địa vị như vậy sẽ hiểu. . . . . Hắc hắc. . . . . ." Nàng nói xong hướng hai người nháy một cái mắt.

Vũ Văn Dục trong lòng một hồi lạnh đến buồn nôn, hắn thật là nghiêm trọng hoài nghi liệu hắn có phải đưa ra quyết định sai lầm hay không, lúc ấy chọn nữ nhân này làm Ngắm hoa tiên tử hoàn toàn là bởi vì nhìn nàng có chút tài năng, nói chuyện cũng không giống những tài nữ quanh qua lòng vòng, nhưng này nữ nhân hình như cũng quá ác tục chút.có chút hung dữ.

Vũ Văn dục trên người đặc biệt có Thuần Dương hơi thở đập vào mặt, chọc cho Viên Chiêu Quân trong lòng một hồi nóng ran, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Vũ Văn Dục có chút nóng bỏng, không chút nghĩ ngợi, dựa vào đi lên ôm lấy thân thể Vũ Văn Dục, hô hấp nặng nề vài hớp nói: "Ngươi. . . . . Thơm quá nha!"

"Cút ngay!" Vũ Văn Dục vung tay lên, liền đem Viên Chiêu Quân hươ ra xa ba mét.

Hoàn hảo Viên Chiêu Quân đứng vững, không có ngã xuống, đầu tiên là hung hăng nhìn chằm chằm Vũ Văn Dục, ở trong lòng hung hăng mắng một trận, mặt đưa tình nói: "Thái tử đừng nóng giận, ta không có ý tứ gì khác, nói người thơm cũng là lời thật nói thật mà thôi, thái tử sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này cũng tức giận chứ!"

Thái tử phổ môi khẽ mở, giọng nói lạnh lẽo, "Đường Liêm, Viên tiểu thư sau này sẽ phụ trách tất cả công việc về y dược."

"Có ý tứ gì?" Viên Chiêu Quân nháy mắt, hình như nháy mắt nhiều hơn hai cái cũng chẳng có kết quả gì.

"Thái tử ý là, sau này chuyện trồng hái thuốc cũng do ngươi tới phụ trách, hơn nữa còn có thuốc thí nghiệm." Đường Liêm lạnh giọng giải thích.

"Cái gì. . . . . Để cho ta thí nghiệm thuốc? Các ngươi. . . . . Các ngươi. . . . . Các ngươi đây là giết người bừa bãi." Xong rồi xong rồi, nàng thật là xong rồi, nàng còn chưa có đem thái tử hút Thuần Dương Chi Khí đây? Nhanh như vậy liền trở thành tiểu bạch thử thuốc sao? không không không. . . . . Nàng mới không cần chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cùng răn làm hàng xóm

"Không muốn? Ngươi đại khả bây giờ có thể rời đi." Vũ Văn Dục toàn thân cao thấp tràn đầy khí lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm, ánh mắt mờ ảo nhìn phía xa, không nhìn hướng Viên Chiêu Quân một cái.

"Ngươi nói rời đi liền rời đi, lão nương chẳng phải là thật mất mặt sao?" Viên Chiêu Quân tuy nói giọng ủ rũ, nhưng cũng nghĩ sâu tính kỹ, muốn nàng thật muốn rời thái tử điện, nàng cũng chỉ có chờ chết, sư phụ nói rồi, người Thuần Dương 60 năm mới xuất hiện, nếu như Vân Du đại sư đo lường tính toán phạm sai lầm, cõi đời này không có ba Thuần Dương nam tử, chỉ có thái tử, nàng kia chẳng phải là còn sống không quá hai tháng, hiện tại nàng phải qua trước mắt cửa ải này. Đối mặt tình huống như thế, vì mạng sống, nàng dĩ nhiên chỉ đành phải nhắm mắt thôi.

Đường Liêm bộ mặt khinh bỉ, nữ nhân này thật đúng là không phải bình thường, dầy da mặt nha! Như vậy cũng có thể chịu, danh hiệu nữ nhân của thái tử quả thật mê người.

Vũ Văn Dục càng thêm mặt khi dễ, quay người lại như gió biến mất, cuối cùng chỉ nghe được âm thanh của hắn vang vọng trên không trung, "Mang Viên tiểu thư đi dược sơn."

"Dạ, Điện hạ." Đường Liêm lĩnh mệnh, ngược lại nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Viên tiểu thư, xin mời!"

Thấy hắn không nói tiếng nào đi ở phía trước, Viên Chiêu Quân thở phì phò đuổi theo, đi vài bước liền nói: "Này, dù là đi thuốc gì sơn dã trước tiên cần phải an bài cho ta chỗ ở đi!"

". . . . . ." Đường Liêm không để ý tới, tiếp tục tiến lên.

"Này! Đường cọc gỗ, ngươi nói vài lời được không?" Viên Chiêu Quân tức không nhịn nổi, vung dưới chân giầy, giầy như mọc ánh mắt loại bay thẳng đi ra ngoài, thẳng tắp đánh vào sau ót của Đường Liêm.

Đường liêm đột nhiên bị công kích, dừng bước lại, xoay người lãnh mà nhìn tới, nhìn nàng chằm chằm thật lâu, hắn cuối cùng nói ra một câu , "Đi, dẫn ngươi đi đến chỗ ở của ngươi."

Viên Chiêu Quân nghe xong, vui mừng thiếu chút nữa khóa ra nước mắt, ở trong lòng nghĩ, cái tên Đường cọc gỗ này ít ra cũng có tính người .

Nào biết trước mắt nàng là điều không tưởng tượng được.

Nhìn ngón tay Đường Liêm chỉ vào nơi ở, đầu nàng cũng mau nổ, đây là chỗ của người ở sao? Muốn nàng nhận con Cự Mãng màu vàng này làm hàng xóm sao? này choáng nha nói rõ chính là quan báo tư thù sao! Hiện tại nàng hối hận khi gọi Đường Liêm là Đường cọc gỗ rồi.

Nhìn Cự Mãng màu vàng kim, nàng khóc không ra nước mắt, trong lòng như sét đánh, gương mặt khổ sở như ăn khổ qua chỉ vào Đường Liêm nói: "Lộ thị vệ, Lộ đại nhân, ngươi là đại nhân có đại lượng, tha thứ cho tiểu nữ lỡ miệng, ngươi không phải là cọc gỗ, ngươi. . . . . Ngươi. . . . . ." Nàng một gấp gáp, liền nói: "Ngươi cả cọc gỗ cũng không bằng." Nàng thật ra thì muốn nói cọc gỗ không bằng Đường Liêm, chỉ là lời này vừa nói ra, nàng cảm thấy nàng nói thế nào là sai.

Đường Liêm mặt đen lại càng đen, nhìn thứ kia ở giữa bốn bề gió lùa, chỉ có cỏ tranh trên nóc nhà gỗ nói: "Đem đồ vật bỏ vào, hiện tại đi hái thuốc."

Viên Chiêu Quân phải ở nhà gỗ cùng Cự Mãng màu vàng kim, nhà gỗ tương liên, hai phòng nghiêm chỉnh mà nói cũng chỉ cách mười mấy cây mộc điều, nhìn mộc điều dáng vẻ yếu ớt, chỉ cần con Cự Mãng màu vàng kia đói bụng, dùng sức quấn quanh mấy đoạn cây, mà như nàng nhìn cũng không dám nhìn, đừng nói là tiến vào.

"Đường. . . . . Đại nhân." Có chuyện cầu người, nàng lại không dám nói người khác cọc gỗ, "Ngươi xin thương xót, cho ta đổi gian phòng được không?"

"Đừng lề mề, nếu không ở gian phòng này, vậy ngươi cùng Nga Lang làm hàng xóm đi." Đường Liêm lạnh lùng quát.

Nghĩ tới con sói dáng vẻ đói bụng, Viên Chiêu Quân không khỏi phe phẩy đầu, nhìn hàng xóm nàng con Cự Mãng đang ngủ, nàng hạ quyết tâm nhanh chóng vào nhà gỗ, đem độ vật đặt trên giường gỗ nhỏ, thần tốc chạy ra khỏi nhà gỗ.

Tiếp nàng sẽ cùng Đường Liêm đi hái thuốc, nhìn Dược sơn Y, Viên Chiêu Quân không khỏi hưn phấn, bởi vì ngự vườn của Dược sơn có nhiều hoa rất đẹp, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Thái tử điện nằm phía đông của hoàng cung, phía sau là ngọn núi, phía sau núi là thăm thẳm vách dá, cũng là lá chắn của hoàng cung, phía khác của hoàng cung được sông hộ thành vây lượn, vì vậy địa hình hoàng cung có thể nói là dễ thủ khó công [dễ phòng thủ, khó tấn công]

Thái tử Vũ Văn Dục thích nghiên cứu y thuật, vù vậy phía sau núi trồng dược liệu, đặt tên là Dược sơn.

.

Đang lúc Viên Chiêu Quân hưng phấn lúc, Đường Liêm chỉ vào vách núi đối diện, tại một gốc cây trị giá nói: " Nhiệm vụ của ngươi hôm nay là hái 100 viên hỏa gai sau đó tới đút cho Tiểu Kim.

"Tiểu Kim? Lớn như vậy mà tiểu sao, mắt ngươi có bị bệnh không!" Viên Chiêu Quân nghĩ đến con Cự Mãng màu vàng không khỏi run lên.

Đường Liêm sắc mặt trầm xuống, tiếp tục nói: "Lúc nào thì hoàn thành, thì nghỉ ngơi ăn cơm." Đường Liêm nói xong phi thân đến tảng đá lớn cách đó không xa tựa vào.

Nhìn một cái cũng biết Đường Liêm không tính rời đi, mà xem nàng làm công việc thế nào.

Viên Chiêu Quân ở trong lòng mắng mấy câu nois xấu Đường Liêm, sau đó sử xuất khinh công, hướng tới vách đá cao trăm mét bay lên.

Một tay bấu víu trên vách đá dựng đứng vượt trội đá dọc theo, một cái tay khác đưa tay đi hái lửa kia gai. Nào biết, vừa đụng vào quả màu đỏ nhỏ này, tay của nàng liền bị đâm, lập tức một giọt máu chảy ra,

.

Viên Chiêu Quân bị đau hừ lạnh một tiếng, quay đầu phi thân trở về mặt đất, nhanh chóng đi tới trước mặt Đường Liêm, " Đường cọc gỗ, lửa gai kìa có độc không hả?"

"Không có." Đường Liêm híp mắt nhàn nhạt trả lời.

"Không có là tốt rồi." Viên Chiêu Quân dùng miệng hút mấy đầu ngón tay bị thương , sau đó nói: "Có cây kéo nào không?

Trả lời nàng là yên lặng.

Viên Chiêu Quân hết cách rồi, chỉ đành phải ở dược sơn thượng mấy gian nhà gỗ nhỏ đi tìm đao các loại đồ vật , qua một lúc lâu, nàng tìm tới một cây kéo tu bổ dược thảo, cầm một lúc, sau đó hướng trên vách đá dựng đứng hỏa gai liền phi thân đi.

Đường Liêm chính là giả vờ ngủ say, không ngờ nàng tìm cây kéo cắt bỏ hỏa gai, chỉ nghe khách khách mấy tiếng, mấy cành hỏa gai từ cành cùng quả rơi vào lưng lâu.

Đường Liêm không kịp phản ứng thì cây hỏa gai kia đã trở nên trần trụi.

Nhìn hỏa gai tình huống bi thảm, Đường Liêm khiếp sợ cực kỳ, cũng lo lắng hậu quả thay cho Viên Chiêu Quân.

Nhưng Viên Chiêu Quân cũng không cảm giác mình gây họa, còn đi đến trước mặt Đường Liêm, hả hê nói: "Tốt lắm, nơi này cũng không chỉ là một trăm viên đâu."

Quả hỏa gai kia cực nhỏ, một cành cây lớn có trên trăm viên. Nàng cảm thấy nàng hoàn thành rất tốt, nhưng nàng nào biết, quả này là Cự Mãng màu vàng kim ăn, nó biết người nào phá hư thức ăn của nó, sẽ là hậu quả đáng sợ, tới đây Đường Liêm không dám tưởng tượng nữa.

.

Ngay khi Viên Chiêu Quân vẻ mặt đang hài lòng, là lúc con Cự Mãng tức giận nhìn chằm chằm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thái tử, người nói ta đẹp không?

Một người thị vệ phi thân đến bên cạnh Đường Liêm, rỉ tai vài lời, chỉ thấy Đường Liêm cùng thị vệ nhanh chóng rời đi.

Thấy Đường Liêm rời đi, Viên Chiêu Quân cơ bản còn đang suy nghĩ mình có thể nghỉ ngơi, nhưng đảo mắt vừa nhìn, chỉ thấy Cự Mãng màu vàng kim hướng tới nàng bò lại.

Viên Chiêu Quân sợ đến run người, nhanh chóng sử xuất khinh công tránh nhanh chóng, nào biết Cự Mãng như mọc cánh bay lên không trung, đánh thẳng vào mặt nàng.

Viên Chiêu Quân tâm hoảng hốt, vội gọi: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Dược sơn không có một bóng người, không có ai tới cứu nàng, nàng phi thân tránh nhanh chóng, bên gọi: "Đường cọc gỗ cứu mạng! Cọc gỗ cứu mạng!"

Thấy vẫn không có người nào, nàng còn gọi là: "Thái tử cứu mạng! Xà muốn ăn thịt người! Thái tử cứu mạng. . . . . ."

Nhưng lúc này thái tử đang trong dược phòng nghiên cứu chế tạo tân dược, sao có thể nghe được nàng tiếng cầu cứu.

Mắt thấy sau nửa giờ, nàng bị Cự Mãng màu vàng kim ép không đường lui, cả người không còn hơi sức giắt trên cành cây thở. Nào biết xà sẽ leo cây, chỉ thấy nó di chuyển đã lên cây. Viên Chiêu Quân toàn thân đã không có hơi sức phi thân rời đi, run thân thể lui về sau hai bước, nào biết càng lùi càng cách nhánh cây càng xa.

Cự Mãng màu vàng kim theo sát không thôi, chỉ thấy cây đã bị một người một xà đè đến sụp xuống.

"A. . . . . ." Theo Viên Chiêu Quân một tiếng hét thảm, một người một xà bị ném ngã xuống đất, mà Cự Mãng màu vàng kim thân thể thật vừa đúng lúc đè lên hai chân Viên Chiêu Quân, khiến nàng không nhúc nhích được.

Cùng xà tiếp xúc gần gũi, Viên Chiêu Quân sợ đến toàn thân lạnh lẽo, ngay cả hô hấp cũng không có chút nhiệt độ, cả người liền ngơ ngác nhìn chằm chằm Cự Mãng đang hướng tới nàng công kích.

Đang trong thời điểm Cự Mãng há miệng trực nuốt Viên Chiêu Quân vào bụng, Viên Chiêu Quân phản xạ có điều kiện y hệt dùng hết tất cả hơi sức cuối cùng trong thân thể tung một chưởng hướng tới đầu rắn.

Một chưởng đi xuống, bởi vì chưởng phong trùng kích cực lớn, Cự Mãng màu vàng kim bị chưởng phong quét ra xa hai, ba mét.

Sau hơn một khắc xảy ra chuyện kinh người, một chưởng của Viên Chiêu Quân hiển nhiên khiến Cự Mãng nổi giận, ánh mắt lạnh lẽo của nó cơ hồ như có ngọt lửa vụt lên.

Nhìn thấy tình huống như thế, Viên Chiêu Quân nghĩ tới, xong rồi, nàng hôm nay chẳng lẽ chết ở trong miệng rắn.

Cự Mãng màu vàng kim khí thế hung hăng hướng Viên Chiêu Quân nhào tới, Viên Chiêu Quân sợ khẽ run rẩy, tay còn là phản xạ có điều kiện y hệt giơ lên nhanh chóng bóp Cự Mãng.

Hiện tại trong thời khắc đứng giữa sống và chết, nàng cũng không kịp nghĩ nhiều, lại thấy xà giương miệng phẫn lực hướng mặt của nàng mà đến. Trong lòng nàng càng hung ác, mặt tràn đầy bén nhọn, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng cúi đầu đi, nàng nhanh chóng mở miệng nhỏ, vừa chuẩn hướng đến xà cắn.

Chỉ nghe âm thanh da rắn bị cắn rách, tiếp theo đó là máu từ Cự Mãng màu vàng kim trên cổ chảy ra.

Xà huyết liên tục không ngừng chảy ra, tựa như mọc ánh mắt trong miệng hướng tới nàng, thấy Cự Mãng còn có giãy giụa, Viên Chiêu Quân sợ nó ăn mình, nhắm mắt lại, vừa độc ác, há mồm liền không ngừng hút xà huyết, nghĩ tới chỉ cần xà mất máu quá nhiều, nàng sẽ trốn thoát.

Nàng không biết hút bao lâu xà huyết, cho đến xà không động đậy được nữa, nàng mới thả bỏ ra, sau đó tê liệt trên mặt đất, toàn thân cao thấp y phục màu trắng đã toàn bộ dính vào xà huyết, tựa như nhiều hoa anh đào.

Màu vàng kim Cự Mãng đã sớm ngừng thở mà bỏ mình, Viên Chiêu Quân tránh được tử kiếp, nhưng ngay khi nàng mặt buông lỏng bên trong thân thể khí lưu kỳ lạ mạnh như nước.

Khí lưu trong toàn thân di chuyển hỗn loạn, tốc độ nhanh như muốn xé rách thân thể nàng, giống như muốn nổ tung ra vậy.

Sắc mặt của nàng nhanh chóng biến hóa, thanh, bạch, tử, xanh lá, hồng, tựa như một bảng pha màu. Trong lòng càng thêm lửa đốt hỏa liệu, tựa như sắp bị đốt .

Tiếp nàng mất đi ý thức, chạy tán loạn khắp nơi, tiếng kêu khổ sở càng thêm kinh khủng vang dội cả dược sơn. Thậm chí truyền đến Thái tử Vũ Văn Dục đang ở trong dược sơn nghiên cứu thuốc.

Cả thái tử điện trừ nữ nhân Viên Chiêu Quân cũng chưa có người khác, Vũ Văn Dục không cần nghĩ cũng biết là của ai âm thanh. Hắn nhíu lên mày rậm,

tròng mắt đen sâu không thấy đáy, chậm rãi buông thứ gì trong tay, giống như tản bộ nhàn nhã đi đến phía sau dược sơn.

Phía sau núi có một dòng nước không nhỏ, nước đường dặm nước quanh năm lạnh thấu xương cốt, nhìn nước lạnh Viên Chiêu Quân không tự chủ được nhảy xuống.

Nước lạnh lẽo tạm thời khiến cho nàng tỉnh táo lại, thân thể cũng không cảm thấy hỏa thiêu hỏa liệu khó chịu, cảm thấy trong thân thể khí lưu quái dị vẫn còn lưu động, cảm thấy khí này chảy cùng nội lực trong thân thể có chút tương tự, cũng không còn suy nghĩ nhiều, nàng thử điều chỉnh hơi thở, hy vọng có thể quy thuận những khí lưu này.

Nhưng nàng càng chỉnh hơi thở, thân thể tựa như khí cầu, y phục bị khí thể kì lạ phồng lên, mà lúc này Vũ Văn Dục đã chậm rãi đi tới dược sơn.

Vũ Văn Dục vừa tới dòng nước, tròng mắt đen chứa đựng tức giận, nữ nhân đáng chết này lại tắm để giải nhiệt. Hắn còn chưa kịp hướng Viên Chiêu Quân tức giận cho một chưởng.

Chỉ thấy y phục Viên Chiêu Quân cứ như bom nổ tung ra, đôi tay càng thêm một cỗ cường đại lực lượng thẳng tắp hướng mặt Vũ Văn Dục đánh.

Nói thì chậm khi đó thì nhanh, Vũ Văn Dục một giây sau cùng tránh được lực lượng cường đại công kích.

Chợt nổ tung, y phục Viên Chiêu Quân tan thành mây khói, hôm nay nàng trần truồng ngâm mình trong nước lạnh lẽo.

Sau một phát nổ, hình như khí lưu trong cơ thể cũng ra ngoài cùng lúc, Viên Chiêu Quân hiện tại có thể nói là vẻ mặt hồng hào, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Vũ Văn Dục từ xa.

Vũ Văn Dục giương mắt liền thấy Viên Chiêu Quân phơi bày thân thể, da thịt giống như tản ra ánh sáng. Vũ Văn dục mặt lạnh có vẻ càng lạnh hơn.

Viên Chiêu Quân đầu tiên là sững sờ, kế tiếp mới phát hiện ra mình toàn thân không có mặc y phục, phản xạ có điều kiện y hệt đưa tay ôm lấy ngực, nhìn Vũ Văn Dục mặt lạnh lẽo, nàng đột nhiên có ý nghĩ đùa giỡn với hắn, tiếp nàng lấy tay che ngực ra.

Một tiếng cười duyên nói: "Thái tử, ngươi đã đến rồi?" Thấy thái tử mặt lãnh như băng, nàng không khỏi hướng về phía hắn ném cái nhìn quyến rũ: "Nhìn người thấy mặt không đỏ, tim không đập, Thái tử, ngươi nói ta có đẹp không?" Viên Chiêu Quân trong lòng suy nghĩ đến việc nàng cùng thái tử XXOO trong thái tử điện, nếu như bây giờ cơ hội, nàng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, có thể quyến rũ liền quyến rũ.

Vũ Văn Dục thấy thế, trong lòng buồn nôn, nghĩ tới nữ nhân này thật là tục không chịu được, vẻ mặt như vậy mà dám quyến rũ hắn? Hắn không khỏi giận tái mặt, lạnh lùng nói: "Ta đếm ba tiếng mặc quần áo tử tế, nếu không thì cút ra khỏi thái tử điện."

Viên Chiêu Quân mặt uất ức chu miệng lên, "Ta đều không có y phục, lấy cái gì mặc nha!"

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn lướt qua nàng không một mảnh vải, trong lòng nơi nào đó có một chút mềm hoá, vung tay lên, áo khoác trên người của hắn đã hướng Viên Chiêu Quân bay đi.

Viên Chiêu Quân nhận lấy y phục, đi ra mặt nước, nhanh chóng mặc quần áo vào, y phục kia còn đọng lại Thuần Dương chi khí khiến nàng thấy rất thoải mái, nàng không khỏi hít một hơi thật sâu.

Nàng mới vừa đứng lại, đi tới thái tử trước mặt. Lúc này, Đường Liêm mặt kinh hoảng xuất hiện trước mặt thái tử, "Khởi bẩm Điện hạ, Tiểu Kim chết rồi."

"Cái gì? Ai làm?" Vũ Văn Dc nói xong, chỉ chớp mắt liền lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Viên Chiêu Quân.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cực phẩm nhân gian

Viên Chiêu Quân tất nhiên không nhận thua, cũng sẽ không biết lỗi, khuôn mặt lạnh lẽo trở nên uất ức, nàng rũ mắt, mím môi mặt đáng thương nói: "Chuyện như vậy không thể trách ta, là nhỏ Kim muốn ăn ta...ta chỉ là tự vệ mà thôi."

"Nếu không phải ngươi chọc giận nó, thì nó sẽ không ăn ngươi?" Thái tử rất hiểu rõ Cự Mãng màu vàng kim, con rắn kia hắn nuôi vài chục năm, mỗi tháng sẽ ăn hoa gai một lần, máu của nó là thuốc giải độc tốt nhất trên đời, dĩ nhiên cũng là loại thuốc gia tăng công lực rất tốt.

Thái tử nói qua chầm chậm đi đến nơi xà huyệt bỏ mình, nhìn cách đó không xa thấy nhiều cành hoa gai nằm rơi trên mặt đất, hắn liền hiểu tại sao Cự Mãng ghét nữ nhân này mà công kích.

Viên Chiêu Quân đương nhiên là muốn tr lên tiếng thanh minh cho bản thân, nàng mặt chó thúi, nở nụ cười nhìn thái tử, "Thái tử, chuyện này thật không

trách ta. Ngươi không nói cho ta biết hoa gai này không thể hái như vậy, ta càng không biết Tiểu Kim vì cái này mà muốn ăn ta." Nàng nói xong vô cùng uất ức, hình như tất cả lỗi đều là trên người Tiểu Kim.

"Tiểu Kim muốn ăn ta...ta cũng không thể khiến nó đem ta ăn đi! Cho nên ta liền vì kiên cường mà hạ miệng. Nào biết ta cắn nhè nhẹ như vậy, nó lại trở nên như bây giờ." Nàng nói xong hai chữ nhè nhẹ cảm thấy nhẹ vô cùng, hình như thật không có dùng sức cắn Cự Mãng màu vàng kim.

Việc này không nghe nàng giải thích còn may, nghe tựa như cùng thêm dầu vào lửa, Vũ Văn Dục sắc mặt của lãnh tới cực điểm, ăn xà huyết của hắn còn nói là nhẹ nhàng cắn một cái, đến bây giờ nàng còn mặt uất ức, nữ nhân này thật là đáng chết. Nếu Viên Chiêu Quân không phải là hắn cùng Hoàng đế hoàng hậu ba người nhất trí tuyển định ngắm hoa tiên tử, lúc này Viên Chiêu Quân đã bị hắn một chưởng vỗ chết.

"Ngươi đừng mặt đen lại muốn giết ta nha! Người cùng người đánh nhau dĩ nhiên là có thắng thua, Người cùng xà đánh nhau dĩ nhiên cũng giống vậy rồi, chỉ là Tiểu Kim bất hạnh chết rồi, cùng lắm thì ta giúp nó mở lễ truy điệu, thương tiếc nó cả đời anh dũng!" Viên Chiêu Quân chính là tin miệng nói bậy, mục đích chủ yếu nhất chính là nghĩ rằng mình hối lỗi..

Nghe lời nói của Viên Chiêu Quân, Đường Liêm cảm thấy nữ nhân này thật sự là rất có thể tán gẫu, xà này chết còn làm lễ truy điệu, thật đúng là đặc sắc.

Thái tử mặt lạnh, lại hết sức gật đầu đồng ý, "Không tệ, nếu Tiểu Kim đã chết, giết chết ngươi rồi cũng không làm nên chuyện gì, như vậy thì theo ngươi nói, thay Tiểu Kim mở lễ truy điệu, sau đó cho nó an táng hoành tráng đi!"

Đường Liêm cùng Viên Chiêu Quân bị quyết định của Vũ Văn Dục rớt hai tròng mắt xuống, hai người trừng mắt nhìn Vũ Văn Dục, há to mồm, "Không thể nào! Thật làm lễ truy điệu?"

Vũ Văn Dục thấy bộ dạng không ngờ của Viên Chiêu Quân, trong lòng thậm chí có chút hài lòng, lạnh mặt nói: "Thế nào? Không muốn?"

"Nguyện ý nguyện ý, chỉ cần là thái tử phân phó, đừng nói cho xà làm lễ truy điệu, chính là cho tổ tông mười tám đời xà làm lễ truy điệu cũng nguyện ý." Viên Chiêu Quân một bụng tức giận, nói đúng cắn răng nghiến lợi.

Đường Liêm bị Viên Chiêu Quân làm cho tức cười, cũng không dám cười ra tiếng, nhất thời sắc mặt kìm nén đến đỏ bừng, thiếu chút vì nén cười mà bị nội thương.

Vũ Văn Dục còn là mặt lạnh, khóe miệng cũng không tự nhiên giơ lên , "Chuyện này giao cho ngươi làm, tiểu Kim chết rồi, nếu là làm lễ truy điệu, ba ngày nay ngươi cũng đừng ăn cái gì, coi như bồi tội cho Tiểu Kim." Hắn chính là cố ý muốn trừng trị nữ nhân này, dám đem huyết rắn mà hắn coi trọng uống, còn dám khoác lác vô sỉ mà nói là tự vệ, còn cái gì mà nhẹ nhàng cắn một cái đã chết, nữ nhân này căn bản là không nửa điểm hối ý.

"Vâng" Viên Chiêu Quân đứng thẳng gật đầu đồng ý, cũng đang trong lòng mắng , "Ngươi cho rằng lão tổ tông nhà ngươi chết nha, thật đúng là làm lễ truy điệu, còn phải ta ba ngày không ăn cơm, nghĩ khá lắm."

Vũ Văn Dục đem Viên Chiêu Quân giao cho Đường Liêm trông coi, sau một ngày, Viên Chiêu Quân bị buộc đem Cự Mãng kéo về nhà gỗ nhỏ. Sau đó còn lấy một chút vải trắng người chết để treo, cuối cùng là nhang đèn trước mặt xà, tựa như làm cho người chết .

Giằng co một ngày, Viên Chiêu Quân mệt mỏi, cũng đói bụng, ngồi ở trên ghế nhỏ, nhìn xà chết tiệt chửi thầm. Mắng thái tử, lại mắng Đường Liêm, cuối cùng mắng tổ tông mười tám nhà xà mới nguôi giận.

Thật sự là đói bụng, nàng uống chút nước, trong bụng kêu ầm ầm, bụng cũng càng khó chịu. Nghĩ tới những món đồ ăn Qủa Khế chuẩn bị cho nàng đã bị Thái tử cầm đi, nàng trong lòng mắng một câu.

Nàng vô tri vô giác ngủ thiếp đi, trong mộng tất cả đều là hình ảnh cùng vật lộn với Cự Mãng màu vàng kim, nàng bị dọa đến mồ hôi lạnh toàn thân, từ trong mộng thức tỉnh, thấy chung quanh đã không có bóng người, ngay cả Đường Liêm cũng không thấy bóng dáng.

Nàng thử kêu lên vài tiếng , vẫn không có bóng dáng Đường Liêm, hiện tại bụng lại kêu rột rột , nhìn khắp núi dược thảo, nàng cũng không phân rõ những thứ đó có độc, nghĩ tới Đường Liêm nói qua trên núi này thuốc rất nhiều cũng có kịch độc , nàng chỉ có khả năng tìm dược thảo xa một chút.

Dược sơn trừ thuốc chẳng còn gì nữa, nhưng nàng bụng càng ngày càng đói, đói bụng đến nỗi nhìn cái gì đều được chân gà bự, liền muốn tiến lên cắn một cái.

Đảo mắt nhìn thân thể Cự Mãng màu vàng kim, trong lòng suy nghĩ, tất cả đều là thịt thơm ngát nha! Nghĩ tới, hình như liền ngửi được mùi thịt.

Nàng cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, vì không đói chết, cầm cây kéo lần trước cắt hoa gai lần trước cắt một khối thịt.

Muốn nàng ăn sống là tuyệt đối không có khả năng , chính mình trở lại nhà gỗ nhỏ, lấy hộp lửa bên cạnh đèn nhang. Lén lút quan sát một chút, thấy cả dược sơn không người nào, vì vậy tới chân núi tìm một nhúm cành khô đốt lên, dùng nhánh cây đem thịt rắn vọt lên , bắt đầu nướng thịt rắn ăn.

Thịt rắn mùi thơm đầy tràn cả dược sơn, mùi thơm thậm chí hấp dẫn thái tử Vũ Văn Dục phía trước.

Viên Chiêu Quân mới vừa há mồm ăn thịt rắn cái thơm ngát, Vũ Văn Dục cùng Đường Liêm như kiểu quỷ mị hư vô đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Ăn cái gì?" Vũ Văn Dục âm thanh lạnh lẽo.

Đường Liêm nghe hương vị kia không khỏi nuốt nước miếng một cái, bụng cũng không chịu nổi kêu hai tiếng không thua kém.

Viên Chiêu Quân từ tiếng kêu trong bụng Đường Liêm thức tỉnh, kéo miệng mất tự nhiên cười hắc hắc đem hai khối thịt rắn nướng xong đưa tới thái tử cùng Đường Liêm trước mắt, "Cùng nhau ăn đi! Thịt này thật là thơm. Quả thật chính là Cực Phẩm Nhân Gian." Nàng đây là từ trong thâm tâm ca ngợi, thịt rắn này thật rất thơm, là nàng không thể hình dung mùi vị, cùng mùi vị thịt rắn nàng ăn trong nhà hàng thực không giống chút nào.

Vậy mà Vũ Văn Dục giận dữ, lạnh giọng quát: "Viên — Chiêu — Quân."

"Ta hiểu biết rõ ta tên là Viên Chiêu Quân, không phiền thái tử nhắc nhở, chỉ là thái tử gọi ta có chuyện gì sao?" Viên Chiêu Quân vẻ mặt cợt nhã nói, nói xong cúi đầu lại ăn một hớp thịt rắn nướng. Ăn thịt, trong lỗ mũi tràn đầy mùi vị Thuần Dương Chí Khí trên người Vũ Văn Dục, trong lòng nàng không khỏi rục rịch ngóc đầu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nửa đêm tới trộm mùi hương

Nhìn cặp mắt nàng nháy linh động, vẻ mặt vô hại, nhìn hết sức tinh khiết nhẹ nhàng, Vũ Văn Dục không khỏi sửng sốt hai giây, mà lạnh nghiêm mặt nói: "Thích ăn thịt rắn thật sao?"

Viên Chiêu Quân vừa nghe giọng nói kia cũng không quá nhiệt tình, phe phẩy đầu cười hắc hắc nói: "Ăn thịt rắn vì đói bụng quả thật là không có cách nào khác, chỉ là thịt này quả thật rất thơm , thái tử có muốn thử một chút?" Nàng giơ thịt nướng trong tay tới sát gần miệng thái tử.

Vũ Văn Dục chợt lùi phía sau vài bước nhẹ nhàng, trầm mặt nhìn nàng, nhẹ giọng phân phó, "Đường liêm đưa Tiểu Kim đi chôn cất."

"Dạ, Điện hạ." Đường Liêm được mệnh đi, chỉ chốc lát sau chỉ thấy hai thị vệ mang thi thể Cự Mãng màu vàng kim rời đi.

Viên Chiêu Quân bụng còn có chút đói, nhìn thịt trong tay cũng không dám ăn. Nàng không phải sợ thái tử, mà là thái tử thực lực thật sự quá mạnh mẽ, việc đánh chết nàng như thể giết một con kiến vậy.

Vũ Văn Dục nhìn lướt qua nàng, sau đó xoay người rời đi, một câu nói cũng không có.

Hắn cách nàng càng ngày càng xa, Viên Chiêu Quân trong lòng hoảng hốt, giống như mất đi cái gì đó, nhanh chóng đuổi theo, "Thái tử, đợi chút." Nàng nói qua liền lên trước ôm lấy sau lưng thái tử Vũ Văn Dục.

Vũ Văn dục dừng một chút, giọng nói lãnh tới cực điểm, "Muốn cùng Tiểu Kim làm bạn?"

Viên Chiêu Quân vừa tiếp xúc với thân thể Vũ Văn Dục khiến thân người nóng ran, nhưng giọng điệu của hắn thật sự là quá dọa người, nàng bị sợ đến nhảy đánh ra, ngượng ngùng cười nói: "Ta không cần cùng Tiểu Kim làm bạn. Vừa thấy nó chẳng khác gì muôn chết sớm.''

Nàng cũng không suy nghĩ đến việc ai đã khiến Cự Mãng chết sớm, Vũ Văn dục liếc nàng một cái, sau đó nhẹ lướt đi.

Viên Chiêu Quân đành phải trở về ngôi nhà gỗ nhỏ ngủ, nhưng vừa ngủ , nàng lại làm mộng, tất cả đều là hình ảnh nàng ôm thái tử, còn mơ thấy thái tử hôn nàng, ở trong mộng nàng không khỏi phát ra tiếng hừ nhẹ, đang ở thời điểm nàng đẩy ngã thái tử, thái tử đột nhiên biến mất, nàng cả kinh, từ trong mộng tỉnh lại. Nhìn chung quanh một mảnh đen như mực, nàng biết còn chưa tới trời sáng.

Có thể nguyên nhân là vì luyện tập Tam Dương thần công, nàng những ngày này càng ngày càng đói khát, chỉ cần vừa nghĩ tới thái tử nàng sẽ toàn thân nóng ran, đầu óc càng thêm bị khống chế.

Hạ thân lại ướt một mảnh, nàng biết tiếp tục như vậy không được, nàng nhất định phải đem thái tử đụng ngã "này nọ í é í é" "này nọ í é í é" [Chỗ này để nguyên luôn :v], nếu không nàng nhất định có dục vọng ham muốn nam nhân cho tới chết.

Nghĩ như vậy, nàng lật người xuống giường gỗ nhỏ. Cũng không còn suy nghĩ nhiều, liền lặng lẽ hướng dược sơn.

Dược sơn không có một người canh giữ, nàng chọn một đường vắng, liền vào thái tử điện, thái tử điện cực lớn, nàng muốn tìm đến nơi thái tử rất khó, vì vậy nàng cũng chỉ có thể xông loạn.

Đối với hành động của Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục cũng không còn để ý, bởi vì nàng là thiên kim Tướng cũng có thể dạo chơi buông thả.

Có thể là do động tĩnh quá lớn, kinh động người, có người quát lên: "Người nào?"

Viên Chiêu Quân ngó đông ngó tây, kinh sợ đứng tại góc tường, thân thể co rụt như cho con đi vào.

Viện không lớn, cũng rất lịch sự tao nhã, không thấy trong sân có nhiều cảnh sắc, nghĩ tới khả năng mình dễ bị người phát hiện, nàng không dám đi trở về. Chỉ đành phải rón rén đi tới phòng cách đó không xa.

Lúc này một cỗ gió nhẹ thổi tới, nàng cực kỳ nhạy cảm nhận ra được mùi vị của Thuần Dương nam tử, tìm mùi vị, nàng vào một gian phòng.

Mượn ánh trăng nhàn nhạt, thấy người trên giường, lại là thái tử Vũ Văn Dục. Viên Chiêu Quân một hưng phấn, trực tiếp liền nhào tới, không chút nghĩ ngợi, miệng liền tới gần.

Miệng nàng còn chưa tiến đến miệng người ngủ say trên giường, chỉ thấy vốn là đang ngủ nhưng nhân thủ động đậy một phất liền văng nàng ra xa, một tiếng hét thảm đi qua, nàng bị ngã ầm trên mặt đất.

"Lớn mật, nửa đêm không ngủ lại tới tẩm cung điện làm cái gì?" Thái tử nói vừa dứt, trong phòng đèn đã được hắn thắp sáng.

Hắn không phải ngủ thiếp đi sao? Tại sao phản ứng nhanh như vậy, thực lực này cũng quá mạnh đi! Xem ra nửa đêm thái tử mạnh hơn thật . Viên Chiêu Quân nghĩ tới chuyện, tiếp mặt khổ não nói: "Ta. . . . . Ta. . . . . ." Nàng nỗ lực tìm lấy cớ, đột nhiên ý tưởng lóe lên, nàng cười hắc hắc: "Người ta nhớ ngươi."

Vũ Văn Dục thiếu chút nữa bị lời nàng nói tức gần chết, cái gì nhớ hắn? Nữ nhân này nửa đêm đột nhiên đến tẩm cung của hắn, không phải là muốn mạng của hắn! Nhưng thấy nàng toàn thân cao thấp cũng không có vũ khí, thêm với bây giờ bị hắn một chưởng đánh cho ngã trên mặt đất, cũng không giống thích khách. Vũ Văn Dục nhăn lại mày, "Đến tột cùng mục đích gì."

Viên Chiêu Quân ngẩn người, cũng không còn suy nghĩ nhiều, thuận miệng liền nói: "Còn có thể có mục đích gì, còn không phải là thái tử ngài quá đẹp trai, khiến tiểu nữ tử ngày nhớ đêm mong , vì vậy nghĩ tới nửa đêm tới đây trộm mùi hương, nơi nào biết thái tử ngài cũng quá ác tâm, không biết thương hương tiếc ngọc, lại còn không hỏi phải trái đúng sai thì đã cho ta một chưởng, may mà ta mạng lớn, nếu không liền bị thái tử đánh chết."

"Nói như vậy, vậy là bổn cung sai sao?" Vũ Văn Dục nghe lời của nàng..., không khỏi cau mày, nữ nhân này thật là nhanh mồm nhanh miệng, mục đích của Viên Thừa Tướng là cái gì đây?

"Thái tử thật là thâm minh đại nghĩa, chỉ là ngài là thái tử, biết lỗi là được, cũng không cần ngươi nói xin lỗi. Ta cũng không có việc gì rồi, như vậy ta đi trước, bái bai!" Viên Chiêu Quân nói qua liền cúi lưng xuống ra thái tử tẩm cung. Trong lòng suy nghĩ ngàn vạn đừng gọi nàng.

Nghe Viên Chiêu Quân khoác lác vô sỉ lời nói, thái tử không khỏi da mặt rung động, nhíu mày nói: "Viên tiểu thư đã đến như vậy rồi, cũng đừng đi vội vã nha!" Thái tử nói chuyện lúc ngón tay búng một cái, liền bị điểm huyệt. Nàng cả động tác cúi lưng ra ngoài liền đứng im.

Bị điểm huyệt không thể động đậy, Viên Chiêu Quân mở miệng liền nói: "Cái người này làm sao lại điểm huyệt người nhà! Quá không đạo đức đi!"

"Ngươi nửa đêm không ngủ được lẻn vào phòng nam nhân thì có đạo đức sao?" Thái tử ôn hoà nói.

Hiện tại tuy bị chặn họng, nhưng nàng Viên Chiêu Quân cũng sẽ không nhận thua, nàng suy nghĩ một chút, nói: "Ta nửa đêm đến phòng người là bởi vì ngươi có lỗi."

"Lại muốn nói Bổn cung quá đẹp trai?" Vũ Văn Dục thậm chí có chút muốn nghe nàng có thể thanh minh cái gì .

"Cũng không phải cái này, là bởi vì ngươi nhìn thân thể của người ta nha! Ngươi xem thân thể người ta, ta sau này còn mặt mũi nào gặp người khác! Nghĩ tới nghĩ lui không ngủ được, cho nên mới tới tẩm cung ngươi rồi." Viên Chiêu Quân nói xong nửa thật nửa giả, thật sự của nàng là bởi vì không ngủ được tới thái tử tẩm cung, nhưng mục đích cũng là nghĩ đẩy ngã thái tử. Lý do như vậy, nàng dĩ nhiên không thể nói.

"Tới ta tẩm cung, ngươi định làm gì?" Vũ Văn Dục nhíu mày hỏi.

"Đương nhiên là nhìn trở lại, như vậy ta mới không thiệt thòi sao!" Viên Chiêu Quân thuận miệng trả lời. Trả lời xong, nhìn gương mặt lãnh như băng của Vũ Văn Dục, nàng mới thu hồi nét cười trên mặt, sau đó cúi đầu. Xong rồi xong, không nên nói lung tung, này có thể tức giận cho nàng một chưởng chết thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Bổn vương sẽ cho ngươi toại nguyện

Viên Chiêu Quân cúi đầu, giống như cúi đầu càng thấp thì Vũ Văn Dục sẽ quên đi sự tồn tại của nàng. Thật ra thì nàng bị điểm huyệt, nàng sao có thể động nha, chớ nói chi là cúi đầu.

Vũ Văn Dục đem tất cả biểu hiện của nàng thu vào tầm mắt, thấy nữ nhân này dáng dấp đều là nữ, sao có thể nói ra những lời to gan hơn nam nhân, cũng so nam nhân càng không biết xấu hổ. Lại còn muốn nhìn trở lại, cũng không còn nhớ hắn là ai sao? Nhưng hắn là đương kim thái tử, nàng muốn nhìn là có thể nhìn?

Nhìn đôi mắt vô tội kia, Vũ Văn Dục muốn xem đến tột cùng nàng có thể làm gì, vì vậy hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu thích xem nam nhân, Bổn vương sẽ cho ngươi toại nguyện."

Cái gì? Viên Chiêu Quân nháy mắt, không nghĩ được Vũ Văn Dục ý muốn làm gì.

Lúc này lại nghe Vũ Văn Dục lạnh giọng phân phó, "Đường Liêm."

Vốn không thấy bóng dáng lại chỉ trong tích tắc xuất hiện trước tẩm cung, nhìn Viên Chiêu Quân bị điểm huyệt, trong lòng hồ nghi nha đầu này tới nơi khi nào? Sau đó một mực cung kính hướng thái tử nói: "Điện hạ."

Vũ Văn Dục trên mặt tà khí rất nặng, nhàn nhạt phân phó, "Viên tiểu thư muốn nhìn thân thể nam nhân, ngươi hiện tại mang Viên tiểu thư đi hồ tắm của thị vệ để Viên tiểu thư nhìn một chút."

"A!" Đường Liêm sợ hết hồn, có chút khó xử nói: "Điện hạ, hiện tại hồ tắm không có ai."

"Gọi bọn hắn , tắm rửa cho Viên tiểu thư nhìn." Vũ Văn Dục nhàn nhạt nói xong nhìn về phía Viên Chiêu Quân có chút tái nhợt mặt kia, trong lòng suy nghĩ, nữ nhân, bản thái tử sẽ phải xem ngươi da mặt dày như thế nào.

Viên Chiêu Quân đầu óc trống không mấy giây, theo mà mặt sắc sắc nụ cười, nói: "Thái tử, ta là bị ngươi nhìn, muốn xem cũng là xem thân thể ngươi mới có thể nhìn trở lại nha, nhìn người khác thì không được nguyện vọng nha."

"Bây giờ không phải là thời điểm để người muốn trả giá." Biết sợ? Nhưng Vũ Văn Dục hắn không phải là người thương hoa tiếc ngọc.

"Ai!" Viên Chiêu Quân mặt đau lòng dáng dấp than thở, tiếp đó lại mặt khổ sở nói: "Nếu là thái tử ý tốt, tiểu nữ tử cũng không tiện cự tuyệt, vậy thì gắng gượng tiếp nhận đi!"

"Thật sao? Một lát, ngươi tốt nhất chớ rời mắt." Vũ Văn Dục cười lạnh một tiếng, không đợi động tác của Đường Liêm, hắn như như xách con gà con đem Viêm Chiêu Quân, phi thân ra khỏi tẩm cung.

Đường Liêm cũng phi thân rời đi, hắn rời đi là đi phân phó bọn thị vệ nửa đêm rời giường tắm cho một nữ nhìn.

Viên Chiêu Quân ở trong lòng mắng thái tử biến thái, trong lòng rồi lại nghĩ tới ở hiện đại hơn hai mươi năm cũng chưa từng thấy nam nhân tắm rửa, nghĩ như vậy , thêm với cùng thái tử tiếp xúc gần gũi, trong lòng chợt nóng ran .

Thấy nàng nảy giờ không nói gì, Vũ Văn Dục cho là nàng sợ gặp, đặt nàng xuống, trong lòng còn nghĩ không nên đùa quá, "Như thế nào? Sợ?"

Nàng nếu nói là sợ, hắn là sẽ xem xét đổi lại trừng phạt.

Vốn là hành động của Vũ Văn Dục ở cổ đại thì không thể tha thứ , khiến một đại cô nương nhìn nam nhân tắm, giống như nữ nhân này bị chúng nam gian dâm vậy, nhưng Viên Chiêu Quân là người hiện đại, theo ý nàng, nhìn đối với nàng không có bất kỳ ảnh hưởng, phải nói thua thiệt cũng là những nam nhân kia chứ không phải nàng.

Nàng không có nghe được lời thái tử nói, mà lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của thái tử hỏi: "Những thị vệ kia có đẹp trai bằng thái tử không?"

Vũ Văn Dục nhất thời nổi trận lôi đình, đây là nữ nhân sao? Đối với vấn đề như vậy còn có ý định hỏi cái này sao, hắn cảm thấy trái tim của hắn đều khó mà chịu đựng, nữ nhân này quá lắm rồi, chỉ cần nhìn thôi đã thấy người mình bị vấy bẩn, mà tâm cũng sẽ bẩn, hắn nghĩ lập tức phải thoát đi.

Nhưng hắn lại là thái tử, không thể bởi vì cái dạng này liền chạy đi, hắn muốn khiến nữ nhân này sợ, vì thế hắn nâng lên vỗ nhẹ mấy tiếng, chỉ chốc lát sau một đội nghiêm chỉnh huấn luyện thị vệ đến hồ tắm.

Đường Liêm ra lệnh một tiếng, chỉ thấy những thị vệ không do dự bắt đầu thoát thân cởi bỏ y phục.

Thị vệ đều rất trẻ tuổi, thân thể cũng rất mạnh tráng, bọn họ cởi bỏ nửa người trên, Viên Chiêu Quân thấy phải là mắt cũng không chớp cái nào. Còn phát ra tiếng thở dài nói: "Thái tử, thị vệ của ngươi quá đẹp trai xuất sắc rồi? Không tệ không tệ, làm nam kỹ nhất định rất kiếm nhiều tiền ồ!" Viên Chiêu Quân nhìn những thị vệ này, đột nhiên có một ý nghĩ, chính là đem những nam nhân mở một nhà nam kỹ viện, buôn bán nhất định tốt.

Thấy mắt đều không nháy, còn thiếu chút nữa là chảy nước miếng, Vũ Văn Dục trong lòng cảm thấy buồn nôn, nghĩ tới nàng đối với hắn nói nhớ hắn, lại nói hắn quá xuất sắc, hắn thiếu chút nữa tại chỗ phun ra.

Đang ở thời điểm Viên Chiêu Quân nhìn chằm chằm thị vệ, sau cùng thái tử một tay đem nàng phi thân rời đi.

Viên Chiêu Quân khi phản ứng lại, liền kêu to: "Thái tử, ngươi làm cái gì không cho người ta nhìn nha! Ta còn chưa xem đủ đây?"

Nặng nề đem đẩy ngã nàng trên sân tẩm cung thái tử, Vũ Văn Dục mặt trong sạch, "Chuyện dâm đãng như vậy mà nhà ngươi có thể làm được, ngươi

thật là làm nhục Viên gia nhà ngươi." Vũ Văn Dục cho tới bây giờ không thích xen vào việc của người khác, nhưng là hôm nay hắn thật là có thêm kiến thức, nữ nhân này ác tục đến khiến hắn có đánh người kích động.

Viên Chiêu Quân đứng dậy từ dưới đất, phủi bụi trên người một cái, nghĩ tới thái tử có phải là tức giận hay không, nàng sao có thể đẩy ngã thái tử đây. Hắn nếu thật ghét nàng đuổi nàng ra khỏi thái tử điện thì không phải nàng toi mạng rồi sao, nghĩ như vậy, trên mặt nàng treo nụ cười lấy lòng, "Thái tử, ngươi hiểu lầm. Thị vệ kia tuy dáng dấp không tệ, nhưng cùng so sánh với người thì chẳng ra cái cóc khô gì, cho nên ta Viên Chiêu Quân dù là muốn dâm đãng cũng chỉ đối với người mà thôi, ta là Ngắm hoa tiên tử không phải là bởi vì ta quá yêu thái tử sao?" Nàng nói xong còn hướng tới hắn ném một cái nhìn ma mị. Trong lòng suy nghĩ, nàng thổ lộ như vậy, nam nhân này đối đáp tựa nhỉ con cá băng nha.

Nàng bây giờ là có một chút kinh nghiệm, thái tử cũng không phải là dễ chọc, nếu muốn đụng ngã thái tử, thì phải lấy lòng trước.

Cái chữ yêu này nghe được không khỏi khiến Vũ Văn Dục xoay người phun mấy cái, mới quay đầu lại cố làm trấn định nói: "Xem ra ngươi rất rỗi rãnh, rất nhàm chán, như vậy đi! Về sau tất cả quần áo của thái tử điện đều do ngươi giặt." Hắn xem coi nàng còn có thể cười được không? Dám khiến hắn thấy ghê tởm, hắn cũng không để cho nàng trôi qua từng ngày thoải mái được.

Vũ Văn Dục không để cho Viên Chiêu Quân rời đi, hoàn toàn là bởi vì hắn muốn giữ lại nàng khiến hoàng hậu Hoàng đế không còn lấy cớ buộc hắn chọn phi.

Viên Chiêu Quân không chút suy nghĩ, thuận miệng liền bần đạo: "Chỉ cần Thái Tử vui mừng, giặt quần áo không thành vấn đề, chỉ là. . . . . Có máy giặt quần áo sao?" Hỏi xong, Viên Chiêu Quân cũng chợt cảm thấy một đám quạ từ đỉnh đầu bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cưỡng hôn

Trước đây nghe nàng nói bái bai, hiện tại lại nghe máy giặt quần áo, đây là vật gì? Vũ Văn Dục cau mày mặt rối rắm nhìn Viên Chiêu Quân, "Máy giặt quần áo?" Có loại này sao? Chẳng lẽ là do hắn ít xuất cung, trở nên kiến thức cũng nông cạn?

Nếu thái tử đã hỏi, nàng cũng không thể không trả lời được, vì vậy nàng cười nói: "Chính là máy cơ khí giặt quần áo, chính là đem quần áo đặt ở bên trong, nó tựlà một công cụ tự động giặt sạch." Nàng mặc kệ hắn có hiểu hay không, dù sao cũng nên giải thích.

"Trên đời có vật như vậy sao?" Vũ Văn Dục hắn nhớ đã đọc mọi loại sách cổ kim.

"Đương nhiên là có, chỉ là không phải nước Đông Vũ chúng ta." Thấy biểu hiện của hắn có vẻ tiếp tục truy vấn, vì vậy nàng lại nói: "Dĩ nhiên cũng không phải là Lý Nam cùng Bắc Tiêu Quốc ."

"Hải ngoại?" Dân gian có một truyền thuyết, nói ngoại trừ các nước này ra thì còn có nơi gọi là hải ngoại, nơi đó cũng có không có quốc gia cùng nhân dân. Thế nhưng chỉ là truyền thuyết, chẳng lẽ thật có chuyện lạ này sao? Nhưng nàng sao lại biết hải ngoại có công cụ như thế?

Những tưởng thái tử không biết đến hải ngoại, nào biết hắn lại nói ra thế, Viên Chiêu Quân ở trong lòng nghĩ tới trí nhớ nguyên chủ, quả thật có hải ngoại trong truyền thuyết như vậy, vì vậy nàng liền tìm hiểu nguồn gốc nói: "Đúng nha! Ta cũng là nghe người khác nói. Ngươi nói thật đúng là thần kỳ, giặt quần áo đều không cần người tự làm, chỗ đó phải là Tiên cảnh."

"Chuyện này có khó khăn gì." Vũ Văn Dục thật tin tưởng nàng chỉ là nghe truyền thuyết.

"A! Sẽ không có máy giặt quần áo thật!" Viên Chiêu Quân cười hì hì nhìn mặt Vũ Văn Dục, không khỏi bước hai bước hướng đến hắn.

Vũ Văn Dục cười tà, "Ngươi sau này chính là máy giặt quần áo của thái tử điện." Đừng tưởng rằng vòng tới vòng lui thì hắn sẽ quên chuyện giặt quần áo.

"Ồ!" Còn tưởng rằng hắn sẽ nói ra cái gì quan trọng, thì ra là chưa quên chuyện nàng giặt quần áo, Viên Chiêu Quân ở trong lòng mắng một câu thái tử hẹp hòi, liền đứng thẳng lôi kéo đầu bất động.

Thấy nàng dáng vẻ phờ phạc rũ rượi, Vũ Văn Dục trong lòng lại có cảm giác vui sướng, hắn từ từ đi về phía tẩm cung, nói: "Y phục này giặt, chuyện Dược sơn cũng đừng quên làm. Đi ra Dược sơn tưới nước đi."

Viên Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn trời mới tờ mờ sáng, mặt đáng thương hướng Dược sơn đi.

Lại nói thực vật tưới nhiều nước chút sẽ chết, vì vậy Viên Chiêu Quân tâm tình đặc biệt tốt dùng sức tưới nước cho dược thảo. Cũng không biết là thế nào? Nàng hôm nay cảm giác mình đặc biệt có lực, trong thân thể có nhiều năng lượng giống như nhau, nàng xách theo nước bước đi như bay, còn đem hai thùng nước trong tay ném lên trời xoay quanh, lại không thấy một giọt nước tràn ra, như vậy khiến nàng cảm thấy hưng phấn khác thường , cười ha hả

cùng nước tưới dược thảo đưa qua đưa lại.

Nàng vừa tưới nước vừa nói chuyện, "Hôm nay bản tiểu thư vui mừng, cho thêm các ngươi chút nước uống, chỉ là các ngươi nếu chỉ có vậy mà bị nước chết chìm cũng đừng trách ta ồ!" Nàng nói xong, trong lòng lại nghĩ tới, tưới chết các ngươi, chết chìm các ngươi, xem chủ nhân các ngươi còn dám bắt ta tưới nước không.

Đường Liêm nhìn Viên Chiêu Quân như linh tinh bay lượn trên bầu trời, hắn nhìn chằm chằm, cảm thấy nàng thật là đẹp, giống như tiên tử, trong lòng suy nghĩ, Viên tiểu thư thật đẹp, thái tử là thế nào? Tại sao nói Viên tiểu thư không tốt đây?

Đang nghe nàng nói thầm lời nói sau, Đường Liêm không khỏi cười nói: "Viên tiểu thư, những thảo dược này chắc là sẽ không bị nước chết chìm đâu, tâm nguyện của ngươi rất khó đạt tới nha."

"A!" Viên Chiêu Quân tay ngừng lại, có bộ mặt phớt tỉnh hỏi: "Có thật không? Như vậy cái gì có thể bị nước chết chìm?"

Đường Liêm thấy nàng hỏi nghiêm túc, cũng nghiêm túc trả lời, "Không có, Dược sơn thuốc đều không sợ nước, đặc biệt là nước trong ao này."

Viên Chiêu Quân nghe xong mặt nhục chí, đem thùng ném một cái, "Không tưới, sẽ để cho bọn họ chết khát đi!" Như vậy cũng có thể đi!

"Như vậy cũng không được, Điện hạ sẽ biết." Đường Liêm cũng không biết hắn là tại sao muốn cùng nàng nói nhiều, thế nhưng hắn lại cảm thấy Viên tiểu thư thật thú vị.

Viên Chiêu Quân liếc nhìn Đường Liêm, mặt khinh bỉ nói: "Hắn biết thì sao chứ, có gì phải sợ." Nàng nói qua vỗ vỗ tay rũ nước rồi rời đi.

"Viên tiểu thư, ngươi đi đâu vậy?" Đường Liêm là phụ trách trông coi nàng, hắn tự nhiên đối với hành tung của nàng cảm thấy hứng thú.

Nàng nhìn hắn, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, lại mặt hưng phấn mà nói: "Đi giặt quần áo. Ngươi đi không?"

Đường Liêm không trả lời vấn đề của nàng, đi theo phía sau nàng, thấy nàng thẳng tắp vào thái tử tẩm điện, hắn vội vã nói: "Viên tiểu thư, phòng giặt quần áo không ở nơi này."

"Ta hiểu biết rõ." Viên Chiêu Quân mặt ghét bỏ nhìn Đường Liêm nói: "Ngươi thật đúng là phiền nha!"

Đường Liêm mặt vô tội, "Nào có."

"Có hay không ta không biết, chỉ là ngươi đừng đi theo ta, ta đi tìm thái tử có chuyện, nếu như ngươi đi theo mạo phạm thái tử mà bị phạt, cũng đừng trách ta." Viên Chiêu vừa nói vừa đề khí, liền phi thân vào thái tử tẩm cung.

Đường Liêm sợ thái tử còn đang ngủ, cũng không dám đi theo vào, cứ như vậy đứng ở cửa nghe động tĩnh bên trong.

Trực tiếp vào phòng ngủ thái tử, thấy hắn còn nằm ở trên giường đọc sách, Viên Chiêu Quân thẳng tắp liền đi, vừa đi còn nói huyên thuyên: "Thái tử, làm sao ngươi có thể nằm đọc sách đây? Như vậy đối với thị lực không tốt nha."

Vũ Văn Dục thật không có kinh ngạc nàng đột nhiên xuất hiện, mà là lạnh lùng nói: "Ngươi không ở dược sơn tưới nước, tới điện Bổn vương làm cái gì?"

Viên Chiêu Quân cười hì hì đi tới trước mặt Vũ Văn Dục, trực tiếp đối với hắn giở trò, "Ngươi để cho ta giặt quần áo, ta tới lấy y phục của ngươi đi giặt."

Hắn không có nghĩ đến nàng sẽ động thủ cởi y phục của hắn, mặt lạnh nhìn nàng, nói nhưng không di chuyển, chỉ lạnh giọng quát lên: "Lui ra."

"Lui ra làm cái gì? Ngươi thân là thái tử lại không có nha hoàn kế bên, sau này chuyện này ta giúp ngươi làm đi!" Viên Chiêu Quân nói qua liền nhào tới, tay còn không ngừng ở trên thân thái tử sờ loạn, nàng thật hy vọng như vậy thái tử sẽ khuất phục.

Nhưng nàng nguyện vọng không thể thực hiện, chỉ thấy thái tử khẽ vỗ tay muốn đem nàng đẩy ra.

Viên Chiêu Quân phản ứng cực nhanh, ôm thật chặt thân thể thái tử, cười hắc hắc nói: "Ta biết ngay ngươi muốn đẩy ta ra, hắc hắc, lần này không có lối thoát." Nàng còn hả hê ở trên mặt hắn nhanh chóng hôn một cái, "Như thế nào? Ta thông minh sao!" Này một hôn, thân thể của nàng lại nổi phản ứng, nàng càng thêm giống như một con bạch tuộc ôm lấy hắn không thả.

Vũ Văn Dục bị cưỡng hôn, hắn chẳng thể nghĩ tới nàng có can đảm này, nhưng chuyện chính là xảy ra, mặt của hắn đen như đáy nồi, trong mắt lộ ra nồng nặc sát khí, "Đáng chết." Hắn vận công, toàn thân tựa như muốn nổ tung, đem Viên Chiêu Quân đang ôm chặt văng ra mặt đất.

Chấn động đem Viên Chiêu Quân đả thương, chỉ thấy nàng ra sức đứng dậy từ dưới đất, sau đó một búng máu từ trong miệng phun ra ngoài, nàng hơi thở mong manh nói: "Thái tử, ngươi. . . . . Ngươi. . . . . ." Lời còn chưa nói hết, nàng thẳng tắp ngã xuống đất.

Vũ Văn Dục thấy nàng hộc máu ngã xuống đất, hắc trầm sắc mặt càng thay đổi, ánh mắt phức tạp nhìn nữ nhân trên đất như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhìn, còn thân hơn thế sao?

Hắn sững sờ một hồi lâu, ghét bỏ trên khuôn mặt phai dần đi đến bên cạnh nàng, ngón tay trắng nõn đi tới trước mũi nàng, lông mày xinh đẹp nhíu lại, tiếp tục nâng cổ tay nàng, chẩn mạch đi qua, hắn cũng không còn suy nghĩ nhiều, trực tiếp ôm lấy nàng đặt ở ghế dựa. Sau đó vào trong Ám các lấy ra một bình thuốc tinh xảo, đổ ra hai viên thuốc đưa vào trong miệng nàng.

Kế tiếp hắn không nhìn nàng hôn mê lâu nữa, trực tiếp đi ra phòng ngủ, tới cửa nhìn thấy Đường Liêm, mở miệng nói: "Tìm cung nữ tới hầu hạ Viên tiểu thư."

"A!" Đường Liêm mặt không thể tin được, do dự nói: "Điện hạ, chuyện này. . . . . Không tốt lắm đâu!" Hắn biết rõ thái tử sạch sẽ, cho nên hắn khó mà nói, hoàn toàn khong muốn cung nữ vì làm trái ý của thái tử mà mất đi tính mạng. .

Vũ Văn dục biết thấy Đường Liêm lo lắng, lạnh nhạt nói: "Quên việc này đi, nàng cũng không chết được.”

Tuy Vũ Văn Dục nói xong bình tĩnh, Đường Liêm biết chuyện này tuyệt đối không tốt, hắn vội hỏi: "Viên tiểu thư thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi quan tâm nàng?" Vũ Văn Dục ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh như nước.

Thân thể Đường Liêm không khỏi run lên một cái, nhanh chóng giải thích: "Không có, không có." Nói xong đều cảm thấy mình khác thường, ở trong lòng thầm mắng mình lại đi xen chuyện người khác.

Vũ Văn Dục chậm rãi đi đến thư phòng của hắn, Đường Liêm cùng đi phía sau, tuy nói lòng tò mò Viên Chiêu Quân đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Cũng không dám hỏi ra lời.

Qua thật lâu, Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn Đường Liêm, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn biết cái gì?"

Người luôn là tò mò, Viên Chiêu Quân vào thái tử tẩm cung chưa hề đi ra, thái tử lại không tỏ thái độ, điều này làm cho Đường Liêm càng hiếu kỳ, lại vòng vèo mà nói: "Điện hạ, Viên tiểu thư ở tại ngươi tẩm cung, ngươi nghỉ ngơi ở đâu?"

"Ở thư phòng." Vũ Văn Dục nói xong đặc biệt gió nhẹ nước chảy, hình như chuyện này không có quan hệ gì với hắn .

"A! Ở thư phòng?" Đường Liêm cả kinh há to miệng, thật lâu mới phản ứng được, "Chuyện này. . . . . ." Cuối cùng hắn không còn nói được gì nữa, lại mặt tươi cười quái dị, "Được, như vậy thì tốt."

"Ngươi uống lộn thuốc? Cười cái gì?" khóe miệng Vũ Văn Dục khẽ động một chút, sắc mặt tùy theo trầm xuống.

Đường Liêm bản ở trong lòng nghĩ tới, chẳng lẽ thái tử bắt đầu thích nữ nhân, hắn đang vui vẻ thay thái tử, nơi nào biết thái tử lại nói như vậy, hắn nhanh chóng thu lại cười, "Không có cười gì." Nói xong chọt lách người, người đã ở ngoài thư phòng.

Viên Chiêu Quân vào ở tẩm cung thái tử đã truyền ra xa, hoàng hậu cùng hoàng đế hai người cực kỳ vui vẻ.

Hoàng hậu muốn trực tiếp đi đến thái tử điện để nhìn rõ chân tướng. Hoàng đế lại cười nói: "Hoàng hậu, nàng đừng hù dọa Thái tử, hắn thật vất vả có chút biến hóa, nàng đừng làm xáo trộn nữa." Đối với hoàng hậu, Hoàng đế hết sức hiểu rõ, chuyện gì có nàng thì chắc chắn sẽ hỏng bét.

" Cái người này nói chuyện chẳng ra làm sao cả, hắn là con thiếp, thiếp làm sao lại hù dọa hắn. Không được, thiếp phải chuẩn bị ngựa đi thái tử điện." Hoàng hậu nói xong chậm rãi ra khỏi Thư phòng vốn dĩ chỉ có hai người.

Nhìn bóng lưng hoàng hậu, Hoàng đế lắc đầu than thở, " Nha đầu Viên Chiêu Quân này quả thật là tốt, không thể để hoàng hậu làm xáo trộn, chuyện không ổn rồi!"

——

Viên Chiêu Quân vào ở thái tử điện đã truyền đến tai muội muội của phu nhân Thừa tướng Trang Phi, Viên Tiểu Điệp đang cùng Trang phi nói chuyện gia đình, vừa nghe nói việc đó, cảm thấy tức tối trong người.

Vì vậy nàng đeo bám Trang phi, thuyết phục giúp nàng đối phó với Viên Chiêu Quân. Trang phi không phải là dạng người thích xen vào chuyện người khác, nhưng vì là người thân, liền miễn cưỡng đồng ý.

Mà Đức Phi cùng với muội muội Triệu Tử Dương của tể tướng Triệu Mạc nghe nói vậy, càng thêm tức giận mắng chửi. Nói Viên Chiêu Quân vô tài vô năng, không xứng với thái tử.

Đức Phi cùng hoàng hậu luôn luôn không hợp, thấy nên lợi dụng chuyện này, vì vậy thuận nước đẩy thuyền. Thứ nhất lôi kéo quan hệ với Tể tướng, thứ hai lợi dụng chuyện này mà loại bỏ thái tử cùng hoàng hậu.

Mà lúc này Viên Chiêu Quân không biết xảy ra chuyện gì, càng không biết bởi vì bị thương mà bị người khác đố kỵ.

Lúc nàng tỉnh lại, thái tử tẩm cung không có một người, thật vất vả đứng dậy, rót cho mình một ly nước uống, lúc này cửa tẩm cung mở ra, tiếp theo đó là âm thanh của hoàng hậu vang lên.

"Chiêu Quân, ngươi ở đâu?" Hoàng hậu âm thanh đến người cũng đến.

Nhìn thấy hoàng hậu, Viên Chiêu Quân đầu tiên là kinh, tiếp theo đó là hỉ. Trong lòng nàng đột nhiên có một ý nghĩ, nếu thái tử không thích nhưu vậy, còn đả thương nàng, nàng hoàn toàn có thể bắt đầu từ hoàng hậu hoàng đế, nếu như được gả..., như vậy có lẽ đụng ngã thái tử liền dễ dàng hơn nhiều.

"Dân nữ bái kiến hoàng hậu." Viên Chiêu Quân ngồi xổm hành lễ. Ở trong TV đã thấy qua phương thức hành lễ này, vì không quỳ lạy, nàng đĩ nhiên sẽ sử dụng phương thức này.

Phải nói trong cung nếu nhìn thấy hoàng hậu, thì đều phải quỳ lạy, nhưng thấy Viên Chiêu Quân như vậy, hoàng hậu thật cũng không ý kiến, chỉ biết là: "Chớ đa lễ, người một nhà, cũng không còn là người ngoài, lễ làm cái gì."

Viên Chiêu Quân trong lòng vui vẻ, sắc mặt lại cố ý tối tăm vài phần, nói: "Thần chỉ là một kẻ dân nữ, làm sao có thể cùng hoàng hậu là người một nhà đây? Để cho người khác nghe, sợ phải nói thần ăn ở xấu rồi."

"Có thể vào ở tẩm cung thái tử, ta muốn không lâu sẽ là người một nhà." Hoàng hậu vẫn còn nghĩ đến hình ảnh đứa cháu trai mập mạp, nghĩ tới nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

Viên Chiêu Quân cười cố làm lúng túng nói: "Hoàng hậu nương nương nói gì thế? Người không biết, thái tử tối hôm qua nhìn thân thể của thần, sáng sớm hôm nay thần vô tình hôn lấy thái tử, người liền tức giận, thiếu chút nữa đánh thần chết." Nàng nói xong cố làm vẻ mặt đáng thương nhìn hoàng hậu.

Nhìn thân thể? Còn thân hơn rồi hả ? Oa! Tiểu Dục thật không tệ đây? Xem ra con ta không phải quái thai rồi! Hoàng hậu nghĩ tới, miệng cười đến gần rách.

Thấy dáng vẻ hoàng hậu, cũng biết hoàng hậu thích nghe những thứ này, Viên Chiêu Quân trong lòng buồn cười , lại nói: "Hoàng hậu nương nương, ngài phải làm chủ cho thần! Ngài nói thần là hoàng hoa khuê nữ, những thứ không nên nhìn cũng bị thái tử nhìn, thái tử nếu không muốn thần, ngài nói, thần về sau lập gia đình thế nào đây!" Nàng nói xong, còn làm bộ lấy tay che mặt giả khóc hai tiếng. Mà ánh mắt lại du du từ giữa kẽ tay quan sát vẻ mặt hoàng hậu.

Hoàng hậu nói là gió thì tính tình là mưa, như nghe chuyện như vậy liền nổ tung, nàng càng thêm gió táp mưa sa mà nói: "Chiêu Quân đừng khóc, tiểu tử này thế nhưng đối với ngươi làm nhiều chuyện như vậy, còn muốn chối, tuyệt đối không được. Ta sẽ khiến hoàng thượng chỉ hôn."

"Có thật không? Vậy thì cám ơn hoàng hậu nương nương rồi." Viên Chiêu Quân nói qua, lại đẩy hoàng hậu ra cửa, thấy hoàng hậu ra cửa, còn nói: "Tạ hoàng hậu nương nương gả, hoàng hậu nương nương thiên thiên tuế. Hoàng hậu nương nương hẹn gặp lại!"

Hoàng hậu nghe được hai chữ gặp lại, dừng một chút, sau đó cười nói: "Cái nha đầu này, có tâm cơ rồi!"

"Hắc hắc! Chút mưu kế, chạy không khỏi mắt sáng của hoàng hậu nương nương." Viên Chiêu Quân lắc lắc tay đối với hoàng hậu hẹn gặp lại.

"Nha đầu, thật là xấu!" Hoàng hậu mặc dù biết mục đích của Viên Chiêu Quân , nhưng cũng nguyện ý giúp người xấu làm việc ác, vì vậy vẻ mặt tươi cười rời tẩm cung thái tử đi tới Ngự Thư Phòng, trong lòng vui sướng suy nghĩ xem ở trước mặt phu quân hoàng đế nên tính toán như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngươi nguyện ý lấy ta sao

Hoàng hậu mới vừa bước vào Ngự Thư Phòng, đã thấy Vũ Văn Dục trong ngự thư phòng đánh cờ cùng hoàng đế.

Hoàng hậu chuẩn bị nói, Vũ Văn Dục đã mở miệng trước, "Mẫu hậu vui vẻ như thế, có chuyện gì vui sao?"

"Tiểu Dục ngươi đến đây lúc nào, khó trách ta ở thái tử điện không có gặp ngươi." Hoàng hậu nói xong đi tới bên cạnh Hoàng đế, nở nụ cười, "Hoàng thượng, thái tử của chúng thật trưởng thành, tối hôm qua đối với Viên cô nương vừa nhìn vừa hôn, ngươi nói chuyện này nên xử lý như thế nào cho phải đây?"

"Thật có chuyện này ư?" Hoàng thượng ngẩng đầu nhìn thái tử, mặt tò mò.

Vũ Văn Dục nghe mẫu thân nói như vậy, sắc mặt khẽ biến thành tối tăm một chút, ở trong lòng mắng Viên Chiêu Quân lắm mồm, ngẩng đầu quay lại nhìn Hoàng đế lạnh nhạt nói: "Nàng không thích hợp làm thái tử phi."

Câu nói đầu tiên đem hi vọng của hoàng hậu tiêu diệt, hoàng hậu kêu lên: "Tiểu Dục làm sao có thể không chịu trách nhiệm đây? Viên tiểu thư nói thế nào cũng là con vợ cả của phủ Thừa tướng, những thì không nên nhìn ngươi đều đã thấy, ngươi bây giờ nói nhân gia cô nương không thích hợp, chuyện người ta giao phó muốn phụ hoàng và mẫu hậu tính thế nào?"

"Chuyện cười, Hoàng đế hoàng hậu lời nói vàng bạc, muốn gặp người nào giao phó?" Vũ Văn Dục không lạnh không nóng đặt một con cờ, giọng nói nhẹ như bụi.

Hoàng hậu bị chặn họng không thốt nên lời, trong lòng đặc biệt khó chịu, nàng là mẹ mà lại bị nhi tử phản bác, nàng một ngày nào đó muốn thắng nhi tử một lần.

Hoàng đế vốn muốn mở miệng thay hoàng hậu nói chuyện, vậy mà thái tử lại lên tiếng, "Hữu Tướng có mục đích gì, phụ hoàng hãy làm rõ ràng đi!"

"Thái tử nói đúng, hoàng hậu cũng đừng thế nữa, Viên tiểu thư quả thật không thích hợp làm thái tử phi. Như vậy đi! Để cho nàng làm một thị thiếp, cũng coi là có câu trả lời rồi." Hoàng đế tuy nói khiến hoàng hậu không nói nữa, nhưng vẫn là ngầm giúp đỡ hoàng hậu, bởi vì hắn cũng cùng hoàng hậu một dạng, nghĩ thái tử nên lấy vợ sinh con thay hoàng gia duy chì triều đại.

Hoàng hậu hướng tới Hoàng đế ném đi ánh mắt tán thưởng, cười nói: "Chánh phi vị tuy nói không thích hợp, nhưng chính nữ của Tướng phủ cũng nên cho một chức phi, nếu không còn nhi nữ nào dám gả vào hoàng gia. Càng sợ lũ triều thần có chỉ trích nha!" Hoàng hậu nói hợp tình hợp lý, không cho người khác phản bác.

Vũ Văn Dục lần nữa để xuống một quân cờ, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng thua."

Hoàng đế cùng hoàng hậu liền cúi đầu nhìn quân cờ, chỉ thấy hquân cờ của hoàng đế xác thực mất đi sức mạnh lớn, Hoàng đế sảng lãng cười, "Thái tử kỳ nghệ khiến trẫm mặc cảm a!" Hoàng đế chỉ chớp mắt nhìn hoàng hậu lại nói: "Hoàng hậu nói rất phải, liền ban thưởng Viên Chiêu Quân làm trắc phi đi!"

Hoàng đế cùng hoàng hậu đều cảm thấy tính toán chuyện thái tử mà mở cờ trong bụng. Chỉ là một nữ nhân thôi, nguy hiểm sao, đối với thái tử căn bản cũng không có bất cứ uy hiếp gì, Hoàng đế đối với năng lực của thái tử hết sức tự tin.

Vũ Văn Dục không lạnh không nóng đứng dậy, "Mẫu hậu phụ hoàng quá nóng lòng, hôn sự của ta, để sư phụ làm chủ đi!" Nói xong thấy hắn cất bước chậm rãi rời Ngự Thư Phòng, nhìn bước chân chậm rãi, chỉ chớp mắt, người ở ngoài đã cách người trong Ngự thư phòng mấy chục bước.

——

Thấy hoàng hậu rời đi, Viên Chiêu Quân khuôn mặt cười, lúc này bụng kêu một tiếng, nàng lê thân thể đang bị thương hướng tới phòng bếp.

Còn chưa tới phòng bếp, toàn thân nàng mồ hôi lạnh, Chấp nhận vì thân thể bị thương mà nán lại gian phòng này. Nàng đem thân thể dựa vào cây cột ngoài hành lang.

Lúc này âm thanh của một nam tử vang lên, "Viên Chiêu Quân, ta tìm ngươi đã lâu, làm sao ngươi ở chỗ này?" Dứt lời, Vũ Văn Nhạc xuất hiện trước mặt Viên Chiêu Quân, gương mặt nở nụ cười, nhìn đặc biệt như ánh mặt trời.

Viên Chiêu Quân nhìn nụ cười như ánh mặt trời này khiến trong lòng nhẹ hẳn, cố gắng động khóe miệng, cười nói: "Ngươi tới vừa đúng, ta thật đói, có thể giúp ta lấy thức ăn không?" Trong thái tử điện không có cung nữ thái giám, chỉ có thị vệ, vì vậy muốn phân phó người đi làm việc còn khó hơn lên trời. Ở chỗ này, Viên Chiêu Quân mọi sự chỉ đành phải dựa vào chính mình.

"Nha! Thật đáng thương, nhìn dáng vẻ của ngươi là bị thương sao! Là thái tử đánh sao?" Vũ Văn Nhạc còn là gương mặt cười, hình như nghe chuyện bị đánh có gì đáng cười thì phải .

Viên Chiêu Quân không khỏi liếc Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc một cái, "Việc này buồn cười lắm sao? Ngươi nói nguyện ý lấy thức ăn cho ta không!" Nàng hiện tại đói là vấn đề rối rắm nhất, nếu đói thêm nữa, chắc nàng sẽ chết. Nàng không khỏi nghĩ đến sư phụ cùng hai sư muội, nghĩ tới một ngày nào đó, nàng sẽ đem họ tiến vào thái tử điện ở cùng với nàng.

"Chuyện này có khó khăn gì." Vũ Văn Nhạc nói qua hướng tới thị vệ cách đó không xa phân phó, "Đi kiếm một ít thức ăn ."

"Dạ, Tứ hoàng tử." Thị vệ được mệnh đi.

Nhìn thấy tình huống như thế, Viên Chiêu Quân thở dài nói: "Xem ta xã hội này người có quyền thế thì kiêu ngạo nha! Nhìn ta đói chết cũng không có người quan tâm, ngươi một câu nói người ta liền vui vẻ đi làm."

"Kiêu ngạo? Có ý tứ gì?" Vũ Văn Nhạc cười hỏi, đây là Viên tiểu thư của phủ thừa tướng sao? Lời nói hành động cực kỳ quái dị.

"Còn có thể là có ý gì, chính là lợi hại." Viên Chiêu Quân nhìn gương mặt trẻ tuổi của Vũ Văn Nhạc, nói đùa nói: "Ngươi nói huynh đệ các ngươi ba người thế nào lại đối xử với ta như vậy? Thái tử tựa như băng côn lạnh, Tam hoàng tử còn trực tiếp từ hôn ta?"

"Ta không đắc tội với ngươi? Ngươi cũng đừng nghĩ ta cái gì." Vũ Văn Nhạc cười nói.

"Đúng nha, ngươi rất tốt, thật rất tốt, vẻ mặt tươi cười, vừa nhìn chính là một người tốt. Lấy thức ăn cho ta, chỉ là. . . . . ." Viên Chiêu Quân cười hì hì nói: "Chỉ là nếu như ngươi là Tam hoàng tử, nếu là thái tử, sẽ thích cô gái như ta sao?" Nàng chính là nhàm chán thuận miệng nói một chút, cũng cảm thấy trêu chọc Vũ Văn Nhạc này cũng cảm thấy vui.

Vũ Văn Nhạc dừng một chút, nụ cười hơn ánh mặt trời, "Viên cô nương là ở bên nhị ca của ta cùng Tam ca cự tuyệt đau lòng sao? Bất quá là ta..., tuyệt sẽ không cự tuyệt ngươi." Hắn nói xong nửa thật nửa giả, trong mắt hắn, Viên Chiêu Quân là một người thú vị.

"Thật?" Những lời này khiến nữ nhân cảm thấy vui vẻ, vì vậy nàng mặt tươi cười, hì hì mà nói: "Như vậy nếu là ngươi...ngươi nguyện ý lấy ta sao?"

"Dĩ nhiên nguyện ý." Vũ Văn Nhạc biết Viên Chiêu Quân nói chơi, vì vậy cũng liền thuận miệng đồng ý.

"Tứ đệ, chuyện cưới phi này, không được phép tự quyết định." Vũ Văn Dục âm thanh lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, thị vệ vừa mới bưng thức ăn thiếu bị dọa sợ thiếu chút nữa làm đổ.

Vũ Văn Nhạc cùng Viên Chiêu Quân giật bắn mình, nghĩ tới nam nhân này nghe được cái gì rồi hả ? Hắn sẽ không tưởng thật chứ! Xong rồi, nếu hắn hiểu lầm nàng là nữ nhân mà Vũ Văn Dục thích, kế hoạch đẩy ngã của nàng chẳng phải khó khắn hơn sao, Viên Chiêu Quân cau mày nhìn mặt Vũ Văn Dục vội vàng nói: "Thái tử, xin chào!" Nụ cười của nàng rất không tự nhiên, có chút biểu cảm lúng túng như bị bắt gian.

"Nhị ca, người đừng hiểu lầm, ta không có quyết định chuyện cưới phi." Vũ Văn Nhạc cũng giải thích.

"Đúng nha! Chúng ta chỉ nói là cười, còn nữa, trong lòng của ta chỉ có ngươi không có hắn." Viên Chiêu Quân nói xong còn hát lên.

Nghe Viên Chiêu Quân nói như vậy, Vũ Văn Nhạc trong lòng có chút ê ẩm, ở trong lòng nghĩ tới, hắn chỗ nào không tốt, hắn có được hay không cũng là hoàng tử.

Nghe lời của nàng..., sắc mặt Vũ Văn Dục mặc dù không thay đổi, tâm cũng không tự giác có chút lung lay..

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sát ý hoàng hậu

Bụng lại đói bụng đến kêu lên, lại ngửi thấy mùi thức ăn từ thị vệ, Viên Chiêu Quân hướng về phía thị vệ nói: "Mau đưa đồ ăn lại đây! Ta đang chết đói đây."

Thị vệ nhìn Vũ Văn Dục một cái, thấy Vũ Văn Dục nhẹ nhàng gật đầu, hắn mới bưng đồ ăn đến bàn cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân đang đói nhìn đồ ăn tức khắc nhào, vồ lấy thức ăn tựa như hổ đói, cũng không cần đũa, trực tiếp sử dụng tay cầm lấy đùi gà bỏ vào miệng, ăn còn mơ hồ nói: "Ăn ngon, ăn ngon thật."

Nàng vừa nói vừa cầm đùi gà từ trong mâm đưa đến trước mặt Vũ Văn Nhạc, nói: "Cùng nhau ăn đi, ăn rất ngon!"

Vũ Văn Nhạc sảng khoái nhận lấy đùi gà, cắn một cái, cười nói: "Ừ, không tệ, ăn thật ngon."

"Ha ha, ta nói ngon là sẽ ngon!" Viên Chiêu Quân cười ha hả vừa nói vừa cầm một đùi gà, đưa tới trước mặt Vũ Văn Dục, "Cùng nhau ăn đi."

Vũ Văn Dục mặt ghét bỏ quay đầu đi, nữ nhân này đã rửa tay hay sao? Cầm đồ ăn trên tay như vậy, hắn không cần, e là ăn xong sẽ đau bụng!

Nhìn mặt hắn ghét bỏ nàng liền tức giận , người nàng bẩn lắm sao ? Nam nhân này thật là phiền, nếu không phải nàng cần Thuần Dương Chi Khí trên người hắn thì nàng cần gì muốn hắn vui mừng? Nàng hừ lạnh một tiếng, "Hừ, không ăn thì thôi." Nàng nói qua cầm đùi gà hung hăng cắn một cái.

Vũ Văn Nhạc nở nụ cười sáng nhìn Viên Chiêu Quân cùng Thái tử nói "Nhị ca, đầu bếp của thái tử điện thật không tệ, so với tài nấu nướng trong phủ đệ tốt hơn nhiều, khó trách Viên cô nương ăn được vui vẻ như vậy."

"Các ngươi ăn đi!" Vũ Văn Dục lạnh lùng nói xong, chọt lách người đi đến thư phòng.

"Người này thật là không thú vị, một chút cũng không có gì chơi." Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Nhạc, cầm chiếc đũa đưa tới trong tay hắn, "Chúng ta cùng nhau ăn, đừng để ý tới tảng băng đó ."

"Ừ, được, chúng ta ăn." Cùng Viên Chiêu Quân ở chung một chỗ, Vũ Văn Nhạc trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi ăn uống no đủ, Viên Chiêu Quân cũng cảm thấy mệt nhọc, cùng Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc cáo từ liền trở về tẩm cung thái tử nghỉ ngơi.

Giấc ngủ lần này của nàng ước chừng khoảng hai ngày , tỉnh lại lần nữa lại đói chịu không được, lần này lại có thị vệ đem thức ăn cho nàng, sau khi ăn xong, nàng trực tiếp đi ngay đến dược phòng nơi Vũ Văn Dục nghiên cứu thuốc.

Đối với Viên Chiêu Quân, thị vệ trong điện thái tử luôn đối xử với nàng lễ độ , thấy nàng tuy nói không hành lễ, nhưng cũng không có dám lạnh nhạt . Vì vậy hành động của nàng ở thái tử điện không ai can thiệp.

Mới vừa đi tới bên ngoài, liền nghe được âm thanh của hoàng hậu vang lên, "Dục nhi, ngươi tại sao lại không chịu lấy vợ đây? Ngươi phải biết nếu không lấy vợ ngươi không thể học tập sư phụ ngươi Phong Cốc tiên tuyệt học , cũng không thể thừa kế chức chưởng môn Phái Tiên Sơn. Điều này quan trọng bao nhiêu, ngươi biết không?"

"Mẫu hậu, người đừng nói nữa , hôn sự này, sẽ do sư phụ quyết định. Nếu sư phụ muốn ta cưới Viên tiểu thư, ta tuyệt không phản đối." Vũ Văn Dục giọng nói nhàn nhạt, nói chuyện chưa bao giờ nâng lên quá mức.

"Nhưng sư phụ ngươi đi Vân Du rồi, cái người này không phải làm khó người sao?" Hoàng hậu có chút tức giận nói.

"Vậy thì chờ sư phụ trở về tiên sơn nói tiếp." Vũ Văn Dục lạnh lùng nói.

"Thôi, thôi, ta đã nói với ngươi không thông, ngươi có thể không làm chủ nước Đông Vũ, nhưng ngươi nhớ, ngươi phải làm Chưởng môn Tiên sơn ." Hoàng hậu nói xong giận đùng đùng mở cửa rời đi.

Vừa ra khỏi cửa lại đụng phải Viên Chiêu Quân, hoàng hậu cả kinh nói: "Chiêu Quân, làm sao ngươi ở chỗ này? Tới đã bao lâu?" Nàng thế nhưng không có phát hiện nha đầu này ở bên ngoài dược phòng, nha đầu này nghe được bao nhiêu đối thoại của bọn họ?

"Nàng tới một lát rồi." Vũ Văn Dục đột nhiên xuất hiện trước mặt hoàng hậu cùng Viên Chiêu Quân trước mặt.

"Vậy. . . . . ." Hoàng hậu nói qua giơ tay lên định đối phó Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục lại ngăn cản nói: "Nàng nghe được cũng không có gì quan trọng, chuyện này giao cho nhi thần đi!"

Ở thời điểm hoàng hậu giơ tay lên, Viên Chiêu Quân liền nhanh chóng trốn sau lưng Vũ Văn Dục.

"Được rồi!" Hoàng hậu nhìn Viên Chiêu Quân núp sau lưng thái tử liền thu tay về, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, sau đó rời đi.

Đối với sát ý của hoàng hậu Viên Chiêu Quân dĩ nhiên là nhìn thấy, cũng biết mình nghe được những chuyện không nên nghe. Nhưng nàng quả thật không có nghe được cái gì không nên nghe khiến hoàng hậu nổi lên sát ý nha, không phải là lấy vợ học tuyệt học gì, sau đó làm Chưởng môn sao? Chỉ là hoàng hậu sao lại kỳ quái thế này? Vì sao thái tửu có thể không làm chủ nước Đông Vũ , lại không thể không làm chưởng môn tiên sơn kia sao? Tiên sơn là cái gì? Tại sao lại chưa từng nghe qua?

Thấy nàng ngơ ngác nhuw suy nghĩ chuyện gì, Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói: " Ngươi tốt nhất không nên tò mò.”

"Nhưng hoàng hậu mới vừa rồi đối với ta có sát ý, đây là vì cái gì chứ ? Ta đã làm sai điều gì?" Viên Chiêu Quân đuổi theo vào dược phòng.

"Ngươi muốn biết có thể đi hỏi hoàng hậu nguyên do." Vũ Văn Dục không lạnh không nóng nói xong, hắn từ từ đi tới bàn thuốc, tiếp tục mài ấm sắc thuốc dặm bột thuốc.

"Ngươi cho rằng ta mạng lớn nha! Ta sao đi hỏi đây?" Hoàng hậu đối với nàng có sát ý nàng đã nhìn thấy, công lực hoàng hậu hiện đang ở trên nàng, đây rốt cuộc là cái dạng thời đại gì, vì sao mỗi người đều biết võ công? Ở trong trí nhớ của nàng, ngay cả Viên Tiểu Điệp cũng biết một ít võ công, tuy nói cùng nàng hiện tại võ công không sai biệt lắm, có thể đối phó thân thể vừa mập vừa lười hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Vậy thu lòng hiếu kỳ của ngươi lại." Thái tử dằng dặc nói xong, cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục động tác trong tay.

"Không hiếu kỳ cũng không tò mò ! Chỉ là hôn sự của ngươi sư phụ thật có thể làm chủ?" Viên Chiêu Quân tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, đem chân trực tiếp đặt ở trên bàn, còn mặt nhàn nhã lay động chân.

"Đó là tự nhiên." Thái tử nhẹ giọng trả lời, chuyện này căn bản không thể nghi ngờ.

Thì ra là như vậy nha! Viên Chiêu Quân ở trong lòng đặt mưu đồ, gương mặt cười xấu xa nhìn bóng dáng thái tử.

"Đang suy nghĩ ý gì xấu?" Thái tử ôn hoà hỏi.

"Nào có nha! Ngươi là thái tử, tôi nào dám đối với ngươi làm cái gì? Lại nói võ công của ngươi tốt như vậy, ta là một sợi lông cũng không đả thương được ngươi ." Viên Chiêu Quân vẻ mặt tươi cười nói xong, "Chỉ là thái tử điện hạ, ngươi xem ta đây thương thế cũng không còn tốt , ở thái tử điện cũng không giúp được gì , ta muốn trở về Tướng phủ hai ngày, không biết được hay không ?" Nàng cũng không dám tùy ý rời thái tử điện, đến lúc đó không để cho nàng trở lại thì phiền toái.

"Tùy ngươi." Đối với việc đả thương nàng, hắn có có chút áy náy, vì vậy đồng ý.

"Cám ơn thái tử điện hạ." Viên Chiêu Quân lại mượn cơ hội nhanh chóng tiến lên ôm lấy thái tử thân thể, nhân cơ hội lại nằng nặng hít thở vài hớp để cho nàng táo động Thuần Dương Chi Khí.

"Có vẻ quy củ của thái tử điện Viên cô nương còn chưa có học được." Vũ Văn Dục mặt đạm mạc nói.

Viên Chiêu Quân lập tức nhảy ra mấy thước, "Ta biết rõ sai lầm rồi, Điện hạ đừng nóng giận, Chiêu Quân về sau cũng không dám nữa. Quy củ này cũng khiến thái tử hao tâm tốn sức rồi, ta sẽ tự học ." Viên Chiêu Quân nói xong cũng nhanh chóng thối lui ra khỏi dược phòng.

Thấy Viên Chiêu Quân rời đi, Vũ Văn Dục lạnh giọng phân phó, "Đường liêm, phái hai ám vệ đi theo Viên tiểu thư, bảo vệ Viên tiểu thư an toàn."

"Dạ, Điện hạ." Đường Liêm tuân lệnh đi, trong lòng lại nghi hoặc, Viên tiểu thư gặp nguy hiểm sao? Thái tử vì sao phải phái người bảo vệ Viên tiểu thư an toàn? Bảo vệ? Thái tử cho tới bây giờ chưa dùng hai từ này đối với người này , xem ra Viên tiểu thư ở trong lòng thái tử thực sự khác.

Viên Chiêu Quân ra khỏi dược phòng, trở về phòng cầm mấy lượng bạc liền trực tiếp ra khỏi thái tử điện, mà ở chỗ tối, vẫn có hai ám vệ thái tử điện theo dõi bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp phải thần tiên

Ra khỏi hoàng cung, Viên Chiêu Quân không trực tiếp trở về phủ, thấy sắc trời không tệ, thời gian còn sớm, nghĩ tới đi bộ trở về Tướng phủ, thuận tiện làm quen một chút toàn cảnh Kinh Thành nước Đông Vũ.

Kinh thành đường phố náo nhiệt, nhìn những hàng quán làm ăn, Viên Chiêu Quân không khỏi sờ sờ năm lượng bạc trên người, nghĩ tới mình thật sự là quá nghèo, xem ra phải suy nghĩ một chút về vấn đề kiếm tiền.

Đối với chuyện làm ra tiền, Viên Chiêu Quân cũng không cảm thấy đây là chuyện dễ dàng, thứ nhất nàng không có nhiều tiền vốn, thứ hai không có người quen, nguồn cung cấp, những thứ này đều là đại vấn đề. Suy nghĩ một chút những tiểu thuyết xuyên việt kia tới thời cổ đại đều là mở kỹ viện, nữ chủ hò hét ra tiền, nàng chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng mắng một tiếng, thật đặc biệt bịa đặt, sẵn tiền như vậy ngươi chắc phải là siêu nhân? Dù là siêu nhân cũng nên mang quần lót ra bên ngoài mặc chứ? Các ngươi giỏi sao? Không được cũng đừng nói lung tung lừa gạt tiểu hài nhi.

Nhìn trên người mấy lượng bạc, Viên Chiêu Quân không dám trên đường ăn này ăn kia, có chút cảm thấy đói bụng, nhìn thấy ven đường có một tiệm mì liền vào làm một chén mì Dương Xuân, nghe nói trên tivi không quá mắc.

Mặt là gọi rồi, tiểu nhị cũng không nói an bài một vị trí, liếc nhìn lại cũng chưa có bàn trống. Tình huống như thế xem ra chỉ đành phải liều mạng ngồi bàn người khác rồi, đối diện trong quán tất cả cái bàn đều nhìn lần nữa, chỉ có ba bàn đều là một người, một cái bàn là tên nam nhân cao lớn thô kệch, quắc mắt nhìn trừng trừng , nhìn liền thật hù dọa người, Viên Chiêu Quân trực tiếp ở trong lòng từ bỏ việc ngồi cùng bàn.

Một bàn khác trước mặt là một nam tử gầy gò, mắt chung quanh mơ hồ, vừa nhìn thì không phải là một người tốt.

Còn dư lại cũng chỉ có cái bàn trong góc kia, trước bàn ngồi là một vị lão giả, râu tóc tất cả đều bạc, rất gầy, gầy đến làm cho người ta nhìn có chút đáng thương.

Viên Chiêu Quân đi tới trước mặt lão giả, cười nói: "Lão tiên sinh, xin hỏi ta có thể cùng người ngồi cùng bàn không?" Cùng người khác ngồi chung một bàn đối với nàng cũng quen, nhưng không biết người cổ đại thói quen như thế nào, vì vậy chỉ đành phải lễ phép hỏi thăm.

Lão giả híp mắt, hình như cũng không có nhìn nàng, mở miệng nói: "Xin mời!"

Tiếp hai người ngồi đối diện , không có người nói chuyện. Không lâu, Viên Chiêu Quân cầm lên chiếc đũa liền bắt đầu ăn, thật lòng cảm thấy trước mặt mùi vị không tệ, vào lúc ăn liền bắt đầu phát ra âm thánh hút mì. .

Lão giả so với Viên Chiêu Quân ăn xong trước, đứng dậy ở trên người sờ bạc, sờ soạng nửa ngày cũng không còn thấy lão lấy ra một đồng tiền, lão nhìn Viên Chiêu Quân, cười nói: "Tiểu cô nương, ta đi ra cửa quên mất mang tiền, ngươi có thể giúp ta trả tiền bát mì này không?"

Viên Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn ông già, cười ha ha, "Lão già, lão không có tiền mà tới ăn mì sao? Lão cho rằng, thế giới này nhiều người tốt lắm sao?"

Lão giả bị câu nói của Viên Chiêu Quân nên sắc mặt lúng túng, ánh mắt có chút trở nên lãnh, lúc này lại thấy Viên Chiêu Quân đứng lên, mặt nụ cười, nói: "Hôm nay bản tiểu thư tâm tình tốt, mời ngươi ăn một chén mì vẫn là không có vấn đề đấy." Nàng nói qua từ trên người lấy tiền trả hai tô mì, gọi: "Tiểu nhị, thu tiền." Nói xong xoay người liền rời đi.

Lão giả không ngờ Viên Chiêu Quân nói mình như vậy còn lại giúp trả tiền, trong mắt đột nhiên chứa nụ cười, đi theo bước chân của Viên Chiêu Quân ra mặt quán.

Viên Chiêu Quân cũng không phải là chúa cứu thế, coi như nàng thay người cho tiền, cũng phải nói không dễ nghe một chút, để lão già này ra ngoài nhớ mang tiền, nếu không bị người khác đánh cho một trận vì đi ăn chùa, không thể so với việc bị nàng nói thảm.

Dụng tâm của nàng lão giả hình như là hiểu ý, thấy hắn đi bộ chậm chạp, lại không hai phút liền xuất hiện ở trước mặt Viên Chiêu Quân, cười ở trước mặt nàng, "Tiểu cô nương."

Người này đi theo nàng làm cái gì? Không hội kiến nàng dễ nói chuyện lại tới lừa tiền đi! Viên Chiêu Quân nghĩ tới nhăn mày lại, lạnh lùng nói: "Lão già, ta không phải là người có tiền, ta khuyên lão đừng ở trên người ta uổng phí hơi sức." Ý tứ chính là ngươi đừng nghĩ gạt ta...ta biết là ngươi là tên lường gạt.

Lão giả nghe xong, giận quá hóa cười, "Tiểu cô nương tốt tính tình, chỉ là bộ dạng này có thể không sống lâu nữa, nhưng cõi đời này có ba người có thể cứu ngươi."

Nghe xong lời này, Viên Chiêu Quân mặt kinh ngạc, sau đó cười nói: "Như vậy ngươi nói một chút lí do gì mà ba người có thể cứu ta?"

"Tam Dương thần công." Lão giả nhàn nhạt khạc ra bốn chữ.

Viên Chiêu Quân cả kinh, trong đôi mắt chiếu sáng mũi nhọn, kích động nói: "Lão già làm sao lão biết điều này? Còn lão nữa có phải hay không có biện pháp giúp ta?"

"Thật là một đứa trẻ thông minh, ngay cả việc ta có thể giúp người cũng biết." Lão giả cười đến là cao sâu khó lường.

"Có này có gì tốt mà tán dương, lão cũng không phải là nhàm chán, tìm ta nói việc này nhất định là có mục đích, đối với ta mà nói trừ việc mời lão ăn hai tô mì có thể không chỗ nào tốt, thì ngược lại nghĩ chính là ngươi có thể muốn giúp ta." Viên Chiêu Quân nhanh chóng nói xong lại nói: "Nhìn vị cao nhân như vậy, nói đi! Có điều kiện gì?"

"Cái người này tính tình ngược lại dứt khoát. Như vậy ta cũng không quanh co lòng vòng rồi, chỉ có hai câu, ngươi nhớ sau đi áp dụng là được." Lão giả nói.

Thấy Viên Chiêu Quân gật đầu, lão giả dụng ý niệm truyền âm nói: "Ba Thuần Dương nam tử ở trên đời này cũng tồn tại, một ta nhớ ngươi đã thấy đến. Người thứ hai ở kinh đô Lý Nam, một ở kinh đô Bắc Tiêu."

"Tên gọi là gì?" Viên Chiêu Quân vội hỏi, nếu biết là ai thì sẽ đơn giản hơn.

"Thiên cơ bất khả lộ." Lão giả nói.

Viên Chiêu Quân nghe xong nhăn lại mày, lại nói: "Điều kiện gì?" Lão đầu này có điều kiện mới phải, còn việc tiền có thể lão muốn thử nghiệm nàng trước cũng không chừng.

"Điều kiện chính là để cho sư phụ ngươi đi theo Vân Du đại sư tu hành một năm." Lão giả nói xong lại biến mất trong nháy mắt trước mặt Viên Chiêu Quân.

Tình cảnh này còn khiến hai ám vệ đi theo Viên Chiêu Quân cảm thấy kinh ngạc.

Viên Chiêu Quân xoa mắt, xác định mình không có nhìn lầm, thầm nói: "Chẳng lẽ ta gặp phải thần tiên?"

Viên Chiêu Quân vội vã trở lại phủ Thừa Tướng, ngay cả Viên Tiểu Điệp ở nơi cửa chính nhìn thấy nàng nói cái gì nàng đều không có nghe được, bay thẳng thân hướng tới viện của mình. Vào viện đóng cửa liền kêu , "Sư phụ, sư muội, các ngươi có ở đây không?"

Ba người từ từng người trong phòng ra ngoài, từng cái một trên mặt cũng chất đầy nụ cười.

Cây Dương Mai cười ha hả phi thân đi tới sau lưng Viên Chiêu Quân, ôm cổ nàng, còn bướng bỉnh ở trên đầu Viên Chiêu Quân vỗ hai cái nói: "Tiểu thư, người trở lại rồi, thực sự muốn chết ta rồi."

Quả Khế đi bộ không có tiếng âm, nói chuyện lại âm sâm sâm, "Tiểu thư, người đói không? Ta đi làm thức ăn cho người."

Đông Phương Tố chững chạc hơn, đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, nói: "Chiêu Quân tại sao trở lại? Thuần Dương Chi Khí của thái tử hút rồi sao?"

Vừa nhắc tới Thuần Dương Chi Khí, Viên Chiêu Quân liền mặt nhục chí, nói: "Nào có dễ dàng như vậy, sư phụ ngươi còn không biết thái tử công lực mạnh bao nhiêu sao? Ta căn bản không gần được thái tử." Tiếp Viên Chiêu Quân lại đem chuyện ở trên đường gặp phải nói một lần, cuối cùng lại đem chuện hôn sự thái tử do sư phụ hắn làm chủ chuyện.

Cuối cùng nàng cau mày hỏi: "Sư phụ, cõi đời này có môn phái Tiên Sơn không?"

"Phái Tiên Sơn?" Đông Phương Tố cũng nhăn mày lại, nói: "Ngọn tiên sơn này phái người hiểu biết rõ cực ít, cũng chỉ là nghe sư phụ nói về, nhưng sư phụ cũng nói không rõ Phái Tiên Sơn là có tồn tại hay không."

"A! Đây cũng quá thần đi! Hôm nay ta lại gặp phải lão già đó , xem ra chuyện không đơn giản. Chỉ là sư phụ ngươi phải đi cùng Vân Du đại sư tu hành một năm sao?"

"Đi, nhất định đi. Còn không chỉ như vậy, hai sư muội ngươi cũng đi." Đông Phương Tố mặt kiên định làm ra quyết định.

Quả Khế cùng cây Dương Mai mặt cũng kinh ngạc, đồng thanh nói: " Chúng ta đi nơi nào?"

Các ngươi chia ra đi kinh đo Lý Nam cùng kinh đô Bắc Tiêu thay Chiêu Quân tìm Thuần Dương nam tử. Nếu tìm được thì tốt nhất nhanh chóng dẫn bọn họ về Đông Vũ." Đông Phương Tố làm mặt nghiêm nghị nói.

Đông Phương Tố vừa dứt lời, chỉ nghe lão giả kia âm thanh trống rỗng vang lên, "Đông Phương tiên sinh quyết định rất đúng, các ngươi cứ như vậy đi làm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thái tử điện hạ cứu mạng

Viên Chiêu Quân nghe lời của lão giả trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu, cảm giác mình cùng sư phụ sư muội mấy người bị người khắc sắp đặt, lãnh trầm mặt nói: "Cái lão già này thế nào lại uy hiếp người đây? Ta không làm như vậy thì thế nào?"

"Tiểu cô nương thật có tính cách, chỉ là ngươi muốn chết sao?" Lão giả trong âm thanh mang theo vài phần hài hước.

Vẫn luôn chỉ nghe thấy tiếng, không nhìn thấy người, cộng thêm âm thanh hài hước của lão giả, khiến Viên Chiêu Quân trong lòng lại càng không thoải mái, lạnh nhạt nói: "Sống chết là việc của ta, cũng không phải người khác làm chủ." Dù là Thần Tiên thì thế nào, cũng đều không thể định đoạt cuộc đời của nàng, cuộc đời của nàng thì chính nàng sẽ làm chủ.

"Ha ha ha. . . . . Đúng là đứa trẻ thú vị, chỉ là ngươi hỏi sư phụ người nguyện ý cho ngươi chết sao?" Lão giả sau khi nói xong rồi không có lên tiếng, hình như biến mất .

Viên Chiêu Quân hướng về phía hư không kêu lên vài tiếng , "Lão già ngươi đi ra cho ta, Lão già ngươi đừng đi, nói rõ ràng." Nàng cảm giác bị người khác lợi dụng, thấy chuyện này không phải đơn giản như vậy.

"Người đã đi, Chiêu Quân đừng kêu nữa." Đông Phương Tố đưa tay ngăn cản Viên Chiêu Quân.

Nhìn mặt sư phụ, Viên Chiêu Quân nói: "Sư phụ, ta cuối cùng cảm thấy chuyện này không đơn giản, chúng ta bị người khác sắp đặt rồi."

"Dù là như vậy, chúng ta thì có cách gì khác?" Đông Phương Tố cười nói, dịu dàng vỗ nhẹ vai Viên Chiêu Quân.

"Nói như vậy, chúng ta nhất định phải tách ra sao?" Viên Chiêu Quân có chút không bỏ được, nàng thật sợ sau khi tách ra các nàng sẽ xảy ra chuyện.

"Chiêu Quân đừng lo lắng, chuyện này sư phụ có chừng mực, trước kia Vân Du đại sư cũng nói ta sẽ cùng hắn tu hành, lúc ấy ta còn không tin, xem ra mọi thứ ngay từ đầu đã trong dự đoán của Vân Du đại sư." Đông Phương Tố mặt nở nụ cười.

Nụ cười của sư phụ khiến Viên Chiêu Quân an tâm không ít, mặt nhụt chí nói: "Vì ta, thật là làm khó sư phụ cùng hai sư muội."

"Tiểu thư, ngươi nói cái gì bị làm khó đây? Nếu không phải phu nhân, chúng ta có thể đã sớm chết rồi. Chuyện của tiểu thư chính là chuyện của chúng ta, có phải không Qủa Khế?" Cây Dương Mai cười ha hả nói.

Nhìn Cây Dương Mai cười, trong lòng Viên Chiêu Quân cảm thấy ấm áp.

"Đương nhiên là, chuyện của tiểu thư chính là chuyện của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ tìm được Thuần Dương nam tử mang đến trước mặt tiểu thư." Qủa Khế âm thanh trầm vang lên, lại khiến cho Viên Chiêu Quân cảm động.

"Như vậy nếu, chúng ta chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ bắt đầu hành động đi!" Đông Phương Tố nói.

"Ừ. Tốt." Viên Chiêu Quân cùng hai sư muội cùng nhau gật đầu cười nói.

Buổi chiều, Đông Phương Tố đưa Viên Chiêu Quân đến cửa hàng buôn bán giao cho nàng, muốn nàng mỗi tháng nhớ đến cửa hàng thu sổ sách là được.

Nhìn cửa hàng bán vải, vị trí giống nhau, dòng người giống như nhau, buôn bán càng thêm giống nhau, khó trách các nàng không có tiền, biết một chút doanh thu, cái tiệm này mỗi tháng doanh thu chỉ có mấy chục lượng, tương đương với một vạn tiền ở hiện đại. Bất quá sau này chỉ đủ chi tiêu một mình nàng.

Hiện tại nàng quan trọng nhất là giải quyết chuyện thái tử, nàng nghĩ tới chờ khi qua cửa ải khó này, nàng sẽ đưa trăm thước vuông của cửa hàng này thay đổi, buôn bán thứ khác, có lẽ doanh thu sẽ nhiều hơn.

Sau này trở về, Viên Chiêu Quân sẽ lấy ra những gì nàng gom góp, rồi chia ra cho sư phụ cùng hai sư muội.

Đông Phương Tố nói gì cũng không cần, cầm bạc đưa cho Viên Chiêu Quân, : " Chiêu Quân, bạc này ngươi cầm lấy đi, một mình ngươi ở phủ thái tử, những bạc này có thể sẽ dùng."

Viên Chiêu Quân cười nói: "Ta giữ lại năm mươi lượng, như vậy đã đủ để dùng, phủ thái tử bao ăn bao ở, ta cũng không cần tiền. Còn nếu như ta thật sự không có tiền, sẽ tìm cha, ông sẽ cho chút ít." Tuy trong ký ức cha mỗi tháng cho chỉ hai mươi lượng, nhưng đối với nàng là quá đủ rồi.

Viên Chiêu Quân cũng nói như vậy, Đông Phương Tố cũng không có lý do từ chối nữa. Nàng chỉ cầm 50 ngân lượng, đem những thứ khác toàn bộ phân cho Qủa Khế cùng Cây Dương Mai, nói: " Các ngươi cầm những bạc này, sư phụ đi tu hành không cần bạc. Các ngươi nhất định phải mau sớm tìm được Thuần Dương nam tử."

"Dạ, sư phụ." Cây Dương Mai cùng Qủa Khế rơi nước mắt nhận bạc.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai vừa rạng sáng, Đông Phương Tố liền rời đi tìm Vân Du đại sư. Qủa Khế đi Bắc Tiêu quốc, cây Dương Mai đi Lý Nam quốc. Viên Chiêu Quân một người ra khỏi phủ thừa tướng, tính toán hồi phủ Thái tử.

Nhưng vừa ra phủ Thừa Tướng không lâu, đúng lúc gặp được Thừa Tướng trở về phủ, xe ngựa ở trước mặt nàng dừng lại, Thừa Tướng nhìn nữ nhân của mình liền trở nên xinh đẹp có chút ngây ngẩn, tiếp cười nói: " Chiêu Quân phải về thái tử điện sao? Cha có chút chuyện muốn nói với ngươi, đi lên xe trở về."

Viên Chiêu Quân vốn không muốn trở về phủ, nghĩ đến cha dù gì cũng là thừa tướng, vì vậy đồng ý, cười nói: "Được rồi!" Nàng cười lên xe ngựa.

Viên Thừa tướng trong mắt lại thoáng hiện lên mưu tính.

Thư phòng Viên Thừa tướng, Viên Chiêu Quân ngồi không đúng tướng ngồi,dựa vào ghế, "Cha, có chuyện gì không? Thần bí như vậy." Ở trong trí nhớ nguyên chủ cha từ trước tới giờ không từng đối với nàng sắc mặt tốt, hôm nay mặt cười, vừa nhìn là không có chuyện tốt.

"Cũng không có gì chuyện, ngươi bây giờ đang ở thái tử điện, cha chỉ muốn biết tình hình thái tử." Viên Thừa tướng nụ cười vô cùng giả, vừa nhìn chính là khẩu phật tâm xà,

Này cái gì cha nha! Cho tới bây giờ không đối với nàng, hôm nay lại yêu cầu nàng, nàng tại sao phải đồng ý, lại nói thái tử cùng nàng không có thù oán, nàng còn phải nhờ thái tử, nàng dĩ nhiên sẽ không bán đứng thái tử. đâu

Thấy nàng không đáp lời, Viên Thừa Tướng thoáng qua trong mắt hung ác, vỗ tay một cái, chỉ nghe hắn quát lạnh một tiếng, "Người đâu, cho tiểu thư ăn bảy ngày Quế Hương."

"Vâng" đột nhiên, trong thư phòng xuất hiện hai bóng đen, nhanh chóng đem Viên Chiêu Quân giam giữ.

Hai cái bóng đen kia thủ pháp cực nhanh, Viên Chiêu Quân còn chưa kịp tránh ra, liền bị bắt được, nàng ở trong lòng thầm kêu không được, con hổ này nhất định có hành động. Bảy ngày Quế Hương là cái gì đây?

"Các ngươi muốn làm cái gì?" Viên Chiêu Quân gắt gao nhìn chằm chằm Viên Thừa Tướng, nam nhân này thật ác độc, đối với nữ nhi mình cũng có thể xuống tay, nguyên chủ nếu là còn đời, nhất định sẽ rất đau lòng đi!

Không ai trả lời vấn đề của nàng, hai người bóng đen một người bắt nàng, tên còn lại nắm được cằm của nàng, vừa dùng lực mở miệng nàng, hai viên thuốc cứ như vậy trôi xuống bụng nàng.

Hai cái bóng đen buông nàng ra, nàng vội vã ho khan, nghĩ tới thuốc ho đi ra, Viên Thừa Tướng cười lạnh nói: "Con gái tốt, thuốc này vào miệng tan đi, vô dụng thôi,ngươi chỉ cần nghe lời cha nói đem hành tung thái tử cho biết, cha sẽ không để cho ngươi chết.

"Cái gì? Ngươi cho ta uống độc dược, ngươi thật ác độc." Viên Chiêu Quân thật nhìn thấu cái người gọi là cha, chuyện như vậy còn có thể làm, mẹ nàng mắt mù mới đi theo nam nhân này.

.

"Con gái tốt, làm sao ngươi lại nói cha người như vậy? Yêu cầu của ta cũng cao, ngươi có thể làm được. Chỉ là nếu như ngươi không làm được, thuốc này bảy ngày sau sẽ độc phát, một tháng sau ngươi sẽ từ từ không hề có triệu chứng độc phát mà chết." Viên Thừa Tướng nói xong cười lành lạnh hai tiếng.

Viên Chiêu Quân vừa nghe nói bảy ngày sau sẽ độc phát, bị sợ đến sắc mặt tái nhợt, thật lâu mới lấy lại tinh thần nói: "Được, ta suy tính mấy ngày." Nói xong nàng nhanh chóng phi thân ra khỏi thư phòng, hỏa tốc hướng thái tử điện bay đi

Viên Thừa Tướng không có ngăn cản hành động của Viên Chiêu Quân,theo ý hắn tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Vào thái tử điện, nàng trực tiếp xông vào dược phòng thái tử, lớn tiếng kêu lên: "Thái tử điện hạ, cứu mạng !"

Thái tử nhăn lại mày, nhìn vẻ mặt nữ nhân nóng nảy, ôn hoà nói: "Ngươi đang sống tốt, cứu mạng cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bách độc bất xâm thân

Viên Chiêu Quân gấp đến độ một thân mồ hôi, đi tới trước mặt thái tử, "Thái tử điện hạ, ta trúng độc, ngươi cứu ta đi!" Nàng tội nghiệp nhìn ánh mắt xin Vũ Văn Dục.

Vũ Văn Dục sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, còn là mặt lạnh nhạt, nói: "Người nào làm?" Người nào lợi hại như vậy, ngay cả hắn phái đi hai ám vệ cũng không biện pháp ngăn cản?

"Còn có thể là ai ? Chính là người cha không có lương tâm của ta, ngươi nói ta thế nào cũng là con gái! Hắn thế nhưng lại hạ độc, còn nói tên bảy ngày Quế Hương gì đó, nói bảy ngày sau độc sẽ phát, một tháng sau ta liền sẽ chết." Viên Chiêu Quân nói qua mặt kinh khủng, nhanh chóng lôi kéo tay thái tử nói: "Thái tử điện hạ, ngươi cứu ta đi! Ngươi chỉ cần nguyện ý cứu ta, ta về sau làm trâu làm ngựa cho ngươi đều được!" Nàng sao có thể làm trâu làm ngựa cho người khác đây? Bất quá vì mạng nhỏ này, nói điều trái với lương tâm hoàn toàn có thể.

"Viên Thừa Tướng tại sao muốn làm như vậy?" Vũ Văn Dục thật ra thì cũng đoán được nguyên nhân ở trong, nhưng mà hắn cũng muốn xem xem nàng đối mặt vấn đề như vậy sẽ lựa chọn như thế nào.

Viên Chiêu Quân không chút nghĩ ngợi, nói: "Còn có thể tại sao, cũng bởi vì ta ở thái tử điện nên ông ta muốn biết tình hình ở ngươi ..., câu nói đầu tiên là muốn ta làm nội gián cho hắn, chẳng qua ta mới không muốn chứ? Ông ta cho tới bây giờ đều không đối tốt với ta, ta tại sao phải giúp. Cũng bởi vì như vậy, ông ta thẹn quá thành giận liền đối với ta hạ độc để khống chế ta thôi!" Chỉ là nàng không phải dễ dàng khống chế như vậy, nếu như cha đối với nàng bất nghĩa, nàng tự nhiên cũng sẽ bất nhân, đem sự thật nói cho thái tử, tin tưởng thái tử tự có định luận.

"Còn nói cha ngươi hung ác, ta xem ngươi cũng rất ác độc ." Vừa hỏi liền đem chuyện nói ra, nữ nhi này làm được thật là vô tình vô ý nha!

"Ta nơi nào ngoan, là hắn đối với ta hung ác có được hay không, lại nói thái tử điện hạ ngươi không phải đã sớm biết ý đồ của cha ta sao?" Hoàng cung này đùa giỡn nàng xem ra nhiều, hoàng tử cùng các đại thần tranh đoạt ngôi vị, nàng không tin thái tử lại không biết đối thủ của hắn là ai ? Cho nên nói nàng căn bản là không độc ác bán cha nàng, chỉ là muốn thái tử nghe những lời thật lòng thôi.

Vũ Văn Dục đối với lời nói của Viên Chiêu Quân không trả lời, ôn hoà nói: "Ngươi căn bản không cần ta cứu."

"Cái gì? Làm sao có thể, chỉ là thái tử điện hạ, ngươi sẽ cứu ta đúng không! Ta sẽ không chết đúng không!" Viên Chiêu Quân mặt không dám tin nhìn Vũ Văn Dục có thể so với thần tiên tuyệt sắc dung nhan.

"Sẽ không chết." Vũ Văn Dục nhìn mặt nàng, không khỏi có chút cảm thấy buồn cười, đây thật là một nữ nhân sợ chết không nhã nhặn chút nào.

"Có thật không? Ngươi nói ta sẽ không chết, như vậy cho ta thuốc giải đi!" Viên Chiêu Quân đưa tay ra nói. Nhớ Vũ Văn Dục hắn trên thiện hạ tinh thông y thuật, đối với cái gì bảy ngày Quế Hương độc nhất định có thuốc giải đi!

Vũ Văn Dục nhìn sang tay của nàng, lạnh nhạt nói: "Ngươi không cần gì thuốc giải, máu Tiểu Kim ngươi đều uống, ngươi đã là bách độc bất xâm thân."

"A!" Viên Chiêu Quân trừng mắt miệng mở rộng, đây là sự thực sao? Ha ha ha. . . . . Nàng là bách độc bất xâm thân sao? Khó trách nàng đem Cự Mãng màu vàng kim cắn chết hắn tức giận như vậy, thì ra là con rắn kia cực kỳ công hiệu nha! Trong lòng là cười nở hoa, trên mặt cũng cười nở hoa, lôi kéo thái tử tay kích động nói: "Thái tử điện hạ, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi nuôi màu vàng kim đại xà, nếu không ta liền chết chắc."

Vừa nhắc tới Cự Mãng màu vàng kim Vũ Văn Dục ánh mắt của liền tối mấy phần, giọng nói cũng lạnh mấy phần, "Ngươi chết không được, đi ra ngoài đi!"

"Ừ, được, ta không quấy rầy ngươi." Thấy ánh mắt của hắn, cũng biết hắn đang nhớ lại chuyện xà chết, nàng đương nhiên phải nhanh lên một chút rời đi, để tránh hắn tức giận lại cho nàng một chưởng, nàng lại được nằm trên giường mấy ngày.

Nhưng đi đến cửa dược phòng, vốn Thuần Dương Chi Khí tràn ngập lại càng ít đi, không để cho nàng kiềm chế sự hoảng hốt, nàng đột nhiên dừng bước, quay đầu hắc hắc nói: "Thái tử điện hạ, ta dù là bất độc xâm phạm nhưng vẫn chết nha!"

Vũ Văn Dục không khỏi cau mày nói: "Ta không có thuốc trường sinh bất lão."

"Điện hạ, ta không nói ta muốn Trường Sinh Bất Lão, cũng không nói muốn cái gì thuốc trường sinh bất lão, ta là nói ta hai tháng sau là sẽ chết . Ngươi tốt là người làm đến cùng, giúp ta một chút được không?" Viên Chiêu Quân gương mặt khổ nói.

Thấy nàng bộ dạng không giống như là nói láo, hắn không có nói chuyện, chỉ thấy nàng đi tới trước mặt hắn, hắn nhanh chóng nâng tay của nàng, chẩn đoán bệnh, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhíu mày nói: "Ngươi đang tốt , làm sao sẽ chết?"

"Thật, sẽ chết nha! Điện hạ ngươi hãy giúp ta một chút được không? Ta. . . . . Ta cần ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Mới sẽ không chết nha!" Sắc mặt nàng trướng đến hồng, hai chữ " lên giường" thật sự nàng không sao thốt ra được.

"Ta? Cái gì?" Vũ Văn Dục nghe được là lời nói hồ đồ, nữ nhân này lại muốn làm cái gì vậy? Nàng rõ ràng thật tốt, lại không trúng độc, lại không bị thương, làm sao có thể sẽ chết?

Thấy hắn hỏi thăm, nàng một lòng gấp, liền lớn tiếng kêu lên: "Ta cần ngươi và ta lên giường đã làm chuyện đó , ta mới sẽ không chết nha!"

Mới vừa đi tới dược phòng, Đường Liêm bị lời này cả kinh ngây dại, tiếp hắn nhanh chóng vào dược phòng xem kịch vui.

Vũ Văn Dục nghe xong sắc mặt vô cùng không tốt, mặt giận đến đỏ lên, lạnh lùng nói: "Viên Chiêu Quân, ngươi thật vô sỉ." Hắn mỗi một chữ cũng từ trong kẽ răng nặn đi ra.

Đường Liêm đứng ở cách đó không xa nhìn thái tử cùng Viên Chiêu Quân, mặt xem kịch vui cười, tiếp đó lại thật là gật đầu đồng ý, trong lòng suy nghĩ, đúng nha, đúng nha, Viên tiểu thư, ngươi thật quá vô sỉ. Này chuyện lên giường làm sao ngươi có thể nói lớn tiếng như vậy đây? Sợ là những ám vệ xung quanh dược phòng này nghe thấy được cũng đang cười thái tử trong bóng tối đây.

Vũ Văn Dục quét Đường Liêm một cái, Viên Chiêu Quân cũng thấy Đường Liêm tiến vào, tự nhiên cũng thấy nét mặt Đường Liêm, hướng về phía Đường Liêm liền quát: " Đường cọc gỗ, nam nhân và nữ nhân lên giường có gì đáng cười, ngươi tại sao lại cười ta? Ta chính là thích thái tử, chính là muốn cùng thái tử lên giường thì mắc mớ gì tới ngươi nha! Ngươi cười cái rắm!"

Đường Liêm thật là nằm trúng đạn, không có ai nghĩ đến Viên Chiêu Quân trúng gió cái gì, lại đem mao đầu chỉ hướng Đường Liêm.

Vũ Văn Dục nghe xong càng thêm mặt xạm lại, đây là nữ nhân sao? Đem chuyện cùng nam lên giường nói rõ ràng. Hắn mặt lạnh, mặt không thể nhịn được nữa, "Đủ rồi, Viên Chiêu Quân ngươi trở về dược sơn tưới nước cho dược thảo đi!"

Không được, hôm nay nàng đem lời nói đến nước này rồi, nàng nhất định phải đem thái tử đè xuống giường, hút Thuần Dương Chi Khí, nếu không nàng không tới hai tháng thực sẽ cái chết. Nàng nghĩ tới liền nói: "Điện hạ, ta thật sự không có nói cười, ngươi hãy giúp ta một chút được không? Một chuyện nhỏ như vậy, ngươi giúp ta rồi, ngươi cũng không mất mát gì, không phải sao?"

"Viên tiểu thư, ngươi thực sự muốn nam nhân điên rồi, Điện hạ là ngươi có thể nghĩ sao? Chớ nói nhảm, đi, đi dược sơn." Đường Liêm thật sợ thái tử tức giận một chưởng đánh chết Viên Chiêu Quân, vì vậy mở miệng trước.

"Ngươi nhiều miệng, Điện hạ còn chưa lên tiếng đây? Ta mới không muốn nam nhân nghĩ điên khùng, không phải thái tử, ta tuyệt đối không muốn." Viên Chiêu Quân nói như vậy chính là để bày tỏ tâm ý, muốn đánh động thái tử mà thôi.

Vũ Văn Dục hắc trầm mặt, nữ nhân này thật là sắc đảm ngập trời, thế nhưng như vậy nói láo cũng nói được, gọi hắn giúp nàng, còn nói nàng sẽ chết, hắn sẽ phải xem một chút, cõi đời này thật có nữ nhân không cùng nam nhân lên giường sẽ chết.

"Điện hạ, làm sao ngươi cũng không tin ta đây? Không có ngươi, ta thật sự sẽ chết, ngươi giúp ta một chút được không? Giúp ta một chút." Nàng nói xong vọt tới thái tử trước mặt, muốn ôm thái tử.

Vũ Văn Dục thấy thế, thật nổi giận, vỗ tay một cái, chưởng phong thẳng tắp hướng Viên Chiêu Quân.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Bá đạo và cuồng ngạo

Vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt, Đường Liêm bay người lên cản lại một chưởng này, hắn lại không có sự chuẩn bị nên bị một chưởng gây thương tích, hắn bị đánh bay trên mặt đất, tiếp một búng máu từ trong miệng khạc ra, nhìn Viên Chiêu Quân bị chưởng đánh ra xa mấy thước, hắn lo lắng hỏi: "Viên tiểu thư, ngươi không sao chứ!"

Vũ Văn Dục không ngờ Đường Liêm lại chặn chưởng này, nhìn Đường Liêm bị thương, có chút tức giận, lạnh mặt nói: "Đường Liêm, ngươi lại tự mình thay Viên Chiêu Quân tiếp chưởng. Đi hình phòng nhận tội 100 trượng."

"Dạ, Điện hạ." Đường Liêm đứng dậy từ dưới đất, giơ tay thô lỗ lau máu ở mép miệng, sau đó xoay người đi hình phòng nhận tội.

Viên Chiêu Quân được Đường Liêm cứu giúp hù ngã, trong lòng cũng rất cảm kích, nhìn Đường Liêm bởi vì chính mình bị đánh một chưởng không nói, lại còn phải đi chịu phạt 100 trượng, trong lòng nhất thời tức giận, trợn mắt đối với Vũ Văn Dục quát: "Vũ Văn Dục, ngươi điên rồi sao? Ngươi không thấy Đường Liêm đã bị thương sao? Ngươi tại sao còn phải đánh hắn, hắn có lỗi gì."

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tức giận của Viên Chiêu Quân, càng tức giận hơn, sắc mặt lạnh như băng ngàn năm, lạnh nhạt nói: "Không có mệnh lệnh của ta mà cứu ngươi, chính là lỗi."

Viên Chiêu Quân không dám tin nhìn mặt lạnh của Vũ Văn Dục, không khỏi giận dữ hét: "ngươi nói như vậy chính là muốn đánh chết ta đúng không?" Nam nhân này thật là quá vô tình rồi, nàng nếu nói thích người đàn ông này thì chính là heo rồi.

Thấy Vũ Văn dục còn làm mặt lạnh không nói lời nào, Đường Liêm cũng muốn rời đi nhận tội, Viên Chiêu Quân bị mù quáng, cũng không quản hậu quả, lạnh giọng quát: "Đường cọc gỗ không cho phép đi nhận tội, ngươi dám đi nhận tội, ngươi sau này chính là kẻ thù của Viên Chiêu Quân ta."

Đường Liêm cũng không biết vì sao, nghe được sau này trở thành kẻ thì của Viên Chiêu rất không muốn, dưới chân như bị cái gì giữ lại không đi được, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tức giận của Viên Chiêu Quân.

Vũ Văn Dục cũng là ngẩn ra, mắt lạnh nhìn Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân ngăn trước người Đường Liêm, lạnh lùng nói: "Mục tiêu của ngươi là ta, cũng đừng dính líu đến Đường cọc gỗ. Ta ở chỗ này, muốn chém giết muốn róc thịt, muốn làm gì cũng được." Nàng một bộ trước khi chết không hãi sợ, hiên ngang lẫm liệt cao ngạo ngẩng đầu.

Đường Liêm thấy Viên Chiêu Quân như thế, trong lòng cảm giác ấm áp, thầm nghĩ, như vậy mới phải là bằng hữu.

Không biết Vũ Văn Dục đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Viên Chiêu Quân, lạnh nhạt nói: "Đường Liêm còn lo lắng cái gì?"

"Dạ, Điện hạ, thuộc hạ đi nhận tội ngay." Đường liêm nói xong chọt lách người, người đã ra khỏi dược phòng.

Viên Chiêu Quân thấy mình cố gắng uổng phí, hướng về phía Vũ Văn Dục rống: "Choáng nha, ngươi thật là quá khi dễ người rồi, lão nương liều mạng với ngươi." Nàng nói qua xông lên trước bắt đánh Vũ Văn Dục, hoàn toàn giống một người đàn bà chanh chua, cơ hồ quên mất mình còn có võ công, là có thể xuất chưởng .

Vũ Văn Dục khẽ vỗ tay áo, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt của Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân chụp hụt, giận đến không được, gầm lên, "Vũ Văn Dục, ngươi có bản lãnh cũng đừng chạy, ngươi đứng lại cho lão nương, lão nương muốn cùng ngươi quyết đấu."

Vũ Văn Dục không để ý đến nàng, trở về thư phòng. Trở lại thư phòng liền nghĩ đến lời nói muốn hắn giúp của Viên Chiêu Quân, còn lời nói nàng sẽ chết, nghĩ tới những thứ này, hắn không khỏi nhăn mày lại, tiếp lạnh lùng nói: "Người đâu."

"Dạ, Điện hạ." Hai ám vệ đột nhiên xuất hiện, một mực cung kính đứng ở trước mặt Vũ Văn Dục.

"Viên Chiêu Quân trở về phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện gì?" Vũ Văn Dục lãnh hỏi.

Hai ám vệ chính là hai người bảo vệ Chiêu Quân trở về phủ, một người trong đó nhanh chóng nói: "Không có gì đặc biệt, chỉ là trong một quán mì nhỏ, Viên cô nương gặp được một ông lão , lão đầu rất thần, một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi."

Một người khác ám vệ nói: "Còn có sư phụ cùng hai sư muội của Viên cô nương đã rời phủ, không biết vì chuyện gì? Viên cô nương còn bị cha đưa về phủ, chúng ta căn bản là không gần được thư phòng, ngoài thư phòng có nhiều cao thủ bảo vệ."

Thấy bọn họ bẩm báo xong, Vũ Văn Dục cho lui, nghĩ tới chuyện.

Viên Chiêu Quân không có nói láo, nàng thật bị cha nàng hạ độc. Bọn họ lão già thần tiên là sao? Cùng sư phụ hắn ở tiên sơn có quan hệ sao? Hay là kẻ địch? Còn có sư phụ của nàng cùng sư muội vì cái gì đột nhiên rời đi đây? Thật chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Viên Chiêu Quân thực sẽ chết sao? Bọn họ là thay nàng đi tìm thuốc giải sao?

Nhưng mà cái gì sẽ dẫn đến cái chết đây? Hơn nữa bách độc bất xâm thân đều vô dụng, đây là độc gì? Vũ Văn Dục suy nghĩ kỹ một lát, đột nhiên liền nghe được âm thanh Viên Chiêu Quân ở ngoài thư phòng vang lên, "Vũ Văn Dục ngươi đi ra cho ta, ngươi trốn ta thì còn là hảo hán gì?"

Hắn nhíu nhíu mày, nhàn nhạt phân phó, "Đưa Viên tiểu thư vào đi!"

Viên Chiêu Quân nhanh chóng vào thư phòng, một đường hùng hùng hổ hổ, "Choáng nha, thật là quá khi dễ người rồi, thật là quá không phân rõ phải trái rồi."

"Lão già kia là ai? Sư phụ cùng sư muội ngươi vì sao rời đi?" Vũ Văn Dục mở miệng liền trực tiếp hỏi ra điều khúc mắc trong lòng.

"Cái gì lão già?" Viên Chiêu Quân nói xong đột nhiên lại nghĩ đến hắn nói sư phụ sư muội rời đi? Hắn cái gì cũng biết rồi hả ? Nam nhân này bảo người theo dõi ta? Nghĩ tới những thứ này Viên Chiêu Quân nhíu mày nói: "Ngươi là thái tử điện hạ, có cái gì không biết, phải dùng tới hỏi ta chăng?"

Vũ Văn Dục cũng không tức giận, chỉ là lạnh nhạt nói: "Tùy ngươi nói hay không, chuyện của ngươi cùng ta cũng không có gì quan hệ."

"Lão già kia ta cũng không biết là ai, chỉ là rất thần, tựa như thần tiên. Ngoài ra ta sư phụ sư muội tự nhiên là có chuyện rời đi, ngươi hỏi cái này làm cái gì?" Viên Chiêu Quân nhìn mặt của hắn, nghe trên người hắn tản ra mùi vị, trong lòng lại bắt đầu nóng ran .

Xem ra nàng cũng không biết lão già kia là ai, còn việc nàng không nói ra chuyện sư phụ sư muội, xem ra thật là đã xảy ra chuyện, nhưng lại là chuyện gì đây? Vũ Văn Dục không phát hiện, hắn từ trước đến nay không có quan tâm qua chuyện của người khác.

Viên Chiêu Quân trong lòng cũng rất rối rắm, nghĩ tới sư phụ nói nàng chớ để cho người ngoài biết chuyện Tam Dương thần công, xem ra chuyện này không phải chuyện đùa. Quay đầu lại suy nghĩ một chút, thái tử cũng sẽ không bởi vì biết hiện thực chân tướng sẽ giúp nàng có da thịt vợ chồng, vì vậy cười nói: "Ta là gặp phải chuyện liên quan đến tính mạng, hơn nữa cần Điện hạ ngươi cứu mạng, chuyện này có tin hay không tùy ngươi."

"Phương pháp cứu người là có da thịt vợ chồng?" Thái tử nhăn lại mày, ở trong lòng suy nghĩ một chút cùng Viên Chiêu Quân thân thiết, liền toàn thân nổi da gà.

"Ta biết rõ ngươi sạch sẽ sẽ không vì vậy mà giúp ta, thật ra thì điều này cũng đúng, ngươi và ta không ân không oán , tại sao vì ta hy sinh thân thanh bạch của ngươi." Viên Chiêu Quân càng nói sắc mặt càng nghiêm chỉnh, nàng giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, "Chỉ là, Vũ Văn Dục ngươi nhớ, ta Viên Chiêu Quân sẽ để cho ngươi yêu ta...ta phải chở thành người của ngươi, còn sẽ có được lòng của ngươi. Cho nên trước đây, không cho phép ngươi cùng những nữ nhân khác được, biết không?" Nàng bá đạo vả lại cuồng ngạo nói. Sau đó ở trong lòng cười bỉ ổi, sau khi lấy được, sẽ đưa cái người lúc nào cũng thanh bạch này ném cho điên cuồng.

Nghe lời của nàng..., cũng không biết là cảm thấy lời của nàng quá buồn cười, hắn thế nhưng xưa nay chưa thấy nâng lên môi, cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Yêu thích ta là giả

Nàng nói xong những lời nói bá đạo kia, xoay người rời thư phòng đi đến Dược sơn. Để lại Vũ Văn Dục trong thư phòng suy nghĩ.

Muốn chiếm giữ thân thể hắn, còn phải lấy được trái tim của hắn, nữ nhân này không chỉ cuồng ngạo mà còn rất thú vị, nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhăn mày lại, hắn đang nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là hắn để nữ nhân này đầu độc rồi sao? Sao còn cảm thấy nữ nhân này thú vị?

Tiếp hắn lại nghĩ đến lời Viên Chiêu Quân muốn hắn giúp nàng, làm sao để biết được nữ nhân này muốn cùng hắn lên giường vì mục đích nào đây? Nữ nhân này không thương hắn, hắn có thể xác định điểm này. Nghĩ như vậy, trong lòng hắn cũng không biết là mùi vị gì, dù sao cảm giác có chút không thoải mái.

Cũng không biết hắn ngồi trong thư phòng bao lâu, hắn đứng dậy ra khỏi thư phòng, trong lúc vô tình lại đi về phía Dược sơn.

Viên Chiêu Quân đến Dược sơn lại nghĩ đến Đường Liêm vì mình mà bị phạt, vì vậy nàng nghĩ nên đi đền phòng hình để xem một chút. Nơi nào biết nàng vừa muốn rời đi, chỉ thấy Đường Liêm khập khễnh đi về phía nàng.

"Đường cọc gỗ, ngươi không sao chớ! Ngươi tốt chứ!" Viên Chiêu Quân liền vội vàng tiến lên đỡ Đường Liêm.

Đường Liêm lại có chút không quen, rụt lại tay, mặt lúng túng, "Ta vẫn tốt, không có việc gì." 100 trượng đối với hắn mà nói vẫn không có là cái gì, đau mấy ngày sẽ tốt thôi.

"Còn nói không có việc gì, xem bộ dáng ngươi vậy là rất đau đi! Chỉ là ngươi dùng thuốc sao? Thương thế kia nhất định phải dùng thuốc mới có thể khỏi nhanh!" Viên Chiêu Quân nói qua liền đưa Đường Liêm đến ngồi bên bệ trước ngôi nhà gỗ.

Đường Liêm vốn có chút bối rối, thấy Viên Chiêu Quân mặt nhiệt tình liền nhẹ nhàng ngồi xuống, nơi nào biết ngồi xuống như thế vết thương trên mông chạm phải, càng đau đớn hơn, hắn sắc mặt không khỏi tái nhợt, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh .

Viên Chiêu Quân nhìn một cái cũng biết đã xảy ra chuyện gì, không khỏi có chút buồn cười nói: "Ngươi thật là khối cọc gỗ, mau dậy đi, tại sao nói ngươi ngồi là người ngồi liền đây?"

"Ý tốt của bằng, ta có thể nào cự tuyệt." Ở trong lòng Đường Liêm luôn coi Viên Chiêu Quân là bằng hữu, cũng bởi vì nàng trọn mặt nhìn hắn cùng thái tử, hắn liền đem nàng trở thành người bạn nữ trong đời. Có lẽ cũng là người bạn nữ giới duy nhất.

Nghe hắn nói ra hai chữ bằng hữu, Viên Chiêu Quân rất là cảm động, gương mặt nụ cười, "Đúng nha, chúng ta là bằng hữu rồi, là bạn thân cực kỳ. Sau này, ta Viên Chiêu Quân vì Đường cọc gỗ, nhất định giúp bạn không tiếc mạng sống, sẽ không bao giờ từ chối."

Đường Liêm đứng nhìn nàng, nở nụ cười, nói: "Nói thật hay, vì bằng hữu, nhất định giúp bạn không tiếc mạng sống, sẽ không bao giờ từ chối." Đường

Liêm là một người trọng tình nghĩa, nghe lời nói của Viên Chiêu Quân, hắn cảm thấy trên đời nam tử cũng không có mấy người khí khác như Viên Chiêu Quân.

Hai người bèn nhìn nhau cười, tựa hồ như có cảm giác hối hận khi không quen biết sớm.

Ở trong lòng Viên Chiêu Quân đã coi Đường Liêm là người anh em, đây là người bạn đầu tiên kể từ khi nàng tới nơi quái dị này. Dĩ nhiên sư phụ cùng hai sư muội là người thân của nàng.

Anh em đĩ nhiên tuy hai mà một, vì vậy nàng lo lắng nói: "Thương thế của ngươi rất nặng đi! Có thuốc không? Ta giúp ngươi." Nàng nghĩ, bị thương ở mông, tự bôi thuốc rất khó khăn.

Đường Liêm nhìn Viên Chiêu Quân, quẫn nói: "Viên tiểu thư, cái này thực không tốt? Chúng ta lại nam nữ hữu biệt."

"Gọi Chiêu Quân, chúng ta là bằng hữu, đừng quá khách khí. Còn nữa, thay bằng hữu bôi thuốc có cái gì không thể, vì sao phải phân nam nữ. Người ta là thầy thuốc phụ khoa cũng hơn phân nửa là nam nhân đây? Theo như ngươi nói, nữ nhân liền đều không sanh con rồi hả ?" Viên Chiêu Quân nói xong động thủ kiểm tra vết thương của Đường Liêm.

Đường Liêm sắc mặt của quẫn bách, không ngừng tránh tay của Viên Chiêu Quân t, nói: "Chiêu. . . . . Quân, ta thật sự không có việc gì, từ trước đến nay không vì bị thương ít như vậy mà bôi thuốc , lại nói cũng không có người bôi thuốc, mấy ngày sẽ tốt." Hắn là một chút cũng không hiểu nàng nói phụ khoa thầy thuốc là cái gì? Càng không hiểu nàng vì sao lại kéo đến chuyện nữ nhân sanh con?

Thấy hắn thật ngại, biết cổ nhân đem chuyên nam nữ rất xem trọng, vì vậy cũng không làm khó hắn, chỉ là cười nói: "Ngươi tìm thuốc đi! Thái tử sẽ không nhỏ giận đến liền thuốc cũng không cho các ngươi đi!"

Lời này vừa vặn thái tử đi đến Dược sơn nghe được, hắn hắc mang bộ mặt sa sầm, lạnh nhạt nói: "Viên Chiêu Quân, ngươi lại sau lưng Bổn vương nói xấu sao?"

Nhìn Viên Chiêu Quân đối diện với Đường Liêm tỏ vẻ quan tâm, hắn nghĩ, hai người này quan hệ thế nào? Nghĩ tới những thứ này, sắc mặt của hắn trong lúc vô tình lại lạnh mấy phần.

Nghĩ tới chuyện Vũ Văn Dục đánh Đường Liêm, Viên Chiêu Quân liền cảm giác đặc biệt khinh bỉ, nhìn gương mặt tuấn tũ của Vũ Văn Dục cũng cảm thấy phiền lòng rồi, mặt không muốn gặp mà nói: "Nói xấu ngươi thì làm sao? Muốn chém giết muốn róc thịt ngươi xem đó ra cũng muốn làm."

"Thật sự cho rằng Bổn vương không dám giết ngươi?" Vũ Văn Dục vô cớ liền nóng giận. Thật ra thì hắn không biết, hắn không hạ sát Viên Chiêu Quân không phải vì hắn không dám, mà là nội tâm hắn không khỏi không đành lòng.

Thấy Vũ Văn Dục toàn thân tản ra sát khí, Viên Chiêu Quân cũng là cả kinh, lại vịt chết còn cứng mỏ mà nói: "Ta hiểu biết rõ ngươi dám, chỉ là ngươi phải rõ ràng, ngươi giết ta, cõi đời này không còn có người giống ta thích ngươi như vậy. Đây chính là tổn thất của ngươi." Nàng ở trong lòng bổ sung, thật ra thì thích Thuần Dương Chi Khí trên người ngươi mới đúng.

Nhắc tới trên đời có thiên thiên vạn vạn nữ nhân hướng về thái tử, nhưng không có một nữ nhân nào dám ở trước mặt thái tử nói chữ thích, nghe được Viên Chiêu Quân nói như vậy, hắn không có một chút cảm thấy buồn nôn, ngược lại có mất phần hưởng thụ. Khóe miệng xuất hiện một tia cười không dễ bị người ngoài phát giác. Canh chừng mặt nàng hồi lâu, hắn không vui không giận nói: "Yêu thích ta là giả, nghĩ tới ta giúp ngươi mới là thật."

Viên Chiêu Quân thấy hắn thu sát khí, cười nói: "Điện hạ tại sao nói như thế, chẳng lẽ đối với sức quyến rũ của mình cũng không mấy tự tin?" Nam nhân sĩ diện, đây chính là thiên cổ định luật không thay đổi.

Làm nam nhân, ai sẽ thừa nhận mình không có sức quyến rũ? Vũ Văn Dục càng sẽ không làm muốn hình tượng bị hỏng, vì vậy nhìn hắn nàng không nói. Tiếp hắn mặt lạnh lùng cho Đường Liêm một chai thuốc, lạnh lùng nói ra mấy cái chữ, "Đem vết thương chữa khỏi." Nói xong, hắn thế như không có việc gì, rời đi

Đường Liêm thấy thái tử đối với hắn như thế, mừng rỡ như điên, kéo miệng cười nói: "Cám ơn điện hạ."

Viên Chiêu Quân nhìn bóng lưng thái tử rời đi không khỏi chửi rủa, "Quái thai."

Ngày nay quá thật hấp tấp, Viên Chiêu Quân nằm trong nhà gỗ nghĩ đến những chuyện xảy ra, nghĩ tới Thừa Tướng cha vô tình, trong lòng lại có chút chua xót.

Nghĩ tới thái tử vô tình, nàng lại trong lòng mắng . Sau đó nghĩ đến thái tử cuối cùng cho Đường Liêm thuốc trị thương, lại không khỏi lẩm bẩm nói: "Vũ Văn Dục cũng không coi là quá vô tình ."

Trong lòng quá nhiều chuyện, nàng ngủ không yên, đứng dậy ngồi ở trên giường bắt đầu luyện công, trong lòng nói thầm Tam Dương thần công khẩu quyết, luyện luyện thân thể bắt đầu cảm thấy đặc biệt trống không, sau đó chính là toàn thân nóng ran, giống như trúng mị dược khó chịu. Sắc mặt của nàng trở nên phỉ hồng, thân thể cũng ở đây lặng lẽ xảy ra thay đổi, nàng người da thịt mềm hơn, màu da cũng lặng lẽ xảy ra biến hóa, không có màu vàng như trước, mà biến trắng rất nhiều, cả người nhìn đẹp hơn vài phần.

Tam Dương thần công thôi hóa cho nàng toàn thân nhiệt như lửa, nhắm mắt lại, đầy trong đầu đều là Thuần Dương chí khí trên người Vũ Văn Dục. Càng luyện càng muốn hút Thuần Dương Chi Khí, nàng dừng lại luyện công, nghĩ tới trước mình ở thái tử tẩm cung , liền thời gian một ngày, thái tử cũng sẽ không đồi ý để cho nàng đi. Nghĩ như vậy, nàng mặt hưng phấn liền phi thân hướng đến tẩm cung thái tử.

Vậy mà, lúc này Vũ Văn Dục đang ở tẩm cung của hắn vừa ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cùng ngủ

Viên Chiêu Quân cho nên hưng phấn, chính là nghĩ đến có thể sẽ ở tẩm cung thái tử. Mà nàng đã đoán đúng, thái tử vừa ngủ yên.

Nàng xông thẳng xông liền đến tẩm cung thái tử, dọc theo đường đi cũng không có ai ngăn nàng, tựa như về phòng của mình bình thường.

Hôm nay không có trăng sáng, ngoài phòng gió thôi lành lạnh, Viên Chiêu Quân không thấy rõ mọi thứ trong phòng, trong lỗ mũi lại tràn đầy Thuần Dương Chi Khí trên người Vũ Văn Dục tản ra, nàng hít sâu lập tức đi đốt đèn, đang lúc này âm thanh Vũ Văn Dục vang lên, "Lại tới tẩm cung bổn vương làm cái gì?"

Nàng đốt sáng đèn, nhìn người nằm trên giường, trong lòng đặc biệt kích động, rồi lại nghĩ đến chuyên Vũ Văn Dục sẽ không giúp nàng, vì vậy cười nói: "Dược sơn này giường trong nhà gỗ thật cứng quá, ta thật sự không ngủ được." Nàng vừa nói chuyện, mắt liền nghiêng nhìn chiếc ghế nàng từng nằm lúc bị thương, cười nói: "Ta còn là thói quen ngủ nơi đó, Điện hạ sẽ không nhỏ giận đến một chút yêu cầu như vậy đều không đồng ý đi!"

Vũ Văn Dục sắc mặt nhàn nhạt, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, chỉ nghe hắn nói: "Tùy ngươi." Sau đó hắn nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Viên Chiêu Quân nhìn hắn ngủ, cũng không dám tiến lên, nàng biết hắn không có ngủ. Nhìn một lúc lâu, nàng chỉ phải ngoan ngoãn đi đến ghế dựa ngủ. Nhưng mà lúc này nghe Vũ Văn Dục trên người tán phát Thuần Dương Chi Khí, nàng không khỏi có chút an lòng, thân thể không hề nóng ran nữa. Không bao lâu, nàng trầm trầm tiến vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, nàng tỉnh lại, Vũ Văn dục đã không có ở gian phòng, nàng có chút ảo não gãi đầu, cơ hội tốt như vậy, nàng làm sao lại chẳng làm cái gì đây?

Suy nghĩ thật lâu, nàng cuối cùng là nghĩ đến kế hoạch hoàn mỹ để gần thái tử, chính là nàng phải nghĩ biện pháp lấy thuốc mê, chờ khi hắn ngủ sau bắt hắn cho mê, sau đó nàng là có thể đến gần Thái tử.

Nàng cảm thấy kế hoạch của nàng hết sức hoàn mỹ, vì vậy, nàng thật vui mừng chuẩn bị trang phục đi đến nhờ Đường Liêm giúp một tay.

Đối với Viên Chiêu Quân muốn thuốc mê hồn, Đường Liêm tò mò hỏi: "Ngươi không phải dùng để đối phó với thái tử chứ!"

"Làm sao ngươi biết? Chỉ là ngươi cho hay không cho?" Viên Chiêu Quân nói qua hướng về phía Đường Liêm trừng mắt nhìn.

"Ta. . . . . ." Đối với chuyện bất lợi cho thái tử, hắn vạn vạn không làm được.

Thấy Đường Liêm do dự, Viên Chiêu Quân lập tức mang ra lời nói ngày hôm qua: "Chúng ta là bằng hữu không phải sao? Vì bằng hữu, không phải là nên lên núi xuống chảo dầu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, không chối từ sao?"

Lời vừa nói ra này, Đường Liêm quả nhiên bị lừa, tuy nói hết sức làm khó, vẫn đáp ứng, trở về phòng cầm một bọc thuốc cho Viên Chiêu Quân, nói: "Chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Biết rồi! Đường cọc gỗ." Viên Chiêu Quân cười hắc hắc từ trên tay hắn nhanh chóng cầm lấy thuốc bỏ vào trong ngực, sau đó hào hứng bừng bừng trở lại công việc dược sơn.

Hào hứng bừng bừng đợi đến buổi tối, nàng ngâm nga bài hát vào thái tử tẩm cung.

——

Lại nói, Cây Dương Mai cùng Quả Khế một người hướng nam, một người hướng bắc bên.

Sau lộ trình đi một ngày, Cây Dương Mai ở một cái quán trà nghe nói gần đây giang hồ nhấc lên một cuộc tranh đoạt Võ Lâm Minh Chủ, bởi vì tò mò, nàng tính toán đường vòng muốn vào giúp vui.

Nghe nói có một đường tắt nhỏ gần núi, vì tiết kiệm thời gian, nàng tính toán đi đường nhỏ. Đi hai canh giờ, nàng mệt mỏi, ngồi xuống nghỉ ngơi, con ngựa ngay tại bên cạnh ăn cỏ. Thấy con ngựa ăn cỏ, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, nàng hào hứng đi rửa tay rửa mặt. Trời nóng càng ngày càng

nóng rồi, Cây ương Mai sớm nhiệt, đã sớm nghĩ tắm một cái.

Vậy mà nàng tắm được vui vẻ, lúc này một nam tử lặng lẽ giắt ngựa đi. Chỉ nghe được âm thanh vó ngựa rời đi, Cây Dương Mai mới phát giác.

Nàng nhìn người cưỡi ngựa chạy trốn, nàng rống to: "Đứng lại, tên tặc trộm ngựa." Nàng nheo lại mắt, lại dám trộm ngựa của Cây Dương Mai ta, nàng phải cho hắn đẹp mặt. Nàng khẽ cười một tiếng, từ trên thân lấy ra cây sao thổi một tiếng.

Tiếng sáo vang lên, con ngựa giống như phát điên, quay đầu quay đầu chạy lại, đi tới trước mặt Cây Dương Mai ngoan ngoãn đứng lại.

Cây dương mai nhìn lập tức nam tử, khẽ cười một tiếng, lại nâng cái còi thổi mấy tiếng, chỉ thấy con ngựa giống như điên tại chỗ đi lòng vòng, tốc độ kia cũng là càng lúc càng nhanh, không tới hai phút, nam tử lập tức té xuống, tiếp đó lại là một hồi nôn như điên.

Nhìn nam tử nôn tới mặt đỏ, Cây Dương Mai cười nói: "Vị đại ca này, ngươi cũng quá không hiền hậu đi! Tại sao lại trộm ngựa của ta." Tóc của nam tử mặc dù loạn, mặt mặc dù bẩn, quần áo trên người tính chất cũng không lỗi, vừa nhìn chính là ăn mặc kiểu thư sinh.

Nam tử thật vất vả không nói rồi, đứng lên, nhìn khuôn mặt thanh tú của Cây Dương Mai, ngượng ngùng nói: "Vị cô nương này, tại hạ trộm ngựa của ngươi thật sự gặp khó xử, có người muốn đuổi giết ta, ta có chút bất đắc dĩ." Hắn nói qua ánh mắt hốt hoảng hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Có người đuổi giết ngươi thì liên quan gì tới ta? Ta tại sao lại phải mất ngựa, cái người này người nói chuyện nhìn rất nhã nhặn , thế nào làm trộm đạo đây?" Cây dương mai trừng mắt nói.

"Tại hạ. . . . . ." Nam tử lời còn chưa nói hết, chỉ nghe một nhóm người đuổi theo, thấy nam tử cùng Cây Dương mai ở chung một chỗ, đám người cầm đao cũng bất chấp tất cả, bất luận bọn họ có biết hay không, chỉ nói: "Đem hai người này giết cho ta rồi."

Đối phương có mười mấy người, nhìn võ công cũng không yếu, phải nói là đan đả độc đấu, những người kia không phải là đối thủ của Cây Dương Mai, nhưng người ta là một đám người, Cây Dương Mai suy nghĩ một chút, nhanh chóng lên ngựa, chạy trốn.

Nào biết nam tử nóng nảy, cũng mau nhanh chóng lên ngựa, Cây Dương Mai không kịp suy nghĩ nhiều, giục ngựa rời khỏi.

Mấy chục người nhìn tình huống như thế, liền muốn tiến lên công kích ngựa. Lúc này, Cây Dương Mai nhanh chóng lấy ra một bọc vôi trắng, dùng chút nội công, hướng phía kia đám người kia vẩy tới.

Đám người kia bị vôi trắng vẩy mắt, toàn bộ rối rắm. Cây Dương Mai lại đột nhiên bay xuống lập tức, vận dụng tuyệt đỉnh khinh công nhanh chóng ở trong đám người quay một vòng, chỉ thấy đám người kia liền bị nàng điểm huyệt đạo.

Nàng vốn muốn rời đi, nhưng nam tử kia đi theo nàng, nàng như vậy cũng sẽ không an toàn, thế nên, nàng liền làm một chuyện tốt, đem những người này giải quyết, dọc đường đi sẽ an toàn một chút.

Những người đó bị điểm huyệt, mỗi một người đều mắng lên, có người nói: "Tiểu nhân, thế nhưng dùng vôi trắng ám toán chúng ta, ngươi còn gì là anh hùng hảo hán?"

"Ha ha. . . . . Bị nhóm người giết, ta liền thành chó hùng, lại nói ta là cô gái không phải quân tử, ai cho ngươi không phân tốt xấu giết ta đây?" Nàng chính là một người đi đường, mạc minh kỳ diệu có người muốn giết nàng, nàng dĩ nhiên sẽ không nói nghĩa khí giang hồ rồi.

Những người đó bị tức đến không được, chỉ nghe cây dương mai lại cười nói: "Ta và các ngươi không thù không oán tự nhiên sẽ không giết các ngươi , nhưng mà? Chỉ vì ngươi chớ cùng ta...ta chỉ đành phải đắc tội." Nàng lúc nói trên khuôn mặt tất cả đều là nụ cười tà ác.

"Cô nương, ngươi định làm gì?" Nam tử nhìn những người đó, liền muốn sớm rời đi.

Nhìn nam tử có chút phát run thân thể, có lẽ bị những người đó làm cho sợ hãi, cây Dương Mai cười nói: "Bọn họ bị điểm huyệt, ngươi không cần sợ bị bọn hắn giết, cũng nhanh chút đem bọn họ toàn bộ cột lên cây đi."

"Nha. . . . . Được rồi!" Nam tử giống như không quen bị người phân phó, có chút không muốn.

Nam tử đem những người đó cho tới bên cây, đang muốn đồ trói người, chỉ nghe cây Dương Mai cười nói: "Đem y phục của bọn họ cởi toàn bộ, sau đó dùng thắt lưng của bọn hắn đem bọn họ cột lên cây."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Điện hạ ôm một cái

"A. . . . . Không tốt lắm đâu!" Cô nương này sao lại có chủ ý quái thú như vậy đâu? Chỉ là chủ ý này không tệ, nam tử do dự một lát, cũng làm theo.

Cây Dương Mai không dám nhìn những nam nhân thoát y phục, trước khi đi chỉ nói: "Đem đi những thứ đáng giá trên người bọn họ, sau đó lấy một cây đuốc đốt y phục của bọn họ.''

"Cô nương, chúng ta không phải cướp, không phải tiền của chúng ta làm ra, chúng ta không thể lấy." Nam tử nói gì cũng không cầm tiền của người khác.

Cây Dương Mai thấy hắn mè nheo nửa ngày, lạnh nhạt nói: "Có thể không làm như vậy, nhưng mà bọn hắn nếu có tiền, lấy tiền nhượng người đi đường giúp bọn hắn, bọn họ sẽ rất nhanh đuổi kịp của chúng ta, đến lúc đó bọn họ sẽ giết chúng ta ." Cây Dương Mai cũng không có lạc quan như vậy, những người này cũng nhận ra được nàng, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nam tử nghe xong suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là làm theo. Hắn đem những y phục kia đốt, lưu lại một đống nam nhân phơi thân thân trên cây chửi mắng.

Nam tử nói gì cũng không đem tiền từ mấy người trên thân cây lấy đi, "Số tiền này không phải chúng ta , chúng ta không thể nhận, một lát sẽ cho những người cần nó."

"Cổ hủ." Cây Dương Mai cười hậu, thẳng tắp lên ngựa, giục ngựa rời đi.

Nam tử thấy thế, vội gọi, "Cô nương, chớ đi nha! Cô nương đợi chút. . . . . ." Gặp người đi xa, hắn mới nhỏ giọng nói: "Cô nương cò chưa cho ta biết danh tính?" Nàng là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn thề, hắn nhất định sẽ báo đáp nàng.

——

Viên Chiêu Quân đi vào tẩm cung, một lòng liền muốn lấy túi mê hồn trong ngực. Đi tẩm cung, Vũ Văn Dục đã ở trên giường, trong tay hắn cầm một quyển sách, thỉnh thoảng lần , thấy nàng đi vào, hắn lạnh nhạt nói: "Làm xong chuyện rồi hả ?"

"Ừ, làm xong, chỉ là Điện hạ, những thuốc kia tại sao không sợ nước đây?" Nếu có thể cho bọn chúng chết chìm càng tốt, nàng cũng không cần mỗi ngày hướng về phía những dược thảo kia nói chuyện.

Vũ Văn Dục không trả lời vấn đề của nàng, tiếp tục xem sách.

Viên Chiêu Quân lại hỏi, "Như vậy bọn họ sợ lửa sao?" Nếu là sợ, nàng ngày mai sẽ đến hậu sơn để lại một cây đuốc.

"Đừng nghĩ phóng hỏa đốt bọn họ, bọn họ chết rồi, ngươi và hai sư muội cũng đừng nghĩ sẽ sống tốt qua ngày." Thái tử ôn hoà nói.

"Ngươi không phái người theo dõi hai sư muội chứ!" Viên Chiêu Quân nghĩ lại, coi như theo dõi, không phải cao thủ tuyệt đỉnh, Cây Dương Mai cùng Quả Khế cũng sẽ bỏ rơi người theo dỏi .

Vũ Văn Dục không nói lời nào, tiếp tục xem sách.

"Điện hạ, ngươi đừng xem thường hai sư muội của ta, ta nghĩ các người của ngươi sợ là đã sớm đánh mất dấu rồi!" Viên Chiêu Quân tràn đầy tự tin nói.

Nàng nói xong quả thật không tệ, hắn phái người đi thưo, tối ngày hôm qua đã mất dấu. Nhưng mà hắn không nói, để cho nàng suy đoán, có lẽ sẽ không nghĩ đúng như vậy, nơi nào biết nàng đối với nàng hai sư muội tin tưởng như vậy.

Viên Chiêu Quân nằm ở trên ghế dựa, liền muốn xem Vũ Văn Dục lúc nào sẽ ngủ nha! Nhìn hắn không có dáng vẻ muốn ngủ, nàng hỏi: "Điện hạ, ngươi không phải ngủ sao?" Hiện tại người của nàng bản lại bắt đầu có phản ứng, mùi vị đó thật sự là quá hấp dẫn nàng, nàng thật muốn trực tiếp nhào tới đem thái tử giải quyết tại chỗ rồi.

"Ừ." Vũ Văn Dục nhẹ giọng trả lời, không biết vì sao a, hắn thế nhưng tuyệt không ghét cùng với nàng cùng ở một phòng.

Thấy vậy không được, nàng vẫn là ngẫm lại những biện pháp khác! Nàng nhìn thấy trong nhà trên bàn có một bình nước, nhanh chóng chạy đi rót chén nước, cõng thân lặng lẽ ở trong nước thả chút bột thuốc, lấy tay quấy liền sau bưng đến thái tử trước mặt, "Điện hạ, uống nước đi!"

Nào biết Vũ Văn dục tiện tay bưng qua ly trà, thấy hắn mau đưa đến khóe miệng lúc, lại buông xuống, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi còn chưa có ngủ đi!"

"Không." Ngươi đều không ngủ, ta có thể ngủ sao? Nếu ngủ thì kế hoạch toàn bộ liền xong rồi.

"Ta có chút đói bụng, ngươi đi cho ta lấy cho ta ăn đi!" Vũ Văn Dục nói.

"Được rồi!" Viên Chiêu Quân đáp phải cực nhanh, nghĩ tới lần này có cơ hội, một hồi đem túi kia thuốc toàn bộ đặt ở trong đồ ăn.

Viên Chiêu Quân hừ ca ra khỏi thái tử tẩm cung, mà Vũ Văn dục mang trên mặt nụ cười nhạt nhòa, thấy nàng rời đi, hắn tại trong ngăn kéo cầm một khỏa thuốc đưa vào trung miệng nuốt vào. Điểm này Mê Hồn dược hoàn không làm khó được hắn, coi như nàng để bao nhiêu tại trong đồ ăn, hắn ăn cũng sẽ không có chuyện. Nghĩ tới tiếp đó sẽ chuyện xảy ra, hắn không khỏi cảm thấy thú vị.

Viên Chiêu Quân hào hứng bừng bừng đi làm món ăn sở trường của nàng: mì trứng gà cà chua, còn đem mặt trưng bày đẹp mắt đa dạng , vì chính là nàng muốn đẹp mắt,. Vũ Văn Dục sẽ ăn sạch.

Đem mặt đặt ở trước mặt Vũ Văn dục, Vũ Văn Dục nhìn chén kia mặt, còn rất ngạc nhiên, lạnh nhạt nói: "Phủ Thừa Tướng đại tiểu thư còn có thể làm bún?"

"Cái này thì có cái gì kỳ quái, ngươi không phải biết ta là đại tiểu thư không được sủng ái sao?" Viên Chiêu Quân cười ha hả nói.

Thấy nàng nói mình không được sủng ái cũng nói nhẹ nhàng như vậy, hắn không khỏi cảm giác nữ nhân này rất lạc quan.

Cầm chiếc đũa bắt đầu ăn mì, mì này khẩu vị quả thật không tệ, nhưng cùng đầu bếp của thái tử điện so sánh thì còn có chút cự ly. Hắn ăn vài miếng liền đã buông xuống.

Thấy hắn không hề ăn tiếp, Viên Chiêu Quân có chút nóng nảy, liền vội vàng hỏi: "Điện hạ, mì này ăn không ngon sao? Tại sao không ăn? Đây chính là món ăn sở trường của ta." Nàng không có nói láo, nàng giỏi nhất nấu mì hoặc cơm rang trứng rồi, đồ ăn khác trừ nấu chín sẽ không mùi vị ngon.

"Tạm được." Vũ Văn Dục nói thật, hắn thật ra thì không phải rất đói bụng, cũng ăn không hết bao nhiêu.

Nàng có chút thất vọng cúi đầu, nội tâm rối rắm, hắn chỉ ăn một chút như vậy , thuốc kia đối với hắn có hiệu quả sao?

Thấy nàng trên mặt thất vọng, hắn ôn hoà nói: "Mặt mùi vị không tệ, ngươi phải thử một chút sao?"

"A!" Viên Chiêu Quân sửng sốt một chút, hắn muốn xin nàng cùng hắn ăn một chén mì? Người này đầu óc bị cửa kẹp? Kỳ quái như thế.

"Coi như hết!" Hắn dằng dặc nói, nội tâm có chút không nói ra được mùi vị.

"Ha ha. . . . . Ta không quá đói, chỉ là Điện hạ ta có thể ôm ngươi một chút sao?" Chỉ cần nàng có thể đến gần hắn, để cho hắn một chút xíu tiếp nhận nàng, có lẽ không lâu nữa, nàng là có thể đem hắn áp đảo.

"Ngươi có thể đợi ta độc phát rồi ôm." Vũ Văn Dục khóe miệng chứa đựng cười.

"A!" Nàng cả kinh, "Làm sao ngươi biết ta thả thuốc? Chỉ là ngươi nếu biết, tại sao muốn ăn?" Nàng thật tò mò, trong lòng cũng hết sức tức giận, nam nhân này là cố ý để cho nàng thất vọng.

"Có thuốc giải." Hắn chỉ là nhàn nhạt cho ra ba chữ, lại đem tất cả hi vọng củanàng tan vỡ.

Viên Chiêu Quân cảm thấy bị trêu đùa rồi, cả giận nói: "Làm sao ngươi có thể như vậy trêu người đây?"

"Chuyện bỏ thuốc ngươi đều có thể làm, ta chỉ là uống thuốc giải có cái gì không đúng?" Vũ Văn Dục tựa tại trên giường tiếp tục xem sách, lạnh nhạt nói. Nhìn nàng tức giận, hắn mặt hả hê.

Viên Chiêu Quân thấy kế hoạch thất bại, thở phì phò leo lên ghế nằm đem chăn mê đầu bắt đầu ngủ. Không bao lâu, nàng ngủ thiếp đi, còn đem chăn đá mở ra.

Vũ Văn Dục nhìn lướt qua nhìn nữ nhân ngủ hoàn toàn chẳng ưu nhã chút nào, sau đó tắt đèn ngủ.

Tâm tình tốt, Vũ Văn Dục giấc ngủ rất sâu, nửa đêm Viên Chiêu Quân tỉnh lại, đánh bạo liền bò lên giường Vũ Văn Dục. Vậy mà Vũ Văn Dục thế nhưng không có tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cùng gối mà ngủ

Ngủ cùng hắn trên giường, trong hơi thơt tất cả đều là Thuần Dương Chi Khí trên người hắn phát ra, yên lặng nhớ tới khẩu quyết, cảm thấy luyện tập Tam Dương thần công thuận lợi hơn rồi.

Mệt mỏi, nàng cũng ngủ thiếp đi. Vốn là muốn ra ghế nằm trước khi hắn tỉnh lại, nhưng ngủ say quá, nàng cái gì cũng không đoái hoài tới.

Trời còn chưa sáng, Vũ Văn Dục đột nhiên tỉnh lại, phát hiện Viên Chiêu Quân, trên giường, cũng không biết thế nào, hắn không có cảm thấy buồn nôn, mà hắn lại trộm quan sát nàng. Nhìn nàng an tĩnh ngủ, hắn không khỏi nhếch miệng lên, thật ra thì nữ nhân này dáng dấp đẹp vô cùng, nếu bình thường cũng an tĩnh như vậy thì tốt.

Thấy nàng giật giật thân thể, hắn sợ hết hồn, nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Nghĩ tới, nàng nếu tỉnh lại nhìn hắn không có ngủ, mà đang nhìn nàng, có thể hay không cảm thấy hắn thích nàng, hoặc là cảm thấy hắn đường đường là thái tử mà lại háo sắc.

Viên Chiêu Quân vồ tóc một hồi, mở mắt ra, nhìn ngoài cửa sổ một chút, thấy trời sắp sáng, sợ hết hồn, to gan giơ tay lên ôm thân thể Vũ Văn dục, còn gắng hít thật sau hai cái, cuối cùng lưu luyến nhẹ nhàng buông Vũ Văn Dục, nhẹ nhàng xuống giường, sau đó rón rén đi đến ghế dựa. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực đối với mình nhỏ giọng nói, "Cũng may, hắn không phát hiện."

Vũ Văn Duc nghe được nàng lầm bầm lầu bầu, có chút cảm thấy buồn cười, từ từ mở ra mắt, ngồi dậy.

Động tác của hắn dọa Viên Chiêu Quân giật mình, nàng mở to mắt, nhớ hắn không có phát giác! Nàng mặt mất tự nhiên cười hắc hắc nói: "Ngươi tỉnh rồi!"

"Ừ." Vũ Văn Dục mặt không đỏ không nhảy, kỹ thuật nói láo kia đúng là hạng nhất.

Hắn không phát hiện sao? Nàng tâm hào hứng bừng bừng nghĩ tới, sau đó ở trên ghế dựa tiếp tục ngủ, còn nói: "Ta còn ngủ một lát , Điện hạ là muốn rời giường sao?"

Vũ Văn Dục muốn nói đúng, nhẹ nhàng nhích thân thể, cảm giác chỗ nàng ngủ qua vẫn còn ấm, trên giường tự nhiên lưu lại mùi vị đặc biệt của cơ thể nàng, hắn có chút không nỡ rời, dựa lên thành giường, cầm quyển sách trên đầu giường đọc.

"Đọc sách có cái gì tốt, sao không bằng ngủ đây?" Viên Chiêu Quân nói qua liền nhắm mắt lại tính toán ngủ, vừa nhắc tới chuyện đùa, nàng đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở mắt ra, cười nói: "Điện hạ, ngươi phải xuất cung sao? Chúng ta cùng đi ra cung được không?" Nàng thật muốn xuất cung đi chơi nha! Nhưng ở chỗ này không có thái tử cho phép, nàng không dám chạy loạn.

"Được, hiện tại đi thôi!" Hắn vốn là tính toán đi đại hội võ lâm nhìn một chút, thấy nàng lại có hứng thú, liền định mang nàng đi cùng nhau, có lẽ càng thú vị .

"A! Hiện tại? Vội vã như vậy? Có việc gấp sao?" Viên Chiêu Quân vừa nói vừa rời giường, cầm áo khoác lên mặc ngay trước mặt Vũ Văn Dục, sau đó cầm túi của mình nói: " Đi thôi"

Vũ Văn Dục thong thả ung dung cầm quần áo sửa sang xong, lúc này một người thị vệ bưng nước đi vào, hắn rửa mặt.

Viên Chiêu Quân cũng không còn rửa mặt, cũng không còn suy nghĩ nhiều, dùng nước rửa mặt của Vũ Văn Dục đã dùng qua, rửa xong cài tóc cười nói: " Đi thôi"

Vũ Văn Dục chưa từng gặp qua nữ nhân không hóa trang, nữ nhân này cũng quá tùy ý, chỉ là nhìn đẹp hơn, trong mắt hắn, như nhân như vậy so với nhưng nữ nhân tô son điểm phấn đẹp hơn nhiều.

——

Vũ Văn dục nghênh ngang từ cửa cung đi ra ngoài, xe ngựa trực tiếp đến tòa nhà một người bình thường ở kinh thành, sau khi tiến vào, toàn bộ mọi người đổi thành y phục người bình thường, chỉ là Vũ Văn Dục vẫn là một thân Tử Y, tuy nói vải vóc giống như nhau, nhưng là mặc ở trên người hắn vẫn là rất đẹp, phong cách cũng là tốt nhất.

Viên Chiêu Quân vốn là mặc y phục màu trắng bình thường, vì vậy không có thay đổi y phục, đoàn người kể cả Đường Liêm có bảy tám người. Toàn bộ đến cách gọi cũng thay đổi, những thị vệ kia gọi Vũ Văn Dục là chủ nhân.

Viên Chiêu Quân mới không nguyện ý gọi như vậy, cảm giác mình giống như đầy tớ, tiểu Vũ Văn Dục thiếu gia, cảm giác nàng chính là một nha hoàn, vì vậy nàng đặc lập độc hành, nhất định gọi Vũ Văn Dục —— Tiểu Dục. Đây là nghe hoàng hậu gọi như vậy.

Đường Liêm nghe Viên Chiêu Quân gọi thái tử như vậy, cũng thay nàng lo lắng, nhưng thấy thái tử không có nói gì, hắn an tâm.

Viên Chiêu Quân tới cổ đại cũng có một tháng, tính tính toán toán là thời gian, còn một tháng nữa, nàng không giải quyết được Vũ Văn Dục thì phải chết, vì vậy nàng nói gì cũng phải đưa cái sạch sẽ này giải quyết.

Bọn họ đi là quan đạo, dọc theo đường đi ra roi thúc ngựa, giữa trưa ngày thứ hai đã đến đại hội võ lâm. Mà lúc này, Võ Lâm Minh Chủ tranh đoạt giờ mới bắt đầu.

Bên cạnh vẫn có Vũ Văn Dục, trên người hắn có mùi Thuần Dương Chi Khí, nên nàng không phát giác chung quanh có người Thuần Dương xuất hiện.

Đường Liêm cho bọn hắn an bài ở một vị trí, hơn nữa còn chuẩn bị hai băng ghế cùng một cái bàn nhỏ, mặt khác còn có chút nước trà. Đối với sự an bài của Đường Liêm, Viên Chiêu Quân hết sức hài lòng, khen: " Đường cọc gỗ, không tệ a, không ngờ ngươi rất tỉ mỉ."

Câu tán dương đối với Đường Liêm không có ý tứ tốt, Vũ Văn Dục nhìn hai người nói chuyện, sắc mặt có chút lãnh.

Vị trí của bọn họ khá cao, trung gian là sân đấu võ , cái chỗ này tựa như một thiên nhiên quan cảnh đài, một cái là có thể thấy mọi người.

Lúc này nàng nhìn thấy một nam tử một thân ăn mặc thư sinh, ngày thường mềm mại tuấn tú, nàng không khỏi kêu lên, "Oa! Cõi đời này còn có bực này mỹ nam, thật là mở rộng tầm mắt."

Vũ Văn Dục theo ánh mắt của nàng nhìn, thật là tán đồng gật đầu một cái, "Đúng là mỹ nam." Có thể nhìn thấy sắc sắc ánh mắt nàng, mặt hắn không khỏi lạnh mấy phần.

Đường Liêm thấy thế, nói: "Chiêu Quân, ngươi không phải cảm thấy chủ nhân nhà ta đẹp hơn sao?" Hắn nhìn thấy Điện hạ đối với Viên Chiêu Quân không giống nhau, hắn nghĩ nên giúp một chút. Một là bằng hữu, một là chủ nhân, bọn họ nếu có thể ở chung một chỗ, lấy hậu phát sinh chuyện gì, hắn cũng không cần vì thế làm khó

"Đúng nha, lãnh mỹ nam." Viên Chiêu Quân mắt không có từ người thư sinh kia dời đi. Chỉ thấy thư sinh đột nhiên mà chứng kiến thấy gì đó, hào hứng bừng bừng vọt tới, chỉ thấy hắn đi đến chỗ nữ nhân trước mặt, nở nụ cười.

Người thư sinh này không phải ai khác, chính là nam tử mà Cây Dương Mai đã cứu, hắn nhìn Cây Dương Mai cách đó không xa, hưng phấn đi tới.

"Cô nương, ta cuối cùng coi như là tìm đến ngươi rồi, thì ra là cô nương là võ lâm nhân sĩ nha! Khó trách võ công tốt như vậy." Nam tử ăn mặc thư sinh thấy Cây Dương Mai cười đến mắt híp lại thành vá, nhìn đặc biệt vui mừng.

Cây Dương Mai vừa nghe âm thanh cũng biết là người nào, vừa quay đầu cười nói: "Sao ngươi lại tới đây? Đi theo ta làm cái gì? Ngươi không có đem những sát thủ kia đưa tới đi!" Nàng nói qua nhìn chung quanh.

Lúc này, Viên Chiêu Quân ở chỗ cao nhìn thấy rõ mặt của nàng, thấy là Cây Dương Mai, nàng không khỏi cười nói: "A! Sư muội tại sao lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thư sinh chính là cổ hủ

Lúc này, Viên Chiêu Quân ở chỗ cao nhìn thấy rõ mặt của nàng, thấy là Cây Dương Mai, nàng không khỏi cười nói: "A! Sư muội tại sao lại ở chỗ này?"Nha đầu này thật là nghịch ngợm, sư phụ không phải muốn nàng đi Lý Nam nước tìm Thuần Dương nam tử sao? Nàng nghĩ lại, cũng cảm thấy Cây Dương Mai chơi một chút không có quan hệ, song lại nàng cần nam tử Thuần Dương thứ hai là thời gian luyện công nửa năm sau, nói cách khác có thời gian hơn bốn tháng.

Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn lại, híp mắt. Còn chưa kịp mở miệng, Viên Chiêu Quân liền khai mở miệng, "Tiểu Dục, ngươi đừng nghĩ tới phái người theo dõi sư phụ sư muội ta."

Vũ Văn Dục chỉ đành phải thôi, thôi, một nha đầu cũng náo không ra bao nhiêu chuyện.

Mà thư sinh kia chỉ Cây Dương Mai nói như vậy, sốt ruột, "Cô nương đừng lo lắng, những người đó tuyệt sẽ không nghĩ đến ta sẽ tới nơi này . Chúng ta là an toàn."

Cây Dương mai nhìn đánh nhau trên đài, chỉ nghe thư sinh lại nói: "Cô nương, ngươi là ân nhân cứu mạng tại hạ, tại hạ Lý Dịch, xin hỏi cô nương phương danh?"

Đài Trung đánh nhau phải chánh kích liệt, Cây Dương Mai thấy đang hăng say , thuận miệng nói: "Ta tên là Cây Dương Mai, không có việc gì, chớ phiền ta."

Lý Dịch cau mày, sắc mặt không phải quá tốt, một lát sau vừa vẻ mặt tươi cười, "Cô nương, nơi này vị trí không tốt,tại hạ có vị trí tốt hơn có thể xem cuộc đấu."

Cây Dương Mai luôn luôn hoạt bát, quay đầu liền nói: "Ngươi không sớm nói, nhanh đi thôi!"

Lý Dịch thấy nàng nguyện ý cùng hắn cùng nhau xem cuộc chiến, trong lòng vui mừng, cười nói: "Cô nương, xin mời!"

Đang lúc này, Vũ Văn Dục phái tới thị vệ nói: "Dương Cô Nương, tiểu thư nhà ngươi Viên cô nương cũng ở đây xem cuộc chiến, xin hỏi ngươi qua không?"

"Có thật không? Ngươi nói là tiểu thư nhà ta có ở đây không?" Thấy kia người gật đầu, Cây Dương Mai lại hoài nghi nói: "Tiểu thư nhà ta tên gọi là gì?"

"Viên Chiêu Quân." Thị vệ nhanh chóng nói ra tên.

Cây Dương Mai nghe xong tin, nàng với ai cũng không nhận ra, người nọ nói như vậy, nhất định chính là tiểu thư nhà nàng cũng tới nơi này, vì vậy nàng không muốn nói nhiều, liền theo thị vệ rời đi.

Lý Dịch thấy thế, vội vàng đuổi theo, "Dương Cô Nương, đợi tại hạ chút."

Cây Dương Mai không có nói gì, mặc cho hắn đi theo nàng đi gặp Viên Chiêu Quân.

Khi Lý Dịch đi theo Cây Dương Mai đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, nàng cảm thấy chung quanh Thuần Dương Chi Khí dày vô cùng, nàng không khỏi hút hai cái, nghĩ tới, chẳng lẽ là nàng cách Vũ Văn dục quá gần? Thật ra thì nàng không biết, Lý Dịch đứng ở sau lưng Cây Dương Mai, chính là một trong Thuần Dương nam tử họ muốn tìm.

Cây Dương Mai nhìn Viên Chiêu Quân rất kích động, tiến lên liền lôi kéo tay Viên Chiêu Quân nói: "Tiểu thư, làm sao người ở chỗ này?"

"Ngươi thì sao? Cũng đang ở chỗ này." Viên Chiêu Quân cười nói.

Cây Dương Mai có chút ngượng ngùng , vỗ một hồi đầu, cười nói: "Ai nha, ta nghe nói đại hội võ lâm, cho nên mới tới xem một chút, chỉ là sư phụ đóng thị chuyện, ta không có quên, tiểu thư yên tâm đi!" Cảm giác chính mình như vậy làm trễ nãi thời gian thật xin lỗi tiểu thư.

"Chọc ngươi chơi , ta không có trách ngươi, là ta liên lụy các ngươi." Viên Chiêu Quân cười nói, sau đó quay đầu lại đối với Đường Liêm nói: "Cọc gỗ, còn có cái ghế sao?"

"Có." Đường Liêm sau khi trả lời, chỉ chốc lát sau đã có người đưa đến hai cái ghế.

Lý Dịch là người dễ dàng nói chuyện, Cây Dương Mai thấy Viên Chiêu Quân tò mò, vì vậy giới thiệu: "Vị này là. . . . . ." Nàng đột nhiên liền quên hắn gọi tên là gì, vì vậy hướng về phía Lý Dịch nói: "Chính ngươi tới giới thiệu đi! Vị này là tiểu thư nhà ta."

"Đừng nghe Cây Dương Mai nói bậy, ta là sư tỷ nàng." Nhìn nam nhân này dáng dấp không tệ, đi theo Cây Dương Mai chẳng lẽ là đối với Cây Dương Mai có ý tứ?

"Tại hạ Lý Dịch, Dương Cô Nương cứu ta rồi, nàng là ân nhân cứu mạng của ta." Lý Dịch tự giới thiệu mình .

Viên Chiêu Quân nghe xong, cười, "Như vậy nếu, ngươi có phải hay không sẽ đối với muội ta lấy thân báo đáp ân tình?"

Cây dương mai nghe, bĩu môi gọi, "Tiểu thư, chớ nói nhảm. Ta mới không cần thư sinh vô dụng đây?"

Nơi nào biết Lý Dịch nghe Cây Dương Mai nói như vậy, trong lòng hết sức không vui, có chút chận tức giận nói: "Chỉ cần Dương Cô Nương không ngại, tại hạ nguyện ý lấy thân báo đáp."

Thật là không có mặt không có da, nam nhân này không phải thư sinh sao? Thế nhưng có thể nói ra như vậy? Cây Dương Mai coi như là thêm kiến thức.

Viên Chiêu Quân nghe xong, cười đến tà ác, "Tốt nhất! Ta liền đem sư muội gả cho ngươi đi!" Nàng cũng chỉ là nói đùa, nơi nào biết Lý Dịch lại tưởng thật.

"Cám ơn Viên tiểu thư." Lý Dịch cười nhìn Cây Dương Mai, nghĩ tới báo ân, như vậycũng không có gì không tốt.

"Tiểu thư, làm sao ngươi như vậy liền đem ta bán đây?" Cây Dương Mai dậm chân một cái, sau đó nói: "Tiểu thư, ta sẽ đi hoàn thành chuyện sư phụ giao đãi cáo từ." Cây Dương Mai nói xong, chạy nạn phi thân rời đi.

Lý Dịch mặt gấp gáp, nhìn Viên Chiêu Quân, "Viên tiểu thư, này phải như thế nào là tốt?"

"Thư sinh chính là cổ hủ nha! Còn có thể như thế nào, mau đuổi theo nha!" Nàng mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói xong, thấy Lý Dịch đuổi theo, nàng mặt cười tà.

Lý Dịch vừa rời đi, này Thuần Dương Chi Khí tư vị cũng không có dày đặc, nàng đột nhiên liền phản ứng lại, trong lòng cả kinh thầm nói: "Chẳng lẽ, hắn là Thuần Dương nam tử?"

Nghĩ như vậy, nàng đứng dậy sẽ phải rời khỏi. Mà nàng bị Vũ Văn dục bắt lại tay, "Đi nơi nào?"

"Đuổi theo Lý Dịch." Viên Chiêu Quân thuận miệng mà đáp.

Nghe đáp án của nàng, Vũ Văn Dục mặt lạnh lẽo, "Lý Dịch tái mỹ, một cô nương cũng không thể không muốn hình tượng đuổi theo chạy."

Lộn xộn cái gì, nàng nơi nào nói muốn đuổi theo chạy? Chỉ là hình như cũng là có chuyện như vậy. Hắn không buông tay, nàng mặt ảo não nhìn hắn chằm chằm, sau đó nhìn Đường liêm nói: "Cọc gỗ, nhanh đi tìm sư muội ta nói, Lý Dịch chính là người mà sư phụ ta muốn nàng tìm."

Đường Liêm nhìn Vũ Văn Dục một chút, thấy Vũ Văn Dục không nói lời nào, không dám động.

Viên Chiêu Quân thở phì phò kêu lên: "Đường cọc gỗ, chúng ta không phải bằng hữu sao? Ít chuyện nhỏ này đều không giúp ta sao?"

Vũ Văn Dục vẫn là không nói lời nào, cảm giác Viên Chiêu Quân tìm Lý Dịch có chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện gì tốt.

Đường Liêm mặt làm khó, trong lòng suy nghĩ, hai người này nếu là vợ chồng là tốt, hắn cũng sẽ không làm khó. Thật lâu, hắn mới nói: "Thật xin lỗi,

Chiêu Quân."

Viên Chiêu Quân cũng biết Đường Liêm khó làm, Lý Dịch cùng Cây Dương Mai cũng đi xa, hiện tại đuổi theo cũng không đuổi kịp, dù sao thời gian còn nhiều hơn, hơn nữa nàng cũng biết Thuần Dương nam tử chính là Lý Dịch, đợi nàng giải quyết Vũ Văn Dục sau đó mới đi tìm Lý Dịch. Nghĩ như vậy, nàng đối Đường Liêm nói: "Ai, thôi, cũng không trách ngươi."

Đường Liêm nghe xong, sắc mặt mới tốt nữa chút, ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mà Vũ Văn Dục còn là nắm tay Viên Chiêu Quân không thả. Nắm tay của nàng, hắn cảm thấy rất thoải mái, lại non vừa mềm, thủ cảm tốt vô cùng, hắn tuyệt không nghĩ buông ra.

"Này, buông tay, ta sẽ không đi nha." Viên Chiêu Quân không hiểu nam nhân này không phải sach sẽ sao? Hiện tại vừa xướng ra tuồng gì?

Vũ Văn Dục có chút lưu luyến buông tay nàng ra, trong lòng lại có chút thất bại, canh chừng nàng mặt nghĩ tới, thì ra là tay của nữ nhân là mềm như thế này.

Tay hắn vừa buông ra, lúc này Viên Chiêu Quân lại ngửi thấy mùi Thuần Dương nam tử không giống như vậy, có kinh nghiệm của Lý Dịch, nàng lập tức cũng biết không chỉ trên người Vũ Văn Dục mới phát ra mùi vị, vì vậy nàng kích động, nhanh chóng chạy đến nơi phát ra. Nàng dọc theo đường đi không ngừng tìm kiếm mùi vị.

Vũ Văn Dục đi theo phía sau nàng, lạnh lùng nói: "Ngươi tìm cái gì?"

"Nam nhân." Nàng đơn giản mà dứt khoát nói.

Thái tử nghe xong, nhất thời sắc mặt đen như đáy nồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Điện hạ yêu thích ta

Thái tử nghe xong, nhất thời sắc mặt đen như đáy nồi. Hắn một phát bắt được tay của nàng, "Ngươi cứ thích nam nhân như vậy?" Trong lòng của hắn bỗng cảm mùi vị ê ẩm lên đầu.

Nàng không nghĩ để ý hắn, nói không chừng Lý Dịch hắn vẫn chưa đi sao? Chẳng lẽ một Thuần Dương nam tử khác cũng tới đây sao? Nghĩ tới đó liền kích động, nếu là người đàn ông háo sắc thì tốt biết bao nhiêu, nàng có thể hút Thuần Dương Chi Khí rất nhanh cũng không chừng.

Hắn cầm lấy tay nàng, nàng một bước cũng không thể đi, nhất thời nổi giận, "Thử hỏi cõi đời này có nữ nhân không hề thích nam nhân sao?"

Hắn ngẩn ra, nàng đúng không sai, nhưng trên đời này chẳng có nữ nhân nào lại gặp một người yêu một người, trước nàng còn nói thích hắn, tiếp đó lại nhìn chằm chằm tên thư sinh Lý Dịch không rời mắt, hiện tại lại đang tìm nam nhân khác, đây là nữ nhân sao? Nàng cho là nàng còn có thể một thê đa phu hay sao?

Hắn lạnh nhạt nói: "Nên nhớ, ngươi bây giờ là người của thái tử, không được ta cho phép thì không thể làm." Hắn bá đạo nhỏ giọng ở bên tai nàng nói qua.

Nàng sững sờ, nhìn mắt của hắn, cười hắc hắc nói: "Điện hạ, ngươi yêu thích ta?"

"Không có." Hắn trả lời dứt khoát, lại càng có thể cho thấy nội tâm bất an của hắn.

Viên Chiêu Quân thấy thái tử như vậy, nghĩ tới có thể có hy vọng, cười nói: "Đi, tiếp tục xem cuộc chiến." Nàng nếu có thể giải quyết Vũ Văn Dục, cũng không gấpđi tìm Thuần Dương nam tử, hơn nữa còn có Quả Khế cùng Cây Dương Mai giúp nàng.

Vũ Văn Dục cũng không biết là tại sao, nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại có chút vui vẻ, lôi kéo tay của nàng liền hướng đi trở về, xa xa Đường Liêm nhìn, đó là mặt mừng rỡ.

Viên Chiêu Quân nhân cơ hội trở về nắm tay Vũ Văn Dục, chỉ là muốn thử dò xét phản ứng của hắn, chỉ cảm thấy tay của hắn rụt lại, cuối cùng còn không có né tránh, mà rất tự nhiên nắm tay của nàng.

Thái tử bắt đầu tiếp nhận nàng, xem ra có một số việc phải chầm chậm , nàng muốn từng điểm từng điểm đến gần trong lòng của hắn.

Ngồi ở quan cảnh đài thượng xem cuộc chiến, Viên Chiêu Quân đột nhiên nói: "Điện hạ, thật ra thì theo thực lực của ngươi thì làm Võ Lâm Minh Chủ rất dễ."

". . . . . ." Vũ Văn Dục không hề nói gì, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt, lại có ánh mắt tán thưởng nàng thật tinh mắt.

Viên Chiêu Quân lại nói: "Nếu không làm Võ Lâm Minh Chủ tới nơi này làm gì?" Nàng tò mò hỏi, cảm thấy Vũ Văn Dục nhất định là có mục đích.

Vũ Văn Dục vẫn là không nói lời nào, có một số việc, nữ nhân này không biết là tốt nhất.

"Ngươi cần nói là ta không cần biết, thật ra thì đi, người tới nơi này đều không đơn giản, có lẽ hoàng tử Lý Nam cùng Bắc Tiêu cũng tới." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói xong, cõi đời này có quốc gia thì có tranh đấu, vì bảo vệ quốc gia mình cũng sẽ làm ra nhổ ra việc đi lôi kéo thế lực khắp nơi.

Hắn nhíu mày nhìn nàng, "Phân tích rất đúng."

Viên Chiêu Quân tiếu a a lại gần mặt của Vũ Văn Dục, nhỏ giọng nói: "Ngươi tới là vì lôi kéo thế lực giang hồ đi! Chỉ là cứ như vậy là không được, ngươi không phải là nên tranh thủ làm Võ Lâm Minh Chủ, như vậy thiên hạ võ lâm đều là của ngươi, không phải tốt hơn sao."

"Chủ ý không tệ." Nữ nhân này cũng không đần, bất quá không ít nhiều tâm cơ, tại sao cái gì cũng nói cho hắn hết đây?

Nào biết nàng xuống dưới lại nói: "Điện hạ trong mắt ta chính là mình người, nếu không ta sẽ không nói những lời này nha!"

Vũ Văn Dục không khỏi cau mày, nữ nhân này biết đọc tâm thuật sao? Làm sao biết hắn đang nghĩ cái gì?

Trên đài tỷ võ chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, Trang chủ long kiếm sơn trang đứng ở trên đài, âm thanh rộng lượng, "Còn có ai dám đi lên cùng lão phu so thức?"

Long Kiếm Sơn Trang là Tam đại thế gia đứng đầu, Long Trang chủ Rồng Ngâm vô ảnh thần kiếm càng thêm luyện được xuất thần nhập hóa, Nhân Kiếm Hợp Nhất, giết người trong chớp mắt.

Lúc này người ở dưới đài hò hét ầm ỉ, đột nhiên có một bé trai từ trên trời giáng xuống, nhìn một cái cũng biết là bị người dùng sức ném ra trong luận võ trường ương .

Bé trai, mười ba mười bốn tuổi, mặt kinh hoảng, dáng dấp tựa như một búp bê, mặt vô tội mắt to nháy mắt, nháy mắt, đứng lên liền nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta. . . . . ."

Rồng Ngâm thấy thế, cười nhạt một tiếng, "Được, vị anh hùng này, tiếp chiêu đi!" Nói vừa dứt, liền hướng tới bé trai công kích.

Bé trai dọa sợ không nhẹ, tuy nói luyện chút công phu quyền cước, nhưng cao thủ như thế trước mặt, hắn chỉ phải tránh nhanh chóng, tránh tránh đồng thời còn kinh hoảng nói: "Long Trang chủ tha mạng nha! Ta thật sự không phải tới tỷ võ."

"Hắn chỉ là một đứa bé." Viên Chiêu Quân vừa thấy bé trai xuất hiện liền tò mò chính là đi gần tỷ thí trường một chút, thấy người kia muốn mạng bé trai, cũng không biết là nghĩ như thế nào, liền phi thân đi tới trong luận võ trường ương.

Vũ Văn Dục không muốn Viên Chiêu Quân hành động trong bộ dạng này, sắc mặt nặng nề, lẳng lặng nhìn hành động của Viên Chiêu Quân .

Viên Chiêu Quân đột nhiên xuất hiện, khiến bé trai chộp được cây cỏ cứu mạng, hắn bận núp ở phía sau nàng, lôi kéo y phục của nàng cầu đạo: "Nữ hiệp cứu mạng nha!"

Rồng Ngâm sững sờ, lạnh lùng nói: "Tìm chết." Liền hướng nàng công kích đi.

Cũng may Viên Chiêu Quân khinh công cực tốt, nhanh chóng mau né đi, đang né tránh lúc còn nhân tiện đem bé trai một chưởng đẩy cách ra võ trường. Nhưng nàng công lực cùng Rồng Ngâm so sánh còn kém khá xa, tránh nhanh mấy cái cũng có chút cố hết sức.

Vũ Văn Dục tâm cả kinh sợ, bỗng chốc đứng dậy đi cứu Viên Chiêu Quân, nào biết ở thời điểm hắn hành động, có người nhanh hơn hắn một bước, chỉ thấy một nam tử bóng dáng lóe lên, đem Viên Chiêu Quân đang nguy hiểm trước mũi kiếm ra khỏi nơi nguy hiểm.

Lúc ấy Viên Chiêu Quân cũng có chút sợ mình cứ như vậy hy sinh uổng phí, nơi nào biết có người cứu nàng. Nghe thấy được mùi đặc biệt này, nàng còn tưởng rằng là Vũ Văn Dục cứu mình, vừa quay đầu, nàng xem mặt thanh nam tuyệt sắc, không khỏi ngây dại.

Lúc này Rồng Ngâm cũng là hết sức tức giận, lập tức hướng tới nam tử cứu giúp Viên Chiêu Quân công kích, nào biết, nam tử cười một tiếng nói: "Cô nương, cẩn thận." Nói xong xoay người liền phi thân rời đi.

Viên Chiêu Quân thấy nam tử rời đi, nhanh chóng vận dụng khinh công đuổi theo, "Này! Ngươi đừng đi nha! Ta còn có chuyện muốn ngươi giúp một tay đây?" Hắn là Thuần Dương nam tử, là nàng muốn tìm Thuần Dương nam tử, nàng nhất định phải biết hắn là ai?

Thấy Viên Chiêu Quân rời đi, Rồng Ngâm chỉ là tức giận sau khi mắng một tiếng, lại hướng người ở dưới đài khiêu chiến. Mà Vũ Văn Dục thấy Viên Chiêu Quân đuổi theo một người đàn ông rời đi, sắc mặt hết sức lãnh, theo đó, hắn cũng hướng Viên Chiêu Quân đuổi theo.

Nam tử khinh công cực tốt, Viên Chiêu Quân dụng hết toàn lực đuổi kịp bên vách núi, lại mất dạng. Nhìn vách đá sâu không thấy đáy, Viên Chiêu Quân thở dài một cái, nho nhỏ nói thầm, "Người ở chỗ nào? Không biết nhảy đi!"

Nàng vừa mới dứt lời, liền bị người từ phía sau lưng đánh một chưởng, nàng còn đến không kịp kêu lên, người đã rớt xuống vách đá.

Vũ Văn Dục đuổi theo nhìn thấy cảnh này, liền không hề nghĩ ngợi, dùng thập thành công lực liền hướng tới nam tử che mặt đã đẩy Viên Chiêu Quân một chưởng, chỉ thấy nam tử che mặt, nhất thời bị đánh thành thịt vụn, bắn ra bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bái sư tại đảo đào hoa

Viên Chiêu Quân không ngờ lại bị người đẩy xuống vách đá, càng không nghĩ tới nơi này sâu không thấy vách lại có nước. Nàng không vì vậy mà chết. Rơi vào trong nước, nàng ra sức bơi tới mép nước.

Nàng ngồi ở mép nước, nhìn vùng nước mênh mông vô tận, cũng là cả kinh, "Đây là địa phương nào? Bờ biển sao?" Nàng nỗ lực nghĩ tới tin tức liên quan đến Nước Đông Vũ, ở trong trí nhớ nguyên chủ, Đông Vũ nước là nơi rộng nhất lục địa, xa hơn mặt đông chính là biển rộng mênh mông. Cõi đời này không có ai đi đi qua nơi cuối cùng biển rộng, bởi vì sóng biển rất lớn, nhân sĩ mạo hiểm không ai sống sót.

Chướng núi trống sau đại hội võ lâm chính là khu vực Lâm Hải, nàng hiện tại dưới vách núi này bên cạnh chỉ có một khoảng đất trống nhỏ, tuy nói nơi này không lớn, lại có thực vật sinh trưởng, nhìn dáng dấp nàng là sẽ không ở này chết đói, nhưng muốn từ nơi này leo lên cũng không thể .

Đối mặt tình cảnh như vậy, Viên Chiêu Quân chỉ đành phải nghĩ biện pháp lúc này rời đi thôi, đói thì ăn chút quả dại cùng lá cây sung cơ, mấy ngày sau, nàng sẽ dùng đoản kiếm mà sư phụ đã giao để bẻ cây khô làm bè gỗ chắc chắn. Sau đó nàng chuẩn bị một chút đồ ăn gì đó mang lên bè, lập tức rời đi cái nơi như nhà tù quỷ quái.

Thật ra thì nàng không biết một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, càng không biết co thể rời hay không để trở về nước Đông Vũ.

Lại nói chướng núi trống mạch rất dài, lấy lộ trình đoán, nàng nhanh nhất cũng là hai ngày mới có thể trở lại đông Vũ nước.

Vừa bắt đầu mấy canh giờ coi như thuận lợi, vẫn xuôi gió xuôi nước, nhưng đến buổi chiều, sắc trời cũng tối xuống, sóng biển càng lúc càng lớn, gió biển càng thổi càng mạnh mẽ. Nhìn thấy tình huống như thế, trong lòng nàng thầm kêu không được, không phải gặp phải sóng thần đấy chứ! Chỉ chốc lát sau, cuồng phong gào thét, sóng gió càng lúc càng lớn, tựa như có một sức mạnh muốn xé nát bè gỗ của nàng, nàng biết tiếp đó sẽ xảy ra cái gì, ở trong lúc bè gỗ tan nát trước mắt, nàng ôm thật chặt ở một cây cọc gỗ, nàng theo cọc gỗ phiêu du trong nước biển.

Sóng gió càng lớn, sau cùng một khắc, nàng hướng về phía bầu trời tiếng rống to, "Ông trời, ngươi để cho ta xuyên qua tới đây, chính là vì để cho ta chết ở chỗ này sao?" Nàng tiếng hô vừa dứt, sóng lớn hướng nàng đánh tới, nàng bị sóng gió bao phủ ở biển rộng mênh mông.

——

Nàng lần nữa mở mắt, người đã không có ở trong biển, mà là mềm nhũn trên giường.

"Ngươi đã tỉnh." Âm thanh của một nam tử vang lên, âm thanh kia nhẹ vô cùng, tựa như không nói gì .

Viên Chiêu Quân theo âm thanh nhìn, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế, nàng ngơ ngác nhìn nam tử mặc áo trắng, lẩm bẩm mở miệng, "Ngươi là Thần Tiên sao?"

Nam tử dịu dàng cười một tiếng, "Khát rồi, uống nước nào." Tiếng nói vừa dứt, nước đã đưa tới bờ môi nàng.

Nàng uống một hớp nước, cảm giác cổ họng tốt hơn nhiều, kéo ra một nụ cười hỏi, "Đây là nơi nào nha!"

"Đảo Đào Hoa." Nam tử dịu dàng cười nói.

"Cái gì? Đảo Đào Hoa? Nói đùa đi! Chẳng lẽ nơi này còn có Hoàng Dung và cha?" Nàng chính là thuận miệng nói, cảm giác tên nơi này quá không thực tế rồi, cõi đời này thật có chỗ như thế sao?

Nào biết nam tử cười nói: "Làm sao ngươi biết Hoàng Dung?" Nữ nhân này là bị sóng biển vọt tới, hắn đang ở bờ biển nhìn thấy liền cứu nàng.

"A! Thật là có Hoàng Dung nha! Chỉ là nơi này là Đông Vũ nước sao?" Nàng phải biết mình bây giờ ở địa phương nào? Chớ cùng nàng nói nàng lại xuyên qua đi! Còn xuyên qua đến bên trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu?

"Không phải, chẳng qua ta nghe sư phụ nói qua Đông Vũ nước, cô nương là người Đông Vũ nước sao?" Giọng nam cực kỳ êm tai, nói chuyện tựa như uống hát ca dễ nghe.

"Ừ." Viên Chiêu Quân đang còn muốn hỏi khác, liền nghe được một vị lão phu nhân âm thanh vang lên, "Tĩnh nhi, nghe nói ngươi cứu một nha đầu, là thật sao?"

Lão thái thái dứt lời, người đã đứng ở trước mặt Viên Chiêu Quân, nàng nhìn Viên Chiêu Quân từ trên xuống dưới, sau đó vỗ tay cười, "Tốt nhất, một tiểu cô nương xinh đẹp, so với nha đầu Hoàng Dung kia xinh đẹp hơn."

Viên Chiêu Quân không hiểu lão thái thái nói ý tứ gì, chỉ là nhìn nam tử gọi Tĩnh nhi kinh hỏi: "Ngươi không phải gọi là Quách Tĩnh đi."

"Đồ nhi ta gọi là Quả Tĩnh, không phải Quách Tĩnh, cái nha đầu này, tại sao có thể tùy tiện đổi danh tính người khác đây?" Lão thái thái hì hì cười nói, nói chuyện lúc còn mắt không chớp nhìn chằm chằm mặt của Viên Chiêu Quân.

Nàng lúng túng cười hai tiếng nói: "Thì ra là ngươi họ Quả nha!" Còn tưởng rằng mình thật xuyên qua đến truyện Xạ Điêu Anh Hùng cơ chứ? Bây giờ nhìn lại thật là nàng suy nghĩ nhiều.

Nhìn mặt nam tử tuyệt sắc, nàng không khỏi hỏi: "Trai đẹp sẽ không cùng Hoàng Dung là vợ chồng chứ?" Nếu tên của bọn họ cùng trên TV giống nhau, nói không chừng còn thật là vợ chồng.

Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu nhìn nàng, lão thái thái lại mở miệng cười nói: "Nha đầu này thật đúng là thông minh, Hoàng Dung ưa thích Tĩnh nhi nhà ta, chẳng qua ta còn chưa có đồng ý đây?"

Nhìn lão thái thái cười, nàng không khỏi hỏi: "Tại sao?"

"Còn có thể tại sao, Tĩnh nhi không thích, ta đây sư phụ chắc là sẽ không miễn cưỡng." Lão thái thái tiếu a a lại nói: "Nha đầu, ngươi tên là gì, thế nào lại tới nơi này?"

"Ta tên là Viên Chiêu Quân, Đông Vũ quốc nhân." Quả Tĩnh nói sư phụ hắn biết Đông Vũ nước, nàng muốn nàng có thể trở về đông Vũ nước.

"Đông Vũ quốc nhân có thể tới nơi này, cũng coi là duyên phận rồi, như vậy đi! Ta xem ngươi tài luyện võ, ngươi bái ta làm thầy, ngươi học được võ nghệ của ta sau ta liền tiễn đưa cho ngươi trở về Đông Vũ." Lão thái thái vẻ mặt thành thật, bổ sung: "Chẳng qua ta còn có một điều kiện."

"Điều kiện gì ngài nói đi!" Đừng nói một cái điều kiện, mười nàng cũng đồng ý. Cái nơi Đảo Đào Hoa này nhìn qua chính là một hải lý, nếu không có lão thái thái đưa nàng trở về đông Vũ, nàng có thể cả đời cũng chỉ ở lại chỗ này. Lại nói nàng còn phải tìm Thuần Dương nam tử hút Thuần Dương Chi Khí nữa? Nếu không hơn một tháng sau nàng sẽ chết .

"Khiến Qủa Tĩnh cùng đi về nước Đông Vũ với ngươi, hai năm để cho hắn tìm được tình yêu chân chánh." Lão thái thái rất hiểu rõ đồ đệ của mình, nhìn hắn mặt ngoài dịu dàng như nước, thật ra thì nội tâm rét lạnh, không dễ mở ra nội tâm tiếp nhận một người khác. Tiếp tục như vậy, nàng phải như thế nào đem bí tịch truyền cho hắn đây.

"Được, cứ để ta lo." Viên Chiêu Quân vỗ ngực đồng ý, nhưng nghĩ lại lại nói: "Nhị sư phụ, vậy ta muốn học bao lâu mới có thể rời đi?"

Lão thái thái không trả lời vấn đề Viên Chiêu Quân , cũng đang nơi đó rối rắm nhìn mặt Viên Chiêu Quân, nhíu mặt mo hỏi: "Nhị sư phụ? Đây là chuyện gì xảy ra?"

Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Nhị sư phụ, chuyện này ta cũng không muốn...ta trước có sư phụ, hiện tại nữa bái sư, lão ngài cũng chỉ phải đứng hàng thứ lão Nhị rồi." Trong lòng nàng, sư phụ Đông Phương Tố tựa như người thân của nàng, tên Đại Sư Phụ là ai cũng không thể đoạt đi.

Lão thái thái nghe xong, lạnh lùng nói: "Được, như vậy nếu, lời khi trước coi như ta chưa nói."

Quả Tĩnh còn là mặt nụ cười dịu dàng, thấy Viên Chiêu Quân là sợ hãi than cực kỳ, hết sức im lặng nói: "Quả Tĩnh, ngươi có thể giúp ta nói một chút lời hữu ích không? Ta chỉ có thời gian hơn một tháng, nếu không phải trở về Đông Vũ, ta sẽ chết. Cứu một mạng người hơn xây 7 tầng tháp, ngươi giúp một chút vội, cùng sư phụ nói một chút được không?" Vừa nhìn lão thái thái đang bên đồ đệ, nàng trực tiếp đối với lão thái thái nói gì cũng không dùng , thế nhưng lời nói nếu đổi thành từ miệng Quả Tĩnh nói ra, hiệu quả kia liền hoàn toàn khác nhau.

Quả Tĩnh ngây người thật lâu mới cười nói: "Tốt." Sau đó hắn mới đối với lão thái thái nói: "Sư phụ, thật ra thì Viên cô nương cũng là Tôn Sư Trọng Đạo người, nếu nàng như vậy liền quên mất sư phụ trước kia, đó mới là đồ đệ không đáng thu nhận."

"Nha đầu thông minh nha! Được, nếu Tĩnh nhi lên tiếng cầu tình, ta liền nhận lấy cái người này người đồ đệ." Lão thái thái lại nói: "Chỉ là ngươi tại sao hơn một tháng sau thì sẽ chết?"

Viên Chiêu Quân do dự có nên hay không nói thật, lúc này lão thái thái mặt nghiêm túc nói: "Nói thật."

Viên Chiêu Quân cắn môi một cái, hạ quyết tâm, nói: "Ta luyện Tam Dương thần công."

"Tam Dương thần công?" Chỉ thấy lão thái thái cùng Quả Tĩnh mặt không thể tin được nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sư huynh người cợt nhã ta

Nghe giọng điệu của bọn họ, bọn họ hình như biết Tam Dương thần công, Viên Chiêu Quân kinh hỏi: "Nhị sư phụ, ngươi biết Tam Dương thần công sao?"

Lão thái thái mặt sững sờ không thể tin, Quả Tĩnh nhẹ giọng nói: "Môn võ học này là tổ sư bổn môn sáng chế, sư phụ của sư muội ngươi là người nào?"

"Đông Phương Tố." Viên Chiêu Quân ở trong lòng than một tiếng, đây là Nhị sư phụ tổ sư sáng chế, võ công này lẽ nào là sư phụ trộm học! Nhưng sư phụ của sư phụ cũng biết này môn võ công nha! Này đang xảy ra chuyện gì xảy ra đây?

"Cái gì? Nha đầu, ngươi để Đông Phương Tố làm ngươi Đại Sư Phụ, ta làm Nhị sư phụ. Nàng tại sao xếp hạng trước ta, không được! Chuyện này tuyệt đối không được." Vừa nghe Đại Sư Phụ của Viên Chiêu Quân là Đông Phương Tố, lão thái thái liền kêu lên.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Viên Chiêu Quân cau mày hỏi Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: "Sư phụ cùng Đông Phương sư bá là chị em ruột, hai người cùng tồn tại phái môn vô hình, hai người lại cùng yêu một nam nhân, vì vậy gặp mặt liền đấu, giống như kẻ thù . Sư phụ cùng Đông Phương sư bá hai người chịu sự ảnh hưởng của sư phụ mình, từ nhỏ đã yêu tranh thắng thua."

"Bởi vì chuyện này mà đối đầu. Này có cần thiết không?" Viên Chiêu Quân hết sức khinh thường nhìn Nhị sư phụ Tôn Hồng.

Tôn Hồng nhìn đồ đệ mình mới thu, cười nói: "Ngươi nói không quan trọng, vậy ngươi sẽ để cho ta làm Đại Sư Phụ ngươi, Phương Tố làm Nhị sư phụ nha! Đông Phương Tố nơi nào xứng làm Đại Sư Phụ ngươi, nàng học võ thành tựu cũng quá thấp, nghĩ tới Vô Hình phái cho tới bây giờ cũng chưa có đệ tử nào võ kém như nàng.”

"Này bái sư tự nhiên có một thứ tự đến trước và sau, chỉ là trong lòng ta các ngươi đều là sư phụ, không có gì khác nhau ." Sau khi nói xong nàng ở trong lòng bổ sung, sư phụ ngươi đừng trách đồ nhi nha! Đồ nhi cũng là tuyệt lộ.

Thật ra thì Nhị sư phụ công phu đúng là trên sư phụ, thực lực của nàng để cho nàng nhìn tự rèn luyện, tựa như Vũ Văn Dục .

Nghe Viên Chiêu Quân nói như vậy, Tôn Hồng so đo hình như thấy mình quá hẹp hòi, vì vậy cười nói: "Tốt lắm, sẽ theo ngươi. Chỉ là nếu như ngươi không có học được võ công của ta, ngươi ở nơi này Đảo Đào Hoa chờ chết đi!" Nếu làm Nhị sư phụ, thật là khí nhân nha! Ai kêu mình trì biết nha đầu này đây? Chỉ là nàng nhất định phải làm cho nha đầu học được võ công của mình, chỉ cần nha đầu này học được tinh khí nội công của nàng, đến lúc đó liền tự nhiên khắc chế trong cơ thể nàng Đông Phương Tố dạy nguyên khí nội công. Suy nghĩ một chút Đông Phương Tố biết Viên Chiêu Quân luyện tinh khí nội công thì sắc mặt trắng bệch, nàng thật hưng phấn khác thường.

"Nhị sư phụ, ta mà là đồ đệ ngươi, ngươi không thể thấy chết mà không cứu nha!" Viên Chiêu Quân hoảng hốt liền đứng lên, vừa đứng lên mới phát hiện ra y phục mình thay đổi, nhìn chằm chằm Quả Tĩnh liền nói: "A. . . . . Không xong, sư phụ, quần áo của ta thế nào lại đổi, sư huynh. . . . . Ngươi thế nhưng cợt nhã ta?" Nàng chính là thuận miệng kêu loạn, nhưng này vừa gọi hù ngã Quả Tĩnh.

Khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Quả Tĩnh nhất thời trở nên trắng bệch một mảnh, lắc lắc tay cuống quít giải thích: "Sư muội, ngươi hiểu lầm, y phục của ngươi không phải là ta đổi, thật không phải là ta."

"Vậy là ai?" Viên Chiêu Quân cùng Tôn Hồng đồng thanh đồng khí hỏi.

"Là Hoàng Dung." Quả Tĩnh vội la lên.

"Nha. . . . . Như vậy cũng tốt." Viên Chiêu Quân vỗ vỗ ngực của mình thuận một hơi nói.

Tôn Hồng lại mặt hoài nghi nhìn Quả Tĩnh nói: "Tĩnh nhi, sẽ không đối với Chiêu Quân nha đầu có ý tứ chứ! Nếu là như vậy, ngươi nói ra , sư phụ vì ngươi làm chủ."

"Sư phụ, ngươi đừng nói bậy, ta không có như ngươi nói vậy." Quả Tĩnh nói qua cúi đầu, sắc mặt khẽ hơi biến thành đỏ hạ xuống, hình như ngượng ngùng.

Thấy Quả Tĩnh như vậy, Viên Chiêu Quân không khỏi cười nói: "Sư huynh, ngươi thật đúng là đơn thuần đây? Sư phụ chỉ đúng là nói cho ngươi cười mà thôi, ngươi còn tưởng là thật. Ngươi cũng biết ta luyện Tam Dương thần công, làm sao có thể đối với ngươi có hứng thú đây?"

Quả Tĩnh nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó còn là mặt nụ cười ôn nhu, "Sư muội ý là đối với Thuần Dương nam tử hứng thú sao?"

"Đó là tự nhiên." Viên Chiêu Quân đáp trả, thấy Tôn Hồng ra cửa, vội vàng đuổi theo, "Nhị sư phụ, ngươi đi đâu vậy nha! Ngươi không phải là muốn dạy ta võ công sao?"

"Đừng nóng vội, ta sẽ chuẩn bị, sáng sớm ngày mai bắt đầu luyện công." Tôn Hồng nói xong, người đã biến mất trong nháy mắt trước mặt Viên Chiêu Quân.

Mà Quả Tĩnh đứng tại chỗ bất động, thấy sư phụ sau khi rời đi, mới nhẹ giọng nói: "Sư muội có muốn ra ngoài dạo không?"

Viên Chiêu Quân lấy lại tinh thần, nhìn nụ cười hắn mặt dịu dàng, cũng đang trong mắt của hắn cái gì cũng nhìn không ra, lạnh nhạt nói: "Tốt!" Nàng nói qua ra khỏi phòng, "Hoa đào trên đảo này có rất nhiều sao?"

"Đúng, hoa đào trên Đảo Đào Hoa hàng năm hoa nở bất bại." Quả Tĩnh nhẹ giọng trả lời.

Viên Chiêu Quân đi theo bóng lưng như được thần tiên ban tặng vẻ tuấn mỹ, nhìn sư huynh toàn thân áo trắng phiêu dật dáng vẻ, không khỏi nghĩ, nếu sư huynh là Thuần Dương nam tử thì tốt.

Ở trên đảo đi dạo một vòng, nàng cũng hiểu rõ không ít đảo tin tức Đào hoa.

Đảo Đào Hoa quả nhiên là một tiểu đảo trên biển, nhưng nơi này chẳng phân biệt được mùa, bốn mùa như mùa xuân, vì vậy mới có trên đảo hoa đào nở bất bại cảnh vang. Nơi này cách nước Đông Vũ rất xa, Quả Tĩnh cũng nói không rõ ràng lắm, chỉ nói rất xa. Hơn nữa trên đảo ở bốn người, trừ Quả Tĩnh Tôn Hồng cùng Hoàng Dung, còn lại chính là cha của Hoàng Dung.

Quả tĩnh cùng Hoàng Dung từ nhỏ không có ra khỏi đảo, chưa từng gặp qua người ngoài. Viên Chiêu Quân là người ngoài duy nhất mà bọn họ gặp được.

Hoàng Dung đối với Viên Chiêu Quân không có địch ý, là nữ nhi dịu dàng tầm hai mươi tuổi, âm thanh nói chuyện nhẹ vô cùng, mặt tươi cười, nhìn Viên Chiêu Quân ánh mắt của đặc biệt hữu nghị.

Mấy người ở đảo đi dạo một vòng, đến buổi tối dùng bữa ăn tối liền sau trở về phòng của mình ngủ. Có thể chính là lại để cho Viên Chiêu Quân không nghĩ tới dạ, Quả Tĩnh thế nhưng lại cùng nàng trở về chung phòng.

Hắn ngủ trên ghế dựa, đem giường mình cho nàng ngủ. Tình huống như thế, một cái sẽ để cho Viên Chiêu Quân nghĩ đến

Vũ Văn Dục có thời gian cùng nàng sống chung một phòng, nghĩ tới Vũ Văn Dục, nàng liền đặc biệt hoài niệm Thuần Dương Chi Khí tư vị trên người hắn tán phát .

Ngày thứ hai, tinh thần của nàng tốt vô cùng, nhìn sân luyện công, trên bàn để mấy cái kia bình, nàng tò mò hỏi: "Nhị sư phụ, những thứ này là cái gì nha!"

"Thuốc, luyện tinh khí thuốc, có những thứ này thuốc, hai mươi ngày sau, ngươi là có thể xuất ra đảo." Đối với Tam Dương thần công Tôn Hồng rất rõ ràng tình huống là như thế nào, nàng nên vì Viên Chiêu Quân tranh thủ thời gian. Luyện công tốt như vậy không thể chết đi như thế được.

"Tinh khí?" Đây là vật gì? Không có nghe sư phụ nói về vật này, chẳng lẽ nội công còn có tên.

"Đem những này ăn hết." Tôn Hồng nói qua đem mười mấy viên thuốc đưa tới trước mặt Viên Chiêu Quân.

"A! Nhiều như vậy?" Viên Chiêu Quân nhìn những hoàn thuốc kia có nhiều màu sắc khác nhau mặt làm khó, trong lòng suy nghĩ vật này không có độc chớ! Nàng ngẩng đầu nhìn Nhị sư phụ mặt nghiêm túc, quay đầu lại nghĩ đến mình đã là bách độc bất xâm thân, mím môi mặt thảm trạng nhận lấy những thuốc kia bỏ vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Học để ra khỏi đảo

"Bây giờ làm theo ra." Tôn Hồng lập tức ngồi xuống trên mặt đất, tiếp bắt đầu niệm khẩu quyết.

Thuốc vừa vào bụng, Viên Chiêu Quân liền cảm thấy toàn thân khí lưu tán loạn, có chút giống cảm giác uống máu Cự Mãng màu vàng kim, toàn thân tràn đầy năng lượng, khí lưu cường đại ở trong thân thể tuyệt không chịu khống chế.

Nàng theo Nhị sư phụ Tôn Hồng ngồi xếp bằng trên mặt đất, học Tôn Hồng khẩu quyết, bắt đầu luyện công.

Quả Tĩnh cũng ở bên cạnh tĩnh tọa luyện công, mấy người cũng bắt đầu trạng thái, lúc này Hoàng Dung lại đến đến Luyện Vũ Tràng .

Viên Chiêu Quân trong cơ thể khí lưu khiến nàng khó chịu, sắc mặt một hồi xanh rồi lại đỏ, giống như là một bảng pha màu. Học theo khẩu quyết mà Nhị sư phụ dạy, dùng khẩu quyết hướng dẫn đem khí lưu quy thuận.

Hoàng Dung nhìn thấy tình huống như thế cũng không dám ra tiếng, nàng tự nhiên biết Viên Chiêu Quân lúc này không thể phân tâm, nhưng vào lúc này,

mặt đất vô cớ chấn động, Hoàng Dung cùng Quả Tĩnh tất cả giật mình, "Không được, động đất."

Nghe được hai chữ động đất, Viên Chiêu Quân liền nghĩ đến trận động mạnh năm 2008, không chút nghĩ ngợi liền muốn thu chưởng chạy trốn, đang chuẩn bị hành động, Tôn Hồng nói chuyện, "Đừng động, trấn định. Ngươi bây giờ không thể động, muốn chuyên tâm đem tinh khí trong cơ thể quy thuận, nếu không khí huyết đảo lưu sẽ chết."

Viên Chiêu Quân không dám động đậy, lẳng lặng tĩnh tọa luyện công, nàng đi theo sư phụ đọc khẩu quyết khiến khí lưu trong cơ thể cùng cơ thể hòa làm một.

Cuồng phong gào thét, cây bị thổi phát ra tiếng kêu vang dội, cái bàn cũng bị gió thổi đảo, Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung vô cùng lo lắng nhìn Viên Chiêu Quân, Quả Tĩnh hoảng hốt nói: "Sư phụ, không xong, động đất càng ngày càng lợi hại, gió cũng càng lúc càng lớn, tiếp tục như vậy, các ngươi sẽ bị gió thổi đi."

Quả Tĩnh nói vừa dứt, chỉ thấy Tôn Hồng mười ngón tay kết xuất ra hiệu, tiếp tay nàng chỉ nhẹ nhàng bắn ra, chỉ thấy Luyện Vũ Tràng bị một tầng lớp trong suốt bao bọc lại, cứ như thế gió phong bị ngăn cách sau lớp hư ảo.

Viên Chiêu Quân nhắm mắt lại không thấy cảnh tượng như vậy, cuồng phong đột nhiên dừng lại, nàng biết là Nhị sư phụ gây nên. Nàng chỉ nghe được Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người thở dài nói: "Niệm chú chấm dứt gió phong."

Viên Chiêu Quân nghe được gió phong đã chấm dứt, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ Nhị sư phụ là đạo nhân hay sao? Nghĩ như vậy, phân tâm, trong thân thể khí lưu lại bắt đầu tán loạn, khiến cho nàng hết sức khổ sở, những trận khí lưu trong cơ thể như muốn tựa như muốn xuất ra cơ thể mềm yếu của nàng, cũng giống như xé bỏ huyết nhục của nàng .

Chỉ nghe Tôn Hồng lạnh lùng nói: "Chuyên tâm." Tiếp nàng lại đọc mấy câu khẩu quyết.

Viên Chiêu Quân nói thầm khẩu quyết, trên tay làm ra thủ thế phức tạp, tiếp nàng cảm thấy không có khó chịu như vậy, tiếp cả người giống như bị lửa thiêu, Tôn Hồng lại dạy khẩu quyết mới, sau đó trong cơ thể nàng khí lưu lại an tĩnh lại. Như vậy phản lặp lại phục mười mấy lần, nàng cuối cùng có thể tùy tâm điều khiển những khí lưu trong cơ thể..

Cứ như vậy, nửa ngày đã qua, động đất cũng ngừng, phòng của bọn họ trở nên lộn xộn cây bị cuồng phong thổi ngã không ít, nhưng tại chỗ nàng luyện võ lại còn nguyên vẹn.

Đối mặt tình huống như thế, Viên Chiêu Quân nghĩ tới trước Qủa Tĩnh có nói niệm chú chấm dứt gió phong, nàng tò mò hỏi: "Nhị sư phụ, niệm chú chấm dứt gió phong là gì? Chẳng lẽ người là đạo nhân?"

"Vô hình phái vốn là một môn trong đạo học, sư phụ ngươi chủ tu nguyên khí, là một môn Ngạnh Khí Công, mà ta chủ tu tinh khí, vì vậy hấp thu tinh hoa Thiên Địa Vạn Vật mà luyện thành một môn võ học. Khác, Đại Sư Phụ ngươi biết môn thuật bói toán, mà ta cũng biết huyền học thuật."

Viên Chiêu Quân quả thật biết sư phụ biết xem bói thuật, nếu không người ta cũng không gọi sư phụ là nữ Gia Cát rồi. Thế nhưng huyền học là cái gì?

Không đợi nàng hỏi ra lời, Tôn Hồng lại nói: "Huyền học thật ra thì chính là lợi dụng Thiên Địa Vạn Vật Tương Sanh Tương Khắc đạo lý, lợi dụng khẩu quyết hoặc phù chú thần khí để khắc chế đối phương."

"A! Hoá ra là như vậy ?" Viên Chiêu Quân trợn mắt nghĩ tới chuyện, đột nhiên nàng lại hỏi: "Như vậy Nhị sư phụ, cõi đời này có thần tiên sao?"

"Có." Tôn Hồng đáp phải hết sức khẳng định, "Cõi đời này không chỉ có Thần Tiên còn có Yêu Ma Quỷ Quái."

"Ngọn phái tiên sơn kia, ngươi biết không?" Viên Chiêu Quân đối với cái thế giới này càng ngày càng có hứng thú, khó trách trên cái thế giới này người nào cũng sẽ học võ, thì ra là thế giới này phức tạp như vậy.

"Nghe nói qua, chỉ là không ai có thể tìm được bóng dáng của bọn họ, cũng không còn người biết bọn họ là hạng người gì." Tôn Hồng nói qua nhăn mày lại.

Đến bây giờ, Viên Chiêu Quân mới biết võ công của nàng thật sự thấp kém, thế giới này phức tạp như vậy, mới có thể có người dị sĩ nhiều, xem ra nàng ở Thái tử phủ vẫn tính là an toàn. Nhưng nói võ công của Vũ Văn Dục là đệ nhất thiên hạ, như vậy cùng sư phụ so sánh với thì thế nào đây?

"Sư phụ, vô hình phái của chúng ta có thể đánh thắng thái tử Đông Vũ sao?" Nàng thật tò mò điểm này, nếu như nàng có thể cường đại đến so Vũ Văn Dục còn lợi hại hơn, nàng có thể mạnh hơn Vũ Văn Dục hút Thuần Dương Chi Khí rồi.

Nơi nào biết Tôn Hồng mặt khinh thường cười nói: "Dĩ nhiên có thể, sư huynh ngươi Quả Tĩnh cũng có thể thắng thái tử Đông Vũ." Người đời biết người quá ít, bọn họ nơi nào biết nơi vô hình huyền học này. Lại nói vô hình phái môn hạ cũng không có người truyền nhân nào, Đông Phương Tố học quẻ bói, võ nghệ dĩ nhiên không địch được nếu nói là đệ nhất thiên hạ.

"A! Có thật không? Vậy thì tốt, ha ha. . . . . Xem ra ta không cần chết." Viên Chiêu Quân cười đến đặc biệt không có hình tượng.

Hoàng Dung thấy, trong lòng đặc biệt hâm mộ, nàng nếu có thể cười như vậy thì tốt, nhưng nàng thiên tính an tĩnh, liền cười to cũng không biết muốn thế nào cười, sao có thể giống như Viên Chiêu Quân tùy ý vui vẻ đây?

"Đông Vũ thái tử là Thuần Dương nam tử?" Tôn Hồng đột nhiên hỏi.

"Nhị sư phụ, ngươi quá thần, điều này cũng biết." Viên Chiêu Quân vui vẻ nhảy lên trước ôm Tôn Hồng, còn thân thiết vẻ mặt của Tôn Hồng, chọc cho Tôn Hồng không vui vẻ không được.

"Cho nên nha đầu ngươi không phải lo lắng, đi theo sư phụ học hai mươi ngày, sau đó sư huynh ngươi cùng ngươi trở về Đông Vũ, sẽ không bởi vì luyện Tam Dương thần công mà chết, biết không?" Tôn Hồng cười ha hả nói qua vỗ nhẹ đầu Viên Chiêu Quân , bộ dáng kia thật là cưng chiều.

Cứ như vậy, Viên Chiêu Quân vừa luyện tập Tam Dương thần công, vừa Luyện Tinh tức huyền học. Cứ như vậy, nàng coi như là Tinh Nguyên song tu. Vì vậy, công lực Tam Dương thần công tăng trưởng, da của nàng cũng xảy ra biến hóa, trở nên trắng nõn , vóc người cũng càng ngày thuần mắt, ánh mắt hấp dẫn hơn người, âm thanh cũng càng phát ra dễ nghe . Thế nhưng chút biến hóa mọi người đều thấy, riêng bản thân nàng một chút cũng không có.

Nàng tuy nói chưa có hoàn toàn học được võ công của Nhị sư phụ, nhưng nàng đều quyết tâm nhớ khẩu quyết tâm pháp đã học, sau này kết quả như thế nào đều do chính nàng quyết định.

Ngày này gió êm sóng lặng, nàng và sư huynh Quả Tĩnh cùng tiến lên thuyền chuẩn bị xuất ra đảo, họ mới vừa lên thuyền, Hoàng Dung lại đuổi đi theo, "Tĩnh ca ca, Viên cô nương, chờ ta một chút, ta cũng muốn cùng các ngươi ra ngoài đảo."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Muốn dùng người thích hợp, tâm sẽ khó khăn

Viên Chiêu Quân cười ha hả nhìn Hoàng Dung, nàng vốn tưởng rằng Hoàng Dung là một nha đầu lanh lợi cổ quái, nào biết Hoàng Dung an tĩnh dịu dàng, đối với người cũng không có ác ý, Viên Chiêu Quân tính tình tuỳ tiện, đối mặt với Hoàng Dung khiến nàng nghĩ tới bạn thân Yến Tử ở hiện đại.

"Tốt thôi, nhiều người náo nhiệt." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói ra.

Hoàng Dung nhìn thái độ Viên Chiêu Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi lên thuyền, mang trên mặt nụ cười ôn nhu, nhìn Quả Tĩnh kêu một tiếng Tĩnh ca ca.

Tôn Hồng chỉ hỏi: "Hoàng lão già đồng ý ngươi xuất ra đảo."

Hoàng Dung cúi đầu, bên tai có chút hồng, nhẹ giọng nói: "Phụ thân đồng ý, nhưng mà ông ấy có điều kiện."

"Điều kiện gì?" Viên Chiêu Quân cùng Tôn Hồng hai thầy trò đồng thanh hỏi.

Chỉ thấy đầu Hoàng Dung càng ngày càng thấp, âm thanh lại nhỏ, "Cha nói Tĩnh ca ca cùng ta hữu duyên vô phận, muốn ta xuất ra đảo tìm kiếm duyên phận." Thật ra thì Hoàng Dung đối với Quả Tĩnh ngay cả nàng cũng không rõ là tình cảm gì, trong lòng Qủa Tĩnh hắn coi nàng là người thân, có lẽ căn bản cũng không có tình yêu, vì vậy nàng nghĩ ra đảo xem thế giới bên ngoài một chút.

Viên Chiêu Quân có thể hiểu được những gì mà Hoàng lão già làm, Tôn Hồng hồ nghi nói: "Không chỉ những là thứ này đi!"

"Còn có. . . . . Còn có. . . . . Muốn ta sinh cho ông ấy một đưa cháu ngoại." Hoàng Dung nói xong mặt trở nên đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người, lời như vậy nói ra khỏi miệng nàng thật sự có chút thẹn thùng.

Phải nói tính tình Hoàng Dung như vậy, hoàn toàn là bởi vì phụ thân nàng từ nhỏ dạy nàng tư tưởng giúp chồng dạy con, vì vậy ở trong lòng của nàng, nàng là phải lập gia đình, hiện tại Tĩnh ca ca cùng nàng không có duyên phận, nàng tự nhiên sẽ tôn trọng ý tứ của phụ thân tìm người tốt gả cho, sau đó sẽ cho phụ thân một đứa cháu ngoại mập mạp.

"Ha ha. . . . . Ta biết ngay nhất định là như vậy." Tôn hồng cười đến mắt híp lại thành vá, nhìn ánh mắt Hoàng Dung của có chút mập mờ.

Viên Chiêu Quân lại cảm thấy Hoàng lão già đặc biệt đáng yêu, cười nói: "Duyên phận của Hoàng Dung cùng sư huynh cứ để ta lo!" Này Hoàng Dung dịu dàng mỹ lệ, giới thiệu cho Đường Liêm làm vợ đi! Nhưng Viên Chiêu Quân nơi nào biết, chuyện cũng không phải là như nàng mong muốn.

"Nha đầu ngươi thì khoác lác đi! Ngươi còn tưởng rằng ngươi là nguyệt lão rồi, chuyện duyên phận này nhưng cũng không phải ngươi làm chủ." Tôn Hồng ở trong lòng thở dài, nhân duyên của Quả Tĩnh muốn thành chuyện thật không đơn giản.

Viên Chiêu Quân cười cười ha ha mà nói: "Vậy thì chờ xem rồi."

Quả Tĩnh nhìn Viên Chiêu Quân như ánh mặt trời, trong lòng lại cảm thấy rung động.

Tôn Hồng quả nhiên nhận thức được đường lộ, hai ngày sau họ trở lại bên bờ biển nước Đông Vũ.

———

Lại nói, Vũ Văn Dục chính mắt thấy Viên Chiêu Quân bị người áo đen đánh rớt xuống vách đá, một chưởng liền đem người hại Viên Chiêu Quân cho thành bọt thịt.

Nhìn thăm thẳm vách đá hắn vốn muốn phi thân xuống tìm kiếm Viên Chiêu Quân, đang lúc này, Đường Liêm gọi hắn lại, "Điện hạ."

Vũ Văn Dục xoay người nhìn Đường Liêm, sắc mặt lạnh được dọa người, "Viên Chiêu Quân rơi xuống vách đá."

"A! Tại sao có thể như vậy?" Đường Liêm cả kinh nói: "Điện hạ chẳng lẽ là muốn đi xuống tìm kiếm Viên cô nương!" Đối với Viên Chiêu Quân rơi vách đá trong lòng Đường Liêm có chút bận tâm, nhưng nghĩ lại lại nói: "Viên cô nương phúc lớn mạng lớn, nhất định không có việc gì." Vách đá coi như vậy nếu thái tử đi xuống, còn có thể sống được trở lại sao? Chỉ bằng một điểm này, Đường Liêm biết địa vị Viên Chiêu Quân ở trong lòng thái tử .

Vũ Văn Dục nhàn nhạt nhìn bên dưới vách núi, "Ta không có việc gì." Hắn nói qua phi thân hạ vách đá.

Lúc này, lại có có người nói: "Nhị sư đệ, sư phụ muốn gặp ngươi."

Vũ Văn Dục nhìn nam tử đứng trước mặt mình, "Sư huynh. . . . . ." Nhìn y phục trên người sư huynh, hắn lạnh lùng nói: "Ngươi cứu Viên Chiêu Quân trên võ đài là hyunh?"

"Ha ha. . . . . Xem thuật dịch dung của ta khá tốt, Nhị sư đệ cũng không thể nhận ra." Đại sư hyunh Tiêu Dao của Vũ Văn Dục nở nụ cười bất cần đời. .

Vũ Văn Dục sắc mặt lạnh đến phát rét, trong đôi mắt cũng phát ra ánh lạnh, lạnh nhạt nói: "Là ai muốn hại Viên Chiêu Quân?"

"Sư phụ ngươi biết." Tiêu Dao nói xong xoay người cười ha ha rồi rời đi.

Vũ Văn Dục vận công, đuổi theo sư huynh Tiêu Dao, sau nửa canh giờ bọn họ ở chướng núi trống cao nhất ngừng lại.

Bởi vì núi rất cao, trên núi có tuyết đọng dày đặc, ở trong tuyết một lão giả y phục xanh đứng thẳng, mắt sáng như đuốc.

"Sư phụ." Vũ Văn Dục khẽ gọi một tiếng, sắc mặt còn là lạnh nhạt như vậy, hắn không tìm ra chút vui mừng nào trên mặt sư phụ.

Tiêu Dao ha ha cười, "Sư phụ, nhi đem Nhị sư đệ đến, hiện tại nhi không có việc gì nữa rồi.”

"Đi đi!" Phong Cốc tiên nhàn nhạt nói xong, chỉ thấy hắn vung tay lên, một cỗ cường đại lực lượng liền đem Tiêu Dao đưa đi.

Vũ Văn Dục đối với sư phụ cường đại không có khiếp sợ, mặt bình tĩnh, "Sư phụ, là ai muốn hại Viên Chiêu Quân."

Phong Cốc tiên mang trên mặt nụ cười hiền lành, "Viên Chiêu Quân mệnh trung có này một kiếp, Dục nhi không cần phải lo lắng."

"Nói đúng là nàng trở lại sẽ không có việc gì?" Vũ Văn Dục cau mày, nhìn mặt của Phong Cốc tiên lại hỏi: "Lúc nào thì trở lại?" Nhưng mà trong nội tâm lại có chút lo lắng, nữ nhân này quẳng vách đá không chết cũng mất nửa cái mạng, nàng có thể chịu được những khổ này sao?

Phong Cốc tiên bấm ngón tay tính toán nói: "Không tới một tháng, nàng tự sẽ xuất hiện trước mặt ngươi."

Chỉ nói Viên Chiêu Quân không có việc gì, hơn nữa không lâu sẽ trở lại bên cạnh hắn, tâm tình của hắn không khỏi tốt hơn nhiều.

Phong Cốc tiên thấy thế, cười gật đầu, nói: "Dục nhi, duyên của ngươi tới, ngươi phải hảo hảo quý trọng."

"Duyên phận? Viên Chiêu Quân sao?" Vũ Văn Dục nói xong, trong đầu hiện lên đầy hình ảnh ở cùng Viên Chiêu Quân, nghĩ tới những thứ này, hắn không khỏi có chút mất hồn.

Phong Cốc tiên không có gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: "Muốn dùng người thích hợp, tâm sẽ khó khăn!"

Vũ Văn Dục cau mày, trong lòng suy nghĩ, Vũ Văn Dục hắn nhìn trúng nữ nhân, không muốn người nào cướp đi. Khi hắn nghĩ như vậy, hắn quay đầu lại tự hỏi, hắn thích nàng sao? Đáp án không phải từ chối, cũng không phải là khẳng định. Nhưng là hắn biết, hắn hiện tại đối với nữ nhân Viên Chiêu Quân này không ghét, hơn nữa còn có chút thích nàng ở bên cạnh hắn làm ầm ĩ.

Cuối cùng, thấy sư phụ muốn rời khỏi, Vũ Văn Dục hỏi: "Sư phụ, là ai muốn hại Viên Chiêu Quân?"

"Người trong nhà." Phong Cốc tiên nói xong mấy chữ này, biến mất trong nháy mắt trước mặt Vũ Văn Dục

Vũ Văn Dục ở trong lòng nghĩ tới mấy chữ người trong nhà này, đột nhiên liền nghĩ đến chuyện Viên Thừa Tướng hạ độc Viên Chiêu Quân, cũng nhớ đến thủ hạ báo thông tin cho hắn, Viên Thừa tướng gia Nhị phu nhân đối với Viên Chiêu Quân không tốt, bây giờ nhìn lại, những thứ này cùng vợ chồng Thừa Tướng không thoát được quan hệ.

Hắn không chờ đại hội võ lâm hoàn thành, trở về cung. Mà chuyện đầu tiên hắn làm sau khi hồi cung là sai người điều tra Viên Thừa Tướng cùng Nhị phu nhân.

Ngày kế, cũng không vào triều sớm, Vũ Văn Dục lại xuất hiện trên đại diện lâm triều.

Tình hình ta đang nghi nghi Hoàng Dung cảm nắng ai kia của Chiêu Quân.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trừng trị

Hoàng đế thấy thái tử vào triều, cực kỳ vui vẻ, thấy mọi người quỳ lạy hô to vạn tuế, hắn cười vang nói: "Các khanh bình thân."

Hoàng đế không để ý những người khác muốn trình tấu, mà là cất cao giọng nói: "Thái tử hôm nay vào triều có chuyện gì quan trọng sao?" Ở trong mắt Hoàng đế, đứa con trai này của hắn không dễ dàng gì mà vào triều , hắn tự động vào triều nhất định có chuyện quan trọng xảy ra.

Cái triều thần khác đều nhìn về thái tử, Vũ Văn Dục sắc mặt bình tĩnh, ôn hoà nói: "Nhi thần vô tình tìm ra chứng cứ Viên thừa tướng lăng giang trị thủy tham ô hối lộ và hai chết một trăm lẻ tám người trong thôn Lăng Giang phủ Bình Định."

Chỉ một câu nói ngắn ngủi như vậy, lại nhấc lên ngàn tầng sóng, Các Triều thần rối rít bàn luận.

Viên Thừa Tướng càng thêm cả kinh, sắc mặt trắng bệch. Tham ô ăn hối lộ đúng là hắn đã làm, nhưng chuyện này Tam hoàng tử cũng biết, muốn truy cứu trách nhiệm Tam hoàng tử cũng không thoát khỏi liên quan. Án mạng ở Bình Định thôn là do đệ đệ ruột của Nhị phụ nhân gây nên, chuyện này hắn là thế nào cũng nói không rõ ràng lắm .

Công công đem chứng cứ phạm tội trình đến trong tay Hoàng đế, Hoàng đế nhìn vào, nhất thời giận tím mặt, "Viên Thừa Tướng, chuyện này ngươi giải thích thế nào?" Dứt lời bằng chứng kia cũng từ từ rơi xuống chân thừa tướng, Viên Thừa Tướng sợ đến run chân phốc thông một tiếng quỳ trên mặt đất, vội vàng kêu oan, "Hoàng thượng, cựu thần oan uổng nha! Cựu thần không có tham bạc của lăng giang trị thủy!"

"Ngươi không có tham ô, như vậy bạc ở nơi nào?" Hoàng đế tuy nói biết thái tử dụng ý là muốn trị tội Viên Thừa tướng, nhưng tội này căn bản có thể chém đầu Viên thừa tướng, vì vậy cố ý cho Viên Thừa Tướng cơ hội.

Vũ Văn Dục tất nhiên biết những chứng cớ này không đủ để kết tội Viên Thừa Tướng cùng Tam hoàng tử, vì vậy hắn không hề nói gì, nhàn nhạt nhìn tất cả trước mắt, giống như người bên ngoài xem cái bẫy như trò vui.

Xem thời cơ sẽ đến, Viên thừa tướng cúi đầu vừa nghĩ, tiếp ngẩng đầu lên nói: "Hoàng thượng oan uổng nha! Này bạc của trị thủy ở trên đường bị giặc cướp đi, chuyện này. . . . . ." Hắn dừng một chút nhìn về phía Tam hoàng tử, tiếp tục nói: "Chuyện này Tam hoàng tử có thể làm chứng."

Tam hoàng tử cùng Viên Thừa Tướng cấu kết với nhau làm việc xấu ai cũng biết, biết từ lần này tới lần khác nhưng không ai dám lên tiếng.

Hoàng đế nhìn Tam hoàng tử, "Nhân , có chuyện này sao!"

Tam hoàng tử Vũ Văn Nhân tiến lên phía trước nói: "Phụ hoàng, thật có chuyện này, Viên Thừa Tướng sợ phụ hoàng trách cứ hắn làm việc bất lợi mới không dám báo lên cho triều đình." Nói xong hắn cũng rất lo lắng nhìn Hoàng đế, chỉ sợ Hoàng đế không tin lời nói dối của hắn.

Nào biết Vũ Văn Dục từ lúc đầu không nói gì lại lên tiếng, lạnh nhạt nói: "Phụ hoàng nếu Tam đệ đã chứng minh chân tướng của sự tình, Viên Thừa Tướng cũng là công thần của triều ta, chuyện này tạo thành hậu quả tuy nói nghiêm trọng, nhưng là tội không đáng chết. Nhi thần nghĩ để cho Viên Thừa Tướng đem việc trị thủy tại lăng Giang phủ chống đỡ."

"Được, thái tử nói rất có lý! Theo thái tử làm đi! Viên Thừa Tướng, Vũ Văn Nhân, trẫm đem việc lăng giang trị thủy giao cho hai người, mệnh hai người trong ba tháng hoàn thành, không được sai sót." Hoàng đế cười đến tặc hề hề, ở trong lòng âm thầm tán dương thái tử có thể làm. Hăn đã sớm muốn muốn trừng trị Viên thừa tướng, chỉ là vẫn không thể tìm ra một cái cớ.

"Thần tuân chỉ." Viên Thừa Tướng ứng thừa, cũng đang trong lòng âm thầm kêu khổ, thái tử xin tha cho hắn, chẳng phải là đang chỉnh hắn sao! Việc lăng giang trị thủy trước kia chi đều đủ, hắn dù cho lấy thêm mười vạn lượng bạc cũng không nhất định có thể làm tốt nhất! Hắn lần này thật là thua thiệt lớn.

"Nhi thần tuân chỉ." Tam hoàng tử Vũ Văn Nhân gương mặt khổ ứng thừa, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào Viên Thừa Tướng, ý tứ chính là sự tình người nên tự giải quyết.

Nhìn ánh mắt của Tam hoàng tử, Viên Thừa Tướng càng thêm khổ.

Kế tiếp chính là chuyện 108 thôn dân tử vong tại lăng Giang phủ Bình Định thôn, Hoàng đế mặt lạnh, hết sức nghiêm túc, "Viên Thừa Tướng, 108 cái

thôn dân Bình Định chết, ngươi giải thích thế nào đây!"

Chuyện này thực không liên quan đến Viên Thừa tướng, là đệ đệ của Nhị phu nhân ỷ có tỷ phu là Thừa tướng mà ra ngoài ức hiếp dân nữ dẫn đến án mạng, bây giờ vì tự vệ, hắn cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy, chỉ đành phải đem thật tình nói ra.

"Hoàng thượng, chuyện này thực không liên quan cựu thần, là đệ đệ trong nhà của Nhị phu nhân mượn danh nghĩa làm chuyện xấu, cựu thần cũng là hôm qua mới biết chuyện này nha! Mới vừa rồi cựu thần còn muốn báo lên chuyện này, nhưng không nghĩ thái tử anh minh lên trước tấu."

Cho dù ai cũng biết Viên Thừa Tướng sẽ không tự động báo lên chuyện này, hiện tại cũng chỉ là ép bất đắc dĩ.

"Như vậy nếu, chuyện này liền giao cho Triệu thừa tướng điều tra." Hoàng đế làm như vậy cũng là có suy tính, Tả Tướng Triệu mạc cùng Hữu Tướng Viên Thừa Tướng cho tới bây giờ đều không hợp, vì vậy có cơ hội, Tả tướng nhất định không bỏ qua cho đệ đệ của Nhị phu nhân Viên thừa tướng, cứ như vậy có thể áp chế Viên thừa tướng.

"Thần lĩnh chỉ." Triệu mạc mặt nghiêm túc, tỉnh táo thoáng qua trong mắt lộ ra nhàn nhạt sát khí.

Viên Thừa Tướng thân thể run lau mồ hôi, tên đệ đệ này coi như xong rồi, chuyện này Nhị phu nhân biết được nhất định sẽ làm ầm ĩ, bây giờ nghĩ lại mẹ Chiêu Quân còn là hiền lương thục đức.

Vũ Văn dục cũng đạt tới mục đích, sau liền sẽ không có nói một câu nói, cho đến hạ triều sau hắn từ từ rời đại điện trở lại thái tử điện.

Dọc theo đường đi, hắn đều đang suy nghĩ, hắn là thay Viên Chiêu Quân trút cơn giận, nhưng Viên Chiêu Quân biết hắn đối phó cha nàng như vậy là vui mừng hay là mất hứng đây? Còn có đối với Nhị phu nhân trừng trị có phải hay không quá nhẹ rồi, xem ra chuyện án mạng còn phải khiến Viên Chiêu Quân sau khi trở lại phán quyết.

Nghĩ tới những thứ này trở lại thái tử điện, tim của hắn có chút rối loạn , cảm giác mình có phải là thật hay không thích Viên Chiêu Quân rồi, thấy Đường Liêm ở trước mặt hắn lắc lư, hắn nói: "Đường Liêm, ngươi biết thích là cái gì không?"

"Đường Liêm không biết." Đường Liêm thành thật trả lời, một lát sau nói: "Điện hạ là muốn biết tình cảm người đối với Viên cô nương là cái gì phải không?"

"Ừ." Vũ Văn Dục tuy nói thiên tính lạnh phổ, nhưng là hắn không trốn tránh chuyện, nếu thật là thích, hắn sẽ đối mặt, cũng sẽ dùng tận cả đời tới bảo vệ hắn người hắn yêu.

"Điện hạ, cái vấn đề này hoàng hậu nương nương nhất định biết đáp án." Đường Liêm đề nghị.

Vũ Văn Dục nghe xong, lập tức ra khỏi thái tử điện hướng điện Phượng Nghi đi.

Hoàng hậu thế nào cũng không nghĩ nhi tử sẽ tới điện Phượng Nghi của nàng, nàng trừng tròng mắt nhìn nhi tử, sắc mặt tươi cười ha hả nói: "Dục nhi, sao ngươi lại tới đây, là nhớ mẫu hậu rồi sao?"

Vũ Văn Dục không hề ngồi xuống, một cái ánh mắt để cho cung nữ công công bên cạnh hoàng hậu lui xuống, hắn ngồi trước mặt hoàng hậu, nói: "Mẫu hậu, cái gì là thích, cái gì là yêu?"

"A!" Hoàng hậu cả kinh không thể tưởng tượng nổi nhìn mặt nhi tử của nói: "Nhi tử ngươi có yêu mến cô nương sao?"

"Không biết." Vũ Văn Dục nhàn nhạt trả lời.

"Không biết? Như vậy Dục nhi có phải không có sẽ nhớ tới vị cô nương kia? Hơn nữa tuyệt không ghét nàng xuất hiện trước mặt ngươi, ở trước mặt nàng, ngươi ngay cả thanh khiết cũng không có?" Hoàng hậu cười không khép miệng, nhi tử có nữ hài nhi yêu mến rồi, chỉ cần hắn thành thân là có đứa bé thừa kế phái Tiên sơn rồi.

Vũ Văn Dục cau mày, suy nghĩ một chút lời của mẫu thân, nhẹ nhàng gật đầu, "Là như thế này."

Hoàng hậu vỗ tay bảo hay, "Dục nhi ngươi là yêu, ngươi có chút cảm giác chính là thích cô bé gái kia rồi, chỉ là Dục nhi, cô bé gái kia là ai ?"

"Viên Chiêu Quân." Vũ Văn Dục nhàn nhạt trả lời, nói qua cái tên đó trên mặt của hắn không tự chủ tràn lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Điện hạ chúng ta đi ngủ đi

Hoàng hậu không biết là thế nào? Nghe nói là Viên Chiêu Quân vỗ tay bảo hay, "Tốt, là Viên cô nương thì tốt."

Vũ Văn Dục không rõ chân tướng nhìn nụ cười mẫu thân, cảm giác mẫu tính toán thứ gì đó.

Hoàng hậu thấy nhi tử hoài nghi, không khỏi tránh ra mặt nói: "Dục nhi có người thích mẫu hậu dĩ nhiên vui vẻ."

Vũ Văn Dục không hỏi nhiều nữa, nói một tiếng liền rời điện Phượng Nghi.

Hoàng hậu nhìn Vũ Văn Dục rời đi, trên mặt lại xuất hiện tươi cười quái dị, nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, "Sư phụ, đồ nhi tận lực, có được chuyện hay không, phải nhờ vào vận mệnh của bọn hắn rồi."

Mà vốn là rời đi Vũ Văn Dục lại vận nội công nâng lỗ tai nghe trộm mẫu thân lầm bầm lầu bầu: " Mẫu hậu có chuyện gì gạt ta đây? Mẫu thân sư phụ không phải muốn bế quan ba năm sao? Vậy là thời điểm gì mà muốn mẫu thân Văn dục thầm ở trong lòng nghĩ.

——

Đảo mắt hai mươi ngày đã trôi qua, cách thời hạn một tháng mà sư phụ nói đến không xa, cách ngày Viên Chiêu Quân trở về càng gần, tâm tình của hắn càng phiền loạn, hắn thường xuyên nghĩ đến nụ cười Viên Chiêu Quân, những lời nói của Viên Chiêu Quân. Có lúc liền nằm mơ cũng sẽ nằm mơ thấy nàng, hắn biết hắn là thật thích nữ nhân không ưu nhã này.

Hắn vừa mới chuẩn bị đi ngủ, đảo mắt thấy ghế nằm trong phòng, liền nghĩ đến Viên Chiêu Quân nửa đêm chạy đến phòng của hắn nói giường trong nhà gỗ ở Dược sơn quá cứng, nàng còn nói có thói quen ngủ trong phòng hắn. Nhớ đến khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên.

Mà đúng lúc này, cửa sổ trong phòng của hắn đột nhiên mở ra, một bóng người từ ngoài cửa sổ thẳng tắp hướng tới hắn bay tới, hắn cả kinh, vận khởi bảy tầng công lực thẳng tắp hướng tới bóng đen tung một chưởng.

Bóng người kia nhẹ nhàng nhảy một cái liền tránh được một chưởng của Vũ Văn Dục, chưởng phong tùy theo hướng ngoài cửa sổ đánh, chỉ nghe ngoài cửa sổ có một giọng của nữ nhân vang lên, "Choáng nha, tại sao có thể dùng sức như vậy, may mà ta hiện tại võ công không tệ, nếu không không thể không chết."

Nghe được giọng của nữ nhân, Vũ Văn Dục không khỏi nhăn lại mày, trên mặt không khỏi hiện ra nụ cười kinh hỉ , lạnh lùng nói: "Viên Chiêu Quân, ra đây cho bổn vương." Nữ nhân này thật là lớn gan, dám động thủ với hắn.

Viên Chiêu Quân từ ngoài cửa sổ bay vào gian phòng, không lạnh không nóng đối với Quả Tĩnh đã vào giữa phòng nói: "Sư huynh, mau bắt Vũ Văn Dục lại."

Quả Tĩnh dịu dàng cười một tiếng nói: "Tốt." Dứt lời hắn liền một chưởng hướng Vũ Văn Dục công kích.

Vũ Văn Dục nghe được Viên Chiêu Quân nói chuyện với nam nhân đã vào phòng, gọi sư huynh, còn nói bắt lấy hắn, khinh thường nhíu mày lạnh nhạt nói: "Muốn bắt bổn vương, không có lối thoát." Nữ nhân này lại đang làm cái gì, một tháng không thấy, thế nào vừa thấy mặt đã muốn cầm bắt hắn, hắn đắc tội với nàng ở chỗ nào?

Vũ Văn Dục biết đối thủ của hắn là sư huynh của Viên Chiêu Quân, cũng liền thủ hạ lưu lại tình rồi, nơi nào biết đối phương nhiều chiêu muốn chết, để cho hắn không dám xem thường thực lực của đối phương, trong lòng thầm nghĩ, sư huynh nữ nhân này thế nào lợi hại như vậy, là thần thánh phương nào?

Quả Tĩnh tự nhiên cũng cảm thấy Vũ Văn Dục thực lực bất phàm, hơn mười hiệp xuống, hai người đánh ngang nhau.

Thái tử tẩm cung ầm ĩ lật trời, thị vệ thái tử điện cùng Đường Liêm tự nhiên cũng bị kinh động. Tuy nói có thị vệ tận mắt thấy Viên Chiêu Quân tiến vào thái tử điện, hiện tại động tĩnh lớn như vậy cũng là cả kinh.

"Bảo vệ Điện hạ." Chỉ thấy Đường Liêm một cước đá cửa phòng văng ra.

"Vâng" bọn thị vệ nói qua phi thân đi bảo vệ Vũ Văn Dục.

Nào biết Vũ Văn Dục nhiều năm trước tới nay chưa bao giờ gặp đối thủ, đối với đối thủ như vậy hứng thú, không khỏi lạnh giọng phân phó, "Tất cả lui ra."

Bọn thị vệ chỉ đành phải lui ra, mà Đường Liêm đứng ở cửa bắt đầu xem náo nhiệt. Đối thủ mạnh như vậy hắn ch? Thật là vô cùng đặc sắc.

Viên Chiêu Quân thấy Đường Liêm vô cùng vui vẻ, tránh bọ họ đang tranh đấu tới trước mặt Đường Liêm, vẻ mặt tươi cười nói: "Đường cọc gỗ, đã lâu không gặp, ngươi tốt chứ!"

"Hoàn hảo. Chỉ là Chiêu Quân ngươi thì sao? Có khỏe không!" Đường Liêm thấy Viên Chiêu Quân cũng rất vui vẻ.

Viên Chiêu Quân liếc mắt nhìn hai người đối chiến, cười ha hả nói: "Không tốt, ngươi mới vừa rồi đều không giúp người bạn này của ta, cũng biết giúp ngươi nhà thái tử."

Đường Liêm xin lỗi cười một tiếng, không biết phải nói gì mới phải.

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh hai người đánh thắng hào hứng bừng bừng, liền nghe được Viên Chiêu Quân chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Ai da! Các ngươi ở trong phòng đánh nhau rất không ý tứ, cũng không thi triển được nha! Ta nghĩ các ngươi nên ra ngoài sân đánh đi."

Vũ Văn Dục đối với lời nói Viên Chiêu Quân hết sức im lặng, không chút suy nghĩ, đa dụng hai tầng công lực đánh Qủa Tĩnh.

Quả Tĩnh đối với lời nói Viên Chiêu Quân cũng là đặc biệt im lặng, nụ cười trên mặt cũng gia tăng, cảm thấy Vũ Văn Dục cường đại chưởng phong đánh tới, hắn cũng không mơ hồ, chỉ thấy ngón tay hắn kết xuất dấu tay phức tạp ra, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một tầng trong suốt hư ảo cứng rắn đem chưởng phong của Vũ Văn Dục cản lại.

Viên Chiêu Quân ở trong lòng nghĩ tới, thì ra là sư huynh học sư phụ chân truyền, lần này nàng nhất định có thể hàng phục thái tử, đến lúc đó hút Thuần Dương Chi Khí cũng không vấn đề.

Nàng vẫn còn ở hài lòng, chỉ nghe Vũ Văn Dục nhỏ giọng hô, "Dừng lại phong " . Hắn hếch lên mày liếc nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Quả Tĩnh, nghĩ tới Viên Chiêu Quân trong lòng liền ê ẩm thật không là tư vị, trong lòng hắn một cỗ lửa vô danh bốc ra, tùy theo trên tay cũng kết xuất một dấu tay phức tạp, chỉ thấy trong không trung xuất hiện một đao nhọn trong suốt như thủy tinh thẳng tắp hướng tới kết xuất của Qủa Tĩnh, chỉ trong nháy mắt, Phong nguyền rủa liền bị phá hư biến mất.

Quả Tnh mặt kinh ngạc, có thể nói là dụng hết toàn lực mới có thể cản lại lực vô hình kia.

Viên Chiêu Quân thấy thế thầm kêu không được, thẳng tắp vọt tới sau lưng Vũ Văn Dục, ôm thân thể Vũ Văn Dục, cầu xin: " Điện hạ, mau thu tay lại, cầu xin ngươi."

Nghe được cầu xin hai ngươi chữ, Vũ Văn Dục tiếp lực cường đại, mặt Qủa Tĩnh đổ mồ hôi hột, trong lòng suy nghĩ, xem ra sư phụ quả thực sai, thực lực Vũ Văn Dục này căn bản hắn không thể chống lại, hắn ùng huyền thuật gì hắn căn bản cũng không rõ ràng.

Thấy Vũ Văn Dục thu công lực, Viên Chiêu Quân thấy Qủa Tĩnh mặt mồ hôi sắc mặt tái nhợt, lập tức buông Vũ Văn Dục chạy đến trước mặt sư hyunh nói: ""Sư huynh, ngươi không sao chó! Ngươi không có bị thương chứ!" Nàng nói xong nhìn người Qủa Tĩnh xem xét.

Vũ Văn Dục thấy nàng cử động như vậy, nhất thời sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài."

Viên Chiêu Quân thấy sư huynh nói không có việc gì, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Dục cười nói: "Điện hạ, ta chỉ là chỉ đùa với ngươi, ngươi cần gì vì vậy động khí đây?"

Vũ Văn Dục thấy nàng mặt chó thúi cười, tâm cũng không khỏi mềm nhũn, mặt lạnh không nói lời nào, nhìn xem nàng sẽ làm gì.

Chỉ thấy Viên Chiêu Quân quay đầu hướng Quả Tĩnh nói: "Sư huynh, nơi này không có chuyện của người nữa, ngươi trở về quán trọ tìm Hoàng Dung đi. Ngày mai ta sẽ tìm đến chỗ các ngươi."

Quả Tĩnh nghe Viên Chiêu Quân nói như vậy, trong lòng thật không có tư vị, nhìn khuôn mặt Viên Chiêu Quân cười lâu, cuối cùng không hề nói gì rời đi.

Vũ Văn Dục thấy thế trong lòng hồi hộp, đang lúc này chỉ thấy Viên Chiêu Quân mặt sắc tượng nhìn hắn còn kém không chảy nước miếng, ""Điện hạ, chúng ta đi ngủ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nghĩ đến thân thể ngươi

Vũ Văn Dục nghe xong nhăn lại mày, thấy Đường Liêm còn là bộ dạng đang xem kịch vui đứng bất động ngoài cửa, lạnh lùng quét tới một cái, Đường Liêm như bị kinh hãi nhanh chóng rời đi. Lúc đi còn không quên đóng cửa lại.

Viên Chiêu Quân gần một tháng không có ngửi qua Thuần Dương Chi Khí tư vị, như một con sói trực tiếp đánh về phía Vũ Văn Dục, "Điện hạ, ta thật sự là muốn ngươi chết bầm." Nàng gắt gao mà ôm hắn không buông tay.

Bị Viên Chiêu Quân đột nhiên ôm, Vũ Văn Dục nhịp tim vô cớ tăng nhanh rất nhiều, nhưng mà trên mặt lại không có nhiều vẻ mặt, không lạnh không nóng nói: "Nghĩ tới ta cái gì?"

Không bị đẩy ra, Viên Chiêu Quân vui vẻ, cũng không còn suy nghĩ nhiều, trực tiếp liền nói: "Nghĩ tới thân thể ngươi nha! Ngươi không phải biết ta thật là nhớ cùng ngươi. . . . . ."

Nàng lời còn chưa nói hết, Vũ Văn Dục liền đem nàng đẩy ra, gương mặt lạnh lùng canh chừng mặt nàng, "Nghĩ tới ta giúp ngươi?" Hắn cũng không có

quên nàng nói muốn hắn giúp chuyện của nàng. Hắn không muốn làm linh dược giải độc, hắn dám nói, nữ nhân này đối với hắn căn bản cũng không có tình cảm.

Viên Chiêu Quân cả kinh, đôi mắt to vô tội nháy mắt nhìn Vũ Văn Dục, hình như hết sức uất ức, mím môi nói: "Điện hạ, ngươi xử oan ta, ta đối với ngươi là một tấm chân tình."

"Thật sao?" Vũ Văn Dục cười lạnh hỏi ngược lại.

Nàng gật đầu, "Đương nhiên là thật!"

"Nói như vậy, ta muốn ngươi làm cái gì ngươi đều đồng ý?" Vũ Văn Dục có thể nói ra lời như vậy ngay cả hắn mình cũng không tin tưởng.

"Dĩ nhiên." Viên Chiêu Quân hồi đáp được nhanh, chỉ cần có thể hút Thuần Dương Chi Khí nàng cái gì đồng ý.

"Bổn cung không thích vị sư huynh kia, ngươi hiện tại phải đi giết hắn." Vũ Văn Dục chỉ là muốn thử dò xét nàng một chút.

Viên Chiêu Quân cả kinh, trợn mắt nhìn, "Vũ Văn Dục ngươi điên rồi sao! Đó là sư huynh ta, ngươi không thích nên ta phải giết hắn sau, ta không làm."

"Trước ngươi nói ta không giúp ngươi...ngươi sẽ chết, chẳng lẽ ngươi không phải sợ chết?" Nữ nhân này thật chẳng lẽ thích sư huynh nàng? Cả ngày quấn hắn nói muốn cùng hắn lên giường chỉ là muốn cứu mệnh nàng mà thôi, đối với hắn một chút tình cảm cũng không có?

Viên Chiêu Quân giận đến sắc mặt tái nhợt, " Ta sẽ chết, nhưng ta giết sư huynh của ta ta cũng sẽ chết." Nhị sư phụ không phải là người nàng có thể đối phó, hơn nữa sư huynh đối với nàng cực tốt vẫn là ân nhân cứu mạng nàng, nàng tại sao có thể vì tánh mạng mình mà giết sư huynh.

Nàng sẽ chết? Tại sao? Chẳng lẽ nàng sẽ đau lòng mà chết? Nghĩ như vậy đến Vũ Văn Dục trong lòng cũng tới hỏa, lạnh lùng nhìn mặt của Viên Chiêu Quân nói: "Cơ hội ta cho rồi, chính ngươi tự làm đi!" Nếu hắn biết tâm ý của mình, không dùng được phương pháp gì hắn cũng muốn nàng thích hắn.

Nhìn hắn nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, Viên Chiêu Quân thở phì phò nhìn hắn chằm chằm mặt, mặt tràn đầy sát khí, nói: "Được, ngươi không giúp ta đúng không!" Nàng nói qua liền xuất toàn lực hướng Vũ Văn Dục đánh một chưởng, nàng thật muốn cứ như vậy một chưởng đánh cho hắn không đứng nổi, nhưng nàng không thể như nguyện, Vũ Văn Dục buông lỏng thoát khỏi chưởng phong của nàng.

"Nhân vật quan trọng giúp một tay, ngay cả cầu xin ngươi cũng sẽ không?" Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói.

"Cầu xin ngươi? Có ích sao?" Nàng cũng không phải là ngu ngốc, Vũ Văn Dục sach sẽ nàng biết, không đến cường ngạnh sợ là cả đời cũng đừng nghĩ gần hắn, nghĩ như vậy, nàng thả ra ngoan thoại nói: "Vũ Văn Dục chúng ta thử xem, ta nhất định muốn ngươi ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ ." Nói xong, nàng quay người ra khỏi gian phòng. Sau đó ra khỏi thái tử điện.

Vũ Văn Dục hết sức bất đắc dĩ, nữ nhân này lại nổi điên làm gì? Nhìn bóng dáng nàng rời đi hắn khẽ thở dài một hơi.

Trở lại quán trọ của Qủa Tĩnh, chỉ thấy Quả Tĩnh ngơ ngác mặt tâm sự "Sư huynh."

Quả Tĩnh ngẩng đầu thấy là Viên Chiêu Quân, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười ôn nhu, "Sư muội sao ngươi lại tới đây?"

"Đừng nói nữa, Vũ Văn Dục dám nói muốn ta giết chết ngươi rồi mới có thể giúp ta. Ta xem hắn bị điên rồi, sư huynh là ân nhân cứu mạng, ta làm sao sẽ đồng ý." Nàng nói qua liền thở phì phò ngồi bên cạnh Qủa Tĩnh.

Quả Tĩnh nghe xong, nụ cười không khỏi mở rộng, "Sư muội, ngươi cự tuyệt hắn, về sau sợ là muốn vào cung cũng khó khăn." Quả Tĩnh lại có chút lo lắng Viên Chiêu Quân nếu không hút Thuần Dương Chi Khí sẽ xảy ra chuyện gì.

"Vậy muốn làm thế nào? Chẳng lẽ ta thật sự giết chết ngươi rồi ?" Viên Chiêu Quân tức giận trợn mắt nhìn Quả Tĩnh một cái, "Thôi, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi!"

Quả Tĩnh nhíu mày nói: "Muốn đi vào Thái tử điện bằng võ công của chúng ta thực không dễ.” Thật ra thì hắn thật không nguyện ý nói ra ý tưởng của mình hiện tại, nhưng là vì tánh mạng của sư muội hắn còn làm gì khác nữa ?

Viên Chiêu Quân thật là đồng ý cách nói của Qủa Tĩnh, lẳng lặng chờ đoạn sau.

"Chỉ cần ngươi trở thành thê tử cưới hỏi đàng hoàng của hắn, tất cả đều dễ làm rồi." Quả Tĩnh nói ra suy nghĩ trong nội tâm.

"Nhưng hoàng hậu hoàng đế đều hết cách rồi, hắn nói chỉ có sư phụ hắn nói muốn hắn cưới người nào hắn liền cưới người đó." Viên Chiêu Quân cau mày nói, trở thành thê tử của Vũ Văn Dục là danh chính ngôn thuận hút Thuần Dương chi khí, điểm này nàng sớm nghĩ tới, nhưng sư phụ của nàng làm sao mới có thể tìm được.

"Sư phụ hắn là ai ?" Quả Tĩnh hỏi.

"Phong Cốc tiên, ta nghĩ Nhị sư phụ cũng không biết là người nào?" Viên Chiêu Quân nghiêm mặt nói.

Đang lúc này, có người gõ cửa, đi vào là Hoàng Dung.

"Tĩnh ca ca, Viên cô nương, các ngươi đang thảo luận cái gì nha!" Hoàng Dung nhẹ giọng hỏi.

"Chúng ta đang nói Phong Cốc tiên." Viên Chiêu Quân cũng không biết thì sao, vừa muốn đem danh tính nói cho Hoàng Dung nghe.

Hoàng Dung nghe xong, cười nói: "Phong thúc thúc? Các ngươi tìm ông ấy có chuyện gì sao?"

"A! Ngươi biết hắn?" Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh là cả kinh, tiếp đều là mặt vui mừng.

"Tĩnh ca ca quên bức tranh trong phòng sao?" Hoàng Dung tiếp tục nói: "Cha nói người kia là bằng hữu của ông, lần này ta xuất ra đảo cha còn đem bức họa kia muốn ta mang theo, nói có chuyện có thể tìm hắn giúp một tay."

"Ha ha. . . . . Thật thật tốt quá, Hoàng Dung ngươi có thể giúp ta tìm được Phong Cốc tiên sao?" Viên Chiêu Quân vui vẻ lôi kéo tay Hoàng Dung.

"Dĩ nhiên có thể." Hoàng Dung dịu dàng cười đồng ý.

Có tin tức của Phong Cốc tiên, Viên Chiêu Quân này đêm ngủ được rất an ổn, ở thái tử điện Vũ Văn Dục lại không ngủ được.

Ngày thứ hai, Hoàng Dung liền mang theo bức họa cùng Viên Chiêu Quân Quả Tĩnh cùng nhau đến tiệm thuốc nơi có thể tìm thấy Phong Cốc tiên như lời cha nàng nói.

Tiệm thuốc lão bản vừa nhìn thấy bức ảnh kia của Hoàng Dung, tựu vội vàng mời bọn họ đến trong phòng trò chuyện với nhau. Biết được ý của bọn họ, lão già chỉ thay lời bọn họ để truyền đạt.

Viên Chiêu Quân không nghĩ tới, ngay đêm đó, Phong Cốc tiên thế nhưng xuất hiện tại trước mặt nàng.

Phong Cốc tiên có thể nói là đi, đến không dấu vết, Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh không có thấy rõ ràng ông làm sao vào được gian phòng của bọn họ .

Hoàng Dung thấy Phong Cốc tiên cùng bức họa cha đưa cùng một người, cười kêu một tiếng, "Phong thúc thúc."

Phong Cốc tiên cười nhìn Hoàng Dung nói: "Nữ nhi của hoàng lão cũng lớn như vậy, nha đầu có chuyện gì muốn Phong thúc thúc giúp một tay cứ việc nói."

"Là bằng hữu ta Viên cô nương muốn gặp ngài." Hoàng Dung trực tiếp nói ý đến.

"Viên Chiêu Quân?" Phong Cốc tiên ngẩng đầu nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, cười vang nói: "Viên cô nương sở cầu chuyện gì lão phu đã biết, cô nương ngày mai về đến nhà chờ thánh chỉ đi!" Phong Cốc tiên nói xong biến mất trong nháy mắt ở trong phòng.

Viên Chiêu Quân miệng mở rộng không dám tin nói: "Hoàng Dung, cha ngươi có hay không nói Phong Cốc tiên là thần tiên nha!"

Hoàng Dung bị hỏi đến không hiểu ra sao, cười lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37: Ban thưởng cưới

Chiêu Quân muốn Quả Tĩnh và Hoàng Dung cùng với nàng trở về phủ Thừa Tướng, nào biết nàng về đến nhà thì Viên Tiểu Điệp thẳng tắp đưa kiếm hướng về nàng.

Viên Chiêu Quân tránh kiếm Viên Tiểu Điệp, không nói lời nào, dùng chút nội lực thẳng tắp hướng đến cánh tay Viên Tiểu Điệp, Viên Tiểu Điệp bị đau kiếm rơi trên mặt đất phát ra âm thanh lớn.

Lúc này Nhị phu nhân đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, không nói hai lời, quỳ trên mặt đất cầu đạo: "Chiêu Quân, Nhị nương van ngươi, bỏ qua cho mẹ con ta được không?" Nàng không dám cầu xin cho đệ đệ của mình, cho dù cả trăm mạng người cũng không ai có thể cứu đệ đệ, hoàng thượng cũng hạ chỉ muốn chém đệ đệ của nàng.

"Ta bỏ qua cho bọn ngươi? Đừng nói buồn cười như thế, là ta van các ngươi bỏ qua cho ta mới đúng, không nói đến việc ngươi nhiều năm chiếm vị trí của mẹ ta, cùng cha ta ngay cả ta cũng muốn hà khắc." Viên Chiêu Quân vẻ mặt tươi cười nói xong, tựa như đang nói liên quan đến chuyện của người khác .

Viên Tiểu Điệp lạnh lùng nói: "Có người tiết lộ tin đồn, thái tử muốn sinh mệnh của cả nhà nương ta, chỉ cần thái tử mở miệng là bà ngoại ta một nhà kẻ

phạm tội cũng bị tịch thu tài sản . Thái tử cùng chúng ta không thù không oán, chuyện này không phải là chủ ý của ngươi thì là ai?"

Viên Chiêu Quân vẫn là không biết chuyện gì xảy ra, cười nói: "A, tich thu tài sản của cả nhà kẻ phạm tội?"

Viên Tiểu Điệp cùng Nhị phu nhân tức giận nhìn khuôn mặt tươi cười của Viên Chiêu Quân, "Viên Chiêu Quân ngươi thật là quá ác tâm, nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, ngươi hại nhà bà ngoại ta không nói lại còn hại cả phụ thân."

Viên Chiêu Quân đảo mắt liền nhìn đến Viên Thừa Tướng từ đại sảnh đi tới, không khỏi cười châm chọc nói: "Cha có thể có chuyện gì? Ta ăn Quế Hương độc cũng chưa chết, ông còn có thể có chuyện gì sao?" Nàng là cố ý nói cho cha nàng nghe, đối xử với nàng như thế, nếu không phải phong Tiên Cốc muốn nàng về nhà chờ thánh chỉ, nàng đời này cũng sẽ không bước vào phủ Thừa Tướng nửa bước.

Viên Thừa Tướng mặt lạnh nhìn Viên Chiêu Quân, hắn thật là nhìn lầm rồi nữ nhi này, thật đúng là độc ác a!

"Ta nói cho các người! Chuyện của thái tử chẳng liên quan đến ta, các ngươi yêu cầu phải đi cầu xin thái tử chớ đừng cầu xin ta." Nàng còn có việc cầu xin thái tử đây? Thái tử cũng không thèm để ý nàng, những người trong nhà nàng chết nàng sao có thể cầu xin thái tử đây.

Thật ra thì Viên Chiêu Quân không biết, những chuyện này đều là bởi vì nàng, càng do thái tử muốn giúp nàng hả giận mà gây nên.

"Chiêu Quân, ngươi giúp Nhị nương một chút đi!" Viên Thừa Tướng lạnh mặt nói.

"Thừa Tướng đại nhân, ta không nghe lầm chứ! Ông bảo ta giúp Nhị nương, ta như vậy có thể dằn lòng được, lại nói thánh chỉ hoàng thượng cũng không phải là ta có thể nói phải trái, coi như cả nhà tịch thu tài sản kẻ phạm tội, cũng sẽ không giam giữ Viên gia chúng ta!" Không phải nàng lòng dạ ác độc, những chuyện này vốn là không có quan hệ gì với nàng, nàng cũng không phải là Hoàng đế, nói cũng chỉ là uổng công.

‘ Thừa Tướng đại nhân ’ mấy chữ này khiến Viên Thừa Tướng kích thích, mặt trong sạch cả giận nói: "Viên Chiêu Quân, ta là cha ngươi, không phải là Thừa Tướng đại nhân."

Viên Chiêu Quân nghe xong không khỏi nở nụ cười, cười đến nước mắt cũng mau rớt xuống, "Ngươi là cha ta? Thử hỏi nào có cha bắt nữ nhi ăn độc dược hay sao?" Cái thù này nàng còn chưa có tính toán đây? Cái này nếu nói là phụ thân sẽ tới dạy dỗ nàng, chớ hòng mơ tưởng.

"Ngươi không hề chết, đây không tính là sai lầm lớn." Viên Thừa Tướng tuy biết hắn làm có hơi quá, nhưng muốn hắn nhận sai lầm thì ngàn vạn lần không thể.

"Ai, các ngươi thật là mất hứng, không nói." Viên Chiêu Quân nói qua quay đầu nhìn Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung nói: "Đi thôi! Trở về viện của ta."

Đang lúc này, âm thanh vang lên của công công, "Thánh chỉ đến."

Tất cả mọi người là cả kinh, Viên Thừa Tướng cùng Nhị phu nhân bị dọa cho mặt trắng bệch, không phải là muốn bắt Nhị phu nhân đi chém đầu đấy chứ!

Viên Chiêu Quân thấy thế cười nở hoa, tiến lên theo mọi người quỳ xuống lĩnh chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Hữu Thừa Tướng nhi nữ Viên Chiêu Quân, thành thạo hào phóng, Ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, đã tới tuổi thành hôn. Cùng thái tử có thể nói trời đất tạo nên, đặc biệt đem nhi nữ Viên Chiêu Quân của Viên Thừa Tướng gả cho thái tử, trở thành thái tử phi. Tất cả lễ nghi, giao do Lễ bộ tổ chức, bảy ngày sau thành hôn. Khâm thử!" Công công sử dụng âm thanh chói tai tuyên bố.

"Tạ hoàng thượng." Viên Chiêu Quân tiếp thánh chỉ, trong lòng suy nghĩ, Vũ Văn Dục chờ ta trở thành lão bà ngươi ngày ấy, xem ngươi còn thế nào cự tuyệt ta.

Viên Thừa Tướng cùng Nhị phu nhân thấy tuyên chỉ công công sau khi rời đi, lạnh lùng nhìn Viên Chiêu Quân.

Viên Tiểu Điệp lạnh lùng nói: "Viên Chiêu Quân, còn nói ngươi cùng thái tử không sao, là ngươi hãm hại cha cùng cậu ta, phải hay không?"

"Ta nói Tiểu Điệp nha! Ngươi có phải hay không có bệnh nha! Chuyện này có quan hệ gì với ta! Lại nói ngươi bây giờ không phải tam vương phi rồi sao? Một chút chuyện như thế sao ngươi không tìm Tam hoàng tử giúp đỡ? Nàng một nói lời thành khẩn khuyên nhủ, Qủa Tĩnh cùng Hoàng Dung không khỏi cười ra tiếng.

Viên Thừa Tướng lúc này sắc mặt vô cùng không tốt, hắn không ngờ một nữ nhi xấu xí lại có thể trở thành thái tử phi, sớm biết hắn sẽ đối tốt với nàng hơn, nhưng là bây giờ hắn hối hận cũng không kịp rồi. Cau mày nghĩ tới kế sách, đột nhiên hắn có biện pháp, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: "Chiêu Quân, ngươi nếu phải xuất giá rồi, di vật mẹ ngươi để lại cũng nên đưa cho ngươi."

Viên Chiêu Quân nhìn cha nụ cười gian thương, cũng biết không có chuyện gì tốt, nói: "Có điều kiện gì thì cứ nói đi!" Di vật của mẹ nàng đương nhiên là muốn, không thì nàng lại không đúng đối với nguyên chủ thân thể và sự phụ Đông Phương Tố.

"Chỉ cần ngươi cứu Nhị nương và những người vô tội, không bị chém đầu, cả nhà di vật của mẹ ngươi ta lập tức sẽ đem cho ngươi." Viên Thừa Tướng cười lạnh, lần này ngươi còn không ngoan ngoãn nghe lời.

"Được, ta đồng ý." Viên Chiêu Quân không chút nghĩ ngợi đáp ứng lập tức rồi, "Chẳng qua ta có điều kiện."

"Điều kiện gì?" Viên Thừa Tướng nói.

"Ta có thể đi cầu thái tử không chém những người vô tội, nhưng mà bây giờ ta muốn giữ di vật của mẹ." Nàng cũng không phải là ngu ngốc, nàng nếu như thực đi cầu xin rồi, nếu lại thành công, đến lúc đó cha lại không cho di vật của mẹ nàng, khi đó nàng không phải thua thiệt lớn sao.

Viên Thừa Tướng suy nghĩ một chút, nói: "Được, chúng ta viết chứng từ đi!"

Cha nàng thật đúng là không hổ danh Thừa Tướng, thật là gian trá cực kỳ, Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút nói: "Viết thì viết đi!" Dù sao nàng cũng không muốn những người vô tội kia oan uổng mà chết, đi cầu xin Vũ Văn Dục cũng không tính là gì đại sự. Dù sao cầu xin Vũ Văn Dục đều được là chuyện thường như cơm bữa chuyện, có thể lấy được di vật mới là chuyện lớn.

Viết chứng từ, Viên Thừa Tướng lần này coi như là nói lời giữ lời rồi, đem hộp đồ trang sức bằng gỗ cho cho Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân mở ra nhìn bên trong là một trâm cài tóc bằng vàng. Cầm đồ nàng liền trực tiếp trở về viện của mình, mặc kệ mẹ lưu lại là vật gì nàng đều nên cầm về.

Viên Chiêu Quân cùng hai sư muội đều không ở đây, trong sân cũng không có người nào làm quét dọn, chỉ có một nha đầu, bây giờ nghe nói Viên Chiêu Quân được ban cho cưới cho thái tử, đối với Viên Chiêu Quân ngược lại một mực cung kính. Đi lấy trà bưng lên, nước quá nóng, Viên Chiêu Quân không cẩn thận liền đem ly trà đổ, nước toàn bộ đổ xuống di vật trong hộp của mẹ nàng.

Nha hoàn thấy, sợ đến độ, vội vàng nói xin lỗi, Viên Chiêu Quân cười nói: "Không có chuyện gì, ngươi đi xuống đi!"

Nha hoàn chạy nạn ra viện, trong lòng lại nghĩ tới, đại tiểu thư tốt hơn nhiều.

Viên Chiêu Quân giơ hộp đồ trang sức lấy trâm cài vàng ra lau, thấy trong hộp nước cũng vào, liền lau bên trong, cầm cái hộp trống không, vẫn còn có chút nặng nặng, nàng ý tưởng đột phát nói: "Trong hộp này chẳng lẽ còn gì mờ ám?" Trên ti vi cũng diễn như vậy, nàng cũng chỉ là tò mò, ở trong hộp tìm nửa ngày có một vật gì đo nổi lên nàng liền nhẹ nhàng đè xuống, không nghĩ bên trong cái hộp thật mở ra.

Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung ngơ ngác nhìn Viên Chiêu Quân từ trong lấy ra đồ, là một phong thơ cùng một cái chìa khóa, cái chìa khóa cực kỳ tinh xảo, giống như là một khối thủy tinh thượng hạng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thử trước khi cưới

Quả Tĩnh đưa tay với lấy, Viên Chiêu Quân đẩy tay Qủa Tĩnh một cái, nói: "Đây là của ta." Nàng nhanh chóng lấy chìa khóa ở trong tay, sau đó mở ra lá thư.

Ý tứ trong thư đại khái chính là mẫu thân nàng đã bệnh thời kỳ cuối không có cách nào chữa trị, dưới sự chỉ đạo của một vị đạo nhân, mẫu thân dùng tài sản của Dương gia nước Đông Vũ để đổi lấy hôn sự, nhưng là chuyện mẫu thân lo lắng cũng không đúng ý, vì vậy giữ lại một tay, đem Kim khoáng [đại loại là khối vàng lớn chăng?

[1]: Cúng tuần cho người chết

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hôn vẫn chưa thỏa mãn

Thật ra thì hắn chính là nghĩ trêu cợt nàng, nơi nào biết môi của hắn vừa mới chạm vào môi nàng, nàng liền đổi khách làm chủ, hung hăng điểm môi của hắn, không ngờ nụ hôn này thậm chí có chút để cho nàng trầm mê.

Vũ Văn Dục càng không nghĩ đến chuyện có thể như vậy, cả kinh, đẩy Viên Chiêu Quân ra, thấy nàng một bộ vẫn chưa thỏa mãn liếm môi, trong lòng là vừa buồn cười vừa tức giận , lại lãnh thanh thanh nhìn nàng nói: "Chớ được voi đòi tiên."

Viên Chiêu Quân vẻ mặt cợt nhã nhìn sung sướng nhìn gương mặt của hắn, trong lòng vừa vừa động, cười nói: "Ngươi không phải cho ta có thể tiến độ

sao? Chỉ là môi của ngươi thơm quá nha." Thân cận như vậy, Thuần Dương Chi Khí trên người hắn tảo ra khiến nàng cảm thấy thoải mái không buông.

Nghe nàng nói như vậy trong lòng của hắn thậm chí có chút ngọt ngào , canh chừng đôi môi nàng, liền nghĩ đến vừa mới hôn vui vẻ, nhưng hắn biết rõ, Viên Chiêu Quân cũng không thích hắn, chỉ là vì muốn hắn giúp nàng, hắn không muốn thành giải độc Linh Dược, vì vậy hắn sẽ không như nàng nguyện .

Thấy hắn lại mặt lạnh không nói lời nào, nàng biết nói thêm nữa cũng vô ích, cười nói: "Ta đi về, ngươi nhớ mấy ngày sau tới Tướng phủ lấy ta là được. Còn có gia sự Nhị phu nhân ta ngươi xem xét đi! Những thứ kia người vô tội không cần phải bị phạt trừng ." Nói xong nàng xoay người rời đi.

Viên Chiêu Quân sau khi rời đi, Vũ Văn Dục suy nghĩ một chút, phân phó Đường Liêm nói: "Đi thăm dò Viên Thừa Tướng Nhị phu nhân nhà mẹ người nào là vô tội."

"Vâng" Đường Liêm lĩnh mệnh đi.

Ngày thứ hai

Nhị phu nhân cùng Viên Thừa Tướng giận đùng đùng đến viện Viên Chiêu Quân nói.

"Viên Chiêu Quân, ngươi không phải là nói bỏ qua cho người vô tội Trang gia ta ư, tiểu nhân không biết giữ lời hứa." Nhị phu nhân thở phì phò vọt tới trước mặt Viên Chiêu Quân hướng Viên Chiêu Quân đánh.

Viên Chiêu Quân nhẹ nhàng một bên thân liền tránh được tay Nhị phu nhân, thấy Thừa Tướng cha cũng ở đây, cười nói: "Có chuyện gì không?"

"Ta thế nào lại sinh ra nữ nhi như vậy, là cha đem di vật mẹ ngươi đều cho ngươi, làm sao ngươi có thể để cho Trang gia mười mấy người bị trảm đây?" Viên Thừa Tướng không chịu nổi Nhị phu nhân khóc rống, tới đây giúp Nhị phu nhân đòi công bằng .

Nhìn cha đối với thân thể nguyên chủ trái tim băng giá, nàng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng liếc Thừa Tướng cùng Nhị phu nhân một cái, "Thế nào? Như vậy còn không biết dừng? Mười mấy người đổi lấy tánh mạng hơn một trăm người các ngươi cảm thấy bị thua thiệt?" Trang gia họ ỷ vào tỷ tỷ là phu nhân Thừa tướng, một người khác là phi tử hoàng đế phi tử đã làm nhiều lần chuyện xấu, không biết hại chết bao nhiêu dân chúng, như vậy trừng phạt căn bản cũng không tính là gì.

Viên Chiêu Quân ánh mắt sắc bén khiến Viên Thừa Tướng nhìn cũng ngẩn ra, ánh mắt bá đạo như vậy, ánh mắt có uy lực, ở trong mắt Hoàng đế cùng thái tử từng thấy, đây đây là nữ nhân xấu xí nhất Kinh Thành Viên Chiêu Quân sao? Viên Thừa Tướng không khỏi lui hai bước, đối với khí thế hung hăng của Nhị phu nhân nói: "Lui ra."

Nhị phu nhân nghe lệnh lui ra, chỉ thấy Viên Thừa Tướng lạnh lùng nói: "Người tới, bắt Viên Chiêu Quân lại cho ta." Nữ nhi này không thể dùng, vì kế hoạch của mình, hắn không thích từ nương tay.

Thông minh như nàng, Viên Chiêu Quân nơi nào không biết Thừa Tướng cha tuyệt quyết, lạnh giọng đối với Hoàng Dung cùng Quả Tĩnh bên cạnh nói: "Sư huynh, Hoàng Dung, chúng ta mau rút lui."

Đang lúc này mười cao thủ áo đen đem ba người Viên Chiêu Quân vây vào giữa, không nói hai lời mấy chục người liền hướng họ công kích mà đến, hơn nữa chiêu chiêu trí mệnh.

Quả Tĩnh võ công của tuy nói không địch lại Vũ Văn Dục, nhưng đối phó với những vị cao thủ này vẫn không có khó khăn, chỉ thấy hắn kéo vật gì đó ở bên hông, một thanh nhuyễn kiếm đang ở trong tay hắn, hắn đâm ra mấy kiếm, kia kiếm quang liền thẳng tắp bổ về phía người áo đen công kích bọn họ trên người.

Viên Chiêu Quân thấy thế, hừ lạnh một tiếng, Thừa Tướng cha thế nhưng hai lần đối với nàng hạ sát thủ, cũng đừng trách nàng không khách khí. Nàng vận khởi mười tầng công lực thẳng tắp hướng tới Viên Thừa Tướng, nào biết Viên Thừa Tướng phi thân trốn ra một chưởng này, chưởng phong thẳng tắp đánh vào trên người Nhị phu nhân, chỉ thấy phun ra một ngụm máu tươi, nhất thời ngã xuống đất bỏ mình. Tiếp liền nghe được người tướng phủ khóc rống kêu phu nhân đừng chết!

Đang lúc này, Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân thừa cơ lợi dụng khinh công rời đi, phủ Thừa Tướng mười cái cao thủ hơn phân nửa bị trọng thương.

Nhìn Viên Chiêu Quân phương hướng rời khỏi, Viên Thừa Tướng trong mắt tất cả đều là hận ý, từ hôm nay trở đi, Viên Chiêu Quân cùng hắn không còn quan hệ, hắn nhất định phải thay Nhị phu nhân báo thù.

Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh ra khỏi Tướng phủ, nàng đi một quán trà, tỉnh táo xong , nàng nhìn Quả Tĩnh nói: "Sư huynh, ngươi có bao nhiêu tiền?"

Quả Tĩnh nhăn lại mày, trong lòng suy nghĩ, sư muội có phải hay không bị kích thích rồi hả ? Cha đẻ muốn mạng của nàng, chuyện như vậy dù ai trên đầu cũng sẽ khổ sở. Nàng như tỉnh táo bây giờ, hơn nữa hỏi hắn có bao nhiêu tiền, chẳng lẽ nàng muốn dùng tiền để phát tiết đau đớn trong lòng? Nghĩ như vậy, Quả Tĩnh nói: "Ta một tháng có thể ở tiệm lấy hai trăm lượng."

"Ít như vậy nha? Cộng thêm ta một trăm lượng mới ba trăm lượng, thế nào mua nhà nha!" Nàng hiện tại liền chỗ ở cũng không có, thế nào có chỗ an thân đây!

Ở kinh thành, một Tứ Hợp Viện cũng phải hơn một ngàn hai lượng! Nơi này chính là Tấc Đất Tấc Vàng, coi như cộng thêm một trăm lượng nàng mới có bốn trăm lượng, đừng nói mua cái sân rồi, chính là mua một phòng ba người ở cũng không đủ.

Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung nghe xong, cũng bắt đầu phiền não, tiền của bọn họ chỉ có thể mỗi tháng chi tiêu, muốn mua phòng căn bản cũng có thể, nhưng là bọn hắn không thể như vậy vĩnh viễn ở quán trọ.

Cuối cùng Viên Chiêu Quân suy nghĩ hồi lâu, nói: "Thôi, chúng ta bây giờ đừng mua nhà, mấy ngày nữa ta gả vào thái tử điện, đến lúc đó ta để cho các ngươi cùng nhau vào cung." Đây là nàng nghĩ đến biện pháp tốt nhất, nàng bây giờ nên để bạc cất đi tốt hơn, đến lúc đó nàng còn muốn đi Bắc Tiêu Quốc cùng Lý Nam nước tìm hai Thuần Dương nam tử khác, vậy cũng phải tốn không ít bạc.

Ngày thứ hai, Viên Chiêu Quân dẫn Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung đi thái tử điện. Nhưng thị vệ thế nào cũng không cho Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung đi vào.

Viên Chiêu Quân thở phì phò phải đi tìm Vũ Văn Dục nói rõ lí lẽ, "Điện hạ, ngươi để cho sư huynh của ta cùng bằng hữu vào ở thái tử điện đi!"

"Không được." Vũ Văn Dục nhướng mày canh chừng mặt nàng, nữ nhân này lại nổi điên làm gì, không biết hắn thích sạch sẽ sao?

Viên Chiêu Quân vẻ mặt đau khổ, cầu đạo: "Điện hạ, van cầu ngươi, ngươi sẽ để cho sư huynh bọn họ vào thái tử điện đi! Bọn họ có thể giúp một tay chăm sóc dược sơn dược thảo nha! Hơn nữa còn có thể thay thái tử điện hạ làm những chuyện khác, còn có mấy ngày nữa ta chính là thái tử phi, không có thị vệ nha đầu phân phó không cần gấp gáp, nhưng ta cuối cùng cũng phải có người của ta giúp đỡ ta! Ngươi cũng biết này hoàng cung là nguy hiểm cỡ nào."

"Nam lưu lại, nữ rời đi." Hắn này thái tử điện còn không có những nữ nhân khác đi vào, suy nghĩ một chút hắn liền chịu không được.

"A! Điện hạ, ngươi nếu cho sư huynh của ta để lại, vậy hãy để cho bằng hữu ta cũng lưu lại đi!" Viên Chiêu Quân lại cầu đạo.

"Nói nữa thì rời đi." Vũ Văn Dục lạnh mặt nói.

Nhìn dáng dấp không có cách nào, đang lúc này, nàng nhìn thấy Đường Liêm ngoài cửa, ngược lại mặt nụ cười nhìn Đường Liêm nói: "Đường cọc gỗ, ta giới thiệu cho ngươi một bạn gái thấy thế nào!"

Đường Liêm không hiểu bạn gái là có ý gì, nghĩ thầm đại khái chính là bằng hữu ý tứ đi! Cười nói: "Được rồi!"

Viên Chiêu Quân cười tặc hề hề, "Chuyện này đã nói định, cọc gỗ ngươi cũng không thể đổi ý !"

Nhìn nàng cười, Đường Liêm có cảm giác bị nàng tính toán.

Vậy là xong cảnh hôn =.= mừng hụt a a

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đơn thuần ngoài ý muốn

Vũ Văn Dục khóe mắt mỉm cười, nói: "Đường Liêm, ngươi xác định đồng ý?"

Đường Liêm cúi đầu nghĩ tới, mặt do dự.

"Đường cọc gỗ ngươi cũng không thể đổi ý a, mới vừa rồi chúng ta nói hay lắm, đi thôi, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp bạn gái ngươi." Nàng nói qua đi tới trước mặt Đường Liêm, kéo tay Đường Liêm hướng ra bên ngoài.

Thấy Viên Chiêu Quân lôi kéo tay Đường Liêm, Vũ Văn Dục ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm sau lưng Đường Liêm.

Đường Liêm nhất thời cảm thấy hàn băng cực kỳ lạnh sau lưng, vừa quay đầu liền đối mặt với ánh mắt lãnh nhược băng sương của thái tử, sợ đến thân thể không khỏi run lên, thu hồi ánh nhìn, vội vội vàng vàng hất tay Viên Chiêu Quân, làm thế nào cũng thoát không nổi, đỏ mặt lắp ba lắp bắp nói: "Nha. . . . . Tốt. . . . . Thôi. . . . . Chiêu Quân ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Đừng như vậy."

Viên Chiêu Quân vừa ngẩng đầu chỉ thấy Đường Liêm sắc mặt lúng túng, không khỏi có chút tức giận nói: "Này! Cọc gỗ, ngươi tại sao nói như vậy nha! Ta đối với ngươi ra sao? Lại nói ta cũng là nữ nhi nha, dù sao cũng nên cho ta chút mặt mũi đi!" Này cọc gỗ là thế nào, lại xa lánh nàng, đây là bằng hữu nên làm sao?

Nghe nàng nói, Vũ Văn Dục mặt mỉm cười nhìn nàng, nhìn nàng còn có cách nói kì quái.

Tay này cũng thoát không nổi, thái tử điện hạ nhưng cho tới bây giờ không cười qua, hôm nay lại mặt mỉm cười khiến Đường Liêm như ngồi trên đống lửa, đỏ mặt lại nói: "Chiêu Quân chúng ta là bằng hữu, chỉ là thân cận như vậy."

"Đúng nha! Chúng ta không chỉ là bằng hữu, còn là như huynh muội y hệt bằng hữu." Viên Chiêu Quân nói qua lại càng không buông tay, còn đưa tay đặc biệt khoác vai Đường Liêm, cười hắc hắc nói: "Huynh muội tốt."

Vũ Văn Dục thấy bọn họ thân mật như vậy đi ra ngoài, mặt trầm xuống, ánh mắt càng lạnh hơn.

Đường Liêm mặc dù đưa lưng về phía thái tử, cũng biết lúc này thái tử ánh mắt vô cùng dọa người, vì vậy không khỏi rùng mình một cái, rất không tự nhiên cười hắc hắc nói: "Đúng, tốt huynh muội."

Viên Chiêu Quân cau mày dừng lại động tác, vẻ mặt thành thật nói: "Không phải, ta là hyunh, người là em gái."

"Em gái?" Đường Liêm cau mày lặp lại, Chiêu Quân không phải là đang nói nói xấu hắn chứ!

Vũ Văn Dục nghe được hai chữ em gái, thổi phù cười ra tiếng.

Viên Chiêu Quân lúc này mới phát hiện ra mới vừa rồi mình nói cái gì, cũng không nhịn nở nụ cười, cười thật lâu, cho đến bụng cũng có chút đau đớn, vỗ vai Đường Liêm nói: "Ha ha. . . . . Cọc gỗ, ta không phải lad mắng ngươi, đơn thuần ngoài ý muốn, đơn thuần ngoài ý muốn."

Câu câu đơn thuần ngoài ý này càng thêm chọc cho Vũ Văn Dục tâm tình thật tốt, thậm chí có hứng thú cùng Đường Liêm nói đùa, "Em gái ngươi thật đúng là cọc gỗ." Nữ nhân này muốn chiếm thế thượng phong, mà không biết bác bỏ thế nào, Đường Liêm này không phải cọc gỗ thì là cái gì.

Lời này vừa nói ra, Đường Liêm mặt uất ức nhìn thái tử, nói: "Điện hạ, thần. . . . . ."

"Tốt lắm tốt lắm, chớ giải thích, giải thích chính là che giấu, đi, xem bạn gái đi." Viên Chiêu Quân nói qua kéo Đường Liêm rời đi

Vũ Văn Dục tâm tình thật tốt, đối với chuyện Viên Chiêu Quân kéo tay Đường Liêm cũng để ngoài chín tầng mây, hắn tiếp vui vẻ tiếp tục trong tay chuyện.

Viên Chiêu Quân lôi kéo Đường Liêm đi gặp Quả Tĩnh cùng Hoàng Dung.

"Cọc gỗ, đây chính là bạn gái ta giới thiệu cho ngươi, sau này các ngươi cần phải tương thân tương ái !" Viên Chiêu Quân nói qua lôi kéo tay Hoàng Dung nói: "Hoàng Dung, ngươi xem hàng này còn đẹp trai đi! Thích đi!"

Hoàng Dung nghe được như rơi vào trong sương mù, chỉ nói: "Công tử tốt."

Một tiếng công tử cũng làm cho Đường Liêm rất không tự nhiên rồi, nhăn nhó nửa ngày, nói: "Có thể gọi ta là Đường Liêm, ta là bằng hữu Chiêu Quân ."

Viên Chiêu Quân cười nói: "Đúng nha, Đường cọc gỗ là bằng hữu ta, gọi Đường Liêm không tốt, liền kêu cọc gỗ cũng có thể nha. Còn có người đầu gỗ rất tốt, Vũ Văn Dục không cho ngươi vào vào thái tử điện, sau này ngươi liền tạm thời ở tại nhà Đường Liêm đi! Nghe nói nhà Đường Liêm giàu có!"

Hoàng Dung có chút không biết làm sao, nhìn Quả Tĩnh kêu một tiếng: "Tĩnh ca ca."

Quả Tĩnh cười an ủi, "Không có chuyện gì, bằng hữu sư muội nhất định đáng giá tin tưởng, lại nói chúng ta xuất ra đảo không phải muốn gặp nhiều người nói chuyện sao?" Hắn rời đi, cũng coi là một sự rèn luyện.

Hoàng Dung có do dự, Đường Liêm ngược lại nhiệt tình, cười nói: "Cô nương yên tâm, ngươi là bằng hữu Chiêu Quân cũng chính là bằng hữu ta, ta sẽ chăm sóc thật tốt."

Hoàng Dung không hề nữa nói gì, cũng coi là đồng ý Viên Chiêu Quân an bài. Lập tức theo Đường Liêm xuất cung, hướng Lộ phủ đi.

Thì ra phụ thân Đường Liêm là Lộ đại tướng quân, Đường Liêm cùng thái tử Vũ Văn Dục từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người mặc dù là quan hệ chủ tớ, thật ra thì cũng là bằng hữu tốt nhất, cũng coi là người thân.

Mẹ Đường Liêm an bài cho Hoàng Dung một sương phòng, đối với Hoàng Dung cũng thích vô cùng, còn tưởng rằng là con trai có hồng nhan tri kỹ, đối với Hoàng Dung càng thêm nhiệt tình.

Bên kia, Viên Chiêu Quân trực tiếp ở lại thái tử điện, Vũ Văn Dục cho Quả Tĩnh gian phòng, nhưng không có an bài Viên Chiêu Quân gian phòng. Cứ như vậy, Viên Chiêu Quân liền danh chánh ngôn thuận vào ở thái tử tẩm cung.

Nhưng đối với Viên Chiêu Quân một hồi nhảy lên giường của hắn, một hồi nghĩ mạnh chuyện của hắn, Vũ Văn Dục thái độ vẫn rất lạnh nhạt, không phải một chưởng đem nàng đánh bay, chính là điểm huyệt đạo của nàng để cho nàng một đêm cứng thân thể, cũng không còn hảo tâm đem nàng tới ghế nằm ngủ cả đêm.

Này đêm, Viên Chiêu Quân nội tâm lửa dục lại bị đè nén, cả đêm đều ở trong lòng mắng Vũ Văn Dục, mắng cho đến ngủ thiếp đi. Trong mộng nàng mộng thấy sư muội Cây Dương Mai, Cây Dương Mai khắp nơi mắng nàng, "Tiểu thư, ngươi thật quá mức, làm sao ngươi có thể đem ta gả cho thư sinh cả ngày huyên thuyên đây? Ta thật sự là nhanh bị phiền chết rồi."

Nàng lại mộng thấy sư muội Quả Khế, Quả Khế mặt đáng thương nói: "Tiểu thư, Quả Khế cả đời này xong rồi, ta bị bán vào cung, ta thực xin lỗi người,

ta không thể thay người tìm Thuần Dương nam tử?"

Mà Viên Chiêu Quân cái này mộng không chỉ là mộng, mà thật cảm thấy tình cảnh Cây Dương Mai cùng Qủa Khế vô cùng chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cưới nhanh

"Dương Cô Nương, đợi tại hạ chút." Lý Dịch đi theo Cây Dương Mai ngày thứ năm, hắn không có nghĩ đến, nơi Cây Dương Mai muốn đi lại là nước Lý Nam của hắn.

Cây Dương Mai nhìn Lý Dịch một cái, thở dài, "Nói đi! Ngươi đi cùng ta tới khi nào?" Nàng chính là không rõ, trước có người theo dõi nàng nàng đều bỏ rơi, lần này lại ngoài ý muốn, thế nhưng không thể hất ra cái tên thư sinh không võ công này.

Cây Dương Mai cho nên không thể hất Lý Dịch ra, hoàn toàn là bởi vì phương hướng nàng muốn đi là Lý Nam nước, đĩ nhiên Lý Dịch cũng phái người dò xét.

"Dương Cô Nương, tiểu thư nhà ngươi đều đem ngươi gả đã cho ta, ngươi nói ta tại sao có thể không coi trọng nương tử tương lai của mình đây?" Lý Dịch nói qua hình như có chút thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn bộ dạng hắn thẹn thùng Cây Dương Mai muốn phỉ nhổ, có chút tức giận nói: "Ta không phải là nương tử tương lai của ngươi, ngươi cũng không cần đi theo ta."

"Chuyện này không phải ngươi làm chủ." Nữ nhân này cứu mình thế nhưng không để cho hắn báo ân, sau lại còn nói hắn là thư sinh vô dụng, hắn tại sao có thể như nàng nguyện, hắn muốn nàng biết, hắn không phải là thư sinh không dùng được, trị thiên hạ không phải chỉ cần võ lực, mà cũng cần trí khôn.

Cây Dương Mai nghe xong, tức giận, cả giận nói: "Cái người này người làm sao hèn như vậy đây? Ta đã nói rồi chúng ta không có quan hệ, dù là tiểu thư nhà ta hứa thân chuyện của ta ta cũng sẽ đào hôn, ngươi hiểu chưa?" Cây Dương Mai là một đầu hai lớn, nam nhân này tại sao vẫn muốn đi theo nàng, tất cả cũng là do tiểu thư đùa dai nha! Về sau trở lại Đông Vũ, nàng nhất định trêu cợt tiểu thư trả thù.

"Không sao, ngươi đào hôn, cho dù tìm khắp đại lục ta cũng tìm ngươi về." Hắn nói chuyện giữ lời, lúc ấy mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì mà Viên tiểu thư đồng ý, hắn nhận định chuyện cũng sẽ không thay đổi.

Cây Dương Mai thở phì phò nhìn vẻ mặt tươi cười Lý Dịch, nam nhân này có bệnh sao? Nàng ngẩng đầu quan sát Lý Dịch, đồng nhất nhìn nàng liền ngây ngẩn cả người, cho tới nay nàng cũng chưa có nhìn qua Lý Dịch, không ngờ sau bộ dạng rối bù lại là dung nhan tuyệt thế, nàng lập tức nghĩ đến mấy chữ hình dung trước mắt Lý Dịch, đó chính là mềm mại tuấn tú. Hắn mặt tươi cười, hình như đối với nàng lời nói vô lễ tuyệt không tức giận, nhìn hắn cái dạng kia, nàng biết nam nhân này đặc biệt.

Nàng trầm mặc hồi lâu, nhìn hắn tươi cười nói: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Lý Nam nước." Lý Dịch cười trả lời, xem ra nàng là nhận mệnh, sẽ không chạy trốn tránh hắn.

"Ngươi có tiền sao?" Cây Dương Mai nhắm đầu vào liền hỏi.

"Có." Lý Dịch cười nói. Hắn không khỏi nhăn lại mày, nghĩ thầm, thật là một chiêu bài nhận ra tham tiền.

"Vậy thì tốt, cùng một chỗ khởi hành đi!" Cây Dương Mai trong lòng suy nghĩ, nam nhân này đã có tiền vừa cùng phương hướng, nàng cần gì phải phí hết tâm tư né tránh hắn đây? Nàng trên người bây giờ tiền cũng không nhiều, đến Lý Nam nước còn có lộ trình nửa tháng, Lý Dịch đi cùng, nàng là có thể ăn uống chùa, điều này cũng vẫn có thể xem là biện pháp tiết kiệm tốt..

Lý Dịch nghe xong, trong lòng không hiểu vui vẻ, cười nói: "Hảo hảo, cô nương xin mời."

Cứ như vậy, Cây Dương Mai cùng Lý Dịch hướng tới nước Lý Nam.

Dọc theo đường đi hai người không nói bao nhiêu lời, Cây Dương Mai mặc dù tính tình sáng sủa, nhưng mà đối với một người xa lạ nàng cũng cần phải tìm hiểu rõ ràng, càng không muốn đối phương biết mục đích nàng đến Lý Nam nước

Nửa tháng sau, Cây Dương Mai cùng Lý Dịch thuận lợi đi tới kinh đô Lý Nam nước

Vào kinh đô, Cây Dương Mai vốn muốn đi tìm quán trọ ở, Lý Dịch lại vẻ mặt tươi cười hỏi: "Dương Cô Nương, ở kinh đô ngươi có chỗ đặt chân không?"

Cây Dương Mai không có trả lời vấn đề của Lý Dịch, mà là cười nói: "Mắc mớ gì tới ngươi?"

Lý Dịch dừng một chút, cũng không tức giận, cười nói: "Nếu như tiểu thư nhà ngươi đem ngươi gả cho ta...ta cũng không có hôn phối, ngươi sẽ theo tại hạ về nhà đi!"

"Ta mới không cần." Cây Dương Mai quan sát khuôn mặt mềm mại tuấn tú của Lý Dịch, thầm nghĩ, hắn muốn làm cái gì?

"Dương Cô Nương, tại hạ có ý, một mình cô nương, cùng tại hạ đi về nhà đi!" Lý Dịch trong lòng suy nghĩ chỉ cần cùng hắn vào cung, đến lúc đó chính là hắn định đoạt rồi.

Cây Dương Mai do dự, Lý Dịch lại nói: "Như vậy đi! Chúng ta trước không nói chuyện thành thân, coi như là ta báo đáp ân cứu mạng của ngươi mà thôi, nếu như ngươi ở trong phủ ta không vui vẻ thì có thể rời đi. Hơn nữa nếu như ngươi có chuyện gì, ta cũng có thể giúp ngươi."

"Nha. . . . . Được rồi!" Nhìn hắn mặt chân thành, Cây Dương Mai nghĩ tới võ công của nàng cũng không yếu, cho dù muốn rời đi cũng không phải là việc khó, vì vậy đồng ý.

Cứ như vậy Cây Dương Mai theo Lý Dịch vào cung, bọn họ là từ cửa sau hoàng cung mà vào, chỉ có hai thủ vệ, Cây Dương Mai còn tưởng rằng Lý Dịch là cái gì công tử có tiền. Cây Dương Mai sao đoán được đó là cái bẫy của Lý Dịch.

Khi nàng đến hoàng cung, nhìn thấy cung nữ thái giám thấy Lý Dịch cũng rối rít hành lễ, còn xưng Lý Dịch hoàng thượng. Cây Dương Mai nhất thời bối rối, giương cái miệng nhỏ nhắn nhìn Lý Dịch, lấy lại tinh thần thì đã đi theo Lý Dịch tới cung điện Thái Hậu.

Thái hậu thấy nhi tử vui vẻ đến không được, đang lúc này, Cây Dương Mai lấy lại tinh thần hướng về phía Lý Dịch liền giận dữ hét: "Choáng nha, Lý Dịch, ngươi lại dám gạt ta...ta muốn xuất cung." Hai chữ choáng nha là nàng học được từ tiểu thư, trước kia nàng cũng sẽ không dùng từ ngữ như vậy. Thái hậu bị Cây Dương Mai đột nhiên hống khiếu sợ hết hồn, hồ nghi nhìn Cây Dương Mai, tiếp liền cả giận nói: "Lớn mật, lại dám gọi thẳng tục danh hoàng thượng, người đâu, kéo ra ngoài đánh 30 trượng."

Dứt lời đã có người tiến lên muốn bắt Cây Dương Mai, Cây Dương Mai mấy cái lắc mình liền tránh được thị vệ lùng bắt, suy nghĩ nhìn Lý Dịch, "Lý Dịch, ngươi chính là đối đãi như vậy với ân nhân cứu mạng sao?" Xong rồi, nam nhân này lại là Hoàng đế, nàng bị mắc lừa vào cung, cứ như vậy, nàng xuất cung còn có thể dễ dàng sao?

Lý Dịch mặt nụ cười, mặt dáng vẻ thư sinh cổ hủ, chậm rãi mở miệng nói: "Chậm đã, trẫm có lời."

Thái hậu đối với nhi tử mình nói chuyện làm việc chậm chạp vả lại cổ hủ đã thành thói quen, mấy thị vệ dĩ nhiên là nhận được mệnh lệnh lui xuống.

"Có lời gì ngươi mau nói!" Cây Dương Mai hết sức im lặng, ở trong lòng nghĩ tới, ông trời, làm sao ngươi có thể để cho một người thư sinh làm Hoàng đế đây?

Lý Dịch lúc này mới chậm quá nói: "Mẫu hậu, thật sự nàng là ân nhân cứu mạng của nàng, hơn nữa còn là nương tử tương lai của nhi thần." Hắn nói chuyện đều phất tay áo uy nghiêm, làm cho người ta hết sức im lặng.

"A! Cái gì?" Thái hậu cùng Cây Dương Mai cùng kêu lên.

"Dịch nhi, mẫu hậu đang vì chuyện chọn phi cử hành tuyển tú, làm sao ngươi có thể làm quyết định như vậy đây?" Thái hậu đối với con trai độc nhất là không có biện pháp, hắn muốn làm cái gì thì làm cái đó, đã thành thói quen.

"Đưa ý chỉ, hủy bỏ tuyển tú." Lý Dịch nói thật nhẹ nhàng, nhưng Thái hậu cùng cung nữ thái giám sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Cây Dương Mai đến bây giờ mới biết, Lý Dịch hoàn toàn là cái quái thai, đều nói Hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, hắn tốt hơn, nói đổi liền đổi.

Chuyện kế tiếp, càng làm cho người ta im lặng, Cây Dương Mai xác định, nàng là chọc tới người so với ác ma còn đáng sợ hơn.

"Dịch nhi, làm hoàng thượng tại sao có thể lật lọng phản lời nói không giữ lời đây? Này hủy bỏ chuyện tuyển tú, các đại thần cũng sẽ không đồng ý." Thái hậu thử đồ khuyên, lúc nói chuyện còn nghiêng mắt nhìn Cây Dương Mai. Nhìn cây dương mai bộ dáng, Thái hậu nghĩ thầm, nha đầu này dáng dấp quả thật không tệ, cũng chỉ là lai lịch như thế nào? Sao khiến nhi tử yêu thích?

Lý Dịch ý cười đầy mặt, giọng nói có chút lạ, "Trẫm là hoàng thượng hay là bọn hắn là hoàng thượng, trẫm quyết định lúc nào thì họ phản đối đó là đạo lý sao?"

"Dịch nhi, ngươi làm như vậy là đưa tới triều thần công phẫn ." Có thể nói chuyện tuyển tú chính là tạo điều kiện cho các quan viên quyền thế hoàng gia tạo quan hệ với triều đình, sao có thể nói hủy bỏ là hủy bỏ. Thái hậu nói xong, đem hi vọng đặt ở trên người Cây Dương Mai, hướng tới Cây Dương Mai ánh mắt cầu cứu.

Cây Dương Mai tiếp thu được ánh mắt này, nàng cũng không muốn làm cái gì hoàng phi mà cùng tranh đoạt người đàn ông, vì vậy nàng cười nói: "Lý. . . . . ." Nàng dừng một chút sửa lời nói: "Hoàng thượng, tiểu nữ tử không muốn làm cái gì hoàng phi, chuyện tuyển tú để chọn phi cũng rất tốt, chớ vì tiểu nữ tử mà đưa tới triều thần công phẫn."

Cây Dương Mai nói đúng tận tình khuyên bảo, nhưng Lý Dịch lại lý giải là nữ nhân này muốn thoát hắn đi, không thích hắn, cự tuyệt hắn, hắn làm Hoàng

đế chưa từng bị người cự tuyệt qua, hắn tuyệt đối không thể khiến nữ nhân này như ý, hắn chính là nhất định cưới nàng làm hoàng hậu. Nghĩ như vậy, Lý Dịch sắc mặt lãnh chìm, nhìn Thái hậu nói: "Mẫu hậu, nếu như ngươi không đồng ý, ngươi liền tuyển người khác làm Hoàng đế đi! Hoàng đế này ta không làm." Lý Dịch nói xong phất tay áo rời đi. Trước khi rời đi không quên kéo Cây Dương Mai cùng một chỗ mà rời khỏi.

Chuyện biến thành như vậy, Thái hậu làm khó, tiên hoàng tuy nói phi tần đông đảo, cũng chỉ có một đứa con trai là Lý Dịch, hắn không làm Hoàng đế muốn ai để làm Hoàng đế? Nước Lý Nam này không loạn mới lạ. Thái hậu hết sức rối rắm, triệu tập đại thần vào triều nghị sự.

Nếu đại thần đều lên điện, Lý Dịch cười đối với Cây Dương Mai nói: "Đi, chúng ta đi đem chuyện giải quyết, ngày mai chúng ta được thành hôn."

Cây Dương Mai nghe xong vừa tức giận vừa im lặng, nói: "Ta sẽ không gả cho ngươi , ta cũng sẽ không đi gặp các đại thần."

"Người đâu." Lý Dịch vừa nghe ra lệnh, mười thị vệ cầm tên liền nhắm ngay Cây Dương Mai.

"Ngươi. . . . . ." Cây Dương Mai tức giận vô cùng, mở miệng liền muốn mắng to.

Lý Dịch cười lạnh một tiếng, nhưng vẫn là giọng nói nho nhã của thư sinh: "Xin hỏi Dương Cô Nương bây giờ là muốn hay không cùng ta lên triều nghị sự?"

Nhìn những cũng tên thế kia, Cây Dương Mai dù là có tuyệt đỉnh khinh công cũng khó thoát khỏi cái chết, nhụt chí nhìn mặt của Lý Dịch, không còn hơi sức nói: "Được rồi!"

"Lúc này mới ngoan sao!" Lý Dịch mặt ấm áp nụ cười lôi kéo tay của nàng vỗ hai cái, cảm giác thủ cảm không tệ, còn sờ soạng hai cái ăn đậu hũ Cây Dương Mai.

Cây Dương Mai hung hăng rút tay về thầm nói: "Khẩu phật tâm xà."

Cùng Lý Dịch đi đến đại điện nghị sự, mười trọng thần cùng Thái hậu một dạng tồi tệ, nhìn thấy Lý Dịch tới, đều hành lễ, "Hoàng thượng vạn tuế."

Nào biết Lý Dịch chậm rãi mở miệng cười nói, "Thật đúng là ngàn năm vương bát vạn năm con rùa, các khanh phải hay không đang chửi trẫm!"

Này vào triều liền bị hoàng thượng trêu cợt, triều thần cũng đều thói quen, chỉ là cúi đầu đồng thanh nói: "Hoàng thượng thứ tội."

Cây Dương Mai thấy thế, nghĩ thầm người này thật đúng là lựa xương trong trứng gà, nếu người ta không nói hắn vạn tuế, nhất định còn nói các đại thần muốn hắn chết sớm đi!

Lý Dịch tươi cười nói: "Chuyện này trẫm cũng không truy cứu, chỉ là các khanh có đồng ý hay không chuyện trẫm cưới Dương cô nương? Cùng chuyện hủy bỏ tuyển tú nữ?"

"Chuyện này. . . . . ." Chúng đại thần do dự, cuối cùng Văn thái sư nói chuyện, "Hoàng thượng, có biết Dương Cô Nương là khuê nữ nhà nào? Còn có chuyện tuyển tú vạn lần không được hủy bỏ!"

"Dương cô nương là muội muội của Viên tiểu thư phủ Thừa tướng nước Đông Vũ., thân phận này có vấn đề gì?" Lý Dịch cười hỏi.

"Không có. . . . . Không thành vấn đề." Hoàng thượng đều nói không thành vấn đề, bọn họ lại nói sợ lại bị dáng vẻ thư sinh này tức giận khiến cho không lật người được.

"Các ngươi. . . . . ." Thái hậu giận đến không được, như vậy chính là đồng ý quyết định hoàng thượng, những đại thần này cũng quá vô dụng.

Lý Dịch thấy thế ý cười đầy mặt nói: "Còn có chuyện tuyển tú vì vậy hủy bỏ, các khanh nếu không đồng ý, các ngươi có thể tuyển một người khác già giặn làm Hoàng đế đi!"

Chúng thần bị sợ đến giơ tay lên lau mồ hôi, cũng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, tuyệt đối không thể nóng giận! Người không phải làm hoàng thượng, thần là phụ lòng tiên hoàng đã mất.'' Tiên hoàng đối với bọn họ như huynh đệ ruột, phụ tá hoàng thượng đem Lý Nam Quốc cường thịnh là nhiệm vụ của bọn họ.

Cây Dương Mai nhìn tình huống như thế, thầm nghĩ, khó trách Lý Nam nước cường thịnh như vậy, quốc gia này cũng không có người tranh quyền đoạt lợi, đương nhiên có thể so với nước nàng phát triển hơn.

"Nếu các khanh không có ý kiến, chuyện này cứ như vậy quyết định." Lý Dịch cười ha hả nói qua.

Cây Dương Mai coi như là thêm kiến thức, gắt gao nhìn chằm chằm Lý Dịch thật lâu, lạnh nhạt nói: "Quyết định cái gì? Ta không đồng ý?"

Mọi người nghe xong, đều ánh mắt tán thưởng nhìn Cây Dương Mai.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42: Thành hôn

Lý Dịch cười đến tà ác, vỗ nhẹ hai cái, nhẹ giọng nói: "Người đâu." Hắn dứt lời mười thị vệ cầm tên nhắm vào Cây Dương Mai.

Cây Dương Mai cả kinh nụ cười trên mặt nhất thời biến mất, ho nhẹ hai tiếng nói: "Hoàng thượng, tiểu nữ tử chỉ là nói cho người cười mà thôi, ngài cần gì nổi giận đây?"

"Hả? Chỉ nói cho cười thôi sao?" Lý Dịch này ngón tay thon dài nhẹ nhàng thủ sẵn trong tay, nụ cười nhìn như dịu dàng, nhưng kì thực so ác ma còn kinh khủng.

"Dĩ nhiên chỉ nói là cười, có thể làm hoàng hậu đó là điều mơ ước của nữ nhân trong thiên hạ này, tiểu nữ tử dĩ nhiên cũng giống như vậy." Cây Dương Mai ngoài miệng nói qua lời nói nịnh nọt, trong lòng lại mắng, Lý Dịch đáng chết, một ngày nào đó ta sẽ trả thù, nếu không phải vì thay tiểu thư tìm Thuần Dương nam tử, nàng nhất định sẽ thà chết không theo .

Lời này Lý Dịch nghe rất thực dụng, nhẹ giọng nói: "Lui ra."

Bọn thị vệ nhất thời lui xuống, chúng đại thần thấy trường hợp này cũng toát mồ hôi lạnh, bọn họ hoàng thượng thật là tự hành động theo ý mình! Liền cưới hoàng hậu cũng đặc biệt như vậy, thế nhưng lại dùng phương thức bức hôn.

Cây Dương Mai đứng thẳng bị Lý Dịch lôi kéo về tẩm cung của hắn. Dọc theo đường đi không hề nói gì, cũng đang trong lòng vô số lần oán giận Viên Chiêu Quân lại cho phép hôn sự này, hiện tại thì tốt rồi, nàng vô cớ làm nữ nhân của tên nham hiểm này, thực sự tâm nghĩ tới chết cũng muốn.

——

Lại nói cùng Cây Dương Mai bị buộc cưới còn có Vũ Văn dục, thế nhưng hắn lại không giống Cây Dương Mai như vậy than thở oán giận người nào, mà là mặt xem kịch vui ngồi nhìn Viên Chiêu Quân muốn làm cái gì đ dạng .

Đám cưới thái tử, kinh động động cả Kinh Thành. Các đại Tiểu Quan viên dắt người nhà chúc mừng, Viên Chiêu Quân tuy nói cãi nhau với Viên Thừa Tướng, nhưng xuất giá cũng là từ phủ Thừa Tướng gả đi, đây là chuyện hoàng thượng hạ chỉ, Viên Thừa Tướng cũng không dám chậm trễ.

Viên gia lớn nhỏ trái lại tất cả đều là mặt lạnh, Viên Chiêu Quân tươi cười như không sao cả khiến người nhân gia cực kỳ tức giận.

Thái tử tự mình tới cửa đón dâu, Viên Thừa Tướng còn là kiếm đủ mặt mũi, mà Viên Chiêu Quân cũng là xuất tẫn danh tiếng. Ngày kế, Kinh Thành không người nào không nhớ thái tử phi Viên Chiêu Quân.

Vũ Văn Dục khuôn mặt đẹp càng làm cho đông đảo khuê nữ nhà quyền quý đối với Viên Chiêu Quân là đố kỵ. Viên Chiêu Quân tâm tình khá một chút, cũng không để ý lễ nghi cổ đại, ở thời điểm đón dâu, cười đối với Vũ Văn Dục nói: "Điện hạ, ta có thể không ngồi kiệu, cùng ngươi cỡi ngựa không?"

"Tùy ngươi." Vũ Văn Dục trên mặt lại xuất hiện nụ cười cưng chiều, khẽ nâng tay Viên Chiêu Quân, thủ hạ vừa dùng lực liền đưa Viên Chiêu Quân ôm vào trong ngực lên ngựa.

Khiến Viên Tiểu Điệp nhìn càng thêm giận đến không được, "Viên Chiêu Quân, ngươi tỏ vẻ đúng không! Một ngày nào đó ta muốn ngươi đầu chó tới tế vong linh mẫu thân ta." Viên Tiểu Điệp nhìn nụ cười của Viên Chiêu Quân cơ hồ mất khống chế, nếu không phải Viên Thừa Tướng kéo nàng, nàng sợ là đã xông ra ngoài.

Một đôi tân nhân, đều là thân màu đỏ vui mừng, dưới ánh mặt trời ngồi trên lưng ngựa chậm rì rì trên ngã tư đường đi lại, hai người tuyệt sắc dung nhan khiến bao nhiêu người hâm mộ, lại có bao nhiêu người đưa tới lời chúc phúc.

Một đôi y hệt thần tiên như vậy, đám người chúc phúc cho tới khi vào đến hoàng cung, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng họ biến mất/.

Hoàng thượng hoàng hậu chủ trì hôn lễ, hai người càng thêm phối hợp không chê vào đâu được, cho dù ai cũng nghĩ không đến, một đôi thần tiên quyến lữ sau khi lạy ba lạy kết thúc buổi lễ, đi vào động phòng cũng là tình cảnh khác người.

Vũ Văn Dục đưa Viên Chiêu Quân vào trong tân phòng sau khi bị Vũ Văn Nhạc cùng Vũ Văn Nhân lôi kéo đi uống rượu.

Thấy Vũ Văn Dục sau khi đi, Viên Chiêu Quân liền bỏ đồ trang sức trên đầu xuống, đói bụng rồi, vốn định ăn một chút gì, thấy trên bàn chỉ có bánh ngọt trái cây, nàng tùy ý cầm ăn.

Trong tân phòng chỉ có một mình nàng, hoàn toàn là bởi vì Vũ Văn Dục thích sạch sẽ không cho phép người ngoài tiến vào. Vì vậy nàng trong tình huống làm chủ nơi này. Nàng mặc y phục hỉ sự, tóc tản ra, trong miệng không ngừng nhai mấy thứ linh tinh, ăn được nên vui vẻ, chân còn đặt lên băng ghế khác động đậy.Trong miệng nói lẩm bẩm, " Ăn uống no đủ để động phòng tốt, tối nay ôm mỹ nam ngủ." Nàng lúc nói trên khuôn mặt còn lộ ra nụ cười dâm tà.

Trời vừa tối, Vũ Văn Dục trở về đến tân phòng, đẩy cửa liền nghe được âm thanh nữ ngáy to, nhìn lại thấy mọi nơi đều là trang sức trên đầu Viên Chiêu

Quân tháo ra, Vũ Văn Dục không khỏi nhăn mày lại.

Nghe âm thanh cửa vang, Viên Chiêu Quân mở mắt ra, thấy Vũ Văn Dục đi về phía nàng, nàng không khỏi nhanh chóng ngồi dậy, cười hắc hắc nói: "Phu quân, làm vợ chờ ngươi thật lâu."

Nghe nàng cố làm âm thanh dịu dàng, Vũ Văn Dục ở trong lòng cười, nhưng mà trên mặt lại không lạnh không nóng nói: "Thật sao?"

"Ha ha, đương nhiên rồi" Viên Chiêu Quân nói xong, đem khăn voan đã lấy xuống đội lên đầu, hì hì nói: "Đến đây đi! Trước vạch trần khăn voan."

Vũ Văn Dục mặt xem dáng vẻ kịch vui, tiến lên đẩy khăn voan ra, ôn hoà nói: "Như vậy có ý sao?"

"Có, đương nhiên là có. Này kết hôn đương nhiên phải vạch khăn voan, còn có muốn uống rượu giao bôi." Viên Chiêu Quân cười, nhanh chóng chạy đến trước bàn rót đầy hai ly rượu, đem một ly đưa tới Vũ Văn Dục trước mặt, nói: "Đến đây đi, uống ly rượu giao bôi."

Vũ Văn Dục hết sức bị động nhận lấy rượu, suy nghĩ một chút, phối hợp cùng Viên Chiêu Quân uống rượu giao bôi. Sau đó ngồi ở trên ghế cười nhưng không cười nhìn Viên Chiêu Quân.

Thấy Vũ Văn Dục phối hợp như vậy, trong lòng nàng hết sức vui mừng, đồng nhất vui mừng, nghe thấy được Thuần Dương Chi Khí liền kích động, nhìn Vũ Văn Dục trong lòng suy nghĩ những hình ảnh cấm trẻ nhỏ, mặt nàng cũng đỏ, nhịp tim cũng tăng nhanh, mắt cũng bắt đầu toát ra lửa dục. Nhìn Vũ Văn Dục khuôn mặt tuyệt sawcsm thân thể cũng không chịu khống chế, một bộ nhanh như hổ đói vồ mòi đánh tới Vũ Văn Dục.

Nào biết Vũ Văn Dục trong lúc nàng mau ôm lấy hắn liền lách người rời đi tới băng ghế cách mấy thước.

Viên Chiêu Quân căn bản là không có nghĩ đến Vũ Văn Dục sẽ tạm thời chạy trốn, trực tiếp liền bị té chổng cả vó, nằm trên mặt đất ô ô kêu, " Tên giết người Vũ Văn Dục, làm sao ngươi có thể đối xử với lão bà đây?"

Hai chữ lão bà Vũ Văn Dục nghe được không hiểu ra sao, nghĩ lại, có khả năng là ý chỉ vợ con. Thấy nàng té thảm, trong lòng hắn không khỏi có chút đau lòng, lại cười nói: " Ngươi không nói ta đừng cởi."

Nói gì vậy? Viên Chiêu Quân coi như là mở to mắt thêm kiến thức. Từ dưới đứng lên, xoa lỗ mũi hồng hồng bị té nói: " Choáng nha, ngươi ý nghĩ thế là giả bộ vô tội, thật vô sỉ."

Vũ Văn Dục nhếch miệng lên, nhìn động tác nàng cảm thấy rất có thú vị, ở nơi nào chỉ cười không nói.

Viên Chiêu Quân thở phì phò ngồi ở trên giường, nhìn Vũ Văn Dục một cái lạnh nhạt nói: "Tới đây, cho phu nhân ngươi thay quần áo." Nàng không có nói một tiếng, hiện tại nàng nói rồi, hắn phải làm sao?

Vũ Văn Dục sững sờ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tức giận, cũng không nói chuyện, cũng chậm cởi y phục của hắn.

Viên Chiêu Quân thấy thế trong lòng vui vẻ, cười nói: "Không ngờ Điện hạ biết phối hợp, ha ha, ta thích."

Nàng nói vừa dứt, Vũ Văn Dục cởi hết áo khoác, đi tới trước giường, ở Viên Chiêu Quân còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, đưa tay liền điểm huyệt đạo của nàng, nàng cứ như vậy bị nằm yên,

Tiếp hắn cúi người ôm nâng nàng đi tới ghế nằm trước, đem nàng an trí ở trên ghế dựa, cười nói: "Phu nhân, ngươi liền an tâm ngủ đi, vi phu sẽ không đánh nhiễu ngươi."

Nhìn hắn trở lại trên giường, Viên Chiêu Quân giận dữ ngút trời quát: "Vũ Văn Dục, khốn kiếp." Hừ, nàng chính là tin tưởng hắn có thể vây khốn nàng, nàng nhất định phải tự động bỏ huyệt đạo.

Anh Thái tử này rất biết trêu người

"Quá náo loạn, ngủ." Vũ Văn Dục hình như muốn nói tắt đèn ngủ, giơ tay lên liền điểm huyệt Viên Chiêu Quân: Huyệt câm.

Viên Chiêu Quân đang muốn mở miệng mắng nữa, lại bị điểm huyệt, miệng há cứ như vậy giương không thể động, trừng mắt ở trong lòng mắng, "Vũ Văn Dục, ngươi hèn hạ đồ vô sỉ, chờ ta giải huyệt, nhất định khiến ngươi biết Viên Chiêu Quân ta lợi hại."

Vũ Văn Dục tuy nói đoán được Viên Chiêu Quân ở trong lòng nói hắn nói xấu, lại cười nhắm hai mắt lại, trong lòng suy nghĩ, hắn Vũ Văn Dục hắn điểm huyệt chưa có người nào có thể giải được trong mấy canh giờ, cho nên hắn có thể an tâm ngủ.

Tâm tình quá tốt, Vũ Văn Dục giấc ngủ rất sâu, trong giấc mộng trên mặt đều mang nụ cười.

Viên Chiêu Quân lòng yên tĩnh, nhắm mắt bắt đầu dựa theo phương pháp vận dụng công lực giải huyệt mà Nhị sư phụ đã dạy, khí lưu cường đại trong thân thể vận hành, lần lượt thử cởi ra huyệt đạo, lại lần lượt thất bại.

Phương pháp điểm huyệt của Vũ Văn Dục vô cùng kỳ lạ, người bình thường là không có biện pháp giải ra, người bị điểm huyệt sau tám canh giờ mới tự động hủy huyệt đạo, nhưng Viên Chiêu Quân hiện tại vội vã cởi ra huyệt đạo, đem tất cả phương pháp giải huyệt của sư phụ mà lần lượt giải huyệt, nhưng không có kết quả, đối mặt tình huống như thế, nàng hết sức nhục chí. Thầm nghĩ , Vũ Văn Dục công lực thật sự là cường đại, còn có thể điểm

huyệt một cách công phu như vậy, có thể nói là cao thủ trong cao thủ.

Không giải được huyệt đạo, nàng cũng không buồn ngủ, suy nghĩ một chút, bắt đầu lẩm nhẩm khẩu quyết Tam Dương thần công, từ từ vận hành lực lượng trong cơ thể cường đại, khí lưu cường đại trong thân thể kinh lạc lưu động, từ từ toàn thân nàng toát mồ hôi, cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể của nàng trở nên hưng phấn khác thường , có thể là ngửi thấy mùi Vũ Văn Dục trên người, khí huyết bắt đầu vận hành, trong lòng nàng quýnh lên, nghĩ khí lưu quy thuận bên trong thân thể, làm thế nào cũng không được. Trong lòng nàng hoảng hốt, trên tay làm ra một ra dấu tay, khoát tay, một cỗ khí lưu an vị lòng bàn tay xông ra ngoài, sau đó biến mất ở trong không khí.

"Có thể động." Nàng vui mừng nghĩ tới, thiếu chút nữa ngay tại thời điểm này mà phát ra tiếng, vội vàng bịt miệng lại, ngó dáo dác nhìn Vũ Văn Dục đang ngủ thật ngon.

Nàng lặng lẽ đi tới bên giường Vũ Văn Dục, suy nghĩ một chút, đưa tay liền muốn điểm huyệt Vũ Văn Dục, nào biết, Vũ Văn Dục đột nhiên mở mắt, nhàn nhạt hỏi: "Cởi ra huyệt đạo rồi hả ? Xem ra công lực của ngươi lại tăng mạnh không ít."

Vũ Văn Dục trong lúc Viên Chiêu Quân giải bỏ huyệt đạo liền tỉnh, chỉ là hắn vẫn giả bộ ngủ không có mở mắt, biết nàng đi tới trước giường, hắn biết nàng nhất định sẽ ăn miếng trả miếng, vì vậy ngay trước lúc Viên Chiêu Quân ra tay liền tỉnh.

Viên Chiêu Quân bị sợ hết

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đêm tân hôn

"Quá náo loạn, ngủ." Vũ Văn Dục hình như muốn nói tắt đèn ngủ, giơ tay lên liền điểm huyệt Viên Chiêu Quân: Huyệt câm.

Viên Chiêu Quân đang muốn mở miệng mắng nữa, lại bị điểm huyệt, miệng há cứ như vậy giương không thể động, trừng mắt ở trong lòng mắng, "Vũ Văn Dục, ngươi hèn hạ đồ vô sỉ, chờ ta giải huyệt, nhất định khiến ngươi biết Viên Chiêu Quân ta lợi hại."

Vũ Văn Dục tuy nói đoán được Viên Chiêu Quân ở trong lòng nói hắn nói xấu, lại cười nhắm hai mắt lại, trong lòng suy nghĩ, hắn Vũ Văn Dục hắn điểm huyệt chưa có người nào có thể giải được trong mấy canh giờ, cho nên hắn có thể an tâm ngủ.

Tâm tình quá tốt, Vũ Văn Dục giấc ngủ rất sâu, trong giấc mộng trên mặt đều mang nụ cười.

Viên Chiêu Quân lòng yên tĩnh, nhắm mắt bắt đầu dựa theo phương pháp vận dụng công lực giải huyệt mà Nhị sư phụ đã dạy, khí lưu cường đại trong thân thể vận hành, lần lượt thử cởi ra huyệt đạo, lại lần lượt thất bại.

Phương pháp điểm huyệt của Vũ Văn Dục vô cùng kỳ lạ, người bình thường là không có biện pháp giải ra, người bị điểm huyệt sau tám canh giờ mới tự động hủy huyệt đạo, nhưng Viên Chiêu Quân hiện tại vội vã cởi ra huyệt đạo, đem tất cả phương pháp giải huyệt của sư phụ mà lần lượt giải huyệt, nhưng không có kết quả, đối mặt tình huống như thế, nàng hết sức nhục chí. Thầm nghĩ , Vũ Văn Dục công lực thật sự là cường đại, còn có thể điểm huyệt một cách công phu như vậy, có thể nói là cao thủ trong cao thủ.

Không giải được huyệt đạo, nàng cũng không buồn ngủ, suy nghĩ một chút, bắt đầu lẩm nhẩm khẩu quyết Tam Dương thần công, từ từ vận hành lực lượng trong cơ thể cường đại, khí lưu cường đại trong thân thể kinh lạc lưu động, từ từ toàn thân nàng toát mồ hôi, cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể của nàng trở nên hưng phấn khác thường , có thể là ngửi thấy mùi Vũ Văn Dục trên người, khí huyết bắt đầu vận hành, trong lòng nàng quýnh lên, nghĩ khí lưu quy thuận bên trong thân thể, làm thế nào cũng không được. Trong lòng nàng hoảng hốt, trên tay làm ra một ra dấu tay, khoát tay, một cỗ khí lưu an vị lòng bàn tay xông ra ngoài, sau đó biến mất ở trong không khí.

"Có thể động." Nàng vui mừng nghĩ tới, thiếu chút nữa ngay tại thời điểm này mà phát ra tiếng, vội vàng bịt miệng lại, ngó dáo dác nhìn Vũ Văn Dục đang ngủ thật ngon.

Nàng lặng lẽ đi tới bên giường Vũ Văn Dục, suy nghĩ một chút, đưa tay liền muốn điểm huyệt Vũ Văn Dục, nào biết, Vũ Văn Dục đột nhiên mở mắt, nhàn nhạt hỏi: "Cởi ra huyệt đạo rồi hả ? Xem ra công lực của ngươi lại tăng mạnh không ít." [Edit by Mimiwonder -DĐLQĐ]

Vũ Văn Dục trong lúc Viên Chiêu Quân giải bỏ huyệt đạo liền tỉnh, chỉ là hắn vẫn giả bộ ngủ không có mở mắt, biết nàng đi tới trước giường, hắn biết nàng nhất định sẽ ăn miếng trả miếng, vì vậy ngay trước lúc Viên Chiêu Quân ra tay liền tỉnh.

Viên Chiêu Quân bị sợ hết hồn, không vui nhìn Vũ Văn Dục, "Ngươi cho rằng như vậy là có thể vây khốn ta? Hôm nay là tân hôn của chúng ta, làm sao ngươi có thể cùng ta chia giường mà ngủ đây?" Nàng nói qua mặt uất ức, nếu cứng rắn không được sẽ tới mềm đi, hi vọng hắn có thể có một chút tình, tốt bụng để cho nàng lên giường của hắn.

"Ừ, quả thật không thể chia giường mà ngủ." Vũ Văn Dục có bộ mặt phớt tỉnh gật đầu đồng ý, khóe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

"Có thật không?" Viên Chiêu Quân thụ sủng nhược kinh, nói qua nhảy lên giường đi.

Vũ Văn Dục thấy thế, giơ tay lên lại điểm huyệt của nàng, cười nói: "Cùng giường tự nhiên không thành vấn đề, chẳng qua ta không thích nữ nhân động quá tốt."

Nàng bị định trú rồi, hắn tự tay chụp tới liền đem nàng vớt trong ngực, sau đó đem nàng đặt ở chỗ trống bên người hắn, cười nói: "Nếu như ngươi muốn như vậy, thái tử phi ta sẽ không có ý kiến đi!"

"Điện hạ, làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy đây? Tuy nói chúng ta là ở trên cùng một cái giường rồi, nhưng chúng ta như vậy chuyện gì cũng không làm được nha! Này xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta chớ lãng phí thời gian, được không?" Tuy nói bị điểm huyệt, nàng ít nhất lên giường của hắn, cách hắn càng gần, vì thế Viên Chiêu Quân tin tưởng thái tử là thích mềm không thích cứng .[DĐLQĐ]

Nhìn nàng bộ dạng ôn thuần, Vũ Văn Dục thật đúng là động lòng, cười hỏi: "Đều nói chuyện vợ chồng thì yêu nhau mới có thể làm được, ngươi nói chúng ta là yêu nhau sao?"

Viên Chiêu Quân do dự một chút, họ quả thật không phải yêu nhau, nàng cũng biết muốn làm chuyện vợ chồng thì phải yêu nhau, nhưng nàng đây là vì mạng sống, nàng cũng không thể nào lựa chọn.

Thấy nàng do dự, Vũ Văn Dục lại có chút thất vọng, trong lòng trống không không có cảm giác, hắn tái mặt nói: "Nếu như vậy, ngủ." Sư phụ nói muốn người theo ý muốn thì tâm sẽ phải khó khăn, quả thật không giả.

Nhìn sắc mặt hắn tái nhợt, Viên Chiêu Quân đột nhiên biết Vũ Văn Dục muốn đáp án chính là cái gì, cười nói: "Điện hạ, ta là yêu ngươi ."

"Nói láo cũng nên nói đúng lúc." Hắn nhàn nhạt nói xong, mặt lạnh lẽo chậm rãi nằm ở bên người nàng.

"Vũ Văn Dục, sẽ không thật yêu ta đi!" Viên Chiêu Quân mặt tươi cười hỏi.

"Dĩ nhiên không phải." Hắn lạnh lùng trả lời, nếu lòng của nàng không có ở trên người hắn, hắn tại sao muốn nàng biết tâm ý của hắn. Hắn là thái tử, hắn cũng kiêu ngạo.

"Cũng biết sẽ là dạng này, làm sao ngươi biết yêu ta đây? Xem ra ta thật sự là muốn hơn nhiều." Viên Chiêu Quân lầm bầm lầu bầu nói xong,

Biết Vũ Văn Dục không thích nàng, trong lòng lại có chút nhàn nhạt cảm giác mất mác. Này Vũ Văn Dục thật là một tên quái nhân, nàng còn tưởng rằng hắn là có chút thích nàng, nàng trong lòng hắn là không cùng một dạng với nữ nhân khác, nhưng là bây giờ xem ra cũng không phải là như vậy. Nhưng hắn tại sao muốn đồng ý muốn kết hôn nàng đây? Thật chẳng lẽ là bởi vì quan hệ của sư phụ hắn?

Vũ Văn Dục không nói lời nào, qua thật lâu, nàng đột nhiên nói: "Vũ Văn Dục, chúng ta làm giao dịch được không?"

"Nói đi!" Nghĩ tới nàng đối với mình tuyệt không thích, tim của hắn ê ẩm, chẳng lẽ người trong lòng nàng là sư huynh? Nếu không nàng tại sao phải nhường sư huynh của nàng cùng nàng vào thái tử điện.

"Một lần, liền một lần, ngươi giúp ta được không? Ta nguyện ý thay ngươi làm bất kỳ ba việc." Nàng nghĩ có lẽ biện pháp như thế có thể làm.

Nơi nào biết Vũ Văn Dục đột nhiên hết sức tức giận, nghiêng người quay đi, "Không có điều kiện." Nói xong cũng không bao giờ để ý tới Viên Chiêu Quân rồi.

Viên Chiêu Quân thấy thế, nói: "Vũ Văn Dục, làm sao ngươi có thể như vậy, cầu xin cũng xin ngươi, ép buộc cũng ép buộc rồi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới nguyện ý cùng ta làm chuyện kia nha!"

Vũ Văn Dục không nói lời nào, nàng lại nói: "Một mình ngươi đấng mày râu thế nào hẹp hòi đây? Cứ chuyện nhỏ một chút như vậy, ngươi lại so đo như vậy sao? Ngươi theo ta đều được hôn, chúng ta nếu không có da thịt vợ chồng, ngươi nói trong cung người khác sẽ nhìn ta thế nào, còn có người nào không biết điều lại hiểu lầm thái tử về phương diện kia?" Hiện tại nếu có thể chọc giận hắn, cũng là phương pháp thật tốt.

Nghe nàng nói hắn không được, hắn thật muốn đem nàng ngay tại chỗ làm rồi, nhưng hắn không thể mắc mưu nàng, vì vậy hắn nỗ lực đều lơ đi, tiếp tục ngủ.

Viên Chiêu Quân lại nói vừa thông suốt lộn xộn lung tung, nhưng Vũ Văn Dục không mắc mưu, không để ý tới nàng, nàng cuối cùng cũng mệt mỏi, liền ngủ mất rồi.

Nhưng Vũ Văn Dục cũng không có ngủ, nghe nàng phát ra đều đều tiếng hít thở, đang xác định nàng ngủ, hắn xoay người, nhìn nàng dung nhan mỹ lệ của nàng, cuối cùng hắn nhẹ nhàng điểm huyệt ngủ của nàng, sau đó thận trọng đem nàng ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Háo sắc kỳ quái

Đến buổi sáng, hắn giải huyệt đạo cho nàng, thấy nàng ngủ ngon, hắn không có nhẫn tâm đánh thức nàng, để cho nàng ngủ đến khi tự tỉnh lại.

Viên Chiêu Quân, chung quanh không thấy bóng người, vội vội vàng vàng mặc y phục rửa mặt sau đó vọt ra khỏi tẩm cung, vừa tới cửa, Quả Tĩnh bưng một khay nói: "Sư muội cuối cùng cũng tỉnh , mau tới ăn điểm tâm."

"Ta không ăn, ta phải đi thỉnh an hoàng hậu nương nương trong cung." Đây là cung nữ nói cho nàng biết quy củ, nàng thế lại ngủ quên, điện Phượng nghi không chừng hiện tại đang náo động người xem rồi.

"Ăn cùng đi." Vũ Văn Dục đột nhiên xuất hiện. Hắn nói xong lôi kéo tay của nàng, không để ý đến ý của nàng mà kéo đến thư phòng.

Quả tĩnh thấy sau nở nụ cười dịch đạo: "Đúng nha, trước ăn lại đi." Nói qua bưng đồ ăn vào phòng.

Viên Chiêu Quân có chút bị động vào phòng, ngồi ở trước bàn, thấy Qủa Tĩnh múc cháo cho nàng ,nói: "Sư huynh ngươi ăn rồi sao? Chưa thì cùng nhau ăn đi!"

Vũ Văn Dục nghe xong, sắc mặt rất lạnh nhìn hai người. Lúc này có thị vệ đưa thức ăn tới, hơn nữa thay Vũ Văn Dục xới cơm mới lui ra.

"Ta đã ăn qua rồi." Quả Tĩnh dịu dàng cười, tối hôm qua hắn cả đêm không ngủ được, Tại thời điểm Vũ Văn Dục động phòng hắn liền núp trong bóng tối lặng lẽ quan sát động tĩnh, khi hắn nghe được Viên Chiêu Quân mắng Vũ Văn Dục khốn kiếp, an tâm phần nào, nhưng là hắn còn không hề rời tẩm điện thái tử, mà lại ở trên cây cả đêm gió lạnh.

Nhìn Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục ngồi đối diện nhau ăn bữa sáng, Quả Tĩnh trong lòng ê ẩm, nghĩ tới về sau muốn cùng sư muội cùng nhau ăn cơm sẽ trở nên rất khó. Nhưng này không phải là chủ ý của chính hắn sao? Là hắn muốn nàng gả cho Vũ Văn Dục, đến gần Vũ Văn Dục. Dù hắn có nhiều hơn nữa, hắn cũng không thể khiến sư muội làm mất mạng.

Viên Chiêu Quân ăn gì cũng như chưa từng ăn, ngủ cả đêm cũng đói bụng, ăn thỏa thuê mới rời khỏi bàn, nhìn thức ăn còn dư lại đột nhiên liền nghĩ đến Quả Khế, nếu là Quả Khế thì tốt, nàng đi tới chỗ nào là có thể ăn được nơi đó, bên cạnh luôn có Qủa Khế chuẩn bị thức ăn vặt cho nàng, hiện tại bên người nàng cũng chỉ có sư huynh, nhưng sư huynh song lại là nam nhân, sao có thể biết thứ nàng cần.

Nhưng Viên Chiêu Quân không biết nhất cử nhất động của nàng đều thu vào tầm mắt của Qủa Khế cùng Vũ Văn Dục, hai người không hẹn mà cùng ở trong lòng nghĩ tới việc làm túi thức ăn cho nàng, như vậy nàng có thể muốn ăn lúc nào cũng được.

Quả Tĩnh thành người hầu của Viên Chiêu Quân, một đại mỹ nam đi theo Viên Chiêu Quân bên cạnh càng làm cho hậu cung nữ nhân không ngừng hâm mộ. Nhìn thái tử cùng Viên Chiêu Quân cùng xuất hiện, những nữ nhân kia không hẹn mà cùng ở trong lòng hận Viên Chiêu Quân. Dĩ nhiên, lấy danh đến điện Phượng Nghi thỉnh an, trong lòng Viên Tiểu Điệp hận ý sâu nhất.

Muội muội Tả Tướng Triệu Mạc Triệu Tử Dương cũng ở đây, thấy hai đại mỹ nam cùng Viên Chiêu Quân xuất hiện, không vui hừ lạnh một tiếng.

Đức phi mẫu thân Vũ Văn Nhân trong lòng có tính toán, cười nói: "Thái tử phi tới? Đã qua thời điểm thỉnh an rồi. Cái này không biết còn tưởng là hoàng hậu tỷ tỷ quản giáo nàng dâu không nghiêm ngặt đây?"

Hoàng hậu tiếu a a đi tới bên cạnh Vũ Văn Dục, "Dục nhi cũng tới, nhanh ngồi đi!" Nói qua tiến lên một bên kéo tay Vũ Văn Dục, một bên kéo tay Viên Chiêu Quân nói: "Đức Phi muội muội như vậy sẽ dọa hư hai đứa bé , này đêm tân hôn, trễ chút liền bỏ qua đi!" Nàng dâu cùng con trai mình sao có thể để cho người khác làm khó.

Đối với phương pháp hoàng hậu xử lý, Viên Chiêu Quân rất tán thưởng, trong lòng suy nghĩ hoàng hậu thật không phải người bình thường, khó trách Đức Phi đấu cả đời cũng không có thắng hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, không khỏi cười, nói: "Thái tử phi mũi là thế nào?"

Vừa nhắc tới lỗ mũi, Viên Chiêu Quân liền nghĩ đến tối ngày hôm qua nàng muốn ôm thái tử lại bị té như chó ăn phân, thở phì phò nhìn Vũ Văn Dục một cái, thấy Vũ Văn Dục mặt hả hê, nàng không khỏi ở trong lòng mắng một tiếng, sau đó nỡ nụ cười quay đầu nhìn hoàng hậu nói: "Còn có thể là thế nào? Còn không phải là thái tử điện hạ háo sắc kỳ quái, không có nặng nhẹ, hôn thành như vậy." Nàng nói xong còn cố ý mặt cúi đầu mà xin lỗi.

Mọi người vừa nghe, cũng hướng thái tử làm ra ánh mắt quái dị, hôn lỗ mũi? Này háo sắc thật sự có chút lạ.

Vũ Văn Dục bị mọi người thấy được một mặt vẻ lúng túng, nữ nhân này thật là quá biết nói hưu nói vượn rồi, nhìn hắn thế nào trừng trị nàng.

"Chúng ta đều là trưởng bối, tự nhiên sẽ tha thứ thái tử phi đã trễ, chỉ là nàng dâu cũng nên kính trà trưởng bối đi!" Đức Phi cũng không phải là hạng người thiện lương, thấy thái tử cùng thái tử phi tình cảm có vẻ rất tốt, trong lòng càng thêm không thăng bằng, không có việc gì cũng có thể tìm chút chuyện gây sự.

"Dĩ nhiênrồi, chỉ là này kính trà mình cũng có quy tắc, ta liền trước kính mẫu hậu đi!" Viên Chiêu Quân cười cầm ly trà trong khay trên tay cũng nữ đi đến ngồi xuống trước thân thể mẫu hậu nói: "Mẫu hậu uống trà."

"Được, ngoan." Hoàng hậu nhận lấy uống trà, cầm đáp lễ cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân nhận lấy quay đầu lại liền đem đáp lễ đặt ở bên cạnh trong khay cung nữ .

Tiếp theo đó là hướng Đức phi kính trà rồi, Viên Chiêu Quân vẻ mặt tươi cười đi tới trước mặt Đức Phi, còn chưa có châm trà, Đức Phi mặt âm hiểm cười nói: "Trà này ta chỉ uống Tây Hồ Long Tĩnh."

Đức Phi dứt lời một cung nữ bưng nước trà nóng đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân.

Nhìn trà nóng bốc hơi, Viên Chiêu Quân ở trong lòng thầm mắng, lão hồ ly, cùng ta đấu, ta muốn ngươi chịu không nổi. Nàng nhận lấy ly trà rót đi tới trước mặt Đức Phi, thân thể nửa ngồi nói: "Đức Phi nương nương mời uống trà."

Đức Phi đưa tay đón, vừa đụng đến ly trà vốn muốn cố ý đổ nước tràlên Viên Chiêu Quân, hơn nữa còn muốn cho Viên Chiêu Quân an một tội danh, nơi nào biết, Viên Chiêu Quân cũng không có buông tay, dùng chút nội lực nâng ly trà, thấy Đức Phi vươn tay thì nhanh chóng kéo Đức Phi tay hung hăng đặt ly trà bên ngoài, vẻ mặt tươi cười nói: "Đức Phi nương nương, nước trà nóng cẩn thận chút."

Một tay khống chế Đức Phi, một cái tay khác chọt nhẹ, nhanh chóng kéo tay Đức Phi đặt lên lòng bàn tay, nói: "Như vậy cũng không nóng."

Nước trà rất nóng, cái ly cũng vô cùng nóng, Đức Phi bị phỏng phải rống giận, lại bị Viên Chiêu Quân vượt lên trước một bước nói: "A, hoàng thượng tới."

Đức Phi luôn luôn trước mặt Hoàng đế giả bộ thành thạo, nhất định là sẽ không tức miệng mắng to, Viên Chiêu Quân lời kia vừa thốt ra, nàng còn tưởng rằng là thật, nghiêng đầu hướng cửa điện Phượng Nghi nhìn.

Viên Chiêu Quân trong lúc xoay người, thủ hạ vừa dùng lực, một thanh liền Đkéo ghế Đức Phi lên, tiếp dưới chân một phan liền đem Đức Phi cho quấy ngã trên mặt đất.

"Đức Phi nương nương, ngươi làm sao vậy? Hoàng thượng còn chưa tới, ngươi đừng gấp như vậy quỳ lạy nha!" Viên Chiêu Quân trong lòng buồn cười, này nước trà đã sớm cùng nhau vẩy vào trên người Đức Phi, bỏng đến thân thể nàng không ngừng run run, trong miệng cũng thầm than: "A, thật là đau."

Cung nữ Đức Phi thấy thế đều tiến lên phía trước đỡ Đức Phi, Đức Phi đứng lên, nhìn Viên Chiêu Quân liền tức giận đằng đằng quát: "Thái tử phi, ngươi lại dám đẩy ngã Bổn cung, người đâu! Đem thái tử phi kéo tới trước mặt hoàng thượng trị tội."

Viên Chiêu Quân ha ha cười, trốn sau lưng thái tử cùng hoàng hậu, "Mẫu hậu, là Đức Phi nương nương tự mình té, nhi thần oan uổng." Nàng bộ dáng ra vẻ vô tội, chân tướng là bị oan uổng .

Vũ Văn Dục cau mày, lạnh lùng nói: "Các ngươi nhìn thấy Đức Phi té thế nào?"

"Đức Phi nương nương tự mình ngã xuống." Thái tử nói chuyện, không người nào dám không nghe lệnh, đều sợ hãi cúi đầu nói là Đức Phi tự mình ngã xuống.

Đức Phi thấy thế, giận đến không được, trên người cũng phỏng rồi, nàng mau rời đi tìm ngự y.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hạ độc

Khi Đức Phi rời đi, Triệu Tử Dương nhìn Viên Chiêu Quân một cái cũng đi theo.

Viên Tiểu Điệp lại không phục, ở bên cạnh Trang phi nương nương nhỏ giọng nói: “Rõ ràng chính là Viên Chiêu Quân đẩy ngã Đức Phi, những người này thật là không rõ phải trái.”

Trang phi vẻ mặt tươi cười, nàng luôn luôn không thích cung đình, cũng bởi vì nàng không tranh không đoạt ở hoàng cung mới có một chỗ đứng, nhưng bây giờ Viên Chiêu Quân hại chết tỷ tỷ nàng, đây chính là đại thù, coi như nàng độ lượng nhưng cũng nuốt không trôi khẩu khí này.

Viên Tiểu Điệp ở bên tai Trang phi nương nương nói: "Mẫu thân ta bị chết thật thê thảm, chính là Viên Chiêu Quân một chưởng đánh chết mẫu thân ta ."

Vừa nghĩ tới chị chết, Trang phi trong lòng hết sức tức giận, mẫu thân tiểu Điệp là tỷ tỷ duy nhất của nàng, trong nhà các huynh đệ còn lại cũng bị thái tử dụng kế hoàng thượng hạ chỉ chém thủ, này mười mấy mạng người, muốn nàng như thế nào buông.

Trong cung phi tần có địa vị cũng chỉ có mấy vị, Trang phi coi là một trong số đó, Viên Chiêu Quân trước cùng Đức Phi kính trà tự nhiên cũng cùng Trang phi kính trà.

Trang phi nhìn kết quả của Đức Phi, không dám ra vẻ, cầm trà uống đáp lễ không hề nói gì.

Viên Tiểu Điệp thấy thế nén giận, này Viên Chiêu Quân thật là quá khinh người, nàng không thể lãng phí cơ hội này. Nàng nghĩ tới lặng lẽ thối lui khỏi đại sảnh điện Phượng Nghi, ra cửa, lặng lẽ đi phòng trà. Thấy cung nữ pha trà đi ra cửa, nàng thừa cơ ở ra tay trong nước trà, cung nữ đưa trà tới của điện Phượng Nghi đúng lúc nàng ra tay xong, nàng mới lặng lẽ theo đuôi cung nữ lại lần nữa trở lại điện Phượng Nghi.

Nhắc lại thời gian quá khứ, đến khi Viên Tiểu Điệp kính trà cho Hiền phi thì nước trà đã lạnh, vì vậy cung nữ mới lui ra lấy nước trà. Trà này chính là Viên Tiểu Điệp đã ra tay bỏ độc.

Viên Chiêu Quân cầm lấy cái ly, đem ly trà rót nước trà, này trong nước trà một cỗ quái vị khiến trong lòng nagf vô cùng không thoải mái, không biết là vì sao, nàng liền muốn cách xa nước trà này. Nàng nghĩ thầm, chẳng lẽ nước trà này có vấn đề? Thật ra thì nàng không biết, nàng luyện Tam Dương thần công tới nay, khứu giác nàng càng lúc càng nhạy cảm.

Nàng nhìn cung nữ đưa trà,, thấy vẻ mặt bình thản, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều? Nhưng nàng chỉ chớp mắt, ánh mắt liền quét đến Viên Tiểu Điệp thù hận trong ánh mắt, cũng không biết là nghĩ như thế nào, Viên Chiêu Quân cười nói: "Trà này không phải là hoa trà mà Hiền phi thích sao?" Thật ra thì nàng cũng không biết Hiền phi thích uống trà gì, nàng chỉ là nói lung tung, có hoàng hậu nương nương cùng thái tử ở đây, nàng tin tưởng Hiền phi sẽ cho bọn họ mặt mũi nhận lời nói của nàng. Tuy nói nàng không dám chắc nước trà này có vấn đền, nhưng là nàng không muốn mạo hiểm, nếu thật xảy ra chuyện gì, nàng liền khó chối tội này rồi. Coi như nước trà này không phải nàng chuẩn bị, nhưng là hoàng hậu nương nương cũng sẽ bất lợi, hoàng hậu nương nương mẫu thân Vũ Văn Dục, nếu nàng đắc tội, Vũ Văn Dục một cái hận sợ là càng sẽ không để cho nàng hút Thuần Dương Chi Khí rồi.

Hiền phi vừa nghe Viên Chiêu Quân nói nàng thích uống Hoa Trà, nhìn hoàng hậu một chút, cũng coi là làm cá thuận nước giong thuyền, cười nói: "Không tệ, Bổn cung thích hoa trà."

"Nếu như vậy, không bằng ta kém cỏi pha Hoa trà cho các vị nương nương." Tới thời điểm, nàng thấy điện Phượng Nghi bên trong trồng hoa hồng, đúng lúc hoa nở, nàng nghĩ ra biện phát ngâm hoa hồng trong trà.

Cung nữ nước trà cứ như vậy gác lại, Viên Tiểu Điệp thấy ở trong lòng giận đến không được, thân thể mơ hồ run rẩy rẩy, móng tay càng thêm đâm sâu vào da thịt mình mà không biết.

Mọi người không ngờ Viên Chiêu Quân còn có thể pha trà, cùng đi theo nàng ra ngoài điện hái hoa, tiếp đó lại đi mang nước tới phòng già.

"Nghe nói mẫu hậu có thói quen lấy sương sớm, nếu như có thể mà nói, nhi thần muốn mượn mẫu hậu một chút để nấu trà." Viên Chiêu Quân cũng không biết lộ thủy pha trà hiệu quả như thế nào, nhưng mà ở hiện đại nàng thích uống Hoa Trà, thường xuyêntự mình pha hoa trà uống..., này pha trà cũng coi như có chút kinh nghiệm.

Vào thời điểm nàng dâu mình lấy lại mặt mũi, hoàng hậu tự nhiên ủng hộ, vì vậy sảng khoái sai người lấy sương sớm.

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh hai người nhìn Viên Chiêu Quân nấu nước pha trà, đều là mặt kinh ngạc, không ngờ nàng còn có thể làm những thứ này, thật đúng là đa tài đa nghệ.

Vũ Văn Dục càng thêm nghĩ đến, ngày nào đó hắn cũng muốn uống Hoa trà do nàng nấu.

Trà nấu xong, đoàn người lại trở về điện Phượng Nghi, Viên Chiêu Quân đầu tiên rót cho hoàng hậu một ly trà, sau đó rót một ly đưa đến trước mặt Hiền phi, nói: "Hiền phi nương nương uống trà."

Hoàng hậu cùng Hiền phi vừa uống trà, trà này quả nhiên mùi thơm ngát vô cùng, là mùi vị nàng chưa từng uống qua, hoàng hậu ca ngợi nói: "Trà ngon."

Hiền phi cũng phụ họa nói: "Thái tử phi thật là đa tài đa nghệ, trà này càng thêm nhất tuyệt." Nàng nói qua cầm đáp lễ, cũng coi là nghi thức kính trà hoàn tất.

Phải nói tư vị trà này như thế nào, thật ra thì cũng không giống như hoàng hậu và hiền hpi nói tốt như vậy, chỉ là hoàng hậu là vì giành lại mặt mũi, mà Hiền phi giữ mặt mũi cho hoàng hậu cùng thái tử, với tư vị trà cũng không tệ nên cũng sẽ tán dương.

Viên Chiêu Quân tự nhiên cũng là hiểu biết rõ người trong hoàng cung sĩ diện thêm với thói quen a dua nịnh hót cho nên thêm chút lợi dụng, thì có hiệu quả như vậy.

Chuyện dâng trà đã xong, nhưng Viên Chiêu Quân không phải là một người dễ bỏ qua, nàng biết trước nước trà có vấn đề, đương nhiên có thể truy xét kết quả.

Vì vậy xoay người rót một chén nước trà đã bị Viên Tiểu Điệp độc thủ, đi tới trước mặt Viên Tiểu Điệp nói: "Thân muội muội của ta, ngươi cũng khát nước đi! Tới uống trà."

Hoàng hậu cùng người bên trong thái tử, Viên Tiểu Điệp trước chính là nghĩ xử lý nước trà cũng không còn tới kịp, thấy Viên Chiêu Quân đem trà cũng đưa tới trước mặt, nàng không thể không nhận.

Nàng nhận lấy nước trà, trong lòng vô cùng sợ, tay đều phát run.

Viên Chiêu Quân tự nhiên cũng biết không có bằng chứng không kịch, cũng không dám nói ra suy đoán trong lòng, chỉ đành phải dùng nước trà tới thử Viên Tiểu Điệp.

Nơi nào biết, Viên Tiểu Điệp hạ quyết tâm, cười trực tiếp liền uống này trà.

Thấy Viên Tiểu Điệp uống trà , Viên Chiêu Quân trong lòng thầm kêu không tốt.

"Tỷ tỷ, ta thật là đau, ngươi. . . . . Hạ độc. . . . . ." Viên Tiểu Điệp chỉ vào Viên Chiêu Quân gục đi xuống.

Viên Chiêu Quân mặt bình tĩnh, không chút hoang mang quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Dục, "Mau thay nàng giải độc!" Viên Tiểu Điệp như vậy sẽ chết, nàng thì khó có thể cởi tội.

"Là độc gì ta đều không biết, muốn ta giải độc như thế nào?" Vũ Văn Dục là có tâm khiến Viên Tiểu Điệp chết, nữ nhân này tự làm tự chịu, hắn được ám vệ báo tình hình, hắn biết độc kia là Viên Tiểu Điệp tự bỏ vào.

"Vũ Văn Dục ngươi nghĩ hại chết ta sao?" Viên Chiêu Quân nhất thời cũng không nhớ thông chuyện này, chỉ muốn đem Viên Tiểu Điệp cứu sống, sau đó sẽ tra chuyện hạ độc.

Vũ Văn Dục còn chưa động, Quả Tĩnh cũng nóng nảy, nói: "Sư muội, cái này phải làm sao?"

Qủa Tĩnh vừa hỏi, Viên Chiêu Quân lập tức có biện pháp, không chút suy nghĩ, đem ngón tay mình cứa vào ly trà đã bị vỡ, sau đó tăng thêm chút nước, đối với quả tĩnh nói: "Sư huynh, giúp một tay cho nàng uống." Bây giờ Viên Tiểu Điệp đã hết sức khổ sở, nàng đã nghĩ, nàng sẽ không như vậy mà chết. Thái tử sẽ cầm thuốc giải cứu nàng. Đến lúc đó nàng có thể nói độc kia cùng thái tử có liên quan, khi đó thì không phải là chỉ liên quan đến một mình thái tử, ngay cả hoàng hậu cùng Viên Chiêu Quân cũng khó trốn khỏi.

Quả Tĩnh giúp một tay mở miệng Viên Tiểu Điệp ra, đem huyết dịch của Viên Chiêu Quân vào miệng Viên Tiểu Điệp

Mấy phút đi qua, Viên Tiểu Điệp sắc mặt chuyển tốt, độc rã dần.

Viên Tiểu Điệp được giải độc, mặt đáng thương khóc, "Tỷ tỷ, làm sao ngươi có thể độc hại ta đây?"

Mọi người cả kinh, đều nhìn về Viên Chiêu Quân.

Đề nghị anh 9 tung chưởng hướng Viên Tiểu Điệp

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Uống rượu trắng ngắm trăng

Viên Chiêu Quân nghe xong, cười, "Muội muội là hồ đồ đi! Ta nếu muốn độc hại ngươi, cần gì phải cứu ngươi?"

Mấy phi tần nương nương cùng đông đảo cung nữ thái giám nghe xong, đều rất là đồng ý cách nói Viên Chiêu Quân, Hiền phi mở miệng nói giúp vào: "Tam vương phi thật là hồ đồ, thái tử phi nếu muốn giết ngươi cần gì cứu ngươi, nếu như ngươi chết sẽ không có đối chứng, thái tử phi cần gì làm điều thừa."

Mấy nương nương khác cũng nghe xong, cũng phụ họa nói: "Đúng nha, theo thần thiếp thấy Tam vương phi bị hạ độc trở nên hồ đồ rồi, thái tử phi cũng không cần cùng tam vương phi so đo."

"Dĩ nhiên, ta làm sao lại so đo với đồ ngốc." Viên Chiêu Quân cười nhìn gương mặt hận ý của Viên Tiểu Điệp, khom người đỡ Viên Tiểu Điệp dậy hết sức nhỏ giọng nói: "Muội muội thật ác độc, biết rõ có độc còn dám uống." Tuy nói trước nàng cứu Viên Tiểu Điệp, nhưng nàng có thể xác định nàng là biết nước trà có độc, nếu không nàng ta nhận trà tại sao lại run như vậy.

Viên Tiểu Điệp mặt khiếp sợ nhìn gò má Viên Chiêu Quân, hừ lạnh một tiếng, tiếp hất tay Viên Chiêu Quân ra, cười nói: "Đa tạ tỷ tỷ ân cứu mạng."

Lúc này Lệ Phi nương nương cũng nói rồi, "Đúng nha, tam vương phi cũng phải cảm ơn ơn cứu mạng của Thái tử phi, thái tử phi lại dùng máu để giải độc."

Lệ Phi vừa nói, tất cả mọi người nhìn Viên Chiêu Quân, đều tò mò, máu của nàng tại sao có thể giải độc?

Trang phi cũng nhìn ra vấn đề, cười nói: "Nếu không thái tử phi là bách độc bất xâm thân đi!" Nếu chỉ có vậy, trong cung muốn đối phó Viên Chiêu Quân thì càng khó khăn.

Vũ Văn Dục không nói lời nào, Viên Chiêu Quân cũng không nói chuyện, chuyện như vậy nàng không thể thừa nhận, nếu thừa nhận tức là sẽ lãnh nhiều thị phi.

Viên Chiêu Quân không nói lời nào nhưng cũng coi như là cam chịu, lúc này Hiền phi cùng với phi tần khác nghĩ, cũng may họ cùng thái tử phi không có rối rắm, nếu không thì phiền toái.

Mà Viên Tiểu Điệp trong mắt hận ý càng đậm.

Hoàng hậu nơi nào có thể dung tha cho người dám hạ độc ở cung nàng, vì vậy nói: "Người đâu, đi nghiêm tra hạ độc. Nếu tra được là người nào hạ độc, Bổn cung nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha thứ."

"Vâng" công công lĩnh ý chỉ được mệnh đi.

Viên Tiểu Điệp nghe xong, thân thể không khỏi run lên một cái, sau đó nhẹ nói: "Hoàng hậu nương nương, nhi thần thân thể khó chịu, trước hết lui xuống."

"Được rồi! Ngươi trở về nghỉ ngơi thật tốt." Hoàng hậu cười nói.

Trang phi thấy thế bẩm báo sau cũng đi theo Viên Tiểu Điệp lui ra. Các khác phi tần cũng lui ra, cả đại sảnh chỉ có hoàng hậu, Vũ Văn Dục, Viên Chiêu Quân cùng Qủa Tĩnh.

"Thật là khờ ghê gớm, người ta muốn hại ngươi, ngươi còn cứu nàng." Vũ Văn Dục ôn hoà lầm bầm lầu bầu nói qua.

"Ngươi mới ngu, là ta bưng nước cho nàng uống, mặc kệ như thế nào, nếu Viên Tiểu Điệp chết rồi, ta chính là không làm cũng có tội danh." Viên Chiêu Quân cảm thấy cách làm của nàng cũng không sai, phải biết hậu cung này luật pháp cũng không phải nhân tình, còn nữa một lát Hoàng đế tới, u ám kéo nàng đi ra ngoài chém đầu, nàng không muốn bị chết vô tội.

Hoàng hậu coi như là nghe được vấn đề, "Dục nhi, ngươi nói là Viên Tiểu Điệp là người hạ độc?"

"Ừ." Vũ Văn Dục gật đầu một cái, coi như là trả lời.

Quả Tĩnh đời này là lần đầu tiên thấy trường hợp này, nhận được chính là nữ nhân trong hoàng cung thật đáng sợ, không có một người nào là chịu nhịn.

Hoàng hậu nổi giận đùng đùng, "Viên Tiểu Điệp lại dám ở điện Phượng Nghi ta hạ độc, như vậy, ta muốn nàng phải nếm mùi vị oan uổng." Hoàng hậu nói xong vẫy vẫy tay, bên cạnh đại cung nữ phía trước, nàng một hồi rỉ tai, đại cung nữ liền lui đi làm việc..

Hoàng hậu ở hậu cung tranh đấu mấy chục năm, Vũ Văn Dục không tự nhiên phải là lo lắng an nguy mẫu thân, thấy không sao, nói: "Mẫu hậu chúng ta hồi thái tử điện."

"Được, các ngươi trở về đi thôi! Chỉ là Chiêu Quân cẩn thận chút, này Trang phi cùng Đức Phi thật không đơn giản." Hoàng hậu tự nhiên cũng tra được Viên Chiêu Quân cùng Trang phi và Đức Phi đụng chạm, vì vậy lên tiếng nhắc nhở.

"Cám ơn mẫu hậu." Viên Chiêu Quân cười tạ , đi theo sau lưng Vũ Văn Dục rời đi.

Trở lại thái tử điện, Vũ Văn Nhạc tới, thấy Viên Chiêu Quân vẻ mặt là lạ, "Nhị ca, các ngươi đã trở về?"

"Ừ." Vũ Văn Dục nhàn nhạt trả lời, trực tiếp hướng dược sơn đi.

Viên Chiêu Quân chưa đi theo Vũ Văn Dục, mà là ngừng lại cùng Vũ Văn Nhạc nói chuyện, "Tứ hoàng tử, sao ngươi lại tới đây?"

"Để ta xem ngươi một chút. . . . . .." Vũ Văn Nhạc cười nói, nụ cười trên mặt rõ ràng cả ánh sáng rực rỡ cũng không bằng.

"Ngươi làm sao vậy? Thế nào là lạ?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Ta lạ chỗ nào, không có." Vũ Văn Nhạc nói xong cúi đầu, lại nói: "Chỉ là ngươi không sao chớ!"

"Ta có thể có chuyện gì? Ta thật tốt." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói xong, để chứng minh nàng không có việc gì, còn quay một vòng.

Quả Tĩnh nhìn Vũ Văn Nhạc dáng vẻ quái dị, sinh lòng nghi ngờ.

Nếu không còn chuyện gì rồi, Vũ Văn Nhạc cũng không tiện đi theo sau lưng Viên Chiêu Quân, mà là đi dược sơn.

Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân vào thư phòng, vừa vào thư phòng, Quả Tĩnh liền nói: "Vẫn là chưa có hút tới Thuần Dương Chi Khí?"

Viên Chiêu Quân mặt nhục chí, "Đúng nha, hắn điểm huyệt, cứ như vậy ngủ một đêm, thật là tức chết ta rồi. Chỉ là sư huynh có biện pháp gì khiến Vũ Văn Dục ngoan ngoãn không."

Quả Tĩnh nghe được hai từ, không khỏi nhăn mày lại, trong lòng thật không có mùi vị, tuy nói hắn cho tới nay không hiểu hắn đối với Viên Chiêu Quân tình cảm là cái gì, nhưng là hắn chính là không muốn nàng cùng Vũ Văn Dục quá thân cận. Quả Tĩnh suy nghĩ thật lâu, nói: "Lần này độc hắn sẽ phát hiện, luận võ công chúng ta cũng đánh không thắng hắn, ta xem. . . . . Rượu, đúng, sẽ dùng rượu tới đem hắn uống say."

"Sư huynh, ngươi thật giỏi, phương pháp kia hảo a! Không làm như vậy, tối nay ta liền tìm hắn uống rượu." Nàng không có còn dư lại bao nhiêu cuộc sống, tính tính toán toán chỉ còn mười ngày, nàng còn không giải quyết được Vũ Văn Dục, thì sẽ chết, nàng không muốn chết nha!

Thật ra thì Quả Tĩnh cũng giống thay Viên Chiêu Quân gấp gáp, thời gian này chung sống, để cho hắn thành thói quen, hình như mỗi ngày đi theo phía sau nàng, thành cuộc sống của hắn.

"Nếu như vậy, ta sẽ đi tìm rượu ngon nhất, ngươi buổi tối chỉ cần đem Vũ Văn Dục uống say là đủ." Quả Tĩnh nói xong cũng phi thân rời đi.

Nhìn sư huynh tìm đến cái kia mười mấy vò rượu mạnh, Viên Chiêu Quân không khỏi nuốt nước miếng một cái, "Nhiều như vậy, lấy ra tắm cũng đủ."

"Sư muội tửu lượng của ngươi được không?" Quả Tĩnh lo lắng hỏi.

"Tạm được!" Viên Chiêu Quân cũng không dám xác định, nếu là hiện đại kia, uống hơn năm mươi độ rượu trắng hai cân vẫn là không có vấn đề đấy, nhưng bây giờ thân thể này, nàng còn chưa có từng uống rượu đấy.

"Ta xem như vậy không được, đây là ta cố ý mua cho ngươi thuốc giải rượu, ngươi uống nửa canh giờ trước khi uống rượu, có lẽ có thể đem Vũ Văn Dục uống say." Quả Tĩnh nói.

"Thật cảm tạ sư huynh." Viên Chiêu Quân cầm lấy giải rượu thuốc bỏ vào trong ngực, sau đó xoay người hỏi thị vệ chỗ ở Vũ Văn Dục, trực tiếp đi ngay dược phòng mời Vũ Văn Dục uống rượu.

"Vũ Văn Dục, chúng ta buổi tối cùng nhau ngắm trăng uống rượu đi!"

"Tốt." Vũ Văn Dục không có từ chối, mà phân phó người lấy nước trà cùng bàn ghế ra hoa viên.

Khi hắn thấy Viên Chiêu Quân dọn tới mười mấy vò rượu, không khỏi cười hỏi: "Ngươi xác định chúng ta có thể uống nhiều như vậy."

Viên Chiêu Quân cười hắc hắc nói: "Có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu đi!" Ngươi không thể uống tốt, nếu không ta thế nào đem ngươi uống say đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tối nay có thịt ăn

Vũ Văn Dục hình như tâm tình rất tốt, cười nói: "Không ngờ ngươi còn có thể uống rượu."

"Nói giỡn, Viên Chiêu Quân ta bia tùy tiện rót, rượu trắng một cân rưỡi, người ban thưởng biệt hiệu Tửu Thần." Viên Chiêu Quân thấy Vũ Văn Dục tâm tình tốt, nàng một khi vui mừng tựu đắc chí .

"Bia? Thứ gì?" Vũ Văn Dục mang trên mặt nụ cười nhạt nhòa hỏi.

"Ách. . . . . ." Này muốn giải thích thế nào, càng giải thích vấn đề của hắn nhất định sẽ càng hỏi nhiều đi! Nàng có chút nhức đầu nhìn Vũ Văn Dục khuôn mặt khác thường tươi cười, ách thật lâu mới nói: "Bia chính là một loại rượu hải ngoại, ta là nghe sư phụ ta nói lên, cho nên tùy tiện nói một chút ." Xem ra chính mình nói chuyện vẫn phải là chú ý mới phải, nếu không giải thích thì phiền toái.

"Thì ra là như vậy." Vũ Văn Dục nhỏ giọng nói xong, sau đó lại nói: "Ngươi thật là Tửu Thần?"

"Đó là tự nhiên." Nàng tràn đầy tự tin nói, một là bởi vì rượu cổ đại cồn độ thấp, hai là bởi vì sư huynh đã cho nàng uống thuốc giải rượu. Nàng tin tưởng nàng có thể uống rất nhiều.

Đồ nhắm dọn đủ rồi, Viên Chiêu Quân tiếu a a cùng Vũ Văn Dục rót một chén to, cười nói: " chúng ta cạn."

Nhìn nàng dáng vẻ sảng khoái, Vũ Văn Dục cau mày nghĩ, nữ nhân này là học được ở đâu, thế nào dáng vẻ uống rượu tuyệt không giống như đại gia

khuê tú, giống như là giang hồ nữ hiệp.

Hắn cau mày bưng rượu lên, nào biết Viên Chiêu Quân bưng chén lên cùng hắn vừa đụng, " Cạn." Nàng nói xong ngửa đầu một hơi cạn sạch. Bộ dáng kia cực kỳ sảng khoái.

Vũ Văn Dục nâng lên khóe miệng, sau đó một khâm cạn sạch, giống như nhìn nàng cười chế nhạo.

Viên Chiêu Quân bị nhìn thấy có chút chột dạ, cười hắc hắc nói: "Xem ta làm cái gì? Chưa từng thấy nữ nhân uống rượu nha!"

"Chưa từng thấy qua." Vũ Văn Dục rất nghiêm túc gật đầu, "Chưa từng thấy nữ nhân uống rượu dùng tô uống." Nữ nhân uống rượu đều là dùng ly rượu, này dùng tô uống còn là lần đầu thấy.

"Tô chén nhỏ nhưng mà chỉ đúng là dụng cụ để uống rượu thôi, ngươi không phải rối rắm cái này, chúng ta tiếp tục uống." Viên Chiêu Quân miệng ăn món ngon lại tiếp tục cũng nâng rượu .

"Chậm một chút uống..., sẽ say." Vũ Văn Dục thật sợ nữ nhân này uống rượu sẽ say, không khỏi có chút lo lắng.

"Say sẽ say đi!" Tốt nhất là ngươi say. Viên Chiêu Quân ở trong lòng nghĩ tới.

Nàng bưng rượu lên lại nói: "Uống."

Vũ Văn Dục không để ý tới nàng, nữ nhân này đang liều mạng sao?

Thấy hắn bất động, nàng tâm quýnh lên, mở miệng nói bẩn nói: "Ngươi nha còn chưa phải là nam nhân, uống rượu tại sao có thể như vậy mè nheo."

Nữ nhân này tính khí thật đúng là quái, còn thích nói thô tục, hắn cảm thấy hắn là đầu óc có vấn đề sao? Làm sao lại thích nữ nhân thô tục này.

Cuối cùng hắn bưng rượu lên, nâng cốc uống một hơi cạn sạch. Trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này là muốn đem hắn uống say sao? Hắn hãy theo nàng uống..., hắn cũng muốn nhìn nàng đạo đáy muốn làm cái gì.

Viên Chiêu Quân cười ha hả uống rượu, thấy Vũ Văn Dục phối hợp, vô cùng vui vẻ, nghĩ thầm, tối nay có thịt ăn rồi.

Một người mười mấy chén xuống bụng, Viên Chiêu Quân đầu óc bắt đầu phạm ngất, nhưng vẫn là chưa từ bỏ ý định muốn Vũ Văn Dục tiếp tục theo nàng uống.

Vũ Văn Dục buông bát xuống, từ từ gắp thức ăn, qua thật lâu, cười hỏi: "Viên Chiêu Quân, ngươi nói muốn làm cái gì?"

Viên Chiêu Quân có chút say rồi, cười hắc hắc: "Ta. . . . . Ta. . . . . Muốn đem ngươi uống say." Nàng nói xong, đi từng bước một gần Vũ Văn Dục, nhìn mặt của hắn, bởi vì choáng váng đầu còn lắc đầu một cái, "Nhưng. . . . . Ngươi. . . . . Làm sao ngươi không say đây?"

"Đem ta uống say?" Nữ nhân này không phải là muốn Bá Vương ngạnh thượng cung [1] đi!

"Đúng nha, đem ngươi chuốc say, ta mới sẽ không say nha! Điện hạ. . . . . ." Nàng nói qua đánh một khạc rượu, tiếp tục nói: "Ngươi biết không? Ngươi say, ta liền sẽ không chết. . . . . Chết rồi. . . . . Ta. . . . . Ta không muốn chết. . . . . ." Nàng đứt quãng nói xong, nói xong mặt bi quan.

"Ngươi tại sao phải chết?" Vũ Văn Dục cau mày hỏi.

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . . Ta luyện. . . . . Tam. . . . . Lang (dương). . . . . Thành (thần). . . . . ." Nàng công chữ còn chưa nói ra miệng, say ngã xuống đất, hoàn hảo Vũ Văn Dục phản ứng kịp thời đỡ nàng.

Lúc này, một mực cách đó không xa Quả Tĩnh đột nhiên xuất hiện, nóng nảy vọt tới, "Sư muội, ngươi làm sao vậy?" Quả Tĩnh không có nghĩ qua muốn nghe lén Viên Chiêu Quân, chỉ là thấy Viên Chiêu Quân thiếu chút nữa ngã xuống mới vọt tới.

Vũ Văn Dục thấy Quả Tĩnh mặt gấp gáp, lạnh nhạt nói: "Quả Tĩnh sư huynh, Viên Chiêu Quân là phu nhân ta." Bọn họ đã thành thân, hắn sẽ không để cho bất kỳ nam nhân nào đụng vào nữ nhân của Vũ Văn Dục hắn .

Quả Tĩnh sắc mặt hết sức không được, lui ra hai bước, ngơ ngác nhìn Vũ Văn Dục ôm Viên Chiêu Quân sải bước. Nhìn thấy tình huống như thế, Quả Tĩnh đột nhiên hướng về phía Vũ Văn Dục nói: "Vũ Văn Dục, nàng thực sẽ chết. Mấy ngày, chỉ có mấy ngày."

Vũ Văn Dục ngừng lại, mặt phức tạp, nhìn Quả Tĩnh thật lâu, ôm Viên Chiêu Quân trở về tẩm cung.

Quả Tĩnh thật muốn đem sự thật nói cho Vũ Văn Dục, nhưng Vũ Văn Dục không có tiếp tục truy vấn. Trong lòng hắn nghĩ, hi vọng hắn có thể hiểu ý của hắn trong lời nói, hi vọng hắn có thể cùng sư muội viên phòng cứu sư muội một mạng.

Vũ Văn Dục ôm Viên Chiêu Quân trở lại tẩm cung, đem nàng đặt lên trên giường, nhìn nàng say đến mặt hồng hồng, trong lòng có chút rối loạn. Nghĩ tới lời nói Quả Tĩnh, nàng sẽ chết, chỉ có mấy ngày, tim của hắn loạn hơn rồi, hơn nữa còn có thể đau.

Nàng nói nàng luyện cái gì ba lang thành? Đây là vật gì? Vũ Văn Dục cau mày, cõi đời này chẳng lẽ còn có thần công hắn không biết? Hơn nữa còn nguy

hiểm sinh mạng sao? Nhưng thế nào nhất định cùng hắn lên giường mới có thể cứu nàng? Hắn nghĩ không thông. Hắn càng không muốn trở thành thuốc giải của nàng. Hắn không phải thuốc, hắn là người, hắn có tình cảm, hắn có thứ cần.

Nhưng vừa nghĩ tới nàng sẽ chết, tim của hắn lại càng lúc càng đau, nhìn nàng càng phát ra mặt xinh đẹp, hắn nghĩ thật lâu, cuối cùng làm một quyết định. Sau đó hắn cúi đầu hôn cánh môi hồng nộ mê người của nàng.

Viên Chiêu Quân ngửi thấy nồng nặc Thuần Dương Chi Khí, nàng thật là muốn, nàng không chút suy nghĩ, đáp lại nụ hôn của hắn. Nàng há miệng, lè lưỡi, muốn đem đối phương ăn đi .

Vũ Văn Dục không muốn suy nghĩ nhiều, hắn chỉ thì không muốn nàng chết, hắn muốn cứu nàng. Tuy nói nàng vẫn không chịu nói là vì cái gì lại cần thân thể của hắn, nhưng mà ở tánh mạng của nàng trước mắt, tất cả kiên trì cũng trở nên vô lực.

Hắn thích nàng mềm mại, thích nàng trên người mùi thơm ngát, tuy nói hiện tại trong miệng nàng có nồng nặc mùi rượu, còn chưa khiến hắn ghét, hắn hung hăng hôn môi của nàng, tay từ từ cởi xiêm y của nàng.

Viên Chiêu Quân bị hôn toàn thân nóng lên, trong lòng càng thêm nóng ran cực kỳ, nàng trong lúc vô tình ôm lấy thân thể của hắn, bắt đầu lung tung dắt xiêm y của hắn.

Hắn không có cự tuyệt để cho nàng muốn làm gì thì làm. Không bao lâu, y phục của hắn bị nàng cởi bỏ, mà y phục của nàng rơi toán loạn.

Nhìn thân thể xinh đẹp của nàng, lửa dục không khỏi theo từ trong đáy lòng như thú dữ hung hăng.

[1] Kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược, là hiệu của Sở Vương Hạng thời Thần - Hán. Chuyện giường chiếu hắn tuy nói chưa có kinh nghiệm, nhưng hắn còn là hiểu, khi hắn mười sáu tuổi phụ hoàng liền lặng lẽ cầm một quyển Xuân Cung Đồ ... Cho hắn nhìn, còn nói hắn mặc kệ thích quyển sách kia hay không, nhất định phải nhìn.

Lửa dục đáy lòng dắt hắn từng bước đi về phía trước, hắn lần nữa hôn lên môi của nàng, chẳng biết tại sao hắn cảm thấy đôi môi Viên Chiêu Quân đặc biệt mê người, khiến hắn không muốn rời đi, hắn thật thích tư vị trong miệng nàng.

Trên hôn môi của nàng, tay của hắn từ từ đi tới trước ngực nàng, tay tự nhiên dừng ở chỗ mềm mại ấy mà xoa nắn, trong tay xúc cảm để cho hắn càng thêm thích, lúc này hắn càng thêm mở cờ trong bụng, động tác trong tay không có đình chỉ, tựa như đứa bé đùa giỡn thứ đồ chơi ưa thích, động tác kia nhẹ vô cùng, lại làm cho nữ nhân bên dưới toàn thân tê dại.

Viên Chiêu Quân toàn thân càng thêm nóng ran vô cùng, thân thể vô cùng cần hắn an ủi, nàng tự nhiên ôm thân thể của hắn, muốn đem thân thể của hắn gần hơn, miệng cũng đổi khách làm chủ.

Hai người chính là thời điểm kịch liệt, trong miệng cảm thấy thiếu khí, Viên Chiêu Quân trong lòng khó chịu, há mồm ra ói.

Hoàn hảo Vũ Văn Dục phản ứng kịp thời, trước khi nàng ói nhanh chóng rời môi nàng, nhưng hắn khó thoát vận rủi, toàn thân bị Viên Chiêu Quân phun lên.

Này tràn đầy mùi rượu mùi vị sau khi lên men cực kỳ khó ngửi, lồng ngực cường tráng của Vũ Văn Dục phun ra tất cả cặn bã, người sạch sẽ như hắn lại thấy tình huống như thế, lửa dục trong lòng sớm bị tiêu tán, tiếp trong lòng buồn nôn, xoay người liền ói đầy đất.

Hắn không phải say, hắn là bị thứ ghê tởm làm như thế, hắn không có nghĩ đến tại thời khắc đẹp như vậy có thể xuất hiện tình trạng như vậy, tất cả đều là do nữ nhân chết tiệt này uống rượu làm gì.

Viên Chiêu Quân tốt hơn, sau khi phun lên một thân người thái tử, lần này còn dễ chịu hơn rất nhiều, ngã xuống giường bắt đầu ngủ, đối với kích tích lúc nãy toàn bộ quẳng ra sau đầu.

Nhìn nàng quần áo ít trên người, vốn muốn cho người đi vào dọn dẹp tàn cuộc Vũ Văn Dục cũng chỉ đành tự làm, xoay người cầm khăn lông sạch sẽ lau mình tạm thời, sau đó mới cầm chăn đem Viên Chiêu Quân quấn kỹ lưỡng sau ôm đến trên ghế dựa, mới phân phó thuộc hạ nhân đi vào.

Vào cửa là một thị vệ chuyên dọn dẹp, trong phòng tràn đầy mùi rượu, thấy trong phòng dơ dáy bẩn thỉu thị vệ không cần đoán cũng biết này hai người đều là phun. Nhìn Vũ Văn Dục trên người trần truồng, này thân thể hoàn mỹ khiến thị vệ cũng không khỏi chăm chú nhìn thêm. Vũ Văn Dục quét thị vệ một cái, thị vệ mới bị sợ đến cúi đầu, sau đó xoay người ra cửa cầm công cụ quét dọn, hơn nữa còn phân phó những người khác cho thái tử chuẩn bị nước nóng để tắm.

Không bao lâu, đã có người mang nước nóng để tắm vào tẩm cung, có một thùng nước to cỡ lớn chuẩn bị đầy đủ nước tắm.

Vũ Văn Dục thấy thị vệ đang dọn dẹp nhà dơ dáy bẩn thỉu, vốn muốn rời đi đi rửa sạch, đang lúc này, Viên Chiêu Quân say đến bất tỉnh nhân sự đột nhiên một cách tay trắng lộ ra.

Vào thời điểm thị vệ còn chưa kịp đưa mắt lên nhìn, Vũ Văn Dục lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại."

Thị vệ không hỏi nguyên do làm theo.

Thấy thị vệ không nhìn thấy cánh tay trơn bóng của Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục mới yên lòng, sau đó chọt lách người đến bên cạnh Viên Chiêu Quân

đem Viên Chiêu Quân từ trên ghế nằm ôm đi.

Đem Viên Chiêu Quân đặt ở trên ghế dài trong phòng tắm, Vũ Văn dục lúc này mới yên tâm đi vào thùng nước tắm rửa sạch. Trong lòng hắn, hắn nếu đã muốn Viên Chiêu Quân, nàng chính là thuộc về hắn, dù là cánh tay hắn cũng sẽ không muốn kẻ nào thấy.

Hắn đối mặt với Viên Chiêu Quân đang ngủ, vừa rửa sạch vừa nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, hắn như có điều suy nghĩ.

Vũ Văn Dục ở lúc còn rất nhỏ cũng chưa có muốn người hầu hạ tắm rửa, vì vậy đang

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tưới tắn kích tình

Chuyện giường chiếu hắn tuy nói chưa có kinh nghiệm, nhưng hắn còn là hiểu, khi hắn mười sáu tuổi phụ hoàng liền lặng lẽ cầm một quyển Xuân Cung Đồ ... Cho hắn nhìn, còn nói hắn mặc kệ thích quyển sách kia hay không, nhất định phải nhìn.

Lửa dục đáy lòng dắt hắn từng bước đi về phía trước, hắn lần nữa hôn lên môi của nàng, chẳng biết tại sao hắn cảm thấy đôi môi Viên Chiêu Quân đặc biệt mê người, khiến hắn không muốn rời đi, hắn thật thích tư vị trong miệng nàng.

Trên hôn môi của nàng, tay của hắn từ từ đi tới trước ngực nàng, tay tự nhiên dừng ở chỗ mềm mại ấy mà xoa nắn, trong tay xúc cảm để cho hắn càng thêm thích, lúc này hắn càng thêm mở cờ trong bụng, động tác trong tay không có đình chỉ, tựa như đứa bé đùa giỡn thứ đồ chơi ưa thích, động tác kia nhẹ vô cùng, lại làm cho nữ nhân bên dưới toàn thân tê dại. [Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Viên Chiêu Quân toàn thân càng thêm nóng ran vô cùng, thân thể vô cùng cần hắn an ủi, nàng tự nhiên ôm thân thể của hắn, muốn đem thân thể của hắn gần hơn, miệng cũng đổi khách làm chủ.

Hai người chính là thời điểm kịch liệt, trong miệng cảm thấy thiếu khí, Viên Chiêu Quân trong lòng khó chịu, há mồm ra ói.

Hoàn hảo Vũ Văn Dục phản ứng kịp thời, trước khi nàng ói nhanh chóng rời môi nàng, nhưng hắn khó thoát vận rủi, toàn thân bị Viên Chiêu Quân phun lên.

Này tràn đầy mùi rượu mùi vị sau khi lên men cực kỳ khó ngửi, lồng ngực cường tráng của Vũ Văn Dục phun ra tất cả cặn bã, người sạch sẽ như hắn lại thấy tình huống như thế, lửa dục trong lòng sớm bị tiêu tán, tiếp trong lòng buồn nôn, xoay người liền ói đầy đất.

Hắn không phải say, hắn là bị thứ ghê tởm làm như thế, hắn không có nghĩ đến tại thời khắc đẹp như vậy có thể xuất hiện tình trạng như vậy, tất cả đều là do nữ nhân chết tiệt này uống rượu làm gì.

Viên Chiêu Quân tốt hơn, sau khi phun lên một thân người thái tử, lần này còn dễ chịu hơn rất nhiều, ngã xuống giường bắt đầu ngủ, đối với kích tích lúc nãy toàn bộ quẳng ra sau đầu.

Nhìn nàng quần áo ít trên người, vốn muốn cho người đi vào dọn dẹp tàn cuộc Vũ Văn Dục cũng chỉ đành tự làm, xoay người cầm khăn lông sạch sẽ lau mình tạm thời, sau đó mới cầm chăn đem Viên Chiêu Quân quấn kỹ lưỡng sau ôm đến trên ghế dựa, mới phân phó thuộc hạ nhân đi vào.[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Vào cửa là một thị vệ chuyên dọn dẹp, trong phòng tràn đầy mùi rượu, thấy trong phòng dơ dáy bẩn thỉu thị vệ không cần đoán cũng biết này hai người đều là phun. Nhìn Vũ Văn Dục trên người trần truồng, này thân thể hoàn mỹ khiến thị vệ cũng không khỏi chăm chú nhìn thêm. Vũ Văn Dục quét thị vệ một cái, thị vệ mới bị sợ đến cúi đầu, sau đó xoay người ra cửa cầm công cụ quét dọn, hơn nữa còn phân phó những người khác cho thái tử chuẩn bị nước nóng để tắm.

Không bao lâu, đã có người mang nước nóng để tắm vào tẩm cung, có một thùng nước to cỡ lớn chuẩn bị đầy đủ nước tắm.

Vũ Văn Dục thấy thị vệ đang dọn dẹp nhà dơ dáy bẩn thỉu, vốn muốn rời đi đi rửa sạch, đang lúc này, Viên Chiêu Quân say đến bất tỉnh nhân sự đột nhiên một cách tay trắng lộ ra.

Vào thời điểm thị vệ còn chưa kịp đưa mắt lên nhìn, Vũ Văn Dục lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại."

Thị vệ không hỏi nguyên do làm theo.

Thấy thị vệ không nhìn thấy cánh tay trơn bóng của Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục mới yên lòng, sau đó chọt lách người đến bên cạnh Viên Chiêu Quân đem Viên Chiêu Quân từ trên ghế nằm ôm đi.

Đem Viên Chiêu Quân đặt ở trên ghế dài trong phòng tắm, Vũ Văn dục lúc này mới yên tâm đi vào thùng nước tắm rửa sạch. Trong lòng hắn, hắn nếu đã

muốn Viên Chiêu Quân, nàng chính là thuộc về hắn, dù là cánh tay hắn cũng sẽ không muốn kẻ nào thấy.

Hắn đối mặt với Viên Chiêu Quân đang ngủ, vừa rửa sạch vừa nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, hắn như có điều suy nghĩ.

Vũ Văn Dục ở lúc còn rất nhỏ cũng chưa có muốn người hầu hạ tắm rửa, vì vậy đang tắm cũng không có ai dám đi vào.

Hắn rửa sạch xong, mặc xong y phục sạch sẽ, sau đó đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, ôm lấy nàng, trực tiếp đem nàng bỏ vào trong thùng tắm. Hắn một tay đem chăn vứt trên mặt đất, một tay nâng cả người nàng vào trong nước. Một cái tay khác rỗi rãnh, mới đưa Viên Chiêu Quân ổn định, lúc này mới bắt đầu bắt tay vào tắm sạch cho Viên Chiêu Quân.

Nhìn nàng bởi vì hơi nước hấp hơi mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên, hắn không khỏi nhỏ giọng nói: "Ngươi thật đúng là rất lớn mật nha, lại dám muốn bản thái tử tắm rửa cho ngươi." Tuy nói chuyện nói như vậy, nhưng là trong giọng nói của hắn tất cả đều là cưng chiều.

Thái tử dứt lời, Viên Chiêu Quân vẫn còn vô tri vô giác thế nhưng rất là phối hợp gật đầu một cái, còn"Ừ" một tiếng.

Vũ Văn Dục thấy, mặt hai bên nhất thời xuất hiện có vài vạch đen, nữ nhân này thật đúng là sẽ phối hợp nha!

Tắm cho nàng, khiến cho tay hắn thấy hưởng thụ, trong tay chính là xúc cảm cực tốt, càng làm cho hắn tắm bao lâu cũng sẽ không ngại phiền, nước cũng có chút lạnh, Viên Chiêu Quân nửa hí mắt, đầu nàng rất nhức, không thấy rõ người trước mắt, hoàn toàn là miệng đầy rượu nói, "Quả khế. . . . . Sư muội. . . . . Hắc hắc. . . . . Cám ơn. . . . . Ngươi. . . . . ." Trước kia ở phủ Thừa Tướng, thời điểm nàng vẫn còn rất mập, khi đó nàng liền tắm đều muốn Quả Khế giúp một tay đấm lưng, ở sau khi say rượu, nàng tự nhiên cho là Quả Khế đang giúp nàng tắm.

Nghe lời của nàng..., Vũ Văn dDc mới lấy lại tinh thần, cảm thấy nước có chút nguội mất, hắn nhanh đưa nàng lên, lấy quần áo của chính hắn mặc vào cho nàng.

Ôm nàng trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ đã sớm dọn dẹp sạch sẽ, trên giường đã đổi ga giường sạch sẽ cùng chăn, trong phòng hơn nữa còn đốt lên hương liệu, cả căn phòng cũng tràn ngập mùi thơm.

Đem nàng đặt lên trên giường, vì không muốn nàng ói nữa, hắn đứng dậy ở trong ngăn tủ cầm hai khỏa thuốc cho nàng uống.[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Uống thuốc xong Viên Chiêu Quân không bao lâu liền lọt vào mộng đẹp, trong dạ dày cũng không có trước khó chịu.

Nhìn nàng an tĩnh ngủ ở bên cạnh hắn, hắn mặt thỏa mãn, ôm lấy nàng ngủ.

Ngày thứ hai, Viên Chiêu Quân tỉnh lại, thấy mình mặc trên người là y phục Vũ Văn Dục, có chút hưng phấn, nhưng trên người cũng không có cái gì không giống nhau, cố gắng hồi tưởng tối hôm qua sau khi uống rượu, thế nào cũng nhớ không nổi đã xảy ra chuyện gì.

Nàng đánh đầu của mình, lúc này Vũ Văn Dục bưng cháo trắng tiến vào, nhìn nàng đang đánh đầu, cười nói: "Vốn là không thông minh, đánh lại sẽ thành ngu ngốc."

"Mắc mớ gì tới ngươi." Viên Chiêu Quân liếc hắn một cái nói, nam nhân này nếu không có một câu hữu ích, nàng mới sẽ không thành ngu ngốc đấy.

Vũ Văn Dục đem cháo đặt lên bàn, nói: "Mau tới ăn."

Viên Chiêu Quân bụng có chút đói đói rồi, nhìn bụng bắt đầu kêu to, vốn muốn đứng dậy đi ăn cái gì, lại thấy trên người mình mặc y phục của nam nhân, không khỏi hỏi: "Vũ Văn Dục, đây là chuyện gì xảy ra? Ta làm sao mặc quần áo này? Sẽ không đem ta. . . . . ." Nàng trước tiên là mặt hoảng sợ, tiếp đó lại là mặt cười quái dị.

"Đừng nghĩ loạn, chúng ta chẳng hề làm gì cả." Thật ra thì hắn cũng không tính là gì cũng không có làm, những thứ không nên thấy của nàng cũng nhìn toàn bộ, chỉ là nữ nhân này thật rất đẹp. Nghĩ tới những thứ này, trong lòng hắn không khỏi có chút nóng ran .

"Không hề làm gì cả? Cơ hội tốt như vậy, ngươi tại sao cũng không làm đây?" Viên Chiêu Quân nói là không ra cảm thấy thất vọng, đúng nha nàng ngay cả cảm giác cũng không có, theo Tam Dương thần công bí tịch chứa đựng, nếu cùng Thuần Dương nam tử XXOO lúc lầm nhầm khẩu quyết tâm pháp, sẽ đem công lực của đối phương phục chế ở trên người nàng, nàng nếu vô cùng vận dụng tâm pháp, công lực sẽ trong nháy mắt tăng nhiều. Nam tử bị hút Thuần Dương Chi Khí công lực tuy nói không có thay đổi, nhưng là thân thể sẽ vì vậy ảnh hưởng tới nguyên khí, tình hình chung cần nghỉ ngơi hai ngày mới có thể khôi phục bình thường.

"Cơ hội tốt? Ngươi ói ta một thân, còn là cơ hội?" Vũ Văn Dục ôn hoà nhìn nàng.

"A!" Viên Chiêu Quân mặt quẫn bách, nàng phun hắn một thân, hắn không có tức giận không nói, còn giúp nàng ăn, Vũ Văn Dục thật ra thì vẫn là vô cùng tốt, không có vô tình như nàng nghĩ.[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Viên Chiêu Quân cũng không tiện nói gì nữa rồi, xuống giường, cũng không tắm lại trước tiên đem bụng lấp đầy lại nói.

Sau khi ăn xong, Viên Chiêu Quân liền vội vã đi tìm sư huynh thương lượng, Vũ Văn Dục cũng không ngăn, mà là lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Phu nhân hài lòng chưa

Viên Chiêu Quân lúc này võ công tuy nói tiến bộ rất lớn, nhưng vẫn không biết có người theo dõi nàng.

Quả Tĩnh đang ở dược sơn tưới nước cho dược thảo, Viên Chiêu Quân hỏi thị vệ mới tìm được Quả Tĩnh, vừa đến dược sơn liền thẳng hướng Quả Tĩnh chạy tới

Có người đi theo sau lưng Viên Chiêu Quân, Quả Tĩnh là cảm thấy, hơn nữa cũng biết là một cao thủ, ở thái tử điện người hơn hắn võ công chẳng cần phải nghĩ đến nhiều là Vũ Văn Dục. Vì vậy Quả Tĩnh trong lòng có tính toán.

"Sư huynh, ta sắp chết, ngươi lại còn ở đây tưới nước cho dược thảo?" Viên Chiêu Quân nhìn Quả Tĩnh một hồi oán giận.

"Sư muội, ngươi đã đến rồi." Quả Tĩnh mặt nụ cười dịu dàng.

"Ta tới rồi, chẳng qua ta cũng mau chết rồi, ngươi mau nghĩ biện pháp cứu ta với!" Viên Chiêu Quân đem hi vọng đều đặt ở s trên người ư huynh.

"Có thể cứu ngươi chỉ có thái tử điện hạ, sư muội lại đi cầu cầu xin thái tử đi!" Quả Tĩnh cố ý nói to, cho Vũ Văn Dục nghe thấy.

"Cầu xin hắn vô dụng, dùng sắc đẹp mê hoặc hắn cũng không dùng, hắn sẽ không làm, ta thật sự không biết còn biện pháp gì, sư huynh, ta xem qua mấy ngày ngươi liền thay ta nhặt xác đi! Sau khi ta chết, ngươi nhất định phải nói cho sư phụ cùng Nhị sư phụ bảo các nàng chớ khổ sở." Vừa nhắc họ, Viên Chiêu Quân trong lòng lành lạnh, nàng cũng coi như là chết qua một lần rồi, chết lại một lần nàng còn có thể có cơ hội sống lại không?

Nghe được Viên Chiêu Quân cứ như vậy nói ra lời tuyệt mệnh, Vũ Văn Dục ở trong bóng tối cũng không nhịn được khổ sở trong lòng, nhưng cũng ở trong lòng nghĩ tới, không phải hắn không cứu nàng, là nàng tối hôm qua phá hư hăng hái của hắn. Hắn nghĩ, chỉ cần nàng trở lại cầu xin, hắn nhất định sẽ đồng ý.

"Sư muội ngươi đừng nói những điềm xấu này, sẽ không chết. Ngươi là thái tử phi, thái tử làm phu quân ngươi cũng sẽ không chỉ đứng nhìn." Lời này cũng cố ý nói cho Vũ Văn Dục nghe.

"Phương pháp này không thực hiện được, sư huynh ngươi cho ta chủ ý nha!" Viên Chiêu Quân lần này lòng vừa loạn biện pháp gì cũng nghĩ không ra được rồi.

"Dùng mị dược." Quả Tĩnh nói lúc lại cố ý đem âm thanh đề cao hai phần, chỉ sợ chỗ tối Vũ Văn Dục không nghe được lời của hắn.

"Cái này không có tác dụng . Lần trước ta đặt ở trong thức ăn, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, còn ăn thuốc giải, làm cho ta không vui được." Viên Chiêu Quân nghĩ tới mình sẽ chết, nói chuyện cũng biến thành không còn hơi sức.

"Cầm thuốc này đi, buổi tối trước khi đi ngủ đem vẩy trong không trung, thái tử chỉ cần hô hấp sẽ trung mị độc thảo, như vậy các ngươi là có thể hành phòng sự rồi." Nói lời này thì Quả Tĩnh còn là lên giọng nói, hắn chỉ hi vọng Vũ Văn Dục có thể nghe hiểu lời của hắn, cứu Viên Chiêu Quân. Thật ra thì không có ai biết, nói tời thời điểm phòng sự, tim của hắn là đau.

"Thật có hiệu quả sao?" Viên Chiêu Quân nửa tin không nghi ngờ nhận lấy thuốc, nghĩ thầm lần này thật là ngựa chết thành ngựa sống rồi, không được nàng liền thành Bá Vương ngạnh thượng cung.

"Hữu dụng." Hai chữ này là Vũ Văn Dục ở chỗ tối dùng bí phát truyền âm không ra tiếng nói. Chỉ có Quả Tĩnh có thể nghe được.

Quả Tĩnh nghe xong, mặt hưng phấn, rất khẳng định đối với Viên Chiêu Quân nói: "Sư muội, hữu dụng, nhất định hữu dụng. Ngươi phải tin tưởng ta." Hắn nói xong, dùng bí pháp giống thế truyền đến Vũ Văn Dục nói: "Cám ơn!"

"Không cần cám ơn, hi vọng nàng tối nay chớ mất hứng." Vũ Văn Dục dùng âm thanh chỉ có Qủa Tĩnh nghe được, nói xong liền phi thân rời đi.

Đã không có hơi thở Vũ Văn Dục tồn tại chung quanh, Quả Tĩnh biết Vũ Văn dục rời đi.

Buổi tối, Viên Chiêu Quân ăn cơm xong, lòng có chút loạn, chỉ có một người ở trong thái tử điện đi dạo, bất tri bất giác, nàng đi tới nơi nàng cùng uống rượu với Vũ Văn Dục ngày hôm qua, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đi lấy một bình rượu tới uống thêm can đảm.

Mới vừa uống hai ly rượu, lại nghĩ đến buổi sớm Vũ Văn Dục nói nàng ói lên than hắn, nàng sợ mình lại say sau bất tỉnh nhân sự, vì vậy can đảm quyết định bỏ uống rượu.

Khi tiến vào tẩm điện, nàng thật sâu hít hai cái, mới mặt trấn định đi vào phòng ngủ.

Vừa vào phòng ngủ chỉ thấy Vũ Văn Dục ở trên giường đọc sách, thấy hắn không để ý tới nàng, nàng có chút tức giận, nàng nói thế nào cũng là một đại mỹ nữ đi! Nam nhân này tại sao có thể như vậy không nhìn nàng đây? Không được vì mạng nhỏ của mình, nàng tối nay cho dù chết ở dưới chưởng hắn, nàng cũng muốn đem thái tử làm xong.

Nàng nghĩ tới, đến gần Vũ Văn Dục lấy ra bộ mị dược mà Qủa Tinh đưa, trực tiếp liền vẩy vào không trung, thấy Vũ Văn Dục không nhúc nhích xem sách, trong lòng nàng chẳng lẽ bột thuốc của sư huynh Vũ Văn Dục nghe thấy không ra mùi vị? Nàng nghĩ tới, liền kéo miệng cười.

Thuốc kia quả thật rất lợi hại, khẽ hấp vào thân thể, Viên Chiêu Quân liền cảm thấy toàn thân nóng ran khó nhịn, màu đỏ cũng biến thành hồng nộn, nghe mùi Vũ Văn Dục trên người lòng của nàng càng khó chịu.

Lúc này Vũ Văn Dục mặc cho mị độc tiến vào thân thể của hắn, hắn cũng bởi vì dược hiệu mới bắt đầu nóng ran , hắn không khỏi kéo kéo áo, lầm bầm lầu bầu nói: "Thế nào nóng như vậy đây?"

Hắn không biết trúng độc? Ha ha ha. . . . . Nàng tính nhầm được như ý rồi. Nàng can đảm đi từng bước một gần Vũ Văn Dục, trên mặt tất cả đều là hưng phấn, "Vũ Văn Dục, ngươi trúng độc, hôm nay ngươi liền theo bản tiểu thư đi!" Nàng nói xong nở nụ cười giống như đại dâm côn cười hắc hắc.

Vũ Văn Dục không khỏi ở trong lòng buồn cười, nữ nhân ngốc này, hắn nếu không để cho nàng hạ độc nàng như thế nào lại được như ý. Chỉ là nhìn nàng dáng vẻ hiện tại hả hê cùng buồn cười, hắn ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn nàng.

Thấy hắn không nói lời nào, còn cầm áo ngăn lộ ra cơ săn chắc, cảnh xuân như vậy khiến nàng cảm thấy nóng ran, nàng không có hình tượng nuốt nước miếng, thở dài nói: "Thật là đẹp."

Vũ Văn Dục ở trong lòng buồn cười, dược lực trong cơ thể để cho hắn cũng cảm thấy nóng ran, mặt của hắn bởi vì lửa dục dâng lên mà trở nên không hề lạnh lẽo nữa, hắn lần nữa kéo kéo y phục. Bộ ngực cảnh xuân càng thêm lộ ra một mảng lớn, Viên Chiêu Quân nhìn xem mà xuân tâm nhộn nhạo.

Nàng không chịu nổi, thật sự là thực không chịu nổi, sẽ không cùng thái tử "này nọ í é í é", mạch máu nàng sẽ bạo liệt mà chết, vì mạng nhỏ, vì không bị lửa dục hành hạ chết, nàng mạo hiểm dù bị Vũ Văn Dục đánh chết nguy hiểm, liều mạng trực tiếp đem thái tử đè xuống giường, như một Bá Vương ngạnh thượng cung.

"Tiểu Dục, ngươi cũng đừng giãy giụa nữa rồi, sư huynh của ta nói người trúng chất độc này, nếu không hành phòng sự, mạch máu bạo liệt mà chết, một mình ngươi thái tử không muốn chết đi!" Nàng đè lên hắn, liền lên hạ tay hắn, ở trên Vũ Văn Dục thân thể sờ loạn vừa thông suốt. Phải nói nàng cũng không có kinh nghiệm chuyện phòng the, sờ loạn như vậy cũng nhờ nhìn hình trên Internet.

Vũ Văn Dục nhìn nàng hồng hồng mặt, trong nội tâm khẽ động, khóe miệng kéo ra một nụ cười cực chí mị hoặc .

Cái nụ cười này cổ động Viên Chiêu Quân, giống như là có ma lực hấp dẫn Viên Chiêu Quân, nàng vừa cúi đầu hung hăng liền hôn lên môi của hắn.

Hắn hết sức bị động, cố ý muốn xem nàng làm những gì.

Nụ hôn của nàng rất mạnh, lung tung ở ngoài miệng hắn cắn loạn vừa thông suốt, bởi vì Thuần Dương Chi Khí trên người hắn, để cho nàng có coi hắn là thức ăn kích động ăn vào bụng.

Hắn mặc cho nàng trên người của hắn làm xằng làm bậy, bởi vì nàng hôn để cho hắn toàn thân càng thêm nóng ran. Nàng như vậy trên người của hắn sờ loạn loạn hôn vừa thông suốt, tựa như đốt lửa chung quanh người hắn.

Lòng hắn vừa động, đôi tay giữ chặt tay của nàng, bị động thành chủ động, hôn lên môi của nàng, hắn dẫn lưỡi thơm tho của nàng mà đưa đẩy.

Hai người đến vô cùng triền miên, bởi vì hôn, nàng muốn lấy được nhiều hơn, nàng lung tung nắm kéo y phục của hắn, thấy y phục nửa ngày lôi kéo đều bất động, nàng ra lệnh: "Phu quân cởi quần áo." Nàng nói xong, dừng lại động tác , ngược lại đem y phục nàng cởi hết trơn, sau đó nhìn hắn bất động, nàng lại nói: "Choáng nha, ngươi không nghe thấy lời của ta nói sao! Mau cởi."

Hắn có chút buồn cười nhìn nàng dáng vẻ thô lỗ, âm thầm vận công, quần áo trên người của hắn cứ như vậy bay ra, hắn buồn cười nhìn nàng trừng mắt to tròn trịa, "Phu nhân, như vậy hài lòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tiếp tục hầu hạ bản thái tử

Đây là võ công gì? Viên Chiêu Quân âm thầm nghĩ tới, nhăn nhẹ đôi mày thanh tú, nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt mỹ của Vũ Văn Dục. Nàng sửng sốt một hồi lâu, mới ngây ngốc cười hắc hắc: "Hài lòng, hài lòng, thực là rất hài lòng rồi."

Vũ Văn Dục vóc người quá tốt, thấy phải Viên Chiêu Quân cũng mau chảy xuống nước miếng . Nhìn nàng dáng vẻ ngây ngô, Vũ Văn Dục hết sức hài lòng, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt.

Vũ Văn Dục còn chưa kịp áp nàng tại giường, nàng liền khẩn cấp đánh về phía hắn, đem hắn té nhào trên giường, nàng thật sợ hắn lại đột nhiên đổi ý đem nàng một chưởng đánh xuống giường. Nàng nhanh chóng hôn lên môi hắn, hai thân thể dính lấy nhau, cảm thấy dục vọng của hắn đã sớm đạt tới cực hạn. Viên Chiêu Quân ở trong lòng nói thầm Tam Dương thần công tâm pháp, trực tiếp muốn đem dục vọng của Vũ Văn Dục ra ăn.

Vũ Văn Dục thấy nàng bộ dạng gấp gáp, tùy nàng làm loạn, chỉ là phối hợp động tác của nàng.

Viên Chiêu Quân cho là Vũ Văn Dục là bởi vì mị dược mà không giãy giụa, cũng không còn suy nghĩ nhiều trong lòng nói thầm Tam Dương thần công tâm pháp, giang rộng hai chân thẳng tắp ngồi lên người Vũ Văn Dục.

Tiếp chỉ nàng cảm thấy phía dưới như bị xé rách ra, sau đó chính từ miệng Viên Chiêu Quân phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, "A! Đau đau đau. . . . . ." Nàng kêu, nhanh chóng nghĩ thôi lui khỏi.

Vũ Văn Dục không ngờ nàng là xử nữ như thế, biết nàng nhất định đột nhiên bị xé đau đến không chịu nổi, nhưng vì muốn trừng phạt nàng một chút, thấy nàng muốn thôi lui hắn, hắn cầm tay nàng, lạnh nhạt nói: " Đừng nghĩ trốn." Muốn chạy trốn, nào dễ dàng như vậy.

Viên Chiêu Quân vẫn còn kêu thảm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại với nhau, "Đau đau đau, không chịu nổi, ngươi ngươi ngươi. . . . . Đừng động." Thấy Vũ Văn Dục kéo nàng, nàng vội vã kêu lên. Thầm mắng trong lòng, đúng là giết người, cái gì mà tác giả ngôn tình tiểu thuyết nói " này nọ í é í é sẽ thoải mái, đau như thế này thì thư thái chỗ nào.

Vũ Văn Dục cũng nghe lời, không có động tác quá lớn, một thanh ôm qua nàng.

Hai người ôm nhau ở chung một chỗ, cảm thấy trên người của hắn, hết sức ấm áp, để cho nàng rất thoải mái, rất hưởng thụ. Nàng híp mắt lại, thân thể cũng bắt đầu từ từ thích ứng hắn đoạt lấy, bởi vì mị dược quan hệ, trong lòng hai người cũng nghĩ ra được nhiều hơn.

Nàng bắt đầu không an phận nhẹ nhàng giãy dụa, hắn theo nàng giày vò, chỉ sợ nàng đau, hắn không có quá nhiều động tác. Tuy nói không có thực chiến qua, nhưng là hắn biết nữ nhân lần đầu tiên nhất định sẽ rất đau. Trong lòng hắn có nàng, tự nhiên sẽ yêu thương nàng.

Từ từ cảm thấy trống không, nàng hình như cần nhiều hơn, trong lòng nàng nói thầm tâm pháp, trong cơ thể một cỗ khí lưu từ từ tự động lưu động, tại thân thể từng cái kinh lạc lưu động. Từ từ, nàng hình như không cần lẩm nhẩm tâm pháp nữa, bên trong thân thể khí lưu cũng sẽ tự động động chuyển, hơn nữa là rất có quy luật động chuyển.

Bởi vì nguyên nhân Tam Dương thần công, nàng từ từ cần nhiều hơn, nàng cảm thấy trống không đói khát, nàng không tự chủ từ từ uỡn ẹo thân thể, mỗi một lần giãy dụa để cho nàng có chút một tia đau, rồi lại có cảm giác tê dại. Thần kỳ như vậy nàng khoái cảm muốn nhiều hơn.

Nàng giãy dụa như vậy, để cho dục vọng hắn tăng nhiều, cũng không nhịn tra tấn như vậy nữa, hắn ôm nàng nhẹ nhàng động, hai người bọn họ trao đổi vị trí, hắn ở trên, nàng ở dưới.

Ánh mắt của nàng trở nên mê ly, trên mặt ửng hồng càng thêm mê người, Vũ Văn Dục canh chừng mặt nàng, cúi đầu lần nữa hôn lên môi của nàng, tiếp đến mắt của nàng, cổ của nàng, một đường đi xuống phía dưới, cuối cùng dừng trên nơi mẫn cảm nhất thân thể nàng.

Trong lúc hôn, động tác phía dưới của hắn không ngừng lại, một đợt sóng tiếp nối đợt sóng khác khiến nàng đem lý trí cắn nuốt, bao phủ. Hai người hết sức triền miên, động tác như thế lặp lại liên tục, không biết đã trải qua bao lâu, hai người cảm thấy thỏa mãn, cũng hoàn toàn không có hơi sức xụi lơ trên giường.

Viên Chiêu Quân thân thể sau khi được hắn làm dịu, bởi vì Tam Dương thần công, chất lỏng của hắn nàng từ từ hấp thu chuyển hóa, đây chính là Thần Dương dịch mà Tam Dương thần công cần có, dĩ nhiên cùng hắn giao hợp, cũng có một cỗ khí vô hình từ trên người Thuần Dương truyền tới người của nàng, tạo thành một cỗ khí lưu ấm áp, đó chính là Thuần Dương chi khí. Cổ khí lưu này phối hợp Viên Chiêu Quân luyện tập Tam Dương thần công, tự động vận hành, hơn nữa còn có thể đem công lực của đối phương trong lúc giao hợp phục chế.

Mệt mỏi vô cùng Viên Chiêu Quân bởi vì Tam Dương thần công nguyên nhân, ở sau đó hai phút đột nhiên ngồi dậy, trên tay tự động kết thủ thế phức tạp, bên trong thân thể một cỗ cường đại lực lượng tạo nên, tiếp nàng nhắm mắt, lợi dụng Tam Dương thần công đem khí lưu bên trong quy thuận.

Vũ Văn Dục thấy nàng có hành động, ngồi dậy canh chừng động tác nàng, cau mày thầm nghĩ, đây là võ công gì hay chính là do độc?

Viên Chiêu Quân tĩnh tọa nửa canh giờ, Vũ Văn Dục không dám đánh nhiễu, chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng, nhưng là hắn phát hiện một vấn đề kỳ quái, hay là tại thời điểm Viên Chiêu Quân tĩnh tọa, thân thể của nàng tựa hồ đang xảy ra biến hóa, thân thể của nàng da trở nên sáng hơn rất nhiều, vừa mềm lại vừa trắng ra.

Hắn không có nhớ lầm lời nói, hắn lúc ban đầu nhìn thấy nàng trên mặt lại có màu hơi vàng, mà bây giờ lại trở nên trắng nõn. Ở tại thời điểm hắn nhìn nàng tĩnh tọa nửa canh giờ, da của nàng lại biến hóa, trở nên trắng mềm mại hơn, hai má còn có màu hồng tự nhiên, hơn nữa da hình như tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Biến hóa kỳ lạ như vậy khiến cho hắn khiếp sợ.

Đang khiếp sợ lúc, hắn nhìn thân thể của nàng, thân thể của hắn lại bắt đầu nóng ran, hắn đang trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là mị dược quan hệ này, nhưng theo hắn đối với mị dược rất hiểu rõ, cũng không có mạnh mẽ như vậy, hắn hiện tại toàn thân nóng ran lại có dục vọng, hoàn toàn là bởi vì hắn bị thân thể của nàng hấp dẫn, hắn không chỉ yêu người của nàng, tính cách của nàng, nàng không nói đạo lý, vẫn thích chiếm hữu nàng thân thể.

Biết như vậy hắn không khỏi nhăn mày lại.

Lúc này nàng mở mắt ra, nhìn Vũ Văn Dục mặt dáng vẻ rối rắm, không khỏi có chút trong lòng sợ, nhìn hắn nói: "Ngươi. . . . . Sẽ không lại muốn đánh ta đi! Ngươi đều bị ta cái kia, hiện tại là vợ chồng thứ thiệt, ngươi không thể mưu sát hôn thê."

Vũ Văn Dục bị lời của nàng chọc cười, ôm nàng vào trong ngực, "Phu nhân, ta. . . . . ." Hắn lời còn chưa nói hết, cúi đầu ở trên cổ của nàng lưu lại vô số vết hôn.

Viên Chiêu Quân thấy thế trốn, "Điện hạ, chuyện này. . . . . Ta còn có chuyện, ta. . . . . ." Hai chữ rời đi còn chưa nói ra miệng, hắn liền đem nàng đè xuống giường.

Bởi vì hắn trêu đùa, bên trong thân thể của nàng Tam Dương thần công tự nhiên bắt đầu vận chuyển, nghe trên người hắn mùi vị dễ ngửi, nhìn hắn thân thể cường tráng, nàng không khỏi lại lửa dục thượng vọt. Không chút nghĩ ngợi, xem ra nàng còn không có hút đủ Thuần Dương Chi Khí, nàng như vậy nghĩ tới, vì vậy giơ tay lên ôm cổ của hắn, chủ động đáp lại hắn.

Hai người lần nữa lâm vào tình dục ở bên trong, lần này bọn họ không biết làm bao lâu, chỉ biết là nàng thật mệt muốn chết rồi, mệt mỏi sau đó trực tiếp liền ngủ mất rồi.

Hắn mặt thỏa mãn, ôm lấy nàng ngủ.

Thời điểm nàng ngủ, trong cơ thể nàng Chân Khí tự động vận chuyển, nàng không biết, bởi vì cả đêm, công lực của nàng tăng cường rất nhiều, tuy nói bởi vì công lực nàng vấn đề, không thể toàn bộ đem công lực Vũ Văn Dục phục chế hoàn toàn, nhưng là phục chế 60%. Liền 60% công lực, cũng đã so với công lực nàng trước mạnh hơn nhiều, có thể tưởng tượng nàng bây giờ công lực mạnh bao nhiêu rồi.

Buổi sáng, Viên Chiêu Quân tỉnh lại, bởi vì Tam Dương thần công, thân thể của nàng khôi phục rất tốt, nhìn tinh thần sảng khoái. Mở mắt, chỉ thấy Vũ Văn Dục gương mặt tuấn tú, nghĩ tới nàng tối hôm qua chuyện đem Vũ Văn Dục ăn sạch sành sanh, nàng không khỏi đỏ mặt.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo, nghĩ tới Vũ Văn Dục tỉnh lại có thể hay không bởi vì chuyện nàng hạ độc mà gây sự với nàng, nghĩ như vậy, nàng nhẹ nhàng xuống giường, thân thể hướng phía cửa đi tới, chuồn mất.

Viên Chiêu Quân không biết, nàng vừa tỉnh lại, Vũ Văn Dục cũng đã tỉnh, hắn không có mở mắt ra, chính là nhìn nàng muốn làm cái gì. Cảm thấy nàng nhẹ nhàng xuống giường, hơn nữa muốn trượt, hắn đột nhiên liền mở mắt ra. Hơn nữa hắn vận công, y phục ở chỗ không xa đã vào bên trong tay hắn, hắn chợt lách người đã đứng trước mặt nàng.

Vốn là thái tử ngủ say như gió đột nhiên đứng vững vàng ở trước mặt nàng, vẫn còn ở bên lôi kéo y phục trên người, hắn mặt lạnh lẽo, "Ăn xong liền muốn trốn,thế nào ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng?" Âm thanh của hắn không lạnh không nóng thật là dọa người.

"Hắc hắc. . . . . Ngươi ở đây ngủ sao! Quấy rầy ngươi ngượng chết." Viên Chiêu Quân cười khan, nói qua thân thể liền hướng bên ngoài.

Vũ Văn Dục cánh tay dài duỗi một cái, xách nàng trở lại, trực tiếp đi về phía giường lớn bên, khóe miệng chứa đựng cười tà nói: "Xem ngươi tinh lực dồi dào, tiếp tục hầu hạ bản thái tử đi!"

Nữ nhất thời cặp mắt nổ đom đóm, trả lại? Cũng đã giằng co một đêm rồi, người này không phải là người sao? Không phải nói nam tử bị nàng hút Thuần Dương chi khí cần hai ngày để khôi phục sao? Nhưng tại sao hắn một chút cũng không có bộ dạng đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngoan, gọi phu quân

Vũ Văn Dục đem Viên Chiêu Quân lên trên giường, Viên Chiêu Quân bị sợ đến hốt hoảng kêu lên: "Vũ Văn Dục ngươi đừng làm loạn, ta. . . . . Ta. . . . . Ta không khách khí."

"Không khách khí? Thật sao?" Vũ Văn Dục khinh thường cười một tiếng.

Nam nhân này thật là quá xem thường người, Viên Chiêu Quân trong lòng hết sức tức giận, cười lạnh nói: "Thử một chút chẳng phải sẽ biết." Nàng nói xong, âm thầm vận công, dùng mười trên mười công lực một chưởng hướng Vũ Văn Dục, Vũ Văn Dục trong lúc nàng vận công lúc thì có đề phòng, lắc mình tránh ra.

Này lực lượng cường đại thẳng tắp hướng Vũ Văn Dục bổ tới, Vũ Văn Dục lắc mình tránh ra, lực lượng kia giống như mọc ánh mắt lại đổi hướng đi, Vũ Văn Dục không khỏi nhăn mày lại, trong lòng mặc niệm một khẩu quyết, sau đó vươn tay trên không trung vẽ một vòng tròn, cứ như vậy lực lượng kia bị ngăn cản ở bên ngoài vòng, cái này vòng hình như thành một cái kết giới nho nhỏ.

Viên Chiêu Quân phát ra chưởng phong sau khi đụng vào kết giới đo thì tựa hồ như không có bất kỳ lực nào, cứ như vậy vô duyên vô cớ biến mất.

Nhìn thấy tình huống như thế, Viên Chiêu Quân ở trong lòng âm thầm suy đoán thực lực Vũ Văn Dục .

"Không tệ, công lực tiến bộ không ít." Vũ Văn Dục đi ra cái vòng đó, cái vòng trong suốt cứ như vậy biến mất, hắn không khỏi mở miệng tán dương công lực Viên Chiêu Quân .

"Như thế nào? Sợ?" Tuy nói Vũ Văn Dục đối phó nàng đơn giản giống như bóp chết một con kiến, nhưng là nàng còn chưa phải sẽ như vậy dễ dàng nhận thua.

"Trong từ điển của ta không có chữ sợ." Vũ Văn Dục lạnh lùng nói qua.

Nhìn hắn dáng vẻ tự tin liền vô cùng ghét, Viên Chiêu Quân xuất khẩu nói về: "Làm sao ngươi không nói từ điển của ngươi không có chữ sợ, mù chữ." Này đánh không thắng, chẳng lẽ khoe khoang mồm mép của nàng không được sao?

Vũ Văn Dục tự nhiên sẽ không khoe khaong miệng lưỡi của hắn, thấy hắn miệng hơi cười, nàng còn chưa xem hắn là lúc nào thì ra tay, nàng đã bị hắn điểm huyệt đạo.

Thân thể nàng không thể nhúc nhích, tất nhiên mất hứng, kêu lên: "Vũ Văn Dục, có bản lãnh ngươi buông ta ra, ta nhất định đánh cho ngươi cái mông nở hoa, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ."

Vũ Văn Dục trên mặt cười tà, đi tới bên giường nhìn mặt nàng mềm mại, đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, nói: "Ngoan, gọi phu quân."

Phu quân? Thái tử đầu óc hư? Lại muốn nàng gọi hắn phu quân, nàng nhìn mặt của hắn, cười, "Ngươi thay ta cởi ra huyệt đạo, đừng nói gọi phu quân, bảo ngươi gia gia ta đều nguyện ý."

Vũ Văn Dục cau mày, đây là cái lý luận gì, ai muốn nàng gọi hắn gia gia? Hắn xụ mặt xuống, lại nói: "Gọi phu quân."

"Dục, đừng làm rộn, gọi phu quân nhiều khó khăn vì tình." Viên Chiêu Quân chính là không gọi phu quân, ai bảo hắn không giải huyệt đạo cho nàng.

Một tiếng này Dục làm cho Vũ Văn Dục vô cùng hài lòng, nhưng là hắn càng muốn nàng gọi hắn phu quân, Viên Chiêu Quân như là đã về mặt danh nghĩa sự thực là phu nhân của hắn, liền nhất định phải gọi hắn phu quân, hiện tại hắn mặc kệ nàng có yêu hay không yêu hắn, hắn có nàng, toàn bộ nàng đều là của hắn, tuyệt không cho nàng phản bội, mặc kệ là tâm còn là thân.

Hắn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi của nàng, nàng vốn muốn kêu to, miệng lại bị ngăn chận, toàn bộ lời mắng người cũng bị bao phủ ở trong.

Môi của hắn có chút man mát lành lạnh, này xúc cảm cực tốt, đem nàng chọc cho có chút mất đi mình, thế nhưng lè lưỡi tới tới cùng dây dưa.

Hắn mút hương thơm trong miệng nàng, nào biết hắn giơ tay giữ chặt đầu của nàng thì nàng đột nhiên tỉnh táo, không chút suy nghĩ, nàng chợt lùi về đầu lưỡi, há mồm liền cắn.

Nào biết hắn cảm thấy khác thường, đột nhiên rút về đầu lưỡi, mà nàng chưa kịp dừng lại động tác, hàm răng vừa rơi xuống, cũng không biết thì sao, liền cắn lệch phương hướng, thẳng tắp đem thịt trong miệng nàng cắn.

Nàng miệng mở rộng, gọi thẳng đau, "A. . . . . Đau chết ta rồi, ngươi ngươi. . . . . ."

Vũ Văn Dục bị bộ dáng của nàng chọc cười, nói: "Ai muốn lập mưu ta sao? Ngược lại bị hại!"

"Hay là ngươi lỗi, ngươi không phải co lại đầu lưỡi, ta làm sao sẽ bị cắn được." Viên Chiêu Quân hết sức không nói lý nói.

Thấy nàng đau đến mau rơi lệ, hắn có chút đau lòng cầm mặt của nàng, an ủi: "Đừng khóc nha! Không sao, không đau." Hắn nói xong nhẹ nhàng hướng miệng của nàng thổi hơi.

Viên Chiêu Quân bị hắn dịu dàng cho giật mình, ngơ ngác nhìn hắn, hắn bộ dáng bây giờ thật là đẹp, đây là Thần Tiên Hạ Phàm tới cứu nàng rồi sao?

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, thật lâu, nói: "Thần Tiên, thay ta cởi ra huyệt đạo, được không?"

"Không được, ngươi tự do, lại không nghe lời." Vũ Văn Dục dịu dàng cười một tiếng nói.

Viên Chiêu Quân lấy lại tinh thần, nhìn hắn cười như không cười, suy nghĩ một chút vẫn là không có tức giận mắng, ngược lại yếu thế nói: "Dục, ngươi biết không? Nghe nói trên đời không có mảnh đất cày hư, chỉ có con trâu mệt chết, phu nhân ta không muốn ngươi quá mệt mỏi, này chuyện hầu hạ, ta liền hôm nào đi!"

Đây là cách nói lộn xộn gì đây, chỉ là thật có ý tứ, hắn cúi đầu cười một tiếng, "Phu nhân yên tâm, thân thể phu quân ta được, sẽ không bị mệt chết ."

Hắn nói xong liền đem nàng áp đảo tại giường, nàng không khỏi kêu lên: "Vũ Văn Dục, mẹ ngươi thật là thật quá mức, đều nói không cần, ngươi không nghe được. . . . . ." Nàng lời còn chưa nói hết, hắn liền chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang lảm nhảm.

Hắn hết sức trêu đùa khẽ lận lại, nàng liền mất đi lý trí, cuối cùng cũng chỉ có thể để cho hắn muốn làm gì thì làm, tiếp bên trong phòng chính là tràn ngập âm thanh khiến người ta đỏ mặt, truyền ra ngoài tẩm cung.

Lúc này, Qủa Tĩnh bên ngoài cả đêm, lần nữa nghe được âm thanh bên trong tẩm cung truyền ra, phi thân rời đi. Hắn hiện tại trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Một mặt là sư muội tránh được một kiếp hiện tại không chết mà vui mừng, mặt khác, tim của hắn không biết là thì sao, rất đau rất đau.

——

Lại nói, Cây Dương Mai bị trói lên kiệu hoa, mà Lý Dịch vì tuyên bố chuyện vui của hắn, khiến toàn bộ mọi người trong kinh đô tới chúc mừng hắn thành thân, càng làm cho người ta im lặng, hắn thế lại khiến kiệu hoa đi ba vòng trong kinh đô mới trở về cung cử hành hôn lễ.

Đối với người là Hoàng đế, các đại thần không dám nói chữ không, chỉ có cười theo phần. Bọn họ rất sợ nói ra một câu khiến hoàng thượng mất hứng, lại tới cá rời nhà trốn đi hay không làm hoàng đến cái gì, đã khiến cho bọn họ khó làm.

Hắn nói hậu cung không chọn tú, sẽ không người dám tuyển tú, ở Lý Nam nước, dân chúng bình thường cũng biết bọn họ có một động kinh, cái gì Hoàng đế nói không giữ lời là chuyện thường, tự nhiên thông báo của Hoàng đế đổi tới đổi lui khiến toàn bộ người dân Lý Nam nước coi là chuyện không thể trách rồi.

Nhưng mà chỉ đúng là như vậy Hoàng đế đặc biệt khiến mọi người Lý Nam nước kính yêu, vì vậy Hoàng đế tựa như bình dân bình thường đối với người hòa ái dễ gần, hắn có thể vì cho dân có cơm ăn mà cùng nhau xuống đất làm ruộng, cũng có thể vì trị thủy, khiến triều thần cùng nhau quyên tiền, người không quyên góp sẽ chịu phạt. Về phần thế nào phạt, lũ triều thần cũng biết tuyệt sẽ không là đơn giản chém đầu như vậy, mà là so chém đầu đáng sợ hơn, để cho ngươi sống còn khó chịu hơn chết.

Vì vậy hắn muốn bức hôn Cây Dương Mai, toàn bộ Lý Nam nước cũng không có ai phản đối, liền Cây Dương Mai một người phản đối, vậy thì người khác không dám phản đối .

Sau khi bái đường, Lý Dịch không đi bồi người uống rượu, dĩ nhiên là vội vã đi động phòng rồi. Về phần động phòng, cõi đời này sợ rằng không người nào dám náo hắn động phòng. Không chỉ như vậy, cũng không có ai dám cùng hắn cùng nhau vào tân phòng muốn hắn uống ly rượu giao bôi ..., hắn mới không thích những thứ lễ nghi phiền phức đây? Động phòng dĩ nhiên chính là trực tiếp đem cô dâu của hắn đè ở phía dưới thương yêu.

Đối mặt Lý Dịch vội vã đè lên người nàng, Cây Dương Mai liếc mắt, sau đó mặt nụ cười vả lại tội nghiệp mà nói: "Hoàng thượng, ta đói rồi."

Hắn không có cởi sợi dây trói chặt nàng ra, cười ha hả chạy đến trước bàn cầm chút bánh ngọt đút tới trong miệng nàng, "Ta thương hoàng hậu, , trẫm cho ngươi ăn."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lịch sử bại hoại

Thấy Lý Dịch nói chuyện chậm quá, động tác cũng chậm, sắc mặt đồng tình nhìn nàng, Cây Dương Mai liền muốn hươ quyền đánh cho hắn răng rơi đầy đất, nhưng nàng bị trói, tay không thể động, chỉ có thể há mồm để hắn bỏ thức ăn vào miệng. Bởi vì nàng thật sự có chút đói bụng, vì không muốn bị đói chết sẽ không tìm được Thuần Dương nam tử cho tiểu thư, nên cần phải no bụng trước

Ăn xong, Lý Dịch dán thân thể nàng vì cho nàng nước uống, buông đồ trong tay xuống, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, " Phu nhân, hôm nay hành sự đi." Hắn nói chuyện luôn làm cho người ta thấy dáng vẻ thư sinh, nho nhã.

Cây Dương Mai thấy hắn chậm rãi cởi áo nới dây lưng, vội la lên: "Không được."

"Vì sao?" Lý Dịch bộ dáng người cầu an phi phàm hỏi

"Bởi vì. . . . . ." Cây Dương Mai chớp mắt một cái chuyển một cái , không ngừng ở trong lòng nghĩ tới lấy cớ, "Bởi vì. . . . . Ta muốn giải tiểu." Nàng hiện tại chỉ hy vọng có thể kéo nhất thời là nhất thời.

"Tốt." Lý Dịch mềm mại mặt tuấn tiếu mang theo mỉm cười.

Nhìn hắn nụ cười vô hại, nàng biết bên trong giấu giếm hung hiểm.

Chỉ thấy hắn chầm chập phân phó nói: "Người đâu, cầm bồn đái."

Nghe được hai chữ bồn đái, Cây Dương Mai nhất thời sắc mặt phi hồng, hắn muốn làm cái gì? Sẽ không muốn nàng ở trong phòng đi tiểu đi!

Quả nhiên, có thái giám cầm bồn đái vào tẩm điện, Lý Dịch một cái ánh mắt, thái giám liền lui xuống.

Tiếp hắn chỉ chỉ bồn đái cách đó không xa nói: "Phu nhân mời." Trong lòng hắn Cây Dương Mai là phu nhân hắn, không có người ngoài, hắn sẽ không gọi nàng hoàng hậu.

" Mời? Ta. . . . . Ta không muốn tiểu giải rồi?" Cây Dương Mai nhìn ánh mắt hắn đều không nháy mắt một cái nhìn chằm chằm nàng, nàng biết nếu nàng phải đi tiểu giải, Lý Dịch nhất định sẽ tư tư văn văn đứng ở bên cạnh nhìn nàng đi nhà cầu.

"Phu nhân sẽ không đại tiện đi! Chỉ là cũng không còn quan hệ, vi phu không ngại." Lý Dịch vẻ mặt tươi cười, nói chuyện dáng vẻ vĩnh viễn đều là nồng nặc dáng vẻ thư sinh, làm cho người ta cảm giác chính là lịch sự ưu nhã. Có thể nói ra lời nói đủ để cho Cây Dương Mai nghe hộc máu.

Ngươi không phải ghét bỏ? Ta còn ghét bỏ đây? Cây Dương Mai mặt khinh bỉ nhìn hắn khuôn mặt mềm mại tuấn tú tuyệt sắc, nghĩ thầm, cõi đời này tại sao có thể có lịch sự bại hoại như vậy đây?

Thấy nàng không nói lời nào, hắn lại một mặt quan tâm nói: "Phu nhân còn có việc sao?"

"Ta. . . . . ." Nàng muốn nói nàng có chuyện, nhưng cũng không tìm được lấy cớ, suy nghĩ một chút, lại nói: "Ta tới kinh nguyệt rồi, không có phương tiện."

"Phu nhân ít ngày trước hình như đã tới kinh nguyệt, chẳng lẽ là thân thể xảy ra tình trạng?, vi phu giúp ngươi nhìn một chút!" Lý Dịch mỉm cười nói.

Cây Dương Mai dĩ nhiên không cần Lý Dịch giúp nàng nhìn, nàng vốn cho là hắn sẽ hội chẩn y thuật mạch, nàng còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy Lý Dịch bắt đầu động thủ dắt quần áo nàng, nàng bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, kêu lên: "A! Vô lễ nha!"

Lý Dịch mặt mỉm cười, chầm chập nói: "Lại nói nữ nhân gặp nguyệt sự nơi đó xảy ra máu, ta chỉ là nhìn một chút là thật hay không, phu nhân vì sao luống cuống kinh hoảng như vậy?"

Nàng thật muốn cho hắn hai bàn tay, đáng thương nàng bị trói, cả giận nói: "Ngươi dám động ta...ta. . . . . Ta. . . . . ."

"Phu nhân hoài niệm những thị vệ kia rồi hả ?" Lý Dịch mặt cười tà nói.

Cây Dương Mai vừa nghe thị vệ, liền nghĩ đến mấy mấy cái tiễn hướng về phía nàng nhìn chằm chằm, nàng không khỏi tâm run lên, cắn răng nghiến lợi nói: "Ta. . . . . Ngươi tùy tiện." Nếu không phải muốn sống, nàng mới sẽ không khuất nhục như vậy. Nhưng ai biểu người ta là Hoàng đế, ai biểu người ta có thiên quân vạn mã, mà nàng là chỉ một thân một người đây? Bằng võ công nàng cao hơn nữa cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, nàng chỉ có thể nhận tội.

Lý Dịch mặt nghiêm nghị, nghiêm trang cười nói: "Ừ, lúc này mới ngoan nha, đây mới là quốc mẫu nghi thiên hạ Lý Nam ta." Hắn nói qua liền động thủ cởi y phục của nàng, nàng gắt gao nhắm hai mắt, giống như khối cọc gỗ, không nhúc nhích, mặc cho chỗ hắn đưa.

Nhìn thấy vẻ đẹp thân thể của nàng, Lý Dịch mặc dù kích động, nhưng cũng vô cùng dịu dàng, hắn mặc kệ lòng của nàng có phải là hay không hắn, hắn tin tưởng hắn có thể làm cho nàng để cho hắn yêu, lại nói có tính mới có yêu, hắn tin tưởng nàng trở thành nữ nhân của hắn, sẽ từ từ yêu hắn, thần phục với hắn.

Hắn hôn nàng, nàng không trả lời, hắn vuốt ve nàng, cũng không đáp lại, hắn không tức giận, cười nói: "Phu nhân cảm thấy như vậy là tình thú, vậy thì giữ vững đi!"

Cây Dương Mai vừa nghe, giận đến không được, nhưng cũng không lời phản bác, còn chưa đáp lại hắn.

Hắn hôn nàng, nàng chưa từng trải nên thân thể lại có phản ứng, nàng cắn môi không để cho mình kêu thành tiếng, nhưng thân thể của nàng bán đứng nàng chân chính cảm thụ, thân thể của nàng đang không ngừng run rẩy.

Sau, hắn muốn nàng, Cây Dương Mai cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt truyền tới đại não, nàng lại cố nén, không lên tiếng, bất động, tựa như một tấm gỗ đầu.

Hắn biết nàng đau, hắn trở nên dịu dàng, để cho nàng thích ứng hắn, cuối cùng mới bắt đầu yêu cầu nhiều hơn.

Từ từ, cảm giác vui sướng truyền tới não, nàng lại chịu đựng không lên tiếng, mặt vặn vẹo, để cho hắn vì nàng quật cường mà cảm thấy buồn cười.

Thấy hắn mặt cười quái dị, nàng vô cùng không vui, cả giận nói: "Ngươi cười cái gì? Có bệnh nha!"

Hắn mỉm cười trả lời, "Phu nhân nào biết vi phu có bệnh?" Hắn nói chuyện lúc không có dừng lại, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng khinh thường bĩu môi, "Quái nhân." Nàng nói xong rồi lại tò mò hắn là dạng bệnh gì, không khỏi hỏi: "Ngươi bệnh gì?"

"Mấy ngày trước phải phong hàn, hai ngày nay tâm tình không được tốt lắm." Lý Dịch mặt nụ cười trả lời. Nói xong, hắn gia tăng động tác. Nàng bị lộng

được không cầm kêu lên tiếng, hắn thấy thế, không khỏi hả hê mặt nụ cười.

Không biết đã trải qua bao lâu, hắn lấy được thỏa mãn sau mới thả đẩy nàng ra, mới thay nàng cởi dây, Cây Dương Mai vốn cho là mình lấy được tự do liền sau có thể lập tức đánh Lý Dịch dừng lại, nơi nào biết, nàng cực kỳ mệt mỏi, liên động hạ xuống, toàn thân cũng đau, nàng không khỏi xuất khẩu mắng: "Lý Dịch, tên cẩu nhà ngươi." Nàng nói qua đưa tay một cái tát đánh vào trên mặt Lý Dịch nằm ở bên cạnh.

Sức lực của nàng không lớn, Lý Dịch rên lên một tiếng, cười nói: "Phu nhân còn chưa có thỏa mãn?"

Cây Dương Mai vội vàng trốn, nhưng bởi vì dưới đùi mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống, hắn đúng lúc tiếp được nàng, bế nàng đến trên giường, cười nói: "Phu nhân cẩn thận."

Cây Dương Mai gắt gao nhìn hắn chằm chằm, hắn mềm mại mặt tuấn tiếu cắn câu nâng một mị hoặc cười một tiếng, "Ngủ đi! Chớ giằng co."

Cũng không biết là người nào giằng co, Cây Dương Mai thật là có khổ không nói ra được, chỉ có thể nhìn chằm chằm Lý Dịch. Cuối cùng bởi vì quá mệt mỏi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Chinh phục Cây Dương Mai là Lý Dịch trong lòng một vui thú lớn, vì vậy hắn kế tiếp làm chính là thế nào khiến Cây Dương Mai tâm cam tình nguyện yêu hắn.

——

Vũ Văn Dục lăn qua lăn lại, hai người đến trưa mới ra khỏi phòng.

Bởi vì hút đủ Thuần Dương Chi Kh rồi í, Viên Chiêu Quân cả người tinh thần sảng khoái, ánh sáng cả người phát ra làm cho người ta không dời mắt được. Nhưng nàng cuối cùng không hiểu Vũ Văn Dục tại sao bị nàng hút Thuần Dương Chi Khí sau một chút chuyện cũng không có, hình như rất tinh thần giống như nhau, nhìn còn là tuấn mỹ như vậy, như vậy làm cho người ta không dời mắt được, dung nhan của hắn tuyệt thế, chỉ cần khẽ mỉm cười, tựu sẽ khiến cả hậu cung nữ nhân đều rối trí thất sắc.

Viên Chiêu Quân làm xong Vũ Văn Ddục, trong lòng nàng vẫn còn nghĩ tới, nàng gặp đến hai Thuần Dương nam tử khác, một là đi theo Cây Dương Mai bên cạnh Lý Dịch, một người khác là nam tử nàng không biết tên, nàng hiện tại cần gấp lên đường đi tìm khác hai Thuần Dương nam tử, nếu không mấy tháng nữa, nàng vẫn chỉ có chết số mạng chết.

Cùng sư huynh thương lượng, hai người chuẩn bị buổi tối lặng lẽ ra phủ thái tử, đi tới Lý Nam nước chỗ Cây Dương Mai, bởi vì Cây Dương Mai có lẽ biết thân phận Lý Dịch.

Nửa đêm, nàng thu thập xong quần áo, cùng Quả Tĩnh cùng đi ra phủ thái tử, tiếp bay ra hoàng cung, nhưng nàng không ngờ, ở bên ngoài hoàng cung có một người đang chờ nàng.

"Phu nhân, đi nơi nào? Tại sao không gọi vi phu cùng đi?" Vũ Văn Dục không lạnh không nóng đột nhiên âm thanh xuất hiện, âm thanh rơi đã đứng ở trước mặt nàng, tựa như thần tiên hạ phàm đứng ở trước mặt nàng, kinh ngạc tuyệt luân.

Viên Chiêu Quân giật mình, nhìn Vũ Văn Dục đột nhiên xuất hiện như nữ quỷ hồn, cười hắc hắc nói: "Thái tử một ngày kiếm tỷ bạc, ta chỉ là tùy tiện đi dạo, tối như vậy ý tứ quấy rầy Điện hạ ngươi thì sao?"

"Bổn vương gần đây cũng rất rãnh rỗi, hoàn toàn có thể bồi thái tử phi đi dạo xung quanh." Vũ Văn Dục muốn cười nhưng không cười nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, lại dám muốn chạy trốn, đừng mơ tưởng.

Xem ra là không rời bỏ được Vũ Văn Dục rồi, Viên Chiêu Quân chỉ đành phải để cho hắn đi theo, nếu hắn quý vi thái tử, phí đi đường đều do hắn chi tra, tưởng tượng như vậy, cảm thấy Vũ Văn Dục đi theo cũng có chỗ tốt.

Vũ Văn Dục là người khiêm tốn, ra kinh thành là dùng xe ngựa của thương nhân, xe ngựa không tính lớn, vẫn còn coi là thoải mái, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục ngồi trong xe ngựa, Quả Tĩnh cởi ngựa, mà Đường Liêm thành người phu xe.

Quả Lĩnh cùng Đường Liêm tuy nói mặc bình thường, nhưng là mặt của bọn hắn thật sự là hấp dẫn không ít người, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt, có người nghị luận, "Trong xe ngựa này chính là người như thế nào đây? Ngay cả người đánh xe đã anh tuấn như vậy, người bên trong xe nhất định có thể so với thần tiên đi!"

"Đúng nha! Ngươi xem người cỡi ngựa thật là đẹp, để cho nữ nhân như ta cũng hâm mộ." Ánh mắt người nọ nhìn chằm chằm vào Quả Tĩnh nói.

Quả Tĩnh buông tròng mắt xuống, không để ý tới những chuyện linh tinh, tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Dọc theo đường đi Quả Tĩnh dẫn đường, Đường Liêm cùng Vũ Văn Dục không có nói ra dị nghị.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói: "Chiêu Quân đi Lý Nam quốc hữu có chuyện?"

"Ừ, có chuyện." Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói.

"Vừa chỉ vì độc trên người?" Vũ Văn Dục vẫn luôn không nghĩ ra Viên Chiêu Quân luyện võ công gì, vì sao cần hắn và nàng viên phòng, hơn nữa nàng

hiện tại đi Lý Nam nước vừa mục đích gì?

Viên Chiêu Quân không có trả lời ngay, mà là cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Vũ Văn Dục, ta không muốn chết, ngươi biết không?"

"Biết." Ai không sợ chết? Người muốn chết cõi đời này sợ rằng không có.

"Ngươi không phải muốn ta chết đúng không!" Viên Chiêu Quân thật sợ Vũ Văn Dục không để cho nàng tìm hai Thuần Dương nam tử khác. Thật ra thì trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn, nàng không muốn chết, nhưng nàng cũng không muốn cùng nam nhân khác lên giường.

"Đúng." Vũ Văn dục hết sức khẳng định gật đầu.

"Vậy ngươi đừng hỏi tại sao, giúp ta được không?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Tốt." Vũ Văn Dục cũng không phải thích hỏi kỹ chuyện người khác, hắn nghĩ, thời điểm hắn nên biết, nàng sẽ nói cho hắn biết.

"Cám ơn!" Viên Chiêu Quân hết sức kích động, nhào tới trong ngực Vũ Văn Dục ôm lấy thân thể của hắn. Một cỗ Thuần Dương Chi Khí tùy theo bay tới trong lỗ mũi của nàng, nàng không khỏi có chút động tình.

Sau khi nàng hòa hợp cùng Vũ Văn Dục trong phòng, nàng cũng sẽ không nghĩ những chuyện kia rồi, nhưng nàng sai lầm, bởi vì Tam Dương thần công nguyên nhân, nàng tùy thời đều cần hút Thuần Dương Chi Khí.

Căn cứ vào phan ứng thân thể, nàng hiểu sự việc rồi, coi như nàng hút Thuần Dương Chi Khí của ba Thuần Dương nam tử, ở trong cuộc sống sau này nàng vẫn còn cần Thuần Dương Chi Khí để duy trì công lực của nàng, có lẽ nói là xinh đẹp. Nhưng là nàng nếu cùng các nam nhân lên giường, Vũ Văn Dục còn có thể để cho nàng đi theo hắn sao? Nàng vẫn là thái tử phi sao?

Nghĩ tới những thứ này, Viên Chiêu Quân không khỏi nhăn mày lại.

Thấy nàng cau mày, hắn nhàn nhạt hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì." Nàng kéo ra một nụ cười, nghĩ tới ngày nào đó rời khỏi Vũ Văn Dục lòng của nàng thế nhưng lại cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo cảm.

Tối hôm đó, bọn họ đặt chân tại quán trọ, lúc ngủ nàng lại có chút không kịp chờ đợi đè hắn ở trên giường.

Trên mặt hắn treo cười, trở về ôm nàng, "Thế nào? Vội vã như vậy? Là nhớ phu quân r ngươi ồi hả ?" Hắn nhàn nhạt, nói ra cũng là không da không mặt như vậy.

Viên Chiêu Quân ha ha cười, trong lòng suy nghĩ không thể để cho nhìn hắn ra nàng cần hắn, nàng đẩy hắn ra, ngồi ở bên cạnh hắn, cười nói: "Nơi nào, ngươi đừng loạn tưởng, ta mới không có nhớ ngươi." Nàng thật sợ hắn biết nàng cần hắn, hắn cố ý làm khó nàng.

Hắn thật là cưng chiều vả lại bất đắc dĩ thở dài, cười nói: "Đúng nha, ngươi không muốn, là ta

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhiều tình

"Bổn vương gần đây cũng rất rãnh rỗi, hoàn toàn có thể bồi thái tử phi đi dạo xung quanh." Vũ Văn Dục muốn cười nhưng không cười nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, lại dám muốn chạy trốn, đừng mơ tưởng. [Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Xem ra là không rời bỏ được Vũ Văn Dục rồi, Viên Chiêu Quân chỉ đành phải để cho hắn đi theo, nếu hắn quý vi thái tử, phí đi đường đều do hắn chi tra, tưởng tượng như vậy, cảm thấy Vũ Văn Dục đi theo cũng có chỗ tốt.

Vũ Văn Dục là người khiêm tốn, ra kinh thành là dùng xe ngựa của thương nhân, xe ngựa không tính lớn, vẫn còn coi là thoải mái, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục ngồi trong xe ngựa, Quả Tĩnh cởi ngựa, mà Đường Liêm thành người phu xe.

Quả Lĩnh cùng Đường Liêm tuy nói mặc bình thường, nhưng là mặt của bọn hắn thật sự là hấp dẫn không ít người, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt, có người nghị luận, "Trong xe ngựa này chính là người như thế nào đây? Ngay cả người đánh xe đã anh tuấn như vậy, người bên trong xe nhất định có thể so với thần tiên đi!"

"Đúng nha! Ngươi xem người cỡi ngựa thật là đẹp, để cho nữ nhân như ta cũng hâm mộ." Ánh mắt người nọ nhìn chằm chằm vào Quả Tĩnh nói.

Quả Tĩnh buông tròng mắt xuống, không để ý tới những chuyện linh tinh, tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Dọc theo đường đi Quả Tình dẫn đường, Đường Liêm cùng Vũ Văn Dục không có nói ra dị nghị.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói: "Chiêu Quân đi Lý Nam quốc hữu có chuyện?"

"Ừ, có chuyện." Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói.

"Vừa chỉ vì độc trên người?" Vũ Văn Dục vẫn luôn không nghĩ ra Viên Chiêu Quân luyện võ công gì, vì sao cần hắn và nàng viên phòng, hơn nữa nàng hiện tại đi Lý Nam nước vừa mục đích gì?[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Viên Chiêu Quân không có trả lời ngay, mà là cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Vũ Văn Dục, ta không muốn chết, ngươi biết không?"

"Biết." Ai không sợ chết? Người muốn chết cõi đời này sợ rằng không có.

"Ngươi không phải muốn ta chết đúng không!" Viên Chiêu Quân thật sợ Vũ Văn Dục không để cho nàng tìm hai Thuần Dương nam tử khác. Thật ra thì trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn, nàng không muốn chết, nhưng nàng cũng không muốn cùng nam nhân khác lên giường.

"Đúng." Vũ Văn dục hết sức khẳng định gật đầu.

"Vậy ngươi đừng hỏi tại sao, giúp ta được không?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Tốt." Vũ Văn Dục cũng không phải thích hỏi kỹ chuyện người khác, hắn nghĩ, thời điểm hắn nên biết, nàng sẽ nói cho hắn biết.

"Cám ơn!" Viên Chiêu Quân hết sức kích động, nhào tới trong ngực Vũ Văn Dục ôm lấy thân thể của hắn. Một cỗ Thuần Dương Chi Khí tùy theo bay tới trong lỗ mũi của nàng, nàng không khỏi có chút động tình.

Sau khi nàng hòa hợp cùng Vũ Văn Dục trong phòng, nàng cũng sẽ không nghĩ những chuyện kia rồi, nhưng nàng sai lầm, bởi vì Tam Dương thần công nguyên nhân, nàng tùy thời đều cần hút Thuần Dương Chi Khí.

Căn cứ vào phan ứng thân thể, nàng hiểu sự việc rồi, coi như nàng hút Thuần Dương Chi Khí của ba Thuần Dương nam tử, ở trong cuộc sống sau này nàng vẫn còn cần Thuần Dương Chi Khí để duy trì công lực của nàng, có lẽ nói là xinh đẹp. Nhưng là nàng nếu cùng các nam nhân lên giường, Vũ Văn Dục còn có thể để cho nàng đi theo hắn sao? Nàng vẫn là thái tử phi sao?

Nghĩ tới những thứ này, Viên Chiêu Quân không khỏi nhăn mày lại.

Thấy nàng cau mày, hắn nhàn nhạt hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì." Nàng kéo ra một nụ cười, nghĩ tới ngày nào đó rời khỏi Vũ Văn Dục lòng của nàng thế nhưng lại cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo cảm.

Tối hôm đó, bọn họ đặt chân tại quán trọ, lúc ngủ nàng lại có chút không kịp chờ đợi đè hắn ở trên giường.

Trên mặt hắn treo cười, trở về ôm nàng, "Thế nào? Vội vã như vậy? Là nhớ phu quân r ngươi ồi hả ?" Hắn nhàn nhạt, nói ra cũng là không da không mặt như vậy.

Viên Chiêu Quân ha ha cười, trong lòng suy nghĩ không thể để cho nhìn hắn ra nàng cần hắn, nàng đẩy hắn ra, ngồi ở bên cạnh hắn, cười nói: "Nơi nào, ngươi đừng loạn tưởng, ta mới không có nhớ ngươi." Nàng thật sợ hắn biết nàng cần hắn, hắn cố ý làm khó nàng.

Hắn thật là cưng chiều vả lại bất đắc dĩ thở dài, cười nói: "Đúng nha, ngươi không muốn, là ta nhớ ngươi, tốt không?"

"Hắc hắc. . . . . ." Viên Chiêu Quân cười hắc hắc, trong lòng hồi hộp, choáng nha không ngờ có thể nói lời này, chẳng lẽ hắn thật yêu nàng. Nghĩ hắn có thể yêu mình, Viên Chiêu Quân trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào .[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Trong lòng hai người đều có yêu, một đêm này, bọn họ không chỉ là thân thể lấy được thỏa mãn, tâm linh cũng đều được thỏa mãn.

Vũ Văn Dục hiện tại rất rõ ràng tâm ý của mình, hắn chỉ muốn cùng nàng, bảo vệ nàng, tuy nói hắn không biết nàng rốt cuộc muốn làm gì chuyện.

Trong mười mấy ngày sau, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục chung đụng rất tốt.

Ở trước mặt người ngoài, Vũ Văn Dục cũng sẽ gọi Viên Chiêu Quân phu nhân, mà nàng gọi hắn là Dục. Đối với Viên Chiêu Quân gọi hắn là Dục, Vũ Văn Dục hình như cũng không hài lòng, lạnh mặt nói: "Nhớ, về sau gọi phu quân."

Phu quân? Cảm giác kêu là lạ, ngẫm lại hắn gọi nàng phu nhân, nghe cũng là lạ , Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, nếu hắn nhất định xưng với nàng như vậy, không bằng liền đổi một đặc biệt.

Nàng cười nói: "Như vậy đi! Chúng ta là vợ chồng, ta gọi ngươi lão công, ngươi kêu ta lão bà, chính là ý tứ phu nhân phu quân, ở hải ngoại mọi người gọi như vậy." Thật ra thì ở sâu trong nội tâm Viên Chiêu Quân, đã đem Vũ Văn Dục làm lão công của nàng, chỉ là nàng không thể nói nàng thương hắn, bởi vì nàng không có tư cách nói yêu, vì mạng nhỏ, nàng còn phải cùng hai người đàn ông khác này lên giường. Vì vậy nàng nghĩ, nàng phải nhiều tình, chỉ có

như vậy, lòng của nàng mới có thể chứa đủ càng nhiều người.

Vũ Văn Dục thật cũng không phản đối, mỉm cười nói: "Tốt."

Chỉ là vừa bắt đầu hắn tổng không có thói quen gọi như vậy , luôn là gọi nàng phu nhân, Viên Chiêu Quân củ chánh thật nhiều ngày mới sửa đổi .

Mà Viên Chiêu Quân gọi Vũ Văn Dục lão công cũng rất thuận miệng, giống như nàng nên gọi như vậy rồi, hình như hắn nên là lão công Viên Chiêu Quân nàng.

Nhìn Vũ Văn Dục đẹp như thần tiên, nàng nghĩ tới, nàng nếu có thể trở lại hiện đại là tốt, nàng muốn đem Vũ Văn Dục mang về hiện đại khoe khoang một phen, khiến những người luôn cười nàng là thùng nước sẽ phải ghen tỵ nhìn lão công của nàng.

Nàng nghĩ tới, đợi nàng không có lo lắng tính mạng nữa, nàng phải đi tìm kiếm phương pháp trở lại hiện đại, sau đó đem thái tử bắt cóc trở về hiện đại. Vũ Văn Dục thông minh như vậy, y thuật cao như vậy, ở hiện đại tùy tiện cho người ta xem xem bệnh, nàng đều có thể thành phú bà. Nghĩ tới những thứ này, trong đầu của nàng liền xuất hiện nàng và Vũ Văn Dục trở về hiện đại trải qua cuộc sống hạnh phúc, nghĩ đi nghĩ lại, nàng thế nhưng chảy xuống nước miếng.

Vũ Văn Dục nhìn, trong xe ngựa ngồi ở đối diện Viên Chiêu Quân đang chảy nước miếng xuống, từ trên thân cầm khăn trắng như tuyết gấm thay nàng lau.

Nàng lấy lại tinh thần, mặt quẫn bách, "A! Ta. . . . . ." Chảy nước miếng? Thật là mắc cỡ chết người. Viên Chiêu Quân nhanh chóng cúi đầu, sắc mặt phi hồng.

Hắn ngược lại một chút cũng không có cảm thấy nàng bẩn, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Ngươi còn có thể ngượng ngùng nha! Còn thật là khó khăn phải nha!"

Viên Chiêu Quân không vui ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, "Ta mới không có thật xin lỗi, mới không có." Nàng càng thêm giải thích càng có vẻ giải thích vô lực.

Cải cọ đi qua, thấy hắn nhìn nàng cười như không cười, nàng không khỏi vén lên rèm cửa xe ngựa, nói sang chuyện khác: "Tới chỗ nào."[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Đường Liêm đánh xe hồi đáp: "Đã đến kinh đô Lý Nam nước."

"Nhanh như vậy đã đến." Viên Chiêu Quân than thở, trong lòng nàng có chút không bỏ. Thời gian tươi đẹp đã trôi qua, hiện tại nàng sau đó phải đi tìm Thuần Dương nam tử Lý Dịch.

"Đều đi hơn nửa tháng, nhanh chỗ nào." Quả Tĩnh cười nói. Vì tánh mạng Viên Chiêu Quân, Qủa Tĩnh thật muốn tìm Lý Dịch nào đó.

Bọn họ đặt chân vào một quán trọ, kế tiếp Viên Chiêu Quân khiến Vũ Văn Dục giúp nàng hỏi thăm Lý Dịch nam tử.

Lại nói, Vũ Văn Dục nghe, ở Lý Nam nước, nam tử tên Lý Dịch có một vạn người, đều là họ Lý, mà chữ Dịch là đồng âm. Vì vậy Viên Chiêu Quân nhức đầu, chẳng lẽ nàng muốn đem đồng nhất vạn người chộp tới xem ai là Lý Dịch bên cạnh Cây Dương Mai?

Ở thời điểm tất cả mọi người không biết nên làm sao làm sao, Vũ Văn Dục nói: "Ngươi là muốn tìm Lý Dịch đi theo Cây Dương Mai?"

"Đúng." Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh không hẹn mà cùng trả lời.

"Như vậy cũng tốt làm, ta đem hắn bức họa vẽ xuống , cầm đi hỏi thăm một chút cũng biết là người nào." Vũ Văn Dục nói.

"Được, được, cái biện pháp này tốt." Viên Chiêu Quân cười nói: " Lão công ta thông minh." Nàng nói qua hôn lên mặt Vũ Văn Dục một cái.

Nụ hôn này đối với Vũ Văn Dục hết sức hưởng thụ, hắn thế nhưng nâng lên môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Họa kỹ rất cao

Vũ Văn Dục nửa ngày không vẽ, Viên Chiêu Quân có chút gấp gấp, "Lão công, ngươi muốn làm gì nha, mau vẽ!"

"Không nhớ rõ tướng mạo của người đó." Vũ Văn Dục nhăn lại mày, ngày đó ở chướng núi trống tại đại hội võ lâm thì hắn cũng không có liếc mắt nhìn Lý Dịch, vì vậy đối với bộ dáng Lý Dịch có chút mơ hồ.

Viên Chiêu Quân nhăn lại mày, nhìn về phía Đường Liêm, "Ngươi biết vẽ tranh không?"

Đường Liêm cười lắc đầu, hắn luôn luôn không thích vẽ.

Quả Tĩnh chưa từng thấy qua bộ dáng Lý Dịch, nên cũng không nói đến vẽ, phải nói tài họa công của Qủa Tĩnh rất tốt, họa công có thể so với họa sĩ trong cung tốt hơn rất nhiều.

Vũ Văn Dục vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn Viên Chiêu Quân nhíu lông mày, không khỏi đưa tay đi vuốt lên vẻ u sầu nàng, lạnh nhạt nói: "Không bằng các ngươi nói cho ta vẽ đi!"

Viên Chiêu Quân suy nghĩ hồi lâu cũng không biết phải dùng ngôn ngữ làm sao để miêu tả bộ dáng Lý Dịch, phải nói ở trong ấn tượng của nàng cũng chỉ có chữ hình dung Lý Dịch, đó chính là mềm mại tuấn tú.

"Ta không có cách nào nói ra bộ dạng Lý Dịch, coi như hình dung, ngươi cũng không biết phải vẽ như thế nào." Viên Chiêu Quân nói qua đột nhiên cười một tiếng nói: "Hay là ta vẽ đi!"

"Ngươi?" Tất cả mọi người không thể tin được nhìn mặt của nàng, nàng sẽ vẽ tranh?

"Thế nào? Các ngươi không tin?" Nàng phác họa rất khá, phải nói hình tượng, nàng phác họa so với họa sĩ cổ đại cũng khá hơn nhiều.

Nàng cầm giấy bút, cầm bút lông, nàng liền mặt rối rắm, "Khoản này. . . . . ." Nàng thở dài, tùy tiện nói: "Thôi, tại đây thử một chút đi!" Nàng cầm bút lông chấm mực nước, kế tiếp chính là một hồi rồng bay phượng múa.

Tất cả mọi người mặt quái dị, nhìn dáng vẻ Viên Chiêu Quân vẽ thật là nghiêm túc, cũng cảm thấy buồn cười, nhìn lại nàng thỉnh thoảng mặt rối rắm, thỉnh thoảng gật đầu vẽ tranh, vốn tưởng rằng dưới tay của nàng xảy ra cái gì tinh phẩm, nơi nào biết sẽ là kết quả như vậy.

Nhìn người nọ vẻ người không giống người quỷ không giống quỷ, mọi người trán không khỏi xuất hiện có vài vạch đen.

"Sư muội? Ngươi xác định đây là ngươi người muốn tìm?" Người này vừa lớn lên quá xấu đi! Xấu như vậy, sư muội phải vợ chồng chi thực như thế nào đây?

"Đúng nha! Chiêu Quân, này Lý Dịch không giống như thế này!" Đường Liêm cũng cau mày, lông mày kia cau lại rất nghệ thuật.

Vũ Văn Dục tuy nói không rõ lắm bộ dạng Lý Dịch, nhưng là tuyệt đối không phải là người như trong bức họa.

Đây là người sao? Nói đúng ra, chuyện này chỉ có thể miễn cưỡng có dáng vẻ người, cái khác thấy thế nào làm sao lại cảm thấy quái đản.

Chỉ thấy họa lên hình mặt người trái xoan, cũng có xê dịch. Còn nữa, trên đầu người kia chỉa vào chính là tóc sao? Thấy thế nào cũng giống như một chuồng gà, vóc người cũng không nhìn ra nam hay nữ. Nhìn vẽ như vậy, Viên Chiêu Quân mình không khỏi cười ra tiếng, "Ha ha. . . . . Đây cũng quá xấu đi! Chỉ là các ngươi đừng hiểu lầm, Lý Dịch dáng dấp mềm mại tuấn tú, là mỹ nam tử khó gặp." Đối với tài họa công của mình coi như là cảm thấy mất mặt quá mức rồi, đây vốn là tài nghệ sao? Thế nào cảm giác giống như học sinh tiểu học quái thú đây?

"Chuyện này. . . . . Nơi nào giống như Lý Dịch?" Vũ Văn Dục nhíu mày hỏi.

"Ách. . . . . Cái này cái này. . . . . Đây không phải là ta vẽ ra bức họa Lý Dịch, đây là thử vẽ, vẽ một. . . . . Quái thú." Nàng nói xong, đem vẽ vò thành một cục, nhét vào trong thùng rác. Ai kêu cõi đời này không có bút máy nha! Nếu không nàng vẽ thật sẽ cho người lau mắt mà nhìn.

Mọi người một bộ không hiểu vẻ mặt nhìn nàng, nàng mặt mất tự nhiên cười, muốn cho mọi người giải thích vấn đề quái thú, vì vậy cũng không còn suy nghĩ nhiều, nói: "Áo Ultraman tiểu quái thú mặc, các ngươi hiểu không?" Nàng nói qua giống như làm một dấu tay áo Ultraman.

Mọi người xem phải là như rơi vào trong sương mù, đối với áo Ultraman mà nàng nói là vật gì cũng hết sức tò mò, cũng mặt tò mò hỏi: "Cái gì là Ott chớ man?"

Đồng nhất hỏi, Viên Chiêu Quân mới biết mình phạm vào bao nhiêu lỗi, cõi đời này người làm sao có thể biết Áo Ultraman Tiểu Quái Thú nha, nàng là đầu óc bị kẹp cửa rồi.

Nàng mặt ảo não, đánh đầu của mình hai cái, một bộ muốn chết nét mặt trọn trắng mắt, "Ông trời, ta sai lầm rồi."

Cùng ông trời lại có cái gì quan hệ? Mọi người càng khó hiểu hơn.

"Các ngươi không biết cũng đừng hỏi biết không? Đứa bé biết nhiều như vậy làm gì, biết quá nhiều đối với các ngươi cũng không có chỗ tốt." Nàng một bộ Lão sư dạy học sinh, nói xong ho nhẹ hai tiếng, rồi sau đó trông thấy tất cả mọi người định thần nhìn nàng, nàng lại cúi đầu nghịch ngợm le lưỡi một cái.

Vũ Văn Dục đối với nàng thường có chút kỳ quái cũng tò mò, lạnh nhạt nói: "Ngươi xác định ngươi có thể vẽ ra bộ dạng Lý Dịch?"

Viên Chiêu Quân vì không để cho mình mất mặt, mặt tự tin vả lại khẳng định nói: "Có thể, nhất định có thể. Chỉ là các ngươi có thể giúp ta tìm bút chì

sao?"

Này vẽ tranh còn phải bút chì? Chỉ là bút chì là vật gì? Tất cả mọi người mặt tò mò, Vũ Văn Dục lại cười gật đầu, "Tốt." Hắn nghĩ bút chì phải là dùng than tới làm bút, như vậy hắn ra lệnh đi làm là được.

Đừng nói Vũ Văn Dục thật tìm tới bút chì, này bút tuy nói không có thực giống như bút chì, nhưng coi như hảo dụng. Chống lên giá vẽ, Viên Chiêu Quân dùng khoảng thời gian lâu mới nhớ lại bộ dáng của Lý Dịch mà vẽ ra.

Nhìn Viên Chiêu Quân vẽ tranh, tất cả mọi người sợ ngây người, tranh này vẽ quá tốt lắm, quá hình tượng, là bọn hắn chưa từng gặp qua thủ pháp vẽ tranh, tuy nói không có lên sắc, cũng đã đem người vật rất nhỏ thần vận vẽ ra.

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh họa công tốt cũng đối với Viên Chiêu Quân đánh giá cao, Vũ Văn Dục mặt nụ cười nhàn nhạt nói: "Chiêu Quân họa kỹ thật sự làm cho người ta lau mắt mà nhìn."

"Tất nhiên, cũng nên nhìn lão bà ngươi là ai ?" Viên Chiêu Quân thấy Vũ Văn Dục tán dương, cả người có thể nói là phiêu phiêu dục tiên hết sức đắc chí.

Đối với hành động Viên Chiêu Quân khoe khoang, mọi người im lặng nhìn trời.

Lúc này, có người gõ cửa. Đường Liêm mở cửa, là tiểu nhị cầm chút nước trà cùng bánh ngọt đi vào.

Chỉ là nhìn sang bức vẽ, tiểu nhị liền sợ ngây người, người trên tranh tốt tuấn, tranh này vẽ phải thật tốt.

Thấy tiểu nhị mặt kinh ngạc đến nét mặt ngây người, Viên Chiêu Quân cười nói: "Tiểu nhị, ngươi biết người vẽ ở bên trong." Nàng nói xong đem bức vẽ đến trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị nhìn kỹ, cười, cũng không nói.

Viên Chiêu Quân là nhìn thấu tiểu nhị nhất định biết người trong bức họa là ai, từ trên thân cầm hai lượng bạc nhét vào trên tay tiểu nhị, cười nói: "Giúp một tay đi, đây là một chút ít tâm ý."

Tiểu nhị liếc mắt nhìn bạc, lập tức mặt mày hớn hở, sau đó mặt khẩn trương nhỏ giọng nói: "Không biết các vị khách quan cùng Đương Kim hoàng thượng là quan hệ như thế nào?"

"Đương Kim hoàng thượng?" Viên Chiêu Quân không thể tin được nhìn tiểu nhị.

Thấy tiểu nhị gật đầu một cái, Viên Chiêu Quân lật một cái đại xem thường, thở dài nói: "Lý Dịch chính là Hoàng đến Lý nam quốc đang bàn tán xôn xao?" Hai ngày nay, nàng nhưng nghe không ít người đối với Đương Kim Hoàng Đế Lý Nam nước chuyện sau khi cưới nói say sưa, nàng càng là đối với Hoàng đế trên đời có động kinh như vậy cảm thấy tò mò. Nhưng nàng không ngờ nàng muốn tìm Thuần Dương nam tử thứ hai lại là Hoàng đế Lý Nam nước.

Để cho nàng càng không nghĩ tới, cái này Lý Dịch không chỉ là Hoàng đế còn là chồng Cây Dương Mai bây giờ. Còn đối với tình huống phức tạp như vậy, Viên Chiêu Quân lại nên lựa chọn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tình địch

Quả Tĩnh đã có chủ ý, nói: "Nếu như vậy, ta sẽ đem Lí Dịch tới cho sư muội. Vì để Viên Chiêu Quân không chết, Quả Tĩnh chuyện gì cũng nguyện ý làm. Trong lòng hắn Viên Chiêu Quân là người quan trọng nhất, cho dù là Hoàng Dung trong lòng hắn cũng không có quan trọng như vậy.

"Sư huynh, chậm đã." Viên Chiêu Quân gọi lại Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh không quay đầu lại, mà là vội vàng ra khỏi quán trọ, chỉ nghe được hắn lúc đi nói: "Sư muội yên tâm, ta không có việc gì, còn có thể đem Lý Dịch mang đến cho ngươi."

Viên Chiêu Quân muốn đi đuổi theo Quả Tĩnh, Vũ Văn Dục lại nói: "Quả sư huynh võ công trên đời sợ rằng khó có đối thủ, hắn không có việc gì.

"Nhưng. . . . ." Viên Chiêu Quân vẫn là không yên tâm, trong lòng bất ổn.

"Bắt Lý Dịch rốt cuộc vì chuyện gì?" Vũ Văn Dục nghiêm túc hỏi.

"Cứu mạng." Viên Chiêu Quân trong lòng rối rắm, nàng không dám cùng hắn nói nàng tìm Lý Dịch muốn hút Thuần Dương Chi Khí, hơn nữa phương

pháp hút Thuần Dương Chi Khí là cùng đối phương lên giường.

"Độc trong người không phải quá khó hiểu sao?" Vũ Văn Dục vẫn cho là hắn chính là thuốc giải của nàng, hiện tại vừa chuyện gì xảy ra? Vừa nghĩ tới thuốc giải, hắn đột nhiên liền nghĩ đến nàng và hắn cần lên giường, chẳng lẽ nàng cũng cần cùng đối phương lên giường? Nghĩ đến đây, Vũ Văn Dục gương mặt tuấn tú nhăn lại với nhau, tâm cũng đi theo đau.

"Không có khó hiểu, chỉ là tạm thời hóa giải." Viên Chiêu Quân chỉ đành phải nói như vậy, nhìn hắn một bộ dạng u sầu, chẳng lẽ hắn biết nàng tìm Lý Dịch là vì cái gì? Vừa nghĩ như thế, nàng ngẩng đầu ánh mắt bối rối nhìn Vũ Văn Dục.

Chẳng lẽ nàng sẽ vậy mà chết, hắn lại không dám nghĩ tiếp, sắc mặt có chút tái nhợt , nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, lạnh nhạt nói: "Ta dẫn ngươi đi tìm Lý Dịch."

"A! Thật?" Hắn là thái tử Đông Vũ nước, đi tới Lý Nam nước chỉ cần vừa nói thân phận, Lý Nam nước sẽ phải coi hắn là làm khách quý tiếp đãi.

"Ừ, thật." Hắn không muốn tái tưởng nhiều, chỉ muốn giúp nàng, nàng nói muốn thấy Lý Dịch, hắn sẽ để cho nàng thấy Lý Dịch. Chỉ là nghĩ đến nàng cùng nam nhân khác có cái gì, tim của hắn đang ở rỉ máu.

Vũ Văn Dục Viên Chiêu Quân cùng Đường Liêm ba người trực tiếp đến Đại sứ quán Đông Vũ nước tại Lý Nam nước. Vũ Văn Dục chỉ cần phân phó quan tại Lý Nam nước của Đông Vũ nước , sau đó bọn hắn liền an tâm chờ hoàng đế Lý Nam Quốc triệu kiến.

——

Lại nói, sư phụ Phong Cốc tiên của Vũ Văn Dục có ba người đồ đệ, Đại Đồ Đệ Tiêu Dao, thích thuật dịch dung, ưa thích làm nhất chuyện chính là không lấy một thân phận mà xuất hiện ở nhiều tình huống. Ai có thể lại biết, mỹ nam tử hai mươi lăm tuổi lại là hoàng đế ba mươi tuổi của Bác Tiêu Quốc.

Phong Cốc tiên Nhị Đồ Đệ Vũ Văn Dục, thích nghiên cứu y thuật, giải độc cùng chế độc là chuyện trong lúc rảnh rỗi hắn thích nhất. Dĩ nhiên võ công của hắn đến tột cùng cao bao nhiêu, cõi đời này không có ai biết, cả Tiêu Dao cũng không biết.

Phong Cốc tiên Tam Đồ Đệ chính là tiểu sư đệ Lý Dịch mà Vũ Văn Dục cùng Tiêu Dao cũng chưa bao giờ từng thấy, dĩ nhiên ở Phong Cốc tiên trong miệng gọi là Tiểu Dịch, vì vậy Vũ Văn Dục cùng Tiêu Dao cũng chỉ biết bọn họ có một tiểu sư đệ gọi là Tiểu Dịch, còn chưa có thấy qua bộ dạng , càng không biết Tiểu Dịch chính là Hoàng đế Lý Nam nước Lý Dịch. Nhưng mà đối với Lý Dịch mà nói, hắn biết Tiêu Dao cùng Vũ Văn Dục là sư huynh của hắn.

Lý Dịch ở Phong Cốc tiên nơi đó không có học được thuật dịch dung, càng không có học được võ công, hắn thích xem bói thuật, hắn chính là một thư sinh thực thụ, thích thiên văn địa lý, lại nói hắn xem bói thuật có thể biết quá khứ trước đây.

Hôm nay, Lý Dịch cảm thấy mí mắt nháy hai lần lợi hại, hạ triều, bói cho mình một quẻ, này quẻ thật sự gây bất lợi cho hắn, hơn nữa còn có liên quan đến hoàng hậu của hắn.

Nhìn hắn quái tượng, mặt tà ác cười, "Người nên tới cuối cùng cũng tới, chẳng qua ta muốn hắn chỉ có tới chớ không có rời."

Lý Dịch nói xong phân phó thị vệ làm một chuyện.

——

Vậy mà Quả Tĩnh ban ngày liền xông vào hoàng cung, hoàng cung quá lớn, hắn vòng tới vòng lui cũng không thể tìm được Lý Dịch, lại thấy hoàng hậu Cây Dương Mai.

Cây Dương Mai ở trong ngự hoa viên đi dạo, trong lòng đó là một buồn bực, tới Lý Nam nước đến bây giờ cũng không có tìm được Thuần Dương nam tử, lại thành hoàng hậu Lý Nam nước, còn bị tên lịch sự bại hoại Lý Dịch đem nàng cưỡng chiếm, suy nghĩ một chút cũng tức giận.

Nàng nghĩ tới việc Lý Dịch cưỡng chiếm nàng, nàng liền hận nghiến răng nghiến lợi, miệng lẩm bẩm, trên tay đoản kiếm càng thêm một đao đao bổ trong vườn hoa hoa cỏ, "Chết Lý Dịch, thối Lý Dịch, ta đánh chết ngươi, ta chém chết ngươi."

Cách đó không xa thái giám cung nữ nghe lời nói Cây Dương Mai, mỗi một người đều kinh ngạc một thân mồ hôi, trong lòng suy nghĩ, "Hoàng thượng nha! Người cưới một hoàng hậu rất nguy hiểm đó biết không?"

Lúc này Quả Tnh ở sau lưng cung nữ thái giám đảo qua, chỉ thấy một trận gió thổi qua, những cung nữ kia thái giám đã bị điểm huyệt không động đậy, cũng không thể ngôn ngữ.

Nơi xa thị vệ căn bản sẽ không có phát hiện ra điều gì lạ, thấy hoàng hậu ở trong ngự hoa viên bổ hoa cỏ cũng là thấy nhưng không thể trách rồi, dĩ nhiên là tránh ra đến chỗ khác tuần tra.

Quả Tĩnh đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Cây Dương Mai, lạnh nhạt nói: "Ngươi thật như vậy hận Lý Dịch?"

"Đó là tự nhiên. Ta ước gì hắn chết." Cây Dương Mai cũng chỉ là trên miệng nói một chút, nếu thật muốn Lý Dịch chết, nàng còn chưa phải nhẫn tâm như vậy.

Cây Dương Mai nói xong, cảm thấy không đúng, xoay người nhìn Quả Tĩnh, oa! Nam nhân này dáng dấp cũng quá dễ nhìn đi! Lòng của nàng không khỏi đập nhanh, mặt cũng đi theo đỏ.

Đỏ mặt sau, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, cau mày hỏi: "Ngươi là ai?"

"Quả Tĩnh." Quả tĩnh thật cũng không giấu giếm, trực tiếp báo ra tên của mình, nhưng này trên đời nào có ai biết tên tuổi Qủa Tĩnh đây?

"Ngươi. . . . . ." Cây Dương Mai nghi ngờ, nhưng không có mở miệng gọi người, ở trong mắt nàng nam tử đẹp như vậy không phải là người xấu đi!

"Ta là giúp cho ngươi." Quả Tĩnh mặt dịu dàng kiểu chiêu bài nụ cười.

Này nụ cười ôn nhu khiến Cây Dương Mai cảm thấy một cỗ gió mát từ trong lòng thổi qua, trong lòng ấm áp, vì vậy trên mặt nàng dính vào sắc mặt vui mừng, "Thật? Ta muốn ra hoàng cung, được không?"

"Được." Quả Tĩnh trong lòng suy nghĩ, nếu đem hoàng hậu mang ra khỏi cung, trở lại uy hiếp Lý Dịch, hắn sẽ phải liền phạm đi! Trước nhưng nghe không ít về câu chuyện Lý Nam Quốc hoàng đế cưới hoàng hậu mọi người ca tụng, chắc hẳn Lý Dịch nên rất thích hoàng hậu mới đúng.

Cây Dương Mai cũng không còn suy nghĩ nhiều, cũng không quản người nọ là người tốt hay là người xấu, một lòng nghĩ ra hoàng cung, nghĩ tới đi giúp tiểu thư nhà mình tìm Thuần Dương nam tử, vì vậy cười ha hả nói: "Như vậy chúng ta bây giờ liền rời đi."

"Tốt." Quả Tĩnh đưa tay đi kéo cánh tay Cây Dương Mai, muốn dùng khinh công mang theo Cây Dương Mai ra hoàng cung.

Đang lúc này, bốn phía đột nhiên có dị động, lập tức có mấy trăm thị vệ đem Quả Tĩnh cùng Cây Dương Mai bao vây vào giữa, "Đừng động." Một người thị vệ âm thanh vang lên.

Quả Tĩnh cảm thấy bốn bề đều là nguy hiểm, đảo mắt vừa nhìn, chỉ thấy mấy trăm mũi tên nhắm ngay hắn, hắn vốn là không sợ những mủi tên này, hắn hoàn toàn có thể dùng dừng lại phong nguyền rủa để cho mình không bị tên bắn đến.

"Hoàng hậu, người là muốn đi đâu?" Lý Dịch từ sau lưng thị vệ đi ra, thấy mặt Quả Tĩnh của cũng là sững sờ, nam nhân này thật sự là thật đẹp , khó trách hoàng hậu hắn muốn đi theo hắn đi. Nghĩ tới đây, tim của hắn có chút ê ẩm thật không mùi vị, xụ mặt xuống, "Ta sớm đã tính ra ngươi sẽ đến, coi như ngươi có phân thân thuật cũng khó ra hoàng cung." Lý Dịch tuy nói không có võ công, nhưng là hắn có sư phụ cho hắn hai pháp bảo, một người trong đó pháp bảo chính là ngăn chặn công lực của đối phương. Vì vậy khi hắn nói chuyện, lấy ra một thủy tinh cầu, chỉ thấy hắn hướng về phía cầu nói lẩm bẩm, sau, quả banh kia liền phát ra nhàn nhạt lam quang.

Quả Tĩnh một thân công lực nhất thời không cách nào thi triển, vốn muốn muốn dùng dừng lại phong nguyền rủa, nhưng cũng không có biện pháp khải dụng. Đối mặt tình huống như thế, Quả Tĩnh trong lòng hốt hoảng, nhưng mà trên mặt lại vẫn là ôn nhu nụ cười, nhìn Lý Dịch nói: "Ngươi là Lý Dịch?"

"Đúng." Lý Dịch cau mày, ở quẻ lộ ra bày ra hắn có một tình địch, phải là người này? Đảo mắt nhìn Cây Dương Mai mặt đảm đương nhìn Quả Tĩnh, Lý Dịch cả người như bị con kiến cắn khó chịu.

Phải nói, Cây Dương Mai là người mà Lý Dịch hắn muốn có, đây là hắn biết Cây Dương Mai lấy được đáp án nhờ quẻ bói, nếu trốn không thoát, hắn sẽ tiếp nhận. Nhưng hắn không ngờ, hôm nay này quẻ lại biểu hiện tình địch hắn xuất hiện. Nhưng là hắn lại không thể diệt trừ tên tình địch này, đây là quái tượng nhắc nhở.

Nhưng là hắn muốn làm trái ý trời, vì vậy hắn lạnh lùng nói: "Mở tên."

Lúc này, Cây Dương Mai ngăn ở trước người Quả Tĩnh, "Lý Dịch, ngươi dám mở tên, cũng bắt chết Cây Dương Mai ta đi!"

Lý Dịch ngẩn ra, nhìn Cây Dương Mai mặt kiên định, đau lòng cực kỳ.

Nghe được hai chữ Cây Dương Mai, Quả Tĩnh cũng là ngẩn ra, liền vội vàng hỏi: "Ngươi là Cây Dương Mai, ngươi là sư muội Chiêu Quân?"

"Đúng, ta là Cây Dương Mai, ngươi biết tiểu thư nhà ta? Tiểu thư nhà ta có khỏe không? Nàng như thế nào? Nàng sẽ không chết chứ!" Cây Dương Mai vừa nghĩ tới tiểu thư nhà mình có thể sẽ chết, trong lòng liền đặc biệt khó chịu.

Lý Dịch thấy hai người đang nói chuyện, hơn nữa thấy Cây Dương Mai bảo vệ Quả Tĩnh, hắn cũng không có biện pháp thật hạ lệnh đem Quả Tĩnh bắn chết, bởi vì hắn sợ ngộ thương Cây Dương Mai.

Quả Tĩnh mặt dịu dàng cười, hình như nguy hiểm chung quanh đối với hắn mà nói chỉ là bài biện, cười nói: "Ta là Sư huynh Chiêu Quân Quả Tĩnh."

"Sư huynh?" Cây Dương Mai nghi ngờ.

"Đúng, sư huynh. Sư phụ ta là Nhị sư phụ nàng. Nếu như vậy, ngươi cũng coi là sư muội của ta." Quả Tĩnh cười nói

Nghe được đối thoại của bọn họ, Lý Dịch mắ mềm mại tuấn tú tất cả đều nghiêm nghị, trong lòng suy nghĩ, "Lần này xong rồi, bọn họ là sư huynh muội, hoàng hậu của hắn sẽ không theo tên mặt trắng này chạy chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56: Nhị sư huynh

Lý Dịch mặt rối rắm, lông mày nhíu lại có vẻ không hợp với khuôn mặt mềm mại của hắn, chỉ thấy hắn cười tà hạ lệnh, "Người đâu, đưa nam nhân này bắt lại cho ta."

Thị vệ nghe lệnh liền tiến lên bắt người, Quả tĩnh vẫn là mặt dịu dàng cười nhìn.

Cây Dương Mai lần nữa ngăn ở trước người Quả Tĩnh, vội la lên: "Lý Dịch, ngươi không thể bắt hắn, hắn là sư huynh của ta."

"Ta là Hoàng đế, không có ta không thể làm chuyện khác." Lý Dịch lạnh lùng, hắn chính là một người như vậy, tuy nói thường không lấy danh làm Hoàng đế uy hiếp Thái hậu, nhưng hắn chỉ cần một ngày là Hoàng đế, hắn có đại quyền sanh sát.

Cây Dương Mai lạnh lùng nhìn mặt của Lý Dịch, được rồi, ngươi phải rối rắm, ta cũng vậy biết, nàng chỉ chớp mắt, liếc nhìn thị vệ tiến lên, nói: "Ta là hoàng hậu, các ngươi hôm nay nếu động vào sư huynh ta, hậu quả tự chịu trách nhiệm." Đừng tưởng rằng nàng không có tính khí, Cây Dương Mai nàng cũng không phải là quả hồng mềm cho người ta nắn bóp.

Quả nhiên, bọn thị vệ do dự, nhìn về phía Lý Dịch, mặt bị làm khó, thị vệ thống lĩnh mở miệng trước, "Hoàng thượng, chuyện này. . . . . ." Hoàng hậu võ công cực tốt, đám người bọn họ kia đan đả độc đấu không có người nào là đối thủ của nàng, lại nói quân muốn thần Tử Thần không thể không chết, nàng là hoàng hậu, nếu ngày nào đó muốn mệnh đám bọn hắn thật sự quá dễ dàng.

Cây Dương Mai nâng lên quật cường, mặt khinh thường, "Lý Dịch, đừng tưởng rằng ngươi là Hoàng đế thì ngon, ta còn là hoàng hậu đây?"

Nói như thế Lý Dịch lại là lần đầu tiên nghe, hoàng hậu rất đáng gờm sao? Hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Ta nói ngươi là hoàng hậu ngươi chính là hoàng hậu, ta nói không phải, ngươi cái gì đều không phải là." Cùng hắn đấu, nha đầu này còn non lắm .

"Đừng nói được ai mà thèm làm hoàng hậu ngươi, ngươi không phải hài lòng, đại khả bỏ ta." Như vậy nàng mà có thể ra hoàng cung, nàng liền tự do. Cây dương mai ở trong lòng tính toán.

Lý Dịch cũng không ngốc, sẽ không bị lừa, cười nói: "Được, không giết hắn, nhưng mà hắn không thể ở lại bên cạnh ngươi, bây giờ lập tức xuất cung đi." Đây là hắn nhượng bộ, hắn là một cái cũng không muốn thấy Cây Dương Mai nhìn Quả Tĩnh này ánh mắt nhiệt tình, cho nên hắn phải đem Quả Tĩnh ra khỏi cung.

Cây Dương Mai không ngờ Lý Dịch sẽ thả Quả Tĩnh, cực vui vẻ, xoay người đối với Quả Tĩnh nói: "Quả sư huynh, ngươi xuất cung đi! Ngươi nói cho tiểu thư nhà ta, ta có lỗi với nàng, cho đến bây giờ không thể tìm được người nàng muốn tìm."

Quả Tĩnh nghe xong mặt rối rắm, nhỏ giọng ở bên tai Cây Dương Mai nói: "Tiểu thư nhà ngươi người muốn tìm chính là Lý Dịch." Nói xong, hắn xoay người đi theo thị vệ xuất cung.

Cây Dương Mai ngơ ngác nhìn Quả Tĩnh rời khỏi, hắn nói Lý Dịch là Thuần Dương nam tử? Đây cũng quá đúng dịp đi! Không được, nàng phải hảo hảo suy nghĩ một chút chuyện này.

Qua một lúc lâu, Lý Dịch cho là Cây Dương Mai tức giận, sẽ không để ý hắn, nơi nào biết đột nhiên mặt nụ cười nhìn hắn nói: "Hoàng thượng, ngươi thật yêu thích ta sao?"

"Vâng" Lý Dịch đáp dứt khoát, chỉ là nữ nhân này trúng tà sao? Hỏi thế nào vấn đề chút kỳ kỳ quái quái .

"Như vậy ngươi yêu ta sao?" Cây Dương Mai gương mặt nụ cười, cười đến Lý Dịch mở cờ trong bụng . Chẳng lẽ nàng nghĩ thông suốt sao? Nàng đột nhiên lương tâm phát hiện, cũng thích hắn?

"Ừ. . . . . Yêu đi!" Hắn cho đáp án cũng không phải là rất xác định, nhưng là hắn thích nàng, chỉ là này không biết dạng có phải là yêu hay không thôi.

Cây Dương Mai ha ha cười, đi tới bên cạnh Lý Dịch, còn mặt nũng nịu nhìn Lý Dịch, "Như vậy, ta cầu xin ngươi làm một chuyện, ngươi nhất định sẽ giúp ta đi!"

"Dĩ nhiên." Hắn là Hoàng đế, có chuyện hắn không thể làm thành sao? Đừng nói một cái, chỉ cần hoàng hậu vui vẻ, mười món cũng được.

"Vậy thì quá tốt rồi." Cây Dương Mai mặt hưng phấn, "Hoàng thượng, ngươi thật là người tốt."

Thấy nàng quanh co lòng vòng nói hồi lâu cũng không thể nói đến chánh đề, hắn ngược lại tò mò rồi, "Có chuyện gì?" Hắn nghĩ lại, lại nói: "Muốn ta bỏ ngươi, chuyện không làm hoàng hậu miễn nói." Nàng là lạ, nhất định không hữu hảo chuyện.

"Đi ngủ cùng một nữ nhân." Cây Dương Mai cười, tiếng cười kia có chút cứng rắn. Nói ra như vậy, lòng của nàng đột nhiên có chút đau.

"Ngươi muốn ta nạp phi?" Lý Dịch không thể tin được hỏi, nữ nhân này cứ như vậy không thích hắn sao? Lại muốn đưa hắn cho nữ nhân khác? Trong lòng hắn từ từ dâng lên một cỗ lửa kì lạ, hắn thật muốn một thanh bóp chết nữ nhân không hiểu tâm ý này.

"Ha ha. . . . . Ngươi có thể cho là như thế, bất quá ta nghĩ nàng không muốn làm phi." Cây Dương Mai nhỏ giọng nói xong, nhưng vẫn là bị hắn hoàn toàn nghe đi.

Hắn nhăn lại mày, này cũng chút là nữ nhân dạng gì, không muốn làm hoàng hậu của hắn, còn có người không muốn làm phi tần, nhưng mà hắn không cần thứ nữ nhân ngổn ngang kia , hắn chỉ muốn nàng.

Hắn lãnh trầm mặt, "Ngươi đừng mơ tưởng." Hắn nói xong phất tay áo rời đi, trước khi rời đi phân phó thị vệ, "Canh chừng hoàng hậu, trừ tẩm cung của nàng nơi nào cũng không cho đi."

"Vâng" mười thị vệ nhận được mệnh lệnh, liền đúng là âm hồn bất tán đi theo sau lưng Cây Dương Mai.

"Này, Lý Dịch, chúng ta lại thương lượng một chút đi! Ngươi đừng đi nha! Lý Dịch. . . . . ." Nàng kêu cũng không được, Lý Dịch đã sớm rời đi.

———

Quả Tĩnh trở lại khách sạn, tiểu nhị đem tin Viên Chiêu Quân cho Quả Tĩnh, Quả Tĩnh vội vã đi ngay Đại Sứ Quán đông Vũ nước tìm Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân thấy Quả Tĩnh, mới nhẹ nhàng hạ tâm.

Quả Tĩnh đem chuyện hắn gặp Cây Dương Mai, hơn nữa còn nói rõ Cây Dương Mai thành hoàng hậu Lý Dịch . Nghe thế chính là tin tức, Viên Chiêu Quân mặt rối rắm, nàng hiện tại phải làm sao cho phải đây?

Một đêm này, Viên Chiêu Quân cũng không có buồn ngủ, lăn qua lộn lại, làm cho Vũ Văn Dục cũng không có buồn ngủ theo.

Hắn đứng dậy nhìn nàng, "Rốt cuộc là thế nào? Cây Dương Mai thành hoàng hậu, ngươi không phải là nên vui mừng mới đúng hả?"

"Ngươi không hiểu. Không thể, ta không thể làm như vậy. . . . . ." Viên Chiêu Quân nhỏ giọng nhớ tới, vẻ mặt có chút thất thường.

Vũ Văn Dục nhìn nàng như vậy, định điểm huyệt ngủ của nàng, Viên Chiêu Quân lúc này mới ngủ.

Vũ Văn Dục lại ngủ không được, trong lòng rất loạn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nàng thật chẳng lẽ muốn cùng nam nhân lên giường mới có thể bỏ độc trên người nàng?

Ngày thứ hai, sáng sớm, Lý Dịch lấy được bái thiếp liền sau vội vàng triệu kiến đám người Vũ Văn Dục.

Ở trên triều đình Lý Dịch ngược lại khách khí, hạ triều, sai người mang đám người Vũ Văn Dục lén lút gặp mặt.

Vũ Văn Dục không hiểu Lý Dịch vì sao phải lén lút thấy hắn, hơn nữa chỉ cho Viên Chiêu Quân đi theo, ngay cả Quả Tĩnh cùng Đường Liêm cũng chỉ có thể ở ngoài thư phòng chờ.

Lý Dịch bẩm cung nữ thái giám lui, trong ngự thư phòng chỉ còn lại Lý Dịch, Vũ Văn Dục, Viên Chiêu Quân.

Lúc này, Lý Dịch mặt hưng phấn nụ cười, hướng về phía Vũ Văn Dục kêu lên: "Nhị Sư Huynh, sao ngươi lại tới đây?"[Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

Vừa nghe ba chữ Nhị Sư Huynh, Viên Chiêu Quân không khỏi hì hì cười ra tiếng, "Nhị Sư Huynh, không phải Trư Bát Giới sao?"

Vũ Văn Dục biết Viên Chiêu Quân đang chê cười hắn, chỉ là hắn không biết Lý Dịch vì sao gọi hắn Nhị Sư Huynh, hắn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nói: "Ngươi là. . . . . ."

"Ta là Tam Sư Đệ của ngươi, Tiểu Dịch." Lý Dịch đối với Viên Chiêu Quân đột nhiên cười cũng cảm giác kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời vấn đề Vũ Văn Dục. Lần đầu tiên ở đại hội võ lâm lúc hắn không biết hắn là Vũ Văn Dục, nếu không hắn liền cùng hắn nhận nhau.

Vũ Văn Dục nghe xong, sắc mặt cuối cùng là mềm hoá rất nhiều, nói: "Ngươi là Tam Sư Đệ?" Tam sư đệ của hắn quả thật gọi Tiểu Dịch không sai.

"Đúng vậy! Ta là Tam Sư Đệ Tiểu Dịch, chỉ là Nhị Sư Huynh tới Lý Nam quốc có sự gì?" Lý Dịch cười hỏi, lần này có thể nhìn đến Nhị Sư Huynh hắn rất vui vẻ, sư phụ giao phó muốn hắn giúp Nhị Sư Huynh giúp một tay, chẳng lẽ là Đông Vũ nước đã xảy ra chuyện?

"Ta. . . . . ." Nhìn hắn hướng Viên Chiêu Quân nói: "Là phu nhân của ta muốn gặp ngươi." Nói ra những lời này, tim của hắn không khỏi lại đau, hắn thật muốn làm bộ như không biết để cho nàng cùng Sư đệ có vợ chồng chi thực sao?

"Viên tiểu thư?" Lý Dịch không hiểu nhìn Viên Chiêu Quân, không ngờ sư huynh đã cưới Viên cô nương làm vợ. Chỉ là nàng tìm hắn có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thuần dương chi khí

Đúng, là ta có chuyện." Viên Chiêu Quân trả lời như vậy, nàng lại không nói ra miệng chuyện muốn Lý Dịch lên giường cùng nàng, người đàn ông này là trượng phu sư muội mình, nàng tại sao có thể phá hư gia đình của người ta đây?

"Viên Chiêu Quân có chuyện gì? Không phải là tới thăm sư muội ngươi Cây Dương Mai chứ !" Phải nói hắn hôm nay cũng cho mình nổi lên một quẻ, biết Viên Chiêu Quân là có chuyện cầu xin hắn, nhưng quái tượng cũng không có biểu hiện là chuyện gì?

Viên Chiêu Quân nhìn mặt của Lý Dịch, lại nhìn Vũ Văn Dục một chút, Lý Dịch cách nàng càng gần, này Thuần Dương Chi Khí thì càng hấp dẫn nàng, cộng thêm Thuần Dương Chi Khí trên người Vũ Văn Dục, hai người chung vào một chỗ, so với mị dược còn phải hữu hiệu hơn, nàng bất tri bất giác toàn thân nóng ran ,trán trắng noãn đầy mồ hôi, hai má đỏ bừng, miệng lưỡi cũng đi theo khô cạn .

Trong ánh mắt nàng đựng lửa dục, nhìn ánh mắt của Lý Dịch càng nóng rồi, nhìn Viên Chiêu Quân như vậy, Vũ Văn Dục biết là đã xảy ra chuyện, hắn kéo lại nàng đang muốn đi về phía Lý Dịch, "Chiêu Quân, không được vô lễ với hoàng thượng." Ở chỗ này hắn chỉ có thể lấy thân phận hoàng đế của Lý Dịch là nhắc nhở nàng chớ phạm sai lầm.

Viên Chiêu Quân thu hồi thần trí, nhìn Vũ Văn Dục một chút, mặt đau lòng, "Dục, thật xin lỗi. Ta thất thường rồi." Lòng của nàng có chút không khỏi đau, nhìn Lý Dịch, thân thể của nàng càng ngày càng nóng ran.

Lý Dịch nhìn sắc mặt Viên Chiêu Quân của có chút lạ, cười nói: "Viên cô nương là thế nào? Ngã bệnh?"

Viên Chiêu Quân nghe xong lời này, sắc mặt vừa đỏ vài phần, tâm lý thầm nói, không phải ngã bệnh, là muốn cùng ngươi XXOO.

Vũ Văn Dục ngược lại nhìn ra chút vấn đề, biết đại khái Lý Dịch cũng như hắn là thuốc giải của Viên Chiêu Quân, nhưng là nàng rốt cuộc là trúng độc gì, hắn tại sao là không nhìn ra. Hắn chẩn mạch cho nàng, thân thể của nàng rất tốt, không hề có một chút nào ngã bệnh hoặc dấu hiệu trúng độc.

"Có thể là trời quá nóng." Vũ Văn Dục lung tung đắt láo.

Viên Chiêu Quân thấy Vũ Văn Dục nói như vậy, cũng chỉ được tiếp nhận, chỉ có thể nỗ lực khắc chế nội tâm lửa dục. Nghĩ đến Cây Dương Mai, liền hỏi: "Hoàng thượng, Cây Dương Mai có khỏe không!" [Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

"Hoàn hảo." Viên Chiêu Quân là thê tử Nhị Sư Huynh mình, vì vậy Lý Dịch nói thật.

"Ta có thể thấy nàng sao?" Viên Chiêu Quân hiện tại liền muốn gặp Cây Dương Mai, nàng muốn biết rõ ràng Cây Dương Nai cùng Lý Dịch quan hệ đến tột cùng là cái gì.

"Có thể." Lý Dịch đối mặt Vũ Văn Dục nói không ra cự tuyệt, sư phụ nói không trông nom bất cứ chuyện gì đều muốn hắn trợ giúp Nhị Sư Huynh.

Tiếp đó, Lý Dịch sai công công dẫn Viên Chiêu Quân đi cung điện Cây Dương Mai, hắn cùng với Vũ Văn Dục nói chuyện có liên quan một chút đến sư phụ cùng đại sư huynh.

Viên Chiêu Quân đi cung điện hoàng hậu, Quả Tĩnh cũng là cùng đi, Lý Dịch chỉ nói Cây Dương Mai không được phép ra khỏi Phượng cung hoàng hậu, cũng không có nói không cho phép những người khác đi vào gặp nàng, lại nói là Viên Chiêu Quân kiên trì, công công cũng sẽ không nói gì.

Trong cung vòng rất nhiều nơi mới tới Phượng cung, vừa vào điện chỉ thấy Cây Dương Mai ở trong hoa viên cầm kiếm bổ hoa cỏ, một ít đất hoa cỏ đều là nàng bày tỏ bất mãn đối với Lý Dịch.

Dùng khinh công một cái chớp mắt đã đến sau lưng Cây Dương Mai, Cây Dương Mai cảm thấy có người sau lưng, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp hướng người phía sau chém ra một kiếm, Viên Chiêu Quân chợt lóe liền tránh được, "Sư muội võ công tiến bộ, một kiếm này là muốn đánh chết sư tỷ của ngươi sao?"

Cây Dương Mai vừa nghe âm thanh, vội vàng nhìn về phía Viên Chiêu Quân, nhìn thấy tự mình nghĩ thấy người, mắt nhất thời liền đỏ, "Tiểu thư, ngươi không có việc gì là tốt, tiểu thư ta nhớ ngươi muốn chết." Nói qua liền trực tiếp nhào vào trong ngực Viên Chiêu Quân .

"Thế nào? Ngươi cho rằng ta chết? Ta phúc lớn mạng lớn, ta sẽ không chết trước nha đầu ngươi, tuyệt đối sẽ không chết." Viên Chiêu Quân trêu ghẹo, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve lưng Cây Dương Mai.

Khóc một lát, Cây Dương Mai cuối cùng là bình tĩnh lại, nàng thật cho là mình cả đời sẽ không còn được gặp lại Viên Chiêu Quân rồi, nàng thật sợ tiểu thư nhà mình bởi vì không có hút Thuần Dương Chi Khí cứ thế mà chết đi.

Vào tẩm cung, Cây Dương Mai bẩm cung nữ thái giám lui, sau đó kích động nói: "Tiểu thư, Lý Dịch thật là người người muốn tìm?" Nàng thấy Quả Tĩnh ở đây, không có nói thẳng Thuần Dương nam tử, chỉ nói người muốn tìm.

"Cây Dương Mai, có lời cứ nói đi! Quả sư huynh cái gì cũng biết." Viên Chiêu Quân nói xong lại nói: "Lý Dịch đích xác là Thuần Dương nam tử, nhưng ngươi cùng hắn đều là vợ chồng."

Cây Dương Mai thông minh, biết Viên Chiêu Quân muốn nói gì, cười nói: "Tiểu thư, ta cùng với Lý Dịch thành thân đều là hắn buộc ta, chẳng qua ta không thích hắn, ngươi có thể yên tâm đi hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch." Tuy nói chuyện nói như vậy, lòng của nàng cũng không tự giác có chút thấy đau.

"Thật có thể?" Viên Chiêu Quân không xác định chắc chắn lời nói Cây Dương Mai, cho là Cây Dương Mai là bởi vì phải cứu mạng của nàng mới cố ý nói như vậy, nàng gặp qua Lý Dịch, Lý Dịch lớn lên đẹp trai, vừa là Hoàng đế, hậu cung độc cưng chiều một người là Cây Dương Mai, nam tử như vậy, không có nữ nhân nào sẽ không động tâm.

Cây Dương Mai nói như vậy cũng thật là vì cứu Viên Chiêu Quân, nhưng nàng hiện tại cũng không còn biết rõ tình cảm của mình, đang đối mặt với tiểu thư nhà mình tình cảm cũng cùng một dạng, nàng sẽ không chút do dự chọn mệnh tiểu thư. Vì vậy nàng mặt nụ cười, muốn Viên Chiêu Quân tin tưởng nàng nói, "Tiểu thư, ta thật sự không thích Lý Dịch, ngươi đừng có băn khoăn. Ta sẽ giúp ngươi hút Thuần Dương Chi Khí ."

Một cái chớp mắt ấy, không sai biệt lắm khoảng một tháng, chưa tới hai tháng, nếu không hút Thuần Dương Chi Khí, lại biết có sinh mạng nguy hiểm.

"Cám ơn!" Đối mặt Cây Dương Mai, Viên Chiêu Quân chỉ có thể nói tạ, vì tánh mạng của nàng mà bỏ đi hạnh phúc của Cây Dương Mai, Đáng giá sao?

Cây Dương Mai cười, "Tiểu thư thế nào khách khí, chúng ta tối nay hành động, Lý Dịch không biết võ công, nhất định có thể đắc thủ."

Quả Tĩnh cũng nói: "Đúng, ta chỗ này còn có một chút mị dược, buổi tối Cây Dương Mai ngươi đem thuốc này vẩy vào trong không khí, Lý Dịch nghe thấy sẽ trung mị độc, đến lúc đó sư muội có thể hút Thuần Dương Chi Khí rồi."

Cây Dương Mai nhận lấy thuốc, cười nói: "Tốt." Nhưng lòng của nàng lại đau rồi.

——

Cây Dương Mai nói nhớ sư tỷ mình,ở lại hoàng cung theo nàng, Lý Dịch đồng ý, vì thế Vũ Văn Dục cũng ở lại hoàng cung, Lý Dịch hoàn hảo tâm an bài hai người vào ở Vĩnh Ninh điện. Vĩnh Ninh điện trước kia là chỗ ở tỷ tỷ Vĩnh Ninh công, hai năm trước xuất giá rồi, vẫn bỏ trống đến nay.

Vũ Văn Dục tâm tình không được tốt lắm, hắn đã đoán được Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh phải làm gì, hắn vẫn tâm thần có chút không tập trung, nhìn Viên Chiêu Quân mặt nụ cười, hắn không khỏi than thở.

Ăn đồ, Viên Chiêu Quân mỗi ngày cũng tối, nàng là thời điểm đi Phượng cung Cây Dương Mai rồi, hi vọng Cây Dương Mai đã đem Lý Dịch giải quyết.

Trước khi đi, nàng nhìn Vũ Văn Dục, ánh mắt có chút phức tạp, không thôi, đau lòng, đủ loại tư vị xông lên đầu, không dám nhìn hắn, chỉ là cúi đầu nói: "Thật xin lỗi." Sau đó xoay người phi thân rời đi.

Thấy nàng muốn rời khỏi, Vũ Văn Dục vốn muốn ngăn, lại bị Quả Tĩnh ngăn cản, "Ngươi không phải nghĩ tới sư muội ta chết sao?"

". . . . . ." Vũ Văn Dục không nói lời nào, cũng coi là chấp nhận Quả Tĩnh nói.

"Vậy hãy để cho nàng đi." Thật ra thì Quả Tĩnh nhìn ra được làm như vậy không chỉ Vũ Văn Dục không muốn, Viên Chiêu Quân cũng không nguyện ý, nhưng là vì tánh mạng, nàng chỉ phải xông về trước.

Vũ Văn Dục không nói thêm gì nữa, chỉ là ngồi lẳng lặng, trong lòng loạn thành một đoàn.

——

Lý Dịch quả thật đến Phượng cung nghỉ ngơi, đây là hắn mấy ngày này đã thành thói quen, ôm lấy hoàng hậu của hắn ngủ.

"Ngươi đã đến rồi?" Nhìn mặt của tuấn mỹ Lý Dịch, Cây Dương Mai không khỏi nhìn qua hai lần, trước kia nàng chưa bao giờ nhìn lâu hắn, hôm nay nàng không biết là sao, nhớ hắn sẽ cùng tiểu thư nhà mình lên giường, lòng của nàng liền không ngừng co rút đau đớn.

Thấy nàng trên mặt nụ cười nhàn nhạt, Lý Dịch cũng là sững sờ, trong lòng thật vui mừng, cười đi tới trước mặt nàng, "Phu nhân, vì chuyện gì vui mừng như thế?" Hắn nói chuyện vĩnh viễn vẻ nho nhã.

Cây Dương Mai nhíu đôi mày thanh tú, đi về phía hắn, cũng không biết thì sao, nàng liền lên trước ôm lấy Lý Dịch, ở thời điểm ôm lấy Lý Dịch, một bọc bột thuốc từ trong ống tay áo trượt ra.

Ở Lý Dịch vẫn còn vui mừng thái độ của Cây Dương Mai đối với hắn có điều biến chuyển thì nàng lặng yên không tiếng động đem bột thuốc vẩy vào không trung.

"Hôm nay thế nào? Là lạ?" Lý Dịch cười nói.

"Không có việc gì, chỉ là đột nhiên thật là nhớ ôm ngươi một cái." Cây Dương Mai kiên khó khăn kéo ra một nụ cười, rời tới ngực của hắn điểm huyệt đạo.

"Thật xin lỗi, vì tiểu thư nhà ta, ta không thể không làm như vậy." Cây Dương Mai mặt áy náy nói qua xoay người rời đi.

Lý Dịch muốn nói chuyện, bất đắc dĩ bị điểm á huyệt, chỉ đành phải nhìn nàng rời đi.

Tiếp Viên Chiêu Quân vào nhà, Cây Dương Mai mặt tái nhợt nói: "Tiểu thư, mau đi đi!"

Viên Chiêu Quân nhìn thấu Cây Dương Mai trong mắt khổ sở, lòng của nàng cũng đi theo đau, nghĩ tới Vũ Văn Dục nghĩ tới Cây Dương Mai, nàng nghĩ xoay người rời đi. Nhưng Thuần Dương Chi Khí trên người Lý Dịch hấp dẫn, nàng từng bước từng bước hướng Lý Dịch đi tới. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Mạnh hơn Lý Dịch

Lý Dịch bị cố định tại nguyên chỗ không thể động, hắn mặt sầu khổ, tâm loạn như ma, sử dụng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân đang tới gần hắn, sử dụng ánh mắt hỏi: "Viên tiểu thư, ngươi muốn làm gì? Đừng tới đây, đừng tới đây."

Viên Chiêu Quân dĩ nhiên xem không hiểu ánh mắt của Lý Dịch, thân thể của nàng càng ngày càng nóng ran, cách Lý Dịch càng gần, nàng càng không thể tự động, điều khiển, đi tới trước mặt hắn, trên tay vận công, dùng chút chưởng lực một chưởng liền đem Lý Dịch thu được trên giường cách đó không xa.

Nhìn thấy thực lực mạnh mẽ như vậy, Lý Dịch hai hàng lông mày nhíu chặt, nàng đây là muốn làm gì? Đem hắn đến trên giường muốn làm cái gì?

Nàng đi từng bước một gần, trong lòng hắn loạn lên liền muốn gọi cứu mạng, nhưng hắn gọi không lên tiếng, hắn quýnh lên, sắc mặt ép đỏ bừng, ánh mắt nhìn chằm chằm cái chết.

Viên Chiêu Quân cũng không nghĩ nhiều, hiện tại thân thể căn bản cũng không chịu khống chế của nàng, nàng không muốn nhào lên, nhưng thân thể của nàng bị khống chế, trong lỗ mũi tràn đầy Thuần Dương Chi Khí, thân thể của nàng đang không ngừng kêu gào, nước miếng của nàng cũng không nghe sai bảo chảy ra.

Lý Dịch thấy tình huống như thế, ý thức được nàng muốn làm cái gì, trong lòng kêu to, "Không cần nha! Không cần. Sắc lang, tránh ra." Nhưng không có ai nghe được nội tâm hắn la lên.

Nàng ngồi ở bên giường, đưa tay phải sờ mặt của hắn, vừa sờ, lại càng không được, thân thể nóng đến như muốn nổ tung giống, nàng không chút nghĩ ngợi, nóng lòng hỏa trêu chọc cúi đầu hôn Lý Dịch.

Lý Dịch thấy thế, bị sợ đến sắc mặt tái xanh, nội tâm không ngừng kêu khổ, quay đầu đi, Viên Chiêu Quân hôn không khí, miệng liền rơi vào trên vai của hắn.

Đồng nhất thất bại, khiến Viên Chiêu Quân tỉnh táo không ít, nhìn gương mặt tuấn tú của Lý Dịch, nội tâm của nàng cảm thấy rất thật xin lỗi người đàn ông này .

Lý Dịch bởi vì dược vật phát tác toàn thân cũng nóng ran, quay lại nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, mê mê mang mang đang lúc lại đem Viên Chiêu Quân xem thành Cây Cương Mai.

Cái nhà này trong không khí có mị dược, Viên Chiêu Quân cũng không thử ăn thuốc giải trước, hiện tại dược hiệu ở trong thân thể có tác dụng, thêm với Thuần Dương Chi Khí đang tác quái, thân thể của nàng lại không bị khống chế, nhìn mặt của Lý Dịch lẩm bẩm nói: "Thật ngại, ngươi hãy xem như chuyện tốt, cứu cứu ta."

Lý Dịch lấy lại tinh thần, thấy rõ người trước mắt không phải Cây Dương Mai, trong lòng kêu, "Ta không muốn làm chuyện gì tốt, ngươi thả ta đi!" Hắn đường đường là Hoàng đế thế nhưng gặp nữ nhân mạnh hơn, hắn hoàng đế này thật là làm không .

Lý Dịch thấy Viên Chiêu Quân mặt hồng hào cái miệng nhỏ nhắn lại hướng tới lại gần hắn, hắn nhắm hai mắt, trong lòng suy nghĩ, sư huynh nha! Cứu mạng nha! Phu nhân ngươi mạnh hơn bạo ta nha! .

Ở nơi này thời điểm chỉ mành treo chuông, phòng ngủ cửa sổ đột nhiên mở ra, một người như gió nhẹ nhàng vào nhà, tiếp như kiểu quỷ mị hư vô bay tới sau lưng Viên Chiêu Quân, một thanh giơ lên nàng phi thân rời đi.

Lý Dịch vừa mở mắt liền thấy mặt của Vũ Văn Dục, trong lòng cảm kích cực kỳ, muốn nói cám ơn, lại nói không ra được.

Vũ Văn Dục mang Viên Chiêu Quân trực tiếp rời đi, khi lúc hắn ra cửa, tay hắn vung lên, huyệt đạo của Lý Dịch liền giải khai.

Lý Dịch nhanh chóng đứng dậy, hướng về phía cửa kêu lên: "Thật cảm tạ sư huynh." Suy nghĩ một chút cũng kinh khủng, hắn đường đường là một Hoàng đế thế nhưng kém điểm mạnh hơn rồi.

Vũ Văn Dục không để ý đến Lý Dịch, giơ lên Viên Chiêu Quân trực tiếp trở lại Vĩnh Ninh cung nơi bọn họ ở.

Cây Dương Mai thấy Vũ Văn Dục mang Viên Chiêu Quân rời đi, biết sự tình bại lộ rồi, vốn muốn lặng lẽ rời đi nơi Thái hậu tránh một chút, nơi nào biết Lý Dịch ra lệnh một tiếng, không có mấy phút, nàng liền bị mười mấy tên thị vệ dùng mấy chục mũi tên bao vây.

"Lại dám chạy, chạy trốn nơi đâu?" Lý Dịch cười tà đi tới trước mặt Cây Dương Mai.

"Ta. . . . . Hoàng thượng, chuyện này. . . . . Không trách ta." Cây Dương Mai nói xong càng ngày càng không có sức lực, âm thanh tự nhiên cũng càng ngày càng nhỏ.

"Ngươi cái gì ngươi...ngươi thế nhưng bán ta, đem ta tặng cho nữ nhân khác?" Hắn nói qua kéo một cái nàng hướng phòng ngủ đi tới, "Nên phạt." Suy nghĩ một chút hắn liền tức giận, nữ nhân này thật là ngán sống.

"Ngươi. . . . . Muốn làm cái gì?" Cây Dương Mai cảm thấy lòng bàn tay hắn nhiệt độ khác thường, hiểu hắn muốn làm cái gì. Nàng vẻ mặt đau khổ nghĩ, sẽ không lại muốn giày vò nàng đi! Nàng một ít cũng không ưa thích bộ dáng kia.

"Muốn làm cái gì ngươi còn không biết sao? Thuốc kia như thế mãnh liệt, chẳng lẽ ngươi không nên giải độc cho ngươi phu quân?" Lý Dịch nói qua giọng nói kia vô cùng nhẹ nhõm, thậm chí còn có chút nụ cười, nhưng trái tim nhỏ Cây Dương Mai vẫn không khỏi run rẩy.

Thấy nàng mắc cỡ ngại ngùng bất động, Lý Dịch lại uy hiếp nói: "Ngươi đừng muốn không từ, những thị vệ kia ngươi cũng biết? Còn nữa, ngươi muốn sư tỷ của ngươi chết sao?"

Cây Dương Mai không biết Vũ Văn Dục là Sư huynh Lý Dịch, không dám đối với Viên Chiêu Quân bất lợi. Vì vậy nàng tin lời nói Lý Dịch, nàng không muốn bởi vì mình mà khiến Viên Chiêu Quân chết, nhưng mà chỉ đúng là bị hắn cái đó nha, cũng không phải là lần đầu tiên, nghĩ như vậy, nàng ngoan ngoãn đi theo Lý Dịch tiến tới gian phòng.

Vào phòng, Lý Dịch không nói hai lời, ôm Cây Dương Mai liền hướng tới giường , tiếp theo đó là cả phòng cảnh xuân, còn có thứ âm thanh làm cho người ta tim đập đỏ mặt truyền ra phòng ngủ. . . . .

Viên Chiêu Quân bị mặt ngoài gió vừa thổi, tỉnh táo không ít, thấy thân mình ở Vĩnh Ninh cung, nhìn mặt của Vũ Văn Dục lãnh, cười đến vô cùng nịnh hót, "Lão công, ta. . . . . Ta. . . . . ." Nàng nghĩ giải thích, nàng cho là hắn không biết nàng muốn đi làm cái gì, lại kém điểm bị bắt gian tại giường, muốn nàng làm sao mà chịu nổi.

"Ngươi muốn?" Vũ Văn Dục ôn hoà nói.

"Ân ân ân!" Nàng gật đầu như bằm tỏi, ánh mắt nhiệt độ nóng mấy phần, mặt gặp phải tri kỷ mà nói: "Còn là lão công hiểu biết ta."

"Muốn, tìm ta thì đúng, người khác không thể." Vũ Văn Dục bế nàng đặt lên giường, biết trong cơ thể nàng mị dược phát tác, hiện tại cần hắn, cũng không nói nhiều, liền đem nàng đặt ở trên giường.

Viên Chiêu Quân hiện tại thân thể nóng ran khó chịu, nàng chủ động ôm cổ của hắn, đưa lên môi đỏ mọng mềm mại của nàng.

Vũ Văn Dục bị nàng chủ động nâng lên nồng nặc dục vọng, đáp lại nàng, tay tự nhiên cởi quần áo nàng. Mà nàng càng thêm nóng lòng, đôi tay không an phận dắt y phục của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp nạn rời đi

Vũ Văn Dục bị nàng chủ động nâng lên nồng nặc dục vọng, đáp lại nàng, tay tự nhiên cởi nàng quần áo. Mà nàng càng thêm nóng lòng, đôi tay không an phận dắt y phục của hắn.

Mỗi lần đều là nóng lòng như vậy, hắn bắt nàng thật là không có có biện pháp, nhưng mà hắn thích nàng đối với hắn như vậy.

Xé nửa ngày vẫn không thể nào cởi bỏ y phục Vũ Văn Dục, nàng mơ mơ màng màng tựu ra miệng thành bẩn mắng: "Choáng nha, đều là những thứ vải vóc gì đây! Thế nào cũng kéo không rách."

Lúc này còn có tâm tình nói vấn đề vải vóc , cõi đời này chỉ có nàng Viên Chiêu Quân mới có thể như thế chứ!

Y phục của nàng dễ như trở bàn tay liền bị hắn cởi hết sạch, mà hắn lại vẫn không nhúc nhích, nàng có chút không vui mừng, chu mềm mại môi đỏ mọng nói: "Ngươi thật ra nên tự mình động thủ nha!"

"Tốt." Hắn nhàn nhạt đáp trả, âm thanh nghe có chút duy trì ách, tiếp không nói hai lời nhất vận công, y phục liền bay ra ngoài.

Cùng hắn không chỉ một lần lên giường, Viên Chiêu Quân tự nhiên biết phương pháp hắn cởi quần áo, nàng nóng lòng hỏa trêu chọc , nên mới không muốn từng bước cởi quần áo hắn. Nàng sớm bị lửa dục hôn mê, vừa muốn đem hắn ăn.

Nhìn nàng dáng vẻ nóng nảy, hắn đã cảm thấy buồn cười. Nhưng hắn không có cười ra tiếng, mà là phối hợp động tác của nàng. Nàng ôm hắn, vội vàng muốn ăn hắn, hắn theo động tác, mặc cho nàng làm xằng làm bậy.

Một đêm này, nàng rất khùng cuồng, bọn họ cơ hồ quên mất thời gian, cho đến trời đều nhanh sáng rồi, hắn mới buông nàng ra, nàng mới mặt nụ cười thỏa mãn ngủ.

Hắn ôm lấy nàng ngủ, ngủ đến xế chiều mới tỉnh lại.

Lý Dịch không có tốt như Vũ Văn Dục, cả đêm giày vò đi qua, hắn còn phải thật sớm rời giường vào triều sớm, nhưng trên mặt hắn đều là nụ cười thỏa mãn. Bởi vì, hắn chinh phục Cây Dương Mai, cho dù là hắn uy hiếp nàng, vào thời khắc bọn họn tương dung việc kia, nàng tin tưởng nàng là có một chút thích hắn. Vì thế tâm tình của hắn rất tốt, nhớ lại thời điểm đó đều là nở nụ cười.

Các đại thần đối với thái tử Đông Vũ đến Lý Nam nước có điều suy đoán, có người cho là Vũ Văn Dục là tới dò thăm quốc tình Lý Nam nước, có người cho là Vũ Văn Dục là có mục đích không muốn người khác biết, tất cả suy đoán đều cho rằng Vũ Văn Dục không có ý tốt.

Chỉ có Lý Dịch cùng Thái hậu biết, Vũ Văn Dục đối với bọn họ là vô hại.

Buổi chiều, Viên Chiêu Quân rời giường, thấy Vũ Văn Dục còn không có tỉnh. Nhìn hắn ngủ bộ dạng đẹp giống như thần tiên, đưa tay phải nắm được mũi của hắn, nhìn hắn có thể rất ấm ức bao lâu.

Vũ Văn Dục ở thời điểm nàng ngồi dậy cũng đã tỉnh, chỉ là muốn nhìn nàng sẽ làm gì, vì vậy mới giả bộ ngủ. Nơi nào biết nàng lại bóp mũi hắn chơi. Nếu nàng muốn chơi, hắn hãy cùng nàng chơi đi!

Hắn âm thầm vận công, để cho mình hiện ra trạng thái giả chết.

Một phần. . . . . Hai phần. . . . . Năm phần. . . . . Mười phút đã qua, Vũ Văn Dục không nhúc nhích, Viên Chiêu Quân không khỏi cười nói: "Ngươi đừng giả bộ ngủ rồi, ta hiểu biết rõ ngươi đã tỉnh."

Vũ Văn Dục trong lòng thầm nghĩ, nàng biết hắn là giả bộ ngủ rồi hả ? Nhưng là hắn tại sao có thể để cho nàng phát hiện đây? Vì vậy hắn còn là không nhúc nhích, rất muốn xem xem nàng cho là hắn chết sẽ phản ứng như thế nào.

Thấy hắn bất động, nàng nhăn mày lại, lấy tay đi dò hơi thở của hắn, nàng sợ hết hồn, lẩm bẩm, "Không còn khí nữa? Chết?"

Hắn chính là nếu hiệu quả như vậy, để cho nàng cho là hắn chết rồi, hắn đang trong lòng âm thầm bật cười.

Viên Chiêu Quân cau mày, mặt rối rắm, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn không ổn, không khỏi thượng thủ liền sờ soạng một cái, "Ai, thật chẳng lẽ chết? Chẳng lẽ chảy máu não ... Bệnh cấp tính?"

Nghe lời của nàng..., hắn nghĩ nàng thật tin tưởng, trong lòng tiếng cười càng lớn, sắc mặt không có biến hóa, nhìn thật cùng một người chết không sai biệt lắm.

Nghĩ tới có thể chết thật rồi, Viên Chiêu Quân lòng của đột nhiên rất đau, khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm ở chung một chỗ. Ngơ ngác nhìn mặt của hắn thật lâu, đột nhiên nàng đã nghĩ thông suốt, người này tuyệt đối không thể nào chết, nhất định là hù dọa nàng. Nàng nghĩ tới, mặt tà ác cười, cố ý nói: "Vũ Văn Dục làm sao ngươi lại thật sự chết đi cơ chứ? Ha ha. . . . . Thật là vui vẻ nha! Xem đi! Ta hiện phải đi đem Lý Dịch cho mạnh, ngươi nhất định sẽ không trách ta không thay ngươi thủ thân đi!"

Vũ Văn Dục trong lòng cái đó sôi trào nha, nữ nhân này thật nên đánh, trượng phu chết rồi, nàng còn cười được, còn nghĩ cùng nam nhân khác lên giường. Nghĩ tới những thứ này, hắn có một cỗ bóp chết sự vọng động của nàng. Cuối cùng hắn nhịn được, bởi vì hắn muốn nhìn nàng rốt cuộc biết làm những thứ gì.

Thấy hắn còn là không nhúc nhích, trong lòng nàng thầm nghĩ, ta cũng không tin ngươi còn có thể giả bộ, nàng lại nói: "Chỉ là gương mặt này thật rất tuấn tú, nếu là cứ như vậy hỏa táng hoặc là xuống mồ rửa nát rất đáng tiếc, không bằng đem mặt mũi này lột ra để làm mặt nạ da người thật tốt." Nàng nói qua lại thật sự đi đến cầm đao rồi.

Vũ Văn Dục cảm thấy nàng cầm đao đi về phía hắn, trong lòng có chút luống cuống.

Viên Chiêu Quân thấy hắn vẫn là bất động, dùng sống đao trực tiếp đặt ở trên mặt của hắn, mặt cười tà nói: "Nhị sư phụ đã dạy ta bóc da người thế nào, trước kia không dám động thủ, chẳng qua phu quân ta đẹp trai như vậy, tại sao có thể khiến gương mặt này nát đây?" Nàng nói qua giật giật tay, lạnh lẽo đao sẽ phải lấy xuống đi. Thật ra thì nàng chính là dùng mặt trái, chính là nghĩ buộc hắn tự động tỉnh lại.

Vũ Văn Dục quả nhiên bị lừa, chọt ngồi dậy, "Viên Chiêu Quân, ngươi cũng quá độc ác đi! Tại sao có thể để cho ta chết không toàn thây đây?" Hắn nói xong, tròng mắt đen nhìn chằm chằm cặp kia thăm thẳm, lông mày hình như cũng mau dựng lên, trên mặt xuất hiện một gân xanh.

Hắn tại tới đều là lạnh lùng, chưa từng thấy qua hắn nổi giận, thì ra là khởi xướng giận đến đáng sợ như vậy, Viên Chiêu Quân không khỏi run run thân thể một cái, tùy theo lại người cả gan cười nói: "Ngươi cũng đừng đánh ta nha! Ta là nữ nhân, nữ nhân là không thể đánh, chỉ có thể thương yêu, biết không? Lại nói, ai muốn ngươi giả chết, ta chỉ đúng là dọa ngươi một chút." Nàng vừa nói vừa thối lui khỏi cửa phòng.

Khi đi tới cửa, phi thân đi đã không thấy tăm hơi. Thẳng tắp hướng chỗ ở Phượng cung Cây Dương Mai đi, có chút sợ vỗ vỗ bộ ngực ΘΘ, nho nhỏ nói thầm , "Thật là quỷ hẹp hòi, chỉ đùa một chút cũng không được."

Nhìn nàng chạy trốn nhanh như vậy, Vũ Văn Dục nhếch miệng lên, thì ra là nàng sợ hắn tức giận? Chỉ là biết nàng là hù dọa hắn, hắn đã cảm thấy mình thật là rất không hiểu biết nàng rồi, nàng quá sành chơi rồi, nói xong cùng thật một dạng, hắn thật đúng là sợ nàng nhất động kinh lại hủy dung hắn.

Vũ Văn Dục đứng dậy rửa mặt, bữa ăn sáng cũng không còn ăn, nhìn thấy Đường Liêm liền hỏi: "Thái tử phi đi đâu?"

"Hình như là hướng Phượng cung đi." Đường liêm nhìn Viên Chiêu Quân đi hướng kia, sẽ không việc gì. Nhưng mà hắn cùng nàng chào hỏi, nàng vì sao như là vẻ mặt như gặp ma?

Vũ Văn Dục nghe xong chậm rãi hướng Phượng cung đi. Này nhìn như chậm rãi bước chân dám làm cho người ta một loại cảm giác phiêu dật. Nhìn một thân áo bào tím đem hắn làm nổi bật không quá chân thật, hình như so Thần Tiên còn phải đẹp hơn mấy phần.

Viên Chiêu Quân đến Phượng cung, mới ngừng lại. Cây Dương Mai nhìn thấy Viên Chiêu Quân cười ha hả, "Tiểu thư, sao ngươi lại tới đây?" Tối hôm qua tiểu thư không có hút tới Thuần Dương Chi Khí, đây nên làm thế nào nha! Cây Dương Mai trong lòng có chút bận tâm.

"Ừ, chỉ là Lý Dịch không có bởi vì chuyện mị dược mà giận lây sang ngươi chứ" Viên Chiêu Quân nhíu đôi mày thanh tú, Cây Dương Mai thật không thích Lý Dịch?

"Không có." Cây Dương Mai rũ mắt xuống, không dám nhìn Viên Chiêu Quân, nghĩ đến tối hôm qua cùng Lý Dịch chuyện xảy ra, sắc mặt cũng hơi đỏ lên.

Thông minh như nàng, Viên Chiêu Quân một cái có thể đoán được xảy ra chuyện gì, nhìn bộ dạng Cây Dương Mai, nàng tâm càng thêm cả kinh, xong rồi, nha đầu này không sẽ yêu thượng Lý Dịch!

Nàng thử dò xét tính hỏi: "Cây Dương Mai, ngươi nói thật cho ta, ngươi yêu Lý Dịch sao?" Các nàng là vợ chồng, nếu bọn họ thật có tình, nàng là không thể nào đi phá hư nhân duyên Cây Dương Mai.

"Tiểu thư, ngươi đừng hiểu lầm, ta không có thích Lý Dịch." Cây Dương Mai vội vàng giải thích, chỉ sợ tiểu thư nhà mình hiểu lầm cái gì. Mặc kệ như thế nào, không có phu nhân thì cũng không có nàng và Quả Khế, nàng sẽ không để cho tiểu thư chết, vì mệnh tiểu thư, nàng cái gì cũng nguyện ý bỏ ra.

"Thật?" Viên Chiêu Quân không tin tưởng quá.

"Thật." Cây Dương Mai nói xong lời thề son sắt.

"Vậy thì tốt, ta tin tưởng ngươi." Viên Chiêu Quân cười vỗ vỗ tay Cây Dương Mai, đứng lên, nhìn cảnh sắc trong Phượng cung, cười nói: "Thật ra thì làm hoàng hậu tốt vô cùng, có tiền, có quyền."

Cây Dương Mai chỉ sợ tiểu thư nhà mình suy nghĩ nhiều, cười nói: "Ta mới không lạ gì đây? Ta chỉ nghĩ sống với tiểu thư cùng sư phụ bên cạnh, như vậy nên vừa lòng rồi."

Viên Chiêu Quân là tự nhiên tính toán, chỉ là cười chung quanh đi lòng vòng.

Lúc này, Lý Dịch tới, mặt tức giận nhìn Viên Chiêu Quân, "Viên tiểu thư, ngươi còn dám tới Phượng cung?"

"Có cái gì không dám tới, cũng không phải là ta kém điểm bị mạnh hơn." Viên Chiêu Quân chính là sính nhất thời nhanh miệng, sau khi nói xong còn mặt lỗ mãng nhìn gương mặt tuấn tú mềm mại Lý Dịch, trên người hắn tán phát Thuần Dương Chi Khí tư vị bay vào lỗ mũi nàng, này mùi đặc biệt lại để cho lòng của nàng rục rịch ngóc đầu dậy.

Một câu nói sặc đến Lý Dịch thiếu chút nữa khạc ra một búng máu, mặt lạnh, cả giận nói: "Người đâu, bắt lại cho trẫm." Phải nói đan đả độc đấu hắn đánh không lại nàng, nhưng là lấy nhiều khi ít, hắn cũng không cảm thấy có gì chỗ không ổn.

"Lý Dịch, ngươi có bản lãnh cùng ta một mình đấu, chớ lấy nhiều khi ít." Đối mặt mấy mấy cái tiễn đầu, Viên Chiêu Quân trên mặt không có nửa điểm khiếp ý, ngược lại nở nụ cười.

Viên Chiêu Quân lúc nói chuyện, Vũ Văn Dục cũng tới đến Phượng cung, hắn lẳng lặng, vẻ mặt vừa nhìn xem kịch vui, không có tính toán phải ra khỏi miệng giúp nàng. Hắn muốn nhìn nàng như thế nào giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt.

"Một mình đấu?" Lý Dịch cười đến tà ác, "Đây không phải là một mình đấu sao? Chúng ta một đám chọn một mình ngươi."

Choáng nha, nam nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, lời như vậy cũng có thể nói ra khỏi miệng, chỉ là lời này không phải người hiện đại nói sao? Vì sao người cổ đại này cũng sẽ nói, vì thế Viên Chiêu Quân còn hoài nghi Lý Dịch có phải hay không giống như nàng là xuyên việt qua.

Lời nói Lý Dịch đem Viên Chiêu Quân giận đến không được, người như vậy không nói lý lẽ của thật là hiếm thấy, nhưng mà đối với Lý Dịch động kinh sự tích nàng cũng nghe nhiều, không nói đạo lý, nàng tự nhiên có biện pháp đối phó.

Vì vậy nàng cười nói: "Hoàng thượng ngươi bắt ta không cảm thấy không ổn sao?"

"Có gì không ổn?" Thị vệ Lý Dịch sớm đem Viên Chiêu Quân bao vây, hắn cũng không sợ nàng ra vẻ, cũng có hứng thú nghe nàng cãi lại.

"Ta là thái tử phi đông Vũ, ngươi bắt ta thế nào lại ảnh hưởng đến uquan hệ ngoại giao với Đông Vũ, còn có Vũ Văn Dục không phải sư huynh ngươi sao? Nói thế nào chúng ta cũng coi như thân thích, lại nói ta không thể không đem ngươi thế nào sao?" Viên Chiêu Quân nói xong đó là thao thao bất tuyệt.

Đối với Viên Chiêu Quân nói vấn đề thân phận, Lý Dịch là không đáng kể, chỉ đem những thứ hắn cũng không nghe lọt tai, nói: "Ngươi nghĩ đem ta giờ sao?" Nữ nhân này thật là lớn gan, hắn là Hoàng đế, cũng là nàng có thể mạnh bạo phát sao? Chỉ là ngược lại nghĩ, sư huynh không phải thái tử sao? Tại sao lại có sai lầm như vậy, phu nhân của mình lại cùng với người khác tăng tịu như vậy.

"Còn có thể thế nào, mấy chuyện kia ngươi không phải cũng biết sao?" Viên Chiêu Quân nói xong còn cố ý hướng Lý Dịch ném đi một mị nhãn, nàng chính là cố ý khiến những thị vệ kia hiểu lầm.

Quả nhiên, bọn thị vệ cảm thấy bọn họ nên cách xa nơi này, đây chính là bí mật hoàng thượng, bọn họ nghe có thể hay không bị diệt khẩu nha!

Thấy bọn thị vệ nét mặt quái dị, đều là mặt tràn đầy mập mờ, ánh mắt kia ý tứ nói đúng là, hoàng thượng, chuyện nhà của ngươi phải dùng tới chúng ta giúp một tay sao?

Lý Dịch bị tức đến không được, nhìn chằm chằm ánh mắt của Viên Chiêu Quân cũng mau biến thành từng thanh phi đao, lạnh nhạt nói: "Người đâu, tới cho ta…"

Lý Dịch lời còn chưa nói hết, Viên Chiêu Quân liền vội vàng ngắt lời hắn, "Lý Dịch ngươi đừng kêu người nữa đến, bọn họ không phải ở chỗ này sao? Lại nói ngươi đừng cử động bất động sẽ phải giết muốn chém, ngươi nói đi, chuyện như vậy ngươi còn không phải là có lỗi sao."

"Ta có gì lỗi?" Lý Dịch thật không phải không rõ, hắn nơi nào đã sai lầm rồi, rõ ràng chính là hắn kém điểm bị mạnh hơn rồi.

Viên Chiêu Quân thấy hắn đáp lời, biết cơ hội tới, cười nói: "Ngươi suy nghĩ một chút nha! Dung mạo ngươi đẹp mắt như vậy, đẹp trai phải đây chính là trên trời có dưới đất không , ngươi nói ta đối với ngươi có chút phi phân chi tưởng liền ta sai chỗ nào, nếu ta nói, sai là sai tại dung mạo ngươi rất dễ nhìn, ngươi là hồng nhan. . . . . Biết không?" Nói xong vẫn còn ở trong lòng bổ túc một câu, hay là thái tử nhà ta đẹp trai nhất dễ nhìn nhất.

Viên Chiêu Quân hai chữ họa thủy này tuy không có nói ra, ai có thể cũng biết nàng là vòng vèo đang nói Lý Dịch là họa thủy, thế nhưng lời nói nàng bây giờ không có nói sai, bọn thị vệ kể cả Cây Dương Mai ở bên trong nghe đều cảm thấy thật có đạo lý. Tất cả mọi người còn khen cùng gật đầu, "Ừ, không tệ."

Người nói " không tệ" là Cây Dương Mai, tuy nói bọn thị vệ cũng muốn nói, nhưng là bọn họ sợ đầu dọn nhà cũng liền không dám nói, chỉ là ở Cây Dương Mai sau khi nói xong, đồng loạt gật đầu phụ họa.

Rõ ràng chính là đem chuyện Hắc Bạch điên đảo rồi, vẫn còn có người đồng ý, đây thật là khiến Lý Dịch mở rộng tầm mắt, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, ngược lại cảm thấy nữ nhân này thực là quá thông minh.

Thấy Lý Dịch không lên tiếng, Viên Chiêu Quân lại nói: "Hoàng thượng sẽ không nói mình dáng dấp khó coi không đẹp trai đi!"

"Dĩ nhiên không phải." Lý Dịch là nam nhân, nam nhân sẽ sĩ diện, huống chi hắn là Hoàng đế, dĩ nhiên sẽ không thừa nhận mình khó coi.

Viên Chiêu Quân muốn chính là những lời này của hắn, cười cười ha ha mà nói: "Hoàng thượng ngươi cũng thừa nhận đúng không! Cũng là bởi vì dung mạo ngươi quá xuất sắc cho nên ta mới phạm lỗi, nếu bàn về tội, ta nhiều nhất chính là từ khi phạm, ngươi là chánh phạm." Viên Chiêu Quân tích lý ba lạp nói xong, nói đi nói lại còn liền đem lỗi của nàng nói thành sai lầm người khác rồi. Hơn nữa còn khiến mọi người cảm thấy nàng có đạo lý.

Lý Dịch tự nhiên biết mình là trúng bẫy rập Viên Chiêu Quân, nhưng hắn là Hoàng đế, hắn có thể nói cái gì nữa sao? Nhưng mà hắn cũng không phải là phân rõ phải trái người, nghĩ tới, trong cung này dù sao không có người ngoài ở đây, nếu là nói chuyện không tính toán gì hết cũng không thể được,vì vậy hắn cười lạnh một tiếng nói: "Được, liền tính ta là chánh phạm, ngươi cũng phải là tòng phạm đúng không! Nếu phạm sai lầm, thì phải phạt." Thật muốn mệnh Viên Chiêu Quân hắn còn không có tính toán như vậy, xác định mặt mũi của Vũ Văn Dục, hắn cũng không thể làm như vậy.

"Ta nên phạt, ngươi không phải là cũng nên phạt." Viên Chiêu Quân nghĩ tới, ngươi cũng không thể phạt mình đi!

Nàng đắc chí, Lý Dịch lại cười nói: "Trẫm tự nhiên nên phạt."

"Phạt cái gì?" Viên Chiêu Quân mặt kinh ngạc, người này sẽ không giết địch mà 1000 tổn hại đến 800 chứ. Sẽ không tưởng phạt nàng, ngay cả hắn liên tiếp phạt đi!

Lý Dịch dĩ nhiên không có đần như vậy, cười nói: "Trẫm cùng ngươi tất cả phạt 30 trượng."

Hung ác, thật ác độc, phương pháp thua thiệt như vậy cũng hắn nghĩ được đi ra. Viên Chiêu Quân vốn cho là hắn sẽ thật đánh chính hắn, vì vậy nói: "Được, ngươi là chánh phạm, ngươi chịu phạt trước, ta sau đó sẽ đi!" .

"Không thành vấn đề." Lý Dịch ngược lại đáp thuận miệng, xoay người liền sai người lấy một băng ghế dài cùng một cây gậy.

Viên Chiêu Quân nhìn nụ cười Lý Dịch cảm giác là lạ ở chỗ nào, nói đúng là không nghĩ ra được. Mà Cây Dương Mai có chút bận tâm kéo kéo ống tay áo Viên Chiêu Quân , "Tiểu thư, 30 trượng là sẽ gặp người chết." Hoàng cung này 30 trượng cho dù không chết cũng thành phế nhân, nàng không muốn tiểu thư nhà mình mạo hiểm.

Viên Chiêu Quân tự có biện pháp, cười cười, vỗ vỗ tay Cây Dương Mai nói: "Không có việc gì, ngươi yên tâm."

Lý Dịch quả thật có đối ứng kế sách, vừa nói đánh bằng roi, hắn nói: "Ta là Hoàng đế, Hoàng đế khi sai lầm, từ xưa sẽ không người dám đánh, ta lấy long bào thay mặt phạt." Hắn nói qua đem long bào cởi ra, đặt ở trên băng ghế ngồi.

Hoàng đế nói, làm thần tử dĩ nhiên không thể phản đối, hai người chấp pháp cầm cây gậy không nói hai lời, liền đánh vào long bào.

Nhìn tình huống như thế, Viên Chiêu Quân sửng sốt một hồi lâu. Đảo mắt đuôi mắt nhìn Vũ Văn Dục đứng ở cách đó không xa, nhất thời trong tim đã có chủ ý. Tiếp theo liền thấy nàng rạng rỡ mà cười cười.

Lý Dịch thật muốn xem nàng có biện pháp gì thoát hiểm, chỉ là ở trong lòng đối với Viên Chiêu Quân vẫn đủ bội phục, nữ nhân này thông minh không phải bình thường.

Cây Dương Mai thấy tiếp Viên Chiêu Quân sẽ phải chịu phạt rồi, trong lòng sợ, đi tới bên cạnh Lý Dịch, cầu đạo: "Hoàng thượng, người đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha thứ tiểu thư nhà ta, được không?"

"Không được." Đây là chính nàng nói nguyện ý chịu phạt, cơ hội tốt như vậy, hắn làm sao có thể liền buông tha cơ hội trả thù. Hắn tuy nói không thể giết Viên Chiêu Quân, nhưng là trừng phạt một cái luôn là có thể.

Mắt thấy Viên Chiêu Quân sẽ phải chịu phạt, Viên Chiêu Quân hướng về phía Vũ Văn Dục vị trí kêu lên: "Lão công, cứu mạng nha!" Nàng mặt đáng thương, nhìn Vũ Văn Dục. Nàng biết hắn nhất định tới đã lâu rồi, vẫn không lên tiếng, chính là không muốn nhúng tay giúp nàng, nếu là như vậy , nàng không yếu thế, tại sao có thể khiến Vũ Văn Dục ngoan ngoãn đi tới trước mặt nàng.

Vũ Văn Dục nghe nàng gọi hắn lão công, mềm lòng rồi, định liền đi tới.

Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục, thân kêu lên: " Lão công."

"Ừ." Vũ Văn Dục nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Ngươi yêu ta, đúng không!" Viên Chiêu Quân hướng Vũ Văn Dục ném một cái nhìn mị nhãn.

"Ừ." Vũ Văn Dục lại đáp một tiếng.

Viên Chiêu Quân mặc kệ hắn trả lời hay không có trả lời, dù thế nào đi nữa hắn không có phản đối, coi như làm là khẳng định. Vì vậy cười nói: "Lão công thay lão bà chịu phạt cũng sẽ không có ý kiến đi!"

Vũ Văn Dục không lên tiếng, cau mày nhìn nàng, nàng sẽ không thật để cho hắn thay nàng chịu 30 đại bản đi!

Thấy hắn không có phản đối, Viên Chiêu Quân cười đối với Lý Dịch nói: "Ngươi cũng thấy đấy, phu quân ta nguyện ý thay ta chịu phạt."

" Nếu như vậy, vậy cũng được." Lý Dịch quá tin tưởng sư huynh sẽ vì Viên Chiêu Quân bị đánh 30 đại bản. Vì vậy hắn liền hào phóng đồng ý cách nói Viên Chiêu Quân.

Nào biết Viên Chiêu Quân sẽ dùng phương pháp giống nhau trả lại cho Lý Dịch đây? Nàng cười liền đưa tay cởi y phục Vũ Văn Dục , Vũ Văn Dục ở nàng lúc động thủ đã biết nàng muốn làm gì, chỉ là cười phối hợp. Trong lòng âm thầm cười, hắn thật là đã cưới một thái tử phi láu cá.

Nàng đem áo khoác Vũ Văn Dục đặt ở trên ghế dài, cười đối với thị vệ: "Đánh đi! 30 đại bản."

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . ." Lý Dịch giận đến không được, ngay cả nói chuyện cũng không rõ lắm.

"Thế nào? Ngươi cho rằng người ta đường đường thái tử đông Vũ nước có thể bị thị vệ Lý Nam đánh sao? Đánh một chút y phục của hắn cũng xem là

không tệ. Vậy cũng là đánh mặt mũi của hắn, cũng là cho người nhà thái tử điện hạ chút mặt mũi, cho nên các ngươi chớ không biết đủ, biết không?" Viên Chiêu Quân chính là cưỡng từ đoạt lý.

Nhưng cố tình để Lý Dịch không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể thở phì phò nhìn chằm chằm mặt Viên Chiêu Quân hả hê. Ánh mắt kia tựa như từng thanh phi đao hướng nàng bay đi.

Viên Chiêu Quân lập tức nghiêng đầu, mặt nụ cười ôm cánh tay Vũ Văn Dục, cười nói: "Cám ơn lão công." Nàng cố ý làm bộ như không thấy ánh mắt sắc bén Lý Dịch kia .

Lý Dịch giận đến không được, lại thấy Vũ Văn Dục mặt cưng chìu vỗ vỗ đầu Viên Chiêu Quân, lạnh nhạt nói: "Cần phải vậy."

Hai vợ chồng thái tử hỗ động thiếu chút nữa đem Lý Dịch tức hộc máu, thấy Lý Dịch như vậy, Cây Dương Mai trong lòng thoải mái, cười ha hả nói: "Hoàng thượng hình như cũng quá tức giận."

Cây Dương Mai chưa bao giờ sợ đến tội Lý Dịch, nàng một lòng liền muốn rời hoàng cung đi, không làm hoàng hậu còn vừa đúng đây?

Lý Dịch thở phì phò rồi rời đi, chỉ là trước khi rời đi là dẫn Cây Dương Mai đi. Hắn thật sợ Cây Dương Mai bị Viên Chiêu Quân dạy hư rồi.

Viên Chiêu Quân không sao, cùng Vũ Văn Dục tản bộ trở về Vĩnh Ninh cung, đi tới nửa đường, lại có cung nữ muốn hắn cửa đi Từ Ninh cung thấy Thái hậu.

Thái hậu ăn mặc dáng vẻ ngàn vạn, vừa cao nhã lại không mất mỹ lệ.

Thấy Vũ Văn Dục, Thái hậu cười để cho bọn họ vào ngồi. Sau đó nói: "Mẹ ngươi tốt không?"

"Tốt." Vũ Văn Dục không nói nhiều, nói chuyện đơn giản đã là thói quen của hắn.

Viên Chiêu Quân lại tò mò, cười nói: "Thái hậu cùng hoàng hậu nương nương đông Vũ là cố giao, sau đó hoàng thượng cùng Điện hạ vừa sư huynh đệ, đây cũng quá đúng dịp đi!"

Thái hậu cười cười, không trả lời vấn đề Viên Chiêu Quân, ngược lại cười nói: "Dục nhi cùng Viên cô nương đã lập gia đình, còn là sớm đi sống chết cho thỏa đáng."

Vũ Văn Dục cau mày, thật không nghĩ tới Thái hậu sẽ cùng mẫu thân hắn nói lời giống vậy. Sắc mặt hắn nhàn nhạt, không trả lời.

Viên Chiêu Quân càng thêm cảm thấy kỳ quái, không có chuyện gì mà quản làm khỉ gió gì chuyện bọn hắn sanh con nha, nàng không phải có con dâu sao? Cái chính là vấn đề Lý Dịch không sinh đứa bé đi! Nghĩ tới, nàng cau mày, nói: "Thái hậu muốn ôm cháu? Đại khả khiến hoàng thượng cùng hoàng hậu sinh đứa bé."

Thái hậu cười, "Chuyện này ta tự có tính toán."

Tính toán gì? Tính toán đến trên đầu thái tử nước khác, Viên Chiêu Quân ở trong lòng lẩm bẩm, cảm giác chuyện có nhiều chỗ không thích hợp.

Vũ Văn Dục trong lòng cũng có nghi ngờ, làm thế nào cũng không nghĩ ra là chuyện gì?

Bọn họ không biết, đây hết thảy tất cả đều là do lão râu bạc tóc bạc như thần tiên mà Viên Chiêu Quân đã gặp ở quán mì nhỏ, không tầm thường, mặc kệ nàng hút Thuần Dương Chi Khí, còn là cùng Vũ Văn Dục thành thân, hình như cũng là người khác thao túng.

Dĩ nhiên Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục cũng không có phát hiện vấn đề. Viên Chiêu Quân một lòng liền muốn tìm được ba Thuần Dương nam tử hút dương khí để cho mình không mất mạng, mà Vũ Văn Dục đơn giản hơn, liền muốn bảo vệ nàng, để cho nàng vui vẻ một chút.

Vũ Văn Dục lời nói cực ít, cùng Thái hậu hàn huyên mấy câu liền sau dắt Viên Chiêu Quân trở về Vĩnh Ninh cung.

Hồi cung không lâu, Đường Liêm đưa cho Vũ Văn Dục một phong thư. Nhìn thư, Vũ Văn Dục nói: "Chuyện này phụ hoàng sẽ giải quyết."

Đường Liêm không hề nói gì, đem thư đốt, Viên Chiêu Quân ở trong sân nhảy dây, cũng không biết chuyện Vũ Văn Dục nhận được thư. [Edit by Mimi - diendanlequyđôn.com]

Ba ngày sau

Viên Chiêu Quân vốn là định ở Lý Nam hoàng cung cho đến hút tới Thuần Dương Chi Khí mới thôi.

Ngày này, Cây Dương Mai đột nhiên tìm được Viên Chiêu Quân, nói nàng buổi tối Lý Dịch sẽ trong rượu hạ độc, muốn Viên Chiêu Quân lặng lẽ tránh ra lúc Vũ Văn Dục đến Lý Dịch tẩm cung đi.

Cây Dương Mai suy nghĩ mấy ngày, nàng không thể để cho tiểu thư nhà mình chết, vì vậy nàng tính toán hạ độc khiến Viên Chiêu Quân thuận lợi hút Thuần Dương Chi Khí.

Viên Chiêu Quân nhìn Cây Dương Mai sắc mặt của không tốt lắm, cũng không còn hỏi nhiều, chỉ là cười đồng ý.

Nàng đem chuyện này cùng Quả Tĩnh nói, Quả Tĩnh không muốn Viên Chiêu Quân chết, dĩ nhiên là khuyên nàng nên tiếp nhận an bài Cây Dương Mai.

"Sư huynh, Cây Dương Mai cùng Lý Dịch mới phải một đôi, ta không thể phá hư hạnh phúc Cây Dương Mai." Những ngày qua nàng là suy nghĩ hiểu rõ, nàng vốn là dị thế một luồng u hồn, có thể sống lâu lâu như vậy cũng coi là nàng may mắn, nàng cần gì phải đi phá hạnh phúc Cây Dương Mai đây? Lại nói cõi đời này không phải còn có một Thuần Dương nam tử sao? Có lẽ nàng hút hai người Thuần Dương Chi Khí sẽ không phải chết cơ chứ? Nàng may mắn nghĩ tới.

Đối với Tam Dương thần công, Quả Tĩnh hiểu rõ không tính là sâu, có phải hay không nhất định hút mãn ba người tinh khiết mới sẽ không chết, nhưng là sư phụ vẫn nói nhất định phải cho sư muội hút Thuần Dương Chi Khí ba người, cái này nói rõ, đây là cần thiết, nếu như không hút thì sẽ chết.

"Sư muội, ngươi không thể buông tha, nếu không ngươi thực sẽ chết." Vừa nghĩ tới Viên Chiêu Quân sẽ chết, Quả Tĩnh lòng của cũng rất đau.

"Không, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không buông tha tánh mạng của mình , chẳng qua ta cũng không thể ích kỷ đi phá hư hạnh phúc sư muội." Viên Chiêu Quân trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, hình như nói không liên quan đến sống chết của nàng, mà là một chuyện nhỏ rất bình thường.

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Quả Tĩnh chau mày lại nói.

"Rời đi." Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói.

"Rời đi? Sư muội, ngươi. . . . . ." Quả Tĩnh lòng rối rắm lại với nhau.

"Đúng, rời đi. Liền tối nay. Chỉ có ngươi và ta, chúng ta đi Bắc Tiêu Quốc tìm một người Thuần Dương nam tử khác." Viên Chiêu Quân nói lời này xong, mắt đỏ một chút, nàng thật ra thì rất không bỏ được Vũ Văn Dục , nhưng nàng muốn cùng Vũ Văn Dục ở chung một chỗ thật tốt, vậy cũng phải hữu mệnh nha! Có Vũ Văn Dục ở đây, nàng hút Thuần Dương Chi Khí không có khả năng sẽ thành công. Một là nàng không muốn thương tổn hại Vũ Văn Dục, hai là chính nàng cũng không qua được lằn ranh trong lòng mình kia .

Quả Tĩnh hiểu Viên Chiêu Quân vì sao phải quyết định như vậy, vì vậy gật đầu đồng ý.

Hai người nói xong, buổi tối ở hoàng cung cửa sau cách đó không xa trong ngõ hẻm gặp nhau.

Quả tĩnh quay đầu lại liền lặng lẽ chuẩn bị tốt, đến tối trước khi trời tối, đã xuất cung.

——

Buổi tối, Cây Dương Mai thật theo như chính nàng quyết định như vậy cho Lý Dịch xuống thuốc mê, Lý Dịch không bao lâu liền bị mê hôn mê.

Cây Dương Mai chờ Viên Chiêu Quân đến, thời gian nhất phân phân quá khứ, lòng của nàng lại càng tới càng khó chịu, nhìn mặt của Lý Dịch, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ không thôi, trong lòng nàng nếu Lý Dịch làm loại chuyện đó, nàng là không thể lại tiếp nhận Lý Dịch rồi. Lòng tham của nàng đau, giống như đang rỉ máu. Nàng biết nàng đây là thích Lý Dịch rồi, nhưng nàng đều cùng tiểu thư nói, vì mệnh tiểu thư, nàng nguyện ý hy sinh tình cảm của mình.

Lý Dịch mơ mơ màng màng, không biết Cây Dương Mai ghé vào lỗ tai hắn nói cái gì, chỉ nghe được nàng nói thật xin lỗi, hình như còn khóc. Hắn rất muốn an ủi nàng đừng khóc, nhưng đầu hắn rất ngất, ánh mắt của hắn căn bản là không mở ra được.

Bất tri bất giác, đã đến nửa đêm, Viên Chiêu Quân còn không có hiện thân, Cây Dương Mai trong lòng có một loại dự cảm chẳng lành dâng lên, chẳng lẽ tiểu thư đã xảy ra chuyện? Nàng nghĩ tới, trực tiếp tựu ra tẩm cung, hướng Vĩnh Ninh cung đi.

——

Viên Chiêu Quân dùng qua bữa ăn tối, tắm thân thể, hơn nữa hoàn hảo tâm thay Vũ Văn Dục chà lưng, Vũ Văn Dục mặt nhàn nhạt, trong lòng suy nghĩ, nàng chẳng lẽ có chuyện sao?

Sau, hai người nói chuyện với nhau lên giường, hôm nay Viên Chiêu Quân rất chủ động, nằm ở trong ngực của hắn, tay cũng không an phận, tay nhỏ bé cởi y phục của hắn, cười nói: "Lão công, ngươi thật sự rất đẹp trai, ta thật sự thích ngươi." Lâu như vậy tới nay, nàng chưa từng có đối với Vũ Văn Dục nói qua chữ thích.

Hắn cảm thấy nàng là lạ, chỉ là nghe được nàng nói thích hắn, tim của hắn liền nhảy cẫng hoan hô . Cảm giác mình đối nàng được, nàng là cảm nhận được.

Hai người ôm hôn, triền miên lẫn nhau, đồng nhất giây vò đã đến mười hai giờ khuya. Cuối cùng hắn ôm lấy nàng ngủ, có thể là bởi vì tâm tình tốt, hắn lập tức ngủ chìm.

Lúc này Viên Chiêu Quân nhanh chóng khoát tay, điểm huyệt đạo Vũ Văn Dục. Sau đó ở trên mặt hắn hôn một cái, đứng dậy rời đi. Trước khi đi, nàng buông xuống hai lá tin, một phong là cho Cây Dương Mai , một phong cho Vũ Văn Dục.

Cho Vũ Văn Dục chỉ viết rồi, "Lão công, thật xin lỗi." Mấy chữ.

Mà cho Cây Dương Mai nàng viết một ít lời chúc phúc Cây Dương Mai Lý Dịch, muốn Cây Dương Mai sống tốt qua ngày, nắm chặt hạnh phúc trước mắt.

Vũ Văn Dục ở thời điểm Viên Chiêu Quân hôn hắn liền tỉnh, nàng rời đi không lâu, Vũ Văn Dục liền tự động giải huyệt nói. Cầm lên tin nhìn một chút, nhăn lại mày lầm bầm lầu bầu nói: "Như vậy liền muốn trốn, không có lối thoát."

Nói xong hắn ra khỏi phòng ngủ, tiếp cùng đường liêm đuổi theo ra cung đi.

Cây Dương Mai đi tới Vĩnh Ninh cung, liền gặp được Vũ Văn Dục cùng lối liêm rời đi, nàng vội vàng kêu một tiếng, "Điện hạ, tiểu thư nhà ta đi nơi nào?"

"Nàng đi, bên trong nhà có tin cho ngươi." Vũ Văn Dục nói xong cùng Đường Liêm giống như một trận gió liền bay đi rồi.

Cây Dương Mai nhìn thư, lệ liền chảy xuống, tiểu thư đây là đang thành toàn nàng, bởi vì tiểu thư biết tâm ý của nàng, không muốn phá hư hạnh phúc của nàng. Tiểu thư thế nào ngốc như vậy đây? Tại sao có thể vì hạnh phúc của nàng buông tha tánh mạng của mình đây? Nàng ngồi yên ở Vĩnh Ninh cung thật lâu, ở trên trời cũng mau sáng thì mới từ từ đứng dậy trở lại tẩm cung Lý Dịch .

Lý Dịch bị hạ thuốc mê, khi hắn lúc tỉnh, lâm triều xong, nhìn Cây Dương Mai hình như là đã khóc, hắn vội hỏi: "Phu nhân, ngươi làm sao vậy? Tại sao khóc? Là ai khi dễ ngươi? Ta giúp ngươi hả giận."

Cây Dương Mai vừa nghe Lý Dịch nói như vậy, nước mắt lại rớt xuống, "Tiểu thư đi, nàng dùng tánh mạng của nàng tới thành toàn hạnh phúc của ta."

"Có ý tứ gì?" Lý Dịch không hiểu lắm Cây Dương Mai đang nói cái gì.

Cây Dương Mai đem thư cho Lý Dịch, Lý Dịch thấy phải cũng hồ lý hồ đồ, hỏi: "Đến tột cùng là chuyện gì?"

"Lý Dịch, tiểu thư nhà ta không phải mê sắc người như vậy, nàng bởi vì luyện một loại võ công, nàng cần thiết ngươi giúp nàng, tựu giống với trúng độc, nàng cần giải độc, nàng đi, nàng sẽ chết, ngươi biết không? Nàng sẽ chết." Cây Dương Mai nói xong có chút rối loạn , Lý Dịch lại lớn khái nghe rõ một chút.

"Giúp nàng phương pháp chính là cùng nàng vợ chồng chi thực?" Đây là Lý Dịch hiểu.

"Đúng." Cây dương mai gật đầu, sau đó ngẩng đầu đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn mặt của Lý Dịch nói: "Lý Dịch, ngươi giúp tiểu thư ta một chút được không? Tiểu thư sẽ chết, ta không muốn nàng chết." [Edit by Mimi - diendanlequydon.com]

"Không được, ta tuyệt không." Lý Dịch đối với tình yêu rất cố chấp, nếu không hắn cũng sẽ không hậu cung cũng chỉ có một hoàng hậu Cây Dương Mai mà không có phi tần.

"Tiểu thư nhà ta chết rồi, ta cũng không sống được." Cây dương mai không phải nói giả, trong lòng chính là nàng hại chết Viên Chiêu Quân, nếu không phải nàng cùng Lý Dịch xảy ra nhiều chuyện như vậy ở phía trước, tiểu thư cũng sẽ không buông tha sinh mạng tới thành toàn tình yêu của nàng.

Lý Dịch hai hàng lông mày thắt, nhìn Cây Dương Mai khóc đỏ cặp mắt, thở dài, an ủi: "Phu nhân, ngươi chớ khóc, tiểu thư nhà ngươi sẽ không chết, thiên hạ nhiều như vậy nam nhân, chẳng lẽ còn không phải là ta không được?"

"Đúng, liền không phải ngươi không được, nam nhân khác cũng không được." Cây Dương Mai cười khổ, lần này làm thế nào? Sư phụ biết nhất định sẽ mắng chết nàng. Không được, nàng muốn xuất cung đi tìm tiểu thư nhà mình, nàng không thể để cho nàng chết.

"Tại sao?" Lý Dịch cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ hắn còn có cái gì chỗ bất đồng, hắn căn bản là không nghĩ mình là người sinh ngày dương tháng dương năm dương.

"Dù sao ngươi chính là thuốc giải." Cây dương mai không nói tại sao, lại nói xảy ra vấn đề, nàng nói xong rất nghiêm túc, khiến Lý Dịch không thể không tin tưởng.

"Chuyện này. . . . . ." Lý Dịch cúi đầu nghĩ tới chuyện, hắn không thể đồng ý, tuyệt không đồng ý. Hắn tình yêu là thuần khiết, hắn không muốn mình và nam nhân khác tam thê tứ thiếp hoặc là hậu cung 3000.

——

Viên Chiêu Quân thuận lợi xuất cung cùng Quả Tĩnh hội họp. Hai người vội vã ra khỏi Kinh Thành, sau đó liền hướng Bắc Tiêu Quốc đi tới.

Viên Chiêu Quân một lòng còn nghĩ mẫu thân để lại cho nàng ở Bắc Tiêu Quốc một Kim khoáng cùng hai Trà Sơn, đây là mẫu thân để lại đồ cho nàng, nàng nhất định phải đi thu hồi lại.

Trời vừa sáng, hai người ở một tiểu Trấn tử trong mua hai con ngựa, sau đó liền cởi ngựa Bắc Tiêu Quốc phương hướng đi.

Vũ Văn Dục vẫn đi theo sau lưng Viên Chiêu Quân, nhưng vẫn không có gần gũi quá nàng, chỉ là đang âm thầm bảo vệ nàng, hắn muốn nhìn nàng đến tột cùng muốn đi đâu?

Nhìn nàng phương hướng đi Bắc Tiêu Quốc, hắn đại khái đoán được nàng là muốn đi Bắc Tiêu Quốc tìm nàng sư muội Quả Khế.

Mười ngày sau, Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh thì đi ra Lý Nam nước, muốn đi Bắc Tiêu Quốc bọn họ phải thông qua hồ ngăn cách giữa Bắc Tiêu và Lý Nam

Hồ kéo dài rất lớn, nhắc tới cá gọi hồ, còn không bằng gọi nội hải, vẫn đi phía tây biển rộng mênh mông.

Viên Chiêu Quân bị cảnh sắc trước mắt kinh ngạc đến ngây người, nơi này thật là đẹp, hồ nước trong veo, trên mặt hồ còn bất chợt có chim bay, bên hồ chỉ biết ngọn núi lớn, Nam Diện sơn là Lý Nam nước, phía bắc là Bắc Tiêu Quốc , hai tòa núi cao đại hùng vĩ, Dao Dao nhìn nhau.

Cách hồ hai quốc gia, cũng là hai khí hậu bất đồng, Lý Nam nước bên này sơn thanh sơn lục thủy , mà Bắc Tiêu Quốc cái kia vừa nhìn chính là một mảnh trắng xóa, nhìn một cái cũng biết Bắc Tiêu Quốc đã sớm hạ tuyết.

Hồ rất rộng rất lớn, nhưng nước hồ bình tĩnh. Viên Chiêu Quân thấy nhà đò, liền hỏi: "Nhà đò đi Bắc Tiêu Quốc không?"

"Đi." Nhà đò cười híp mắt, vừa nhìn chính là một người dễ nói chuyện.

Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đem tiền đò cho nhà đò, nhà đò liền cười nói: "Các ngươi hôm nay vận số tốt vô cùng, người bình thường quá ít ta sẽ không đi. Chỉ là mới vừa có chút người cũng nói phải đi." Nhà đò nói xong, chỉ thấy trên bờ đi tới mấy người, ba nam hai nữ, nam hình dáng cao lớn thô kệch, hai nữ cũng là tiêu chuẩn mỹ nhân.

Mấy người vừa lên thuyền, liền nói: "Nhà đò lái thuyền."

Nhà đò người tính khí tốt, cười ha hả trả lời: "Yes Sir~!" [? Cái này trong bản nó nguyên thế này luôn ^_^]

Thuyền chạy, Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh an tĩnh ngồi ở thuyền góc, thuyền không lớn, chỉ có thể dung nạp mười mấy người, mấy người ngồi ở một cái bàn nhỏ bên, một người nam nhìn về phía Viên Chiêu Quân Quả Tĩnh, cao giọng nói: "Còn là hai mỹ nhân đây?"

Mấy người khác tùy theo nhìn sang, hai nữ nhân nhìn bộ dáng Quả Tĩnh chỉ thiếu chút nữa chảy xuống nước miếng, mắt thẳng vào, "Từ đâu tới mỹ nam, nam nhân này quá tuấn rồi, so Thần Tiên hoàn hảo nhìn."

Ba nam nhân lại nhìn Viên Chiêu Quân, "Người này mỹ nhân mới mỹ đây? Chính là tiên nữ hạ phàm cũng không được so đi!"

Quả tĩnh trời sanh liền ngày thường đẹp, cộng thêm tùy thời mặt nụ cười ôn nhu, càng làm cho nhìn người phải không dời mắt được. Mà Viên Chiêu Quân đang hút Vũ Văn dục Thuần Dương Chi Khí hậu, càng ngày càng trở nên đẹp, chỉ cần liếc nhìn nàng một cái, thì có một loại đoạt người tâm phách cảm giác.

Nam nhân so với nữ người tốt sắc hơn, trực tiếp liền đứng lên đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh, một người đàn ông đưa tay đùa giỡn Viên Chiêu Quân, "Mỹ nhân,ca ca tới thương ngươi." Nói qua liền lên tay ôm Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân một bên thân tránh ra khiến người nọ thiếu chút nữa ngã xuống, khác hai người đàn ông này thủ pháp cực nhanh, Viên Chiêu Quân cũng không có thể nhìn rõ bọn họ là lúc nào ra tay tiếp được ngã nam nhân đang lúc ngã xuống.

Quả Tĩnh thấy thực lực hai người đàn ông này, cả kinh trong lòng, bọn họ hôm nay là đụng phải cao thủ.

Đang lúc này, hai nữ nhân cũng vươn tay hướng Quả Tĩnh, mặt cười gian, ", mỹ nam, tỷ tỷ thương ngươi." Hai nữ nhân căn bản là đem Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân để ở trong mắt, Ngũ huynh muội bọn họ muốn gì đều phải có, coi trọng nam nhân cô nương nhà ai, gia nhân kia phải ngoan ngoãn đưa người đến trước mặt bọn họ, nếu không, cũng chỉ có chết.

Quả Tĩnh vừa nghe, trên mặt nụ cười ôn nhu mất hết, giương mắt lãnh nhìn hai nữ nhân.

"Gọi ngươi tới ngươi phải tới, nhìn cái gì vậy." Ba nam nhân thấy Quả Tĩnh không nghe lời nói muội muội mình, trong lòng gọi một khó chịu, trực tiếp liền rút đao khiêu chiến.

Đối mặt tình huống như thế, Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh ngồi bất động, mắt lạnh nhìn mấy người.

"Mấy vị đừng nổi giận." Viên Chiêu Quân mặt bình tĩnh, theo ý nàng quả sư huynh võ công cũng cực tốt, họ sẽ an toàn .

Ngũ huynh muội chính là một thô nhân, ngươi gọi hắn đừng nổi giận, bọn họ liền cố tình động khí, cũng không có báo trước, một người trong đó nam tử vung đao thẳng tắp hướng Quả Tĩnh chém tới.

Đao này lực lượng cực lớn, Quả Tĩnh phi thân tránh ra, chỉ thấy thuyền liền bị ánh đao chém ra một cái động lớn, tiếp cả thân thuyền cũng bắt đầu lay động. Tiếp thuyền bắt đầu ri nước.

Quả Tĩnh chợt lóe đến bên cạnh Viên Chiêu Quân, dẫn nàng cách mấy bước đi tới nhà đò sau lưng, đem Viên Chiêu Quân bảo hộ ở sau lưng.

"Là một người luyện võ." Một người đàn ông lên tiếng nói.

"Võ công như thế còn dám ở trước mặt chúng ta múa rìu qua mắt thợ, tìm chết." Một người đàn ông khác lên tiếng, ánh mắt vô cùng khinh thường.

Một nữ nhân trong đó cũng lên tiếng, "Chúng ta lên, hôm nay nhất định phải làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục." Ý kia chính là nhất định đưa mỹ nhân thu vào tay.

Viên Chiêu Quân thấy thuyền chìm, không khỏi nhăn mày lại, nhà đò thấy thuyền chìm dọa sợ không nhẹ, hù dọa cùng một thân mồ hôi, chỉ có thể lẳng lặng nhìn, không dám lên tiếng.

Quả Tĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm năm nam nữ trước mặt, những người này võ công không yếu, bọn họ không thể ham chiến, vì vậy hắn quay đầu nhìn chung quanh, thấy cách đó không xa có một con thuyền, nói: "Nhà đò, đem thuyền mở hướng con thuyền phía kia ." Sau đó quay đầu hướng Viên Chiêu Quân nói: "Sư muội, nơi này có ta, ngươi mau mau nghĩ biện pháp rời đi."

Nhà đò thuyền sao có thể khởi động, từ từ ở chìm, Viên Chiêu Quân lại thấy nơi xa thuyền hướng họ ra, trong lòng vui mừng, nói: "Sư huynh, chúng ta nhanh đi chiếc thuyền kia." Nói xong, hai người vừa đề khí, một người lấy một cánh tay nhà đò, hướng cách đó thuyền không xa bay đi.

Hai người vừa dứt chân, liền nghe được một âm thanh quen thuộc vang lên, "Thế nào? Gặp rủi ro?"

Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh tất cả giật mình, nhìn về phía người nói chuyện, "Vũ Văn Dục, sao ngươi lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thuần Dương nam tử tiêu dao

Vũ Văn Dục một thân áo bào tím, tuy nói ngồi ở bên trong thuyền, mặt hồ phong khẽ thổi lên, đem vạt áo hắn nhấc lên, hắn bưng trà khẽ thưởng thức một hớp, chỉ một động tác nho nhỏ như vậy, lại khiến Viên Chiêu Quân tim đập bịch bịch, thật nhiều ngày không nhìn thấy hắn rồi, nàng không biết, thân thể cùng tâm của nàng đều nghĩ đến hắn như vậy.

"Phu nhân lo lắng làm cái gì? , uống trà." Vũ Văn Dục khóe miệng khẽ giơ lên.

Hắn nụ cười nhạt nhòa, khiến Viên Chiêu Quân vừa sững sờ, thật lâu mới chậm rãi đi vào bên trong thuyền.

Nàng mới vừa vào thuyền ngồi xuống, những người kia đã phi thân đi tới thuyền, Vũ Văn Dục, năm người gương mặt hung thần ác sát, kêu gào, "Muốn chạy trốn, hôm nay lão tử làm thịt ngươi."

Quả Tĩnh nhíu nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhanh chóng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, trực tiếp liền hướng mấy người đâm, kiếm kia thành một lưới hình hoa , chỉ cần bị kiếm hắn gió quét, cũng sẽ huyết nhục văng tung tóe.

Năm người kia thực lực quả thật rất mạnh, kiếm thuật Quả Tĩnh ác liệt như vậy cũng không thể đả thương đối phương chút nào, kế tiếp năm người bày ra một trận pháp đem Quả Tĩnh vây vào giữa.

Quả Tĩnh sắc mặt lạnh nhạt, không có khiếp ý, trận pháp như vậy vẫn không thể đả thương hắn, nhưng mà hắn coi như là hiểu, hắn hiện tại cũng chỉ có thể cùng đối phương đánh ngang tay, đối phương không gây thương tổn được hắn, hắn cũng không phá được trận pháp đối phương.

Viên Chiêu Quân làm như miệng quá khô, bưng lên uống nước trà Vũ Văn Dục một hơi cạn sạch, động tác kia thật là hào phóng. Nàng nặng nề đặt ly trà trên bàn, xoay người liền lên đi trước mặt Quả Tĩnh.

Thế nhưng lấy nhiều khi ít, đừng tưởng rằng bọn họ sẽ không có người. Viên Chiêu Quân một bụng hỏa, làm thành mười công lực hướng phía năm người tới.

Này chưởng phong tựa như từng thanh đao khiến năm người giống như muốn bay đi, mấy người ngay cả chạy trốn cũng không có nơi trốn, thêm với Quả Tĩnh công kích, bọn họ lập tức liền rối loạn một mảnh, năm người đều làm xuất toàn lực đi đón một chưởng của Viên Chiêu Quân.

Năm người, bị Viên Chiêu Quân một chưởng này chấn đắc tại chỗ miệng phun máu tươi, tất cả đều trọng thương ngã xuống đất.

Đối mặt Viên Chiêu Quân mạnh mẽ như vậy, Quả Tĩnh cũng sợ hết hồn, đây là sư muội hắn biết sao? Vì sao ở trong khoảng thời gian ngắn công lực tăng cường nhiều như thế?

Quả Tĩnh đối mặt với năm người muốn mạng bọn họ tự nhiên sẽ không xuống tay lưu tình, ra tay liền đem công lực năm người toàn bộ phế đi, sau đó nhẫn tâm đem mấy người ném vào trong hồ.

Năm người kia bị ném vào trong hồ trước, tất cả đều nhìn chòng chọc vào mặt của Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh, trong mắt kia tất cả đều là hận ý, bọn họ muốn báo thù, bọn họ tuyệt không thể cứ như vậy ăn ngậm bồ hòn.

Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân vỗ tay một cái, giống như phủi bụi, sau đó đi tới cái bàn trước người Vũ Văn Dục ngồi xuống.

"Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình." Vũ Văn Dục nhàn nhạt nói xong, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt, không nhìn ra hắn là vui mừng hay là mất hứng.

Quả Tĩnh nhíu nhíu mày, đối với cách nói Vũ Văn Dục thật là đồng ý.

Viên Chiêu Quân tự nhiên biết ý tứ của Vũ Văn Dục, là cảm thấy họ đem năm người ném vào trong hồ là trừng phạt quá nhẹ rồi, chỉ cần năm người một người còn sống, về sau sẽ trở thành kẻ địch của bọn họ.

Nếu cũng làm, Viên Chiêu Quân cũng sẽ không hối hận, nàng lúc ấy không có ngăn cản sư huynh, vậy đã nói rõ nàng cũng đồng ý cách nói sư huynh. Thật ra thì Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đều có chung một đặc điểm, đó chính là hai người cũng không có tự mình giết người quá, muốn bọn họ giết người, có chút xuống tay không được.

Không hề nữa quan tâm đến năm sự sống còn của người kia, Viên Chiêu Quân vừa nở nụ cười, nhìn mặt của Vũ Văn Dục, cảm thấy người này thế nào đẹp trai như vậy đây? Nghĩ tới, ngoài miệng cũng nói mở miệng, "Ngươi nói phu quân ta làm sao lại đẹp trai như vậy đây?" Viên Chiêu Quân ở trước mặt người ngoài cũng sẽ xưng Vũ Văn Dục là phu quân. Song lại gọi là lão công cũng không có người hiểu nàng đang nói cái gì.

Quả Tĩnh liếc nhìn Vũ Văn Dục, trong lòng đối với Vũ Văn Dục đó là đố kỵ. Có chút ai oán nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, ánh mắt kia rõ ràng có ý nói, sư muội, ta cũng rất tuấn tú nha!

Viên Chiêu Quân dĩ nhiên thấy được nét mặt Quả Tĩnh, lại tự động bỏ qua vẻ mặt của hắn, vòng vo đề tài, cười nói: "Dục, sao ngươi lại tới đây?" Hắn là làm sao biết hành tung của mình?

"Không hoan nghênh?" Vũ Văn Dục sắc mặt lạnh lãnh, nàng lại dám cùng Quả Tĩnh rời khỏi, chẳng lẽ hắn đang trong lòng nàng không được như Tĩnh sao? Hắn nhìn gương mặt tuấn tú Quả Tĩnh, nói chuyện giọng điệu có chút ê ẩm.

Nếu tìm nàng khắp nơi, nàng còn có thể nói không hoan nghênh sao? Vì vậy nàng cười hắc hắc nói: "Dĩ nhiên hoan nghênh, nếu không phải ngươi đã đến rồi, chúng ta đã ướt sũng rồi." Coi như thuyền chìm rơi trong hồ nước, nàng cùng Qủa Tĩnh cũng sẽ không chết.

"Ừ." Vũ Văn Dục gật đầu một cái, coi như nàng nói không sai, cũng coi như nàng còn là có chút lương tâm.

Viên Chiêu Quân là rất cảm động Vũ Văn Dục đối nàng không xa không rời, còn ngàn dặm đuổi theo thê, nam nhân như vậy không để cho nàng động lòng cũng không được. Nhưng hắn đi theo, nàng làm sao tìm được Thuần Dương nam tử xuống tay đây? Nếu vừa giống như Lý Dịch như vậy đến miệng con vịt cũng không đụng được nàng chẳng phải là chỉ có thể đợi chết.

Nàng có tâm sự, Vũ Văn Dục có thể nhìn ra, Quả Tĩnh càng có thể nhìn ra, hắn thật muốn nói lời thật cho Vũ Văn Dục, như vậy hắn cũng sẽ không ngăn cản Viên Chiêu Quân đi hút Thuần Dương Chi Khí rồi.

Viên Chiêu Quân có băn khoăn, nàng không muốn Vũ Văn Dục biết thật tình, càng không muốn tổn thương trái tim hắn. Chỉ là nàng không biết, Vũ Văn Dục đã suy đoán thất thất bát bát, không nói chính là muốn nhìn nàng lúc nào thì nói thật với hắn.

Dùng suốt cả thời gian một ngày mới từ Lý Nam nước đến bên hồ Bắc Tiêu Quốc

Vừa hạ thuyền, Viên Chiêu Quân liền chịu không được, thì ra là thời tiết lạnh như thế, Lý Nam nước thời tiết rất tốt, có chừng ba mươi độ, ôn hoà rất thoải mái. Nàng chưa từng nghĩ Bắc Tiêu Quốc sẽ như thế lãnh, trời băng đất tuyết, nàng chỉ sợ lại xuống không độ.

Trời rất là lạnh, ngay cả hô hấp cũng thành hơi nước, nhìn Vũ Văn Dục tuy nói ăn mặc không nhiều lắm, lại tuyệt không có dáng vẻ lạnh, Viên Chiêu Quân liền không nhịn được hướng trong ngực hắn dựa vào, cười nói: "Dục, ta lạnh quá, ngươi lạnh không?" Nàng không ngừng xoa xoa tay, chỉ hy vọng mình chớ bị đông lạnh thành khối băng .

Quả Tĩnh tự có biện pháp để cho hắn thân thể ấm áp, Viên Chiêu Quân là không có một thân công lực, không biết làm sao vận dụng, vì vậy chỉ đành phải bị lạnh bị đông.

Vũ Văn Dục thấy nàng dựa vào ngực hắn, khóe miệng không khỏi giơ lên, nụ cười liền đọng ở trên mặt. Hắn kéo qua tay của nàng, nói: "Đứa ngốc, ngươi có thể dùng công lực đề nhiệt độ trong người cao hơn." Hắn nói điều này, nhưng vẫn là âm thầm truyền cho nàng chút chân khí ấm áp.

Tay từ từ ấm áp đến toàn thân, Viên Chiêu Quân cả người tựa như sống lại, không hề tựa vào trên người Vũ Văn Dục nữa, cười ha hả chạy đến trước mặt đi chơi tuyết, nàng thật là thật lâu chưa từng thấy qua tuyết, ở hiện đại, nàng ở thành thị thật nhiều năm cũng không thể nhìn thấy tuyết, lần này thấy khắp núi màu trắng, để cho nàng hưng phấn khác thường.

Canh chừng khuôn mặt nàng tươi cười, Vũ Văn Dục liền không khỏi an tâm, tựa như mỗi ngày nhìn nàng nụ cười vui vẻ như vậy, vì vậy hắn muốn giữ nàng ở bên cạnh hắn, hắn không thể để cho nàng đi xa.

Dọc theo đường đi Viên Chiêu Quân đều ở đây chơi tuyết, thỉnh thoảng cầm tuyết tới ném Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh, có lúc cũng sẽ ném Đường Liêm. Đường Liêm cùng Viên Chiêu Quân là bằng hữu, cười nói: "Chiêu Quân, nếu như vậy, thì đừng trách ta không khách khí." Đường Liêm nói qua tay cầm rất nhiều tuyết, thẳng tắp liền hướng đầu Viên Chiêu Quân ném đi.

Viên Chiêu Quân chợt lách người liền tránh được, nhìn Đường Liêm cười, "Cọc gỗ chính là cọc gỗ, không có ném đi!" Nàng nói qua liền lấy tuyết ném Đường Liêm, Đường Diêm cứng tựa như như đầu gỗ, thiệt nhiều lần cũng không có thể tránh thoát, làm cho rất nhếch nhác.

Vũ Văn Dục bình thường mặt so tuyết còn lãnh, hôm nay trên mặt lại mang theo mỉm cười thản nhiên, thấy Viên Chiêu Quân động lòng không dứt. Trong lòng suy nghĩ, là quá lâu không có làm chuyện kia rồi sao? Nàng thế nào ban ngày liền suy nghĩ loại chuyện đó cơ chứ?

Bên chơi vừa đi, đi tới một thị trấn, thị trấn trên đường không có người nào, ngẫu nhiên mới một người ở trên đường đi lại, vì quá lạnh, mọi người không dám ra cửa.

Vào trong trấn một chuyện chính là đi hiệu mua quần áo, bọn họ cũng không thể vẫn dùng chân khí ấm áp thân thể, coi như công lực của bọn họ đủ mạnh, nhưng nhìn trong mắt người ngoài vẫn là rất kỳ quái. Vì chẳng phải bị người chú ý, mấy người vẫn là có ý định của mình chọn hai bộ quần áo mùa đông.

Viên Chiêu Quân không biết mặc quần áo gì được, Vũ Văn Dục không nói hai lời chọn lựa cho nàng một cái áo bông, bên ngoài cộng thêm một cái da lông động vật làm màu trắng làm tay áo.

Vũ Văn Dục chọn y phục, cả người cũng sáng mấy phần, nhìn đặc biệt mỹ. Lão bản không ngừng khen Viên Chiêu Quân mặc đẹp mắt.

Viên Chiêu Quân liền đặc biệt trang điểm hướng về phía Vũ Văn Dục nháy mắt mấy cái, nói: "Dục, thật sự rất dễ nhìn sao? Là mỹ nữ đi!"

Nàng một câu nói khiến mọi người đều cười, nơi đó có người khoe khoang như vậy sao.

Đường Liêm ha ha cười, "Chiêu Quân nên đổi lại tên, gọi Vương bà."

Đường Liêm một câu nói đem Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh cũng chọc vui, hai người cười gật đầu, "Đúng nha, nên gọi Vương bà."

"Chỉ có Vương bà buôn dưa mới mèo khen mèo dài đuôi. Các ngươi chính là cười ta trang điểm đúng không! Chẳng qua ta chính là trang điểm thế nào?" Viên Chiêu Quân mặt đắc chí, đem chuyện trả tiền giao cho nam nhân làm, nàng ra hiệu may còn xướng lên ca, này ca xướng cũng là "Ta hả hê cười, lại hả hê cười, cười nhìn hồng trần không có người lão. Ta hả hê cười, lại hả hê cười, cầu được cả đời vui mừng Tiêu Dao. Ta hả hê cười, lại hả hê cười, coi rượu như ca thừa dịp sáng nay"

Mấy nam nhân đi theo nàng ra hiệu may, nhìn nàng vui vẻ cũng không khỏi cười. Nghe nàng hát bài này, Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu nói: "Cười nhìn hồng trần không có người lão, cầu được cả đời vui mừng Tiêu Dao, coi rượu như ca thừa dịp sáng nay. Này tâm phải to lớn mới có thể làm đến này chút nha?"

Vũ Văn Dục cũng cảm thấy hát bài hát Viên Chiêu Quân cực hứng thú, cười nhạt nói: "Hảo thơ, Chiêu Quân thật đúng là vị tài tử."

Viên Chiêu Quân cũng không còn nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, đột nhiên xoay người hướng về phía Vũ Văn Dục cười nói: "Cái gì tài tử, ta là thái tử phi."

Vũ Văn Dục một thân áo bào tím, tuy nói ngồi ở bên trong thuyền, mặt hồ phong khẽ thổi lên, đem vạt áo hắn nhấc lên, hắn bưng trà khẽ thưởng thức một hớp, chỉ một động tác nho nhỏ như vậy, lại khiến Viên Chiêu Quân tim đập bịch bịch, thật nhiều ngày không nhìn thấy hắn rồi, nàng không biết, thân thể cùng tâm của nàng đều nghĩ đến hắn như vậy.

"Phu nhân lo lắng làm cái gì? , uống trà." Vũ Văn Dục khóe miệng khẽ giơ lên.

Hắn nụ cười nhạt nhòa, khiến Viên Chiêu Quân vừa sững sờ, thật lâu mới chậm rãi đi vào bên trong thuyền.

Nàng mới vừa vào thuyền ngồi xuống, những người kia đã phi thân đi tới thuyền, Vũ Văn Dục, năm người gương mặt hung thần ác sát, kêu gào, "Muốn chạy trốn, hôm nay lão tử làm thịt ngươi."

Quả Tĩnh nhíu nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhanh chóng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, trực tiếp liền hướng mấy người đâm, kiếm kia thành một lưới hình hoa , chỉ cần bị kiếm hắn gió quét, cũng sẽ huyết nhục văng tung tóe.

Năm người kia thực lực quả thật rất mạnh, kiếm thuật Quả Tĩnh ác liệt như vậy cũng không thể đả thương đối phương chút nào, kế tiếp năm người bày ra một trận pháp đem Quả Tĩnh vây vào giữa.

Quả Tĩnh sắc mặt lạnh nhạt, không có khiếp ý, trận pháp như vậy vẫn không thể đả thương hắn, nhưng mà hắn coi như là hiểu, hắn hiện tại cũng chỉ có thể cùng đối phương đánh ngang tay, đối phương không gây thương tổn được hắn, hắn cũng không phá được trận pháp đối phương.

Viên Chiêu Quân làm như miệng quá khô, bưng lên uống nước trà Vũ Văn Dục một hơi cạn sạch, động tác kia thật là hào phóng. Nàng nặng nề đặt ly trà trên bàn, xoay người liền lên đi trước mặt Quả Tĩnh.

Thế nhưng lấy nhiều khi ít, đừng tưởng rằng bọn họ sẽ không có người. Viên Chiêu Quân một bụng hỏa, làm thành mười công lực hướng phía năm người tới.

Này chưởng phong tựa như từng thanh đao khiến năm người giống như muốn bay đi, mấy người ngay cả chạy trốn cũng không có nơi trốn, thêm với Quả

Tĩnh công kích, bọn họ lập tức liền rối loạn một mảnh, năm người đều làm xuất toàn lực đi đón một chưởng của Viên Chiêu Quân.

Năm người, bị Viên Chiêu Quân một chưởng này chấn đắc tại chỗ miệng phun máu tươi, tất cả đều trọng thương ngã xuống đất.

Đối mặt Viên Chiêu Quân mạnh mẽ như vậy, Quả Tĩnh cũng sợ hết hồn, đây là sư muội hắn biết sao? Vì sao ở trong khoảng thời gian ngắn công lực tăng cường nhiều như thế?

Quả Tĩnh đối mặt với năm người muốn mạng bọn họ tự nhiên sẽ không xuống tay lưu tình, ra tay liền đem công lực năm người toàn bộ phế đi, sau đó nhẫn tâm đem mấy người ném vào trong hồ.

Năm người kia bị ném vào trong hồ trước, tất cả đều nhìn chòng chọc vào mặt của Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh, trong mắt kia tất cả đều là hận ý, bọn họ muốn báo thù, bọn họ tuyệt không thể cứ như vậy ăn ngậm bồ hòn.

Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân vỗ tay một cái, giống như phủi bụi, sau đó đi tới cái bàn trước người Vũ Văn Dục ngồi xuống.

"Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình." Vũ Văn Dục nhàn nhạt nói xong, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt, không nhìn ra hắn là vui mừng hay là mất hứng.

Quả Tĩnh nhíu nhíu mày, đối với cách nói Vũ Văn Dục thật là đồng ý.

Viên Chiêu Quân tự nhiên biết ý tứ của Vũ Văn Dục, là cảm thấy họ đem năm người ném vào trong hồ là trừng phạt quá nhẹ rồi, chỉ cần năm người một người còn sống, về sau sẽ trở thành kẻ địch của bọn họ.

Nếu cũng làm, Viên Chiêu Quân cũng sẽ không hối hận, nàng lúc ấy không có ngăn cản sư huynh, vậy đã nói rõ nàng cũng đồng ý cách nói sư huynh. Thật ra thì Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đều có chung một đặc điểm, đó chính là hai người cũng không có tự mình giết người quá, muốn bọn họ giết người, có chút xuống tay không được.

Không hề nữa quan tâm đến năm sự sống còn của người kia, Viên Chiêu Quân vừa nở nụ cười, nhìn mặt của Vũ Văn Dục, cảm thấy người này thế nào đẹp trai như vậy đây? Nghĩ tới, ngoài miệng cũng nói mở miệng, "Ngươi nói phu quân ta làm sao lại đẹp trai như vậy đây?" Viên Chiêu Quân ở trước mặt người ngoài cũng sẽ xưng Vũ Văn Dục là phu quân. Song lại gọi là lão công cũng không có người hiểu nàng đang nói cái gì.

Quả Tĩnh liếc nhìn Vũ Văn Dục, trong lòng đối với Vũ Văn Dục đó là đố kỵ. Có chút ai oán nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, ánh mắt kia rõ ràng có ý nói, sư muội, ta cũng rất tuấn tú nha!

Viên Chiêu Quân dĩ nhiên thấy được nét mặt Quả Tĩnh, lại tự động bỏ qua vẻ mặt của hắn, vòng vo đề tài, cười nói: "Dục, sao ngươi lại tới đây?" Hắn là làm sao biết hành tung của mình?

"Không hoan nghênh?" Vũ Văn Dục sắc mặt lạnh lãnh, nàng lại dám cùng Quả Tĩnh rời khỏi, chẳng lẽ hắn đang trong lòng nàng không được như Tĩnh sao? Hắn nhìn gương mặt tuấn tú Quả Tĩnh, nói chuyện giọng điệu có chút ê ẩm.

Nếu tìm nàng khắp nơi, nàng còn có thể nói không hoan nghênh sao? Vì vậy nàng cười hắc hắc nói: "Dĩ nhiên hoan nghênh, nếu không phải ngươi đã đến rồi, chúng ta đã ướt sũng rồi." Coi như thuyền chìm rơi trong hồ nước, nàng cùng Qủa Tĩnh cũng sẽ không chết.

"Ừ." Vũ Văn Dục gật đầu một cái, coi như nàng nói không sai, cũng coi như nàng còn là có chút lương tâm.

Viên Chiêu Quân là rất cảm động Vũ Văn Dục đối nàng không xa không rời, còn ngàn dặm đuổi theo thê, nam nhân như vậy không để cho nàng động lòng cũng không được. Nhưng hắn đi theo, nàng làm sao tìm được Thuần Dương nam tử xuống tay đây? Nếu vừa giống như Lý Dịch như vậy đến miệng con vịt cũng không đụng được nàng chẳng phải là chỉ có thể đợi chết.

Nàng có tâm sự, Vũ Văn Dục có thể nhìn ra, Quả Tĩnh càng có thể nhìn ra, hắn thật muốn nói lời thật cho Vũ Văn Dục, như vậy hắn cũng sẽ không ngăn cản Viên Chiêu Quân đi hút Thuần Dương Chi Khí rồi.

Viên Chiêu Quân có băn khoăn, nàng không muốn Vũ Văn Dục biết thật tình, càng không muốn tổn thương trái tim hắn. Chỉ là nàng không biết, Vũ Văn Dục đã suy đoán thất thất bát bát, không nói chính là muốn nhìn nàng lúc nào thì nói thật với hắn.

Dùng suốt cả thời gian một ngày mới từ Lý Nam nước đến bên hồ Bắc Tiêu Quốc

Vừa hạ thuyền, Viên Chiêu Quân liền chịu không được, thì ra là thời tiết lạnh như thế, Lý Nam nước thời tiết rất tốt, có chừng ba mươi độ, ôn hoà rất thoải mái. Nàng chưa từng nghĩ Bắc Tiêu Quốc sẽ như thế lãnh, trời băng đất tuyết, nàng chỉ sợ lại xuống không độ.

Trời rất là lạnh, ngay cả hô hấp cũng thành hơi nước, nhìn Vũ Văn Dục tuy nói ăn mặc không nhiều lắm, lại tuyệt không có dáng vẻ lạnh, Viên Chiêu Quân liền không nhịn được hướng trong ngực hắn dựa vào, cười nói: "Dục, ta lạnh quá, ngươi lạnh không?" Nàng không ngừng xoa xoa tay, chỉ hy vọng mình chớ bị đông lạnh thành khối băng .

Quả Tĩnh tự có biện pháp để cho hắn thân thể ấm áp, Viên Chiêu Quân là không có một thân công lực, không biết làm sao vận dụng, vì vậy chỉ đành phải bị lạnh bị đông.

Vũ Văn Dục thấy nàng dựa vào ngực hắn, khóe miệng không khỏi giơ lên, nụ cười liền đọng ở trên mặt. Hắn kéo qua tay của nàng, nói: "Đứa ngốc,

ngươi có thể dùng công lực đề nhiệt độ trong người cao hơn." Hắn nói điều này, nhưng vẫn là âm thầm truyền cho nàng chút chân khí ấm áp.

Tay từ từ ấm áp đến toàn thân, Viên Chiêu Quân cả người tựa như sống lại, không hề tựa vào trên người Vũ Văn Dục nữa, cười ha hả chạy đến trước mặt đi chơi tuyết, nàng thật là thật lâu chưa từng thấy qua tuyết, ở hiện đại, nàng ở thành thị thật nhiều năm cũng không thể nhìn thấy tuyết, lần này thấy khắp núi màu trắng, để cho nàng hưng phấn khác thường.

Canh chừng khuôn mặt nàng tươi cười, Vũ Văn Dục liền không khỏi an tâm, tựa như mỗi ngày nhìn nàng nụ cười vui vẻ như vậy, vì vậy hắn muốn giữ nàng ở bên cạnh hắn, hắn không thể để cho nàng đi xa. [Mimi - diendanlequydon.com]

Dọc theo đường đi Viên Chiêu Quân đều ở đây chơi tuyết, thỉnh thoảng cầm tuyết tới ném Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh, có lúc cũng sẽ ném Đường Liêm. Đường Liêm cùng Viên Chiêu Quân là bằng hữu, cười nói: "Chiêu Quân, nếu như vậy, thì đừng trách ta không khách khí." Đường Liêm nói qua tay cầm rất nhiều tuyết, thẳng tắp liền hướng đầu Viên Chiêu Quân ném đi.

Viên Chiêu Quân chọt lách người liền tránh được, nhìn Đường Liêm cười, "Cọc gỗ chính là cọc gỗ, không có ném đi!" Nàng nói qua liền lấy tuyết ném Đường Liêm, Đường Diêm cứng tựa như như đầu gỗ, thiệt nhiều lần cũng không có thể tránh thoát, làm cho rất nhếch nhác.

Vũ Văn Dục bình thường mặt so tuyết còn lãnh, hôm nay trên mặt lại mang theo mỉm cười thản nhiên, thấy Viên Chiêu Quân động lòng không dứt. Trong lòng suy nghĩ, là quá lâu không có làm chuyện kia rồi sao? Nàng thế nào ban ngày liền suy nghĩ loại chuyện đó cơ chứ?

Bên chơi vừa đi, đi tới một thị trấn, thị trấn trên đường không có người nào, ngẫu nhiên mới một người ở trên đường đi lại, vì quá lạnh, mọi người không dám ra cửa.

Vào trong trấn một chuyện chính là đi hiệu mua quần áo, bọn họ cũng không thể vẫn dùng chân khí ấm áp thân thể, coi như công lực của bọn họ đủ mạnh, nhưng nhìn trong mắt người ngoài vẫn là rất kỳ quái. Vì chẳng phải bị người chú ý, mấy người vẫn là có ý định của mình chọn hai bộ quần áo mùa đông.

Viên Chiêu Quân không biết mặc quần áo gì được, Vũ Văn Dục không nói hai lời chọn lựa cho nàng một cái áo bông, bên ngoài cộng thêm một cái da lông động vật làm màu trắng làm tay áo.

Vũ Văn Dục chọn y phục, cả người cũng sáng mấy phần, nhìn đặc biệt mỹ. Lão bản không ngừng khen Viên Chiêu Quân mặc đẹp mắt.

Viên Chiêu Quân liền đặc biệt trang điểm hướng về phía Vũ Văn Dục nháy mắt mấy cái, nói: "Dục, thật sự rất dễ nhìn sao? Là mỹ nữ đi!"

Nàng một câu nói khiến mọi người đều cười, nơi đó có người khoe khoang như vậy sao.

Đường Liêm ha ha cười, "Chiêu Quân nên đổi lại tên, gọi Vương bà."

Đường Liêm một câu nói đem Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh cũng chọc vui, hai người cười gật đầu, "Đúng nha, nên gọi Vương bà."

"Chỉ có Vương bà buôn dưa mới mèo khen mèo dài đuôi. Các ngươi chính là cười ta trang điểm đúng không! Chẳng qua ta chính là trang điểm thế nào?" Viên Chiêu Quân mặt đắc chí, đem chuyện trả tiền giao cho nam nhân làm, nàng ra hiệu may còn xướng lên ca, này ca xướng cũng là "Ta hả hê cười, lại hả hê cười, cười nhìn hồng trần không có người lão. Ta hả hê cười, lại hả hê cười, cầu được cả đời vui mừng Tiêu Dao. Ta hả hê cười, lại hả hê cười, coi rượu như ca thừa dịp sáng nay"

Mấy nam nhân đi theo nàng ra hiệu may, nhìn nàng vui vẻ cũng không khỏi cười. Nghe nàng hát bài này, Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu nói: "Cười nhìn hồng trần không có người lão, cầu được cả đời vui mừng Tiêu Dao, coi rượu như ca thừa dịp sáng nay. Này tâm phải to lớn mới có thể làm đến này chút nha?"

Vũ Văn Dục cũng cảm thấy hát bài hát Viên Chiêu Quân cực hứng thú, cười nhạt nói: "Hảo thơ, Chiêu Quân thật đúng là vị tài tử."

Viên Chiêu Quân cũng không còn nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, đột nhiên xoay người hướng về phía Vũ Văn Dục cười nói: "Cái gì tài tử, ta là thái tử phi."

Vũ Văn Dục ngẩn người mới hiểu được nàng đang nói cái gì, nâng lên môi cười, "Đúng, là thái tử phi."

Có Viên Chiêu Quân ở đây, một trận hoan ca cười nói, rất khoái hoạt. Mấy người trọn một quán trọ nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tốt sau ngày mai lên đường.

Buổi tối, cùng Vũ Văn Dục chung giường, Viên Chiêu Quân lại kích động, mặt nụ cười bỉ ổi, nói: "Lão công, ta đối với ngươi thật đúng là một ngày không gặp như cách ba năm." Nàng nói qua liền ôm lấy cổ của hắn, tiếp liền hôn lên môi của hắn.

Hôn mãnh liệt đi qua, Vũ VănDục nhìn nàng có chút đỏ lên mặt, cười nói: "Thật muốn ta?" Hắn cảm thấy hắn chính là thuốc giải của nàng đi!

"Đương nhiên là thật, chẳng lẽ ngươi còn tưởng rằng là giả nha!" Nàng mất hứng đẩy hắn ra, cố làm tức giận.

Hắn biết nàng là giả bộ, cũng không để ý nàng, cởi áo khoác tự động lên giường nằm.

Thấy hắn không để ý tới nàng, nàng lại nóng nảy, nhiều ngày như vậy không có hút Thuần Dương Chi Khí, thân thể của nàng tùy thời đều ở đây kêu gào, đặc biệt khi nghe thấy được mùi vị trên người của hắn, thân thể căn bản cũng không chịu nàng khống chế.

Nàng bất chấp tất cả, đè hắn ở trên giường. Tiếp liền một hồi sờ loạn loạn kéo, ở thời điểm hai người thẳng thắn đối đãi, hắn đột nhiên phản khách lật người liền đem nàng đặt ở phía dưới, tiếp hai người chính là đêm triền miên, này đêm giày vò, đổi lại người khác cũng sẽ kiệt sức, nhưng Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục lại thần thái sáng láng, hình như so với trước kia tinh thần còn tốt chút ít.

Viên Chiêu Quân là bởi vì nguyên nhân luyện Tam Dương thần công, nhưng Vũ Văn Dục vì sao mặt tổn thương cũng không có chứ? Điểm này Viên Chiêu Quân cuối cùng không nghĩ ra.

Ngày thứ hai, ở trên đường, Viên Chiêu Quân nhớ mẫu thân để lại cho nàng Kim khoáng cùng Trà Sơn, đó là ở chỗ giao giới của Bắc Tiêu Quốc cùng Đông Vũ nước, bọn họ muốn đi tới nơi nào, trước phải trải qua Kinh Thành Bắc Tiêu Quốc, nghĩ tới sư muội Quả Khế đi Kinh Thành Bắc Tiêu Quốc, vì vậy Viên Chiêu Quân tính toán đi kinh thành trước gặp Quả Khế mới quyết định.

Sai nha thêm roi, năm ngày đã đến Bắc Tiêu Quốc Kinh Thành.

Lần này tiến hành tới Kinh Thành Vũ Văn Dục trực tiếp muốn Hoàng đế Bắc Tiêu Quốc xuống bái thiếp.

Nào biết, hắn bái thiếp còn không phát ra ngoài, Bắc Tiêu Quốc Hoàng đế liền dùng vi hành rồi.

Tiêu Dao làm việc cũng không như người thường, ngay cả thấy Vũ Văn Dục cũng là từ cửa sổ đột nhiên nhảy vào, tựa như quỷ bình thường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Vũ Văn Dục, vẻ mặt cợt nhã mà nói: "Nhị Sư Đệ, ngươi đã đến rồi, sư phụ thật đúng là nói không sai, nói ngươi khi nào thì tới, một chút cũng không có khác biệt."

Viên Chiêu Quân nhìn nam nhân trước mắt, đó là chợt như cả đêm gió xuân , ngàn cây vạn cây Lê Hoa mở nha! Nhìn khuôn mặt nam nhân, sửng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần, đột nhiên tới câu, "Là rất đẹp, chỉ là thế nào có chút giống nữ nhân này?"

Nghe lời này, Tiêu Dao thiếu chút nữa một búng máu tại chỗ liền ói ra ngoài, đây là đang nói hắn sao? Hắn giống như nữ nhân? Hắn nơi nào giống như nữ nhân, hắn hết sức khó chịu trừng mắt nhìn nữ nhân khuynh quốc khuynh thành trước mặt, xuất khẩu liền nói: "Ta giống như nữ nhân, ta xem ngươi giống như nam nhân mới không sai biệt lắm." Hắn là miệng lưỡi sính cơn vui vẻ, nhắc tới nữ nhân quá đẹp, thật sự là Viên cô nương hắn thấy trên võ lâm đại hội sao?

Viên Chiêu Quân đáng giận nhất nói nàng giống như nam nhân, đột nhiên liền nghĩ đến nàng ở hiện đại hình ảnh xem mắt, những nam nhân không có phẩm nói nàng là nam nhân, nói nàng so thùng nước còn không bằng, suy nghĩ một chút liền có thể tức, nàng ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm Tiêu Dao, thở phì phò mắng: "Ngươi mới giống như nam nhân, cả nhà ngươi đều giống như nam nhân, mẹ ngươi giống như nam nhân, em gái ngươi giống như nam nhân, ngươi sinh nữ nhi cũng giống như nam nhân." Nàng mắng đột nhiên ngừng lại , không giống nhau, thật không giống nhau, mùi vị này.

Nhìn nàng như người đàn bà chanh chua chửi, Vũ Văn Dục không khỏi nhăn lại mày.

Viên Chiêu Quân đột nhiên liền đổi khuôn mặt tươi cười, nhìn Vũ Văn Dục nói: "Dục, giới thiệu một chút đi, vị này là. . . . . ." Hắn gọi là Đại Sư Huynh, sẽ không trùng hợp! Nàng muốn tìm Thuần Dương nam tử lại là Tam Sư Huynh đệ?

Vũ Văn Dục còn tưởng rằng nàng ý thức lời nói của mình mới đổi khuôn mặt tươi cười, vì vậy lạnh nhạt nói: "Đây là Đại Sư Huynh ta Tiêu Dao, Bắc Tiêu Quốc Hoàng đế."

"Cái gì? Bắc Tiêu Quốc Hoàng đế?" Đều nói không khéo không thành sách rồi, đây cũng quá đúng dịp, người nàng muốn tìm là Hoàng đế ba quốc gia, coi như Vũ Văn Dục bây giờ không phải là Hoàng đế cũng là Hoàng đế tương lai, hơn nữa bọn họ còn là Tam Sư Huynh đệ, như vậy sư phụ của bọn họ là một người như thế nào.

Nàng nhíu đôi mày thanh tú, nhìn Tiêu Dao trước mắt cùng Vũ Văn Dục, nghĩ thầm, sư phụ của bọn họ Phong Cốc tiên đến tột cùng là một người như thế nào, ngọn tiên sơn kia là môn phái như thế nào, nàng càng ngày càng không thấy rõ mấy quốc gia cùng Phái Tiên Sơn liên hệ là cái gì? Sau lưng lại có những bí mật gì nàng không biết.

Lần này nàng không có ra vẻ hứng thú đối với Tiêu Dao, nàng biết, nàng không đúng với Lý Dịch như vậy, Vũ Văn Dục nếu biết Tiêu Dao là người nàng tìm, nhất định sẽ không để cho nàng hút Thuần Dương Chi Khí. Lần này nàng phải bình tĩnh, làm bộ như không có việc gì xảy ra một dạng.

Tiêu Dao thấy Viên Chiêu Quân không nói lời nào, vẻ mặt cũng là lạ , cười nói: "Thế nào? Ngươi sợ á!" Nữ nhân này thật là có ý tứ, tính cách này cũng đủ cay cú, tuyệt không làm bộ.

Viên Chiêu Quân cũng phối hợp, cười đến cái chân chó, "Đúng nha, ta thật là sợ nha!" Nàng cũng nói đúng là nói, trên mặt trừ cười cũng chưa có nửa điểm khiếp ý.

Biết nàng đang nói láo, Vũ Văn Dục giương môi cười nhạt một tiếng mà nói: "Đại Sư Huynh, sư muội phu nhân ta ngay từ lúc mấy tháng trước đã đến Bắc Tiêu Quốc Kinh Thành."

"Muốn ta giúp ngươi tìm người này?" Tiêu Dao nâng lên hai hàng lông mày nói.

"Này cũng không cần, nàng ở tại trong cung ngươi." Vũ Văn Dục cho nên biết tình huống đó là bởi vì Lý Dịch thay hắn bói quẻ.

Tiêu Dao còn chưa lên tiếng, Viên Chiêu Quân liền giành nói: "Ta muốn đi xem nàng." Nếu nói là phải đi nhìn Quả Khế, còn không bằng nói nàng là

muốn đi xem hoàng hậu một chút, muốn tìm thích hợp thời gian đi hút Thuần Dương Chi Khí Tiêu Dao.

Vũ Văn Dục không nghĩ nhiều, lại thật sự cho là Viên Chiêu Quân muốn gặp sư muội Quả Khế của nàng, một chút cũng không ngờ Tiêu Dao cũng là thuốc giải Viên Chiêu Quân cần.

"Này không thành vấn đề." Tiêu Dao sảng khoái đồng ý.

Ngày thứ hai, Tiêu Dao liền lấy tiếp đãi Đông Vũ thái tử cùng thái tử phi nên bọn họ đường đường chánh chánh đi vào hoàng cung. Vào cung, Tiêu Dao hạ lệnh tìm Quả Khế.

Quả Khế tính tình trầm ổn, không giống Cây Dương Mai tích cực như vậy, nhìn thấy Viên Chiêu Quân tuy nói vui vẻ, nhưng cũng là người có quy củ, trước cùng thỉnh an hoàng thượng, sau thì thỉnh an thái tử đông Vũ, cuối cùng mới nhìn Viên Chiêu Quân, "Tiểu thư, người không có việc gì là tốt." Nàng nói xong, lệ liền chảy xuống. Quả Khế âm thanh nghe còn là âm sâm sâm như thế, nghe rất dọa người.

"Đừng khóc, ta không có chết, Quả Khế ngươi có khỏe không? Ngươi tại sao đến nơi này trong cung? Chịu không ít khổ đi!" Hoàng cung thị phi nhiều, Quả Khế không may mắn như Cây Dương Mai, nàng vừa vào cung chính là làm cung nữ, hơn nữa còn là từ tầng thấp nhất làm lên, thiệt nhiều lần thiếu chút nữa mệnh tang hoàng cung.

Nàng trốn không thoát hoàng cung, vì vậy nàng cũng nghĩ tới bò lên trên, nghĩ đến gần Hoàng đế, như vậy cuộc sống của nàng mới có thể được, mới có cơ hội trợ giúp tiểu thư tìm Thuần Dương nam tử. Chỉ là bây giờ nhìn lại không cần, vì vậy nàng cười rộ lên.

Viên Chiêu Quân nhìn một cái cũng biết Quả Khế khổ nhiều, quay đầu lại nhìn Tiêu Dao nói: "Hoàng thượng, ta muốn để cho ta sư muội sau này đi theo bên cạnh ta."

"Một cung nữ mà thôi, ngươi vui mừng là được." Tiêu Dao cười trả lời, cái kia nụ cười thấy thế nào cũng có chút bất cần đời.

Hiện tại dung mạo hắn xem ra thành thục dáng vẻ hơn ba mươi tuổi, tuy nói ngũ quan không có đổi.

Quả Khế nở nụ cười, "Cám ơn hoàng thượng." Nàng cuối cùng là chạy trốn hoàng cung u ám này rồi, nàng không bao giờ vào cung nữa, nơi này căn bản là ăn tươi nuốt sống.

Viên Chiêu Quân trong cung quay một vòng, Quả Khế nói cho nàng cách cục cung nội, chỗ làm việc hoàng thượng, nơi hoàng thượng nghỉ ngơi. Nàng và Quả Khế đang nói chuyện gì, Vũ Văn Dục cũng không còn chú ý bọn họ, cho là hai người là quá lâu không gặp mặt nên nói mới nhiều chút.

Biết tất cả tin tức của Tiêu Dao, Viên Chiêu Quân chủ động nói muốn xuất cung trở về quán trọ.

Quả khế cũng đi theo rời hoàng cung, nhìn bầu trời bên ngoài, nàng nặng nề thở dài.

Quả Khế chú ý tới Quả Tĩnh, người đàn ông này dáng dấp thật là đẹp, nghe tiểu thư gọi hắn sư huynh, nàng là chưa nhìn qua.

"Vị này là sư huynh của ta Quả Tĩnh, sư phụ hắn là Nhị sư phụ ta, Nhị sư phụ hay là đồng môn của sư phụ chúng ta." Viên Chiêu Quân giới thiệu.

Quả Khế trong mắt lóe ánh sáng lạ, nhìn Quả Tĩnh tiếng kêu, "Quả sư huynh."

Quả Tĩnh còn là mặt nụ cười ôn nhu, thấy phải Quả Khế vừa sửng sốt.

Quả Tĩnh cảm thấy Quả Khế dáng dấp đẹp vô cùng, vì sao âm thanh kia khó nghe như thế, giống như quỷ nói chuyện với nhau, làm cho người ta cảm giác âm sâm sâm.

Vũ Văn Dục nghe âm thanh của Quả Khế cũng không nhịn mà cau mày, âm thanh này thật khó nghe, vì vậy nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Sư muội của ngươi âm thanh có muốn thay đổi không?"

"Làm sao thay đổi? Nàng trời sanh cứ như vậy." Ở trong trí nhớ Viên Chiêu Quân Quả Khế đã nói chuyện âm thanh này rồi. Sau khi nói xong, nàng đột nhiên ánh mắt sáng lên, vẻ mặt tươi cười nhìn mặt của Vũ Văn Dục, nói: "Ngươi không phải có biện pháp chứ?"

"Ừ." Vũ Văn Dục gật đầu một cái. Trở lại quán trọ ở trong túi tìm ra một bình nhỏ cho Viên Chiêu Quân, "Thuốc này cho nàng nuốt vào mười ngày, âm thanh của nàng sẽ trở nên bình thường." Nếu không phải bởi vì hắn cảm thấy âm thanh Quả Khế ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, hắn mới sẽ không đưa thuốc.

"Cám ơn." Viên Chiêu Quân đã nắm thuốc đưa cho Quả Khế, "Đưa cho ngươi, có thể đem âm thanh của ngươi trở lại bình thường."

"Có thật không?" Quả Khế mặt nụ cười, vì thanh âm mình khó nghe nên nàng chịu không ít khổ, trong cung, những người đó đều tránh nàng như tránh sao chổi, còn thường xuyên vụng trộm cả nàng. Nàng là biết võ công, nào biết trong cung cũng cá nhân tài ẩn dật; tiềm tàng nhân tài; rồng núp hổ nằm; rồng cuốn hổ phục đất, biết võ công người nào cũng không ít.

Quả Khế ở trong lòng cảm kích tiểu thư nhà mình, là nàng cứu nàng ra khỏi hoàng cung, là nàng cho thuốc thay đổi âm thanh của nàng. Chỉ là nàng còn không có thay tiểu thư tìm được Thuần Dương nam tử, "Tiểu thư, thật xin lỗi, ta vô dụng, không tìm được người ngươi muốn tìm."

"Không có việc gì." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Ta tìm được, ngươi đừng lo lắng."

"A! Có thật không?" Quả khế mặt vui mừng.

Viên Chiêu Quân cười cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Là thật, tối nay ta liền lặng lẽ hành động, ngươi ngàn vạn đừng nói toạc ra." Lần này nàng không thể để cho bất kỳ người nào biết, đặc biệt là Đường Liêm cùng Vũ Văn dục.

Quả khế rất vui vẻ, vì vậy cố ý đi phòng bếp tự mình làm rất nhiều ăn ngon cho Viên Chiêu Quân ăn, nàng từ nhỏ đi theo bên cạnh Viên Chiêu Quân, biết nàng thích ăn, vì thế Quả Khế còn làm rất nhiều bánh ngọt.

Mọi người ăn cơm xong, không có ai hỏi Viên Chiêu Quân sau tính toán, Quả Tĩnh đều cho rằng nàng sau đó đi tìm Kim khoáng cùng Trà Sơn mà mẫu thân nàng trao lại để thu hồi.

Này đêm, Viên Chiêu Quân không có chủ động giống như quá khứ, nhưng Vũ Văn Dục lại muốn nàng chủ động hai lần mới mặt thỏa mãn ôm nàng ngủ thật say.

Đến nửa đêm, thừa dịp Vũ Văn Dục ngủ say nàng điểm huyệt ngủ của hắn, sau đó cầm một tấm vải che mặt, liền phi thân hướng hoàng cung đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thái tử ghen tức

Vũ Văn Dục lần này thời gian bỏ huyệt đâu so với lần trước lâu hơn, công lực của nàng lại tăng mạnh, rất ít thấy nàng luyện công, nàng là thế nào tăng cường công lực? Hắn đứng dậy, mặt không vẻ gì ra khỏi quán trọ.

Viên Chiêu Quân khinh công vốn là cực tốt, hôm nay hút Thuần Dương Chi Khí sau công lực đại tăng, thân thể cũng nhẹ hơn nhiều, có thể nói là người nhẹ như yến, chỉ thấy một cái bóng chợt lóe, người đã vào hoàng cung, ngay cả trong cung đại nội thị vệ cũng cho là một trận gió thổi qua mà thôi.

Nàng thuận lợi tiến vào tẩm cung Tiêu Dao, người này đang cùng một nữ nhân hoạt động trên giường, làm cho âm thanh khiến người ta tim đập đỏ mặt truyền tới lỗ tai Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân vốn muốn xoay người rời đi, nhưng nàng đều đã tới, hình như cái gì cũng không duy trì được có chút đáng tiếc. Nàng từ trên thân cầm đồng tiền, dùng chút nội lực khiến thứ đó bay về phía huyệt cổ của nữ nhân trên giường, đồng tiền rơi vào trên giường không có phát ra âm thanh.

Nữ nhân té xỉu, Tiêu Dao đứng dậy, đem nữ nhân đẩy ra, mặt tức giận, "Người đâu."

Ở trong tối Viên Chiêu Quân bên ngoài sợ hết hồn, nàng sẽ không bị phát hiện đi!

"Đem hoa phi mang ra." Trên mặt hắn không có nửa điểm tình cảm, trong lòng hắn nữ nhân chính là công cụ tiết dục mà thôi, không đáng giá thương tiếc.

Hoa phi bị mang ra ngoài, bên trong tẩm cung lại an tĩnh lại. Viên Chiêu Quân nhìn thấy Tiêu Dao cùng nữ nhân khác lên giường, trong lòng liền dâng lên một cỗ chán ghét, nơi nào còn có tâm tình cùng người đàn ông này lên giường nha!

Nàng xoay người muốn rời đi.

"Nếu khiến ái phi ta mê đi rồi, lúc này đi rồi hả ?" Tiêu Dao đột nhiên phát ra tiếng, trong âm thanh nghe không ra tâm tình của hắn là vui mừng hay là không cao hứng.

Nếu đã bị phát hiện, Viên Chiêu Quân không nói hai lời, từ trên xà nhà đáp xuống, đứng ở trước mặt Tiêu Dao.

Nàng không nói lời nào, Tiêu Dao trước tiên nói, "Cô nương đối với trẫm có hứng thú." Trong hoàng cung này nữ nhân biết võ công rất nhiều, nhưng công lực giống như nữ nhân trước mắt này còn chưa có từng thấy, hắn thế nhưng nhìn không thấu thực lực của nàng.

"Đúng thì sao?" Viên Chiêu Quân âm thanh không có thay đổi, Tiêu Dao một cái liền nghe đi ra ngoài là người nào.

"Viên cô nương nửa đêm đến chỗ này, không phải chỉ là đến xem kịch hay đi!" Tiêu Dao biết nàng là cố ý cho hắn biết nàng là người nào, vì vậy làm tư thế mời ngồi .

Viên Chiêu Quân cũng không cự tuyệt, an vị trước mặt Tiêu Dao, nàng không quá vui vẻ người đàn ông này, hắn không đơn giản giống Lý Dịch, cũng không giống Quả Tĩnh dịu dàng vô hại như vậy, người này vừa nhìn thì không phải là người tốt lành gì, khuôn mặt bất cần đời, đáy mắt tất cả đều là tà khí.

Viên Chiêu Quân biết, mình bây giờ nếu ôm ấp yêu thương Tiêu Dao nhất định sẽ không cự tuyệt , nhìn hắn nhìn nàng ánh mắt sắc mị mị cũng biết.

Nhưng nàng hiện tại không có cái tâm tình này, nàng thế nhưng không thể tiếp nhận Tiêu Dao như vậy cùng nàng lên giường, người đàn ông này là đặc biệt đẹp trai, dáng vẻ có thể nói cùng Vũ Văn Dục không phân cao thấp, hơn nữa cũng là Thuần Dương nam tử, nàng cần dương khí của hắn, nhưng là trong lòng nàng chính là cảm thấy không thích không muốn.

Nàng đứng lên, lạnh nhạt nói: "Ta cũng sẽ tới." Nói xong nàng phi thân ra khỏi gian phòng , không làm kinh động thị vệ phía ngoài.

Tiêu Dao không có ngăn cản nàng rời đi, chỉ là một mặt ý vị sâu xa cười. Sư phụ nói không có nữ nhân này, phong ấn trên người Nhị Sư Đệ không giải được, hắn không muốn làm cho mọi chuyện tiến hành thuận lợi .

——

Viên Chiêu Quân trở lại quán trọ, Vũ Văn Dục lại vẫn ngủ ở trên giường, nàng thở phào nhẹ nhõm, rón rén lên giường.

"Đi nơi nào." Nàng vừa ngủ yên Vũ Văn Dục liền ôm eo của nàng.

"Ta. . . . . Ta. . . . . đi tiểu giải." Viên Chiêu Quân nói dối, trong lòng suy nghĩ, hắn lúc nào tỉnh, sẽ không biết nàng từng đi ra ngoài đi!

Vũ Văn Dục theo dõi Viên Chiêu Quân đến hoàng cung, hắn nhìn thấy nàng tiến vào phòng của Tiêu Dao, dĩ nhiên cũng biết nàng chẳng hề làm gì cả rồi rời đi. Vì vậy hắn không muốn phơi bày lời nói dối của nàng, nhàn nhạt "Nha" một tiếng, bày tỏ tin tưởng nàng nói.

Vũ Văn Dục thế nhưng không ngờ Tiêu Dao cũng là đối tượng Viên Chiêu Quân muốn tìm, chẳng lẽ người đàn ông này cũng là thuốc giải của nàng? Này đêm, hắn cũng không có buồn ngủ, hắn mở to mắt đến trời sáng.

Ở thời điểm buổi sáng, hắn đột nhiên có chủ ý, hắn muốn mang theo nàng trở về đông Vũ. Vì vậy ở trước khi nàng tỉnh ngủ, hắn điểm huyệt đạo của nàng, vì vậy nàng trầm ngủ như vậy.

Viên Chiêu Quân lần nữa mở mắt ra, đã là xế chiều. Bọn họ đã đi một ngày lộ trình, bây giờ cách hoàng cung Bắc Tiêu đã rất xa.

"Chúng ta đây là đi nơi nào?" Má ơi! Nàng thế nhưng lại rời đi Kinh Thành Bắc Tiêu, nàng phải làm sao? Nàng chẳng lẽ sẽ chờ một tháng sau chết sao?

"Trở về Đông Vũ." Vũ Văn Dục lạnh lùng nói.

"A! Ta không trở về, ta muốn ở lại Bắc Tiêu Quốc." Nàng còn có việc nha! Hắn tại sao có thể đem nàng kéo về Đông Vũ đây?

Vũ Văn Dục mặt trong sạch, nói: "Không được, ngươi chỉ có thể trở về đông Vũ."

Viên Chiêu Quân hết sức im lặng, tâm lúc nghĩ tới, chẳng lẽ mình nhất định vận mệnh đã như vậy. Vũ Văn dục nói không để cho nàng rời đi, nàng liền chạy không ra năm ngón tay của hắn, nàng chỉ phải ngoan ngoãn đi theo hắn trở về đông Vũ.

Ra roi thúc ngựa, năm ngày sau, đã tiến vào quốc giới đông Vũ.

——

Tẩm cung Tiêu Dao.

"Sư bá, Nhị Sư Đệ nếu thật mở ra phong ấn chúng ta thì xong rồi." Tiêu Dao mặt lo lắng nói.

"Đừng nóng vội, chúng ta chỉ cần Viên Chiêu Quân chết, hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ mở ra phong ấn." lão đầu được gọi là sư bá cười đến hết sức gian trá.

"Viên Chiêu Quân vì sao phải tới tìm ta?" Đây là vấn đề Tiêu Dao không hiểu.

"Nàng luyện một Thần Vũ công, cần ba dương khí của Thuần Dương nam tử, nếu không vài tháng sau nàng sẽ chết." Sư bá nói.

"Nói ta như vậy chính là Thuần Dương nam tử, như vậy muốn Viên Chiêu Quân chết không phải trở nên dễ dàng, ta không cho nàng hút dương khí, nàng vài tháng sau sẽ chết." Tiêu Dao cười lạnh.

"Vốn là có thể làm như vậy, nhưng là Viên Chiêu Quân đã hút dương khí Nhị Sư Đệ ngươi, nếu như trong mấy tháng này nàng mang thai, nàng sẽ không chết, hơn nữa đứa bé do bọn họ sinh ra cũng có thể bỏ phong ấn trên người Nhị sư đệ ngươi." Sư bá mặt nặng nề.

Tiêu Dao nghe xong, sắc mặt tối tăm, hắn tuyệt muốn cho kế hoạch của sư phụ được như ý. Hắn lạnh nhạt nói: "Sư bá có thể có biện pháp khiến Viên Chiêu Quân chết?"

"Vũ Văn Dục võ công cực tốt, chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn, thời khắc hắn đi theo, chúng ta là giết không được Viên Chiêu Quân, lại nói Viên Chiêu Quân bây giờ công lực cũng rất cao, vì vậy chúng ta chỉ đành phải nghĩ những biện pháp khác."

"Hạ độc." Tiêu Dao nói.

"Viên Chiêu Quân bách độc bất xâm, vô dụng thôi chẳng qua ta có biện pháp, chính là hạ độc với ngươi. Chỉ cần nàng hút dương khí ngươi, nàng sẽ chết." Sư bá lấy ra một hạt châu màu trắng, nói: "Đưa cái này đặt ở bộ ngực của ngươi, ba ngày sau, chỉ cần nàng khẽ hấp vào dương khí ngươi, kinh mạch nàng bị đứt đoạn mà chết."

"Tốt." Tiêu Dao nhận lấy hạt châu màu trắng, trong mắt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Trở lại phủ thái tử vừa mấy ngày sau, mấy ngày qua, nàng và Vũ Văn Dục tình cảm càng ngày càng tốt, vì thế nàng cảm thấy phiền lòng hơn.

Quả Tĩnh nhìn thấu băn khoăn Viên Chiêu Quân, "Sư muội, ngươi không thể băn khoăn bởi vì tình cảm hoặc những thứ khác, cũng không hút Thuần Dương Chi Khí, thời giờ của ngươi không nhiều lắm."

"Ai!" Nàng nặng nề thở dài, nàng không bỏ được Vũ Văn Dục, nhưng nàng cũng không muốn chết, nàng hiện tại lâm vào tình trạng khó khăn .

"Sư muội, ta sẽ đi bắt Lý Dịch tới." Vì cứu mệnh Viên Chiêu Quân Quả Tĩnh cũng không có biện pháp tốt hơn, đối với Tiêu Dao, hắn không có nắm chặt, Lý Dịch chỉ là một thư sinh, hắn nhất định có thể bắt tới cho sư muội hút Thuần Dương Chi Khí .

"Sư huynh, thôi. Sẽ theo duyên đi!" Ông trời muốn nàng chết nàng sẽ chết, có lẽ nàng còn có thể trở lại hiện đại, nếu như là vậy, nàng có thể xem như là một giấc mộng tốt lắm.

Quả Tĩnh lẳng lặng nhìn Viên Chiêu Quân, một hồi lâu sau mới nói: "Ngươi tự tính toán." Nói xong cũng rời đi.

Quả tĩnh cũng không có buông tha, mà là ra sau điện thái tử đi tìm Lý Dịch cùng Cây Dương Mai.

Để cho hắn không nghĩ tới, hắn ra roi thúc ngựa chạy một ngày đường, thế nhưng để cho hắn gặp Cây Dương Mai cùng Lý Dịch.

"Quả sư huynh." Cây dương mai nhìn Quả tĩnh rất vui vẻ.

Lý Dịch thấy, chua chát nói: "Phải vui vẻ tới như vậy sao? Xem ta làm sao lại không có vui vẻ như vậy."

Cây Dương Mai cho Lý Dịch một cái liếc mắt, là ý nói, ngươi hẹp hòi. Sau đó nàng đi tới trước mặt Quả Tĩnh, "Quả sư huynh, ngươi phải đi nơi nào nha?"

"Ta vốn muốn đi Lý Nam tìm các ngươi, các ngươi lại tới đông Vũ." Quả Tĩnh nói lời nói thật.

"Quả sư huynh, ta hiểu biết rõ mục đích ngươi đi Lý Nam, ta đã cùng Lý Dịch nói, muốn hắn cứu tiểu thư nhà ta, hắn đã đồng ý." Cây Dương Mai vui vẻ nói qua.

Lý Dịch gương mặt khổ, nếu không phải Cây Dương Mai phục vụ quên mình bức bách hắn mới sẽ không đồng ý, nhưng mà hắn đến bây giờ đều đang suy nghĩ phương pháp Viên Chiêu Quân đừng tìm hắn lên giường, nếu không hắn sẽ cảm thấy so chết còn thảm hơn.

"Cái này thật tốt quá, ngươi cũng biết thời gian sư muội không nhiều lắm, chúng ta nhanh lên lên đường nào." Quả Tĩnh nghe Cây Dương Mai nói rất vui vẻ, ở trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người hướng hoàng cung đông Vũ giục ngựa đi.

——

Tiêu Dao so với Quả Tĩnh, Cây Dương Mai tới thái tử điện trước.

"Nhị Sư Đệ, sẽ không không hoan nghênh ta đi!" Tiêu Dao gương mặt bất cần đời đi vào dược phòng Vũ Văn Dục .

Vũ Văn Dục không trả lời, mặt nhàn nhạt, hắn mấy ngày nay cũng rất phiền, vừa nghĩ tới bởi vì quyết định của hắn mà Viên Chiêu Quân có khả năng sẽ xảy ra chuyện, hắn liền cả đêm không ngủ được.

"Thái tử phi đâu? Thế nào không thấy người?" Tiêu Dao không có thấy Viên Chiêu Quân vì vậy thuận miệng hỏi.

Vũ Văn Dục vẫn là không nói lời nào, lúc này chỉ thấy Viên Chiêu Quân từ bên ngoài đi tới, "Đại Sư Huynh, sao ngươi lại tới đây?" Nàng theo Vũ Văn Dục gọi Tiêu Dao là Đại Sư Huynh. Nghe thấy được Thuần Dương Chi Khí, Viên Chiêu Quân thân thể lại bắt đầu bị khống chế nóng nảy, nàng sợ người khác phát hiện nàng lúc này không giống nhau, làm bộ như mặt trấn định đi tới sau lưng Vũ Văn Dục.

"Nhàn rỗi nên nhàm chán, tùy tiện đi một chút." Tiêu Dao cho câu trả lời rất đơn giản, nhưng là sẽ không ai tin tưởng, ai sẽ nhàn rỗi nhàm chán từ quốc gia của mình đi tới quốc gia khác hay sao?

Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao, nhưng thấy hắn hình như cũng không biết Viên Chiêu Quân đối với hắn có mong muốn, mới từ từ thả lỏng.

Nhìn Tiêu Dao chủ động xuất hiện trước mặt nàng, Viên Chiêu Quân nghĩ thầm, chẳng lẽ trời cao không muốn để cho nàng chết như vậy đây? Trong lòng nàng lại dấy lên hi vọng.

Tiêu Dao thấy sắc mặt của Viên Chiêu Quân có chút ửng đỏ, biết nàng là muốn hút dương khí của hắn rồi, không khỏi hướng về phía Viên Chiêu Quân cười cười.

Một buổi chiều, Viên Chiêu Quân đi tìm Tiêu Dao tới nơi nào. Vũ Văn Dục không yên lòng cũng vẫn đi theo Viên Chiêu Quân.

Đến buổi tối, Viên Chiêu Quân không ngủ được, một mình đi khắp nơi đi, trong lúc vô tình liền đi tới phái sau dược sơn. Nàng ngồi ở ao bên cạnh, nghĩ tới chuyện đã xảy ra của nàng ở dược sơn cùng Vũ Văn Dục, nghĩ tới nàng đem Cự Mãng màu vàng kim cắn chết, tiếp đó lại nghĩ đến nàng toàn thân không một mảnh vải để cho Vũ Văn Dục nhìn thẳng vào, trên mặt của nàng không khỏi gợi lên nụ cười.

Vũ Văn Dục vẫn lẳng lặng ở phía xa nhìn nàng, nhìn nàng cười một hồi, một hồi bộ dạng khổ, trong lòng hắn nghĩ tới, mình sai lầm rồi sao? Hắn không phải là không nên ngăn cản nàng? Nàng thực sẽ chết sao? Hắn không muốn nàng chết. Nghĩ đến nàng sẽ chết, hô hấp của hắn cũng biến thành nặng nề, tâm càng thêm đang rỉ máu.

Đang lúc này, Tiêu Dao đột nhiên ra phía trước mặt Viên Chiêu Quân, hắn toàn thân áo trắng, giống như tiên tử đứng ở trước mặt nàng, nàng vừa ngẩng đầu, hắn hướng về phía nàng mỉm cười, nghe mùi vị trên người của hắn, thân thể của nàng lại bắt đầu không thể khống chế, nhưng đầu óc của nàng rất tỉnh táo, nàng không muốn cùng người đàn ông này có quan hệ, nhưng nàng không hút Thuần Dương Chi Khí hắn nàng sẽ chết, nàng lại không muốn chết.

"Viên cô nương, ngươi tốt chứ!" Tiêu Dao dung mạo rất tuấn mỹ, cùng vẻ đẹp của Vũ Văn Dục không giống nhau, loại vẻ đẹp làm cho người ta cảm giác một loại đoạt người tâm phách, hắn không giống Vũ Văn Dục, luôn là nhàn nhạt, cho người cảm giác hắn chính là trời cao thiên thần, không thể người phàm khinh nhờn.

Viên Chiêu Quân cho là Tiêu Dao không biết nàng cần Thuần Dương Chi Khí, nàng nỗ lực khẽ động một chút khóe miệng, nói về: "Tốt."

Tiêu Dao ngồi bên người nàng, bắt đầu nói chuyện với nàng, nói hứng thú của hắn, còn nói đến hứng thú của nàng, hai người giống như là bằng hữu thân thiết.

Vũ Văn Dục nghĩ xoay người rời đi, hắn nghĩ muốn thành toàn Viên Chiêu Quân, nhưng dưới chân của hắn giống như như đúc bằng chì nặng, hắn một bước cũng không đi được, hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn bọn họ nói đùa.

Tiêu Dao là có mục đích, thời điểm hắn nói chuyện, làm bộ như thiếu thận trọng đụng vào tay Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân sợ hết hồn, rụt trở về.

Tiêu Dao cười cười, nói: "Viên cô nương, ta nói ta thích ngươi tin không? Chính ta lúc gặp ngươi lần đầu tiên nhìn chỉ thích đè lên ngươi, nếu không ta làm sao sẽ tới nơi này đây? Tới nơi này chính là vì muốn gặp ngươi một lần." Tiêu Dao nói xong động tình, nhưng Viên Chiêu Quân không tin tưởng quá.

"Làm sao có thể, vừa thấy đã yêu mà ngươi cũng tin? Ngươi ngốc sao?" Nàng cười, nhưng thật ra là muốn là mình. Nhưng hắn cách nàng càng gần, thân thể hắn tư vị lại càng hấp dẫn nàng, thân thể của nàng đang kêu gào, đầu óc của nàng cũng biến thành có chút ngây ngô dại dột.

Lúc này một trận gió thổi qua, nàng tỉnh táo trở lại, nhìn mặt của Tiêu Dao, nàng cười nhạt một tiếng mà nói: "Đừng nói đùa." Nàng đứng lên, dọc theo đường đi trở về.

Tiêu Dao có chút thất vọng canh chừng bóng lưng nàng, sư bá không phải nói nàng cần hút dương khí hắn sao? Nàng vì sao bình thản như vậy, canh chừng bóng lưng nàng, Tiêu Dao không khỏi có chút động lòng.

Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân rời đi, trong lòng hắn tan một miếng tức lớn, phi thân trở về tẩm cung của mình.

Khi thời điểm Viên Chiêu Quân trở về phòng, Vũ Văn Dục ngồi ở trên giường xem sách.

"Như thế nào lại đọc sách đây?" Viên Chiêu Quân không hiểu sách này có gì để nhìn, hắn một ngày không có việc gì không đọc sách thì cũng là nghiên cứu thuốc, có ý tứ sao?

"Ngươi về rồi sao?" Hắn muốn hỏi không phải là việc trở về.

"Ừ." Nàng gật đầu một cái, hai người dừng nói chuyện.

Hai người đều tự tại trong lòng suy nghĩ.

Một đêm này, họ ôm nhau ngủ, tâm tư lại dị biệt.

Quả Tĩnh cùng Cây Dương Mai sáng ngày thứ hai đã đi tới thái tử điện.

Cây Dương Mai có thể nói là nữ nhân duy nhất trừ hoàng hậu Viên Chiêu Quân vào thái tử điện, Vũ Văn Dục sach sẽ, nhưng không có ngăn cản Cây Dương Mai vào thái tử điện, hắn phát hiện hắn tựa hồ đang thay đổi, hắn có thể tiếp nhận người của Viên Chiêu Quân tiến vào hắn thái tử điện...Song - lequydon..

Cây Dương Mai lôi kéo Lý Dịch, Lý Dịch mặt không nguyện ý, Cây Dương Mai liền uy hiếp, "Ngươi muốn ta chết trước mặt ngươi đúng không!"

Lý Dịch là bị Cây Dương Mai hù dọa, thật sợ nàng làm chuyện điên rồ, vì vậy cười cùng nhau vào thái tử điện, nhìn Vũ Văn Dục cùng Tiêu Dao cười kêu một tiếng, "Đại Sư Huynh, Nhị Sư Huynh."

Ban đầu Lý Dịch thật là không đồng ý yêu cầu của Cây Dương Mai, nhưng Cây Dương Mai tuyệt thực, tự sát, quỳ cầu xin cho tỷ tỷ, nàng nói tiểu thư chết rồi, nàng cũng không sống nổi. Lý Dịch không đành lòng Cây Dương Mai mỗi ngày như vậy, vì vậy hắn đã đồng ý yêu cầu của nàng, nhưng trong nội tâm của hắn vẫn luôn là không muốn.

Cây Dương Mai kéo tay Viên Chiêu Quân nói: "Tiểu thư, Lý Dịch đồng ý, hắn là tự nguyện, người yên tâm, sẽ không chết." Nói lời này, lòng của Cây Dương Mai cũng đau, nhưng là so với mệnh tiểu thư, nàng cho là cái gì cũng không quan trọng.

Quả Khế nghe Quả Tĩnh nói chuyện tình Cây Dương Mai, khóc tại chỗ, nàng đối với tiểu thư không có hi sinh nhiều như Cây Dương Mai, nếu chuyện đặt ở trên người nàng, có lẽ nàng sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

"Cây Dương Mai, ngươi đừng như vậy, ta thật sự là không cần, ngươi xem ta thật tốt, sẽ không chết." Viên Chiêu Quân nở nụ cười, chỉ sợ Cây Dương Mai không tin nàng nói.

"Tiểu thư, sư phụ nói sẽ không sai, ta hiểu biết rõ tình huống của người, người cũng đừng vì ta không muốn sống nữa." Cây Dương Nai nói qua bật khóc.

Nhìn Cây Dương Mai khóc, Viên Chiêu Quân có chút thất kinh, vội an ủi: "Cây Dương Mai ngươi chớ khóc, ngươi nói, ta sẽ suy tính."

"Ừ, tiểu thư nói lời phải giữ lời." Cây Dương Mai lập tức liền cười rộ lên, nhìn Lý Dịch mặt tràn đầy mong muốn không bỏ.

Lý Dịch cảm thấy hắn thành hàng, bị hoàng hậu chính mình bán đi. Hắn rất khó tiếp nhận sự thực này.

Tiêu Dao cuối cùng biết Lý Dịch cũng như hắn, là có thể đến giúp Viên Chiêu Quân , vì vậy hắn mau mau áp dụng kế hoạch của hắn.

Ngày thứ hai hắn vẫn theo dõi Viên Chiêu Quân, thấy nàng lại đi dược sơn, hắn lại đi cùng Viên Chiêu Quân nói chuyện.

"Viên cô nương, ngươi có tâm sự?" Hắn hỏi.

"Nào có?" Viên Chiêu Quân không muốn thừa nhận, lúc này trong không khí tràn ngập tư vị mị dược, Viên Chiêu Quân lại không biết.

Mị dược này là sư bá Tiêu Dao cho hắn, coi như Viên Chiêu Quân bách độc bất xâm, thuốc này đối với nàng cũng có tác dụng. Lại thêm nàng luyện Tam Dương thần công, mị dược tác dụng chung vào một chỗ, đầu của nàng lập tức mơ mơ màng màng , suy nghĩ chuyện cũng đơn giản thay đổi.

"Thật ra thì ta hiểu biết rõ ngươi gặp phải khó khăn gì rồi." Tiêu Dao nói: " ngươi cần hút dương khí, trên người ta thì có dương khí ngươi cần."

Viên Chiêu Quân ánh mắt trong nháy mắt nhìn Tiêu Dao, "Làm sao ngươi biết?" Nàng có chút giống trạng thái uống say.

"Ta đương nhiên biết, ta còn là phụng mệnh sư phụ tới giúp ngươi ." Tiêu Dao nhớ hắn nói ra là sư phụ đến giúp nàng, nàng sẽ hạ xuống khoảng cách.

"Thật ra thì ta thích ngươi, ta nguyện ý giúp ngươi...ngươi chớ vì tình cảm liền buông tha sinh mạng, ngươi không chết mới có thể cùng Nhị Sư Đệ đến già đầu bạc, nếu như ngươi chết, cái gì cũng không có."

Lúc này Quả Tĩnh cũng tới, hắn nghe đến lời nói của Tiêu Dao, rất là cảm kích Tiêu Dao nguyện ý cứu Viên Chiêu Quân, vì vậy hắn cũng khuyên: "Sư muội, ngươi đừng nghĩ quá nhiều, hiện tại Tiêu huynh đệ nguyện ý cứu người, ngươi đã tiếp nhận đi."

Viên Chiêu Quân lắc đầu, nghĩ tới mình sẽ chết trong lòng cũng khó qua, nhìn Quả Tĩnh một chút, nói: "Sư huynh, ta thật sự có thể làm sao như vậy?"

"Có thể. Hiện tại làm." Quả Tĩnh trong lòng cũng đau, nhưng vì mệnh sư muội, hắn nguyện ý đẩy nàng đến trên giường nam nhân khác.

Không biết đã trải qua bao lâu, Viên Chiêu Quân gật đầu lia lịa, "Tốt." Trong lòng suy nghĩ, nếu ông trời cho cơ hội, nàng liền sẽ lấy.

Nàng theo Tiêu Dao đi tới nhà gỗ nhỏ dược sơn , Quả Tĩnh sắc mặt tái nhợt rời đi.

Vũ Văn Dục đem hết nhìn ở trong mắt, khi hắn nghe nói là sư phụ muốn sư huynh đến giúp Viên Chiêu Quân hắn cũng là cả kinh, nhìn Viên Chiêu Quân do dự, canh chừng nàng giãy giụa, hắn thật nghĩ xoay người rời đi, hắn nghĩ hắn có thể tiếp nhận.

Nhưng hắn đi vài bước, hắn lại trở về rồi.

Viên Chiêu Quân toàn thân bị dục hỏa hành hạ mất đi lý trí, nàng ma chưởng cứ như vậy đưa về phía Tiêu Dao tuấn mỹ.

Nhìn thấy tình huống như thế, Vũ Văn Dục chọt lách người đến trước mặt Viên Chiêu Quân cùng Tiêu Dao.

"Phu nhân, ngươi ở đây làm cái gì?" Sắc mặt hắn nhàn nhạt hình như cũng không có tức giận...Song - lequydon..

Quắt cái miệng nhỏ nhắn lại, mắt đỏ nhìn thái tử, nàng hết sức uất ức mà nói: "Phu quân, ngươi sẽ để cho vợ ăn no một lần đi! Liền một lần được không?" Nàng lại thật sự mở miệng nói ra lời ấy, đầu của nàng không phải rất tỉnh táo, nhưng nàng hiểu biết rõ ràng nàng không muốn chết, liền một lần, nàng chỉ hút bọn họ một lần Thuần Dương Chi Khí, về sau nàng liền đối với Vũ Văn Dục toàn tâm toàn ý, nàng là nghĩ như vậy.

"Tốt." Vũ Văn Dục thế nhưng đáp sảng khoái nhanh, khóe miệng chứa đựng cười tà, trực tiếp đem nàng trở về thái tử điện.

Tiêu Dao kế hoạch lần nữa thất bại, một chưởng đánh vào tảng đá cách đó không xa, tảng đá lập tức thành bột.

Bởi vì nàng trúng mị dược, bọn họ một lần tẩm cung, Viên Chiêu Quân tựa như giống như điên, ôm hắn không buông tay. Hắn vừa cả đêm điên cuồng triền miên.

Buổi sáng, hai người sau khi tỉnh lại, Vũ Văn Dục nghĩ tới nàng ngày hôm qua kém điểm bị Tiêu Dao làm cái đó, liền mặt ghen tức, nhìn nàng mở mắt ra, hắn hỏi: "Ngươi thích chủ Bắc Tiêu Quốc cái gì?" . Hắn chỉ là muốn biết để cho nàng nói ra lời nói thật, là nàng cần bọn hắn làm thuốc giải.

Viên Chiêu Quân vừa nghĩ tới tối hôm qua bị bắt quả tang, liền mặt lúng túng, nghiêng đầu nhỏ cố gắng kiếm cớ, qua thật lâu, nàng đột nhiên nói: "Nghe nói Bắc Tiêu Quốc là ba nước một trong giàu có nhất ."

Thế nhưng như vậy lại không nói thật, được, ngươi chơi, ta cùng chơi với ngươi.

Vũ Văn Dục mặt lạnh ôn hoà phân phó, "Đi quốc khố Bắc Tiêu Quốc lấy toàn bộ tiền cho thái tử phi chơi."

"Vâng" người thủ hạ được mệnh đi.

"Như vậy Lý Dịch thì sao?" Vũ Văn Dục gương mặt vẻ mặt ôn hoà, tựa hồ đang thảo luận xem hôm nay có vấn đề hay không,

"Ách. . . Ách. . . Nghe nói Lý Nam quân sự rất mạnh." mới vừa có kinh nghiệm, nàng sẽ theo miệng nói lý do bậy .

Vũ Văn Dục vừa cười, "Đem quân đội Lý Nam nước mời tới, cho thái tử phi chơi."

"Vâng" người thủ hạ được mệnh đi. ..Song - lequydon..

Đối với việc Vũ Văn Dục phân phó, Viên Chiêu Quân cho là hắn nói là cười, vì vậy còn cười nói: "Coi như Lý Dịch là Sư đệ ngươi cũng không thể cho ngươi mượn quân đội tới chơi nha!"

". . . . . ." Hắn không nói lời nào, chậm rãi đứng dậy mặc quần áo.

Nàng lại nói: "Còn có quốc khố Bắc Tiêu Quốc nơi nào ngươi nói lấy tiền liền lấy tiền."

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Thử nhìn một chút chẳng phải sẽ biết?"

Viên Chiêu Quân nhìn hắn khuôn mặt tươi cười, nho nhỏ nói thầm, "Chờ ngươi lấy được những thứ này, ta đều chết rồi."

Nàng tuy nói nói nhỏ giọng, thế nhưng hắn lại nghe được, hắn cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nàng đẹp như tan mất, hắn không muốn nàng chết, ngày mai hắn phải đi tìm sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Vô cùng cưng chiều

Viên Chiêu Quân vô cùng buồn bực, nàng lại lần nữa bỏ lỡ cơ hội hút Thuần Dương Chi Khí. Nhưng là nàng tuyệt không hận Vũ Văn Dục, ngược lại sau khi nàng tỉnh táo, nàng thậm chí có chút cảm thấy may mắn khi Vũ Văn Dục đưa nàng đi, nàng thật sự không muốn tiếp nhận nam nhân khác, nàng thật không muốn cùng nam nhân khác có quan hệ xác thịt.

Quả Tĩnh trên mặt cũng không có nụ cười nữa, thời gian nàng cần phải hút Thuần Dương Chi Khí càng ngày càng gần, hắn sợ đến kia ngày nhìn thấy nàng lạnh lẽo, hắn sợ nàng chết, cái gì cũng không sánh nổi tánh mạng của nàng.

"Sư muội, tối nay ta kéo Vũ Văn Dục, ngươi thì lại đi tìm Tiêu Dao đi!" Quả Tĩnh nhíu chặt lại lông mày nhìn nàng...Song - .

"Ta không đi, ta không làm được." Hôm nay nàng suy nghĩ kỹ nhiều, nàng cho mình một cơ hội, nếu nàng vẫn không thể nào hút Thuần Dương Chi Khí, thì có lẽ là ý định của trời. Lại nói nàng thật không muốn cùng nam nhân khác lên giường, là tâm lòng tham của nàng, chỉ có thể chứa đủ Vũ Văn Dục.

"Không được, ngươi không thể cứ như vậy bỏ qua, sư muội, tất cả đều còn có hy vọng, ngươi không thể chết." Quả Tĩnh lòng của đột nhiên đau, vẻ mặt

buồn thiu.

Viên Chiêu Quân nhìn Quả Tĩnh, nàng biết hắn đối với nàng có tâm ý, nàng vẫn luôn muốn làm bộ như không biết, chỉ là không muốn tổn thương hắn, nàng đối với Quả Tĩnh chính là giống như một thứ tình cảm đối với ca ca, không thể nào có cảm tình. Lại nói nàng đồng ý với Nhị sư phụ giúp sư huynh tìm được tình yêu, tình yêu của sư huynh không thể là nàng.

Nàng nhìn mặt của Quả Tĩnh thật lâu, thở dài một tiếng, nói: "Sư huynh, thật ra thì ta cũng không muốn chết, nhưng lòng tham của ta nhỏ, chỉ có thể chứa đủ Vũ Văn Dục, ta vốn tưởng rằng ta có thể đi hút dương khí Tiêu Dao, nhưng ta phát hiện ta không làm được, dù là đầu óc của ta đang mơ hồ tất cả đều là Vũ Văn Dục, ta rất cảm tạ Vũ Văn Dục cắt đứt hành động của ta, nếu không dù ta không chết, cuộc đời của ta cũng sẽ không vui vẻ."

"Sư muội, ngươi. . . . . Yêu hắn?" Quả Tĩnh cau mày, chữ đau lòng viết trên mặt hắn.

"Đúng, ta yêu hắn. Hắn là chồng ta, muốn ta làm sao không yêu đây?" Viên Chiêu Quân lẩm bẩm nói xong, giọng nói cũng rất kiên định.

Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đối thoại bị Vũ Văn Dục nghe hoàn toàn, khi hắn nghe được nàng nói nàng thương hắn thì trong lòng của hắn dâng lên ti vị ngọt .

Nghe đến đó, Vũ Văn Dục mặt tâm sự xoay người rời đi, hắn trong lúc vô tình đi ra khỏi thái tử điện, hướng Phượng Nghi cung hoàng hậu đi tới.

Quả tĩnh nghe được Viên Chiêu Quân nói đáp án như vậy, mặt tái nhợt, nhưng coi như nàng không thương hắn, hắn cũng không muốn nàng chết, coi như yên lặng nhìn nàng vui vẻ, nàng cười, hắn cũng cảm thấy vui vẻ một chút.

"Sư huynh thật xin lỗi." Viên Chiêu Quân cảm giác mình thật có lỗi với sư huynh, sư huynh tất cả đều suy nghĩ vì nàng, nhưng thời khắc này nàng giống như ở trong lòng hắn thọc một đao vậy.

Quả Tĩnh canh chừng mặt nàng thật lâu, trên mặt kéo ra một nụ cười nhẹ nhàng dịu dàng, mặt cưng chìu ở trên đầu nàng vỗ nhẹ hạ xuống, nói: "Sư muội không cần phải nói xin lỗi, ngươi cũng đã quyết định, sư huynh chỉ muốn ngươi có thể thật vui vẻ mỗi ngày." Hắn lúc này tâm cực kỳ hâm mộ Vũ Văn Dục.

"Thật cảm tạ sư huynh." Viên Chiêu Quân nghe sư huynh nói như vậy, trong lòng nàng không ít nhẹ nhõm, nụ cười cũng hiện lên gương mặt.

Canh chừng nàng cười, Quả Tĩnh tâm rối rắm đột nhiên liền mở ra, cũng được, hắn sẽ ủng hộ tất cả quyết định của nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

Vũ Văn Dục trong lòng không biết nghĩ cái gì, chỉ có một âm thanh đang không ngừng nói cho hắn biết, hắn không thể để cho thê tử của hắn chết. Khi thời điểm đi ngang qua Ngự Hoa Viên, Vũ Văn NhẠc gọi hắn lại, "Nhị Hoàng Huynh, ngươi đi đâu vậy?"

Vũ Văn dục dừng bước lại, ngước mắt nhìn Vũ Văn Nhạc cách đó không xa, Vũ Văn Nhạc đi tới trước mặt, mở miệng liền hỏi: "hoàng đệ, nếu nữ nhân ngươi yêu mến sắp chết, ngươi sẽ cứu nàng sao?" ...Song - .

"Đương nhiên có thể." Vũ Văn Nhạc không hiểu Nhị Hoàng Huynh đây là hỏi vấn đề gì, loại vấn đề này còn phải hỏi sao?

"Nếu như phương pháp cứu nàng là đem nàng đưa cho nam nhân khác, ngươi nguyện ý không?" Vũ Văn Dục lại hỏi.

"Dĩ nhiên nguyện ý." Vũ Văn Nhạc không chút nghĩ ngợi trả lời, "Nếu là nữ nhân mình yêu mến, vì nàng có thể còn sống, ta cái gì cũng nguyện ý làm." Nhưng nữ nhân lòng hắn yêu lại trở thành thê tử của người khác.

"Sau khi cứu nàng, ngươi còn có thể yêu nàng sao? Còn có thể tiếp nhận nàng sao?" Vũ Văn Dục lại hỏi , hắn liền muốn độc chiếm nàng, hắn không muốn cùng nam nhân khác chia sẻ nàng.

"Yêu, thế nào lại không yêu, tình yêu nói mình không muốn là có thể không muốn sao?" Vũ Văn Nhạc cười hì hì trả lời, nói đùa nói: "Nhị Hoàng Huynh, chẳng lẽ là Nhị Hoàng tẩu ngã bệnh sao / làm sao ngươi là lạ?"

"Nha. . . . . Không có, tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Vũ Văn Dục vẻ mặt nhàn nhạt trả lời xong, xoay người liền trở về.

Hắn vội vàng trở lại thái tử điện, thấy Viên Chiêu Quân ở trong hoa viên, Quả Tĩnh đã sớm không thấy bóng dáng, hắn đi tới trước mặt nàng, nỗ lực kéo ra một cái mỉm cười, "Lão bà." Hắn gọi rất thuận miệng, rất tự nhiên. Ngay cả hắn cũng rất kinh ngạc khi mình có thể tự nhiên gọi nàng như thế này. Hình như nàng nên là lão bà của hắn, hắn nên gọi nàng như thế.

Viên Chiêu Quân xoay người, nhìn hắn nghiêng nước nghiêng thành mặt, cười nói: "Lão công, ngươi muốn nghe chuyện xưa của ta không?" Nàng phải đem chuyện tình nàng nói cho hắn nghe.

"Ừ." Nàng nguyện ý nói, hắn đương nhiên nguyện ý nghe, hắn ngồi trên băng ghế bên cạnh nàng, đưa tay mềm như không xương của nàng nắm chặt.

Tay của hắn thật ấm áp, không giống mặt của hắn lạnh như vậy. Lòng của nàng lập tức hình như liền ấm, nụ cười hạnh phúc giắt trên mặt, nàng như tới cuối đường: "Có một nữ hài nhi gọi là Viên Chiêu Quân, hai mươi lăm tuổi còn chưa kết hôn, nàng thành gái ế, nàng đi xem mắt, người ta nói nàng là nam nhân, bởi vì nàng ngực rất nhỏ."

Hắn nhăn lại mày nhìn nàng mặt xinh đẹp, đây là đang nói chuyện xưa của nàng sao? Nhưng gái ế là cái gì? Tại sao lại đi xem mắt, nàng không phải

trưởng nữ Viên Thừa tướng sao?

Nàng cười cười, biết trong lòng hắn nghi ngờ, hắn không hỏi, nàng cũng không giải thích, tiếp tục nói: "Nàng rất muốn kết hôn, nàng rất muốn gặp Bạch vương tử, nàng không muốn người khác cười nhạo nàng là nam nhân. Nàng được bạn tốt cho mượn tiền đi làm bộ ngực lớn, nàng không ngờ, linh hồn của nàng sẽ theo thế giới của nàng đến một cái thế giới khác, đây là thế giới nàng không biết, đối với nàng mà nói chính là cổ đại."

Vũ Văn Dục lông mày nhăn chặt hơn.

"Linh hồn nàng đến trên người trưởng nữ Viên phủ Thừa Tướng, nàng cũng gọi Viên Chiêu Quân. đại tiểu thư Phủ Thừa Tướng dáng dấp vừa đen lại mập, nàng luyện Tam Dương Thần Công nên chết, cho nên Viên Chiêu Quân vì giải phẫu bộ ngực mà chết lại trở thành Trưởng nữ Viên Chiêu Quân." Nàng nói xong, ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, "Ta không phải Viên đại tiểu thư, ta là một u hồn, ngươi còn có thể yêu ta sao?"

Hắn nhìn nàng, không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề.

Nàng có chút thất vọng, tiếp tục nói: "Tam Dương thần công chính là phải hút ba người Thuần Dương Chi Khí mới có thể luyện thành công, nếu không thì sẽ chết." Nàng ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, thấy hắn không nói lời nào, tâm loạn thành một đoàn.

Nàng vốn muốn nói tiếp, hắn khẽ mỉm cười, cầm nàng tay nắm thật chặt nói: "Luyện thần công này, ngươi lại càng đẹp, ta lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi là bởi vì ta dương khí mới đến gần ta đi! Sau lại vào thái tử điện cũng vì để cho ta cứu ngươi."

"Đúng, ta là vì để cho ngươi cứu ta mới đến gần ngươi, bởi vì ta không muốn chết." Có chút khẩn trương nhìn mặt của hắn, "Ta nói ta yêu ngươi, ngươi tin không?"

Hắn triển mi cười, "Tin, dĩ nhiên tin tưởng."...Song - .

"Nghe chuyện xưa của ta, ngươi còn có thể yêu ta sao?" Nàng rất hồi hộp lung lay tay của hắn.

Hắn giơ tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: "Đứa ngốc, ngươi là thê tử của ta, ta có thể không thương ngươi sao?" Hắn yêu chính là nàng, ngay tại lúc này Viên Chiêu Quân, không phải là đại tiểu thư phủ Thừa Tướng.

Nàng thụ sủng nhược kinh nháy mắt nhìn hắn, cười ha hả đem mình thân thể hướng tới hắn tiếp cận, tiến tới trong ngực hắn, mới dừng lại, "Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi đã yêu ta, cám ơn ngươi yêu ta là Viên Chiêu Quân, không phải là người khác, cám ơn ngươi để cho ta cảm nhận được cái gì là tình yêu."

Nàng nhai đi nhai lại , "Ta Viên Chiêu Quân yêu cũng sẽ không hối hận, ta sẽ không bởi vì sợ chết mà phản bội tình cảm ta."

Hắn biết nàng nói là có ý gì, nhưng hắn không muốn nàng chết, hắn ôm thật chặt nàng, "Lão bà, ngươi phải nghe lời của ta biết không?"

Nàng rất vui vẻ hắn có thể gọi nàng lão bà, rất vui vẻ hắn yêu là Viên Chiêu Quân nàng, nàng cười gật đầu, "Ta nghe lời."

"Ngươi nhất định không thể chết được." Hắn lại nói.

"Được, ta không chết." Viên Chiêu Quân nói xong, trong lòng có chút khổ, nàng cũng không muốn chết, nàng nghĩ cả đời làm vợ của hắn, hắn làm thái tử nàng là thái tử phi, có hắn làm Hoàng đế, nàng liền làm hoàng hậu của hắn.

Hắn ôm nàng, nói: "Đi, ta dẫn ngươi đi tìm ta sư phụ, ta nghĩ sư phụ có biện pháp cứu ngươi." Hắn không nghĩ là nhanh như thế liền đem nàng đẩy tới nam nhân khác.

"Ừ, tốt." Nàng gật đầu cười, hạnh phúc hình như cứ lặng lẽ đến như vậy.

Hắn nói muốn đưa nàng đi tìm Phong cốc tiên liền lập tức hành động.

Hắn nói nàng nhắm mắt lại, hắn đọc mấy câu khẩu quyết, đến khi nàng mở mắt ra, trong nháy mắt một nơi khác đã xuất hiện trước mặt nàng, một địa phương đẹp như cảnh tiên.

"Đây là nơi nào?" Nàng cầm lấy tay hắn có chút kích động, nàng chưa từng thấy qua một nơi đẹp như thế...Song.

"Tiên sơn." Vũ Văn Dục nhàn nhạt trả lời, hắn cầm tay của nàng nắm thật chặt.

Hắn muốn nàng theo hắn vào tiên sơn, lúc này, cửa đột nhiên xuất hiện ở một ông lão , "Dục nhi, ngươi đã đến rồi?"

"Sư phụ." Vũ Văn Dục hình như đối với sự xuất hiện của Phong cốc tiên cũng không tốt, thái độ còn là nhạt như nước.

Viên Chiêu Quân thấy là Phong Cốc tiên, cười nói: "Phong Sư phó, chúng ta lại gặp mặt."

Phong Cốc tiên nghe nàng gọi như vậy liền cau mày, phong (điên khùng) sư phụ? Nha đầu này không phải là đang chửi hắn chứ! Tuy nói trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà thanh sắc lại bất động, nói: "Vấn đề của Viên tiểu thư, ta cũng không giúp được gì, hoàn toàn là dựa vào tạo hóa của chính các ngươi ."

"Sư phụ xin hãy nói." Vũ Văn Dục không vội thản nhiên nói.

"Chuyện của Viên cô nương không người nào có thể giúp được, hút Thuần Dương Chi Khí chính là biện pháp tốt nhất." Phong Cốc tiên nói.

"Còn có phương pháp khác?" Nếu nói là biện pháp tốt nhất, liền còn có biện pháp khác.

"Đúng, nếu như các ngươi có một đưa bé. Viên tiểu thư sẽ không chết." Phong Cốc tiên nói.

"Sẽ không chết, nói đúng là có khả năng sẽ nảy sinh vấn đề khác sao?" Viên Chiêu Quân suy đoán nói. Hút Thuần Dương Chi Khí là biện pháp tốt nhất, vậy đã nói rõ sanh con biện pháp cũng không phải là rất tốt.

"Tỷ lệ các ngươi có đứa bé cực kỳ thấp, đó là bởi vì Viên cô nương luyện thành Tam Dương thần công." Phong Tiên Cốc càng nói sắc mặt càng trầm nặng.

Nếu đã lấy được đáp án, Vũ Văn Dục không còn hỏi gì nữa, lại đọc mấy câu khẩu quyết, bọn họ trong nháy mắt lại trở về thái tử điện....Song.

Viên Chiêu Quân luôn cho rằng Vũ Văn Dục không tầm thường, có thể di chuyển tức thời như vậy cũng thật kinh, chỉ là vấn đề của chính nàng, liền không nhịn được cau lông mày.

Nhìn bộ dạng của hắn nàng nói: "Chúng ta có thể có đứa bé không?"

"Làm sao có thể, chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy mà chưa có, lại nói ta chỉ có thời gian hơn mười ngày, làm sao có thể mang thai." Nàng nói xong, thấy hắn mặt lo lắng, nàng cười nói: "Dục, chúng ta quý trọng hạnh phúc trước mắt được không? Mặc kệ có mang thai hay không, chúng ta hãy thuận theo tự nhiên đi!"

Vũ Văn Dục gật đầu cười, thật ra thì hắn đã có tính toán, nếu đến lúc đó không có mang thai, hắn sẽ để cho nàng hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch hoặc Tiêu Dao . Mặc kệ như thế nào hắn cũng không để nàng chết.

Ngày thứ hai, Tiêu Dao rời đi, lúc đi cũng không nói lời nào.

Ngày này Cây Dương Mai lại tới khuyên Viên Chiêu Quân tiếp nhận hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch, Viên Chiêu Quân cười cự tuyệt, chuyệt nàng đã quyết định nhất quyết không thay đổi.

"Cây Dương Mai, đừng nói những thứ này, chúng ta đi chơi đi! Chúng ta rất lâu không ở kinh thành đi dạo phố rồi, muốn ăn mứt quả, còn muốn đi mua thật là nhiều quần áo xinh đẹp." Nàng hiện tại là thái tử phi, nàng không cần lo lắng chuyện tiền. Nàng chỉ muốn nghĩ đến việc sẽ sống hạnh phúc cùng Vũ Văn Dục trong những ngày này.

"Được rồi!" Cây Dương Mai cười đồng ý. Nàng nghĩ nếu thời gian còn chưa tới, nàng liền muốn vui vẻ cùng tiểu thư vui chơi.

Vũ Văn Dục kéo Viên Chiêu Quân, Lý Dịch kéo Cây Dương Mai, phía sau bọn họ là Đường Liêm cùng Quả Khế. Một nhóm người ở Kinh Thành dạo chơi.

Viên Chiêu Quân mua ăn vặt mình thích ăn, dọc theo đường đi lại mua rất nhiều y phục trang sức đeo tay, cuối cùng còn mua rất nhiều đồ cổ khác.

Thật ra thì những đồ cổ này đối với Vũ Văn Dục đều không phải là thật, nhưng hắn không muốn khiến nàng thất vọng, chỉ cần nàng vui là tốt rồi.

Cuối cùng mấy người đi dạo mệt mỏi, liền tiến vào quán sang trọng nhất Kinh Thành ăn cơm, Viên Chiêu Quân tựa như một bộc phát hộ, nàng gọi tất cả món ăn ngon này nọ, đem trải đầy trên bàn.

Đường Liêm thấy, trêu ghẹo nói: "Gọi nhiều như vậy, ngươi muốn ăn chống đỡ sao?"

"Ai muốn ngươi ăn hết, thích ăn cái thì nếm một chút, không được sao." Nàng tiếu a a nói xong, bản thân cũng không biết có thể qua cửa ải khó này không, nàng đương nhiên là muốn thật vui vẻ sống.

"Lãng phí." Lý Dịch mặt dáng vẻ thư sinh, ngay cả nói hai chữ lãng phí cũng khiến cho người ta cảm giác nho nhã thư sinh.

"Lãng phí, thế nào? Phu quân ta có tiền nguyện ý cho ta lãng phí." Nàng nói qua nhìn Vũ Văn Dục ôm cánh tay lắc lắc, "Đúng không! Dục."

"Ừ, chỉ cần phu nhân thích là tốt rồi." Vũ Văn Dục mang trên mặt mỉm cười, mặt cưng chìu nói, nụ cười kia đến Đường Liêm cũng cảm thấy sửng sốt.

"Thật chua." Lý Dịch mặt tức giận nói.

Quả Khế nhìn tiểu thư nhà mình hạnh phúc, cười đến mắt cũng híp lại thành khe hở, "Cây Dương Mai xem phu quân ngươi nói chuyện chua chát, hắn là đang hâm mộ tiểu thư nhà ta hạnh phúc đây?"

"Tiểu thư nhà ta nên hạnh phúc." Cây Dương Mai tiếu a a nói qua.

"Ngươi cũng không hạnh phúc?" Lý Dịch ôn hoà nói.

"Hạnh phúc là cam tâm tình nguyện, không phải cưỡng cầu." Cây Dương Mai liếc Lý Dịch một cái, mỗi ngày đều giày vò nàng, cũng không hỏi nàng có nguyện ý hay không.

"Nhanh ăn đi! Các ngươi cũng đừng cãi vả ân ái nữa." Viên Chiêu Quân nói xong rót ly rượu cho Cây Dương Mai, sau đó quay sang Quả Khế gắp thức ăn.

"Không có ân ái đâu? Tiểu thư thế nào nói bậy?" Cây Dương Mai nói xong, mặt liền đỏ.

Quả Khế rất xúc động vì tiểu thư nhà mình gắp thức ăn cho mình, mỉm cười gắp cho Viên Chiêu Quân thức ăn mà nàng thích. " Tiểu thư, cái này là người thích, cái này cũng thế. . . . . Còn có cái này. . . . . " Nàng nói qua cho Viên Chiêu Quân gắp một chén

Vũ Văn Dục canh chừng khuôn mặt nàng tươi cười, nàng quay đầu nhìn hắn, cười cười ha ha mà nói: "Dục, tới ăn cá." Nàng đem một miếng cá gắp cho hắn.

Hắn nhíu nhíu mày, nàng đột nhiên liền nghĩ đến hắn sạch sẽ, nhất định sẽ không ngồi ăn cơm cùng nhiều người như vậy, vì vậy cười định đem cá gắp ra, " Hay là để ta ăn."

Hắn nhanh chóng lấy tay ngăn lại động tác nàng gắp cá đi, cười nói: "Ta muốn ăn." Hắn nói xong đưa cá vào miệng.

Nàng nhìn hắn, có chút bận tâm, "Dục, không thích ăn cũng đừng ăn." Nàng không muốn miễn cưỡng hắn.

"Ăn ngon." Chỉ cần là nàng gắp cho hắn, hắn đã cảm thấy ăn ngon, hắn mặt thỏa mãn nhìn nàng lại nói: "Xem ta thì sao, mau ăn nha!"

"Ngươi không phải là thích sạch sẽ?" Viên Chiêu Quân trừng mắt mặt lo lắng.

Đường Liêm dĩ nhiên cũng nhìn thấu mấy ngày nay thái tử đang từ từ thay đổi, cười nói: "Nhanh ăn đi! Điện hạ sau khi gặp phải Viên Chiêu Quân thì không còn là điện hạ trước kia rồi."

Viên Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn mặt của Vũ Văn Dục, cảm động cực kỳ.

Ngày vui sướng luôn trôi qua rất nhanh, nàng muốn nắm chắc thời gian, nàng muốn đem thời gian dừng lại, nàng muốn cùng hắn thiên trường địa cửu, đến già đầu bạc, nhưng nàng biết những thứ này đều là vọng tưởng.

Hơn mười ngày đã qua, nàng không mang thai, còn có ba ngày, đã đến lúc nàng cần phải hút Thuần Dương Chi Khí, nàng tựa như có lẽ đã quên mất chuyện hút Thuần Dương Chi Khí, nhưng hắn nhớ, hắn không muốn nàng chết.

Buổi sáng sớm nay, sáng sớm, Đường Liêm bẩm báo với Vũ Văn Dục, ", "Điện hạ, quốc khố Bắc Tiêu Quốc toàn bộ đã ở đại điện rồi."

"Tốt." Vũ Văn Dục hình như đối với kết quả như thế đã sớm dự tính trong đó, gương mặt bình tĩnh.

Mà Viên Chiêu Quân từ phòng ngủ lao ra, mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Đường Liêm hỏi: "Đường cọc gỗ ngươi nói đùa ! toàn bộ tiền tài quốc khố Bắc Tiêu Quốc, đó là bao nhiêu tiền! Người ta có thể để cho ngươi cầm sao?" Viên Chiêu Quân nói qua l mặt tràn đầy kim quang bốc lên, cái này cần là bao nhiêu tiền nha! Ha ha! Thật sự là có thể của ta sao?

"Quả thật không để cho cầm." Đường Liêm nghiêm trang trả lời.

"Vậy các ngươi lấy được thế nào, không phải là biên của ta đấy, trêu chọc ta vui vẻ chứ!" Viên Chiêu Quân cảm thấy chuyện nhất định thật không.

"Trộm." Đường Liêm ôn hoà ném ra hai chữ.

Viên Chiêu Quân đối với phương pháp Đường Liêm nói là hết sức tò mò, trừng mắt nhìn Đường Liêm nói: "Đường cọc gỗ, ngươi chừng nào thì thành thần trộm? Chỉ là ngươi giống như không hề rời thái tử điện, khi nào đi trộm?" Chẳng lẽ cọc gỗ này cũng có thể lập tức dời đi?

"Không phải là của ta, là Điện hạ." Đường Liêm lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Dục đứng ở bên cạnh Viên Chiêu Quân, nở nụ cười, nói: "Đi, chúng ta đi đại điện."

Nàng đi theo hắn đi tới đại điện, trên đại điện bị các đại rương chất đầy, tất cả đều mở ra, đặm trong kim quang lấp lánh , tất cả đều là kim ngân.

Viên Chiêu Quân mắt trừng cực lớn, không thể tin được mà nói: "Những thứ này đều là cho ta?"

"Dĩ nhiên, tùy ngươi chơi." Vũ Văn Dục trên mặt là nụ cười cưng chiều, có thể nói, đừng nói quốc khố Bắc Tiêu Quốc, chính là ánh sao trên trời ta cũng theo ngươi hái.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Quyết định cuối cùng

Viên Chiêu Quân trong mắt lóe lên ánh kim sáng chói, mặt mày hớn hở nhanh chóng chạy như bay tới kim ngân, cả người ôm đống thỏi vàng "Ha ha, ta phát tài, ta có tiền." Những thứ này so với Kim khoáng của mẫu thân còn nhiều hơn rồi..

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của nàng, Vũ Văn Dục cũng nâng lên môi nụ cười cười.

"Dục, ngươi thực là thần trộm nha! Chúng ta không bằng đi làm hiệp đạo đi! Chắc có nhiều thú vị nhi nha!" Viên Chiêu Quân nói xong liền nghĩ muốn giống như đại hiệp trên TV lấy của nhà giàu đưa cho nhà nghèo, suy nghĩ một chút đều cảm thấy thú vị.

"Làm kẻ trộm thì ăn trộm, còn hiệp đạo, nghe giống như quang minh chính đại vậy." Đường Liêm không khỏi nở ra nụ cười nhạo..

"Ăn trộm cũng là chuyện trộm cắp, Điện hạ chúng ta làm sao sẽ làm những thứ kia đây? Là hiệp đạo biết không? Là động phú tế bần." Viên Chiêu Quân cho Đường Liêm một cái liếc mắt.

"Dục, ngươi nên đồng ý ta đi! Vậy nhất định chơi rất vui." Viên Chiêu Quân làm nũng.

"Tốt." Vũ Văn Dục cười nhạt một tiếng đồng ý.

"Điện hạ, chuyện này không thể làm! Người là thái tử, tại sao có thể làm chuyện trộm đây?" Đường Liêm muốn ngăn cản.

"Không việc gì." Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân mặt tràn đầy cưng chiều, nàng chỉ còn thời gian vài ngày, nàng muốn chơi thì hãy chơi! Chỉ là hắn nhất định sẽ không để cho nàng phải chết.....Song...

Đường Liêm mắt trừng giống như chuông lớn, nhìn Viên Chiêu Quân đến, "Chiêu Quân vậy thì ngươi lợi hại, Điện hạ chỉ vì ngươi mới vui mừng làm cường đạo cũng làm, ai! Ta nói hồng nhan họa thủy!"

"Ngươi mới là hồng nhan họa thủy đây? Ngươi xem ngươi không phải làm hại** Hoàng Dung của người ta chứ." Viên Chiêu Quân cười phản bác.

"Ta cùng Hoàng cô nương chuyện gì cũng không có, Chiêu Quân ngươi đừng nói lung tung!" Đường Liêm nói qua liền mặt đỏ, phải nói không có việc gì cũng không ai tin.

"Cái gì mà chớ nói lung tung, ít ngày trước ta nghe nói, chỗ ở của ngươi người người đều nói ngươi thích Hoàng Dung, chỉ là người ta hình như đối với ngươi không có cái đó ý tứ đi! Chỉ là nếu như ngươi thật thích Hoàng Dung, ta có thể giúp ngươi tán gái thế nào." Viên Chiêu Quân ha ha nói xong, hình như rất muốn nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt của Đường Liêm khi mình nói xong.

Đường Liêm bị nói xong sắc mặt đỏ bừng, không để ý tới nàng, ra khỏi đại điện chờ ở bên ngoài.

Vũ Văn Dục nhìn bộ dáng của Đường Liêm, cũng biết Viên Chiêu Quân nói không sai, tiểu tử này thật đúng là thích Hoàng cô nương rồi.

Viên Chiêu Quân thấy Đường Liêm đi, cảm thấy không nhiều ý tứ lắm, cầm khối bố để lên bàn, sau đó cầm rất nhiều thỏi vàng cất xong, sau đó nói: "Dục, chúng ta có tiền, đi, chúng ta đi tiêu tiền đi!"

Vũ Văn Dục cũng không nói gì, chỉ là cười gật đầu, "Tốt."

Viên Chiêu Quân đi vài bước, quay đầu lại nhìn trong đại điện Kim Ngân, thở dài nói: "Nhiều như vậy khi nào mới xài hết đây! Quá nhiều. Không bằng kêu thị vệ của ngươi, chúng ta đi phát tiền." Nàng nghĩ, mệnh của mình chỉ còn mấy ngày, vậy thì nên làm chuyện tốt để tích đức.

Vũ Văn Dục mỉm cười, ra lệnh cho Đường Liêm đi làm....Song...

Một hồi Đường Liêm gọi tới rất nhiều thị vệ, lúc này Quả Tĩnh cũng tới, nhìn thấy Viên Chiêu Quân nụ cười sáng láng sắc mặt tốt hơn một chút, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt dịu dàng, đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, "Sư muội, nơi này có cần sư huynh không?"

"Ngươi tới vừa đúng, cùng đi phát tiền đi! Ý định của ta là đem tiền này chia người nghèo." Viên Chiêu Quân cười ha hả, nghĩ tới mình đời này cũng coi là làm một chuyện tốt.

"Tốt." Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục cũng lo lắng thay nàng, sợ nàng mấy ngày sau mất mạng, nhưng nàng cả ngày thật vui vẻ, bọn họ trừ cùng với nàng chơi cũng không có biện pháp khác.

Kinh Thành tuy nói là nơi phồn hoa nhất, nhưng cũng có khu người người nghèo, nơi ở của người nghèo này có bữa ăn trước không có bữa ăn sau , ngày này trong đêm, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục phái mấy chục người ở nhà nhà phát tiền, làm cho bọn họ có thể có tiền chữa bệnh ăn cơm, có người có thể có tiền buôn bán chút ít.

Ngày thứ hai, bọn họ mang tiền ra khỏi Kinh Thành, ở trong những thôn làng phát tiền, bận rộn hai ngày, mới đem số tiền này cho phát xong.

Viên Chiêu Quân không biết, cũng bởi vì nàng nhất niệm chi gian, nàng cứu tánh mạng của vô số người. Cũng là một biến chuyển trong sinh tử của nàng.

Sáng ngày thứ hai sau khi bọn họ phát ra tiền, cũng là thời kỳ cuối Viên Chiêu Quân hút Thuần Dương Chi Khí, theo nhật kỳ, buổi trưa ngày mai chính là thời gian cuối cùng.

Không có chuyện gì so với việc mình biết thời gian mình chết đáng sợ bằng, Viên Chiêu Quân trong lòng cũng có chút sợ, nhưng là nàng không muốn đi hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch, nàng không muốn bởi vì mình mà phá hư tình cảm của Lý Dịch cùng Cây Dương Mai , cũng không muốn Vũ Văn Dục đau lòng.

Cả nhà đều sắc mặt cũng có chút nặng nề, Viên Chiêu Quân lại cười được.

Vũ Văn Dục nói: "Phu nhân, ngươi không thể cố chấp, ta sẽ không trách ngươi, Cây Dương Mai cùng Lý Dịch cũng đã chuẩn bị tốt, ngươi phải đi hút Thuần Dương Chi Khí."

"Dục, ta không muốn, ta đã quyết định, cũng sẽ không thay đổi, ngươi đừng khuyên ta , nếu không ta sẽ cho rằng ngươi không yêu ta." Viên Chiêu Quân lúc nói chuyện vẻ mặt phần nghiêm túc.

Nhìn nàng mặt kiên định, hắn thở dài, lôi kéo tay của nàng, hắn thật sợ nàng cứ thế mà chết đi, muốn hắn như thế nào cho phải đây!

Lý Dịch không muốn Viên Chiêu Quân hút Thuần Dương Chi Khí, nhưng ở lúc mọi người thỉnh cầu, hắn đã đáp ứng, hiện tại Viên Chiêu Quân nói gì cũng không nguyện ý hút Thuần Dương Chi Khí của hắn, hắn ngược lại có chút không cười được. Nhìn Cây Dương Mai vừa nói vừa khóc, tim của hắn liền quấn ở chung một chỗ.

Đang ở lúc mọi người bất lực, Tiêu Dao đột nhiên xuất hiện, thấy Vũ Văn Dục liền mặt tức giận, "Nhị Sư Đệ, là ngươi đem quốc khố của ta lấy đi!" Cõi đời này trừ Vũ Văn Dục sẽ không có người nào có bản lãnh, Tiêu Dao không cần suy nghĩ, cũng biết là Vũ Văn Dục trộm quốc khố của hắn.....Song...

Vũ Văn Dục mặt trấn định, cũng không phủ nhận, chỉ là nhìn mặt đằng đằng tức giận của Tiêu Dao.

Tiêu Dao càng tức giận hơn, "Nhị Sư Đệ, quốc gia ba người chúng ta mấy trăm năm qua cho tới bây giờ nước sông không đáng nước giếng, ngươi là người phạm quy củ."

"Vậy thì thế nào?" Chỉ cần thái tử phi vui vẻ, hắn chuyện gì cũng có thể làm.

"Ngươi. . . . . Đem tiền trả lại cho ta." Tiêu Dao trợn mắt nhìn, ánh mắt kia dường như muốn đem Vũ Văn Dục ăn. Hắn thật sự không hiểu tại sao sư phụ lại muốn hắn và Tam sư đệ phải giúp đỡ Nhị sư đệ, lại nói Vũ Văn Dục là người thừa kế phái Tiên Sơn, hắn là Đại Sư Huynh, tại sao không thể là người thừa kế? Tiêu Dao ở trong lòng đối với Vũ Văn Dục hận thấu xương, khổ nỗi tiên thuật của hắn không cao như Vũ Văn Dục, sư phụ muốn sư huynh kết hôn chính là muốn Nhị sư đệ kết hôn chính là muốn truyền tiên thuật tốt hơn cho hắn. Nghĩ tới những thứ này, hắn thật muốn đem Vũ Văn Dục chặt làm trăm mảnh.

"Không có." Vũ Văn Dục lạnh lùng ném ra hai chữ, tất cả đều cho người nghèo, hắn làm gì còn nhiều tiền như vậy để trả lại cho Tiêu Dao, vì vậy hắn cũng chỉ có thể cứng da đầu nói không có.

Tiêu Dao giận đến không được, chỉ vào mặt của Vũ Văn Dục, "Ta đi tìm sư phụ phân xử. Nhị Sư Đệ, ngươi thật là khinh người quá đáng."

Tiêu Dao thở phì phò, đọc câu khẩu quyết, người liền biến mất trước mặt mọi người.

——

"Sư phụ, ngươi phải cho ta làm chủ! Nhị Sư Đệ đem quốc khố của ta làm chuyện vô ích, hiện tại Bắc Tiêu Quốc không có tiền, không có biện pháp vận chuyển." Tiêu Dao đến tiên sơn cửa chỉ thấy sư phụ phong Tiên Cốc...Song..

"Dao nhi đừng nóng vội, ngươi Nhị Sư Đệ lần này đúng là không có quy củ, ta sẽ trừng phạt." Phong Tiên Cốc ngoài miệng nói như vậy, trong lòng vẫn còn lo lắng Vũ Văn Dục không qua khỏi lần cướp này.

"Vậy tiền ta làm thế nào?" Tiêu Dao nghe được Vũ Văn Dục bị phạt trong lòng liền thăng bằng rất nhiều.

"Ngươi trở về đi ! Đây là một kiếp trong đời ngươi, ngươi phải đi đối mặt, biết không?" Phong Tiên Cốc phất ống tay áo, Tiêu Dao liền bị đưa về hoàng cung Bắc Tiêu Quốc.

——

Tiêu Dao sau khi đi, mọi người lại bắt đầu lo lắng về Viên Chiêu Quân, đến buổi tối, không có người nào có thể nằm, đều ngồi ở trong đại điện thái tử, lo lắng cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân mệt nhọc, nhưng không nhắm mắt lại, nàng sợ khi nhắm mắt sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy Vũ Văn Dục. Cũng sợ không thể thấy được những người quan tâm nàng nữa.

Lúc này, nàng thật sự rất muốn gặp sư phụ, nhưng nàng không thấy, sư phụ cùng Vân Du đại sư cùng một chỗ mà rời khỏi rồi, nghĩ tới nàng cả đời này cứ như vậy kết thúc, nàng là than thở. Nàng muốn cùng Vũ Văn Dục đến già đầu bạc, nhưng nàng biết nàng nếu hút dương khí Lý Dịch, sẽ phá hư cơ hội đến già đầu bạc của Cây Dương Mai cùng Lý Dịch. Nàng không thể ích kỷ như vậy.

Lại nói nàng còn có một ý tưởng ích kỷ, chính là muốn Vũ văn Dục trong lòng lưu lại những hình ảnh tốt đẹp của nàng, nàng không muốn thương tổn hại đến hắn, cũng không muốn thương tổn tới mình.

Tất cả mọi người không ngủ cùng với nàng, nàng thì kể chuyện cho mọi người cười, cười đến cuối cùng chỉ có một mình tiếng cười của nàng.

Quả Khế cùng Cây Dương Mai đột nhiên khóc, "Tiểu thư, người đừng nói, chúng ta cười không nổi, chúng ta không muốn người chết, người không thể chết biết không?

"Ta sẽ không chết, các ngươi yên tâm đi!" Viên Chiêu Quân an ủi mọi người, thật ra thì nàng cũng không biết nàng có thể chết hay không. Nàng chỉ là muốn an ủi mọi người mà thôi.

Quả Tĩnh nghiêng đầu đi, không dám nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, hắn cũng sợ, sợ chỉ trong vài giây nàng lại trở thành một thi thể lạnh băng.

Vũ Văn Dục đau lòng như đang chảy máu, không được,hắn không thể để cho nàng chết, hắn không thể mất đi nàng, vừa nghĩ tới nàng sẽ chết, tim của hắn như muốn rỉ máu.

Nàng kéo ra nụ cười, "Các ngươi đừng có như vậy được không? Ta sẽ không chết, thật sẽ không chết, liền tính ta chết rồi, ta có thể trở về đến thế giới của ta rồi." Lời này nàng là nói cho Vũ Văn Dục nghe, bởi vì chỉ có Vũ Văn Dục biết linh hồn của nàng không thuộc về nơi này.

Vũ Văn Dục cũng nữa không khống chế được tâm tình của mình, một thanh ôm nàng, "Ta không muốn ngươi rời đi, ngươi biết không?"

"Dục, đừng như vậy, ta sẽ đau lòng, biết không?" Nàng không muốn nhìn thấy mọi người khổ sở như vậy, chẳng lẽ nàng làm sai sao? Không, nàng không sai....Song..

Vũ Văn Dục khoát tay, liền điểm huyệt đạo của nàng, xoay người đối mặt với Lý Dịch nói: "Tam Sư Đệ, chuyện này cầu xin ngươi."

Lý Dịch nhăn lại mày, nhìn về phía Cây Dương Mai, thấy ánh mắt van xin của Cây Dương Mai, hắn do dự một lát nói: "Được."

"Dục, ngươi muốn làm gì, Dục, ta không muốn hút Thuần Dương Chi Khí, ta không muốn." Nàng chết cũng không cần, nàng như vậy sẽ không vui, nàng không cần đời sau sống trong đau lòng.

Vũ Văn Dục ôm nàng, đi về phía phòng ngủ, đưa lưng về phía Lý Dịch nói: "Tam Sư Đệ, đi vào."

"Được." Lý Dịch tâm tình vô cùng nặng nề, từng bước một đi theo sau lưng Vũ Văn Dục vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chiêu Quân chết

"Dục, ngươi không thể đối với ta như vậy, ta không muốn như vậy, ta không muốn đời sau phải sống trong đau lòng." Viên Chiêu Quân nhai đi nhai lại , trong mắt tất cả đều là van xin.

Lúc này hắn như không nghe thấy, sắc mặt nghiêm túc, đem nàng đặt lên trên giường, đưa tay vuốt mặt của nàng, trong mắt tất cả đều là hình ảnh nàng, "Ngoan, nghe lời." Hắn nói xong xoay người rời khỏi....Song..

Thấy hắn phải đi, nàng vội vàng đưa tay ra kéo tay của hắn, "Dục, chớ đi, ta không muốn Thuần Dương Chi Khí, nếu như ngươi làm như vậy, nếu như ta còn sống, ta đời sau cũng sẽ không tha thứ ngươi."

Hắn quay đầu lại nhìn nàng kéo tay của mình, gương mặt không thể tưởng tượng nổi, nhìn đến nét mặt của hắn, Viên Chiêu Quân lúc này mới phát hiện ra nàng thế nhưng có thể động, nàng không phải là bị hắn điểm huyệt đạo sao?

Thời gian ngắn như vậy là có thể bỏ huyệt đạo của hắn, chuyện này chỉ có thể nói là một kỳ tích.

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, cũng không tin nổi mình có thể bỏ huyệt đạo trong thời gian ngắn như thế này, nhanh chóng từ trên giường xuống, còn theo bản năng cách xa Vũ Văn Dục mấy bước, "Dục, ngươi xem ông trời cũng đang giúp ta...ta không thể hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch, ngươi đừng buộc ta, nếu như ngươi buộc ta, ta liền. . . . . ." Nàng nhanh chóng đem chủy thủ bên hông rút ra đặt ở trên cổ của nàng, "Ngươi một lần nữa buộc ta, ta chết ngay bây giờ."

Vũ Văn Dục trong mắt chứa đựng khổ sở, hắn không muốn nàng chết, nàng làm sao lại không thể hiểu đây?" Chiêu Quân, nghe lời, để cây chủy thủ xuống, chớ làm chuyện điên rồ."

Viên Chiêu Quân nhìn hắn, lệ liền chảy xuống, "Dục, ngươi đừng buộc ta, ta cũng không muốn chết, nhưng ta có nguyên tắc của chính mình, ta yêu ngươi, ngươi hiểu không?"

Vũ Văn Dục nghe thấy lời của nàng trong lòng cũng khó chịu, hắn làm sao không thương nàng đây, hắn chính là không nhớ sự thực nàng chết mới tiếp nhận nàng hút Thuần Dương Chi Khí, hắn mặt mày vo thành một nắm, mặt khổ sở canh chừng mặt nàng, qua thật lâu, hắn lạnh nhạt nói: "Ta không buộc ngươi, ngươi chủy thủ để xuống, đến với ta." Hắn đi từng bước một gần nàng.

Nàng nhìn mặt của hắn, từng bước một hướng tới lui về phía sau.

"Viên Chiêu Quân, ngươi đúng là điên rồi, ngươi cho rằng ta muốn cho ngươi hút Thuần Dương Chi Khí sao? Ngươi chết, chính là thật có lỗi với những người quan tâm ngươi."

Viên Chiêu Quân lệ rơi đầy mặt, lúc này Cây Dương Mai cùng Quả Khế, Quả Tĩnh cũng tiến vào, mấy người thấy chủy thủ trong tay Viên Chiêu Quân kề sát vào da, lòng cũng như lửa đốt.

"Tiểu thư, ngươi đừng làm chuyện điên rồ." Cây Dương Mai cùng Quả Khế khóc nói.

"Sư muội, người cái này là đang làm gì? Mau thả hạ chủy thủ, Vũ Văn Dục làm như vậy cũng vì bất đắc dĩ, chúng ta không có người nào muốn nhìn đến ngươi chết." Quả Tĩnh lạnh mặt nói.

"Nhưng ta không muốn làm chuyện này, các ngươi đừng ép ta được không? Ta sẽ sống thật khỏe, thật sẽ không chết, sư phụ nói có thể là giả đây? Ta có Dục là đủ rồi, thời gian này ta rất vui vẻ, rất hạnh phúc, ta không muốn phá hư nó. Coi như hiện tại chết rồi, ta cũng thỏa mãn, các ngươi hiểu chưa?" Viên Chiêu Quân nói xong, khóc to hơn, lệ không ngừng chảy. Không biết làm sao, nàng khóc đến toàn thân không có hơi sức, nàng bất tri bất giác chủy thủ buông xuống, tiếp cả người gục đi xuống.

Mọi người cả kinh, đều chạy tới đỡ.

Vũ Văn Dục động tác cực nhanh, chỉ trong nháy mắt liền đem Viên Chiêu Quân ôm vào trong ngực....Song..lequydon...

Viên Chiêu Quân nhìn gương mặt to của Vũ Văn Dục, không còn hơi sức nói: "Dục, đừng ép ta làm chuyện không muốn làm được không? Ta yêu ngươi, ngươi hiểu chưa?" Ý nghĩ của nàng rất đơn giản, cho dù chết, nàng cũng muốn hắn nhớ được vẻ đẹp của nàng, nàng không muốn bởi vì chuyện hút Thuần Dương Chi Khí, tương lai đem tình cảm của hai người cũng phai mờ.

"Ta cũng yêu ngươi." Vũ Văn Dục nói qua ôm nàng đi tới bên giường.

Viên Chiêu Quân giơ tay lên gắt gao lôi kéo tay của hắn, "Ta. . . . . Ta. . . . . ." Nàng rõ ràng ý thức được linh hồn của nàng đang cùng thân thể của nàng thoát khỏi, nàng không muốn rời đi, nhưng nàng không khống chế được.

Nàng lời còn chưa nói hết, linh hồn của nàng liền bay ra trong cơ thể nàng, nàng mặt hoảng sợ, nàng nhìn thân thể của mình trong ngực Vũ Văn Dục.

Thân thể của nàng đột nhiên liền thay đổi trở nên lạnh lẽo, không có nửa điểm nhiệt độ, không có nhịp tim, không còn hơi thở, Viên Chiêu Quân chết rồi.

Vũ Văn Dục thấy thế, lệ một cái liền từ trong mắt chảy ra, "A! Không, ngươi không thể chết, Viên Chiêu Quân ngươi sống lại cho ta."

Viên Chiêu Quân rất muốn đi trở về bên trong thân thể không thuộc về nàng này, nàng muốn sống, nàng muốn nói Vũ Văn Dục đừng khóc. Nhưng nàng không đi vào được thân thể của mình, nàng nhìn Vũ Văn Dục đau lòng, lòng của nàng cũng đặc biệt đau, nàng kêu lên: "Dục, ngươi đừng đau lòng, Dục, ta yêu ngươi."

Đang lúc này, một vệt kim quang chiếu vào trên linh hồn Viên Chiêu Quân, nàng cảm thấy có một cỗ cường đại lực lôi kéo nàng rời đi. Nàng quýnh lên, quát to một tiếng: "Dục, ta yêu ngươi, ngươi đừng đau lòng. . . . . ." Nàng lời còn chưa nói hết, liền bị cỗ lực lượng kia hút vào.

Chỉ có Vũ Văn Dục rõ ràng nghe được Viên Chiêu Quân lúc đi nói, hắn quay đầu lại, tìm kiếm khắp nơi, "Chiêu Quân, ngươi đừng đi, lão bà, ngươi đang ở đâu? Ngươi đừng đi."

Mọi người nhìn Vũ Văn Dục như phát điên hướng về phía trong không khí gọi, mọi người đều là cả kinh, Lý Dịch thấy thế, nói: "Nhị Sư Huynh, Viên cô nương đi, ngươi đừng như vậy, sẽ tổn hại sức khoẻ ."

Vũ Văn dục là người luôn tỉnh táo, nhưng là bây giờ hắn không thể tỉnh táo, phu nhân của hắn chết rồi, muốn hắn làm sao có thể tiếp nhận đây, không phải nói ngày mai mới đến thời gian sao? Tại sao kế hoạch của hắn không kịp thực hiện đây?

Nước mắt hắn dường như đã cạn, hắn không hề rơi lệ nữa, hắn mặt sáng, ôm thi thể Viên Chiêu Quân ra khỏi phòng.

Quả Tĩnh nhìn Vũ Văn Dục như vậy, trong lòng thầm kêu tình huống không ổn, vội vàng ngăn cản, "Nhị Sư Huynh, ngươi phải bớt đau buồn đi! Viên cô nương không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi ."

Vũ Văn Dục không để ý tới bất luận kẻ nào, ôm thi thể Viên Chiêu Quân tiếp tục ra khỏi phòng, đến đại điện thì Lý Dịch đã ngăn ở trước mặt của hắn, "Sư huynh, ngươi đừng vội, ta thay Viên Chiêu Quân bói một quẻ."

Nghe lời này, Vũ Văn Dục dừng bước, đem thi thể Viên Chiêu Quân đặt ở trên ghế, lẳng lặng nhìn Lý Dịch gieo quẻ.

Lý Dịch nhìn quái tượng, gương mặt không thể tưởng tượng nổi, "Thế nào lại là sinh quẻ? Viên cô nương đã chết, nên quẻ chết mới đúng!"

Mọi người đều là cả kinh, Vũ Văn Dục liền vội vàng hỏi: "Còn có gì xảy ra?"

"Quái tượng chỉ cho thấy là quẻ sống, những thứ khác coi không ra, Viên cô nương đến tột cùng là người phương nào, tại sao lại không coi là ra kiếp trước của nàng cùng tương lai?" Lý Dịch vô cùng nghi hoặc, hắn xem bói bình thường cũng sẽ tính được số mạng kiếp trước và tương lai, vì sao hắn không coi ra kiếp trước của Viên Chiêu Quân, cũng không tính ra kiếp sau của nàng, chẳng lẽ là hắn bói quẻ có vấn đề?

Vũ Văn Dục cau mày, suy nghĩ thật lâu, nói: "Chẳng lẽ Chiêu Quân thật trở về thế giới của mình rồi hả ?" Hắn nghĩ , trong miệng đọc một câu khẩu quyết, hắn đột nhiên mất bóng ở thái tử điện, một giây kế tiếp người đã đến tiên sơn.

Hắn tiến vào tiên sơn, trực tiếp tìm được phong Tiên Cốc, "Sư phụ, Tam Sư Đệ nói Viên Chiêu Quân là quẻ, sống nhưng nàng rõ ràng chết? Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Dục nhi, ngươi đã đến rồi? Có thể nhìn đến ngươi tới, vi sư an tâm." Vũ Văn Dục sẽ có thể hôn mê mười năm, nơi nào biết hắn như thế này mà tỉnh táo tới tìm hắn, điều này đã nói rõ Dục nhi đã đi ra khỏi nạn kiếp này.

"Sư phụ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi nói mau!" Vũ Văn Dục trước kia rất bình tĩnh, chính là một ngày cũng nói không hơn mấy câu nói, lần này lập tức hỏi nhiều như vậy, phong Tiên Cốc cũng có chút không quen.

"Viên cô nương không thuộc về thế giới này của chúng ta, nàng lý nên trở lại thế giới của nàng." Phong Tiên Cốc cười nói.

"Thế giới của nàng, chính là hiện đại thế kỷ hai mươi mốt mà nàng nói?" Vũ Văn Dục cau mày.

"Đúng." Phong Tiên Cốc nghe được là Viên Chiêu Quân nói cho Dục nhi nói chuyện thế giới của nàng, không khỏi có chút cảm kích Viên Chiêu Quân đối với mình đồ nhi thẳng thắn, nếu không Dục nhi sẽ không qua khỏi kiếp nạn .

Vũ Văn Dục trầm mặc một hồi nói: "Ta muốn đi thế giới của nàng."

"Vạn lần không được, ngươi đi sẽ tan thành mây khói." Phong Tiên Cốc nghiêm mặt nói.

"Ta muốn đi tìm nàng." Hắn không thể không có nàng, hắn nhất định phải tìm được nàng, cho dù chết, hắn cũng muốn thử một lần....Song..lequydon...

"Không được, ngươi căn bản thì không thể đi thế giới của nàng." Phong Tiên Cốc thở dài, nói: "Dục nhi, ngươi nghe sư phụ nói, ngươi và Viên cô nương duyên phận vốn nên đến đây là kết thúc, nếu nói là sau này có thể ở cùng một chỗ hay không, cần phải xem tạo hóa của các ngươi đã."

Vũ Văn Dục cúi đầu trầm tư thật lâu, nói: "Ý của sư phụ nói là nàng sẽ lần nữa đi tới bên cạnh ta?"

"Nàng nhất định sẽ trở lại." Chỉ là quen biết nhau cực kỳ khó khăn. Phong Tiên Cốc ở trong lòng thở dài, ngay cả hắn cũng không tính ra tương lai của Viên Chiêu Quân, dù là trở lại cái thế giới này, bọn họ cũng không nhất định có thể biết đối phương.

"Cái này đủ rồi." Vũ Văn Dục lại nói: "Sư phụ có thể biết nàng lúc nào thì trở lại sao?"

"Không biết." Phong Tiên Cốc cũng muốn trợ giúp Vũ Văn Dục, nhưng việc này hắn cũng bất lực.

"Tạ ơn sư phụ." Vũ Văn Dục nói xong đọc một câu khẩu quyết lại trở về thái tử điện.

Tất cả mọi người khẩn trương nhìn Vũ Văn Dục, ánh mắt của Cây Dương Mai và Qủa Khế đều đã sưng húp, Quả Tĩnh gương mặt khổ sở, không nói lời nào cũng không cười.

"Sư phụ nói gì?" Lý Dịch hỏi.

"Nàng trở về thế giới của nàng rồi. Nàng sẽ trở về." Vũ Văn Dục sau khi nói xong câu đó, ôm lấy thi thể Viên Chiêu Quân đi về phía sau núi điện nthais tử.

Những lời này khiến cho mọi người trong lòng cũng dâng lên hi vọng.

Vũ Văn Dục đem thi thể Viên Chiêu Quân đặt ở phía trên khối băng ngàn năm lớn trong hang động sau núi, sư phụ nói sẽ trở về, có lẽ nàng sẽ lần nữa trở lại trên thân thể này đây? Vì vậy hắn muốn bảo vệ thân thể nàng thật tốt.

Quả Tĩnh biết ý tứ của Vũ Văn Dục, vì vậy hắn ở lại thái tử điện không đi.

Lý Dịch bởi vì chuyện Lý Nam quốc hữu, ở nửa tháng sau, Cây Dương Mai theo Lý Dịch trở lại Lý Nam hoàng cung.

Quả Khế ở lại thái tử điện, nàng mỗi ngày sẽ đi lau thân thể Viên Chiêu Quân, có lúc còn hướng về phía thi thể lạnh băng khóc thút thít, nàng thật sợ tiểu thư cứ như vậy đi, cũng nữa không về được nữa.

Vũ Văn Dục mỗi ngày trải qua giống như cuộc sống trước đây, đến tột cùng với y học, võ học, văn học....Song..lequydon...

Linh hồn Viên Chiêu Quân bị lực lượng cường đại hút vào, tiếp trước mắt chính là đưa tay không thấy được năm ngón vì sương mù dày đặc, nàng lòng có chút sợ, nàng không phải xuống âm phủ chứ!

Đang suy nghĩ, một âm thanh sau lưng nàng vang lên, "Viên Chiêu Quân, ngươi tuổi thọ chưa hết, không nên tới đây."

Viên Chiêu Quân quay đầu lại, tất cả trước mắt trở nên rõ ràng, nhìn nam tử ngồi ở chánh điện, nàng không khỏi nhăn mày lại, "Ngươi là ai? Ta đây là ở nơi nào?"

"Đây là điện diêm vương." Nam tử sắc mặt lạnh lẽo, âm thanh nghe có chút giống như âm thanh của Qủa Khế, làm cho người ta một loại cảm giác âm sâm sâm.

Nhìn nam tử chỉ có chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ dung mạo rất đẹp trai, Viên Chiêu Quân cau mày hỏi: "Vậy ngươi là Diêm Vương?"

"Chính thế." Diêm Vương mặt lạnh trả lời.

Nhìn mặt, Viên Chiêu Quân vô cùng không thoải mái, nhìn hắn như trống rỗng nàng lại không nợ hắn cái gì, lạnh như thế làm gì, nàng trừng mắt nhìn Diêm Vương, "Ngươi đã nói ta không nên tới nơi này, vậy ngươi lại đem ta đến đây làm gì? Ngươi là nhàn rỗi không chuyện gì làm sao?"

Diêm Vương không khỏi nhăn mày lại, "Ngươi vốn là người ta không nên trông nom, đi tới nơi này, chỉ là vì loại bỏ mọi trí nhớ ngươi không nên có."

"Cái gì trí nhớ ta không nên có?" Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút nói: "Như vậy đi, những thứ khiến ta vui sướng thì giữ lại, không sung sướng liền rửa đi đi!"

"Đây không phải là chợ bán thức ăn, không thể cò kè mặc cả, ngươi ở nước đông Vũ làm chuyện tốt, cứu tánh mạng nhiều người, hiện tại ta sẽ đem một nửa linh hồn kia trả lại cho ngươi." Diêm Vương nói xong, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một quang cầu, trong quang cầu có một linh hồn, lại là bộ dạng Viên Chiêu Quân. ....Song..

Viên Chiêu Quân đang nghi ngờ, chỉ thấy Diêm Vương thủ chỉ bắn ra, linh hồn liền cùng với nàng trùng hợp lại với nhau, tiếp nàng cảm thấy thân thể mình hình như không giống nhau, giống như có một cổ năng lượng tràn đầy thân thể của nàng. Linh hồn đó cũng không có trí nhớ, cùng nàng chồng vào nhau, đối với nàng không có gì tổn thương, cũng có trí nhớ nàng không nên có trong đầu nàng.

Diêm Vương Thủ chỉ lại bắn ra, chỉ thấy một vật tiến vào đầu của nàng, tiếp trí nhớ nàng ở cổ đại toàn bộ biến mất.

Viên Chiêu Quân có chút nhức đầu, ôm đầu nói: "Ngươi đã làm cái gì đối với ta? Ta không muốn mất trí nhớ."

"Đây không phải là ngươi có thể lựa chọn. Trở về đi thôi!" Diêm Vương vung tay lên, linh hồn của nàng liền trở về thân thể hiện đại của nàng.

Trong phòng bệnh, Viên Chiêu Quân đột nhiên ngồi dậy.

"Chiêu Quân, ngươi đã tỉnh, ngươi cuối cùng là tỉnh, ngươi đã ngất xỉu nửa năm rồi, ta còn tưởng rằng ngươi chỉ có thể cả đời làm người thực vật." Tiếng khóc của bạn tốt Yến tử vang lên.

Viên Chiêu Quân nhớ chuyện nàng gặp qua Diêm vương, cũng không nhớ mình bị rửa đi một phần trí nhớ, ở trong trí nhớ của nàng là nàng giải phẫu bộ ngực lớn, dùng thuốc tê xong, nàng đã đến diêm vương điện, Diêm Vương nói nàng nên trở về thế giới, nàng liền tỉnh. Chuyện nàng xuyên qua cổ đại đều không nhớ tới.

Nàng vỗ vỗ còn có chút đau đầu, nhìn mặt của bạn tốt, "Yến tử, ngươi nói ta choáng mê nửa năm? Vậy ta phẫu thuật thành công sao?" Nàng một lòng liền muốn nàng bộ ngực lớn, nói xong cúi đầu nhìn qua nhìn ngực của mình, thấy giống như trước đây, nàng mặt mày nhăn thành một đoàn, "Xong rồi xong rồi, ta ngay cả sau khi giải phẫu bộ ngực lớn cũng nhỏ như vậy, đời này ta không ai thèm lấy rồi."

"Không ai thèm lấy cũng đừng gả, ta nuôi dưỡng ngươi." Yến tử lần này là bị dọa phát sợ, Viên Chiêu Quân là bạn tốt nhất, nàng không có người thân, nửa năm qua này đều là nàng đang chăm sóc.

"Thật?" Viên Chiêu Quân mặt hồ nghi, thấy Yến tử gật đầu, cười nói: "Ta thật sự có ngực lớn? Như thế nào lại nhỏ như vậy đây?" Nàng nói qua đưa tay tại trên ngực chính mình bóp một cái, chính là một cái bánh bao nhỏ.

"Ngươi làm gì có bộ ngực lớn rồi, ngươi đánh thuốc mê liền hôn mê bất tỉnh, thầy thuốc thấy chuyện không ổn không dám giải phẫu ngực cho ngươi. Cái người này nằm một cái chính là nửa năm, ta còn tưởng rằng cái người này đời cũng nữa không tỉnh lại." Yến tử nói xong, lại khóc nữa.

"A! Ngươi tại sao lại khóc, ta không chết, không phải thật tốt sao?" Viên Chiêu Quân ha ha cười: "Yến tử, ngươi nhìn bộ dạng hiện tại của ta, thật không có người lấy ta đấy, ta không bằng hay là đi phong một cái ngực đi!"

"Ngươi cũng đừng nghĩ, lần trước suýt chút nữa thì mệnh của ngươi tiêu, ngươi còn không có lấy được gì, tiền của ngươi cũng xài hết, ta cũng sẽ không vay tiền đưa cho ngươi, ngươi làm bộ ngực lớn sẽ không có lối thoát." Này choáng nha, không hù dọa nàng thì sao nàng từ bỏ ý định đó!

Thấy Yến Tử mặt có vẻ tức giận, Viên Chiêu Quân cũng không dám nói chuyện bộ ngực lớn, cười hắc hắc lôi kéo tay Yến tử nói: " Yến Tử của chúng ta tốt nhất, đừng nóng giận, ta không làm bộ ngực lớn là được." Thật ra thì tĩnh tâm lai suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy đáng sợ, nàng nửa năm nay đã trở thành người thực vật rồi..

Thầy thuốc kiểm tra, lấy được kết quả là nàng khôi phục được rất tốt, có thể xuất viện. Đây quả là một kỳ tích của y học.....Song..

Phòng ốc mà Viên Chiêu Quân mướn lúc trước cũng bỏ, đồ của nàng đều bị Yến Tử dọn qua nhà nàng, sau khi xuất viện nàng trực tiếp đi qua nhà Yến Tử.

Nàng bây giờ là một ít cũng nhớ không nổi chuyện tình mình xuyên qua thời không, chỉ là nàng cảm giác là lạ, giống như mất điều gì đó? Chẳng lẽ là nửa năm nàng làm người thực lại mất đi trí nhớ nửa năm, nàng vỗ vỗ đầu, cười đi theo Yến tử vào nhà.

Cùng Yến tử vừa vào nhà, trong phòng khách có hai người đàn ông này, một là chồng của Yến Tử - Từ Đạt, một người đàn ông khác mà Viên Chiêu Quân chưa từng thấy qua, tên đàn ông kia dáng dấp cực kỳ đẹp đẽ, so với chồng Yến tử đẹp trai hơn nhiều , cùng Viên Chiêu Quân nhìn thẳng vào mắt, hắn còn hướng về phía nàng dịu dàng cười một tiếng.

"Chiêu Quân, ngươi nhanh ngồi đi." Yến tử nói qua đối với chồng mình gọi: "Chồng, giúp Chiêu Quân mang đồ vật lên lầu."

"Được." Từ Đạt cười ha hả nhận lấy vật trong tay Viên Chiêu Quân cùng Yến tử liền mang lên lầu

Viên Chiêu Quân ngồi xuống, Yến Tử nhìn người đàn ông đẹp trai nói: "Tuấn Hiên, đến đây lúc nào."

Người đàn ông tên gọi Tuấn Hiên vẻ mặt hòa nhã, nói: "Vừa tới không lâu." Nhìn hắn hướng về Viên Chiêu Quân nói: "Vị này là. . . . . ."

"Đây là bạn tốt Viên Chiêu Quân của ta." Yến Tử quay đầu lại đối với Viên Chiêu Quân nói: "Đây là Từ Đạt, em trai của Trầm Tuấn Hiên."

"Chào." Trầm Tuấn Hiên chủ động chào hỏi, nhìn ánh mắt của Viên Chiêu Quân có chút không giống.

"Chào" Viên Chiêu Quân trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, nhìn mặt của Trầm Tuấn Hiên, Viên Chiêu Quân trong đầu của đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mặt đồ cổ trang, hắn bộ dạng cùng Trầm Tuấn Hiên rất giống.

"Chẳng lẽ ta đã thấy hắn?" Viên Chiêu Quân nho nhỏ nói thầm.

Trầm Tuấn Hiên nhìn Viên Chiêu Quân, mắt cũng không rời đi, cô gái này rất đặc biệt, tuy nói mặc T shirt quần jean bình thường, nhưng mặc đều rất tốt. Cô gái này nhìn có chút trung tính, nhưng ngũ quan cực tốt, da cũng tốt, chỉ là vóc dáng người nhỏ, hơn nữa lại một đầu tóc ngắn, nhìn thật đẹp trai, nhìn tựa như một tên nhóc vậy.

Thanh âm cũng có chút trung tính, Trầm Tuấn Hiên không hiểu mình tại sao lại đối với cô gái này có cảm tình, cười nói: "Viên tiểu thư có muốn nhận chức vụ cao hơn không, Thẩm thị của chúng tôi đang muốn tuyển người, không biết Viên tiểu thư có hứng thú vào Thẩm thị làm việc hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Xuyên việt về cổ đại

Yến tử vừa nghe, có thể nói là mừng rỡ, cười nói: "Tuấn Hiên, Chiêu Quân thật có thể vào Thẩm thị làm việc sao? Trước đây cô ấy ngã bệnh, nửa năm không có công tác, công việc trước cũng mất rồi, nếu có thể vào Thẩm thị thì tốt quá rồi."

"Nếu Viên tiểu thư nguyện ý đi vào Thẩm thị thì có thể đi phỏng vấn." Trầm Tuấn Hiên cười nói, hắn tự nhiên biết đánh điểm, muốn cấp dưới của hắn thuê nàng làm phụ tá cho hắn.

"Cám ơn Trầm Công Tử." Viên Chiêu Quân cười nói: "Yến tử, vị Trầm công tử là gì trong Thẩm thi? Còn có Thẩm thị là tập đoàn lớn nhất trong thành phố ta đó sao?"

"Là tập đoàn Thẩm thị, Tuấn Hiên là người thừa kế tương lai của Thẩm thị. Chiêu Quân nếu như cậu có thể làm công việc ở Thẩm thị cũng quá tốt lắm." Yến tử thấy Trầm Tuấn Hiên đối với mình bạn bè tốt giống như có ý tứ, trong lòng suy nghĩ, Chiêu Quân nếu có thể cùng Tuấn Hiên thì tốt quá....Song..

Viên Chiêu Quân nhìn mặt của Trầm Tuấn Hiên, cười nói: "Trầm công tử đừng nói đùa ! Ta trước kia chỉ là làm thiết kế ở công ty nhỏ, thực lực như vậy có thể vào Thẩm thị sao?"

"Có thể, dĩ nhiên có thể." Trầm Tuấn Hiên cười nói.

Trầm Tuấn Hiên ở lại ăn cơm xong rồi rời đi, lúc rời đi còn hướng Yến Tử muốn số điện thoại của Viên Chiêu Quân.

Điện thoại di động là Yến tử mua cho Viên Chiêu Quân, nhìn Trầm Tuấn Hiên anh tuấn rời đi, Viên Chiêu Quân như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ mình có số đào hoa?

Ngày thứ hai, Yến Tử như Lão Mụ Tử, "Chiêu Quân thân thể của cậu không có sao chứ! Nếu không thoải mái cũng đừng vội vã đi phỏng vấn, Tuấn Hiên nói nếu cậu muốn đi làm, cậu lúc nào cũng có thể đi được, cũng không gấp một hai ngày đâu ."

"Tớ không sao, cậu xem này." Viên Chiêu Quân cười ở trước mặt Yến Tử quay một vòng, trong lòng rất cảm kích người bạn này, nếu không phải Yến tử, nàng ở bệnh viện nửa năm này chỉ sợ cũng không ai quan tâm nàng, có lẽ căn bản cũng không có nàng bây giờ.

"Nếu như vậy, ăn chút đồ rồi hãy đi Thẩm thị nộp đơn!" Yến tử cười nói, sau đó lôi kéo Viên Chiêu Quân đi tới phòng ăn, "Chiêu Quân cậu mới xuất viện, ăn nhẹ một chút tốt hơn."

Nhìn cháo trắng cùng rau cải trước mắt, Viên Chiêu Quân rất cảm động, nhưng bụng của nàng lại muốn ăn nhiều càng tốt, nàng rất muốn ăn thịt, không biết làm sao, tối ngày hôm qua nàng lại muốn ăn thịt, cũng bởi vì Yến Tử không ngừng gắp rau cải cho nàng, nàng mới ngượng ngùng gắp thịt ăn. Nhưng đến nửa đêm, nàng liền đói bụng đến phải hoảng hốt, thật vất vả mới ngủ lại được.

Sáng sớm nàng lại bị cho ăn đồ thanh đạm, nàng thật sự là không chịu nổi, ngồi xuống ăn chén cháo trắng, buông chén đũa xuống nói: "Tớ đi phỏng vấn đây, Yến Tử cậu vất vả rồi."

"Cùng ta còn khách khí làm gì, chúng ta từ nhỏ đều lớn lên như chị em." Yến Tử cười cầm chén đũa đi vào phòng bếp rửa sạch. Yến Tử đối với cuộc sống cô bây giờ rất hài lòng, cô mở ra một tiệm bán quần áo, thuê hai người trông tiệm. Cô bình thường ở trong tiệm chỉ ngây ngô mấy giờ, mỗi ngày sẽ thay chồng làm bữa ăn tối. Trước kia cô cũng cùng bố chồng mẹ chồng ở trong biệt thự, vợ chồng bọn họ có thể dùng rất nhiều biện pháp mới mang ra ngoài để có thế giới dành cho hai người, nếu không Viên Chiêu Quân sao có thể ở lại nhà cô được. .

Viên Chiêu Quân vừa ra khỏi cửa, liền lấy trên người 100 đồng tiền đi mua chút thịt để ăn.

Kết quả không cần phải nói cũng thông qua, an bài chức vị cũng không phải là nàng am hiểu thiết kế công việc, mà là muốn nàng phụ tá phó tổng Trầm Tuấn Hiên. Đối mặt công việc như vậy, Viên Chiêu Quân mặc dù rất không hài lòng, nhưng nàng hiện tại cần gấp một phần công tác, vì vậy đã chấp nhận.

Trầm Tuấn Hiên đối với Viên Chiêu Quân rất tốt, hắn cũng nói không ra là vì cái gì, chính là nhìn cô ấy tựa như đã biết rất lâu rồi, hình như không có bất kỳ lý do, hắn chính là muốn cùng cô ở chung một chỗ, muốn cùng cô yêu và kết hôn.

Viên Chiêu Quân trước đã có công việc, liền tự mình đi tìm một phòng trọ nhỏ. Ngày dọn nhà Trầm Tuấn Hiên cố ý đến giúp đỡ....Song..

Trầm Tuấn Hiên tùy thời đều là mặt nụ cười ôn nhu, Viên Chiêu Quân nhìn nụ cười của hắn thì có một loại cảm giác quen thuộc không nói ra được.

Thu dọn đồ đạc xong, Viên Chiêu Quân mua chút món ăn cùng Yến tử và Trầm Tuấn Hiên ăn cơm, trên đường Yến Tử nói có chuyện rời đi, bên trong phòng trọ cũng chỉ có hai người Viên Chiêu Quân cùng Trầm Tuấn Hiên.

Mới vừa ăn cơm xong, có người liền gõ cửa, mở cửa, là một bó hoa , "Là Viên Chiêu Quân tiểu thư sao?"

"Vâng" Viên Chiêu Quân nhìn một bó to hoa trong tay người kia , trong lòng nghi ngờ.

"Xin ký nhận!" Người giao nhận nở nụ cười tươi.

"Được." Viên Chiêu Quân cũng không có suy nghĩ nhiều, ký tên, nhận hoa.

"Người nào đưa đây? Chẳng lẽ là Yến Tử sao? Hôm nay cũng không phải là cái gì đáng được kỷ niệm ngày kỉ niệm gì." Chiêu Quân lẩm bẩm, ôm bó hoa đến phòng khách.

Trầm Tuấn Hiên mặt nụ cười, nói: "Không phải Yến tử, là ta đưa." Thấy nàng đem hoa tùy ý đặt ở trên khay trà, hắn cầm lấy hoa, mặt khẩn trương đứng ở trước mặt nàng, đột nhiên một gối quỳ xuống, nói: "Chúng ta hay quen nhau đi!"

Viên Chiêu Quân sợ hết hồn, nhân vật quan trọng này muốn quen nhau mà cũng phải quỳ xuống sao? Cũng không phải là cầu hôn. Ở trong trí nhớ Viên Chiêu Quân, nàng chính là bị đối tượng cười nhạo, không có người nói thích nàng, không có người nói qua muốn cùng nàng lui tới, thật là nhiều người đều giễu cợt nàng như đợt xem mắt, nói nàng Bất Nam Bất Nữ, nói nàng là nam nhân hoặc nhân yêu.

Hôm nay đột nhiên có người muốn cùng nàng quen nhau, hơn nữa còn là người thừa kế Thẩm thị, cứ như vậy quỳ gối trước mặt nàng, này muốn nàng làm sao không cảm động, nàng run tay nhận lấy hoa hồng trong tay Trầm Tuấn Hiên, cười nói: "Sẽ không hối hận chứ!"

Thấy nàng nhận lấy hoa, hắn mặt nụ cười vui vẻ, giống như đã làm tốt một việc mà hắn dự định, nội tâm của hắn kích động không thôi.

"Anh sẽ không hối hận, từ hôm nay trở đi, em chính là bạn gái của anh." Hắn nhất kích động cúi đầu hôn trán nàng.

Nàng tâm quýnh lên, nhanh chóng tránh ra, nhìn vẻ mặt hắn lúng túng thất bại, nàng bộ mặt mất tự nhiên cười nói: "Đúng. . . . . Thật xin lỗi, ta. . . . . Không có chuẩn bị tâm lý." Nàng không biết nàng là tại sao muốn tránh ra, nàng rõ ràng là cảm động, trong lòng lại không có cảm giác của yêu thích.

Trầm Tuấn Hiên thái độ có chút không tự nhiên, nhưng vẫn là mặt dịu dàng cười nói: "Là anh quá nóng lòng, không có hù dọa em chứ"

"Không có, không có." Viên Chiêu Quân xin lỗi nhìn hắn khuôn mặt tươi cười, hắn thật rất tuấn tú, nàng chưa từng gặp qua chàng trai nào đẹp như vậy, so Đại Minh Tinh trên TV còn phải đẹp trai.

Vì quá lúng túng, Trầm Tuấn Hiên nói có chuyện muốn rời đi, nàng đưa hắn xuống lầu, đến chỗ hắn để xe, hắn lên xe trước cười nói: "Chiêu Quân, em là bạn gái của anh, có chuyện gì thì nói cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết."

"Ừ, được." Viên Chiêu Quân cười đồng ý, không biết vì sao sao vừa nghĩ tới nàng là bạn gái của hắn, trong lòng liền vô cớ có chút không thoải mái, cảm giác tựa như lạ là.

Nàng không nhớ rõ chuyện nàng xuyên qua đến nước đông Vũ, nếu không nàng nhất định sẽ kinh ngạc Trầm Tuấn Hiên cùng sư huynh Quả Tĩnh giống nhau như đúc.

———

Quả Tĩnh một người ở động Dược Sơn, nhìn thi thể nằm im mà hắn như đang rỉ máu. Kéo tay người rên giường lạnh lẽo, hắn lẩm bẩm nói: "Sư muội, làm sao ngươi nói đi là đi đây? Ngươi không phải là nói ngươi sẽ không chết sao? Vũ Văn Dục nói ngươi sẽ trở về, ngươi đến tột cùng lúc nào thì trở lại! Đều đã qua hai tháng, tất cả mọi người rất nhớ ngươi."

Lúc này từ bên ngoài một người tiến vào, hắn một thân áo bào màu tím, chậm rãi đi tới sau lưng Quả Tĩnh, hắn một câu nói cũng không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn nữ nhân lạnh lẽo trên giường.

Quả Tĩnh quay đầu nhìn Vũ Văn Dục, thật ra thì hắn biết mỗi ngày Vũ Văn Dục trong lúc mặt trời lặn sau đều sẽ tới sơn động đến xem sư muội, hắn ngồi xuống cho đến khi tới canh ba, có lúc còn có thể ngồi đến khi trời sáng mới rời khỏi.

Vũ Văn Dục cả người xem ra không hề tuấn mỹ như trước nữa, râu ria dài cũng không cạo, cả ngày phải đi nghiên cứu những thứ võ học y học kia, vì chính là để cho mình không dừng lại. Hắn sợ hắn dừng lại sẽ bởi vì nhớ nhung mà điên mất, hắn sợ hắn đợi không được nàng trở lại bên cạnh hắn mà phát điên lên. Hắn muốn chờ nàng trở lại, cho dù là mười năm, hai mươi năm, hoặc là cả đời, hắn cũng có chờ nàng trở lại bên cạnh hắn.

Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục không có nói chuyện, Quả Tĩnh đi ra sơn động, trong sơn động chỉ còn lại Vũ Văn Dục....Song..

Hắn ngồi ở bên cạnh băng đá, nhìn người trên giường, "Chiêu Quân, ngươi tại sao cũng không nghe lời đây? Tại sao không hút Thuần Dương Chi Khí đây? Ngươi không ở đây, ta làm thế nào? Ngươi trở lại thế giới của ngươi, ngươi còn nhớ ta không? Ngươi nhất định phải trở lại biết không? Mặc kệ ngươi biến thành hình dáng gì, ta nhất định sẽ nhận được ngươi." Trong lúc vô tình, trong hốc mắt của hắn tất cả đều là nước mắt.

"Hôm nay, ta lại đi tìm sư phụ, sư phụ nói chuyện tình có biến, ta có thể dẫn ngươi trở lại, cho nên, ngươi nhất định phải chờ ta dẫn ngươi trở lại biết không?" Vũ Văn Dục tiếp đó lại nói thật là nhiều lời nói, nói hắn và Viên Chiêu Quân đi chung với nhau từng ly từng tý, nói hắn nhớ nhung. Nói hắn chuyến đi này có thể sẽ không tỉnh lại nữa.

Vũ Văn Dục lần ngồi xuống này là cả đêm, đến sáng ngày thứ hai, hắn lưu lại một lá thư, mong mọi người chăm sóc tốt cho thân thể Chiêu Quân, hắn đi ngay tiên sơn.

Phong Tiên Cốc tu luyện trong mật thất tiên sơn, Phong Tiên Cốc thở dài, "Dục, ngươi thật quyết định chứ?" Thật ra thì Phong Tiên Cốc cũng là đang bốc lên hiểm, hắn đưa Vũ Văn Dục mang Viên Chiêu Quân trở lại, cũng là có lòng riêng .

"Ừ, ta đã quyết định." Hắn không sợ hồn bay phách tán, hắn chỉ muốn nàng có thể ở bên cạnh hắn.

Phong Tiên Cốc mặt nghiêm túc, "Dục nhi, vi sư làm phép để cho ngươi mang Viên Chiêu Quân trở lại cũng là một quyết định nghịch thiên, nếu trung gian xuất hiện bất kỳ điều gì không may , linh hồn của ngươi coi như trở lại, ngươi cũng không thể tỉnh lại."

"Sư phụ, đồ nhi đã biết, ngài làm phép đi!" Vũ Văn Dục ánh mắt kiên định, hắn đã định cũng sẽ không thay đổi.

Phong Tiên Cốc lấy ra từ trong một chiếc hộp tinh xảo một sợi dây chuyền trực tiếp đeo vào trên cổ của Vũ Văn Dục, "Vật này sẽ dẫn dắt ngươi tìm được Viên Chiêu Quân, sau khi ngươi nhìn thấy Viên Chiêu Quân chỉ cần đeo thứ này vào trên cổ của nàng, sau đó ngươi kéo tay của nàng, nàng sẽ từ thế giới của nàng đi tới thế giới chúng ta."

"Được." Vũ Văn Dục vẻ mặt thành thật gật đầu.

Phong Tiên Cốc bắt đầu làm phép, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy linh hồn Vũ Văn Dục rời đi thân thể của hắn, sau đó hắn cùng sợi dây chuyền biến mất khỏi thời đại này

——

Hai tháng tới nay, Viên Chiêu Quân cùng Trầm Tuấn Hiên tình cảm phát triển vững vàng, hai người nhiều nhất chính là nắm tay, chuyện khác cũng không có làm, vì vậy Viên Chiêu Quân mỗi lần cũng sẽ biết rằng mình không muốn cùng Tuấn Hiên thân cận.

Hôm nay, Trầm Tuấn Hiên theo thường ngày lái xe đưa Viên Chiêu Quân trở về phòng trọ.

Trên xe, Trầm Tuấn Hiên nói: "Chiêu Quân, ngày mai trên Thượng Ảnh có một bộ phim mới, vé anh đã mua, ngày mai cùng đi xem đi!"

"Được!" Viên Chiêu Quân mỗi lần đối mặt với khuôn mặt dịu dàng của Trầm Tuấn Hiên tươi cười thì không thể nói ra lời cự tuyệt.

Xe của họ cứ tiếp tục đi.....Song..

Bên kia một chiếc xe hàng lớn hướng tới bọn họ thẳng tắp vọt tới, Viên Chiêu Quân thấy thế, bị sợ đến kêu to: "A. . . . . ." Nàng quýnh lên gắt gao kéo cánh tay Trầm Tuấn Hiên.

Đang ở thời điểm Viên Chiêu Quân cho là mình sẽ bị xe đụng chết, đột nhiên một đạo lóe quang rơi vào trên người của nàng.

Vũ Văn Dục nhanh chóng đem dây chuyền trong suốt ở cổ hắn đeo lên cổ Viên Chiêu Quân, mắt thấy xe hàng sẽ phải đụng tới, Vũ Văn Dục kéo lại tay Viên Chiêu Quân. Tiếp có một cỗ lực lượng cường đại đem Viên Chiêu Quân hút vào, mà tay của nàng vẫn không buông Trầm Tuấn Hiên ra, Trầm Tuấn Hiên gấp gáp, cũng trở tay lôi kéo tay Viên Chiêu Quân, "Chiêu Quân, Chiêu Quân. . . . . ."

Cỗ lực lượng kia hình như không thể chịu đựng sức nặng của Trầm Tuấn Hiên cùng Viên Chiêu Quân, đột nhiên dây chuyền đeo vào cổ Viên Chiêu Quân liền đứt.

Một cỗ cường đại lực lượng đem Trầm Tuấn Hiên bắn ra xe, hắn bị rơi vào nơi xa trên cỏ. Hắn trơ mắt nhìn Viên Chiêu Quân biến mất, nhưng không làm gì được.

Mà Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục bị cỗ lực lượng kia cho hút vào. Hai người lôi kéo tay cũng bị ngăn cản, tiếp hai người chính là một hồi hôn mê, không biết kế tiếp xảy ra chuyện gì.

Linh hồn Vũ Văn Dục trở lại thân thể của mình, mà Viên Chiêu Quân bị cỗ lực lượng kia đưa đến thân thể của một người lạ trên hải đảo.

Vũ Văn Dục miệng chảy ra máu tươi, phong Tiên Cốc thấy thế, thầm kêu không ổn sau nhanh chóng vận công làm phép cứu mệnh Vũ Văn Dục. Trải qua một hồi làm phép, Vũ Văn Dục đã được cứu, thế nhưng hắn lại trở thành người thực vật theo cách gọi của người hiện đại, hôn mê bất tỉnh.

Phong Tiên Cốc đưa Vũ Văn Dục về thái tử điện.

Quả Tĩnh cùng Đường Liêm đã sớm đọc được lá thư của Vũ Văn Dục, nhìn hắn hôn mê bất tỉnh, Đường Liêm vội hỏi: "Phong tiền bối, Điện hạ là thế nào?"

Đối mặt với câu hỏi của Đường Liêm, Phong Tiên Cốc sắc mặt tái nhợt, "Khi mang Viên Chiêu Quân trở về có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra." Phong Tiên Cốc nói qua thở dài, "Cơ hội tỉnh lại là 1%."

"Cái gì? Chẳng phải ý nói sẽ không thể tỉnh lại sao?" Đường Liêm vội vàng tra xét Vũ Văn Dục nằm ở trên giường không nhúc nhích, "Phong tiền bối, Điện hạ thật không thể cứu sao?"

"Ta cũng không thể ra sức, đây là kiếp nạn của hắn, có thể qua được hay không phải xem tạo hóa của hắn nữa." Phong Tiên Cốc mặt nặng nề.

"Phong tiền bối, muội của ta đã trở về?" Quả Tĩnh vĩnh viễn chỉ quan tâm Viên Chiêu Quân.

"Phải, đã trở lại." Phong Tiên Cốc nói xong đột nhiên liền biến mất.

Quả Tĩnh cùng Quả Khế nghe xong, hai người nhanh chóng chạy như bay tới phía đông Dược sơn.

Đến sơn động, Qủa Tính cùng Qủa Khế đi đến thi thể nằm trên khối băng, gặp người còn là không nhúc nhích, hai người lắc lắc người lạnh lẽo trên giường, "Sư muội, ngươi mau tỉnh lại."

"Tiểu thư, người mau tỉnh lại!"

Người trong giấc mộng của từ từ mở mắt, nhìn hai người trước mắt, mặt mệt mỏi nói: "Tĩnh ca ca, Quả Khế cô nương, đây là nơi nào!" Nàng không phải là ở Lộ phủ sao? Viện của nàng đột nhiên bốc cháy, nàng muốn chạy trốn thế nào cũng không trốn thoát được, nàng bị hun khói hôn mê, thế nhưng đây là nơi nào! Hoàng Dung trong lòng nghi ngờ cực kỳ.

Quả Tĩnh không thể tin được nhìn người trước mắt, rõ ràng là sư muội hắn, tại sao gọi hắn là Tĩnh ca ca? Cõi đời này chỉ có một người gọi hắn Tĩnh ca ca, đó chính là Hoàng Dung."Ngươi là. . . . . ."

"Tĩnh ca ca ngay cả ta cũng không nhận ra? Ta. . . . . ." Hoàng Dung giơ tay lên sờ mặt của mình, "Chẳng lẽ ta hủy khuôn mặt?"

Quả Khế cũng thấy chuyện không đúng, nếu là tiểu thư, tuyệt sẽ không gọi nàng là Quả Khế cô nương , nàng sững sờ hồi lâu nói: "Ngươi không phải là tiểu thư? Ngươi là Hoàng Dung cô nương?" Chuyện trên đời này nàng càng ngày càng không thể lý giải rồi, linh hồn người này sao có thể chạy đến thân thể người khác.

Thật ra thì Quả Khế không biết, Viên Chiêu Quân trước kia cũng không phải là tiểu thư lên lên từ nhỏ cùng nàng, nàng là một luồng hồn phách dị thế .

"Ta là Hoàng Dung." Hoàng Dung gật đầu, nhìn hoàn cảnh chung quanh, nơi này không phải là nơi đặt thi thể Viên cô nương sao? Nàng đã tới một lần, chỉ là thi thể Viên Chiêu Quân đi đâu?

Quả Tĩnh tin nàng là Hoàng Dung, không thể tin được mà nói: "Dung nhi, ngươi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại lên thân thể muội ta."....Song..

"Trên người? Ngươi là không phải thân thể ta? Là thân thể Viên cô nương?" Hoàng Dung mắt trừng được cực lớn, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nàng chết? Lại mượn thân sống lại?

Thấy Quả Tĩnh cùng Quả Khế gật đầu, Hoàng Dung mặt hoảng sợ, "Gương, ta muốn gương."

"A!" Nhìn mình trong kiếng, Hoàng Dung thét lên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

——

"Tiểu tử, từ đâu tới, mau dậy đi, lại dám ngủ trên giường muội muội ta, không muốn sống nữa?" Âm thanh của một nam tử ở bên tai Viên Chiêu Quân vang lên.

Viên Chiêu Quân chậm rãi mở mắt ra, nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt, kéo miệng cười nói: "Mỹ nam mỹ nữ đẹp, là đang gọi ta sao?"

Nam tử cùng cô gái cũng cau mày nhìn nàng, "Tiểu tử, đừng tưởng rằng bảo chúng ta mỹ nữ trai đẹp là có thể ngủ giường muội muội ta."

Viên Chiêu Quân vừa nhìn hai người cổ trang trước mắt, lại phân tích một chút lời của nam tử, kéo miệng cười nói: "Đều ngủ rồi, giờ còn có thể làm sao?" Muốn mạng của nàng hay sao? Không phải là ngủ một cái giường, phải dữ dội như vậy sao? Lại nói nàng cũng không muốn ngủ ở trên giường người khác, là một lực lượng kì quái mang nàng tới đây.

"Thế nhưng người lại ngủ trên giường muội muội ta, ta mặc kệ ngươi là từ đâu tới, sẽ phải phụ trách, cưới muội muội ta." Nam tử lạnh lùng nói.

Nhìn nam tử vẻ mặt nghiêm túc, Viên Chiêu Quân có chút nhức đầu, đưa tay ấn xuống huyệt Thái Dương nói: "Xin hỏi trai đẹp mỹ nữ, đây là nơi nào? Các ngươi không phải quay phim sao?" Vốn là nàng không có ý định nói lời này, lời này giống như trong tiểu thuyết xuyên việt vậy, chỉ là không hỏi lại sợ chuyện nàng nghĩ không giống nhau, sự thật nàng đang ở chỗ quay phim, chứ không phải nàng nghĩ là xuyên không.

"Cái gì quay phim? Chúng ta chưa từng nghe qua. Tiểu tử, ngươi rốt cuộc có cưới muội muội hay không ta?" Nam tử lại lên tiếng. Nữ nhi đứng ở bên người nam tử, nhìn Viên Chiêu Quân lại vẫn đỏ mặt.....Song..

Đoán được tình huống không hay, nàng thật rất giống nam nhân sao? Thế nhưng lại gọi nàng là tiểu tử, còn nói nàng lấy con gái người ta làm vợ, nàng là càng nghĩ càng tức giận, lạnh mặt nói: "Này, trai đẹp, ngươi đúng là đồ ngu! Ta là nữ nhân, thế nào lại cưới ngươi muội muội làm vợ nha!"

Nam tử mặt tức giận, mắt trừng được như kích cỡ trứng gà, "Tiểu tử, ngươi đừng cho là nói như vậy chúng ta liền tin tưởng ngươi, là nam hay nữ vừa nhìn liền thấy rõ ràng." Nam tử nói qua giơ tay lên hướng Viên Chiêu Quân nhất chỉ, y phục Viên Chiêu Quân cứ như vậy không cánh mà bay.

Thân thể nàng bị cởi bỏ, vội vàng dắt chăn trên giường che trên người, kinh sợ âm thanh thét chói tai, "A. . . . . Biến thái. . . . . A. . . . . Vô lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trở lại thái tử điện

Ngực của nàng tuy nói rất nhỏ, nhưng là có thể nhìn ra là nữ nhân, nam tử thấy Viên Chiêu Quân là nữ nhân, nhanh chóng tránh ra bên cạnh đầu, cả khuôn mặt liền đỏ ửng.

Cô gái thấy thế, vội vàng dắt ca ca của mình rời đi, "Ca ca, ngươi đi ra ngoài, làm sao ngươi có thể lỗ mãng thế này, đem thân thể của Gia cô nương thấy hết, cái này phải làm sao?"

Nam tử tính tình cố chấp, muốn hắn rời đi nhưng hắn không chịu rời, chỉ là động thân thể nói: "Ta không ra, tiểu tử. . . . . Không đúng đúng, là cô nương, ngươi mau mặc quần áo vào đi!"

Viên Chiêu Quân giận đến sầm mặt lại, đem nàng xem sạch bách, cho là như vậy thì xong rồi sao, chớ hòng mơ tưởng. Nàng nghĩ tới nhanh chóng mặc y phục, mặc quần áo tử tế sau nói: "Tốt lắm."

Nam tử xoay người nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, nhìn nàng gương mặt xanh trắng hiển nhiên là bị hành động của hắn khiến cho tức lên rồi, cô gái nhìn ca ca mình nhìn con gái người ta không nhúc nhích, cười nói: "Ca ca, ngươi tới chỗ vị cô nương này nói xin lỗi đi!" Cô gái mặc dù nói như vậy, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, cô nương này là từ đâu tới, vì sao có thể tới đảo Thần Tiên. ....Song..

"Tại sao muốn xin lỗi? Liền tính ta nhìn nàng, ta không đúng, nhưng ta đối với nàng chịu trách nhiệm là được, ta cưới nàng." Nam tử lúc nói chuyện mắt nhìn sang mặt của Viên Chiêu Quân, trên đảo nữ nhân hắn đều không muốn kết hôn, có thể lấy nữ nhân bên ngoài này làm vợ, có thể cũng là trời an bài rồi.

"A! Ngươi lấy ta?" Viên Chiêu Quân mặt hoảng sợ, đây rốt cuộc là nơi nào đây! Là nam nhân ngủ trên giường nữ nhân sẽ phải cưới nữ nhân đó, là nữ nhân bị nam nhân xem sạch bách sẽ phải gả cho người đàn ông này. Người bị nhìn là nàng, hắn tại sao lại tự quyết định chứ!

"Ca, ngươi nói đùa ! Ngươi không phải là nói ngươi đời này không cưới vợ sao?" Cô gái mặt kinh ngạc, đầu óc ca ca của nàng chẳng lẽ có vấn đề?

"Đó là trước kia, hiện tại ta xem người ta, thì phải phụ trách." Nam tử nói xong mặt nghiêm nghị, nhưng hắn ngước mắt nhìn ánh mắt của Viên Chiêu Quân rõ ràng liền mập mờ.

Viên Chiêu Quân thực điên lên rồi, đây là nam nhân gì đây! Sẽ không đối với nàng vừa thấy đã yêu chứ! Hơn nữa còn là vừa thấy nàng lõa thể nên chung tình sao. Nàng quan sát mặt nam tử, nam tử dáng dấp thật rất tuấn tú, có thể nói cùng Trầm Tuấn Hiên không phân cao thấp, nam nhân đẹp như vậy trước đây nàng có mơ cũng không nghĩ tới chuyện được gả, nhưng khi nàng hôn mê nửa năm sau tỉnh lại, nàng lại không hiểu sao mình lại không muốn tiếp xúc với những nam nhân này, nàng có lần hoài nghi mình, có phải bị bệnh gì hay không?

Quay đầu đánh giá cô gái, cô gái dáng dấp cũng cực đẹp, hơn nữa cho người khác có chút cảm giác không dính bụi phàm trần, có một cổ tiên khí từ trên người nàng tản ra.

Một đôi trai đẹp mỹ nữ như vậy, Viên Chiêu Quân thấy phải có chút ngây ngẩn, thật lâu lẩm bẩm hỏi: "Các ngươi là người nào? Nơi này là nơi nào?"

Cô gái cười trả lời, "Cô nương đừng sợ, nơi này là đảo Thần Tiên, chúng ta là con cái Đảo chủ, ta tên là Đông Phương Tiên, anh ta gọi Đông Phương Thiệu, đảo của chúng ta ngăn cách với bên ngoài, không biết cô nương là thế nào tới chỗ này?"

Biết tên của người ta, cũng biết cái chỗ này gọi đảo Thần Tiên, nhưng Đông Phương Tiên Nhi cũng không quên hỏi nàng thế nào lại tới nơi này. Nghĩ đến vấn đề này nàng liền mặt tái xám, nhìn Đông Phương Tiên cùng Đông Phương Thiệu cười nói: "Cái này nói như thế nào đây? Ta vốn là đang ngồi xe, đột nhiên liền bị một lực kỳ quái dẫn ta tới nơi này." Nàng lúc ấy căn bản cũng không có thấy Vũ Văn Dục, nàng là người, Vũ Văn Dục khi đó là linh hồn, vì vậy nàng cũng không nhận ra Vũ Văn Dục. Chỉ biết mình là bị một lực kỳ quái đưa đến đây .

Cách nói của nàng cũng không khiến huynh muội Đông Phương tò mò, ngược lại cười nói: "Hoá ra là như vậy , này nhất định là trời cao an bài rồi." Đông Phương Tiên n nhìn Viên Chiêu Quân cười đến ý vị sâu xa.

Viên Chiêu Quân cảm thấy này hai huynh muội là lạ, hình như cũng không sợ nàng một người ngoại lai, nhìn rất thân thiện, nghĩ tới, chẳng lẽ người cổ đại đều là chung sống tốt như vậy sao?

"Đi thôi! Đi gặp cha ta." Đông Phương Thiệu đột nhiên lôi kéo nàng ra khỏi phòng.

"A! Gặp cha ngươi?" Có chuyện gì sao? Nàng tất yếu phải đi gặp người khác sao? Thế nào lại có cảm giác mình thành đối tượng xem xét rồi.

"Cô nương yên tâm, ca ca đây là muốn đối với ngươi mà chịu trách nhiệm." Đông Phương Tiên mặt cười, nụ cười kia Viên Chiêu Quân thấy phải sửng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần.

Tay vẫn bị Đông Phương Thiệu lôi kéo, Viên Chiêu Quân nghĩ hất ra cũng thoát không nổi, chỉ đành phải đi theo hai người huynh muội Đông Phương tới phòng ốc phía trước.

Trước phòng có một nam tử khoảng hơn 30 tuổi tay cầm chén trà, mắt nhìn chằm chằm bàn cờ đang suy tư.....Song..

Đông Phương Thiệu cùng Đông Phương Tiên đều không ra tiếng, hai người lẳng lặng đi tới trước mặt nam tử, chỉ thấy Đông Phương Tiên hướng về phía Viên Chiêu Quân ra dấu im lặng.

Viên Chiêu Quân quan sát nam tử đánh cờ, nam tử dáng dấp có mấy phần giống Đông Phương Thiệu, quả là đẹp trai giống nhau. Quan sát đi qua, nàng quay đầu nhìn về phía bàn cờ, thì ra là một tàn cuộc, Viên Chiêu Quân đối với cờ vây hiểu được không nhiều lắm, nhưng là cũng biết thế nào, đối với loại tàn cuộc ở Internet lục soát đến xem qua không ít, mà nam tử chỗ nghiên cứu tàn cuộc chính là nàng nhớ một loại, Viên Chiêu Quân không chút nghĩ ngợi, phía trước đưa tay cầm con cờ đi hai bước, nói: "Như vậy chính là viết nhầm chữ viết nhầm thắng, mà dạng chính là Hắc Tử thắng."

Nam tử ngẩng đầu, kinh dị nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, "Vị này. . . . . ." Có chút nam nữ chẳng phân biệt được, nam tử hiển nhiên không biết xưng cô nương hay là công tử.

"Cha, vị này là. . . . . ." Đông Phương Tiên vốn muốn thay cha giới thiệu, đột nhiên nghĩ đến mình cũng không biết vị cô nương họ gì, quay đầu hỏi: "Cô nương, ngươi họ gì."

"Ta tên là Viên Chiêu Quân." Viên Chiêu Quân nhìn Đông Phương Tiên bộ dạng không khỏi nở nụ cười, Đông Phương Tiên này thật đáng yêu.

"A, cha, vị này là Viên cô nương." Đông Phương Tiên lần nữa giới thiệu.

Cha Đông Phương Tiên không khỏi nhăn lại mày, nha đầu này cả người lạ cũng quen thuộc mà giới thiệu cho hắn, chỉ là cái cô nương này ăn mặc kỳ quái, vừa nhìn thì không phải là người trên đảo bọn họ, hắn mặt nụ cười hiền lành, nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Cô nương kỳ nghệ thật là làm tại hạ bội phục."

Cha Đông Phương Tiên cùng Đông Phương Thiệu cũng quá trẻ tuổi! Nàng sửng sốt nửa ngày, mới mở miệng nói: "Vị tiên sinh này quá khen, ta cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ mà thôi."

"Ta đây còn có một cuộc cờ, không biết Viên cô nương có thể có phương pháp giải quyết." Đông Phương Thanh nói xong, chỉ thấy tay hắn nhẹ nhàng trên bàn cờ đảo qua, cuộc cờ trong nháy mắt biến thành mới cuộc cờ mới.

Viên Chiêu Quân ngơ ngác nhìn hết thảy phát sinh trước mắt, nghĩ tới trước Đông Phương Thiệu nhất chỉ liền đem y phục của nàng bay ra chỗ khác, mặt hoảng sợ nhìn trước mắt mấy người, "Ta sẽ không chết chứ! đảo Thần Tiên đảo? Các ngươi không phải là thần tiên chứ!" Những người này như có pháp thuật, trừ là thần tiên thì nàng không nghĩ ra điều gì khác.

Thấy nàng hoảng sợ, Đông Phương Tiên lôi kéo tay của nàng nói: "Viên cô nương ngươi đừng sợ, chúng ta không phải Thần Tiên, càng không phải là yêu quái, ngươi không phải cần sợ . Chúng ta cùng giống như ngươi là người."

"Người? Như vậy các ngươi làm sao lại có thể biến hóa?" Nàng thực là không thông, chính là cao hơn cả công nghệ nữa, bọn họ có thể biến hóa như vậy .

"Thật sự chúng ta là người, chỉ là chúng ta có Tiên thuật." Ở trên hòn đảo này mọi người đều biết tiên thuật, hơn nữa tuổi thọ của bọn họ đặc biệt dài.

"Tiên thuật, đó chính là thần tiên? Như vậy các ngươi sẽ không chết sao?" Viên Chiêu Quân vồ một hồi mái tóc ngắn, trong nháy mắt gương mặt biến sắc hóa tươi cười, nói: "Mấy vị, các ngươi là Thần Tiên sẽ đưa ta trở về được không? Nhà của ta ở năm Trung Quốc 2013, còn nữa, các ngươi nếu có thể để khiến cho ta có thể không già thì thật tốt." Nàng lòng tham nghĩ tới, nếu là có thể Trường Sinh Bất Lão tốt biết bao nhiêu!

"Viên cô nương, ngươi nghĩ sai rồi, chúng ta không phải Thần Tiên, cũng không thể Trường Sinh Bất Lão, chúng ta tối đa cũng chỉ có thể sống ngàn năm. Còn ngươi nói đưa ngươi đến Trung Quốc gì đó, chúng ta nghe cũng không có nghe qua, chúng ta không làm được." Đông Phương Tiên giải thích.

"Ngàn năm đã là rất nhiều, chúng ta người bình thường chỉ là sống mấy chục tuổi." Viên Chiêu Quân nói qua lôi kéo tay Đông Phương Tiên, nói: "Tiên nhi cô nương, ngươi có thể giúp ta sao? Để cho ta giống như các người." Mình không cần cái gì ngàn năm, chính là mấy trăm năm cũng được! Như vậy thì đồng nghĩa với sống lâu mấy đời rồi.

Đông Phương Thanh cảm thấy cô nương này thật đúng là chơi thật khá, vừa thấy mặt đã đưa yêu cầu như vậy, nhìn nàng và nữ nhi mình còn rất hợp ý . Nếu nữ nhi nguyện ý, hắn cũng có thể giúp một tay.

Vẫn không lên tiếng, Đông Phương Thiệu đột nhiên nói: "Ngươi là thê tử Đông Phương Thiệu ta , tự nhiên cũng sẽ cùng như chúng ta sống thêm ngàn năm."

"Thê tử?" Đông Phương Thanh mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn nhi tử, "Vì sao cưới Viên cô nương?"

"Ta xem thân thể của nàng, ta muốn chịu trách nhiệm với nàng." Đông Phương Thiệu nói xong nghiêm mặt, hình như nhìn thân thể nữ nhi nên phụ trách.

Đông Phương Thanh cười nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, sau đó bấm ngón tay tính, qua nửa ngày, hắn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, "Ngươi là người nào? Vì sao ta không coi ra?" Ngay cả hắn cũng không coi là ra kiếp trước tương lai của nàng, đây là chuyện gì xảy ra?

"Ta là Viên Chiêu Quân, cuộc sống ở thế kỷ hai mươi mốt, ngươi phải hỏi ta thế nào tới đây, ta cũng không rõ ràng lắm. Còn nữa, xin hỏi ta có thể trở về không?" Nàng một lòng liền muốn trở lại nhà của nàng, nơi đó ít nhất còn có bạn tốt của nàng Yến tử, nơi này chẳng có cái gì cả.

Nếu hắn đều không thể tính ra vận mạng của nàng, chỉ có thể nói đây là trời cao an bài, Đông Phương Thanh cười nói: "Ta nghĩ ngươi không thể trở về, nếu Thiệu nhi nói muốn cưới ngươi làm vợ, ngươi liền an tâm ở lại đây đi!"

"A! Tiên sinh ngươi là đang nói đùa sao? Ta và nhi tử ngươi không có quan hệ, ta không muốn gả cho hắn." Vừa nói lập gia đình, Viên Chiêu Quân trong lòng liền không khỏi kháng cự.

"Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì?" Đông Phương Thanh cau mày hỏi.

"Ta. . . . . ." Nếu không trở về được, nàng cũng không thể cả đời lưu lại nơi hòn đảo này được! Suy nghĩ một chút nói: "Đi cùng ta tới một quốc gia đi!" Nàng nghĩ vậy nhất định chính là Trung Quốc cổ đại rồi.

"Được." Đông Phương Thanh gật đầu đồng ý.

"Nói như vậy ta có thể không cần gả cho Đông Phương Thiệu! Tạ ơn tiên sinh, ngươi thật là người tốt." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói xong, ngược lại lại nghĩ đến vấn đề sống ngàn năm, xuất khẩu liền hỏi: "Các ngươi có thể sống mấy trăm năm, vì sao không ra tung hoành thiên hạ đây?".....Song..

"Viên cô nương, chúng ta người của đảo Thần Tiên, chưa từng có người nào ra khỏi đảo, chúng ta thích cuộc sống ở chỗ này." Đông Phương Tiên cười nói.

"Vậy thật là là đáng tiếc nha!" Viên Chiêu Quân thở dài lại nói: "Như vậy các ngươi không thể để cho ta cũng giống như các ngươi sống ngàn năm sao? Còn nữa, có phải các người có cái gì dị năng hay không! Có thể ban cho ta một chút được không?" Viên Chiêu Quân chính là một người mặt dày, theo ý nàng, có lợi mà không vớt, đó chính là kẻ ngu.

Đông Phương Thiệu không ngờ Viên Chiêu Quân không muốn gả cho hắn, sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào mặt của Viên Chiêu Quân, nói: "Ngươi đã cùng chúng ta không có quan hệ, chúng ta sẽ không cho ngươi bất kỳ chỗ tốt nào."

"Cái người này người làm sao hẹp hòi như vậy đây?" Viên Chiêu Quân không vui liếc Đông Phương Thiệu một cái.

Đông Phương Thiệu không để ý tới nàng, dù sao bị cự tuyệt hắn chính là mất hứng, suy nghĩ một chút đều cảm thấy đáng giận, trên đảo này nàng chẳng thể so bì được cô nương xinh đẹp nào, dáng dấp nam nữ chẳng phân biệt được , có tư cách gì cự tuyệt hắn.

Đông Phương Thanh cũng là bao che người, nếu như Viên Chiêu Quân khiến nhi tử mình mất hứng, hắn cũng không cần thiết ra tay giúp nàng cái gì, trầm mặt nói: "Nếu như vậy, Viên Chiêu Quân rời đi đi!" Đông Phương Thanh dứt lời, chỉ thấy trong miệng nói lẩm bẩm, tiếp thời gian một cái nháy mắt, Viên Chiêu Quân liền biến mất khỏi đảo Thần Tiên.

Đưa Viên Chiêu Quân đi, Đông Phương Thanh nhìn nhi tử Đông Phương Thiệu nói: "Thiệu nhi, ngươi hài lòng chưa?"

"Ta. . . . ." Đông Phương Thiệu trong lòng cảm giác thất bại trống không.

Đông Phương Tiên cười nói: "Ca ca, Viên cô nương là một người đến từ dị thế, đối với thế giới này của chúng ta tuyệt không quen thuộc, nàng có thể sẽ gặp phải nguy hiểm."

"Vậy thì thế nào? Chuyện này không liên quan đến ta." Đông Phương Thiệu lạnh lùng nói.

"Nhưng nàng nếu thật chết, ngươi liền một ít cũng không đau lòng?" Đông Phương Tiên nhìn ra ca ca của mình đối với Viên cô nương vừa thấy đã yêu rồi, nàng là muội muội không muốn ca ca cả đời một thân một người qua ngàn năm.....Song..

"Ta. . . . . Ta có cái gì để phải áy náy chứ?" Đông Phương Thiệu nói xong, mặt mày nhăn lại với nhau, nói: "Ta đi xem một chút đi!" Hắn vừa nói xong, đọc một câu khẩu quyết liền biến mất ở đảo Thần Tiên.

Đông Phương Thiệu sau khi rời đi, Đông Phương Tiên cười hỏi Đông Phương Thanh, "Cha, người tính toán xem ca ca cùng Viên cô nương có phải hữu duyên hay không!"

"Cha coi không ra. Nhân duyên của ca ca ngươi cha cũng không tính ra , có lẽ giữa bọn họ nên có dính líu." Đông Phương Thanh đến bây giờ mới biết, cõi đời này còn có rất nhiều chuyện hắn không biết.

——

Viên Chiêu Quân bị đưa đến kinh thành nước Đông Vũ trong một ngõ hẻm. Vừa muốn đi ra ngõ hẻm, thấy nam tử từ bên ngoài đi vào ngõ hẻm, thấy có người, người này mặc vừa nhìn liền biết là người ngoại địa, mấy người nhìn trên người nàng xách một cái túi, cho là bên trong có đồ gì tốt, mấy người từ trên thân rút đao ra đem Viên Chiêu Quân vây vào giữa.

"Tiểu tử, đưa đồ quý ra đây." Một tên hung hãn tay cầm dao vỗ vào mặt Viên Chiêu Quân hai cái.

Viên Chiêu Quân thấy thế, âm thầm ở trong lòng mắng Đông Phương Thanh một câu, nghĩ nhất định là Đông Phương Thanh vì giận thay con trai hắn Đông Phương Thiệu nên cố ý làm vậy cho hả giận.

"Các vị đại ca, ta có tiền, các ngươi đừng kích động, ta sẽ cho các ngươi!" Viên Chiêu Quân từ túi xách trên thân lấy ra mấy tờ nhân dân tệ đưa tới trước mặt mấy nam tử, "Trên người ta cũng chỉ có những thứ này, tất cả đều cho các ngươi."

Mấy nam tử nhìn trong tay Viên Chiêu Quân thứ gọi là tiền, lạnh giọng cả giận nói: "Ngươi lừa gạt đứa trẻ ba tuổi hay sao? Cái này gọi là tiền, bạc hiểu không? Chúng ta muốn bạc." Cái thứ này mà gọi là tiền, cho là bọn họ dễ dọa lắm sao?

Viên Chiêu Quân nhìn mấy người, lúc này mới nghĩ đến nàng là xuyên qua tới cổ đại, cổ đại tiền chính là bạc, nhân dân tệ của nàng tại đây trong mắt người chính là giấy vụn, nghĩ tới những thứ này đầu nàng đau cực kỳ, hiện tại cần phải làm thế nào? Trên người nàng thứ gì cũng không có! Nàng ngay cả bông tai chiếc nhẫn vàng cũng không có, lấy cái gì bạc cho bọn hắn nha! Nàng nghĩ nửa ngày, nàng ở trong túi lấy ra một chai keo xịt tóc, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp liền hướng mấy người phun ra. ...Song..lequydon...

Mấy người kia còn tưởng nàng đang tìm bạc cho bọn hắn đây? Nơi nào biết mắt liền trúng phải chiêu, mấy người mắt bị phun keo xịt tóc mở mắt không

ra, hơn nữa còn đau.

Nhìn thấy tình huống như thế, Viên Chiêu Quân dùng lực đẩy hai người trước mặt ra, kinh hoảng chạy ra ngõ hẻm đến nơi đông người.

Viên Chiêu Quân rời đi không lâu, Đông Phương Thiệu cũng đến trước ngõ hẻm, hắn bấm ngón tay tính toán một chút, không coi là ra Viên Chiêu Quân đi đến nơi, hết cách rồi, nghĩ rồi đi chung quanh tìm một chút.

Viên Chiêu Quân trên người không có một đồng tiền, lúc này bụng cũng đã đói, nhìn thấy bánh bán, nàng nuốt nước miếng một hồi.

"Vị gia này, muốn mua bánh sao?" nam tử trung niên bán bánh hét lớn.

Viên Chiêu Quân lắc đầu một cái, nàng muốn mua bánh , nhưng nàng không có tiền! Đang lúc này, nàng vừa cúi đầu, chỉ thấy mặt đất có một bạc vụn, nàng vội vã khom người lấy.

"Vị công tử này, bạc này là của tại hạ." Âm thanh của một nam tử vang lên.

Viên Chiêu Quân nhặt bạc vụn lên, không để ý tới nam tử nói chuyện, xoay người liền đối với nam tử bán bánh nói: "Có thể mua bao nhiêu bánh?" Nàng này không biết bạc là coi là thế nào, chỉ có thể hỏi như thế thôi, nghĩ tới mau được bao nhiêu cũng được!

Người bán bánh cười ha hả đem bánh gói kỹ nói: "Vị gia này , mười bánh."

Viên Chiêu Quân nhận lấy bánh, quay người lại nhìn nam tử vừa nói bạc là của hắn đang đứng sau lưng nàng, "Vị công tử này, bạc là của ta, ngươi không nghe được sao?" Nam tử hiển nhiên có chút tức giận.

"Cái gì bạc, ta chưa từng thấy qua." Viên Chiêu Quân kéo ra một nụ cười nhìn mặt nam tử, nam tử dáng dấp rất đẹp trai, chỉ là gương mặt này làm sao lại giống như đã gặp qua ở nơi nào đây?

Vũ Văn Nhạc chưa từng thấy qua người chẳng phân rõ phải trái như thế, cười lạnh xoay người rời đi. Nhưng mà hắn quay người lại liền đối với thị vệ bên người nói: "Đem tiểu tử này bắt vào vương phủ cho ta, ta muốn dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng tốt một chút." Lại xúc phạm đến Tứ hoàng tử, thật là không muốn sống.

Viên Chiêu Quân vẫn còn hài lòng mình giả bộ ngu lừa gạt Vũ Văn Nhạc mà vui mừng, nơi nào biết nàng đi ở phố, đột nhiên một chiếc xe trải qua, nàng liền bị bắt lên xe ngựa.

Hai thị vệ cầm đao chỉa về phía cổ của nàng, nàng động cũng không dám động, trừng mắt nói: "Hai vị đại ca, chúng ta không cừu không oán, tại sao muốn bắt ta!"

" Tiền của Tứ hoàng tử cũng dám giành, ngươi là không muốn sống." Một người thị vệ lắm mồm nói....Song..lequydon...

"A! Tứ hoàng tử?" Viên Chiêu Quân lúc này mới nghĩ đến trai đẹp nói tiền là của hắn, nhưng mà chỉ đúng là một chút bạc nhỏ, làm hoàng tử mà cũng so đo cùng nàng?

Nàng bị đưa đến Tứ vương phủ. Nhìn hoàn cảnh chung quanh nàng không khỏi thở dài nói: "Đây là vương phủ sao? Kiến trúc này thật không tệ, người nào thiết kế? Cùng Thẩm thị thiết kế sư hiểu ý rồi."

"Tiểu tử, quỳ xuống." Thị vệ dứt lời, một cước liền đem Viên Chiêu Quân đá vào trên đất, thấy nàng muốn bò dậy, lại bổ một cước, "Tiểu tử, quỳ xuống đàng hoàng."

Đều nói là hoàng tử rồi, vậy người này nhất định có quyền thế, Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, quỳ liền quỳ đi, tránh voi chẳng xấu mặt nào, nàng cũng không thể vì một cái quỳ mà bị người ta cho là chống lại Tứ hoàng tử!

Vũ Văn Nhạc còn chưa lên tiếng, Viên Chiêu Quân trước tiên là nói, "Tứ hoàng tử, ta lấy tiền ngươi là ta không đúng, mà ta cũng nỗi khổ tâm! Ta không có tiền, cũng không thể bị chết đói! Còn có ngài là hoàng tử, ngài tại sao lại hẹp hòi so đo với thường dân nghèo khổ đây! Còn nữa, đều nói cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, người đã cứu ta một cái mạng, ngươi cũng coi là hơn xây bảy tòa tháp rồi, đây chính là tích đức. Ngươi về sau chết rồi, cũng là thăng thiên làm thần tiên, cũng sẽ không xuống Địa phủ làm ác quỷ. Một chuyện tốt như vậy, lão ngài cũng đừng cùng ta so đo. Thả ta đi đi!"

Vũ Văn Nhạc cau mày, người này nói giọng điệu để cho hắn nghĩ tới Viên Chiêu Quân, nhưng là hắn cũng không thể bởi vì hắn nói mấy câu này mà bỏ qua người đã giành bạc của hắn, vì vậy hắn phân phó nói: "Người đâu, mang xuống đánh 20 đại bản, chuyện này coi như xong."

"Vâng" hai thị vệ được mệnh đi.

Viên Chiêu Quân thấy mình nếu bị đánh, suy nghĩ một chút trên ti vi nói 20 đại bản là gặp người chết , nàng không khỏi mặt tràn đầy kinh hoảng, "Tứ hoàng tử, ngươi tạm tha ta đi! Ta nguyện ý làm bò làm mã lai để đền đáp Tứ hoàng tử."

Vũ Văn Nhạc nghe xong, cũng không biết là nghĩ như thế nào, lại vẫn thật muốn khai ân, "Dừng tay, ngươi nói ngươi có thể làm cái gì?"

"Ta cái gì cũng có thể làm, chủ yếu nhất là Tứ hoàng tử để cho ta làm cái gì?" Viên Chiêu Quân nghĩ mình dù sao chưa quen cuộc sống nơi đây , ở trên

vương phủ cũng thật không tệ, có ít nhất cơm ăn!

"Vậy ngươi liền ở lại đây đi! Ngươi tên là. . . . . ." Vũ Văn Nhạc nói.

"Ta tên là Viên Chiêu Quân, cám ơn đại ân đại đức Tứ hoàng tử, cám ơn, cám ơn!" Tứ hoàng tử thật là người tốt nha! Như vậy lại thu lưu nàng.

"Ngươi nói ngươi gọi tên gì vậy?" Vũ Văn Nhạc cho là mình nghe lầm, lần nữa hỏi.

"Viên — chiêu — quân." Viên Chiêu Quân chỉ sợ Vũ Văn Nhạc nghe không hiểu, còn gằn từng chữ trả lời.

Vũ Văn Nhạc nghe tên, bộ mặt kích động, "Ngươi nói ngươi tên là Viên Chiêu Quân?"

"Đúng nha, ta tên là Viên Chiêu Quân có vấn đề sao?" Viên Chiêu Quân người này thật đúng là, gọi Viên Chiêu Quân có cái gì kỳ quái, chẳng lẽ cũng muốn châm chọc nàng một phen sao? Nghĩ đến lúc bị người xem mắt nói nàng không được gọi tên Chiêu Quân này nàng liền tức giận.

Vũ Văn Nhạc nhìn chằm chằm người trước mắt, người này rõ ràng là người đàn ông, không phải là người Nhị Hoàng Huynh muốn tìm chứ! Đây là nghe Đường Liêm nói lên, nhưng coi như Viên cô nương trở lại cũng không thể là người đàn ông! Hắn mặt rối rắm nhìn mặt của Viên Chiêu Quân thật lâu, đột nhiên nói: "Ngươi đi theo ta đến một chỗ."

"A! Đi nơi nào!" Viên Chiêu Quân cảm thấy người này thế nào là lạ! Chỉ là nàng chỉ là một dân chúng bình dân, người ta nói cái gì cũng chỉ có mặc kệ nó, vì vậy nàng theo Vũ Văn Nhạc lên xe ngựa vào cung.

"Thái tử điện? Tứ hoàng tử thì ra là thái tử! Thật là thất kính thất kính." Viên Chiêu Quân nghĩ tới người này về sau có khả năng là Hoàng đế, nàng sẽ tốt tốt nịnh bợ một phen.

Cùng Vũ Văn Nhạc tiến vào thái tử điện, nhìn thấy người đầu tiên chính là Đường Liêm, "Lộ thị vệ, Nhị Hoàng Huynh ta có khỏe không!"

"Ai! Điện hạ cũng hôn mê một năm rồi, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại." Đường liêm mặt không tốt lắm, nhìn về phía Viên Chiêu Quân, "Vị này là. . . . . ."

"Hắn gọi Viên Chiêu Quân, bởi vì quá khéo, cho nên ta mang hắn tới thái tử điện để cho các ngươi nhìn một chút." Vũ Văn Nhạc cười nói.

Đường Liêm quan sát mặt của Viên Chiêu Quân, cuối cùng lắc đầu nói: "Tứ hoàng tử, Chiêu Quân là một phụ nữ, làm sao người mang người đàn ông tới đây?"

Viên Chiêu Quân hận nhất người khác nói nàng là nam nhân, nghe được lời nói của Đường Liêm, nàng xụ mặt xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Liêm nói: "Cái người này không có mắt sao? Nơi nào nhìn thấy ta là nam nhân, ta là nữ nhân." Nàng nói xong, để chứng minh mình là nữ nhân, còn ưỡn ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hôn trộm

Không có ai nhìn ra nàng là nữ nhân, chỉ cảm thấy nàng không giống nam cũng không giống nữ, Vũ Văn Nhạc cảm thấy lời nói của người này khá là thú vị, cười nói: "Ngươi là nữ nhân? Không nhìn ra."

"Cái người này làm sao lại nói chuyện ác độc như vậy đây? Ta chỗ nào không phải nữ nhân chứ ?" Nếu không phải là Tứ hoàng tử, nàng nhất định sẽ tiến lên đưa hai bàn tay của người ra.

Vũ Văn Nhạc cùng Đường Liêm cũng cũng cau mày, người này cũng là quá lớn mật rồi, lại dám nói Tứ hoàng tử ác độc, Đường Liêm nhìn Viên Chiêu Quân, "Ngươi thật gọi Viên Chiêu Quân?"

"Vậy thì thế nào?" Sẽ không có người nào tên là Viên Chiêu Quân thiếu tiền của hắn chứ! Nàng không biết sao lại xui xẻo thế này!....Song..

"Đường Liêm, mặc kệ nói gì, cũng nên mang nàng đi thử một chút, có lẽ nàng có thể để cho Nhị Hoàng Huynh tỉnh lại?" Vũ Văn Nhạc nghĩ đây cũng là biện pháp.

"Được không?" Đường Liêm không tin tưởng quá, một người tóc ngắn không ra nam không ra nữ là người mà bọn họ muốn tìm thật sao? Thật là Điện hạ từ dị thế mang Viên Chiêu Quân về?

"Có được hay không thì cũng nên thử một chút! Nhị Hoàng Huynh không thể cả đời hôn mê như vậy, hiện tại thân thể phụ hoàng càng ngày càng không ổn, ta sợ đến lúc đó. . . . . Hắn bỏ lỡ sẽ nhiều hơn." Vũ Văn Nhạc mặt thâm trầm.

"Tốt lắm." Đường Liêm gật đầu một cái rồi đưa Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Nhạc đi tới tẩm cung thái tử.

Đi tới bên ngoài tẩm cung, chỉ thấy Quả Tĩnh cùng Quả Khế cũng ở đây, sắc mặt của hai người đều rất không tốt, nhìn thấy Đường Liêm cùng Vũ Văn Nhạc đi vào , Quả Khế hướng tới ũ Văn Nhạc hành lễ, "Tứ hoàng tử Cát Tường."

"Miễn lễ." Vũ Văn Nhạc cười nói: "Các ngươi đây là thế nào? Chẳng lẽ Hoàng Dung lại đã xảy ra chuyện?"

Quả Tĩnh nặn ra một nụ cười, nói: "Hoàng Dung trở về Đảo Đào Hoa, không có việc gì."

"Vậy ngươi đây là vẻ mặt gì đây, Viên Chiêu Quân tuy nói không tìm được, chẳng qua ta mang đến một Viên Chiêu Quân, không biết đều nghĩ đến phương hướng tốt, thật ra thì một năm này, hắn không sai ít người tìm Viên Chiêu Quân, cuối cùng lấy được kết quả đều không phải là người bọn họ muốn tìm.

Quả Khế đối với người không phân rõ nam nữ kia cũng không có hi vọng, chỉ nói: "Mới vừa rồi phong Tiên Cốc tới, điện hạ hơi thở càng ngày càng yếu, hắn nói Điện hạ có thể không chịu được bao lâu."

"Tại sao có thể như vậy?" Vũ Văn Nhạc cùng Đường Liêm vọt vào gian phòng, đi tới trước mặt Vũ Văn Dục kêu lên: "Điện hạ, người mau tỉnh lại."

"Nhị Hoàng Huynh, ngươi mau tỉnh lại." Vũ Văn vui Nhạc dùng sức lắc lắc thân thể Vũ Văn Dục.....Song..

Vũ Văn Dục lẳng lặng nằm, một năm này tánh mạng của hắn hình như dừng lại, hắn một chút biến hóa cũng không có, chỉ là lẳng lặng ngủ như vậy, nhìn chính là một Thụy mỹ nhân.

Viên Chiêu Quân đi vào phòng ngủ, phòng ngủ rất lớn, bên trong trang sức rất thanh lịch, nằm trên giường có một nam tử, Viên Chiêu Quân tò mò đi lên trước nhìn, "Oa! Thật là nam nhân đẹp ." Nhìn mặt của Vũ Văn Dục, đột nhiên đầu của nàng đau.

Nàng ôm đầu, đầu đau muốn nứt, "Đau, đầu thật là đau." Một gương mặt từ trong đầu của nàng thoáng qua, đều chợt lóe rồi biến mất.

"Ngươi làm sao vậy, Viên tiểu thư." Đường Liêm thấy vội đỡ dậy Viên Chiêu Quân đang té xuống đất.

"Ta. . . . . Đầu thật là đau." Viên Chiêu Quân ôm đầu, bởi vì nhức đầu khiến cho sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt, chân mày nhíu lại như thể đang bế tắc.

Vũ Văn Nhạc nhìn Viên Chiêu Quân như vậy, chỉ là nhìn sang, lại nhìn Vũ Văn Dục, "Phong Tiên Cốc nói còn có bao nhiêu thời gian?"

"Phong Tiên Cốc nói nhiều nhất là một tháng, nếu không tỉnh, cả đời cũng không tỉnh lại nữa." Quả Khế nói xong nhỏ giọng nói: "Điện hạ nếu là chết rồi, tiểu thư trở lại làm thế nào?"

Viên Chiêu Quân đầu dần dần không đau, nàng nhìn mặt của Vũ Văn Dục, cảm thấy rất quen thuộc, đã thấy qua chưa đây? Nàng vừa nhìn về phía Quả Tĩnh, lúc này mới thấy rõ mặt của Quả Tĩnh, không khỏi cả kinh nói: "Trầm Tuấn Hiên, ngươi cũng tới nơi này rồi sao?"

Mọi người nhìn về phía Quả Tĩnh, đều là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Các ngươi quen biết?" Lời này là Vũ Văn Nhạc hỏi.

Viên Chiêu Quân hiện tại đầu cũng không đau đớn, từ từ đi tới trước mặt Quả Tĩnh, lắc lư hai cái tay nói: "Tuấn Hiên, ngươi không phải biết ta sao? Chẳng lẽ ngươi mất trí nhớ?" Trong tiểu thuyết thường viết có người sau khi xuyên việt sẽ mất trí nhớ, chẳng lẽ Trầm Tuấn Hiên cũng gặp phải chuyện như vậy.

Quả Tĩnh bình tĩnh nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, người này tuy nói bộ dạng xinh xắn, nhưng không phân rõ nam nữ, nếu hắn gặp qua nhất định sẽ có ấn tượng mới phải, nhưng hắn thật nhớ không nổi hắn lúc nào thì gặp mặt qua người này, hắn hướng về phía nàng kéo ra một nụ cười ôn nhu, "Cô nương, tại hạ thật không có gặp qua ngươi."

"Chưa từng thấy qua? A, ta biết rồi, ngươi nhất định là mất trí nhớ." Mất trí nhớ cũng tốt, không thì hắn luôn muốn nói tới chuyện kết hôn. Tuy nói nàng rất ưa thích Trầm Tuấn Hiên cao đẹp trai như vậy đẹp trai, nhưng nàng không biết vì sao nội tâm nàng lại kháng cự.

Viên Chiêu Quân muốn nói gì, người khác coi như không nghe thấy, cảm thấy người này là lạ. Vũ Văn Dục thế nào cũng không tỉnh lại, Vũ Văn Nhạc nhìn tình huống không tốt lắm! Nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Ngươi ở lại chăm sóc thái tử điện hạ đi!"

"A!" Viên Chiêu Quân mặt kinh dị, nhìn Vũ Văn Nhạc thật lâu, nói: "Tứ hoàng tử không muốn ta trả tiền hay sao?"....Song..

Phải nói Vũ Văn Nhạc chưa từng thấy qua người nhiều lời như thế, còn hỏi ấn đề nhiều như vậy, hắn làm việc có thể để cho người khác chất vấn sao? Hắn mặt không nhịn được nói: "Không cần ngươi trả tiền lại, ngươi đem thái tử chăm sóc tốt là được."

Viên Chiêu Quân cười hắc hắc, cảm giác mình đây là quá may mắn, không cần trả tiền, còn có thể có một công việc thật tốt, tuy nói công việc này là hộ công đi! Nhưng dầu gì là hộ công cho thái tử. Đối xử nên rất tốt! Nghĩ như vậy, nhắm đầu vào liền hỏi: " Tiền lương bao nhiêu tiền một tháng!"

Nhắc tới hai chữ tiền lương mọi người đều đã nghe qua, nhưng cũng là trước kia Viên Chiêu Quân nói qua, mọi người cũng không còn chú ý những vấn đề này.

Vũ Văn Nhạc cảm thấy người này thật là phiền, nếu không phải thái tử nguy cấp, hắn nhất định đưa cái tên bất nam bất nữ này kéo cũng đi đánh mười mấy bản, sau đó trục xuất ra Kinh Thành. Nhưng là vì thái tử, hắn nhịn, căn răng nghiến lợi nói: "Mười lượng bạc một tháng ."

"Mười lượng bạc?" Viên Chiêu Quân ở trong lòng tính toán, suy nghĩ một chút cũng thấy không ít! Đổi thành nhân dân tệ chắc cũng có mấy ngàn! Vừa nghĩ như thế, đây chính là mở cờ trong bụng, vẻ mặt tươi cười, "Cám ơn Tứ hoàng tử Điện hạ."

Nhìn nàng này dáng vẻ tham tiền, ánh mắt Quả Tĩnh chợt lóe, cảm thấy ánh mắt này thế nào lại quen thuộc như vậy đây?

Nói xong vấn đề tiền công, Tứ hoàng tử Vũ Văn Nhạc cũng rời đi, Viên Chiêu Quân liền bắt đầu nghiên cứu Vũ Văn Dục nằm ở trên giường không nhúc nhích, đi tới bên giường, nhìn gương mặt tuấn tú của Vũ Văn Dục còn kém không thể lưu lại nước miếng .

"Vị cô nương này, ngươi đừng nhìn như vậy Điện hạ được không? Người là phu quân tiểu thư nhà ta, ngươi không thể có phi phân chi tưởng biết không?" Quả Khế vì tỷ tỷ của nàng nên điều gì nói thì sẽ nói.

Viên Chiêu Quân không để ý tới Quả Khế, nhìn Quả Tĩnh cùng Đường Liêm bên cạnh nói: "Hai vị trai đẹp, Điện hạ các ngươi là thế nào lại biến thành người thực vậy đây!"

Quả Tĩnh cười cười, không hề nói gì. Tiếp cùng Quả Khế cùng đi ra tẩm cung.

Đường Liêm là người phụ trách chăm sóc điện hạ, nhìn Viên Chiêu Quân, cũng nghĩ người này sẽ gây bất lợi cho điện hạ. Nếu không phải là không có cách nào, hắn sẽ tuyệt đối không đồng ý biện pháp này của Tứ hoàng tử.

Viên Chiêu Quân thấy Đường Liêm không cười, nửa ngày cũng không nói chuyện, nàng cũng không biết làm những gì mới phải, không thể cứ ngẩn người nhìn người sống thực vật được! Tuy nói người thực vật này rất tuấn tú, đây là điều nàng thích, nhưng không phải là nàng có thể nói chuyện, không đói được nha! Cũng không biết Đường Liêm tên gọi là gì, đã cảm thấy người này cùng khối như đầu gỗ .

Mắt lớn trừng mắt nhỏ, vừa qua chỉ biết là một canh giờ, Viên Chiêu Quân bụng cũng đã đói, liền kêu lên: "Cọc gỗ, ngươi không ăn cơm sao?"

Một tiếng cọc gỗ này, Đường Liêm mặt khiếp sợ nhìn Viên Chiêu Quân, "Ngươi thật là Chiêu Quân?"

"Ta với ngươi quen biết sao? Tại sao có thể cứ gọi tục danh của người ta như vậy đây? Không phải nói cổ nhân các ngươi rất hiểu lễ phép sao? Cái người này làm sao lại không biết khách sáo đây.” Viên Chiêu Quân nói một tràng dài, còn hướng tới Đường Liêm liếc mắt.

Nàng nói chuyện dáng vẻ nghiêm túc thật rất giống Viên Chiêu Quân, nhưng kia là dáng vẻ bất nam bất nữ , hắn không quá tin tưởng đây là Viên Chiêu Quân mà bọn hắn muốn tìm. Lại nói dù là người dáng vẻ thay đổi, cũng không thể không biết bọn họ!

Thấy hắn không nói tiếng nào nhìn nàng, Viên Chiêu Quân chính là xem thường người vô dụng này, đứng lên ra cửa, "Ngươi phải tìm cơm ăn, ta không biết tìm đây.”

Đường Liêm thấy nàng ra khỏi cửa, đứng lên đi tới cửa, phân phó một tiếng, "Đi kiếm một ít thức ăn."...Song..

"Dạ, Lộ đại nhân." Thị vệ nghe lệnh đi.

Viên Chiêu Quân nghe xong, lại một mặt nụ cười, "Lộ đại nhân, thật là người tốt nha! Ngươi nói ta thế nào cũng là người mà các ngươi mời tới chăm sóc bệnh nhân! Các ngươi nhất định phải cho ta ăn xong , nếu không ta sẽ không còn hơi sức ."

Đường Liêm xác định nàng không ngừng nói chuyện, mãi cho đến lúc thức ăn tới, hắn mới ra ngoài ăn cơm.

Viên Chiêu Quân cũng không quản quy củ gì, cầm lên chiếc đũa chính là một trận gió cuốn mây tan, một đống thức ăn cứ như vậy trong mười mấy phút đều trôi xuống bụng của nàng.

Người này nhìn rất gầy, thật đúng là tham ăn. Đường Liêm nhàn nhạt nhìn nàng, thấy nàng nhàm chán cực kỳ liền nói: "Đi lấy nước nóng tới lau tay và mặt cho điện hạ.” Hắn biết thái tử sạch sẽ, vì vậy một năm qua này, lau người đều là hắn thực hiện.

"Được, ta sẽ đi, đường cọc gỗ." Nàng vốn là phải gọi Lộ đại nhân , cũng không biết làm sao lại thuận miệng kêu thành đường cọc gỗ.

Đường Liêm sững sờ, nhìn bóng lưng nàng rời đi, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ ngươi thật là Chiêu Quân? Nhưng ngươi tại sao không nhớ rõ chúng ta? Điện hạ cũng không nhớ rồi sao?" Nói xong hắn vừa cảm giác mình là điên rồi, người bất nam bất nữ này làm sao có thể là bạn tốt của hắn thái tử phi Viên Chiêu Quân đấy.

Đi múc nước, gặp Quả Khế, nàng liền tò mò hỏi: "Vị cô nương này, thái tử điện hạ các ngươi tại sao hôn mê bất tỉnh! Còn nữa, các ngươi thật có quen người cùng tên với ta sao?”

Quả Khế không muốn trả lời những vấn đề này, cầm đồ rời khỏi.

Viên Chiêu Quân không vui nói thầm nói: "Choáng, không nói thì không nói, có gì đặc biệt hơn người đâu!"

Quả Khế nghe được lời của nàng..., xoay người nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, vẻ mặt phức tạp, mới nói: "Điện hạ là vì cứu thái tử phi chúng ta mà thành như vậy, về phần Viên Chiêu Quân chính là tên của Thái tử phi."

"A! Như vậy sao! Chỉ là thái tử phi của các ngươi là ai?" Vì một nữ nhân mà biến thành như vậy, người đàn ông này thật là một người có tình nghĩa! Viên Chiêu Quân nghĩ tới, nàng nếu có thể có một người yêu nàng như vậy thì thật là tốt.

"Không biết ở nơi nào nữa." Quả Khế nói là nói sự thật, tuy nói trước kia của thân thể tiểu thư đến bây giờ đều còn tồn tại, hơn nữa lại thành Hoàng Dung cô nương, nhưng thái tử nói linh hồn tiểu thư đi thế giới khác, hơn nữa thái tử cũng đem tiểu thư mang về, chỉ là họ không tìm được mà thôi.

"Như vậy sao! Thái tử các ngươi thật là quá đáng thương." Viên Chiêu Quân ở chỗ này đồng tình người khác, nàng không biết, nàng chính là thái tử phi, chỉ là trí nhớ của nàng bị Diêm Vương ngăn lại mà thôi.

"Không phải, tiểu thư nhà ta hơn đáng thương." Quả Khế nói xong, lại chảy xuống hai giọt thanh lệ....Song..

Quả Khế rời đi, Viên Chiêu Quân chỉ đành phải xách theo nước trở lại tẩm cung.

Nếu là chăm sóc bệnh nhân, nàng dĩ nhiên biết phải làm những gì, vì vậy nàng cầm nước cùng khăn lông đi tới bên giường Vũ Văn Dục. Dùng khăn lông nóng vừa lau tay Vũ Văn Dục vừa thầm nói: "Ngươi nói làm sao ngươi lại đáng thương như vậy đây? Vì một nữ nhân ngươi thành người sống đời sống thực vật đáng giá không?"

"Còn nữa, ngươi nói làm sao ngươi có thể có dáng dấp đẹp trai như vậy đây? Thấy phải ta đều trở thành tội phạm rồi. Chẳng qua ta đối với người sống đời sống thực vật thật không có hứng thú gì, nếu không ngươi sẽ nguy hiểm." Nàng lầm bầm lầu bầu. Đường Liêm đứng xa xa nhìn, thấy nàng đối với thái tử không có ác ý, mới thả quyết tâm ra cửa.

Lau tay xong, vì Vũ Văn Dục lau mặt, Viên Chiêu Quân lau mấy cái, không khỏi giơ tay lên sờ soạng mặt của Vũ Văn Dục một cái, cảm giác thực không tồi, trơn mềm như da hài như vậy, tay vuốt cũng không nỡ giời đi, quay đầu thấy Đường Liêm không có đi vào, nghĩ thầm cứ tiếp tục sờ thôi! Tay của nàng không khỏi qua lại vuốt ve trên mặt Vũ Văn Dục, trong miệng còn nói lẩm bẩm, "Thái tử, ngươi nói làm sao ngươi có thể đẹp mắt như vậy đây? Ta nghĩ so với thần tiên trên trời còn hoàn hảo hơn! Này da tại sao có thể tốt như vậy đây? Để cho ta một nữ nhân cũng hâm mộ đố kỵ!"

Lầm bầm lầu bầu không biết lâu, nhìn đôi môi của Vũ Văn Dục, nàng trong lòng không khỏi động, cười nói: "Ngươi xem môi của ngươi dáng dấp thật là đẹp mắt, nếu có thể hôn lên miệng, tư vị kia nhất định rất đẹp!" Nàng nói qua nước miếng cũng nhanh chảy xuống.

Nàng lau nước miếng một cái, ở trong lòng khinh bỉ nhìn chính mình, tự nhủ: "Viên Chiêu Quân ngươi điên rồi sao? Tại sao có thể vô lễ với một bệnh nhân đây? Dù là người ta đẹp trai, ngươi cũng không thể bộ dáng như vậy! Còn có Trầm Tuấn Hiên cũng thật đẹp trai, ngươi sao lại không sắc như vậy đây? Thật là đáng đánh đòn, đáng đánh." Chính nàng nói xong, còn nhẹ nhẹ vỗ vỗ mặt của mình, muốn cho mình tỉnh táo chút.

Nhưng khi nhìn mặt của Vũ Văn Dục, nàng chính là không tự chủ được động lòng, nàng liền muốn liều một phen, nàng mặt làm dáng vẻ trộm nhìn ngoài cửa một chút, thấy chung quanh không ai, nhỏ giọng nói: "Hôn trộm rồi thôi, không thành vấn đề! Thụy mỹ nhân người ta còn hôn hoàng tử rồi tỉnh luôn đây? Nói không chừng ta đây vừa hôn hắn liền tỉnh thì sao?"

Nàng nói xong, cúi đầu hôn lên môi Vũ Văn Dục.

Đang lúc này, Đường Liêm vừa mới vào cửa, thấy màn này, sắc mặt trầm xuống, giận dữ hét: "Tiểu tử, ngươi ở đây làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thái tử là sắc lang

Đường Liêm cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là thuận miệng liền kêu Viên Chiêu Quân là tiểu tử, nơi nào biết lại đụng vào lòng tự ái của nàng.

Viên Chiêu Quân hận nhất người khác nói nàng là nam nhân, thế nhưng lại gọi nàng tiểu tử, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Đường Liêm, gương mặt lạnh được so với băng còn lạnh hơn, ánh mắt kia càng làm cho Đường Liêm không rét mà run.

"Đường cọc gỗ, con mắt của ngươi nhìn thấy ta là nam nhân?" Viên Chiêu Quân mỗi một chữ cũng từ trong kẽ răng nặn ra, ánh mắt kia nồng đậm sát khí càng thêm lộ ra như muốn ăn thịt người.

Đường Liêm nhìn Viên Chiêu Quân như vậy, thậm chí có chút không bình tĩnh, nỗ lực kéo ra một nụ cười nói: "Lỡ miệng nói, Viên cô nương chớ so đo." Đường Liêm cũng không hiểu hắn vì sao lại phải sợ Viên Chiêu Quân, lại càng không hiểu hắn vì sao phải nói với đối phương là lỡ miệng. Nhưng hắn lại làm như vậy, tuy nói hắn cũng không lý giải được.

"Thôi, ta đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân." Viên Chiêu Quân nghe xong sắc mặt chuyển biến tốt, mặt đại độ nói....Song..

Đường Liêm hết sức im lặng, không khỏi ngẩng đầu nhìn nóc nhà, quay đầu lại mới nói: "Ngươi vừa rồi đối với Điện hạ làm cái gì?" Giọng điệu của hắn hiển nhiên không có lạnh lùng như trước, không còn là quát lớn mà là hỏi thăm.

Viên Chiêu Quân bĩu môi, nói: "Không có gì lớn chuyện, chính là cảm thấy hắn dáng dấp thật sự rất dễ nhìn, cho nên. . . . ." Nói tới chỗ này nàng thấy sắc mặt Đường Liêm không tốt lắm, sửa lời nói: "Nghe nói Thụy mỹ nhân đều là bị hoàng tử hôn tỉnh, cho nên ta cũng thử một chút." Nàng nói xong đem ánh mắt quay hướng nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Liêm.

Vừa nghe cách nói của nàng chính là lung tung, đường liêm lạnh mặt nói: "Kết quả không có hiệu quả."

"Đúng! Ngươi nói điều này cũng phải, người ta trong chuyện xưa như vậy là có thể tỉnh, hắn tại sao cũng không tỉnh đây? Có phải thời gian hôn quá ngắn hay không?" Viên Chiêu Quân nói xong nghiêm trang, nói qua mắt lại liếc qua môi Vũ Văn Dục, đừng nói tư vị kia thật rất tốt, giống như nàng ở nơi nào đã hưởng qua .

"Nói bậy." Đường Liêm nhìn chằm chằm mặt của Viên Chiêu Quân, hình như một giây kế tiếp sẽ tức giận.

Viên Chiêu Quân thấy chuyện không tốt lắm, cười cười ha ha mà nói: "Đường cọc gỗ ngươi đừng tức giận, còn nữa, nghe nói cổ nhân các ngươi cũng có võ công, chớ tức giận cho ta một chưởng, như vậy ta nhưng không chịu nổi, sẽ chết , biết không?" Nàng nói qua bưng nước liền hướng bên ngoài tẩm cung lui.

Đường Liêm cũng không cùng nàng so đo, suy nghĩ một chút Điện hạ lại không có tỉnh, nếu không nhất định sẽ bị cử chỉ của nàng giận đến hôn mê bất tỉnh lần nữa. Thật ra thì Đường Liêm không biết, Vũ Văn Dục là biết Viên Chiêu Quân , chỉ là khi đó Viên Chiêu Quân không thấy được hắn mà thôi.

Nghĩ tới Viên Chiêu Quân tham tiền lại dáng vẻ sợ chết, đường liêm trên mặt không khỏi mở nụ cười.

Viên Chiêu Quân đi ra tẩm cung, rót nước xong, ở thái tử điện đi dạo một vòng mới về đến tẩm cung. Thấy Đường Liêm vẫn ở đấy, Viên Chiêu Quân nghĩ tới Đường Liêm không bởi vì chuyện nàng hôn thái tử mà trị tội của nàng thực là Tể Tướng trong bụng có thể chống thuyền, vì vậy có chút ý vị lấy lòng nói: "Đường cọc gỗ, ngươi đi nghỉ ngơi đi! Nơi này có ta được rồi."

Đường Liêm do dự có nên rời đi hay không....Song..

Viên Chiêu Quân cười: "Ta cùng với thái tử không thù không oán tuyệt sẽ không đối với thái tử làm gì bất lợi, còn có ta là một nữ nhân còn có thể đem thái tử thế nào sao? Dù là thế nào cũng là ta thua thiệt!" Nàng cảm thấy nàng là nữ nhân, thua thiệt là nàng. Xác thực cũng không thể tưởng hình tượng nàng bây giờ, nhìn Bất Nam Bất Nữ, trong mắt người ngoài chính là thái tử bị thua thiệt.

Lúc này, thị vệ có chuyện bẩm báo, Đường Liêm đi ra, lúc đi nói: "Chăm sóc Điện hạ thật tốt, nếu không nên cẩn thận cái đầu ngươi."

Viên Chiêu Quân cười hắc hắc, "Tốt, đường cọc gỗ, ngươi đi làm việc đi!"

Đường Liêm vừa đi, Viên Chiêu Quân liền cảm giác nàng thật là tự do, trong tẩm cung vòng tới vòng lui, kiểm tra toàn bộ một phen, "A! Hắn thật là thái tử sao? Tại sao không có bạc!"

Nàng có chút nhục chí, nhìn Vũ Văn Dục nằm ở trên giường, trong lòng có chút không cam tâm, giống như tức giận trên mặt Vũ Văn Dục vỗ nhẹ hai cái, nói: "Mau dậy đi, đứng lên nói với ta bạc của ngươi để ở nơi nào!" Nàng hiện tại giống như một con quỷ nghèo, ở chỗ này không có nửa bằng hữu? nàng sao có thể bỏ qua được.

Nhưng ông trời tựa hồ đang nói đùa nàng, tẩm cung thái tử không có tiền, chỉ có tranh chữ cổ, đối với Viên Chiêu Quân thật là một chỗ dùng cũng không có.

Một chút thu hoạch cũng không có, trong miệng nàng nói lẩm bẩm ở trên ghế dựa ngủ thiếp đi.

Vừa cảm giác đến trời sáng, nàng mặt thỏa mãn nở nụ cười, ra khỏi gian phòng cầm bồn trong tay đi múc nước để rửa mặt, sau đó sẽ thay Vũ Văn Dục đang ngủ mê man rửa mặt.

Một màn này bị Đường Liêm cùng Quả Khế nhìn thấy, "Viên cô nương, như vậy không vệ sinh!" Quả Khế nói.

"Nơi nào không vệ sinh, người một nhà trong gia đình còn là dùng chung chậu rửa mặt đây? Như vậy rất tốt! Lại nói ta cũng không dùng mỹ phẩm, tắm nước cũng rất sạch sẽ, lại nói Điện hạ người ta cũng không có phản đối, các ngươi phản đối làm cái gì? Thật là xen vào việc của người khác." Người ta nói một câu, Viên Chiêu Quân Hồi thứ 10 câu, hơn nữa còn nói hợp tình hợp lý .

"Điện hạ không phải là không phản đối, mà là không có biện pháp phản đối." Đường Liêm cảm thấy người này thật là một hoa tuyệt thế, dù gì chuyện cũng có thể nói xong hợp tình hợp lý , hơn nữa mỗi sự kiện nguyên bổn chính là lỗi của nàng, cuối cùng nàng còn nói thành lỗi người khác. Có lúc hắn đều vui vẻ bị lừa dối.

"Vậy thì chờ thời điểm hắn có thể phản đối rồi hãy nói!" Viên Chiêu Quân nói qua bưng nước ra khỏi phòng, căn bản không để ý Quả Khế cùng Đường Liêm.

Ba ngày đã qua, cuộc sống Viên Chiêu Quân cảm thấy thật là nhàm chán, một ít cũng không có gì chơi, mọi người đều nói trong cung có người lục hặc với nhau, nàng cũng chưa có gặp qua một nữ nhân nào tìm đến gốc, nàng thật hoài nghi nơi này căn bản cũng không phải là hoàng cung, mà là mấy người

này lừa dối nàng.

Ngày này, hoàng hậu tới, nắm tay của con trai khóc đến mắt sưng húp.

Viên Chiêu Quân thấy phải rất bận tâm , khuyên nhủ: "Hoàng hậu, người đừng khóc, người khóc hắn cũng không thể tỉnh được, nên lúc tỉnh tự sẽ tỉnh." Nàng xem hoàng hậu cũng cảm thấy quen mặt, nàng lần nữa hoài nghi có phải kiếp trước mình quen biết những người này hay không.

Hoàng hậu nhìn Viên Chiêu Quân, nói: "Nghe nói ngươi tên là Viên Chiêu Quân, tính cách của ngươi cũng giống, chỉ là ngươi không phải là nàng, nếu không Dục nhi thật sự sẽ tỉnh."...Song..

Viên Chiêu Quân cảm giác mình đĩ nhiên không phải là thái tử phi, cười nói: "Người nếu không ở, hoàng hậu cũng đừng suy nghĩ nhiều."

Hoàng hậu cắn môi, cuối cùng đứng lên rời đi. Nàng mỗi ngày trước kia đều tới, hai ngày trước không tới, hay là bởi vì nàng ngã bệnh. Có một đứa con trai, nhi tử biến thành như vậy, muốn nàng không đau lòng làm sao được.

Mấy ngày nay buổi tối đều là Viên Chiêu Quân chăm sóc Vũ Văn Dục, Đường Liêm hình như rất bận, ban ngày có lúc cũng không ở thái tử điện.

Ngủ thẳng nửa đêm, nàng đi tiểu đêm ở nhà xí, khi trở về chỉ thấy có một bóng người so với nàng đi trước một bước vào phòng, nàng thấy, lập tức kêu to, "Người nào? Ngươi muốn làm gì?" Nàng nói qua bất chấp tất cả tiến lên.

Người nọ thấy có người xông tới, xoay người muốn hướng Vũ Văn Dục trên giường chém tới, mục đích của hắn chính là giết thái tử.

Nói thì chậm khi đó thì nhanh, Viên Chiêu Quân trên người như đã mọc cánh vọt thẳng tiến lên gắt gao nắm tay áo đen kia.

Người áo đen một tay khác người hướng Viên Chiêu Quân đánh một chưởng, Viên Chiêu Quân bị thương ngã xuống đất, người áo đen thấy có cơ hội, lại muốn hướng Vũ Văn Dục chém tới.

"Vũ Văn Dục, ngươi tỉnh đi, có người muốn giết ngươi! Ngươi tỉnh mau." Viên Chiêu Quân một hồi liền trực tiếp kêu tên thái tử, âm thanh kia cực lớn, mang theo tiếng khóc.

Âm thanh này kinh động Quả Tĩnh, Quả Tĩnh lật người liền bay ra phòng của hắn, hướng phòng của Vũ Văn Dục bay đi.

Trong lúc người áo đen đưa tay chuẩn bị chém, Viên Chiêu Quân đã dùng hết tất cả lực khí của mình đánh về phía người áo đen kia. Nhưng nàng bị thương, chính là chụp hụt, đao kia chỉ lát nữa là chém vào trên người thái tử.

Ở nơi này nửa giây, Vũ Văn Dục nhắm chặt mắt đột nhiên biến mất trên giường.

Viên Chiêu Quân cùng người áo đen kia đều là mặt không thể tưởng tượng nổi, người áo đen mặt khủng hoảng, xoay người chạy trốn.

Vũ Văn Dục đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Viên Chiêu Quân, "Chiêu Quân, ngươi tốt chứ!" Hắn cúi người liền đem nàng bế lên.

Viên Chiêu Quân bị Vũ Văn Dục đột nhiên ôm lấy, ánh mắt lại nhìn về phía phương hướng người áo đen đang trốn chạy, "Ngươi mau đuổi theo! Người nọ muốn giết ngươi."

Vũ Văn Dục trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, ôm nàng, sau đó đặt lên giường, "Hắn sẽ không tìm thấy lối ra thái tử điện." Hắn mặc dù vừa tỉnh, nhưng hắn hiểu Đường Liêm, hiểu rõ hơn thực lực thị vệ trong điện thái tử, người nọ coi như võ công cao, trong lòng kinh động mọi người, cũng khó chạy ra khỏi thái tử điện.

Quả nhiên, người nọ chạy ra khỏi tẩm cung liền bị Quả Tĩnh cản lại đường đi.

Viên Chiêu Quân đối với Vũ Văn Dục như vậy hết sức bình tĩnh im lặng, ngồi ở trên giường nhìn Vũ Văn Dục, "Ngươi cuối cùng cũng tỉnh, cũng không uổng công ta mới vừa rồi cứu ngươi."

Hắn nhìn mặt của nàng, hắn biết nàng chính là Viên Chiêu Quân, chính là thê tử Viên Chiêu Quân của hắn. Hắn nhếch môi lên nhìn nàng, "Nói như vậy, vi phu muốn cảm ơn phu nhân đã cứu mạng."

Người này nụ cười không sâu, làm sao có thể vừa mở miệng liền xưng hắn là chồng của nàng, hơn nữa còn nói nàng là phu nhân? Viên Chiêu Quân nháy mắt nhìn hắn, "Dù là cứu ngươi...ngươi cũng không cần lấy thân báo đáp, lại nói coi như ngươi lấy thân báo đáp cũng phải là ta đồng ý mới được!" Người này nhìn ánh mắt của nàng nóng bỏng, chẳng lẽ thái tử là sắc lang?

Vũ Văn Dục nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, trong lòng rất kích động, trong ánh mắt có tạp với các loại cảm xúc, "Chiêu Quân thế nào? Chẳng lẽ không nhận được ta?" Hắn suy đoán, tâm đột nhiên đau đến làm hắn không cách nào hô hấp được.

"Ha ha, thế nào không nhận biết ngươi...ngươi là thái tử! Chỉ là làm sao ngươi biết được ta? Chẳng lẽ ta chăm sóc ngươi mấy ngày, ngươi đã tỉnh?" Viên Chiêu Quân cảm thấy người này nói bừa bãi, lúc thì phu nhân, một hồi còn nói nàng không biết hắn, chẳng lẽ trước nàng biết hắn sao?

Nghe nàng nói như vậy, hắn xác định nàng là thật sự không biết hắn, chẳng lẽ nàng là mất trí nhớ sao? Lúc hắn mang pháp bảo đi tìm nàng, pháp bảo sẽ không nhận lầm người, nàng chính là Viên Chiêu Quân hắn muốn tìm, nàng chính là thê tử Vũ Văn Dục hắn.

Vũ Văn Dục cau mày mặt rối rắm, thật lâu sau nói: "Lão bà, ngươi còn nhớ rõ đây là ngươi dạy ta cách gọi không?"...Song..

"Ngươi nói ta là chồng ngươi, ngươi là lão bà, ngươi còn nói đây là cách gọi của phu nhân gọi phu quân ở hải ngoại." Vũ Văn Dục xác định nàng thật là mất trí nhớ, hắn trong lúc nói chuyện chẩn mạch nàng, sau đó từ trong ngăn tủ tìm thuốc cho nàng, "Đây là thuốc trị, ngươi uống vào trước đi."

"Lão bà, lão công? Làm sao ngươi biết cách xưng hô như thế?" Viên Chiêu Quân đối với thái tử cảm thấy hứng thú, không nói đến việc người này trị thương, còn có thể nói ra cách gọi của người hiện đại, hắn nói là nàng dạy hắn, nhưng trước nàng chưa từng gặp qua Vũ Văn Dục! Nhớ ngày đó nàng cứ đến nước Đppng Vũ, thật đúng là đang suy nghĩ mình vì sao không xuyên qua đến triều đại có trong lịch sử, bây giờ nhìn lại, nàng và thái tử có ý sâu xa cũng không chừng.

"Ta kể cho ngươi một câu chuyện cũ!" Hắn nhìn mặt của nàng, chậm rãi ngồi ở bên người nàng trên mép giường.

Nhìn hắn đẹp trai như vậy, nàng cũng không thể cự tuyệt nghe chuyện xưa, tuy nói nàng tuyệt không muốn nghe cái gì chuyện xưa, nhưng là vẫn cười nói: "Được rồi!" Coi như nhàm chán giết thời gian mà thôi.

Vũ Văn Dục bắt đầu kể, lúc nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm vào mặt của nàng, muốn dựa vào nét mặt của nàng trong nhìn ra điều gì đó.

"Có một nữ hài nhi, nàng gọi là Viên Chiêu Quân, nàng sống một cuộc sống hiện đại ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng hai mươi lăm tuổi còn chưa có kết hôn, nàng thành gái ế, nàng đi xem mắt, người ta nói nàng là nam nhân, bởi vì ngực nàng rất nhỏ." Hắn kể cho nàng những gì nàng đã nói với hắn về chuyện ở hiện đại của Viên Chiêu Quân, hi vọng nàng có thể nhớ tới hắn.

Viên Chiêu Quân không thể tin được những gì nàng nghe được, hắn lại có thể nói ra nàng gặp gỡ, chẳng lẽ hắn thật biết nàng?

Hắn lại tiếp tục giảng đạo: "Nàng rất muốn kết hôn, nàng rất muốn gặp bạch mã hoàng tử của nàng, nàng không muốn bị người khác cười nhạo nàng là nam nhân. Nàng được bạn tốt cho mượn tiền đi làm bộ ngực lớn, nàng không ngờ, linh hồn của nàng từ thế giới của nàng đến một cái thế giới khác." Vũ Văn Dục canh chừng mắt nàng, lạnh nhạt nói: "Nàng tới thế giới chính là nước Đông Vũ."

Viên Chiêu Quân nghe sự việc này, hình như là đang nói chuyện xưa của chính nàng, nhưng nàng không phải linh hồn tới nước Đông Vũ, mà là cả người đều tới nơi này.

"Linh hồn nàng đến trên người trưởng nữ Viên phủ Thừa Tướng, nàng cũng gọi Viên Chiêu Quân. Đại tiểu thư Phủ Thừa Tướng dáng dấp vừa đen lại mập, nàng là luyện một loại gọi là thần công Tam Dương công nên chết, cho nên Viên Chiêu Quân đi giải phẫu lại nhập vào thân thể đại tiểu thư Phủ Thừa Tướng." Hắn nói xong, ngẩng đầu nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, "Nàng là một luồng u hồn dị thế , nhưng ta yêu nàng. . . . . ." Hắn từ từ nói bọn họ đi chung với nhau từng ly từng tý. ...Song..

Nàng lần đầu tiên nghe chuyện xưa lại không có ngủ.

Hắn vừa tiếp tục nói: "Ta cùng nàng thành thân, chúng ta là vợ chồng, chúng ta yêu nhau, nhưng nàng không muốn hút Thuần Dương Chi Khí của Lý Dịch, rồi nàng chết." Nói tới chỗ này, tim của hắn đang không ngừng chảy máu, hình như lại trở về thời điểm mất đi nàng.

Viên Chiêu Quân nghe đến đó, tâm đột nhiên co rút đau đớn một chút, nhìn hắn gương mặt khổ sở, nàng giơ tay lên nghĩ vuốt lên nỗi ưu thương của hắn, "Sau đó thì sao?"

"Nàng đã chết rồi, ta thật đau lòng, tâm trạng quá đau khổ. Ta mỗi ngày dùng y học võ học tới tê dại mình." Hắn nhìn nàng, chỉ thấy nàng chảy xuống hai hàng lệ, đau lòng giơ tay lên thay nàng lau.

Nàng lần đầu tiên nghe chuyện xưa cảm động, hơn nữa còn đau lòng. Vì nam nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành này đau lòng. Nàng cảm thấy Viên Chiêu Quân thật hạnh phúc, nhưng vậy thì thật là nàng sao? Nhưng nàng cái gì cũng không nhớ, nàng ở bệnh viện làm người sống đời sống thực vật nửa năm, nàng nơi nào cũng không có đi! Thật chẳng lẽ giống như hắn nói như vậy, linh hồn của nàng đến trên người của Viên đại tiểu thư?

Vũ Văn Dục lại nói: "Sau sư phụ nói ta có thể đi tới thời đại của nàng tìm nàng trở lại, vì vậy ta đi, linh hồn của ta tìm được nàng, nhưng trung gian ra khỏi chút vấn đề, vì vậy ta hôn mê bất tỉnh."

Viên Chiêu Quân nhìn mặt của hắn, hỏi: "Người nọ thật là ta sao? Làm sao có thể?" Nàng cảm giác những thứ này là đúng dịp! Nhưng mà hắn làm sao sẽ biết chuyện nàng xem mắt? Cõi đời này không có người biết mới phải, nàng chưa từng có nói với bất kỳ ai qua, hơn nữa nàng hai mươi lăm tuổi cũng không có nói qua. Nhưng nàng cái gì cũng không nhớ nổi, nàng không thể tin được.

Vũ Văn Dục Luôn luôn bình tĩnh bây giờ lại không bình tĩnh nữa, phe phẩy bả vai của nàng nói: "Chiêu Quân, ngươi chính là thê tử của ta, ngươi không thể phủ nhận biết không?"

"Nhưng là, ngươi xem ta. . . . . ." Nàng ngừng một chút nói: "Ta nam không ra nam nữ không ra nữ, ngươi xác định ngươi thực sẽ yêu thích ta?" Lòng của nàng không biết làm sao rồi, nghe lời của hắn, tim đập bịch bịch.

Hắn vẫn không trả lời, Đường Liêm cùng Quả Tĩnh vọt vào, "Điện hạ, ngài không sao chứ!" Đường Liêm vọt vào gian phòng, nhìn thấy Vũ Văn Dục ngồi dậy, hắn kích động cực kỳ.

Quả Tĩnh sau đó tiến gian phòng, nhìn thấy Vũ Văn Dục tỉnh, cũng là cả kinh, sau đó nhìn Viên Chiêu Quân ngồi ở trên giường, không khỏi nhăn mày

lại....Song..

Đường Liêm kích động đi qua thấy Viên Chiêu Quân ở trên giường ngồi, lửa giận dâng trà, "Tiểu tử. . . . . Không đúng, là Viên cô nương, làm sao ngươi có thể ngồi ở giường điện hạ, Điện hạ thích sach sẽ, ngươi muốn chết sao? Mau xuống đây." Đường Liêm những ngày qua cùng Viên Chiêu Quân chung đụng, còn cảm thấy người này chỉ tham tiền một chút, hảo sắc một chút, cái khác đều được, hắn không nghĩ nàng không sợ chết.

Viên Chiêu Quân nghe cũng không vui mừng, nói: "Cái gì là ta muốn chết, là hắn gắng phải đặt ta ở trên giường, cái người này làm sao lại nói chuyện như vậy, nói như ta da mặt dày vậy."

Đường Liêm bị nàng nói xong sửng sốt một chút, không biết nói gì để phản bác lời của nàng.

Thấy dáng vẻ nàng nói chuyện, Vũ Văn Dục vui vẻ nhìn, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân nói: "Cái gì Bất Nam Bất Nữ, ta thích ngươi như vậy." Hắn có thể xác định đây chính là tính tình thê tử Viên Chiêu Quân hắn. Nói chuyện vĩnh viễn ngang ngạnh như vậy, rồi lại làm cho người ta không tìm được phản bác.

Viên Chiêu Quân ngây người thật lâu, cảm thấy người này nói thật là dễ nghe, đây là truyện cổ tích sao? Nàng là Cô bé lọ lem gặp gỡ hoàng tử rồi.

Đường Liêm còn chưa hiểu thái tử nói là có ý gì, Quả Tĩnh lại hiểu, kích động nói: "Thái tử, ngươi nói nàng là sư muội của ta sao?"

"Đúng, nàng chính là sư muội Quả sư huynh, thê tử của ta, Viên Chiêu Quân." Trải qua nhiều chuyện như vậy mới có thể gặp lại, Vũ Văn Dục luôn luôn tỉnh táo lại kích động nắm tay Viên Chiêu Quân, hơn nữa còn cười tươi như hoa.

Nụ cười này quá đẹp, Viên Chiêu Quân sung sướng nhìn trợn tròn mắt. Thật lâu lấy lại tinh thần, nhìn mọi người mặt kích động nói: "Nhưng là, ta thật sự cái gì cũng không hiểu."

Những lời này tựa như một gáo nước nước lạnh, tất cả mọi người bình tĩnh lại, mà Vũ Văn Dục lại cười nói: "Không quan trọng, Chiêu Quân đừng gấp gáp nhớ lại, một ngày nào đó ngươi sẽ nhớ tới ."

"Nhưng. . . . . ." Viên Chiêu Quân do dự nói.

"Nhưng cái gì, cùng ta trở lại Đảo tiên đảo." Đông Phương Thiệu đột nhiên xuất hiện, một thanh ôm Viên Chiêu Quân trên giường rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Giấm chua

Vũ Văn Dục sắc mặt lãnh chìm, nhìn Đông Phương Thiệu, "Ngươi là người phương nào?" Hắn nhìn không ra thực lực của người này, người này thủ pháp rất nhanh, ngay cả hắn cũng không kịp ngăn cản.

"Đông Phương Thiệu, Viên cô nương là vị hôn thê của ta, ta tới mang nàng trở về." Đông Phương Thiệu những ngày qua đều nóng lòng tìm Viên Chiêu Quân, nghĩ tới chỉ cần tìm được nàng liền đưa nàng về thành thân, nữ nhân này là người duy nhất hắn cảm thấy hứng thú trên đời. Tuy nói hắn không biết có phải là yêu hay không, nhưng là hắn làm việc luôn luôn làm theo nội tâm mong muốn, vì vậy những ngày qua hắn quyết định cưới nàng.

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt tuấn mỹ của Đông Phương Thiệu, lạnh nhạt nói: "Vị hôn thê? Chính là chưa thành thân. Ta là trượng phu Viên Chiêu Quân, đã từ hơn một năm trước rồi. Hắn tuyên bố quyền sở hữu của hắn, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân đưa tay ra, "Phu nhân, vi phu tới nơi đây."

Viên Chiêu Quân nghe lời này, có chút ảo giác nhanh đến, không khỏi giương cái miệng nhỏ nhắn, thật lâu mới nói: "Các ngươi ta đều không biết, cho ta chút thời gian suy nghĩ thật kỹ như thế nào." Viên Chiêu Quân trong lòng quyền hành nặng nhẹ, Vũ Văn Dục là thái tử, nàng nếu làm thái tử phi thì có hưởng thụ không hết vinh hoa phú quý, mà Đông Phương Thiệu ở tại đảo Thần Tiên, người ở đó có thể sống ngàn năm, hai người đều là nàng muốn, nàng có chút nhức đầu, đẩy Đông Phương Thiệu ra, đứng ở giữa hai người, cười nói: "Không bằng như vậy, thật ra thì hai người các ngươi ta cảm thấy cũng không tệ."

"Phu nhân, làm sao ngươi có thể nói người khác được đây?" Vũ Văn Dục mặt buồn bã, tựa như một đứa trẻ bị vứt bỏ....Song..

Đường Liêm thấy phải là sửng sốt một chút, Điện hạ đây là thế nào, sau khi hôn mê tỉnh lại trở nên có tình vị hơn nhiều, thậm chí ngay cả vẻ mặt như thế cũng có thể xuất hiện trên mặt thái tử, nói rõ sau này bọn họ sẽ có những ngày tốt.

Quả Tĩnh cho Vũ Văn Dục một cái liếc mắt, "Chỉ cần Chiêu Quân hạnh phúc là tốt rồi, các ngươi ai có thể lấy được lòng của nàng, ta liền giúp người đó." Hắn rất muốn Chiêu Quân có thể yêu hắn, nhưng ánh mắt của nàng không có dừng ở trên mặt hắn, cho dù là ngẫu nhiên có, cũng là hỏi hắn có phải Trầm Tuấn Hiên hay không, nếu không lại nói hắn mất trí nhớ cũng tốt. Đối mặt tình huống như thế, hắn chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Viên Chiêu Quân thật không thể tin được đường đường là một thái tử, lại tứa như một đứa trẻ bị vứt bỏ, nàng không khỏi xem đến mắt choáng váng, nhìn biểu tình của hắn ai oán, lòng của nàng không khỏi đau xót.

Đông Phương Thiệu lãnh gương mặt, "Sẽ không nghĩ một nữ gả hai phu chứ!" Nữ nhân này nói bọn họ cũng không tệ, sẽ không tham lam muốn gả hai người đàn ông này chứ!

"Nếu là có thể, vậy cũng không tệ." Viên Chiêu Quân nói xong có bộ mặt phớt tỉnh, để nàng gả cho hai người nam nhân là không thành vấn đề, chỉ là nàng không muốn cùng bọn họ có da thịt vợ chồng, như vậy có khả năng sao? Suy nghĩ một chút cũng không thể rồi, vì vậy nàng cười nói: "Thật ra thì còn có một phương pháp, chính là các ngươi người nào có đồ vật duy nhất thì ta sẽ chọn." Nàng không phải là hàng hóa, mà là đang ở một địa phương xa lạ, nàng cần tiền cùng quyền, nhưng nàng cũng muốn trường mệnh Thiên tuế.

"Hắn có đồ vật gì đó ta chưa có?" Lời này là Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu không hẹn mà cùng nói.

Phải nói Đông Phương Thiệu không thể mang Viên Chiêu Quân đi là bởi vì thực lực của Vũ Văn Dục, trước là hắn chưa chuẩn bị, nếu không hắn sẽ không đắc thủ. Thực lực của Vũ Văn Dục thực lực là hắn nhìn không ra .

Hai người đều nhìn không ra thực lực đối phương, đều ở trong nội tâm suy đoán thực lực của đối phương đến tột cùng là cái gì.

Viên Chiêu Quân chờ bọn họ hỏi câu này, nàng cười nói: "Đương nhiên là có, thái tử có tiền cùng quyền, Đông Phương Thiệu ngươi có sao?"

"Chuyện này. . . . . ." Đông Phương Thiệu cúi đầu, phải nói tiền theo bọn hắn chưa dùng qua bao giờ, phải nói quyền thế hắn càng không có. Đó không phải là thứ mà bọn hắn đi giao thiệp.

Vũ Văn Dục nhìn dáng vẻ Đông Phương Thiệu biết tâm tình lập tức cảm thấy tốt, nhếch miệng lên.

Viên Chiêu Quân quay đầu lại đối với Vũ Văn Dục nói: "Ngươi có thể cho ta sống ngàn năm sao?" Suy nghĩ một chút Đông Phương Tiên hơn một trăm tuổi còn là một tiểu cô nương, nàng liền đặc biệt tưởng nhớ phải có năng lực như thế, nàng không muốn cuộc sống quá ngắn, dĩ nhiên cũng không muốn cuộc sống quá khổ.

Lần này đổi thành Đông Phương Thiệu hả hê, hắn còn là có sở trường, hắn cũng không có thất bại bởi cái này dung mạo so với Thần Tiên hoàn hảo hơn.

Viên Chiêu Quân sắc mặt nhàn nhạt, giọng nói ôn hoà, "Không có." Hắn có lẽ có thể trải qua tu luyện Tiên thuật khiến dung nhan không già, hơn nữa kéo dài tuổi thọ, nhưng là phải khiến Viên Chiêu Quân trường thọ không già, thế nhưng hắn lại không làm được.

"Nếu như vậy, các ngươi đecó đồ đối phương không có, ta liền với người đó." Viên Chiêu Quân vỗ tay ra khỏi phòng, chuyện cũng coi là giải quyết, bởi vì ở trong lòng của nàng nàng vẫn hình như có một người, nàng không biết là người nào? Nhưng là nàng giống như không thể tiếp nhận người khác.

Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu hai người hai mặt nhìn nhau, nhìn mặt của đối phương đăm chiêu.

Vũ Văn Dục không trách tội nàng tham tiền lại tham trường thọ không già, bởi vì cái dạng này mới thật sự là Viên Chiêu Quân, mới đúng là Viên Chiêu Quân hắn biết. Vì vậy hắn khẳng định nàng chính là thê tử của hắn. Chỉ cần nàng khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ ngoan ngoãn trở lại lòng của hắn....Song..

Đông Phương Thiệu đã cảm thấy cô gái này tham tiền lại tham trường thọ không già, thật là một nữ nhân ác tục, hắn có chút nhớ nhung ý niệm buông tha , nhưng là trong lòng lại có giọng nói muốn hắn chớ buông tha. Vì vậy hắn mặt lạnh đi theo sau lưng Viên Chiêu Quân ra khỏi gian phòng .

Buổi tối khuya, Viên Chiêu Quân không ở trong gian phòng, nơi nào cũng không thể đi, nhìn lên ánh sao sáng trên trời, nàng đi tới một bụi cỏ trong sân nằm xuống.

Vũ Văn Dục chỉ sợ Viên Chiêu Quân bị Đông Phương Thiệu bắt cóc, vì vậy nhanh chóng đi theo ra khỏi gian phòng, thấy Viên Chiêu Quân nằm ở trên sân cỏ, hắn nghĩ cũng muốn, trực tiếp ngồi ở trên cỏ bên người nàng.

Đông Phương Thiệu không ngồi ở trên cỏ, mà là thân bay lên một thân cây bên cạnh, "Viên Chiêu Quân, ta sẽ đợi đến ngày ngươi theo ta trở về."

"Tùy ngươi." Viên Chiêu Quân cảm thấy thế giới này là thế nào? Nàng bất nam bất nữ như vậy lại trở thành hàng hóa bán chạy, lại còn hai người đặc biệt tranh giành nàng. Nghĩ tới đây, nàng lại nghĩ tới Quả Tĩnh, hắn thật không phải Trầm Tuấn Hiên sao? Bọn họ dáng dấp rất giống, cũng quá đúng dịp! Còn có Trầm Tuấn Hiên có thể chết ở tai nạn xe đấy sao?

Vũ Văn Dục hình như biết nàng đang suy nghĩ gì, mở miệng nói: "Ngươi đừng lo lắng, cái người giống Qủa sư huynh sẽ không chết."

"Làm sao ngươi biết?" Viên Chiêu Quân nhất kích động liền tóm lấy tay Vũ Văn Dục.

Đông Phương thiệu liền tức thời lên tiếng, "Viên Chiêu Quân buông tay, không cho phép đụng vào nam nhân khác." Thân thể cũng bị hắn nhìn rồi, đây là nữ nhân của hắn.

Viên Chiêu Quân không để ý tới Đông Phương Thiệu, lại hỏi: "Trầm Tuấn Hiên thật không chết sao? Cái xe đó thật không có đụng vào hắn?"

"Không có chết, ta tận mắt nhìn thấy." Vũ Văn Dục ở thời điểm kéo tay Viên Chiêu Quân, thì thấy Trầm Tuấn Hiên bị một lực cường đại đây ra xa ở trên bãi cỏ.

"Vậy thì tốt." Viên Chiêu Quân trong lòng còn dễ chịu hơn rất nhiều, nàng thật sợ Trầm Tuấn Hiên cứ thế mà chết đi, hắn là vì đưa nàng về nhà, nếu không hắn sẽ không xảy ra tai nạn.

"Hắn là người nào?" Vũ Văn Dục tò mò hỏi, hắn hình như đoán được cái gì, nhăn mày lại.

Thấy hắn cau mày, Viên Chiêu Quân nội tâm có chút không nhịn, cười nói: "Một người bạn mà thôi." Nàng đối với Trầm Tuấn Hiên không có tình cảm gì, chỉ có cảm kích cùng cảm động mà thôi.

Nghe được đáp án của nàng, hắn ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Thiệu trên tàng cây như có điều suy nghĩ.

Viên Chiêu Quân hình như biết hắn đang nghĩ cái gì, cười nói: "Ta cùng Đông Phương Thiệu không có quan hệ gì, hắn muốn lấy ta, ta sớm liền cự tuyệt, không biết hắn vừa phát thần kinh gì, lại nhất định lấy ta."...Song..

Nàng coi như là đang giải thích sao? Chẳng lẽ nàng không nhớ rõ chuyện lúc trước, ở trong nội tâm của nàng quan tâm nhất vẫn là hắn? Vũ Văn Dục nội tâm một hồi mừng như điên, trở tay liền tóm lấy tay Viên Chiêu Quân nói: "Lão bà, ngươi là yêu thích!"

Đông Phương Thiệu lại bắt đầu kêu, "Buông tay, mau buông tay." Vũ Văn Dục không để ý tới hắn, hắn hái một mảnh lá cây dùng chút nội lực liền hướng tay Vũ Văn Dục bay đi.

Viên Chiêu Quân phản ứng cực nhanh, so với phản ứng của Vũ Văn Dục còn nhanh hơn một giây, một thanh kéo ra tay của hắn, lá cây liền thẳng tắp đánh vào mu bàn tay của nàng, tiếp theo đó là tiếng kêu nàng bị đau , "A!"

Vũ Văn Dục thấy, đau lòng không thôi, nhanh chóng ôm lấy nàng trở về phòng.

Đông Phương thiệu biết mình đã gây họa, vội vàng nói: "Viên Chiêu Quân, ngươi làm sao vậy rồi, không có sao chứ!"

"Không chết được." Viên Chiêu Quân trợn mắt nhìn Đông Phương Thiệu một cái, thấy hắn muốn đi theo tiến gian phòng, nàng lạnh nhạt nói: "Không cho phép vào ."

Đông Phương Thiệu dừng bước lại, biết mình đả thương nàng, rất là đuối lý. Nàng nói hắn không được vào, hắn cũng không tiến vào! Hắn quả thật dừng ở ngoài phòng.

Trở về phòng, Quả Tĩnh cùng Đường Liêm đã sớm rời đi, Đường Liêm đã phái người thông báo với hoàng hậu cùng Hoàng đế chuyện thái tử tỉnh. Mà Quả Tĩnh một lòng nghĩ xem làm thế nào để Viên Chiêu Quân khôi phục trí nhớ....Song..

Vũ Văn Dục ôm Viên Chiêu Quân trở về phòng, Viên Chiêu Quân không giãy giụa, ngược lại có chút tham luyến hắn ôm trong ngực ấm áp, nhìn mặt của hắn tuấn mỹ, cười nói: "Ta không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi."

Vũ Văn Dục đem nàng đặt ở trên giường, kiểm tra toàn bộ rồi tìm ra hai bình thuốc, sau đó băng bó cho nàng, băng bó kỹ sau lo lắng hỏi: "Còn đau không?"

"Không đau, chỉ là lá cây mà thôi sao có thể có thể nguy hiểm được." Vết thương chảy máu, nhưng đối với Viên Chiêu Quân mà nói thật không có gì quan trọng, ngay cả khi nàng còn bé lần đầu tiên thái thức ăn lúc bị thương cũng lớn như vậy, khi đó nàng vẫn là đứa trẻ nhỏ cũng không có khóc, hiện tại nàng là người lớn, đối với chút thương này căn bản cũng không để ý. Chỉ là có người quan tâm cảm giác thật vô cùng tốt, nàng thật hy vọng nàng chính là thái tử phi của thái tử.

Nàng gương mặt nụ cười, hình như thật không đau, hắn cảm thấy đây mới thật sự là Viên Chiêu Quân, nàng nên như vậy, tuy nói dáng vẻ thay đổi, nhưng tính cách của nàng cũng không có thay đổi.

"Chiêu Quân, ngươi thật nhớ không nổi ta sao? Còn có chúng ta trước kia đi chung với nhau từng ly từng tý?" Vũ Văn Dục hiện tại thật muốn phát minh một loại thuốc để cho nàng ăn lập tức liền khôi phục nhớ, nhưng trải qua tra xét, đầu của nàng không có khác thường, tại sao lại mất trí nhớ hắn nghĩ cũng không ra nguyên nhân.

Viên Chiêu Quân lắc đầu một cái, cười nói: "Coi như nhớ không nổi có quan hệ gì, chỉ là hồi xưa ta đã từng xảy ra như những gì người nói, xuyên qua thời không cùng ngươi đã từng thấy, bởi vì ta thấy các ngươi đều cảm thấy rất quen thuộc. Còn có ta hôn mê bất tỉnh nửa năm, cùng lúc với thời gian ngươi nói."

Nghe được nàng nói như vậy, hắn khuôn mặt cười, lôi kéo tay của nàng canh chừng nàng mặt thật lâu.

Viên Chiêu Quân bị nhìn thấy không lạ không biết xấu hổ, cười nói: "Chớ nhìn ta như vậy, ta cảm thấy lạ, còn ngươi nữa một thái tử tại sao phải yêu thích hình tượng đây ta như vậy? Thực sự nghĩ không thông."

"Ngươi trước kia không phải cái hình dáng này, chẳng qua ta yêu là ngươi, không phải là dáng vẻ ngươi." Trước kia Viên Chiêu Quân xác thực đẹp, đẹp khiến cho người ta không dời mắt được.

"Bộ dạng trước kia của ta là gì?" Viên Chiêu Quân có chút ngạc nhiên, thật muốn trông thấy thái tử phi chân chính là như thế nào, có phải một mỹ nữ hay không đây?

Hắn hếch lên mày nhìn nàng, đột nhiên nói: "Đi, ta dẫn ngươi đi xem."

"Được!" Nàng theo hắn cùng đi ra gian phòng.

Đông Phương Thiệu còn đứng ở cửa, thấy bọn họ ra ngoài mới thở phào nhẹ nhõm, tiến lên liền hỏi: "Viên Chiêu Quân ngươi không sao chớ! Ta không phải cố ý muốn đả thương ngươi, ngươi đừng tức giận."

"Đúng, không phải cố ý." Viên Chiêu Quân cười nói.

Đông Phương Thiệu nghĩ thầm nàng không trách hắn, cười nói: "Vốn cũng không phải là cố ý, ngươi cũng đừng chuyện này cùng ta đấu khí."

"Không phải cố ý, là có cố tình ." Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói.

"Cái gì cố ý, Viên Chiêu Quân đừng hiểu lầm, ngươi thật không phải là người ta muốn đả thương." Đông Phương Thiệu vội la lên. Trong lòng hắn vẫn có một âm thanh, đó chính là hắn không thể thua thái tử được.

Viên Chiêu Quân không để ý tới hắn, đi theo Vũ Văn Dục tới dược sơn, tiếp vào trong một sơn động.....Song..

Đến gần sơn động, trong sơn động rất lạnh, nhìn trong động không có một bóng người, ngay cả quỷ cũng không có một, Viên Chiêu Quân cười nói: "Ngươi xác định nơi này có người? Ta thấy cả quỷ cũng không có, ở nơi này lạnh như thế không lạnh chết sao?"

Thi thể không thấy? Vũ Văn Dục vội vã ra khỏi sơn động, Viên Chiêu Quân đi theo phía sau, trở lại đại điện, nhìn thấy Đường Liêm, Vũ Văn Dục lúc này mới hỏi: "Đường Liêm, thi thể Viên cô nương đâu?"

Lời này hỏi xong Viên Chiêu Quân không khỏi rùng mình một cái, nàng rõ ràng còn sống, còn tìm thi thể của nàng, nghe như muốn nháo quỷ, thật đúng là kinh khủng.

" Thi thể Viên cô nương bị Hoàng Dung cô nương nhập vào, Phong tiền bối nói nhờ Viên cô nương luyện tập võ công, hơn nữa còn dùng pháp bảo mới bảo vệ được mệnh của Hoàng cô nương, hiện tại Hoàng cô nương đã trở về Đào Hoa Đảo nghỉ ngơi." Đường Liêm vừa nhắc tới Hoàng Dung trên mặt nở nụ cười, dĩ nhiên cũng có thật sâu nhớ nhung.

"Mượn xác hoàn hồn, thật có chuyện như vậy sao? Đào Hoa Đảo ở nơi nào, thật muốn trông thấy Hoàng cô nương." Viên Chiêu Quân nói xong, nhìn về phía Quả Tĩnh, lại nghĩ tới Đào Hoa Đảo là nơi trong tiểu thuyết Kim Dung, Hoàng cô nương cũng họ Hoàng, sẽ không gọi Hoàng Dung chứ! Nàng nghĩ tới sẽ theo miệng nói: "Không phải là Hoàng Dung chứ! Còn có Quách Tĩnh đây?" Nàng nói qua nhìn về phía Quả Tĩnh, "A! Quả Tĩnh ngươi chính là Quách Tĩnh, ha ha. . . . . Thật là quá tốt." Nàng vừa nói vừa cười khúc khích .

Mọi người không biết nàng đang cười cái gì, lại nghe được nàng nói ra Hoàng Dung, tất cả giật mình, "Sư muội, ngươi thật sự là sư muội, lần đầu tiên ta thấy sư muội cũng nói như vậy." Quả Tĩnh kích động, trước hắn còn có hoài nghi, hiện tại hắn có thể xác định rồi.

Viên Chiêu Quân hôm nay là nghe được bọn họ nói thiệt nhiều lần loại đề tài này rồi, nàng cũng xem thường, cười nói: "Ta có thể đi gặp Hoàng Dung mượn xác hoàn hồn đó không?" Nàng chính là tò mò hoa đào là một nơi nào, thật có hoa đào bốn mùa nở hoa với cao thủ võ lâm sao?

"Ngươi có thể đi Đào Hoa Đảo, sư phụ nghe được ngươi chết, vô cùng đau lòng." Quả Tĩnh trên mặt đột nhiên không có bất kỳ vẻ mặt, hình như đã nghĩ tới điều gì .

Vũ Văn Dục cũng đồng ý nói: "Được rồi! Phải đi Đào Hoa Đảo." Có lẽ nàng nhìn thấy dáng vẻ Hoàng Dung hôm nay sẽ nhớ ra chuyện cũng không chừng.

Mọi người cứ như vậy quyết định, lúc này hoàng hậu cùng Hoàng đế tới.

Nhìn Vũ Văn Dục thật tốt, hoàng hậu lại khóc nữa, khóc đến rất đau lòng, Hoàng đế tuy nói kích động, trên mặt trừ nụ cười cũng không giống như hoàng hậu.

Một nhà ba người nói chuyện một lát, hoàng hậu nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Dục nhi, nàng thật là Viên Chiêu Quân sao?"

"Đúng, nàng mới thật sự là Viên Chiêu Quân." Hắn biết Viên Chiêu Quân là người hắn yêu.

Hoàng hậu trong mắt lóe tia sáng quái dị, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân thật lâu, cuối cùng không hề nói gì, cùng Hoàng đế rời thái tử điện.....Song..

Trở lại Phượng Nghi cung, hoàng hậu một người lặng lẽ trở lại tiên sơn, thấy nàng bế quan sư phụ.

Này đêm nhất định là không an tĩnh, việc thái tử tỉnh lại, oanh động cả hoàng cung, mà Viên Tiểu Điệp cùng Tam hoàng tử Vũ Văn Nhân càng thêm lo lắng, bọn họ muốn mệnh thái tử, vì vậy ngày thứ hai sai sát thủ ám sát Vũ Văn Dục.

Ngày thứ hai, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục lên đường đi Đảo Đào Hoa. Sau khi bọn họ rời đi, Viên Tiểu Điệp nhận được tin tức, nói Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục cùng đi ra cung, nội tâm thù hận của nàng lần nữa kích thích, nàng mặc kệ trước kia Viên Chiêu Quân có phải chết hay không, chỉ cần tên là Viên Chiêu Quân, nàng đều không muốn nàng ta còn sống mà trở cung.

Đoàn người ra khỏi thái tử điện, hướng đảo Đào hoa phương hướng, ngày thứ nhất, một chút việc cũng không xảy ra, vào đêm, mọi người ngủ yên ổn.

Ngày thứ hai, sáng sớm, bọn họ bị người theo dõi, Vũ Văn Dục võ công của mạnh như vậy nơi nào lại không biết, còn có Quả Tĩnh cùng Đông Phương Thiệu đều là cao thủ trong cao thủ, bọn họ tự nhiên biết bị theo dõi.

Bây giờ Viên Chiêu Quân không biết võ công, coi như sẽ cũng võ vẽ mèo quào như người hiện đại, căn bản là không có biện pháp cùng cổ nhân so tài. Ngồi nửa trên ngày xe ngựa, Viên Chiêu Quân cảm thấy nhàm chán, cười đối với Vũ Văn Dục nói: "Ngươi cũng có thể bay sao!"

Vũ Văn Dục gật đầu, Viên Chiêu Quân thật hưng phấn rồi, "Như vậy ngươi có thể mang theo ta bay một chút không?" Nàng cứ như vậy suy nghĩ bay so với ngồi máy bay thú vị hơn nhiều!

Vũ Văn Dục không nói hai lời ôm nàng liền bay ra xe ngựa, rất nhanh sau đó ở trên đường phi hành, tốc độ kia cực kì nhanh, sự vật trước mắt trước mặt nàng chỉ chợt lóe lên.

Đông Phương Thiệu thấy, đuổi theo, thấy bọn họ ngừng lại, một thanh liền ôm Viên Chiêu Quân phi thân rời đi, "Viên Chiêu Quân muốn bay thì nói với ta! Thật ra thì ta còn có phương pháp để cho chúng ta trong nháy mắt đến Đào Hoa Đảo."

Viên Chiêu Quân vừa nghe, cảm thấy bản lĩnh kia cũng không phải là bình thường, vì vậy cười nói: "Ngươi thật có năng lực như thế?"

"Dĩ nhiên." Đông Phương Thiệu cười ha hả.

Vũ Văn Dục thấy hai người đang nói đùa, trong lòng ê ẩm khó chịu, đầu óc cũng không chịu khống chế, bay thẳng thân lên trước, liền hướng tới Đông Phương Thiệu đánh tới một chưởng.

Đông Phương Thiệu vội buông Viên Chiêu Quân ra, dễ dàng liền tiếp nhận một chưởng này. Sau đó mắt lạnh nhìn về phía ánh mắt của Vũ Văn Dục.

Vũ Văn Dục nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Thiệu, hai cặp mắt đối địch nhìn nhau như có thể tạo ra tên lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70

Vũ Văn Dục vẫn còn giằng co với Đông Phương Thiệu, Viên Chiêu Quân bị để ở một bên không ai trông nom, Quả Tĩnh cùng Đường Liêm vừa đến bên cạnh Viên Chiêu Quân, liền nghe được cách đó không xa có một đám người giục ngựa chạy tới.

Có mười mấy con ngựa, người cưỡi ngựa cũng che mặt, mục đích của bọn họ chính là mấy người Viên Chiêu Quân.

Người tới khí thế hung hăng, Quả Tĩnh cùng Đường Liêm đem Viên Chiêu Quân bảo vệ ở chính giữa, Quả Tĩnh lạnh lùng nhìn về phía hắc y che mặt vọt tới trước mặt bọn họ, Quả Tĩnh mặt khẩn trương vừa nhìn vừa động tay công kích.

Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu đánh cho khí thế ngất trời, hình như cũng gặp được được đối thủ khó, còn có chút cảm giác như hận vì quen biết muộn.

Viên Chiêu Quân lần đầu tiên gặp được hắc y che mặt, chỉ có xuất hiện trên tivi, thấy rất mới mẻ, nở nụ cười nhìn người áo đen, người ta không nói hai lời hướng tới bọn hắn, nàng tốt hơn cười ha hả nói: "Các ngươi đây là thế nào? Xấu xí nên không muốn cho người khác nhìn thấy mặt sao?"....Song..

Mười sát thủ bị lời của nàng giận đến không được, có người thậm chí nghĩ muốn lột miếng vải che mặt ra để thấy được dung nhan tuấn tú, đang lúc này, một sát thủ lạnh nhạt nói: "Giết."

Những người áo đen đang rối rắm chuyện dung mạo mới lấy lại tinh thần, lạnh lùng trợn mắt nhìn Viên Chiêu Quân một cái, mười mấy người tựa như song bào đồng bộ hướng tới bọn Viên Chiêu Quân công kích.

Viên Chiêu Quân cũng không có võ công, vì vậy lui lại mấy bước, lớn tiếng kêu lên: "Các ngươi muốn phân thắng bại cũng phải công bằng." Quả Tĩnh cùng Đường Liêm dù sao chỉ có hai người, mười mấy người vây quanh bọn họ, bọn họ cũng không thoát thân được, mà người lên tiếng trước phóng qua Quả Tĩnh cùng Đường Liêm mà đi đến Chiêu Quân đâm một kiếm. Viên Chiêu Quân bên tránh bên kêu: "Uy hiếp, ta bị uy hiếp." Nàng liều mạng tránh nhanh chóng.

Thật ra thì ở thời điểm đối phương nói muốn giết, Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu đã đi tới phía sau nàng, chỉ là nàng không thấy.

Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu đối với kẻ địch đó là tuyệt không nhân từ, hai người dùng tám phần công lực hướng tên áo đen chụp một chưởng, chỉ thấy hai người chưởng phong tựa như Thiên Lôi rơi vào trên người, tên áo đen lập tức bị xé thành mảnh vụn, ngay cả kiếm trong tay sát thủ cũng trở

thành mảnh vụn.

Bên này tiếng vang kinh sợ khiến Quả Tĩnh cùng Đường Liêm đang giao đấu với mười tên sát thủ, toàn bộ mọi người sửng sốt mấy giây, nhìn đến thủ lĩnh bị xé thành mảnh vụn, chết như vậy chắc hẳn thủ pháp thật sự quá kinh khủng, mười tên sát thủ nhất thời dừng tay, bọn họ duy nhất nghĩ nên chạy khỏi nơi này, so với chủ nhân bọn hắn còn kinh sợ hơn.

Viên Chiêu Quân nhìn thấy cái chết như thế, trong lòng buồn nôn kinh khủng, nhìn Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu, hai người này vẫn là người sao? Thật sự là quá kinh khủng, so với việc thấy ma trên TV tng còn kinh sợ hơn. Nàng ngơ ngác nhìn hai như tiên tử đang đi về hướng nàng.

Quả Tĩnh cũng không muốn bỏ qua cho những tên sát thủ kia như vậy, chỉ thấy trên tay hắn kết xuất phức tạp thủ thế, trong miệng nói lẩm bẩm, chỉ là trong nháy mắt, những người đó đều bị định trụ. Trước là đối phương hung hăng tiến tới, giơ tay chém giết khiến hắn không có cơ hội thi triển huyền thuật này, những người đó chạy trốn ngược lại cho hắn cơ hội.

Mười tên giết người bị định trú, từng người một trong lòng đều là sợ hãi, trong đầu tất cả đều là thủ lĩnh của bọn họ đã chết, có người thậm chí chảy xuống lệ bắt đầu cầu xin tha thứ, "Các vị đại hiệp, cầu xin các ngươi bỏ qua cho chúng ta!"

Có người lại dáng vẻ cả gan, cả giận nói: "Đồ vô dụng, ngươi cho rằng ngươi yêu cầu bọn hắn, bọn họ sẽ khiến chúng ta còn sống rời đi sao?"

Còn có người không nói lời nào, lại bị sợ đến đi tiểu luôn trong quần.

Viên Chiêu Quân thật lâu mới lấy lại tinh thần, nhìn Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu, ngơ ngác hỏi: "Các ngươi đây là võ công gì? Tiên thuật sao? Thật sự là quá mạnh mẽ."

Hai người nam nhìn bộ dạng ngây ngô của nàng cũng cười, Viên Chiêu Quân lại hỏi: "Các ngươi có thể dạy ta không?" Tốt hiểu rõ một chút, người trên đời này giống như đều có công phu, hơn nữa đều không yếu, đây là một thế giới như thế nào? Nàng muốn trở nên mạnh hơn, nàng không thể để cho cơ hội có thể sinh tồn này lãng phí..

"Phu nhân chỉ cần nguyện ý, vi phu tất nhiên sẽ dạy." Vũ Văn Dục thường xuyên gọi nàng là phu nhân, hắn đây là đang thường xuyên nhắc nhở Đông Phương Thiệu rằng Viên Chiêu Quân là của hắn, không muốn bất luận kẻ nào mơ ước.

Viên Chiêu Quân cười cười, Đông Phương Thiệu thấy mất hứng, "Người kia võ vẽ mèo quào cũng cho lấy ra khoe, thật là mắc cỡ!"

Vũ Văn Dục không để ý tới Đông Phương Thiệu đang cười nhạo, Đông Phương Thiệu công phu thực rất được, hơn nữa Đông Phương Thiệu tu vi không kém hắn.

Thấy dáng vẻ của hai người lại muốn đánh nhau, Viên Chiêu Quân vội vàng nói sang chuyện khác: "Quả sư huynh dùng phương pháp gì? Những người kia tại sao đều không động?"

"Chút tài mọn." Thấy mặt Viên Chiêu Quân sùng bái, hai người cũng mặt khinh thường nhìn Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh cảm thấy sau lưng có hai ánh mắt đối địch, trong lòng không khỏi run lên, hai người này sẽ không đưa hắn ra làm tình địch chứ! Hắn tuy nói thích sư muội, cũng không có như bọn hắn nhất định lấy được như vậy, hắn tại tới cũng chỉ là nghĩ yên lặng chờ đợi mà thôi.

Viên Chiêu Quân cười ha hả nhìn mười tên sát thủ trước mặt nhảy tới nhảy lui, đem toàn bộ miếng vải che mặt của mười tên sát thủ vạch trần, vạch trần một liền gật đầu nói: "Ơ, ngươi thật dáng dấp không tệ!"

Lột bỏ một lần nữa, dáng vẻ của người kia lớn lên chắc chắn sẽ giống như một đại minh tinh, nàng cười cười ha ha mà nói: "Ta còn tưởng rằng là quá xấu khiến người không nhận ra đây? Thì ra là đẹp trai như vậy!"

Người kia nhìn chằm chằm một tên nam không ra nam, nữ không ra nữ ở trước mặt, lạnh nhạt nói: "Muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được, ngươi đừng vọng tưởng nhục nhã bọn ta."

"Cái người này người còn thật không thức thời! Nói ngươi đẹp trai dám nói ta nhục nhã các ngươi? Xem ra các ngươi rất thích mặt mũi sao!" Viên Chiêu Quân mặt tà tà nụ cười.

"Hừ!" Người nọ dùng lỗ mũi phun một tiếng.

Sau khi đem toàn bộ vải che mặt lấy ra, Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Các ngươi nếu sĩ diện như vậy, ta sẽ không giết, ta muốn thể diện các ngươi mất sạch."

Mấy nam nhân ngược lại mặt xem trò vui nhìn Viên Chiêu Quân chơi, đều muốn, chỉ cần nàng vui vẻ, sẽ theo nàng chơi!

Đường Liêm cùng Viên Chiêu Quân coi là bằng hữu, cười nói: "Viên Chiêu Quân muốn xử trí bọn họ như thế nào, ta giúp vội."

"Tốt! Ta đang thấy khó khăn? Ngươi tới giúp ta đi!" Nàng muốn đem y phục những người đó cởi ra, tuy nói nàng là nghĩ thưởng thức một chút mỹ nam lỏa thể, nhưng có hai bình dấm chua Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu ở đây, nàng nghĩ nên đừng tự thân động thủ.

"Chuyện gì, cứ việc nói." Đường Liêm ở trong lòng nghĩ tới, nhất định sẽ không có chuyện tốt, chỉ sợ những người này về sau cũng không còn mặt mũi!

"Ngươi đem y phục của bọn họ toàn bộ cởi, muốn cởi hết a, liền quần lót cũng không để lại." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Sau đó đem y phục đốt hết."

"Tốt." Đường Liêm cười ha hả đồng ý, phương pháp kia không tệ, còn nói cái gì chớ làm bọn họ nhục nhã, lần này bọn họ là mất hết cả mặt mũi rồi.

Viên Chiêu Quân không có nhìn mười tên sát thủ bị thoát quang, mà là đi tới trước mặt Vũ Văn Dục nói: "Nghe nói ngươi thích dùng thuốc, ta muốn để cho bọn họ về sau sống không bằng chết bằng thuốc ngươi có!"

"Dĩ nhiên." Vũ Văn Dục từ lưng Đường Liêm xách lấy bao quần áo, bên trong lấy ra mộ chai thuốc, nói: " Nóng lạnh xen lẫn, làm cho người ta một hồi như ở trong hàn băng, một hồi như bị thiêu đốt, thuốc này một tháng muốn phục hồi phải uống thuốc giải, nếu không thì sẽ mất đi thần trí.

Nghe Vũ Văn Dục đối với đan dược nóng lạnh giải thích, Viên Chiêu Quân cảm thấy thuốc này thật sự chính là cực phẩm hảo dược, cười hắc hắc nói: "Cái này hay." Tùy theo rồi hướng Đường Liêm nói: "Đường cọc gỗ, cầm cho bọn họ ăn vào."

"Được rồi!" Đường Liêm cũng mặt cười tà, nghĩ thầm cũng may hắn và Chiêu Quân là bằng hữu, nếu không nhất định sẽ rất thảm.

Những người đó y phục bị bới không nói, còn bị đút thuốc, trong lòng kinh khủng nghĩ, có người bắt đầu mắng Viên Chiêu Quân là ác ma, không chết tử tế được ....

Viên Chiêu Quân cười ha hả, không hề có một chút nào không vui, "Các ngươi mắng cứ mắng đi! Ha ha! Phía trước người đến, các ngươi chờ bị người đời nhạo báng đi!"

Chỉ thấy phía trước thật tới một nhóm người, nữ có nam có, mười tên sát thủ hôm nay coi như tâm đã chết rồi.

Viên Chiêu Quân lại nói: "Còn nữa, độc này lúc lâu sau sẽ bộc phát, ta để xuống một lần thuốc giải,chỉ là tháng sau các ngươi còn có thể độc phát, nhớ đến thái tử điện đi tìm ta!" Đối phương nếu muốn giết bọn hắn, cũng biết bọn họ là ai? Viên Chiêu Quân cũng không sợ nói mình là người của thái tử điện.

Viên Chiêu Quân nói xong, xoay người đối với Đông Phương Thiệu nói: "Ngươi sử dụng pháp thuật dẫn chúng ta đi Đào Hoa Đảo đi!"

"Ừ, được." Đông Phương Thiệu cười ha hả, cảm thấy hắn bây giờ là thắng Vũ Văn Dục rồi.

Phải nói Đông Phương Thiệu là dẫn bọn họ phi hành tới Đào Hoa Đảo, hắn đọc khẩu quyết xong, chỉ thấy một đoàn vân liền xuất hiện dưới chân bọn hắn, sau đó bọn hắn theo gió mà đi.

Đông Phương Thiệu khiến mọi người mở rộng tầm mắt, Vũ Văn Dục có thể trong nháy mắt dời đi, nhưng hắn không thể di chuyển tức thời nơi hắn không biết, pháp thuật mà Đông Phương Thiệu thực hiện quả thật làm cho người khác lau mắt mà nhìn.

Quả Tĩnh chỉ vào phương hướng, một lúc lâu sau, bọn họ đã đến Đào Hoa Đảo.

Mười tên sát thủ trơ mắt nhìn bọn họ bay rời đi, từng khuôn mặt đều trở nên tái nhợt, đều trong lòng suy nghĩ, thực lực thái tử nước Đông Vũ căn bản không phải là người mà bọn họ có thể chọc, xem ra bọn họ phải trở về bẩm báo chủ nhân, hủy bỏ việc này mới được.

Thời điểm Tam hoàng tử nhận được tin, mặt kia tựa như bảng pha màu đẹp mắt.

Đào Hoa Đảo quả nhiên rất đẹp, trên đảo hoa đào bốn mùa hoa nở không tàn, cảnh sắc xinh đẹp kia khiến Viên Chiêu Quân thật cảm thấy hấp dẫn, "Thật là quá đẹp, nếu là ở chỗ này cuộc sống tốt biết bao nhiêu!"

"Sư muội nếu nguyện ý, tùy thời cũng có thể đến trên đảo sống." Quả Tĩnh cười ha hả nói qua...

"Tĩnh nhi, là ngươi trở về phải không?" Âm thanh Nhị sư phụ Tôn Hồng vang lên, tiếng nói vừa dứt người đã đến trước mặt.

Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu đối với thực lực của Tôn Hồng như thế nào cũng có chút nhìn không thấu, thực lực của người này cũng rất cường đại, bọn họ suy đoán thực lực của Tôn Hồng cũng không thua bọn họ.

"Sư phụ, ta đã trở về." Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu, nhìn sư phụ trông có vẻ già rất nhiều, trong mắt chứa đựng lo lắng.

"Tĩnh nhi, ngươi trở về là tốt rồi, ta thật sự sợ, thật sợ ngươi cũng gặp chuyện không may, sư muội của ngươi không còn, sư phụ. . . . . ." Tôn Hồng nói qua hốc mắt liền đỏ, đó là đồ đệ nàng yêu thích! Tại sao lại chết đây?

Tôn Hồng chỉ là liếc nhìn mọi người, không để ý đến, nàng cho là những người này đều là bằng hữu của Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh cười an ủi, "Sư phụ, sư muội, nàng trở lại." Quả Tĩnh chỉ vào Viên Chiêu Quân nói: "Đây chính là sư muội."

Nhìn một đầu tóc ngắn, lại không ra nam không ra nữ, Tôn Hồng mặt mo nhíu lại nếp nhăn, "Tĩnh nhi, ngươi đừng lừa gạt sư phụ, người chết rồi, tại sao có thể Trùng sinh?"

"Sư phụ, nàng thật là sư muội, đây mới là dáng vẻ nàng có. Nàng chỉ là mất trí nhớ, không nhớ rõ chuyện xảy ra trước kia." Quả Tĩnh cười nói.

Viên Chiêu Quân nửa buổi nghe xong, cảm thấy sư phụ này, lại không tin lời nói đồ đệ mình, vì vậy lạnh lùng nói: "Thích tin hay không, ta không muốn làm đồ đệ ngươi." Vô duyên vô cớ liền kêu sư phụ, cho là nàng rất thích sao!

Này giọng điệu nói chuyện, tính cách này, Tôn Hồng kích động, quan sát Viên Chiêu Quân thật lâu, đột nhiên vẻ mặt tươi cười, "Ngươi thật là Chiêu Quân. Mau. . . . . Mau gọi sư phụ." Nếu nàng không nhớ rõ, cũng đừng nói cái gì vấn đề Nhị sư phụ, nàng lần này cần được gọi là sư phụ.

Viên Chiêu Quân gặp lão thái thái dáng vẻ kích động cũng không tiện không gọi, vì vậy cười nói: "Nhị sư phụ tốt."

Tôn Hồng buông Viên Chiêu Quân ra, lạnh lùng nhìn về phía Quả Tĩnh, "Tĩnh nhi, ngươi ngu ngốc, tại sao có thể nói ta là Nhị sư phụ đây? Ta không muốn bại bởi Đông Phương Tố,ta muốn là sư phụ."

Viên Chiêu Quân cảm thấy lão phu nhân này thật sự là quá đùa, Nhị sư phụ Đại Sư Phụ khác nhau ở chỗ nào sao? Nhìn Tôn Hồng nói Quả Tĩnh ngu ngốc, Viên Chiêu Quân liền cười đến không được.

Thấy bọn họ náo đủ rồi, Viên Chiêu Quân lúc này mới hỏi: "Hoàng Dung đâu? Ở nơi nào?" Nàng muốn gặp nhất đúng là Hoàng Dung, thân thể kia trước kia nàng dùng qua.

Quả Tĩnh đem chuyện Viên Chiêu Quân mất trí nhớ nói cho sư phụ Tôn Hồng, nghe Viên Chiêu Quân hỏi Hoàng Dung, Tôn Hồng liền cười nói: "Đi, ta mang bọn ngươi đi." Về phần những người khác nàng mặc kệ là ai, chỉ cần là đối với đồ đệ nàng không có ác ý chính là bằng hữu.

Theo Tôn Hồng đi gặp Hoàng Dung, Hoàng Dung cùng cha nàng ở tại Đào hoa đảo, đi bộ khoảng hai mươi mấy phút. Phòng bốn phía cũng là cây đào, hoa đào lại là màu đỏ, vừa mỹ lệ lại rực rỡ.

Càng làm cho người ta không nghĩ tới là cả trong rừng hoa đào có thật nhiều ong mật hút mật, ông ông kêu, tựa hồ đang hát ca Dao dễ nghe.

Tôn Hồng ở bên ngoài gọi, cũng không vào nhà, "Hoàng lão đầu , Dung nhi đâu?"

"Tôn bà bà tìm Dung nhi làm cái gì, nàng ngủ rồi? Nhỏ giọng chút." Cha Hoàng Dung vừa dứt tiếng, người đã đứng ở trước mặt. Nhìn đám người trước mắt, mặt trầm xuống, âm thanh cực lạnh, "Tôn bà bà, tại sao có thể cho người ngoài lên đảo."

"Cái gì người ngoài, đây là bằng hữu đồ đệ ta, đồ nhi Chiêu Quân trở lại, mau gọi Hoàng Dung nhà ngươi ra ngoài." Tôn Hồng cười ha hả, đem mặt lạnh của Hoàng lão đầu nhi hoàn toàn xem nhẹ.

Hoàng lão đầu nhi liếc nhìn Quả Tĩnh, cuối cùng vào phòng, Đông Phương Thiệu cất bước đi theo vào, Tôn Hồng ngăn trở, "Không muốn chết thì đừng xông loạn."

Đông Phương Thiệu dừng bước, trong lòng không tin người nào có bản lĩnh lớn mà đả thương hắn.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Dung toàn thân áo trắng chậm rãi đi ra, gió nhẹ nhàng thổi lên chéo quần nàng, mặt xinh đẹp kia làm cho người ta thấy không dời mắt được.

Viên Chiêu Quân nhìn gương mặt đó, than nhẹ ra tiếng, "Quá đẹp? Đây thật là ta trước kia sao?" Đẹp như vậy khiến nữ nhân như nàng cũng thấy hấp dẫn, chớ nói chi là nam nhân.

Đông Phương Thiệu liếc mắt nhìn, trong lòng cũng cảm thấy đẹp, ngoài miệng lại nói: "Khỏi bàn đi! Muội muội ta Tiên nhi so với nàng còn đẹp hơn đúng không?"

Viên Chiêu Quân xem qua Đông Phương Tiên mang theo nồng đậm tiên khí đúng là đẹp, nhưng là bây giờ Hoàng Dung cùng Đông Phương Tiên ngang nhau. Phải nói ai hơn đẹp, nàng còn cảm thấy gương mặt Hoàng Dung bây giờ hấp dẫn hơn người.

Vũ Văn Dục vẻ mặt nhàn nhạt nhìn Hoàng Dung, mặc kệ thân thể này đẹp, nhưng hắn yêu là Viên Chiêu Quân, không phải thân thể người nọ, hắn hiện tại quan tâm hơn chính là Viên Chiêu Quân có thể nhớ đến mọi việc hay không.

Hoàng Dung có thâm ý khác nhìn Đường Liêm một cái, Đường Liêm trong lòng rất kích động, chỉ còn kém chay như bay đến trước mặt Hoàng Dung.

"Chiêu Quân, ngươi muốn đến có gì không ?" Vũ Văn Dục mặt khẩn trương hỏi.

Viên Chiêu Quân lắc đầu một cái, nhìn chằm chằm mặt của Hoàng Dung, chỉ chốc lát sau trong đầu thoáng qua một chút hình ảnh, đầu của nàng bắt đầu đau, nàng ôm đầu kêu đau.

Thấy nàng đau đến mau té xuống đất, Vũ Văn Dục một thanh ôm nàng vào lòng, gắt gao ôm thân thể của nàng, lên tiếng nói: "Đừng suy nghĩ nữa, từ từ đi."

Viên Chiêu Quân ôm đầu, tâm không biết vì sao liền dịu đi rất nhiều, từ từ đầu không có đau đớn nữa, nàng an tĩnh lại.

Mọi người khẩn trương nhìn nàng, nàng chẳng lẽ nghĩ đến cái gì sao?

"Chiêu Quân, ngươi nghĩ đến cái gì?" Đường Liêm vội hỏi, phải nói Đông Phương Thiệu là không muốn Viên Chiêu Quân khôi phục trí nhớ gì đó, hắn còn ước gì Viên Chiêu Quân trong trí nhớ chỉ có mình hắn.

"Ta. . . . . ." Viên Chiêu Quân lắc đầu nói: "Là có một chút hình ảnh thoáng qua, nhưng ta nhớ không nổi, rất mơ hồ."

"Nhớ không nổi cũng đừng nghĩ." Vũ Văn Dục đau lòng nhìn Viên Chiêu Quân, thấy nàng khổ sở, trong lòng hắn lại bắt đầu đau đớn, hắn thật sợ lần nữa mất đi nàng.

Nếu như vậy, mọi người cũng không miễn cưỡng nàng. Vì vậy mọi người đang ở Đào Hoa Đảo, nghĩ tới để cho nàng từ từ đi khôi phục trí nhớ.

Ngày thứ hai, Viên Chiêu Quân thấy Tôn Hồng đang luyện công, hiếu kỳ nói: "Nhị sư phụ, ngươi có thể dạy ta luyện công không?"

"Dĩ nhiên có thể." Tôn Hồng cười nói, nghĩ tới bây giờ Viên Chiêu Quân không có công phu, học công phu của nàng, nàng chính là đệ tử của nàng, cùng Đông Phương Tố một ít quan hệ cũng không có.

"Chiêu Quân, muốn học hãy cùng ta học, ta bảo đảm để cho ngươi sẽ học được võ công thượng thừa nhất, cả Tiên học nữa." Đông Phương Thiệu đột nhiên xuất hiện.

Vũ Văn Dục quá đáng, vừa xuất hiện liền ôm Viên Chiêu Quân rời đi, "Nhị sư phụ, võ công của Chiêu Quân do ta tới dạy là được."

Nàng thế nào lại thành Hương Mô Mô (*kẹo xà lách - Ý nói nàng bị tranh giành ấy mà :speaker:) rồi, người của cõi đời này thật là quái, danh hiệu sư phụ đều muốn tranh tới tranh lui .

Vũ Văn Dục ôm nàng đi tới sân luyện công trên Đào hoa đảo, "Phu nhân thật ra thì không cần học võ, vi phu sẽ bảo vệ ngươi."

"Nhưng. . . . . Ta muốn học." Viên Chiêu Quân cười ha hả nói.

Vũ Văn Dục cười nói: "Nếu như vậy, ta sẽ dạy cho ngươi."

"Ta muốn dạng nào cũng học." Viên Chiêu Quân dù là học võ công rất tệ, nàng cũng nhìn ra được công lực Nhị sư phụ rất mạnh, còn có công lực Đông Phương Thiệu cùng Vũ Văn Dục cũng rất mạnh, nàng nếu đều học xong hết, nhất định là vô địch trên đời rồi!

"Chớ có lòng tham." Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói.

"Lòng tham thì sao lại không được, có lòng tham mới có thể học nhiều hơn! Ngươi để cho ta học đi!" Không biết vì sao Viên Chiêu Quân lại muốn lấy được sự đồng ý của hắn.

"Nếu là nguyện vọng của ngươi dĩ nhiên có thể, chẳng qua ta có một điều kiện." Vũ Văn đức trong mắt lóe giảo hoạt ánh sáng.

"Điều kiện gì?" Viên Chiêu Quân hỏi.

"Về sau chúng ta cùng phòng nghỉ ngơi." Vũ Văn Dục nói ra như vậy mặt không đỏ tim không đập , nét mặt kia còn đặc biệt nghiêm túc.

"À? Cùng phòng? Sẽ không là muốn đối với ta. . . . . Cái đó cái đó đi!" Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút trong lòng liền kích động.

"Ngươi cứ nói đi?" Nhìn vẻ mặt của nàng, hắn mặt buồn cười hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chiêu Quân trúng độc

Viên Chiêu Quân nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của hắn, nhìn ngây người, một lúc lâu mới nói: "Nói cái rắm, cõi đời này làm gì có chuyện không kết hôn lại ở cùng phòng, cái người này nhìn rất đứng đắn, thì ra là còn rất sắc ."

"Chúng ta là vợ chồng." Vũ Văn Dục cau mày nói, hắn thật không ngờ Viên Chiêu Quân không luyện Tam Dương thần công thì ra là cũng không có sắc như trong tưởng tượng của hắn, nàng chú trọng hơn chính là tình cảm.

"Ngươi nói là được, còn ngươi nói ta là thái tử phi, Quả sư huynh nói ta là sư muội của hắn, những thứ này ta đều không nhớ rõ, các ngươi tưởng thật, mà ta không nhớ rõ, cho nên ta sẽ không làm thật." Viên Chiêu Quân cười ha hả nhìn gương mặt tuấn tú của Vũ Văn Dục, cười nói: "Thật ra thì dung mạo ngươi thật rất đẹp mắt, nhưng chúng ta lại không quen đến nỗi có thể ở cùng phòng, có một số việc vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn." Nàng tuy nói Vũ Văn Dục thật sự rất đẹp, nhưng tình cảm không phải nói có là có được.

Vũ Văn Dục trời sanh tính đạm bạc, lại không thích tranh đoạt danh lợi, hắn vốn là một người không dính khói bụi trần gian, đây là thiên tính của hắn, nhưng ở trước tình yêu, hắn không làm được thuận theo tự nhiên được, hắn chỉ muốn nàng, cùng nàng ở chung một chỗ.

Nụ cười trên mặt hắn hơi khựng lại, không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhận ra, hắn nhẹ giọng nói: "Mặc kệ ngươi có nhớ hay không, ngươi chỉ biết ngươi yêu ta, biết không?"

Đối với hắn bất chấp như vậy, Viên Chiêu Quân thật cảm động, thậm chí nghĩ cứ như vậy sống qua ngày cùng với hắn, nhưng nói ra khỏi miệng cũng là, "Như vậy ngươi có thể dạy ta võ công sao?"

"Có thể." Vũ Văn Dục cười đồng ý.

"Ta còn muốn học võ công của Nhị sư phụ cùng Đông Phương Thiệu." Viên Chiêu Quân lại nói.

"Tùy ngươi." Vũ Văn Dục mỉm cười, nhìn khuôn mặt nàng tươi cười, tâm tình lập tức là tốt, thật ra thì hắn có thể tỉnh, nàng có thể trở lại bên cạnh hắn, này đã là hạnh phúc rồi, hắn cần gì phải quá vội.

Vì vậy thời gian mỗi ngày Viên Chiêu Quân chia làm ba phần, buổi sáng cùng Nhị sư phụ Tôn Hồng học tinh khí nội công cùng huyền thuật, buổi chiều và buổi tối chính là học tiên thuật cùng Đông Phương Thiệu và Vũ Văn Dục.

Thì ra cái gọi là Tiên thuật và Huyền Thuật không sai biệt lắm, đều dựa vào nhân tinh thần lực cùng khẩu quyết dung hợp lại để hô phong hoán vũ hoặc vận dụng công lực thân thể bên trong của địch mà công kích.

Ở trong mắt của Viên Chiêu Quân những thứ này căn bản đều không phải là Tiên thuật, có lẽ nói chỉ có thể là so với võ học truyền thống tiến hơn một bước mà thôi. Nàng có chút thất vọng nói: "Các ngươi biết cái gì là điểm thạch thành tinh, cải tử hồi sanh, hoặc là 72 biến hóa không?" Trên ti vi nhìn thấy Thần Tiên đều có những năng lực này , vì vậy ở trong cảm nhận của nàng lúc này mới chân chính là Tiên thuật.

Vũ Văn Dục chỉ là mỉm cười phe phẩy, cảm thấy nàng nói những điều này sợ chỉ có Chân Thần mới có thể làm đến!

Đông Phương Thiệu lại cười nhạo nói: "Ngươi là người, không phải thần, cho dù có Tiên thuật như vậy, ngươi cũng không luyện được đâu." Đây chính là sự khác biệt giữa người và thần, người có thể tu luyện Tiên thuật, lại cũng không có thể có phép lực của thần.

Viên Chiêu Quân phản bác: "Vậy còn gọi Tiên thuật cái rắm! Các ngươi này căn bản chỉ giống như Hàng Long Thập Bát Chưởng trên TV, tuy nói một chưởng có thể đánh chết một bọn người, nhưng thời điểm nhiều người, thời điểm vũ khí của bọn hắn xông vào, các ngươi còn không phải là sẽ chết sao." Đón đọc chương mới tại

"Ngươi coi như là nói đúng, Tiên thuật chính là như thế này, cho nên cũng không phải là vạn năng như ngươi nghĩ, trừ phi ngươi có thể trở thành Chân Thần." Đông Phương Thiệu giải thích.

"Vậy các ngươi vì sao có thể sống ngàn năm?" Viên Chiêu Quân thực sự muốn không rõ đây là một dạng thế giới gì, đều là một chút nàng cũng không thể lý giải được.

"Đó là bởi vì quan hệ giữa Quả trường thọ và Tiên thuật." Nụ cười của Đông Phương Thiệu so với Vũ Văn Dục sâu hơn, mặc kệ có vui vẻ hay không cũng thích đặt ở mặt.

Vũ Văn Dục là thay đổi rất nhiều, nhưng dù muốn hắn cười to cũng tuyệt đối không thể nào, có thể ở trước mặt Viên Chiêu Quân mỉm cười này đã là cực hạn của hắn rồi.

"Vậy ngươi cho ta Quả trường thọ đi!" Nàng nghĩ Quả trường thọ này tựa như trong truyền thuyết Bàn Đào vậy!...Song..

"Cái này không được." diễn-đàn-lê-quý-đôn Đông Phương Thiệu trực tiếp cự tuyệt.

"Hẹp hòi, một trái cây mà thôi, phải hẹp hòi như vậy sao?" Viên Chiêu Quân nói xong xoay người đi tới bên cạnh Vũ Văn Dục, đưa tay kéo tay Vũ Văn Dục nói: "Hôm nay ta không muốn học võ công của Đông Phương Thiệu, ngươi dạy cho ta đi!" Nàng hiểu cái gọi là Tiên thuật chính là võ học cao thâm, cho nên sẽ không bao giờ gọi là Tiên thuật nữa, cảm thấy nhục hai chữ Tiên thuật này.

"Ừ, được." Vũ Văn Dục mỉm cười gật đầu, bắt đầu dạy nàng Luyện Khí.

Đông Phương Thiệu nhìn nàng không để ý tới hắn, cười nói: "Viên Chiêu Quân, ngươi còn nói ta hẹp hòi, ta xem ngươi mới hẹp hòi."

"Ta hẹp hòi thế nào? Ngươi có bản lãnh cũng thừa nhận ngươi đang tức đi!" Viên Chiêu Quân từ trước đến giờ không quá phân rõ phải trái.

Đông Phương Thiệu chưa gặp qua người nào lí lẽ như vậy, cũng lười so đo, thật sự là nhàn không có việc gì, bỏ chạy đi đến bờ biển câu cá giết thời gian.

Viên Chiêu Quân có thể nói là luyện võ kỳ tài, chỉ học được nửa tháng, học xong khinh công, hơn nữa Luyện Khí cũng học được rất tốt, Nhị sư phụ cho nàng uống hoàn thuốc gia tăng công lực, nàng bây giờ võ công đối phó với công phu của hai nam nhân là không có vấn đề gì rồi.

Buổi sáng sớm nay, Viên Chiêu Quân rời giường sớm một chút rồi đi theo Nhị sư phụ Tôn Hồng luyện tập nội công.

Đột nhiên mặt đung đưa, tiếp theo đó là âm thanh sóng biển vỗ vào bên bờ, trên cây con chim đều sợ hãi kêu, Viên Chiêu Quân mở mắt ra, "Không được, động đất, chạy mau!"

Tôn Hồng cũng cảm nhận được khác thường, Đảo Đào Hoa tuy nói trước kia cũng có động đất, nhưng cường độ lại không lớn như vậy, nàng kéo Viên Chiêu Quân trở về phòng nói cho mọi người, họ mới chạy một lát, Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu liền xuất hiện.

"Chiêu Quân ngươi không sao chứ!" Vũ Văn Dục cùng Đông Phương Thiệu cũng lo lắng hỏi.

"Ta không sao, Quả sư huynh đâu? Còn có Đường Liêm và Hoàng Dung nữa?" Trong lúc nói chuyện nàng lại bắt đầu lay động, họ rõ ràng cảm giác đang bị vùi lấp xuống.

Bên tai âm thành gió bão càng lúc càng lớn, Viên Chiêu Quân cả kinh nói: "Không xong, động đất dẫn nước vào rồi. Đảo Đào Hoa sắp bị lấp mất." Nàng nói xong quay đầu lại đối với mọi người nói: "Nhanh, chúng ta phải nhanh rời đi."

Lúc này Quả Tĩnh cùng Đường Liêm cũng tới, mặt Tôn Hồng lo lắng mà nói: "Hoàng lão đầu cùng Hoàng Dung làm sao còn chưa tới!" Nàng không có bản lãnh khiến mọi người di chuyển tức thời như vậy, nhưng là nàng biết Đông Phương Thiệu cùng Vũ Văn Dục có.

Gió thổi người ngay cả đứng cũng không vững, thêm với mặt đất lại bắt đầu lay động, Đông Phương Thiệu nhanh chóng niệm khẩu quyết, mang theo mọi người rời đi.

Mắt thấy Đảo Đào Hoa biến mất ở mặt biển, mọi người cũng nhìn nhiều được nữa, sau cùng một giây, Hoàng Dung và Hoàng lão đầu tới, lúc này Đông Phương Thiệu đọc xong khẩu quyết, lòng bàn chân bọn họ xuất hiện một vòng vân màu trắng đưa mọi người bay lên trời.

Mới vừa bay lên trời không, một giây kế tiếp, chỉ thấy cả Đảo Đào Hoa biến mất trong biển rộng, tiếp liền âm thanh sóng gió truyền tới trong tai mọi người, âm thanh kia tựa như ma quỷ kêu gào.

Tôn Hồng cùng Hoàng lão đầu nhi đều không nhẫn tâm nhìn nơi ẩn cư bao nhiêu năm trời bị hủy, hai người cũng nghiêng đầu đi.

Quả tĩnh cùng Hoàng Dung cũng thở dài, "Tĩnh ca ca, nhà của chúng ta không còn."

"Đúng, chúng ta cái gì cũng không còn." Bọn họ không chỉ là nhà không còn, ngay cả quần áo mặc cũng mất, nếu không có Đông Phương Thiệu, mạng của bọn họ cũng sẽ mất đi.

Viên Chiêu Quân cười cười ha ha mà nói: "Không còn cũng không sao, ít nhất chúng ta còn sống! Còn nữa, chúng ta có thái tử Vũ Văn Dục làm bằng hữu, còn sợ không có tiền sao? Cuộc sống sau này sẽ rất tốt đẹp. Sư phụ cùng Quả sư huynh chớ khổ sở!"

Vũ Văn Dục mặt cưng chiều giơ tay lên sờ sờ mái tóc ngắn của nàng, "Phu nhân nói rất đúng."

Viên Chiêu Quân nhìn về phía hắn cười, trong lòng hắn liền cảm thấy ấm áp.

Mọi người cùng nhau trở lại thái tử điện, Vũ Văn Dục hình như không còn thích sạch sẽ, hiện tại thái tử điện rất náo nhiệt, chỉ cần cùng Viên Chiêu Quân có liên quan thì có thể vào thái tử điện. Cũng đều thành khách quen. Chỉ có Hoàng Dung cùng cha nàng không muốn vào thái tử điện, hai người cùng đi đến phủ Đường Liêm.

Hoàng hậu đối với sự thay đổi của Vũ Văn Dục thì rất vui vẻ, còn cố ý khiến ngự trù làm ăn nhiều món ăn ngon cho mọi người.Edit duy nhất tại diễn-đàn-lê-quý-đôn✇.

Thấy Viên Chiêu Quân nàng liền quan tâm hỏi: "Viên cô nương khôi phục nhớ rồi sao?"

Mọi người lắc đầu, Viên Chiêu Quân cảm giác mình căn bản là không có mất trí nhớ, có lẽ chuyện bọn họ nói chỉ là nàng nằm mộng mà thôi, nàng xem qua một quyển tiểu thuyết, nữ chính đang ngủ trở lại cổ đại, tỉnh lại cái gì cũng không nhớ nữa, có lẽ tình huống của nàng giống như trong tiểu thuyết viết vậy.

Hoàng hậu bày tiệc mời mọi người ăn cơm, nhưng không nghĩ trung gian sẽ sanh ra rắc rối...

Tất cả thức ăn cũng đã thử qua, cũng không có độc, mà Viên Chiêu Quân ăn rồi sau lại ôm bụng kêu đau.

Mọi người thất kinh thất sắc, trong lúc này độc cũng quá kỳ quái, chỉ có riêng Viên Chiêu Quân bị độc.

Vũ Văn Dục tra xét xong, mới biết là Viên Chiêu Quân dùng bát đũa đã bị hạ độc.

Vũ Văn Dục cầm viên thuốc cho nàng uống, Tôn Hồng mặt lo lắng hỏi: "Thái tử, Chiêu Quân là trúng độc gì?"

"Độc rất khó hiểu sao?" Đông Phương Thiệu vội hỏi.

Vũ Văn Dục sắc mặt có chút nặng nề, "Chỉ là tạm thời giữ chặt độc tố, độc cũng không có hiểu."

"Đây là độc gì?" Hai hàng lông mày của Quả Tĩnh nhíu chặt hỏi.

"Bảy ngày hóa cốt liên." Sắc mặt của Vũ Văn Dục có chút trở nên tái nhợt, đây là độc là hắn chế ra, cho tới bây giờ cũng chỉ có thuốc tạm thời áp chế độc tố, cũng không có thuốc giải. Thuốc áp chế độc tố chỉ có thể kéo dài thời gian độc phát, nhiều nhất không thể vượt qua nửa tháng.

Uống thuốc tạm thời áp chế độc tố, sắc mặt Viên Chiêu Quân chuyển biến tốt, bụng cũng không đau đớn, cả người nhìn tựa như không có trúng độc . Nghe cái tên đó, nàng cũng biết độc này lợi hại, hơn nữa không có thuốc giải, vì vậy nàng lạnh nhạt nói: "Là cái người đọc ác nào lại đi chế cái thuốc này."

Vũ Văn Dục nghe xong cúi đầu, Đường Liêm lại mặt nặng nề nói: "Là Điện hạ nghiên chế, thuốc này ở thái tử điện, người nào lại có bản lĩnh trộm thuốc?" Đường Liêm nói xong xoay người liền rời đi.

Viên Chiêu Quân và những người khác đều nhìn Vũ Văn Dục, Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn Viên Chiêu Quân, mặt áy náy, "Chiêu Quân, thật xin lỗi." Hắn không nên nghiên cứu chế tạo loại thuốc độc này, bây giờ lại hại người mình yêu thương nhất, hắn hối hận cũng không kịp rồi.

Hoàng hậu cũng lén nhìn Viên Chiêu Quân, chỉ sợ nàng coi thái tử là kẻ thù.

"Xin lỗi có ích lợi gì, có thời gian này, còn không bằng nhanh đi nghiên cứu thuốc giải." Viên Chiêu Quân cảm thấy người này thế nào lại đần như vậy đây? Nàng là người không nói lý như vậy sao? Vừa nhìn là biết không phải hắn muốn hại nàng rồi!

"Thuốc giải ít nhất cũng phải thời gian một năm mới có thể nghiên cứu chế tạo thành công." Vũ Văn Dục nói. Hắn nói xong, ánh mắt trầm xuống, ở trong cung này người muốn hại hắn cùng Chiêu Quân chính là Vũ Văn Nhân cùng Viên Tiểu Điệp, hắn sẽ không bỏ qua bọn họ.

"Theo cái người này nói ta chỉ có thể chết sao?" Viên Chiêu Quân nhìn mọi người, vẻ mặt đưa đám, "Các ngươi phải cứu ta! Vũ Văn Dục ngươi không phải là có sư phụ sao? Ngươi có thể hỏi một chút xem có thể cứu ta được không! Còn có Đông Phương Thiệu ở Thần tiên đảo cũng không có thuốc giải sao? Còn có Nhị sư phụ, người không thể trợn mắt xem ta chết được!"

Vũ Văn Dục suy nghĩ một chút nói: "Chiêu Quân, thật xin lỗi, sư phụ cũng không có biện pháp." Nếu như có cái loại đó có thuốc giải, hắn sẽ nói có thuốc giải rồi.

Tôn Hồng cũng là làm mặt khó, "Chiêu Quân, sư phụ cũng không có biện pháp." Đối với chế độc nàng cũng hiểu sơ một hai, Bảy ngày hóa cốt liên này là độc dược thất truyền ngàn năm, hôm nay Vũ Văn Dục nghiên cứu ra , hắn cũng coi là kỳ tài trong y học. Phải nói thuốc giải, nàng chưa bao giờ nghe nói qua, dù là Vũ Văn Dục nói một năm có thể nghiên cứu ra thuốc giải, theo ý nàng cũng là chuyện không thể nào.

Tôn Hồng cũng không bỏ được đồ đệ của mình cứ như vậy bị hại chết, vì vậy nàng tức giận hô hô nói: "Là ai muốn hại Chiêu Quân, ta đây muốn mạng chó của hắn."

Quả Khế sau khi biết tiểu thư Viên Chiêu Quân của nàng, liền đối với Viên Chiêu Quân đặc biệt chăm sóc, thấy tiểu thư nhà mình trúng độc, nàng liền nghĩ đến chuyện cái chết của tiểu thư, không khỏi chảy xuống lệ, "Nhị sư phụ, còn có thể là ai muốn hại tiểu thư nhà ta, không cần nghĩ cũng biết là Viên Tiểu Điệp rồi."

"Viên Tiểu Điệp, ở nơi nào, ta sẽ đi lấy mạng chó đó." Tôn Hồng mặt kích động cùng đỏ ngầu cả mắt, nàng thật muốn đại khai sát giới rồi.

"Viên Tiểu Điệp là vương phi của Tam hoàng tử, ở tại tam vương phủ." Quả Khế vừa nói vừa khóc.

Tôn Hồng mặc kệ mọi người, phi thân rời đi báo thù.

Đông Phương Thiệu suy nghĩ kỹ nửa ngày, nói: "Chiêu Quân sẽ không chết, ở trên Thần Tiên trên đảo ta có một thánh vật, nhất định có thể cứu mệnh của Chiêu Quân."

"Có thật không?" Tất cả mọi người kinh hỉ cực kỳ.

"Là thật, chỉ là muốn xem cha ta có nguyện ý hay không thôi." Đông Phương Thiệu có chút bận tâm nói.

"Không được, thì cướp." Quả Tĩnh lạnh lùng nói.

Đông Phương Thiệu cau mày, trước mặt hắn lại nói muốn giành thánh vật trên đảo bọn họ, người này tính khí thế nào lại lập tức trở nên nóng nảy như vậy.

Vũ Văn Dục sắc mặt nhàn nhạt, vẫn nhìn Viên Chiêu Quân, ôn hoà nói: "Ừ, cứ làm như thế."

Hắn lại đồng ý phương án cướp, đây là thái tử sao? Tất cả mọi người nghe không thể tin được, không hẹn mà cùng cho là mình nghe lầm.

Tôn Hồng đối với hoàng cung hình như rất quen thuộc, xuất cung, liền đi tới Tam vương phủ.

Công lực của nàng cực cao, vào Tam vương phủ như vào chỗ không người, không bao lâu nàng liền gặp được Viên Tiểu Điệp cùng Vũ Văn Nhân ở bên

trong đại sảnh nói chuyện.

Chỉ thấy nàng trầm ngâm đọc một câu khẩu quyết, trên tay kết xuất phức tạp thủ thế, cứ như vậy kết xuất một kết giới, đem đại sảnh cùng bên ngoài ngăn cách ra, nàng tiến vào kết giới, trực tiếp đi tới hai người công kích.

"Viên Tiểu Điệp, Vũ Văn Nhân để mạng lại." Lại dám hạ độc đồ đệ nàng, nàng sẽ cho bọn họ chết trước.

"Ngươi là ai?" Viên Tiểu Điệp sợ đến lui hai bước.

Vũ Văn Nhân là Tam hoàng tử, thấy chuyện, lạnh giọng quát: "Người đâu! Mau tới."

Hai người tránh né Tôn Hồng công kích, Viên Tiểu Điệp nghe Vũ Văn Nhân gọi người, cũng lớn kêu lên: "Người đâu! Mau tới người bảo vệ Tam hoàng tử."

Không người nào có thể nghe được tiếng bọn họ cầu cứu, hai người ở bên trong đại sảnh chạy trốn tứ phía, chính là không tìm được nơi ra.

Tôn Hồng mỗi một chưởng ra đều dùng toàn lực, khiến hai người bị thương, trên mặt nàng y hệt ác ma cười lạnh, "Để mạng lại." Nàng đi từng bước một đến trước mặt hai người.

Hai người đều lui , Viên Tiểu Điệp thấy thế sợ đến mặt mũi trắng bệch, "Tam hoàng tử, cứu nô tì, cứu ta."

Vũ Văn Nhân cũng sợ chết, hiện tại không thể cầu cứu, hắn nắm lấy Viên Tiểu Điệp, ngăn ở trước mặt mình, đẩy nàng đi tới chỗ Tôn Hồng, "Tiểu Điệp ngươi đối với ta hãy hy sinh, ta sẽ vĩnh viễn cảm kích ngươi."

"Không, ta không muốn." Viên Tiểu Điệp hoảng sợ kêu to, chỉ thấy Tôn Hồng một chưởng hướng tới nàng, chưởng phong này tựa như vài chục thanh lưỡi dao sắc bén xuyên qua trái tim của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Quả Trường Thọ

Viên Tiểu Điệp mở to hai mắt, trái tim bị đánh thủng, nàng mở to mắt té xuống đất, trên đất một vũng máu.

Cái chết như thế khiến Vũ Văn Nhân nhìn thấy sợ hãi, "Không, ta không thể chết được, đừng giết ta." Vũ Văn Nhân không bình tĩnh được nữa, biết kế tiếp là đến lượt hắn.

Tôn Hồng không phải là một người chỉ nói đàu, thấy Viên Tiểu Điệp vừa chết, xoay người đối phó với Vũ Văn Nhân, nàng vận công hướng tới Vũ Văn Nhân đánh, Vũ Văn Nhân sợ đến tiểu đầy đất, nước tiểu rơi trên mặt đất tích tích vang lên.

Tôn Hồng không khỏi nhăn lại mày, đang ở lúc chưởng phong đánh về phía Vũ Văn Nhân, một nam tử mặc áo đen che mặt đột nhiên xuất hiện, đưa Vũ Văn Nhân rời khỏi nguy hiểm, xoay người bỏ chạy.

Tôn Hồng cả kinh, xoay người đuổi theo, đuổi theo ra Tam vương phủ, ở một chỗ rẽ nam tử đeo mặt nạ cùng Vũ Văn Nhân đã không còn bóng dáng.

Tôn Hồng tức giận đằng đằng mắng: "Mẹ, thật là xuất sư bất lợi." Không thể lấy được mạng vợ chồng Viên Tiểu Điệp, chỉ là nghĩ lại Viên Tiểu Điệp chết rồi, ác khí trong lòng nàng cũng coi là tạm giảm đi một chút.

Vũ Văn Nhân không thể tin được hắn chỉ trong chớp mắt đã đến một nơi khác, ở chỗ này rất đẹp, giống như là Tiên cảnh, nhìn lão giả trước mắt, hắn nhanh chóng quỳ trên mặt đất, "Tạ tiền bối ơn cứu mạng."

"Không cần tạ ơn! Đứng lên đi!" Lão giả âm thanh vang dội, "Ngươi trở về đi !"

"Không, không trở về, tiền bối, ta không muốn chết! Người kia thật kinh khủng." Vũ Văn Nhân trong lúc nói chuyện cả người đều run bần bật, hắn không muốn trở về chịu chết.

"Nếu như vậy, lão phu cho ngươi một bảo vật, người đó sẽ khó có thể đả thương tới ngươi." Lão giả nói xong trên tay không duyên cớ xuất hiện một thanh quạt giấy, "Cầm đi đi! Cái phiến này có thể phá bất kỳ kết giới nào, như vậy ngươi cũng sẽ không cần cầu cứu."

Vũ Văn Nhân nhận lấy chiếc quạt, quỳ xuống lạy vài cái, mừng rỡ như điên, "Tạ tiền bối, Tạ tiền bối."

"Tạ cũng không cần dùng, nếu có người của Tiêu Dao tới tìm ngươi, ngươi nên nghe lệnh cùng hắn là được." . Lão giả nói xong vung tay lên, Vũ Văn Nhân liền trở về trong Tam vương phủ.

——

Tôn Hồng trở về, mọi người đang chuẩn bị đi Thần Tiên đảo, nàng vừa vào thái tử điện liền nói: "Chiêu Quân vi sư thay ngươi báo thù, Viên Tiểu Điệp chết rồi."

"Có thật không? Viên Tiểu Điệp chết thật rồi sao? Thật sự là quá tốt." Quả Khế vui mừng kêu lên, hiện tại Viên Tiểu Điệp chết rồi, tiểu thư cũng có thể được cứu rồi, muốn nàng không vui cũng không được.

Viên Chiêu Quân nghe xong, trên mặt không có biểu hiện gì, cũng không thấy có được vui vẻ, chỉ nói: "Sư phụ, có phải giết lầm người hay không ?" Theo cách nói của bọn họ, Viên Tiểu Điệp không phải muội muội Viên Chiêu Quân sao? Thế nào lại là nàng trộm thuốc hại nàng đây?

"Tiểu thư, ngươi là không nhớ rõ, Viên Tiểu Điệp thế nhưng lại rất xấu xa, trước kia còn thường khi dễ người, có một lần còn đánh cho người toàn thân đầy thương tích. . . . . ." Quả Khế huyên thuyên liền bắt đầu nhớ lại những chuyện trước kia, vẫn luôn nói chuyện, chỉ sợ Viên Chiêu Quân không biết Viên Tiểu Điệp là người xấu, việc hại chết tiểu thư là điều có thể.

Viên Chiêu Quân cũng không phải là thấy Quả Khế đáng ghét, tuy nói không thế nào nghe, nhưng là biết nàng nói Viên Tiểu Điệp là người xấu, thấy Quả Khế hình như nói xong, nàng đột nhiên hỏi một câu, "Nếu hư hỏng như vậy, ngươi tại sao lại không sớm trừng trị nàng ta?" Edit bởi Tiểu Song, tại . Nàng biết Quả Khế có võ công, hơn nữa võ công còn không yếu.

"Cái này. . . . . Cái đó. . . . . Tiểu thư ngươi đừng trách Quả Khế không báo thù cho người, dùng thực lực của ta thì vào Tam vương phủ không được ." Quả Khế một bộ muốn khóc, chỉ sợ tiểu thư hiểu lầm trách tội nàng.

Viên Chiêu Quân cười nhạt, giơ tay lên sờ sờ đầu, "Thật đúng là dễ gạt, ta không trách ngươi. Chỉ là hình dạng ngươi khóc trông rất vui." Nàng vẻ mặt thành thật nói qua.

Quả Khế bị một câu nói của Viên Chiêu Quân làm cho dở khóc dở cười, cảm thấy tiểu thư nhà mình tuy nói dáng vẻ thay đổi, nhưng bản tính vẫn không thay đổi!

Mọi người thấy Viên Chiêu Quân còn có tâm tình cùng Quả Khế nói đùa, trong lòng cũng không còn lo lắng nhiều.

Tôn Hồng đột nhiên lại nói: "Người cứu Tam hoàng tử thực sự không tầm thường, ta đuổi theo ra vương phủ, đột nhiên đã không thấy tăm hơi."

Viên Chiêu Quân nhăn lại mày, "Nhị sư phụ người nói người gặp Tam hoàng tử, vốn cũng giết hắn, nhưng không giết được sao?"

"Đúng! Vợ chồng bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, chuyện hạ độc Viên Chiêu Quân đều do hai người họ làm." Tôn Hồng nói rất khẳng định.

"Xong rồi, Tam hoàng tử nhất định sẽ không bỏ qua cho Nhị sư phụ ." Viên Chiêu Quân mặt nghiêm nghị, nghĩ đến làm thế nào sư phụ có thể bỏ tội được đây.

Vũ Văn Dục cười nói: "Không có phức tạp như Chiêu Quân nghĩ, chúng ta phải đi Thần Tiên đảo ngay."

"Được, lập tức đi." Viên Chiêu Quân chỉ sợ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Vũ Văn Nhân mang binh đến thái tử điện hỏi tội.

Đông Phương Thiệu gật đầu một cái, niệm lên khẩu quyết, mọi người mới vừa bay lên trời rời đi, chỉ thấy Tam hoàng tử Vũ Văn Nhân mang theo một đám thị vệ lồng lộng hùng dũng đi tới thái tử điện.

Đường Liêm đưa Tam hoàng tử ngăn ở ngoài điện thái tử, "Thuộc hạ tham kiến Tam hoàng tử."

"Cho ta đi vào lục soát." Vũ Văn Nhân lạnh lùng ra lệnh, nghĩ đến Viên Tiểu Điệp chết đi hắn thật muốn băm nữ nhân đó ra làm trăm mảnh.

Đường Liêm lạnh nhạt nói: "Tam hoàng tử, thái tử điện hạ không có ở đây, thái tử điện hạ nói không được tùy ý tiến vào thái tử điện, mong rằng Tam hoàng tử tha thứ." Đối mặt với Vũ Văn Nhân Đường Liêm không thể nói một mực cung kính, chỉ là một chút lễ nghi bên ngoài.

"Đem lão nữ nhân giao ra đây cho ta." Vũ Văn Nhân lạnh nhạt nói, "Nếu không đóng, ta sẽ phái người đi vào lục soát."

"Cái gì lão nữ nhân? Xin Tam hoàng tử nói rõ ràng." Đường Liêm mặt màu sắc trang nhã, giọng nói lạnh mấy phần.

"Còn có lão nữ nhân nào, chính là người đã vào Tam vương phủ giết Viên Tiểu Điệp." Vũ Văn Nhân xác định Tôn Hồng là ở Thái tử điện, vì vậy nói gì cũng muốn đi lục soát.

"A! Thì ra là tam vương phi chết?" Đường Liêm cố làm kinh ngạc, "Kính xin Tam hoàng tử nén bi thương."

Nén bi thương cái rắm! Vũ Văn Nhân hắn sẽ không vì một nữ nhân mà đau lòng, hắn liền cảm giác Đường Liêm này làm sao lại không vừa mắt chút nào đây? Lạnh nhạt nói: "Đừng giả bộ với ta, người đâu, vào thái tử điện lục soát cho ta."

"Nếu Điện hạ nhất định tiến vào thái tử điện lục soát, thuộc hạ cũng không còn biện pháp ngăn trở, chỉ là khi thái tử trở về biết được, hậu quả kia, Tam hoàng tử tự chịu là được." Đường Liêm nói xong còn tránh ra lối đi vào Thái tử điện .

"Chịu thì chịu, chỉ cần tìm ra nữ nhân giết tam vương phi, các ngươi chính là ẩn chứa phạm nhân." Vũ Văn Nhân nói xong, liền dẫn thủ hạ tiến vào thái tử điện lục soát.

Lúc này, Tôn Hồng cùng Vũ Văn Dục đã sớm cùng đi Thần Tiên đảo. Vũ Văn Nhân không lục soát được gì, đi đến sơn động Dược sơn, cũng lục soát không thấy người, hắn đành phải mang người rời đi.

Vậy mà, sau khi Vũ Văn Nhân rời đi, Đường Liêm liền phái người đem một ít đồ vật trong thái tử điện cầm đi đặt ở trong phủ của Vũ Văn Nhân, hơn nữa còn có chút vật trải qua nhiều đường tắt chính là thủ hạ trong tay Vũ Văn Nhân.

Người này vẫn đang cao hứng vì những đồ vật kia có thể có lợi ích, nơi nào biết những thứ đồ này tùy thời cũng có thể muốn mạng của bọn họ.

——

Đến Thần Tiên đảo, tất cả mọi người đều không đến tột cùng thì Thần Tiên đảo là ở vị trí nào.

"Chỗ này thật sự thần bí, khó trách gọi là Thần Tiên đảo." Quả Tĩnh nhìn cảnh sắc chung quanh phát biểu cảm thán.

Vũ Văn Dục mặt bình tĩnh, kéo tay Viên Chiêu Quân, "Đi thôi! Đi tìm Đảo chủ."

Mục đích mọi người tới đây chủ yếu chính là giải độc cho Viên Chiêu Quân, vì vậy theo Đông Phương Thiệu đi đến phòng ốc trước đó.

Phòng ốc rất bình thường, trước phòng có một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, Đông Phương Thanh giống như lần đầu tiên Viên Chiêu Quân thấy, ngồi trước bàn cờ ngẫm nghĩ.

Đông Phương Thanh là đưa lưng về phía mọi người, đang lúc mọi người định mở miệng, "Viên cô nương tới, ta đây có một vấn đề khó khăn, không biết cô nương có thể có phương pháp giải quyết." Nghiên cứu kỳ nghệ là việc Đông Phương Thanh yêu thích, chỉ thấy trong tay hắn cầm một quân cờ trắng chuẩn bị đặt trên bàn cờ.

Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng đều rất cảm thán thực lực của Đông Phương Thanh, thực lực của người này cao hơn bọn họ nhiều.

Tôn Hồng trước kia cho là võ công của nàng đã có thể tính là đệ nhất thiên hạ, sau khi gặp phải Đông Phương Thiệu cùng Vũ Văn Dục, nàng mới biết cõi đời này người có thực lực cùng nàng thực không ít, hôm nay nhìn thấy Đông Phương Thanh, càng làm cho nàng khiếp sợ.

Tiên thuật của Vũ Văn Dục luyện được đã coi như là rất tốt, đối mặt với thực lực của Đông Phương Thanh cảm thấy so với sư phụ Phong tiên cốc còn lợi hại hơn, đây rốt cuộc là nơi như thế nào?

"Tiền bối chậm đã." Vũ Văn Dục chậm rãi đi tới trước mặt Đông Phương Thanh, nói: "Quân cờ nên ở chỗ này, này là có thể cải tử hồi sanh rồi." Hắn nói rồi đưa tay chỉ đến vị trí tốt cho quân cờ.

" Quân cờ trắng đặt xuống liền giết chết một mảng lớn quân cờ của mình, nhưng ngoài ra, lại khiến quân cờ thua thành quân cờ thắng. Hay, thật sự là hay." Đông Phương Thanh sảng lãng cười to đi qua mới mắt nhìn thẳng Vũ Văn Dục, "Vị công tử này kỳ nghệ cực tốt, thực lực không dưới Viên cô nương!"

Đông Phương Thanh quan sát Vũ Văn Dục, thực lực của người này rất mạnh, hơn nữa cũng tu luyện tiên thuật giống như bọn họ, này diện mạo càng thêm hấp dẫn hắn, bởi vì so với nhi tử Đông Phương Thiệu mình còn đẹp hơn hai phần, làm cho người ta nhìn không dời mắt được.

Vũ Văn Dục cũng quan sát Đông Phương Thanh, người này nhìn tầm 30 mấy tuổi, cũng là phụ thân của Đông Phương Thiệu, chẳng lẽ cuộc sống của con người Thần Tiên đảo có thể sống ngàn năm sau?

Hai người quan sát lẫn nhau, Đông Phương Thiệu mở miệng giới thiệu, "Vị này là cha ta, Đông Phương Thanh." Sau khi nói xong hắn quay người lại giới thiệu bọn người Vũ Văn Dục, "Cha, hai vị này đều là bằng hữu của Viên cô nương, Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục." Nói xong lại nhìn Tôn Hồng nói: "Vị này là sư phụ của Viên chiêu cô nương."

"Ừm!" Đông Phương Thanh nhàn nhạt gật đầu một cái coi như là chào hỏi mọi người.

Cao nhân xưa nay đều là tánh khí như vậy, mọi người cũng không để ở trong lòng.

Đông Phương Thanh đã sớm tính ra Viên Chiêu Quân có một kiếp nạn, mỉm cười nói: "Viên cô nương trúng độc?"

"Đúng, ta trúng Bảy ngày hóa cốt liên." Loại độc chất này Viên Chiêu Quân chưa từng nghe qua, đã cảm thấy độc dược cổ đại so với độc dược hiện đại tên dễ nghe, hơn nữa này chức năng cũng là tiêu chuẩn nhất định. Giống như độc dược hiện đại, đều là Ngân potassium cyanide, tình tức, Thạch tín oxy hóa ba lần, . tên kia dù nghe đều nghe không hiểu, không cần biết là những thứ gì, nhìn là cũng biết có độc.

Đông Phương Thanh nhìn nhi tử Đông Phương thiệu một chút, "Là ngươi nói chúng ta có thể cứu nàng?"

Đông Phương Thiệu lập tức liền cúi đầu, "Cha, ngươi nói Chiêu Quân thế nào cũng là vị hôn thê của con, con không thể để cho nàng chết đi!" Trong mắt người đời có thuốc có thể giải bách nhưng đối với bảy ngày hóa cốt liên này là không có biện pháp, nếu không hắn cũng sẽ không nói thánh vật trên Thần

Tiên đảo có thể giải độc.

Ánh mắt Vũ Văn Dục trở nên ảm đạm, trong lúc nghe lời nói của Đông Phương Thiệu, liền kéo tay Viên Chiêu Quân nắm thật chặt.

"Thánh vật này không phải do chúng ta làm chủ, thần nữ trông coi, chúng ta không lấy được." Đông Phương Thanh lạnh nhạt nói.

Mọi người nghe Đông Phương Thanh nói, cũng lo lắng nhìn Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân lại như người không có chuyện gì cười nói: "Nàng không cho, chúng ta có thể giành!"

"Đó là thần nữ, không phải người bình thường." Đông Phương Thanh lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Dục mắt khép hờ trầm tư một lát , "Xin hỏi tiền bối có loại thuốc gì có thể trì hoãn độc dược phát tán không?" Bọn họ hiện tại cần thời gian, không dùng được phương pháp gì hắn cũng muốn tìm được thuốc giải cứu Viên Chiêu Quân, hắn không thể một lần nữa mất đi nàng.Edit bởi Tiểu Song, tại diễn đàn~ lê.quý.đôn~

"Quả trường thọ có thể kéo dài tuổi thọ của con người, nếu Viên cô nương đã ăn quả trường thọ và các ngươi truyền chân khí cho nàng, có thể tạm thời ức chế độc dược phát tác." Đông Phương Thanh nói ra phương án giải quyết, thế nhưng quả trường thọ người trên đảo đều muốn ăn, muốn hái cho người ngoài ăn, có thể có chút phiền toái.

"Vậy còn chờ gì, nhanh đi hái quả trường thọ cho Chiêu Quân ăn!" Tôn Hồng nói qua định đi hái quả trường thọ.

Đông Phương Thiệu ngăn cản nói: "Vật kia không dễ hái, có người đặc biệt trông chừng."

Tất cả mọi người mặt ngượng nghịu, chỉ có Viên Chiêu Quân còn cười được, "Các ngươi võ công cao như vậy, không được thì trộm đi! Trộm không được thì giành đi!" Thật ra thì những người này vì mạng của nàng mà như vậy, nàng thật sự cảm kích, cứ trong thời gian ngắn chung sống như vậy, khiến cho có được lý do để sống, nàng không còn nghĩ đến việc trở về hiện đại nữa. Bởi vì ở hiện đại trừ bạn tốt Yến tử của nàng, nàng cái gì cũng không có. Nơi này thì khác, nơi này có nhiều người quan tâm đến nàng.

"Chiêu Quân, đây không phải đơn giản như ngươi nghĩ, thực lực của mỗi người cai quản quả trưởng thọ so với ta còn mạnh hơn, ngoại trừ cha ta ra cũng chưa có ai là đối thủ của bọn hắn." Đông Phương Thiệu nói.

"Vậy ngươi đi ra ngoài hái, cho ta ăn là được." Viên Chiêu Quân cười nói.

"Nào có dễ dàng như vậy, vật kia lấy xuống phải lập tức ăn vào, qua mười đếm thời gian thì không dùng được nữa." Đông Phương Thiệu giải thích. Nếu có thể mang đi, hắn cứ làm như thế, cần gì phải khó khăn đây?

"Mười giây? Thời gian cũng quá ngắn!" Viên Chiêu Quân biết Đông Phương Thiệu nói mười đếm thì đồng nghĩa với mười giây, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Mọi người không biết nàng là có ý gì, nhưng cũng không thắc mắc.

Tôn Hồng suy nghĩ một chút nói: "Đảo chủ có thể giúp chúng ta một chút không?" Chỉ có Đảo chủ ấy là quản lý đối thủ, dù là giành cũng phải là Đảo chủ giúp một tay mới được.

Viên Chiêu Quân thấy Nhị sư phụ hỏi như thế, cười nói: "Tiền bối không phải là Đảo chủ sao? Một chút chuyện nhỏ như vậy cũng không thể làm chủ sao?"

"Không thể." Đông Phương Thanh cười nói.

"Ngươi có điều không biết, này quả trường thọ là do người đặc biệt trông chừng, bọn họ đời đời tương truyền, bọn họ không chịu chế ước của Đảo chủ." Đông Phương Tiệu giải thích. Thật ra thì hắn không ngờ cha mình sẽ đồng ý cứu Viên Chiêu Quân, điều này nằm trong ngoài dự đoán của hắn.

Vũ Văn Dục nghe xong, lạnh nhạt nói: "Chiêu Quân đừng làm khó dễ Đảo chủ."

"Không làm khó dễ, ta sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ bọn ngươi." Đông Phương Thanh mang trên mặt mỉm cười, . nụ cười kia làm cho người ta một loại cảm giác cao thâm khó dò.

Viên Chiêu Quân nhăn lại mày, cảm thấy này Đông Phương Thanh rất kỳ lạ, nàng là một người ngoài, hắn tại sao phải phí sức như thế giúp nàng? Chẳng lẽ có mục đích gì?

Chuyện biến thành như vậy, mọi người cũng chỉ có thể an tâm chờ trời mà thôi.

Trời tối,mọi người chuẩn bị xong đưa Viên Chiêu Quân đi hái quả trường thọ.

Mọi người thương lượng, Vũ Văn Dục, Qủa Tĩnh, Đông Phương Thiệu, Tôn Hồng sẽ phụ trách ngăn chặn người cai quản. đảo chủ Đông Phương Thanh mang theo Viên Chiêu Quân trong lúc rối loạn để đi vào vườn ăn quả trường thọ.

Trước khi xuất phát, Đông Phương Tiên ham chơi, nói gì cũng muốn đi theo. Mọi người không ngăn lại, để cho nàng đi.

Đông Phương Tiên là cô nương dáng dấp đẹp nhất trên đảo, là người tình trong mộng của tất cả nam tử trẻ tuổi trên đảo. Những người quản lý kia đều là nam tử trẻ tuổi, không một người nào không muốn lấy Đông Phương Tiên làm vợ.

Đông Phương Tiên có chút nghịch ngợm, võ công loại nào đối với nàng cũng như nhau, phải nói thực lực của nàng tối đa cũng chỉ có thể cùng Quả Tĩnh đánh tay ngang, ở Thần Tiên đảo mà nói, chính là võ công bình thường thôi.

Đông Phương Tiên lấy miếng vải đen cho mọi người che mặt, Đông Phương Thiệu cười nói: "Không cần, người trên đảo này ai sẽ trộm quả trường thọ, không cần suy nghĩ, người ta cũng biết là bọn họ rồi, nói trắng ra là loại trừ chúng ta ra."

Đông Phương Tiên chu cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy đây cũng quá không có ý nghĩa, "Thôi, ta thấy các người khỏi cần định đoạt, ta sẽ mang Viên cô nương trực tiếp đi vào hái là được." Vốn cho là có thể chơi vui, hiện tại một ít cũng chẳng chơi được rồi, không bằng nàng mang theo Viên Chiêu Quân trực tiếp vào vườn trái cây ăn quả trường thọ mới được.

"Muội muội, không được nói đùa! Vườn trái cây là nơi muội có thể tiến vào?" Đông Phương Thiệu không ngờ muội muội mình còn có khả năng như vậy.

"Có cái gì không thể vào, muội với người cai quản đều là bằng hữu, một chút chuyện nhỏ như vậy, bọn họ dám không giúp muội sao?" Đông Phương Tiên nói qua tiến lên liền lôi kéo Viên Chiêu Quân nói: "Đi thôi! Viên Chiêu Quân chúng ta đi ăn quả trường thọ." Nàng bình thường nhàm chán cũng sẽ vào vườn trái cây ăn quả trường thọ, những người đó chưa từng có canh chừng nàng mỗi lần chỉ được ăn ít, nàng đều là tùy tiện ăn, có lúc lại ăn đến no căng bụng.

Đông Phương Thanh cũng không có nghĩ đến nữ nhi mình có này khả năng, cười nói "Nếu Tiên nhi nói có thể làm, Viên cô nương liền theo đi!"

"Tốt." Viên Chiêu Quân cười ha hả theo Đông Phương Tiên đi tới vườn trái cây.

Tất cả mọi người đối với quả trường thọ cảm thấy rất hứng thú, cũng đi theo.

Đông Phương Tiên đi tới nhìn cửa vườn trái cây, hai người cai quản nhìn thấy mặt nàng cũng mau cười, "Tiên nhi, ngươi đã đến rồi?" Một người cai quản lấy lòng nàng.

Một người khác cũng cười hỏi: "Tiên nhi muốn quả ăn trường thọ rồi sao?"

"Hôm nay ta không muốn ăn, chẳng qua bằng hữu ta cần ăn." Đông Phương Tiên lôi kéo Viên Chiêu Quân nói.

Hai người cai quản dáng dấp cũng rất tuấn tú, nhìn Đông Phương Tiên kéo tay Viên Chiêu Quân, hai người đều không vui mừng nói: "Không được, người ngoài không thể ăn quả trường thọ." Hai người này rõ ràng không phải là người Thần Tiên đảo, tuy nói Thần Tiên đảo không phải người bình thường có thể tới, người này có thể tới chỉ có thể nói rõ là bằng hữu Đông Phương Tiên, nhưng là Đông Phương Tiên đối với tên tiểu tử kia kéo tay, bọn họ sẽ không giúp tình địch của mình.

"Hai người các ngươi là muốn ăn đòn đúng không! Ta nói được là được." Đông Phương Tiên mặt khí phách, giơ tay lên muốn đánh hai người cai quản.

Hai người cai quản cũng không tránh né, liền nói: "Chỉ cần Tiên nhi vui mừng, đánh liền đánh đi!"

Điều này làm cho mọi người mở con mắt, nơi nào lại có những người cai quản mặt nóng lạnh thay đổi thất thường đây! Căn bản là Đông Phương Tiên cầu thúi sao! Đông Phương Thiệu thấy phải là trừng lớn mắt, trong lòng không ngừng mắng những người muốn chủ ý muốn đánh người của muội muội hắn.

Đông Phương Tiên dáng dấp đẹp, người thích cũng nhiều, nhưng nàng một cũng không ưa thích, cũng chỉ theo chân bọn họ làm bằng hữu, lúc ấy thấy Viên Chiêu Quân bị cho là nam tử, còn có chút động lòng, biết Viên Chiêu Quân là nữ nhân nàng còn thất vọng cơ mà.

Đông Phương Tiên bị hai người cai quản làm cho tức muốn điên lên, mà Viên Chiêu Quân nhìn thấu hai người cho là nàng là nam nhân nên đang ghen đây mà? Buồn cười mở miệng nói: "Hai vị đại ca đừng hiểu lầm, ta là nữ, không phải nam nhân."

Hai người cai quản vừa nghe, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc quan sát Viên Chiêu Quân nửa ngày.

Viên Chiêu Quân phối hợp uỡn ngực, cười nói: "Xem đi! Nam nhân sẽ có cái này sao?"

Động tác của nàng khiến toàn bộ mọi người chọc vui, Vũ Văn Dục đứng xa xa nhìn, cũng nâng lên môi nở nụ cười.

"Tiên nhi, các ngươi đi thôi! Thích ăn bao nhiêu cũng không có vấn đề gì." Hai người cai quản thấy Viên Chiêu Quân là nữ nhân, trong nháy mắt khôi phục nụ cười trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bất Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ăn nhầm quả tiên

Viên Chiêu Quân cùng Đông Phương Tiên cùng nhau tiến vào vườn trường thọ vườn, Đông Phương Thiệu cùng mấy người Vũ Văn Dục cũng đi lên trước.

Đông Phương Thiệu sắc mặt lạnh lùng, nhìn hai người cai quản, "Hai vị, ta thấy các ngươi cho người ngoài vào vườn trường thọ dễ dàng như vậy, ngươi nói nếu như chuyện này bị những người khác trên đảo biết sẽ như thế nào đây?"

Hai người cai quản vừa nghe, sắc mặt trở nên tái nhợt, một người trong đó vội vàng nói: "Đại thiếu gia đừng như vậy, đó là bằng hữu của Tiên nhi, chúng ta đây không phải là nể mặt mũi của đảo chủ và thiếu gia hay sao?"

"Là thế sao?" Đông Phương Thiệu cười lạnh một tiếng, những người này chưa bao giờ đem Đảo chủ để ở trong mắt, chứ đừng nói hắn là con trai của Đảo chủ, bình thường nhìn hắn cả tên cũng sẽ không gọi, chứ đừng nói gọi hắn một tiếng thiếu gia.

Một người cai quản khác mặt chó thúi cười, "Đương nhiên là như vậy, Đại Thiếu Gia muốn phân phó cái gì cũng được."

"Nếu như vậy ra sẽ không cùng các ngươi so đo nữa, chẳng qua bằng hữu của ta cũng muốn vào vườn trái cây xem một chút, không biết có thể vào hay không đây?" Đông Phương Thiệu nhíu mày nhìn hai người cai quản.

"Chuyện này. . . . . ." . Hai người cai quản bắt đầu do dự.

"Chỉ vào xem một chút thôi, các ngươi yên tâm, sẽ không hái quả trường thọ ăn." Phải nói bọn họ ăn một hai quả cũng không có ai có thể biết, với lại ăn một quả trường thọ cũng chỉ có thể khiến thân thể khỏe mạnh thôi chứ căn bản không thể kéo dài tuổi thọ của con người.

"Được rồi! Các ngươi đi vào đi." Hai người cai quản cuối cùng cũng đồng ý.

Đông Phương Tiên vừa vào vườn trái cây đã cho Viên Chiêu Quân ăn quả trường thọ, "Cái này ta hay ăn, rất ngọt , ta tới ăn bao nhiêu cũng không sao, so với những trái cây khác đều rất ngon." Căn bản Đông Phương Tiên đem quả trường thọ thành đồ ăn vặt.

Bây giờ là ban đêm, những thứ trái cây kia phát sáng giống nhau, chiếu lên cả vườn trái cây đều là ánh sáng. Viên Chiêu Quân nhìn ngây người, quả trường thọ này thật cũng quá thần kỳ.

Viên Chiêu Quân nhìn cây ăn quả một chút, cảm thấy trái cây kia cây mọc cũng lạ, lá đặc biệt lớn, lá cây gần giống như lá cây anh đào, trên cây sẵn có trái. Hoa nở cũng đẹp, hoa không lớn, giống như anh hoa, đều là màu hồng. Gió nhẹ nhàng thổi qua, phấn hồng trên cánh hoa bay xuống, nhìn ở giữa bụi hoa xuyên qua Đông Phương Tiên, Viên trong lòng Chiêu Quân thầm than thở thật đẹp.

Nhận lấy quả trường thọ Đông Phương Tiên đưa tới, ăn một miếng, mùi vị quả t này hật không tệ, nàng không hình dung ra tư vị, hơn nữa càng ăn càng cảm thấy tốt.

Nàng ăn xong quả trường thọ trên tay, cười nói: "Khó trách Tiên nhi đẹp như vậy, thì ra là ăn quả trường thọ!"

"Đó là bởi vì ta sinh ra mà nói." Đông Phương Tiên đặc biệt trang điểm mà nói, "Thật ra thì ngươi cũng rất đẹp mắt, da thật tốt, ta thấy phải đều muốn sờ một cái! Hình dung như thế nào đây? Ừ. . . . . Chính là rất anh tuấn."

Vừa nghe từ hình dung này, Viên Chiêu Quân cũng quá vui mừng, nói đi nói lại cũng là nói nàng giống như nam nhân, nàng cười nói: "Ai! Ai kêu ta dáng dấp trung tính đây?" Trước kia không ai thích nàng, nói nàng là nam nhân cũng là có nguyên nhân.

"Như vậy rất đẹp mắt!" Đông Phương Tiên cười lại hái được một quả trường thọ cho Viên Chiêu Quân, sau đó mình cũng hái được và bắt đầu ăn.

Hai người tán gẫu câu có câu không, lúc này Đông Phương Thiệu đưa theo đám người Vũ Văn Dục tiến vào, xa xa thấy hai người ăn, liền nói: "Ăn nhiều hơn nữa cũng vô ích! Cha nói mỗi ngày chỉ cần ăn một, là có thể kéo dài độc tính phát tác."

Đông Phương Tiên trông thấy tất cả mọi người tiến vào, cười nói: "Các ngươi cũng ăn đi! Cái này ăn rất ngon đấy, ăn còn có thể khiến thân thể khỏe mạnh đấy.” Nàng nói qua liền hái được một quả đưa cho Tôn Hồng.

Tôn Hồng nhận lấy cắn một cái, sau đó híp mắt cười nói: "Quả này ăn ngon thật."

"Đó là đương nhiên, quả trường thọ này chỉ có trên Thần Tiên đảo chúng ta mới có." Đông Phương Tiên cười ha hả nói.

Thấy một người cai quản từ đàng xa đi tới, cười nói: "Các ngươi một người ăn một quả đi! Bọn hắn tới đã có ta đây"

Đông Phương Thiệu nghe xong nhanh chóng hái mấy quả cho mọi người, trên mặt Vũ Văn Dục là nụ cười nhàn nhạt, cầm quả trường thọ lên ăn.

Cũng cảm thán quả trường thọ có mùi vị tốt, người cai quản tới, nhìn mọi người, "Các ngươi đều ăn rồi."

Đông Phương Tiên trừng mắt, người nọ liền sửa lại nói: "Nếu đều ăn rồi, coi như xong, đừng ăn trộm nữa."

"Ừm! Biết." Đông Phương Tiên vừa nói vừa hái được hai quả cho Viên Chiêu Quân, "Mau ăn, ăn xong chúng ta liền rời đi." Một lát người trông chừng tới, họ sẽ không nói được nữa.

Viên Chiêu Quân biết ý tứ của Đông Phương Tiên, nhanh chóng ăn quả trường thọ, lúc đi thấy một thân cây quả trường thọ hiện lên màu xanh lá, nhìn giống như ngọc loại thượng hạng, chăm chú nhìn thêm, sau đó mới đi theo Đông Phương Tiên ra khỏi vườn trái cây trường thọ.

Đoàn người trực tiếp trở về nhà của Đảo chủ, nhà Đảo chủ cũng không lớn, chính là ba viện trong một nhà, Viên Chiêu Quân, Tôn Hồng cùng Đông Phương Tiên ở chung nhà, Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh đến viện của Đông Phương Thiệu ở.

Vũ Văn Dục trong lòng không thấy vui, ngoài miệng không hề nói gì, trong lòng liền âm thầm tính toán.

Nhà Đông Phương Tiên cho tới bây giờ cũng chưa có náo nhiệt như hôm nay, tuy nói người trên đảo cũng không ít, nàng cũng chưa có một bằng hữu nữ nhi nào, những người đó cũng chèn ép nàng, nàng chỉ có bằng hữu nam, chỗ ở nàng đối với Viên Chiêu Quân đặc biệt tốt, đã cảm thấy Viên Chiêu Quân là bằng hữu nữ nhi duy nhất của nàng.

Rửa mặt xong, Viên Chiêu Quân mới vừa định ngủ, Đông Phương Tiên ôm chăn dựa vào, "Chiêu Quân, ngươi còn chưa ngủ đi!"

Nhìn nàng ôm chăn, Viên Chiêu Quân cười nói: "Muốn cùng giường với ta sao?" Nàng rất ưa thích Đông Phương Tiên, cảm thấy nha đầu này vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

"Chiêu Quân, ngươi rất hiểu rõ ta, ta sợ một mình ngươi sẽ sợ, cho nên mới ngủ cùng ngươi." Đông Phương Tiên nói thật là đang giúp Viên Chiêu Quân, nhưng thật ra là chính nàng nghĩ muốn có người làm bạn .

Viên Chiêu Quân mím môi cười, "Ta sợ cái gì, ngươi cứ việc nói thẳng, ta sẽ không xem thường ngươi."

"Ai nha! Chiêu Quân làm sao ngươi có thể trực tiếp liền phơi bày người ta đây?" Đông Phương Tiên cười cười ha ha mà nói.

"Hai chúng ta đều là nữ, ngươi tới ngủ cùng ta không phải sợ thì vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi vẫn thích coi trọng ta hả ?" Viên Chiêu Quân trêu ghẹo nói.

Vũ Văn Dục thấy tất cả mọi người đều đã ngủ, hắn liền trộm lẻn vào viện của Đông Phương Tiên, trực tiếp tìm gian phòng của Viên Chiêu Quân, vừa muốn từ cửa sổ đi vào, lại nghe Viên Chiêu Quân nói "ngươi vẫn thích coi trọng ta", lòng hắn hoảng hốt, trực tiếp liền phá cửa sổ mà vào.

Hắn tựa như thiên thần đứng bên cửa sổ, gió thổi áo bào màu tím của hắn bay bay, khiến cho hai nữ nhân trong phòng ngẩn người, lại không có vì hắn xông vào mà bị hù ngã.

Đông Phương Tiên nhìn không chớp mắt, Viên Chiêu Quân lấy lại tinh thần, cười hỏi: "Sao ngươi lại tới đây? Có cửa chính sao lại không vào mà lại vào bằng cửa sổ?"

Một câu hỏi của nàng khiến Vũ Văn Dục ngây người hai giây, sau đó kéo miệng mỉm cười nói: "Tới thăm ngươi một chút."

Nhìn hắn nở nụ cười nhàn nhạt, Viên Chiêu Quân cảm thấy ấm áp, cười nói: "Vậy ngươi ngồi đi!"

Vũ Văn Dục chậm rãi đến chiếc bàn ở giữa phòng ngồi xuống, nhìn nàng không nói câu nào, trên mặt chỉ là mỉm cười.

Viên Chiêu Quân cảm thấy người này là lạ, trừ mỉm cười ra, không khi nào thấy hắn cười to quá.

Đông Phương Tiên lấy lại tinh thần, cười nói: "Nghe nói các ngươi là vợ chồng, ta ở nơi này đúng là không thích hợp rồi!" Theo ý nàng Vũ Văn Dục là một nam nhân mà nữ nhân sẽ rất thích, nếu như không phải là trượng phu của Viên Chiêu Quân, nàng có lẽ cũng sẽ thích Vũ Văn dục.

"Phải là quá không thích hợp." Vũ Văn Dục không lạnh không nóng nói.

Đông Phương Tiên bị lời nói của hắn chặn lại không biết nói thế nào, thở dài, " Chiêu Quân, vậy ta không ngủ nữa, ta đi tìm Tôn tiền bối."

"Được, Tiên nhi ngủ ngon." Viên Chiêu Quân khoát tay áo, nhìn Đông Phương Tiên ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Vũ Văn Dục giống như gió đột nhiên đi tới trước mặt nàng, nàng còn chưa có lấy lại tinh thần xem xảy ra chuyện gì thì hắn đã nâng tay của nàng, thay nàng chẩn mạch, hắn không yên lòng nàng, một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng, hắn muốn thời thời khắc khắc nhìn nàng, sợ một cái chớp mắt của mình, nàng lại biến mất lần nữa.

"Ta không sao, xem ra quả trường thọ thật hữu hiệu." Viên Chiêu Quân cười tại nguyên chỗ vòng vo hai vòng, nói rõ nàng thật không có chuyện gì

Vũ Văn Dục mỉm cười, "Không có việc gì là tốt, ngươi mệt rồi, ngủ đi!"

Viên Chiêu Quân nghe lời lên giường, nhìn hắn ngồi ở mép giường trên băng ghế, cười hỏi: "Ngươi ngủ ở đâu?" Nhìn dáng vẻ của hắn hình như là không định rời đi, hắn sẽ không cứ như vậy nhìn nàng ngủ chứ?

"Ngươi không cần lo lắng, mau ngủ đi!" Vũ Văn Dục mỉm cười thay nàng đắp kín mền, động tác rất nhẹ nhàng, như thể mạnh một chút có thể sẽ đả thương nàng vậy.

Nhìn động tác của hắn, trong lòng nàng ấm áp, cười nói: "Có người thích tư vị thật tốt."

Hắn cười cúi đầu xuống ấn trên đầu nàng một nụ hôn, động tác kia hình như rất tự nhiên, giống như hắn nên làm vậy đối với nàng, tuyệt không kỳ cục, nội tâm của nàng vừa động, mặt tươi cười, Dien.dan.le.◘ quy.•don•. "Ta thật sự không hiểu ngươi yêu ta ở chỗ nào?"

Hắn chỉ là cười, không trả lời.

Nàng lại nói: "Xem đi! Ta không dịu dàng, dáng dấp lại trung tính, mọi người đều nói ta là nam nhân. Với lại ta còn không nhớ rõ ngươi...ngươi nói ngươi tại sao nhất định thích ta đây? Nói thật ra, ta được ngươi yêu mà cảm động.'

Hắn giơ tay nhẹ nhàng phủ lên tóc nàng, môi cười nói: "Yêu chính là yêu, không có lý do gì, mặc kệ là khuyết điểm hay là ưu điểm ở trong mắt ta đều là độc nhất vô nhị, bởi vì ta yêu là ngươi, không phải là người khác." Hắn không nói nhiều, ở trước mặt nàng lời nói nhiều hơn một chút."

Nghe lời của hắn, trên mặt nàng mang theo nụ cười, nhắm hai mắt lại.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng ngủ, qua thật lâu, nàng đột nhiên mở mắt ra, cười nói: "Ai, mỹ nam ngươi nhìn ta xem ra ta ngủ không được, không bằng ngươi…"

Nàng lời còn không nói gì, hắn trực tiếp ngắt lời nàng, "Ta sẽ không về."

"Ta không nói muốn ngươi trở về." Nàng cười ngồi dậy, nhanh tiến tới đầu của hắn, nhanh chóng ngẩng đầu, môi ấn lên môi hắn một nụ hôn, nhìn hắn ngơ ngác, nàng cười nói: " Xin hỏi, ngươi có nguyện ý ngủ cùng giường với ta không?"

"Có thật không?" Hắn nghe xong, trên mặt không che giấu được nụ cười, lông mày cong lên nhìn đặc biệt mỹ.

"Đương nhiên là thật, chỉ là cùng giường, chúng ta có chăn riêng, không thể làm chuyện vượt rào!" Nàng cười ha hả.

Nhìn khuôn mặt nàng tươi cười, tim của hắn đặc biệt vui vẻ, gật đầu một cái, "Tất cả đều nghe phu nhân." Cùng giường đối với hắn mà nói chính là ơn trời ban, muốn hắn làm sao không vui vẻ được.

Hắn rất nghe lời, ngoan ngoãn ngủ ở bên người nàng, mở to mắt canh chừng mặt nàng ngủ, cho đến nửa đêm mới mặt mỉm cười ngủ.

Một đêm này, Viên Chiêu Quân ngủ rất ngon, trong mộng tất cả đều là hình ảnh tốt đẹp khi còn bé cùng mẹ đi chung với nhau, ở trong mộng nàng cảm nhận được mái nhà ấm áp.

Còn hắn tất cả đều là hình ảnh hạnh phúc cùng Viên Chiêu Quân đi chung với nhau, người trong mộng không còn là dáng vẻ mỹ lệ của Viên Chiêu Quân trước kia, mà là bộ dạng trung tính trước kia.

Buổi sáng, hai người tỉnh lại, nhìn mặt của đối phương.

Nàng cười híp mắt nói: "Buổi sáng khỏe!"

Hắn đưa nàng một nụ cười, "Buổi sáng khỏe!"

Tiếp hai người bèn nhìn nhau cười, tư vị hạnh phúc lặng lẽ chiếm hết lòng của bọn họ.

Hai người mới vừa rửa mặt xong, Đông Phương Tiên đang ở ngoài cửa kêu lên: "Chiêu Quân, rời giường sao? Chúng ta ra đảo đi một chút."

"Dậy rồi." Viên Chiêu Quân đáp trả, mở cửa, nhìn Đông Phương Tiên toàn thân áo trắng giống như tiên tử đứng ở trước mặt nàng, nụ cười kia tựa như gió xuân thổi vào trái tim Viên Chiêu Quân.

Thấy Vũ Văn Dục từ trong phòng Viên Chiêu Quân ra ngoài, Đông Phương Tiên đầu tiên là sững sờ, trước sau tự nhủ: "Bọn họ là vợ chồng, là nên cùng phòng, nhất định là ca ca cố ý đem bọn họ tách ra."

Vũ Văn Dục nghe được lời nói Đông Phương Tiên, chỉ là nhàn nhạt mỉm cười, sau đó đi ra ngoài sân.

Mấy người cùng nhau đến đại sảnh dùng cơm, bữa ăn sáng khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Mọi người cùng nhau đến đại sảnh dùng cơm, bữa ăn sáng khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

"Tất cả đều là nước quả, bữa ăn sáng này cũng quá đặc biệt đi!" Viên Chiêu Quân cười, tiện tay lấy một loại trái cây giống cà chua đưa vào trong miệng. Trái cây này có vị chua, vừa vào miệng đầy mùi trái cây, nàng không khỏi thở dài nói: "Ăn ngon, cái này gọi là trái cây gì đây!"

Mọi người nhìn bộ dạng của nàng, cũng cảm giác người này thật có tướng ăn, nhưng trong mắt Vũ Văn Dục, đây chính là dáng vẻ Viên Chiêu Quân nên có, mặt hắn tràn đầy cưng chiều nhìn nàng ăn, còn bóc trái cây cho nàng ăn.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Đông Phương Thiệu trong lòng không có cảm giác, mở miệng nói: "Muốn ăn thì lấy, Chiêu Quân cũng không phải là không

có tay."

Vũ Văn Dục mặc kệ Đông Phương Thiệu đang ghen, trong mắt hắn chỉ cần Viên Chiêu Quân vui vẻ thì chuyện gì cũng không quan trọng. Vì vậy hắn nghĩ nên làm gì thì hãy làm vậy.

Ăn sáng xong, Đông Phương Tiên làm người hướng dẫn đưa mọi người đi chơi trên đảo một chuyeebs.

Nhìn trái cây trên đảo kỳ quái, Viên Chiêu Quân cười nói: " Đồ trên Thần Tiên đảo thật là khác lạ, nếu đi bán nhất định bán được khối tiền!"

"Qủy than tiền." Đông Phương Thiệu không nhịn được nói một câu.

"Tham tiền có cái gì không tốt, các ngươi ở Thần Tiên đảo không có ai dùng tiền, nhưng ở bên ngoài, không có tiền thì không thể sống, sống quan trọng hay là đạo đức tốt quan trọng?"

Đông Phương Thiệu mỗi lần cãi với Viên Chiêu Quân, là mỗi lần hắn đều không chiếm được thế thượng phong.

Viên Chiêu Quân nhìn một loại trái cây có màu xanh giống như quả khế đang ở trên cây, liền nghĩ đến quả trường thọ nàng ăn vào hôm qua cũng có màu xanh này, cười hỏi: "Tiên nhi, thứ quả có màu xanh giống như quả trường thọ trên kia là quả gì?"

Đông Phương Thiệu cùng Đông Phương Tiên nghe xong, mặt không thể tin được nhìn Viên Chiêu Quân, "Chiêu Quân ngươi nói cái gì? Ngươi có thể thấy bích ngọc quả tiên?"

"Bích ngọc quả tiên? Là vật gì? Chẳng lẽ ta không nên thấy sao? Treo ở trên cây , các ngươi không thấy sao?" Viên Chiêu Quân cảm giác chuyện thật kì lạ, nàng nhìn thấy ngay lúc mới đầu, lúc ấy nàng còn là nhìn qua không quan tâm.

"Chúng ta không thấy." Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói.

Lời của Vũ Văn Dục khiến Viên Chiêu Quân không thể không tin, nhìn huynh muội Đông Phương nói: "Bích ngọc quả tiên là vật gì?"

"Bích ngọc quả tiên là có linh tính, người bình thường không thấy được, nghe nói ba trăm năm trước, cha ta đã thấy qua, nhưng cũng không thể hái ăn được." Đông Phương Thiệu nói.

"Đúng! Nghe nói này bích ngọc quả tiên là kết quả nở hoa mấy trăm năm, hơn nữa số lượng cũng ít, người bình thường không thấy được, có thể do là người bình thường không có linh khí. Nghe nói người ăn bích ngọc quả tiên có cơ hội phi thiên trở thành Chân Thần." Đông Phương Tiên trừng mắt nhìn Viên Chiêu Quân, cảm thấy Viên Chiêu Quân không phải là nhìn lầm rồi chứ!

"Ta thật sự thấy được, quả này có màu ngọc thạch rất đẹp. Lúc các ngươi gọi ta đi, ta không có nói, mới vừa rồi thấy trái cây màu xanh đó, ta mới nghĩ tới." Viên Chiêu Quân cười nói: "Phi Thiên thành thần ta lại không nghĩ đến, chỉ là nếu có thể chữa trị độc cho ta cũng quá tốt rồi."

"Bích ngọc quả tiên là Thượng Cổ thần thụ kết, coi như không thể phi thiên thành thần, cũng có thể công lực nhất định đại tăng, giải độc nhất định không thành vấn đề." Đông Phương Thiệu có bộ mặt phớt tỉnh nói, nói xong lại nói: "Chúng ta trở về cùng cha thương lượng chuyện này đi!"

Đoàn người trở lại Đông Phương gia, Đông Phương Thanh ở trong sân thay tưới nước cho tưới nước, nhìn thấy mọi người, hỏi: "Các ngươi tại sao trở lại?"

"Cha, Chiêu Quân nói nàng ở vườn trái cây trường thọ thấy bích ngọc quả tiên." Đông Phương Tiên giống như phát hiện ra một bí mật lớn kêu lên.

Đông Phương Thanh đặt bình nước trong tay xuống, mặt kinh dị, "Thật?"

"Thật." Viên Chiêu Quân gật đầu, nếu bọn họ nói không sai, nàng là thật thấy được.

Đông Phương Thanh thấy Viên Chiêu Quân gật đầu, đột nhiên nở nụ cười, "Đây là ý trời, ý trời."

"Cha, chúng ta bây giờ làm thế nào?" Đông Phương Tiên hỏi.

"Đợi buổi tối, chúng ta lại đi vườn trường thọ, nếu Viên cô nương có thể thấy đến bích ngọc quả tiên cũng có thể lấy xuống ăn vào, độc của nàng cũng không cần thánh vật nữa.” Đông Phương Thanh khuôn mặt cười, nhìn Viên Chiêu Quân cười đến ý vị sâu xa.

——

Buổi tối đoàn người lại đi vườn trường thọ, vẫn là hai người cai quản cũ, vì sự việc xảy ra ngày hôm qua, hai người cũng không ngăn cho bọn họ vào vườn trái cây nữa.

Khi bọn hắn tiến vào vườn trái cây, hai vị trưởng lão cũng tiến theo sau bọn họ.

Viên Chiêu Quân cũng tiến vào vườn trái cây, tất cả mọi người nhìn nàng, không ai lên tiếng, chỉ sợ vừa ra tiếng lại hù cho bích ngọc quả tiên biến mất.

"Chiêu Quân, ngươi thấy được sao?" Đông Phương Tiên lôi kéo tay Viên Chiêu Quân tay, đặc biệt khẩn trương.

Viên Chiêu Quân đi tới nơi nàng đã thấy bích ngọc quả tiên, nhìn trên cây lại là trống không, nàng hoài nghi là mình nhớ lộn, nói: "Chẳng lẽ là ta nhớ sai rồi, không phải cây này."

Lúc này, hai vị trưởng lão ở phía xa nhìn Viên Chiêu Quân, không có hành động, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Viên Chiêu Quân cúi đầu nghĩ tới nơi thấy bích ngọc quả tiên, nàng rõ ràng nhớ không lầm! Nàng vừa ngẩng đầu, trên cây nhiều quả màu xanh biếc xuất hiện trước mắt nàng, nàng kéo miệng cười, "Thấy được, ở chỗ này, có mấy cái đấy."

Hai vị trưởng lão vừa nghe, hai người trao đổi ánh mắt với nhau.

Đông Phương Thanh vội la lên: "Viên cô nương, nhanh hái xuống ăn!"

"Ừ, được." Viên Chiêu Quân cười đi qua bên cây, đưa tay hái được một bích ngọc quả tiên. Đang lúc mọi người nhìn nàng khẽ ngắt trong không khí, chỉ thấy một Ngọc Thạch y hệt trái cây lẳng lặng nằm ở trong tay của nàng.

Mọi người nhìn bích ngọc quả tiên thần kỳ, có thể giải độc cho Viên Chiêu Quân mà vui mừng, đang ở lúc nàng đưa quả đến khóe miệng thì hai vị trưởng lão ra tay, hai vị trưởng lão như gió liền hướng tới Viên Chiêu Quân, trực tiếp giành bích ngọc quả tiên trong tay nàng.

Hai vị trên người phát ra đại lực đánh văng mọi người ra mấy chục thước, Đông Phương Thanh thực lực mạnh nhất cũng bị đánh văng ra mấy thước.

Viên Chiêu Quân gắt gao cầm bích ngọc quả tiên, hai vị trưởng lão động thủ giành, đồng nhất lôi kéo, Viên Chiêu Quân liền bị lực lượng khổng lồ hất ra thẳng tắp ngã ở dưới tàng cây. Mà bích ngọc quả tiên trong tay cũng theo đó bay ra ngoài.

Nàng miệng mở rộng kêu đau, "A. . . . . ."

Hai trưởng lão nhanh chóng phi thân chạy tới lấy bích ngọc quả tiên đang rơi xuống, đang lúc này, bích ngọc quả tiên trên cây kỳ diệu lại từ trên cây rơi xuống, hơn nữa xông thẳng vào trong miệng Viên Chiêu Quân. Bích ngọc quả tiên vào miệng tan đi, hai vị trưởng lão trơ mắt nhìn Viên Chiêu Quân ăn những quả tiên kia.

Mà quả tiên khi nãy, rơi xuống đất liền biến trong nháy mắt, hai vị trưởng lão tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, trong mắt tản ra nồng đậm sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Khôi phục trí nhớ

Đông Phương Thanh và những người khác cũng mau chóng bay về phía trước mặt Viên Chiêu Quân, mấy người cùng hai vị trưởng lão nhìn thẳng vào mắt.

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh luôn ở bên cạnh Viên Chiêu Quân, hai người mỗi người đỡ một cánh tay của nàng, đỡ nàng đứng dậy, đồng thời cơ hồ mở miệng hỏi thăm: "Chiêu Quân, ngươi không sao chớ!"

"Chiêu Quân, ngươi tốt chứ!"

Nhận được ánh mắt lo lắng của hai người, Viên Chiêu Quân lấy lại nụ cười nhàn nhạt, "Ta không sao."

Lúc này hai vị trưởng lão lạnh lùng cùng cha con Đông Phương nhìn thẳng vào mắt nhau, "Đông Phương Thanh chuyện này không liên hệ gì tới ngươi, ngươi đừng liên hệ vào." Hai vị trưởng lão vào thời điểm Viên Chiêu Quân cùng Đông Phương Tiên tiến vào vườn trường thọ đã nhận ra Viên Chiêu Quân không giống người bình thường, trên người nàng có một linh khí thuần khiết, vì vậy bọn họ nhắm một mắt mở một mắt cho Viên Chiêu Quân tiến vào vườn trường thọ, quả nhiên đúng như bọn họ đoán, bích ngọc quả tiên thật xuất hiện, hắn đã luyện hơn tám trăm năm Tiên thuật, nếu có thể bay lên trời thành thần, thì bọn họ đối mặt sẽ chỉ có chết, cơ hội tốt như vậy ở trước mặt bọn họ, bọn họ đương nhiên là lợi dụng.

"Bích ngọc quả tiên nếu lựa chọn Viên cô nương, hai vị trưởng lão cần gì phải làm khó?" . Đông Phương Thanh nở nụ cười nhàn nhạt trên mặt, trong mắt lại lộ ra ý lạnh, nếu như hai vị trưởng lão không buông tha Viên Chiêu Quân, hắn sẽ vì vậy mà liều mạng.

Một người trong đó là Nhị Trưởng Lão tính khí luôn luôn táo bạo, nhìn Đông Phương Thanh che chở Viên Chiêu Quân, lên tiếng nói: "Đừng nói nhảm, nếu qua nửa canh giờ, bích ngọc quả tiên cùng với cơ thể cô ta hòa làm một, đến lúc đó chúng ta không thể lấy bích ngọc quả tiên ra được."

Đại Trưởng Lão nghe xong, gật đầu một cái, giơ tay lên đối phó với Đông Phương Thanh trước mắt, bởi vì hắn là người thực lực mạnh nhất trong đám người này.

Đông Phương Thanh cũng không chần chừ, sử xuất Tiên thuật, tới đối kháng.

Hai phe lực lượng cường đại một hiện lên bạch quang một hiện lên hoàng quang, hai cổ ánh sáng đụng vào nhau phát ra tiếng nổ mạnh lớn, trong lúc hai vị trưởng lão vào vườn đã kết xuất kết giới, hai người cai quản ở ngoài cửa trông chừng cũng không nghe thấy động tĩnh bên trong.

Đông Phương Thanh cùng Đại Trưởng Lão đối kháng, vì biết Nhị Trưởng Lão lực lượng cường đại, sợ Đông Phương Thiệu cùng bọn người Vũ Văn Dục sẽ không thể đối kháng vì vậy nói: "Các ngươi mau dẫn Viên cô nương rời đi."

"Muốn rời đi, không có lối thoát." Nhị Trưởng Lão thẳng tắp hướng Đông Phương Thiệu cùng đám người Vũ Văn Dục một chưởng, mấy người đem Viên Chiêu Quân bảo hộ ở sau lưng, đều dùng mười phần công lực của bọn hắn tới đối kháng, mấy đạo hồng sắc quang cùng bạch quang của Nhị Trưởng Lão va chạm cùng nhau, phát ra tiếng vang nổ tung. Viên Chiêu Quân thấy sửng sốt một chút, chính mình lại không võ công, không có biện pháp giúp.

Một lát đi qua, Quả Tĩnh lực lượng không đủ, sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ chốc lát sau trong miệng của hắn tràn ra máu, sau đó bị bạch quang bắn ra mấy thước roi trên mặt đất.

Viên Chiêu Quân thấy thế, tiến lên đỡ Quả Tĩnh, "Quả sư huynh, ngươi làm sao vậy rồi hả ? Ngươi không sao chó!"

"Ta còn tốt." Quả Tĩnh bị trọng thương, ngồi dậy xong, liền tĩnh tọa bắt đầu tự động vận công chữa thương.

Viên Chiêu Quân lo lắng nhìn mặt Quả Tĩnh tái nhợt, sau đó lại lo lắng quay đầu nhìn về phía Đông Phương Thiệu, Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng. Đang lúc này, đầu của nàng đột nhiên đau, một chút xuất hiện thoáng qua trong đầu. Tiếp theo đó là toàn thân bắt đầu nóng lên, nóng đến như nàng bị lửa thiêu, mấy phút đi qua, nàng lại bắt đầu lạnh , lạnh khiến nàng run lên.

Quả Tĩnh cảm thấy Viên Chiêu Quân khác thường, thu lại chân khí, tra xét Viên Chiêu Quân, nhìn dáng vẻ của nàng, hình như rất khó chịu, hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng xuất khẩu hỏi: "Đông Phương tiền bối, Chiêu Quân tại sao một hồi nóng một hồi lạnh , nàng giống như rất khó chịu!"

Đông Phương Thanh cùng Đại Trưởng Lão đánh nhau đang trong lửa nóng, nghe được câu hỏi của Quả Tĩnh, vội nói: "Không có chuyện gì, đây là bích ngọc quả tiên đang cùng Viên cô nương dung hợp lại." Hắn thật sự không có biện pháp giải thích nhiều hơn nữa, bây giờ là thời khắc mấu chốt, không thể bị cắt đứt, nếu không Viên Chiêu Quân sẽ bởi vì không chịu nổi lực lượng của bích ngọc quả tiên sẽ tự bạo mà chết.

Quả Tĩnh biết đây là bích ngọc quả tiên đang tác quái, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu khổ.

Vũ Văn Dục cũng biết bọn Nhị Trưởng Lão kết giới cao, bọn họ hiện tại muốn làm đó là kéo dài thời gian đối kháng với hai vị trưởng lão, nhưng mà ba người bọn hắn giống như càng ngày càng không địch lại Nhị Trưởng Lão được nữa.

Mấy người sắc mặt đều rất không tốt, trên trán là mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu chảy xuống.

Viên Chiêu Quân toàn thân khó chịu, nàng không biết võ công, không thể dùng chân khí đi quy thuận những lực lượng kia, chỉ có thể mặc cho những lực lượng kia ở toàn thân tán loạn, tiếp trong đầu lại bắt đầu thoáng hiện hình ảnh, có hình ảnh nàng cùng bạn tốt Yến Tử ở hiện đại đi chơi cùng nhau, bởi vì nàng dáng dấp trung tính nên bị người cười nhạo, tiếp hình ảnh dừng lại lúc nàng giải phẫu ngực lớn, nàng xuyên qua, đến trong thân thể thiên kim Tướng phủ Viên Chiêu Quân.

Tiếp theo đó là nàng vì luyện Tam Dương thần công, vì không muốn chết nên luôn ở cùng Vũ Văn Dục, hình ảnh nhìn nàng chết khi đó, nhìn Vũ Văn dục bởi vì nàng mà khiến bản thân trở nên thê thảm, nhìn hắn cả đêm hầu bên cạnh thi thể của nàng vừa nói chuyện, cuối cùng nhìn đến hắn đi cứu nàng, hắn hôn mê bất tỉnh một năm.

Những thứ kia mặc kệ là nàng nên nhớ mà lại quên, chỉ cần nàng cùng Vũ Văn Dục ở chung một chỗ có liên quan trí nhớ đều hiện ra giống như đầu óc nàng là máy chiếu phim vậy!

Thân thể của nàng lạnh không ngừng run rẩy, lạnh đến toàn thân đỏ bừng, nhưng bởi vì những ký ức kia, nàng bất tri bất giác chảy xuống lệ. Giờ khắc này, nàng mới biết Vũ Văn Dục vì nàng bỏ ra rất nhiều.

Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng, Đông Phương Thiệu lúc này đã chống đỡ không được liền thua trận, ba người cũng bị lực lượng cường đại của Nhị Trưởng Lão bắn ra mấy thước, ba người đều bị nội thương, trong miệng khạc ra máu .

Chỉ có Vũ Văn Dục bị thương giác khinh, ói máu cũng ít hơn, nhìn Nhị Trưởng Lão đi về phía Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục phản xạ có điều kiện phi thân ngăn ở trước người của Viên Chiêu Quân .

Ở thời khắc Nhị Trưởng Lão một chưởng đánh xuống, hắn thay nàng cản lại một chưởng kia, như vậy chưởng phong như vài chục thanh đao bén nhọn đánh vào ngực của hắn. Nhất thời, trong miệng hắn khạc ra rất nhiều máu, cả thân người bao một màu đỏ.

Thấy tình huống như thế, mọi người đều là cả kinh, Đông Phương Thiệu cùng Tôn Hồng lần nữa ra sức đứng dậy hướng tới Nhị Trưởng Lão phát động công kích. Nhưng lực lượng của hai người hình như quá ít, Nhị Trưởng Lão chỉ dùng mấy chiêu liền đem hai người lần nữa đánh ngã trên mặt đất.

Quả Tĩnh nhìn thấy tình huống như thế, trong lòng hết sức gấp gáp, thấy Nhị Trưởng Lão đi đến phía Viên Chiêu Quân từng bước một, hắn quýnh lên, kêu lên: "Đông Phương tiền bối, cứu mạng!"

Đông Phương Thanh nghe được tiếng cầu cứu, vừa phân tâm, quay đầu thấy người bên kia bị đánh đến trọng thương, tâm hoảng hốt, sử xuất toàn lực cùng Đại Trưởng Lão đối kháng.

Đang ở lúc Đông Phương Thanh phân tâm trong nháy mắt, Đại Trưởng Lão cũng dùng toàn lực hướng Đông Phương Thanh công kích, hai bên công lực chạm nhau nổ tung, âm thanh kia đủ để đánh vỡ màng nhĩ của người ta, tốt là người ở chỗ này võ công rất tốt, coi như Viên Chiêu Quân không có võ công, cũng có quả tiên che chở.

Đông Phương Thanh và Đại Trưởng Lão hai bên tổn hại, cũng bị đánh ngã trên mặt đất, hai người từ bò dậy, hé miệng đều là máu tươi.

Đông Phương Thanh dù là bị thương cũng là mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Đại Trưởng Lão. Đại Trưởng Lão bị thương cùng Đông Phương Thanh không sai biệt lắm, mà nhìn thấy Đông Phương Thanh bình tĩnh, hắn có chút hoài nghi thực lực của Đông Phương Thanh, người này từ khi nào lại mạnh mẽ hơn hắn rồi?

Nhị Trưởng Lão thấy đối phương đều bị thương, cơ hội tới, hắn tiến lên hướng đến phía Viên Chiêu Quân, vào giờ khắc này, Vũ Văn Dục so với những người khác phản ứng nhanh chóng, phi thân ôm Viên Chiêu Quân tránh đi, bởi vì hắn bị thương, tuy nói bảo vệ Viên Chiêu Quân, một chưởng kia vỗ vào ở trên người hắn, hắn bị đánh đến tựa như một miếng vải rách, y phục trên người cũng xé rách.

Tuy nói thân thể bị thương vô cùng đau, hắn cố nén đau, đem Viên Chiêu Quân để ở một bên, sau đó đứng lên lạnh lùng nhìn Nhị Trưởng Lão.

Lúc này cơ hồ Viên Chiêu Quân không có ý thức, trong đầu lộn xộn lung tung, những người khác xảy ra chuyện gì nàng đều không biết.

Nhìn ánh mắt tử thần hiện lên trước mắt, nhìn gương mặt giống như thần tiên, khiến Nhị Trưởng Lão có chút ảo giác như đang nhìn thấy thần tiên. Hắn thật lâu mới lấy lại tinh thần, dùng toàn lực liền hướng đến Vũ Văn Dục đánh, người này thật đáng sợ, hắn không thể để cho hắn còn sống.

Ngay một khắc này, Vũ Văn Dục mặt bình tĩnh, chỉ thấy hắn bày ra mấy thủ thế phức tạp, đến lúc đối phương công kích mà nhắm mắt lại, tựa hồ đang tiếp nhận đối phương đả kích, nhưng trong nháy mắt, trên người hắn tràn ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, mà lúc này toàn thân hắn đau đớn như bị xé nứt, trong lòng hắn có một tín niệm, dù là sử dụng huyết nhục của hắn, linh hồn của hắn làm tế, hắn cũng muốn bảo vệ hắn Viên Chiêu Quân người hắn yêu.

Ánh sáng Vũ Văn Dục trên người tán phát càng lúc càng lớn, từ đỏ biến sắc thành màu trắng, cuối cùng biến thành màu xanh dương. Nhị Trưởng Lão dùng hết toàn lực công kích, lại bị bắn ngược trở về, lực lượng kia thẳng tắp đánh vào chính trên người hắn, hắn còn không kịp phòng thủ, liền bị chính công lực của hắn đánh ngã xuống đất.

Hào quang màu xanh lam chiếu xuống mọi nơi trong vườn trường thọ, tiếp hai vị trưởng lão ngất đi, những người khác bị thương được ánh sáng màu xanh lam ấy trị liệu, thương thế của bọn hắn trong nháy mắt khép lại.

Đông Phương Thanh nhìn ánh sáng màu lam quang tản ra từ Vũ Văn Dục, nho nhỏ nói thầm, "Hắn là ai? Vì sao có công lực như vậy?" Cho dù Đông Phương Thanh nhìn thấu chuyện thế gian, lại nhìn không thấu thân phận thật của Vũ Văn Dục, hình như nơi đó hắn không thể chạm đến .

Lam quang đi qua, tất cả khôi phục lại bình tĩnh, trong vườn trường thọ Đại Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão tựa như ngủ thiếp đi, mà những người cai quản cũng lẳng lặng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Mà lúc này Vũ Văn Dục hình như đã dùng hết lực lượng hắn đang có, hắn té xuống đất, nhắm hai mắt, gương mặt khổ sở, chân mày thắt, hắn nghĩ mở mắt ra, làm thế nào cũng không mở ra được, từ từ, hắn mất đi ý thức.

Lúc này Viên Chiêu Quân trong đầu loạn, nàng hình như đi tới điện diêm vương, nàng nhìn thấy Diêm Vương nói với nàng muốn đưa lại trí nhớ của nàng, hơn nữa trả lại cho nàng một nửa linh hồn kia. Nàng muốn mở miệng hỏi, đây là xảy ra chuyện gì? Trước mắt của nàng đột nhiên biến đổi, nàng hình như tới một nơi khác, nàng một thân cổ đại, quần áo trắng như tuyết, nàng đứng ở nơi đẹp như tiên cảnh. Cảnh tượng trước mắt đột nhiên lại biến đổi, nàng nhìn thấy Vũ Văn Dục ở trước mắt nàng biến mất, nàng quỳ trên mặt đất khóc, tiếp nàng lại đến điện diêm vương, Diêm Vương nói nguyện ý giúp nàng, bởi vì nàng là linh khí sở sinh thế gian vạn vật. Tiếp cảnh tượng trước mắt lại một lần biến đổi, nàng hình như biến thành đứa trẻ nhỏ, mẫu thân đặt tên nàng là Viên Chiêu Quân.

Những thứ linh tinh này cứ xuất hiện liên tục trong đầu nàng, nàng thỉnh thoảng rơi lệ, thỉnh thoảng cười vui, thỉnh thoảng khổ sở.

Nàng tỉnh lại nhìn một lần nữa thì trố mắt ra, người nàng đã trở lại nhà Đông Phương Thanh, nàng nằm ở giường lớn, tất cả mọi người khẩn trương nhìn nàng.

Nàng mở miệng nói câu nói đầu tiên là, "Các ngươi không sao chứ!"

Mọi người nói không có việc gì, nàng đột nhiên lại hỏi: "Vũ Văn Dục đâu? Hắn ở đâu? Hắn thế nào?" Trong lòng nàng trống không, nàng hình như là mất đi điều gì đó quan trọng, đột nhiên nàng nhớ những hình ảnh kia trong mộng, những thứ đó trở thành trí nhớ của nàng. Thì ra nàng thật sự xuyên qua thời không trở thành vợ chồng với hắn.

"Hắn. . . . . tốt." Quả Tĩnh ấp a ấp úng nói.

Trong lòng nàng căng thẳng, "Hắn bị thương có phải không, các ngươi không phải cũng bị thương sao? Tại sao các ngươi không có việc gì, hắn có chuyện gì sao? Hắn sẽ không chết!" Nàng nói xong, lệ ở trong hốc mắt không tự chủ được đảo quanh.

Nàng đứng dậy, cả người trở nên rất nhẹ, nàng không có suy nghĩ nhiều, đi phòng của Vũ Văn Dục. Mọi người đi theo phía sau nàng, đến cửa gian phòng Vũ Văn Dục, Đông Phương Thanh đột nhiên nói: "Chúng ta đừng đi vào."

"Ừ." Mọi người gật đầu, đều ở đây bên ngoài chờ.Cập nhật nhanh tại dien_dan_le.quy.don

Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục lẳng lặng nằm, tựa như dáng vẻ lần đầu tiên nàng nhìn hắn đang hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, không còn sức sống.

Nàng ngồi ở bên giường, kéo tay của hắn, nói: "Ta đã khôi phục nhớ, Dục, ngươi mau tỉnh lại!"

Vũ Văn dục lẳng lặng nằm, không nhúc nhích.

Nàng chậm rãi nói qua nàng ăn bích ngọc quả tiên và những chuyện xảy ra, nàng nói: "Ta thật sự nhớ ngươi, chẳng qua tại sao ta phải đi gặp diêm vương điện đây? Hắn nói ta là linh khí sở sinh Thiên Địa Vạn Vật, nhưng ta là người! Tại sao phải như vậy, chẳng lẽ những thứ này đều là chính ta nằm mơ sao?" Nàng không nghĩ ra nàng tại sao lại nhìn thấy Diêm Vương, vì sao lại muốn trả lại trí nhớ của nàng, chính là những hình ảnh kì lạ linh tinh kỳ quái, hình như đó là kiếp trước của nàng, tuy nhiên nó tuyệt không rõ ràng, trừ hình ảnh, nàng cái gì cũng nhớ không nổi .

"Dục, ngươi nói chúng ta là không phải kiếp trước quen biết, nhưng ta cảm thấy được chuyện hình như không có đơn giản như vậy? Ngươi nói đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Còn có sư phụ ta cùng Vân Du đại sư đi nơi nào?" Những thứ này đều là vấn đề nàng không thể nghĩ ra khi nàng khôi phục trí nhớ.

Nàng nói rất nhiều lời, Vũ Văn Dục vẫn không tỉnh lại, nàng cuối cùng ra khỏi gian phòng , tìm Đông Phương Thanh.

Mọi người nhìn mặt của nàng, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Đông Phương Thanh mở miệng trước, "Viên Chiêu Quân nhớ chuyện lúc trước?"

"Làm sao ngươi biết?" Viên Chiêu Quân vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, sau đó vội la lên: "Ngươi biết làm sao có thể khiến Vũ Văn Dục tỉnh lại chứ?"

Mọi người nghe nàng không phủ nhận, chính là thật nhớ chuyện luyện Tam Dương thần công, Quả Tĩnh cùng Tôn Hồng vô cùng vui vẻ, nắm tay của nàng nói: "Đồ đệ, ngươi thật nhớ sư phụ ta?"

"Ừ." Viên Chiêu Quân gật đầu một cái, nhìn Quả Tĩnh rồi nhìn về phía Đông Phương Thanh, "Có biện pháp nào hay không?"

"Có, chính là bản thân ngươi." Đông Phương Thanh lạnh nhạt nói.

"Ta có thể cứu hắn, chẳng lẽ ta là thuốc giải cho hắn?" Nàng cảm giác chuyện thật trùng hợp, trước kia hắn là thuốc giải của nàng, hiện tại nàng lại thành thuốc cho hắn.

"Không phải như vậy, là ngươi phải học được độ tức, đem linh khí ngươi độ cho Vũ Văn Dục, như vậy là hắn có thể tỉnh." Đông Phương Thanh nói.

"Nói như vậy ta thật là vạn vật linh khí sở sinh?" Viên Chiêu Quân có chút tin tưởng trước những ký ức kia đều là thật, chỉ là này Đông Phương Thanh là ai? Sao lại điều gì cũng biết.

Đông Phương Thanh trước kia cũng không xác định được thân phận của Viên Chiêu Quân, là sau khi nàng ăn bích ngọc Thần Tiên, hắn mới xác định nàng chính là linh thần trong truyền thuyết.

"Không sai, ngươi chính là linh thần trong truyền thuyết." Đông Phương Thanh lạnh nhạt nói.

Tất cả mọi người là cả kinh, linh thần? Trước giờ bọn hắn chưa từn nghe qua thần có hình dạng như thế này..

Đông Phương Thanh chầm chập nói: "Linh thần chính là Thiên Địa vạn vật linh khí sinh ra thần, nàng chính là có thể thanh lọc tội ác, mặc kệ là người tốt hay là người xấu, khi nhìn thấy linh thần, sẽ thích nàng, sẽ nghĩ trợ giúp cho nàng."

"Nói như vậy, lần đầu tiên ngươi giúp ta là bởi vì ta có linh khí?" Viên Chiêu Quân cau mày, đây là thế giới gì đây, không chỉ có chuyện xuyên qua thời không, còn có thần, còn có Diêm Vương. Hơn nữa nàng một chút công lực cũng không có thì lại được cho là thần, nàng cảm thấy mình mặc kệ tin hay không nàng gần như bị thần kinh. Nếu như nàng thật là linh thần, vậy tại sao Viên Tiểu Điệp trước đây hận nàng như vậy? Sao không được nàng tâm linh, biến trở thành người tốt?

"Đúng, cho nên ngươi phải giúp Vũ Văn Dục tỉnh lại, đem linh khí ngươi độ cho hắn, ngươi bây giờ mặc dù ăn bích ngọc quả tiên, nhưng là một chút công lực cũng không có, cũng sẽ không độ khí công, vì vậy ta sẽ dạy ngươi. Ba ngày sau, ngươi là có thể cứu Vũ Văn Dục rồi." Đông Phương Thanh lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Dục chỉ là đã dùng hết tất cả lực lượng của hắn, cũng không phải thành người sống đời sống thực vật, vì vậy khi lấy được linh khí sẽ lập tức tỉnh lại.

Viên Chiêu Quân mặc kệ Đông Phương Thanh nói thật hay giả, dù nàng là thần hay bị thần kinh, chỉ cần có thể cứu Vũ Văn Dục, không có gì là không thể làm.

Viên Chiêu Quân khôi phục trí nhớ, đem sự tình nói ra rõ ràng với Đông Phương Thiệu, nói nàng sẽ không gả cho hắn, bởi vì nàng chỉ có một trượng phu là Vũ Văn Dục.

Đông Phương Thiệu không hề nói gì, chỉ là xoay người rời đi, ba ngày cũng không thấy bóng người. Mà Quả Tĩnh bởi vì Viên Chiêu Quân nhớ hắn trước kia mà rất vui vẻ, hắn không có ý khác, hắn chỉ nghĩ lẳng lặng sống ở bên cạnh nàng, nhìn nàng hạnh phúc, hắn cũng rất vui vẻ.

Hai vị trưởng lão tỉnh lại hình như cũng không nhớ chuyện ở vườn trường thọ, tất cả lại khôi phục bình thường.

Viên Chiêu Quân bắt đầu luyện công, học tập độ tức, ba ngày sau, nàng học không khác biệt lắm. Mấy ngày nay nàng mới phát hiện, thân thể của nàng nhẹ hơn, vì ăn được quả tiên, nàng chỉ cần hơi động một chút, là có thể bay lên trời, muốn đi đâu đều có thể được. Biến hóa như thế, khiến nàng không thể không cảm thán quả tiên thật thần kỳ.

Miệng Viên Chiêu Quân hướng về phía miệng đem linh khí của mình độ cho Vũ Văn Dục, xong chuyện chờ Vũ Văn Dục tỉnh lại, nhìn hắn từ từ mặt đỏ thắm, nàng không khỏi cười nói: "Thật có hiệu quả, Dục, ngươi nên tỉnh đi!"

Lông mi Vũ Văn Dục giật giật, nhưng Viên Chiêu Quân không nhìn thấy, nhìn môi Vũ Văn Dục trở nên đỏ thắm, liền nghĩ đến thời gian trước kia họ đi chung với nhau hạnh phúc, nàng không nhịn được, cúi đầu hôn lên môi của hắn.

Đang ở lúc nàng hôn lên môi hắn, lông mi của hắn run lên một cái, sau đó hắn đột nhiên mở mắt ra, cảm thấy hắn thay đổi, nàng trừng mắt nhìn hắn, hai đôi mắt to mở ra, cứ như vậy trừng nhau .

Vũ Văn Dục trong lòng âm thầm hả hê, đổi khách làm chủ, ngẩng đầu ôm lấy đầu của nàng, hôn nàng thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chiêu Quân, ngươi có...

Viên Chiêu Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó học theo động tác của hắn, , mặt cười xấu xa nhìn hắn, "Xem ra rất có sức sống!"

"Đúng." Vũ Văn Dục ngồi dậy, nhìn mặt nàng, nàng mặc dù một đầu tóc ngắn, tóc đen như mực, trán nhỏ, đôi mắt đen láy có nét xấu xa, da rất tốt, miệng nho nhỏ, trong mắt hắn nàng thật rất đẹp, càng nhìn nàng càng thấy nàng không trung tính chút nào, trừ ngực nhỏ một chút, thấy thế nào cũng là một đại mỹ nhân.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhẹ, nhìn nàng thật lâu, lại nói: "Chiêu Quân ngươi không sao chứ!" Lúc ấy hắn thấy nàng dáng vẻ khổ sở, thật sợ nàng cứ như vậy mà đi.

"Dĩ nhiên không có việc gì, lão bà ngươi làm sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may?" Viên Chiêu Quân ha ha cười, tâm tình đặc biệt tốt.

Nghe nàng nói như vậy, mặt hắn vui mừng, "Chiêu Quân, ngươi nhớ ta sao?"

"Ừ, nhớ." Viên Chiêu Quân nhìn dáng vẻ của hắn cảm thấy rất buồn cười, nghĩ muốn trêu hắn một chút, lạnh nhạt nói: "Ngươi chính là thái tử Vũ Văn Dục sao!"

"Cứ nhưu vậy thôi sao?" Vũ Văn Dục có chút thất vọng.

Nhìn hắn tin thật, nàng có chút hài lòng, cười nhẹ nhàng mà nói: "Còn nói là thái tử, ta xem còn không thông minh bằng thái giám, ta chọc ngươi á! Lão công." Đây là cách gọi giữa nàng và hắn, ở thời đại này là độc nhất vô nhị.

Vũ Văn Dục nghe xong, nụ cười thế nào cũng không che giấu được, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, cười to nói: "Lão bà, ngươi thật nhớ ta, thật sự là quá tốt. Chúng ta sau này có thể ở chung với nhau cả đời, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia cách." Tâm tình hắn hiện giờ hết sức kích động, hắn còn muốn lớn tiếng nói cho mọi người, hắn đã tìm được phu nhân của hắn.

Những người khác nghe được từ trong phòng truyền tới tiếng cười, cũng chạy tới xem náo nhiệt.

Đông Phương Tiên vào nhà trước tiên, nhìn hai người ôm nhau, nàng nhanh chóng lấy tay che mắt, lại đem ngón tay giữa nhích ra nhìn Vũ Văn Dục và Viên Chiêu Quân, cười nói: "Ha ha, giống như ta đến không đúng lúc, các ngươi tiếp tục, các ngươi tiếp tục đi!"

Viên Chiêu Quân tức giận trắng mặt nhìn Đông Phương Tiên một cái, "Tiểu thư, ngươi ở đây còn nói chúng ta tiếp tục, nếu vậy, ngươi có thể tiếp tục sao?"

Đông Phương Tiên cũng không định rời đi, một lòng liền muốn xem kịch vui, nghe được Viên Chiêu Quân liền đưa ra vẻ mặt cợt nhã mà nói: "Ta muốn

xem một chút, các ngươi tiếp tục đi! Chớ ngượng ngùng."

Vũ Văn Dục tựa như không thấy Đông Phương Tiên, một khắc cũng không nhìn nàng, chỉ là im lặng mỉm cười.

Viên Chiêu Quân cho Đông Phương Tiên một cái liếc mắt, "Muốn xem kịch! Không cho."

Đông Phương Tiên cảm thấy thật không có ý tứ, chép miệng, nói: "Thật không có ý tứ, một ít cũng không có gì chơi."

"Chơi? Vậy ngươi cùng một nam nhân chơi cho ta xem đi!" Viên Chiêu Quân tức giận nói xong, đứng dậy đi tới bên cạnh Đông Phương Tiên, liền nghe phía ngoài có động tĩnh, cười nói: "Đều tới rồi, vào thôi!"

Quả Tĩnh, Tôn Hồng, cùng Đông Phương Thiệu xuất hiện, nụ cười trên mặt cũng không quá tự nhiên.

Đông Phương Thiệu mất tích hai ngày, cuối cùng là xuất hiện, Viên Chiêu Quân buồn cười nói: "Đấng mày râu lại chơi trò mất tích, có ý gì sao?"

"Người nào chơi mất tích, ta chỉ là đi ra ngoài giải sầu thôi." Đông Phương Thiệu không vui phản bác, âm thanh hơi lớn. Những ngày qua hắn là suy nghĩ hiểu rõ, tình cảm hắn đối với Viên Chiêu Quân cũng nói là không phải tình yêu, như chỉ coi nàng là bằng hữu, chỉ là bản thân hắn nhìn thấy Vũ Văn Dục tuấn mỹ lại có thực lực thì hắn không muốn thua, vì vậy nghĩ thắng ván này mà thôi. Bây giờ nghĩ lại Viên Chiêu Quân cũng là một bằng hữu thật tốt, hắn không có cần thiết phải cần danh hiệu, đả thương tình cảm của bằng hữu.

"Không chơi thì không chơi đi! Cũng không cần lớn tiếng như vậy!" Viên Chiêu Quân cười ha hả, Đông Phương Thiệu có thể xuất hiện, chắc hẳn hắn đã nghĩ thông mọi chuyện.

Nếu nói (với) Viên Chiêu Quân vẫn có cảm tình chính là Quả Tĩnh, tuy nói hắn vẫn đứng xa xa nhìn, yên lặng trợ giúp nàng, hi vọng nàng có được hạnh phúc, nhưng như vậy Quả Tĩnh ngược lại làm cho Viên Chiêu Quân có chút đau lòng, nàng muốn hắn cũng có thể tìm được một cô nương mà hắn yêu thích, sống hạnh phúc cả đời.

Vũ Văn Dục cũng tỉnh, độc của Viên Chiêu Quân cũng được bích ngọc quả tiên giải, hơn nữa nàng cũng khôi phục trí nhớ, lần này bọn họ thật không uổng công. Viên Chiêu Quân vẫn tính là nhân họa đắc phúc.

Hai ngày sau, đoàn người định rời đi.

Đông Phương Thiệu không biết là vì cái gì, hắn không trở về thái tử điện, mà cùng Đông Phương Tiên ở lại Thần Tiên đảo.

——

Thái tử điện

"Chiêu Quân, Ngươi định tâm một chút." Ở trên trời bay tới bay lui, làm cho người ta lại cảm thấy lo lắng. Vì vậy mọi thời khắc Vũ Văn Dục đều lo lắng đề phòng nhìn nàng, sợ nàng bị thương.

Tôn Hồng vui mừng đến không được, "Vũ Văn Dục, ngươi biết không? Đông Phương Thanh nói Chiêu Quân là linh mẫn thần, ta xem không bao lâu nữa, nàng sẽ rất mạnh."

Quả Tĩnh đối với chuyện Viên Chiêu Quân là linh mẫn thần không quá tin tưởng, đều nói bích ngọc quả tiên ăn có thể bay như thần, sư muội mình ăn nhiều như vậy, cũng không Phi Thiên thành thần, này muốn hắn tin tưởng thế nào chuyện Viên Chiêu Quân là linh mẫn thần.

Vũ Văn Dục nhàn nhạt nói, "Nhị sư phụ, lời này cũng không để người ngoài nghe, ta sợ. . . . . ."

"Hiểu, hiểu. Phu nhân bảo bối của ngươi, ta xem ngươi bây giờ là nâng niu trong tay cũng sợ rớt, nhưng làm sao lại coi việc người như không có gì, ngươi không phải là thái tử sao? Như vậy về sau sẽ trở thành nô lệ của vợ." Tôn Hồng cảm giác đồ đệ mình thật hạnh phúc! Nàng nguyện ý nhìn nàng cả đời hạnh phúc.

Vũ Văn Dục chỉ là sợ cõi đời này nhiều người đố kỵ, còn có linh thần nhưng người tu hành cũng nghĩ ra được, chỉ cần nàng có linh khí, sau này tu hành mấy trăm năm cũng hữu dụng.

Viên Chiêu Quân bây giờ đối với lực lượng trong cơ thể mình sử dụng như thế nào cũng không biết, căn cứ vào trí nhớ luyện tập trước kia, nàng còn luyện một chút Tiên thuật, thỉnh thoảng rất hữu dụng. Vì vậy nàng sẽ tự luyện đoạn ngọc Lục Mạch Thần Kiếm, .

Hoàng hậu cũng không biết vì sao, sau khi đi tiên sơn trở về, liền đối với Viên Chiêu Quân rất tốt, hiện tại nàng quan tâm nhất chính là chuyện mang thai của Viên Chiêu Quân.

Ngày ngày hoàng hậu tới thái tử điện, thấy Tôn Hồng hoàng hậu cũng không mấy vui mừng, nàng không cùng ở trong điện con trai mình, Tôn Hồng này lại trở thành khách quen của thái tử điện, hai người nhìn đối phương cũng có chút giống cảm giác giống bà bà và mẫu thân.

Viên Chiêu Quân nhìn Nhị sư phụ cùng hoàng hậu cảm thấy có chút nhức đầu. ra trong hoàng gia quan hệ mẹ chồng nàng dâu có phiền toái nhưng có

Nhị sư phụ, chuyện này lại phiền toái rồi đây.

“Thái tử phi, ngươi cũng nên sinh đứa bé rồi, ngươi Tam hoàng tử, ở lúc Dục nhi hôn mê, thê thiếp của sinh đứa con trai vào công chúa, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với việc Thái tử thừa kế nghiệp thống nhất nước cũng hay.” Hoàng hậu giống như chính là vì vấn đề hoàng gia, nhưng Viên Chiêu Quân cảm giác chuyện này đơn giản như vậy. Trước đó là nàng có trí nhớ lúc trước, tại nàng nhớ lại, liền cảm giác Hoàng hậu ở sau lưng nàng và Vũ Văn Dục tính toán cái gì đó.

“Chiêu Quân chúng ta muốn lúc nào sinh sinh, ta Hoàng hậu, ngươi nhàn thôi! Thế nào lại giống như bà bà bình dân thúc giục con dâu sinh con ở đây?” Tôn Hồng chính là giúp đỡ đồ đệ của mình, ở trong mắt nàng, Viên Chiêu Quân chính là người nhà nàng.

“Vấn đề con cháu hoàng gia chính là chuyện lớn, phải thái tử phi có thể làm chủ.” Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Viên Chiêu Quân, “Cho ngươi nửa năm, nếu thể mang thai, ta chọn phi cho Thái tử.”

Vũ Văn Dục chậm rãi từ bên ngoài vào đại sảnh, xa xa liền nghe được lời của mẫu thân, thái độ nhàn nhạt: “Mẫu hậu, chuyện này gấp được.”

Viên Chiêu Quân nhìn bộ dáng kia của , liền cười.

Hoàng hậu thở dài, đối với nhi tử của mình, nàng là gì đều là vô ích, vì việc Viên Chiêu Quân hôn mê năm, mọi chuyện đều làm. Còn có chuyện gì người làm mẹ như nàng có thể làm chủ đây?

“Các ngươi thích làm sao làm ! Ta già, xen vào.” Hoàng hậu xong đứng dậy liền rời , trong lòng nàng đặc biệt lo lắng về việc sư phụ giao phó. Hoàng hậu cho là những suy nghĩ của mình tất cả đều vì con trai mình, nhưng nàng lại thể ra chân tướng được.

Vũ Văn Dục hôm nay rất rỗi rảnh, Tam hoàng tử bởi vì chuyện Tôn Hồng lần trước nên được Hoàng đế trọng dụng, mặc dù thế nhưng lại liên kết cùng với Tiêu Dao.

Vũ Văn Dục mặc kệ chuyện trong triều, đem việc giao cho Vũ Văn Nhạc quản lý. Vũ Văn Nhạc là người thừa kế mà muốn, muốn làm Hoàng đế cũng muốn làm Thái tử, chỉ muốn cùng chính người mình có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng chuyện này phải có thể quyết định. Hoàng đế quyết tâm muốn tiếp nhận nghiệp thống nhất đất nước. Tam hoàng tử trăm phương ngàn kế muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, mà Vũ Văn Nhạc càng kỳ quái hơn, bởi vì thích tranh ngôi vị Hoàng đế, nửa tháng sau chạy trốn.

Tình cảm của Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục càng ngày càng tốt, chuyện duy nhất tại nàng muốn làm chính là Bắc Tiêu Quốc đưa Kim khoáng cùng Trà Sơn mà mẫu thân để lại cầm về.

Ngày này, nàng tìm được Quả Khế, đem chìa khóa cùng hộp thủy tinh cầm đến, tiếp tìm Vũ Văn Dục ý định của mình.

“Chỉ cần ngươi thích, chúng ta coi như ra ngoài dạo.” Vũ Văn Dục mỉm cười .

“Ta biết ngay lão công đối với ta tốt nhất.” Đây là chuyện nàng cảm thấy hạnh phúc khi xuyên qua. Đối với chuyện nàng là linh thần, nàng có cố ý suy nghĩ, chỉ muốn tâm hồn lúc nào cũng được vui vẻ thế này.

Tất cả hình như trở về yên bình, mấy ngày sau, nàng và Vũ Văn Dục, Quả Tĩnh, Tôn Hồng, Quả Khế cùng Bắc Tiêu Quốc.

Đường Liêm vốn là cũng muốn bảo vệ Vũ Văn Dục, lại bị Viên Chiêu Quân cự tuyệt: “Ngươi đừng loạn, ở lại chăm sóc Hoàng Dung !”

tại chuyện Hoàng Dung thay đổi dáng vẻ, Đường phu nhân lại biết, cả ngày liền mong đợi nhi từ cưới Hoàng Dung.

Dọc theo đường vừa vừa nghỉ, đường đường chơi.

“Tiểu thư, ngươi thích ăn bánh ngọt.” Quả Khế đem túi đồ ăn vặt chuẩn bị cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân rất cảm tạ Quả Khế, cảm thấy nha đầu này thận trọng, đối với nàng cũng tốt. Cười ha hả nhận lấy túi đồ ăn vặt, liền bắt đầu ăn, ăn còn khen: “Ăn ngon, sư muội làm gì ăn cũng ngon.”

“Thích ăn !” Vũ Văn Dục thấy nàng đường đều ăn, liền suy nghĩ những thực vật kia biết chứa vào đâu nữa, tại sao ăn như vậy mà mập chút nào, cả người gầy khiến người ta nhìn thấy đến đáng thương.

Viên Chiêu Quân cười ha hả, “Ngươi ta đây là thế nào, tại sao lại thèm ăn đây?”

Vũ Văn Dục chăm chú nhìn mặt nàng, lâu sau chấp nâng tay của nàng thay nàng chuẩn mạch, chỉ thấy sau đó mặt treo nụ cười.

Mọi người tò mò hỏi, “ bệnh gì chứ?”

Vũ Văn Dục mặt mỉm cười, nghiêm túc gật đầu, “Là bị bệnh sống, bệnh này kéo dài mười tháng, mười tháng sau bụng của nàng sưng to lên.”

Viên Chiêu Quân còn tưởng rằng mình bị bệnh kỳ quái gì, trong lòng còn suy nghĩ, bụng sưng to lên, nàng phải bị u gì chứ!

Tôn Hồng cùng Quả Khế lại hưng phấn kêu to lên, “Tiểu thư, người mang thai?”

“Chiêu Quân, ngươi có rồi.” Tôn Hồng cười đến mắt híp lại thành vá.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thái tử phi tà ác

"Cái gì? Ta mang thai, có thật không?" Viên Chiêu Quân không thể tin được trừng mắt nhìn Vũ Văn Dục, tức giận giơ tay lên vỗ Vũ Văn Dục một cái, "Tại sao ngươi nói chuyện lại không rõ ràng, cái gì bụng sẽ sưng to lên, làm hại ta còn tưởng rằng mình bị u bệnh." Mang thai vốn là điều nàng không kháng cự, nàng đã hai mươi sáu tuổi rồi, nếu không sanh con, nàng sợ mình thành sản phụ lớn tuổi.

Đối với việc Viên Chiêu Quân nói u bệnh mọi người không hiểu rõ, nhưng là biết nàng là đến từ dị thế, cũng không ai hỏi, Vũ Văn Dục cười không khép miệng, phản bác: "Chẳng lẽ mang thai bụng sẽ không sưng to lên sao?"

"Đúng, biết là thế, chỉ là hai chữ mang thai rất khó nói ra sao? Làm ta sợ, Hừ! Về sau chờ nhi tử ta trưởng thành, ta nhất định nói cho hắn biết, ngươi là phụ thân hư." Viên Chiêu Quân có chút tính trẻ con nói, nụ cười kia rực rỡ như hoa.

Vũ Văn Dục mím môi cười không ngừng.

Quả Khế liền cười hỏi: "Tiểu thư, làm sao người biết là nhi tử?"

"Đúng! Đồ đệ, không được trọng nam khinh nữ!" Tôn hồng cũng nói.

Quả Tĩnh thấy Viên Chiêu Quân vui vẻ, cũng vui vẻ theo, mặt nụ cười ôn nhu, Quả Khế nhìn thấy sửng sốt một hồi lâu.

"Ai nói ta trọng nam khinh nữ, ta chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, chỉ là đứa trẻ sinh ra đầu tiên là nhi tử hơn là nữ nhi, có rất ít cha mẹ sẽ trọng nam khinh nữ nha!" Viên Chiêu Quân nói qua tự tin nhìn Vũ Văn Dục.

"Đứa bé của ta, đều là tốt nhất." Vũ Văn Dục cười nắm lấy tay nàng, hắn rất thích cảm giác hạnh phúc hiện tại.

"Thật không nhìn ra, da mặt từ lúc nào lại dày như tường thành rồi." Viên Chiêu Quân cười giễu cợt nhìn Vũ Văn Dục, cảm thấy hắn thật thay đổi rất nhiều, không có thích sạch sẽ như trước kia, lại cười nhiều hơn. Làm cho người ta có cảm giác thay đổi tính cách rồi.

Vũ Văn Dục không quá rành với cãi vã, phu nhân nói cái gì, hắn cũng không phản đối, còn là gương mặt mỉm cười.

Phát hiện mang thai, hành trình của bọn họ lần nữa chậm xuống, ngày này Vũ Văn Dục nói: "Chúng ta không bằng trực tiếp lợi dụng di chuyển tức thời đi!" Hắn có năng lực hình dạng này, hắn không muốn nhìn thấy vợ mình một đường giày vò.

"Đều nói là ra ngoài giải sầu du ngoạn, di chuyển tức thời rất không ý tứ. Chúng ta nên đi từ từ thôi! Nơi nào có phong cảnh đẹp thì dừng lại xem một chút." Viên Chiêu Quân không nghĩ khi giải quyết xong chuyện liền hồi thái tử điện, ở thái tử điện rất buồn. ra bên ngoài chơi tốt hơn.

Vũ Văn Dục bây giờ là lấy Viên Chiêu Quân làm trọng, nàng nói gì cũng làm theo! Chỉ cần hắn có thể làm được, hắn sẽ cố hết sức đi làm.

Thái tử Đông Vũ xuất cung, tự khắc có người tìm giết Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân, trong đó người muốn giết bọn họ nhất chính là Vũ Văn Nhân cùng Tiêu Dao.

Đối với Tiêu Dao, Vũ Văn Dục cũng không biết tâm tư của đối phương, cũng không còn coi đối phương là người dễ đoán.

Ngày này, xe ngựa bọn họ trên quan đạo từ từ đi lại, đó là hết sức nhàn nhã.

Đột nhiên phía trước có một đoàn quan binh khí thế hung hăng xông tới, mười mấy con ngựa thẳng tắp chạy về phía bọn họ, phía trước còn có người hét, "Tránh ra, tránh ra."

Vũ Văn Dục thấy thế vội vàng đem ngựa đi đến ven đường, Viên Chiêu Quân cùng Quả Khế từ trong xe ngựa thò đầu ra, đối phương là một đám người to cao, còn đụng vào xe ngựa khiến xe nghiêng trái nghiêng phải, những người đó giống như không nhìn thấy, cưỡi ngựa rời đi.

Đối với những quan binh kia mà nói, đánh ngã một hai dân chúng thì không phải là chuyện lớn gì, dân chúng cũng chỉ có thể tự cho mình gặp chuyện xui xẻo mà thôi.

Viên Chiêu Quân ở trong xe ngựa lung lay mấy cái, cùng Qủa Khế bay ra xe ngựa, hai người bị bụi bậm làm cho mặt xám mày tro, cũng chỉ thấy hai người mắt to xoay tròn.

Thấy tình huống như thế, Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh nhất thời trầm mặt, Viên Chiêu Quân giận đến không được, mở miệng liền mắng, "Mẹ, những người này đều không có giáo dục, mau đi đầu thai đi! Thiệt là."

Vũ Văn Dục đưa Viên Chiêu Quân ôm ở trong ngực, thấy nàng thở phì phò, dùng khăn lụa thay nàng lau mặt sạch, "Chiêu Quân không có sao chứ! Không có bị thương chứ!"

"Ta không sao, nhưng những người đó rất đáng hận, đụng vào chúng ta, cứ chạy như vậy, quốc gia này đều vô pháp luật sao? Xe đụng mà chạy là tội lớn." Viên Chiêu Quân nghĩ lại ở hiện đại chuyện đụng xe rồi bỏ chốn, cũng không muốn quốc gia này cũng không có luật lệ như vậy.

Vũ Văn Dục lại cảm thấy nàng nói thật đúng, an ủi nàng, "Đừng tức giận, ngươi xem Quả sư huynh cùng Nhị sư phụ cũng đuổi theo dạy dỗ bọn họ rồi."

Viên Chiêu Quân chỉ thấy trước mắt chợt lóe, Quả Tĩnh cùng Nhị sư phụ giống như gió biến mất ngay trước mắt nàng, hướng tới đoàn quan binh đuổi theo.

Viên Chiêu Quân cũng không tức giận, suy nghĩ nên giáo huấn những người đó như thế nào, cười nói: "Chúng ta cũng đi xem một chút đi!"

"Được." Vũ Văn Dục cười đồng ý, ôm nàng phi thân liền hướng phía trước đuổi theo.

Viên Chiêu Quân ở trong lòng Vũ Văn Dục không cần xuất võ công ra, ở trên trời bay, trong chốc lát chỉ thấy Quả Tĩnh cùng Nhị sư phụ đang đối mặt với đám quân binh.

Từ trên sườn núi bay xuống đất, Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục cười nói: "Dục, có thuốc gì tốt, chúng ta phục vụ một cái bọn họ đi!"

"Ừ, được." Vũ Văn Dục từ trên thân lấy ra hai bình thuốc, trong bình là bột, trực tiếp đổ ra tay, sau đó dùng chưởng lực đem bột thuốc đánh tan trong không khí, trong không khí có bột thuốc, dưới sự khống chế của Vũ Văn Dục bột thuốc hướng đến đám quan binh bay đi, không hề có một chút nào bay tới trên người Tôn Hồng cùng Quả Tĩnh.

Tiếp theo liền thấy những quan binh kia bắt đầu ở trên người gãi, giống như đều nhột giống như nhau, có người nói: "Chuyện gì đây? Tại sao lại ngứa như vậy?"

"Đúng là, trúng tà rồi sao, hai người kia lại không bị sao!" Một quan binh khác cũng nói.

Viên Chiêu Quân thấy thế, cười lớn, "Thế nào? Dễ chịu hơn sao?"

Vũ Văn Dục nhàn nhạt bổ sung lời nói của Viên Chiêu Quân, "Một lát toàn thân các ngươi sẽ nổi mẩn đỏ, sau đó chỉ cần gãi, mẩn đỏ này sẽ chảy máu chảy mủ."

hắn nói một các nhẹ nhàng, hai ba mươi đám quan binh không khỏi bị sợ đến run thân thể. Có người thân thể bắt đầu nổi trường mẩn đỏ, sợ không dám gãi, trong lòng lại khó chịu muốn chết, chỉ có thể cầu đạo: "Các ngươi là

người nào, chúng ta cùng các ngươi không thù không oán, vì cái gì mà các ngươi lại hại chúng ta, các ngươi mau đưa thuốc giải giao ra đây." Người kia nói xong liền cầm đao hướng về phía Quả Tĩnh mà công kích.

"Dám đụng vào xe ngựa của phu nhân ta, như vậy trừng phạt tất cả đều là nhẹ rồi." Vũ Văn Dục nhàn nhạt nói, sắc mặt cũng là nhàn nhạt bộ dáng kia tựa hồ như đang lầm bầm lầu bầu, nhưng mỗi điều hắn nói mọi người đều nghe rõ ràng.

Có người nhớ lại chuyện đụng xe trước kia, hai người kia sau khi bắt đầu hối hận, cũng không dám đứng ra nói do mình gây nên, chỉ có thể nhắm mắt nói: "Các huynh đệ, chúng ta liều mạng với bọn hắn." Mấy chục người bọn họ không địch nổi hai nam ba nữ này sao?

"Đúng, liều mạng với bọn hắn." một người khác cũng là người lái xe đụng vào xe ngựa họ lên tiếng.

Tôn Hồng mặt cười lạnh, "Các ngươi đều là đang liều mạng, đến đây đi!" Nàng nói xong hướng đám quan binh chụp một chưởng. một chưởng này liền đem mười mấy quan binh đánh cho say đòn.

Chỉ nghe Tôn Hồng lại nói: "Các ngươi cũng mau tránh ra, dọn dẹp đám người này, một mình ta là đủ rồi." Nàng rất lâu đã không có đánh nhau, có người để luyện tay cũng thật không tệ.

Quả Tĩnh nghe lời tránh ra, Viên Chiêu Quân thấy Nhị sư phụ đánh nên cực kỳ vui mừng, trong lòng có gì đó khó chịu! "Lão công, ta cũng muốn đi đánh nhau." Kể từ khi nàng có võ công nàng chưa thử qua công lực của mình, cộng thêm lần ăn bích ngọc quả tiên, nàng cảm thấy công lực của nàng tăng cường không ít.

"không được." Vũ Văn Dục giữ chặt tay của nàng, chỉ sợ nàng kích động đánh nhau, nào có phụ nữ có thai thích đánh nhau, nữ nhân này thật đúng là không khiến người ta an tâm.

"Lão công, van cầu ngươi, ngươi nói ta luyện thế này cũng không biết, ngươi để cho ta thử một chút đi!" Viên Chiêu Quân kéo tay Vũ Văn Dục hết sức nói.

Thấy Vũ Văn Dục không nói lời nào, cũng không đồng ý, chỉ là nhìn Tôn Hồng cùng đám quan binh tỉ thí, căn bản những người đó đều không chịu được

công lực của Tôn Hồng, mới hơn ba chưởng, hơn phân nửa người nằm trên mặt đất hộc máu không ngừng, bộ dáng kia nhìn thật hù dọa người, nhưng lại không thể chết.

Mấy chưởng đã lấy hơn phân nửa mạng, Tôn Hồng cũng không có ý định lấy mạng người, chỉ là muốn dạy dỗ những người đó mà thôi.

Kiên trì đến cuối cùng cũng chỉ có tầm hai ba người, lúc này Vũ Văn Dục mới lên tiếng nói: "Nhị sư phụ, đem bọn họ cho Chiêu Quân xử lý đi!"

Viên Chiêu Quân vừa nghe, trong mắt nàng đi xuống đồi, cùng ba tên quan binh còn lại nhìn nhau.

Vũ Văn Dục nhìn nàng dáng vẻ vui vẻ, tâm tình cực tốt.

Tôn Hồng dĩ nhiên là lui ra mấy thước, nghĩ nên để cho đồ đệ vui vẻ một chút! Chỉ là nhìn bào thai, nữ nhân này sao có thể dính máu tanh đây? Như vậy đứa bé sanh ra có phải trở thành bạo cuồng không đây?

Tôn Hồng vẫn còn nghĩ lộn xộn trong đầu, Viên Chiêu Quân mặt nụ cười liền phi thân đến trước mặt ba người, động tác của nàng cực nhanh, mấy người kia còn chưa xem Chiêu Quân ra tay thế nào, một người đã bị bàn tay đánh tới.

"Dám đụng ta xe ngựa, Hừ! Các ngươi nên chờ bị đùa tới chết đi!" Mặt Viên Chiêu Quân tà ác nở nụ cười.

Nhìn nụ cười của Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng là mặt cưng chiều. Quả Tĩnh cùng Quả Khế không khỏi cau mày.

Mà nơi xa mười mấy tên sát thủ theo dõi theo nhìn Viên Chiêu Quân cũng loạn, có người nói chuyện, "Thủ lĩnh, chúng ta đừng động thôi, chúng ta nhận thua đi!"

"Đúng! Chúng ta về sau theo thái tử cùng thái tử phi thôi, chớ giằng co." Suy nghĩ đến chuyện lần trước bị hạ đan dược, còn bị lấy hết quần áo, bọn họ cảm giác rất không còn mặt mũi gặp người, bọn hắn lại còn bị trúng độc, kỳ hạn một tháng cũng sắp đến rồi, nếu không thể tìm được thuốc giải, bọn họ chỉ còn chết thôi.

"Đừng nói ahhhh. Nhìn xem thái tử phi muốn làm cái gì?" Mười mấy người đã có chút hả hê, bọn họ cảm thấy những quan binh này nhất định so với bọn hắn còn thảm hơn..

Chỉ thấy Viên Chiêu Quân đem ba người kia đánh ngã trên mặt đất bò cũng không bò dậy nổi, sau đó mặt nụ cười tà ác nói: "Quả sư huynh, đánh cho ta mấy hố đất, ta muốn đem bọn họ chôn từ từ chơi."

Tất cả mọi người cảm thấy việc chôn này chẳng có gì để chơi, nhưng Quả Tĩnh nghe Viên Chiêu Quân, phẫy tay đã có mấy hố đất, mấy chưởng vỗ xuống, cái hố kia đã ở trước mắt.

Viên Chiêu Quân không động thủ, chỉ dùng tài hùng biện. Lại nói, "Đem thân thể bọn họ chôn toàn bộ, chỉ để lại đầu trên bề mặt đất."

Mười tên sát thủ nghe thấy lời của nàng..., đều không hẹn mà cùng ở trong lòng suy nghĩ, thái tử phi thật đúng là quá tà ác, quá độc ác, không phải là muốn đem đám quan binh đó chôn sống cho tới chết chứ! Bọn họ nghĩ tới, đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trời đỏ lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thái tử phi tà ác [2]

Quả Tĩnh mặt nụ cười ôn nhu nói: "Được." Hắn đồng ý đem những người đó mang đi chôn.

Mười tên sát thủ không hẹn mà cùng hiện thân, tất cả cũng không che mặt nữa, dáng dấp mỗi người đều rất thanh tú, nhìn rất sướng mắt .

Viên Chiêu Quân tất nhiên nhận được bọn họ, còn chưa lên tiếng, một người trong đám sát thủ đã nói, "Tham kiến thái tử, thái tử phi, Quả công tử, Tôn tiền bối." Hắn vừa mở miệng, mười mấy người đi theo đều lên tiếng hành lễ, bộ dáng kia đều là một mực cung kính.

Quả Khế bị tình huống này dọa sợ không nhẹ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, đây là chuyện gì xảy ra!" Nàng không nhớ trong thái tử điện này lại có đám thị vệ này!

"Bọn họ là sát thủ." Viên Chiêu Quân cười trả lời, những người này thấy vậy, liền đến cúi đầu chào nàng.

Quả Khế bị dọa sợ không nhẹ, nói chuyện cũng run rẩy, "Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . Tiểu thư. . . . . Đừng sợ ta sẽ bảo vệ người." Võ công của Quả Khế không yếu, nhưng là nhiều sát tủ như vậy cùng xuất hiện trước mặt nàng vẫn là lần đầu tiên thấy.

Quả Tĩnh không để ý đến những sát thủ kia, vận công giương một tay lên, một tên quan binh liền rơi vào hố đất.

Mười tên sát thủ đặc biệt nịnh hót nói: "Những chuyện nhỏ nhặt này, Quả công tử phân phó là được. Chúng tôi sẽ làm." Võ công của bọn họ cũng không yếu, phải nói công phu quyền cước của Qủa Tĩnh nếu bọn họ cố hết sức thì cũng làm được.

Mười cái tuấn tú sát thủ lại nhanh như vậy nhanh chóng đem mười mấy quan binh cho chôn ở trong đất, nhìn một ít mọi người chỉ còn dư đầu trên mặt đất quan binh, mười mấy người đối với bọn họ có chút dậy lên đồng tình .

Viên Chiêu Quân nhìn mười tên đẹp trai như vậy lấy lòng nàng, đã cảm thấy rất khôi hài , cười đến mặt mày cong cong, "Các ngươi là tới lấy thuốc giải !"

"Vâng" Có người trả lời.

"Không phải thế." Có người phản bác: "Chúng tôi là đuổi theo thái tử cùng thái tử phi ." Bọn họ điều tra ra, hai người kia chính là thái tử cùng thái tử phi, bọn hắn bây giờ bị khống chế, chỉ đành phái người đưa tin cho chủ nhân, nói bọn họ đang cùng Vũ Văn Dục chiến đấu đều chết hết. Hơn nữa còn nhắc nhở chủ nhân đừng coi Vũ Văn dục là địch nữa.

Chủ nhân của bọn họ nhận được lá thư này sau, hết sức tức giận, bởi vì hắn lập tức bị mất đi đám sát thủ như vậy, cứ như thế, sau này hắn đặt chân thế nào trên giang hồ đây?

Tiếp đó, mười mấy người liền lặng lẽ trốn đi, đổi thân phận, hiện tại là muốn đi theo Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục. Bởi vì lúc trước chủ nhân của bọn họ hình như phát hiện ra bọn họ chưa chết, bọn họ hiện tại không chỉ là trúng độc, còn bị chủ nhân đuổi giết, bọn họ biết được cõi đời này chỉ có Vũ Văn Dục có thể bảo vệ bọn họ bình an. Mười mấy người phần lớn đều tâm cam tình nguyện đi theo Viên Chiêu Quân, chỉ hai người trong lòng có oán. Nhưng ngày hôm nay sau khi nhìn thấy tình cảnh này, bọn họ cũng chỉ có thể không phục ở trong lòng, trên mặt thì là nụ cười lấy lòng.

Viên Chiêu Quân cười ha hả, gật đầu nói: "Ừ, ta đang cần nhân thủ, các ngươi nếu đồng ý thì sau này làm thị vệ của ta đi!" Viên Chiêu Quân làm như vậy, là bởi vì nàng cảm thấy nàng sống làm thái tử phi, thế nào cũng nên có một đám người đi theo! Với lại những sát thủ này võ công cũng rất mạnh.

Mười ba tên sát thủ nghe xong, cười nói: "Cám ơn thái tử phi."

"Các ngươi không cần cám ơn ta, đây là thuốc giải." Viên Chiêu Quân nhận lấy thuốc giải từ Vũ Văn Dục đưa tới, đưa ra lại thu hồi lại, làm cho mười ba người trong lòng xoắn hết lên.

"Dục, có thuốc giải sao? Chính là sau khi ăn xong sẽ không bao giờ độc phát nữa." Viên Chiêu Quân nghĩ tới nếu bọn họ muốn đi theo nàng, nàng thì không thể lấy độc tới khống chế người.

"Có." Vũ Văn Dục từ trong bao lấy ra một bình nhỏ đưa cho Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân cầm lấy thuốc giải, cười nói: "Các ngươi cầm thuốc giải uống đi!"

"Tạ thái tử phi." Mười mấy người uống thuốc đồng thanh nói tạ ơn.

"Không có gì phải tạ, ha ha! Ngươi đừng gọi ta là thái tử phi, gọi ta là Viên cô nương là được." Viên Chiêu Quân cảm giác thái tử phi nghe không được tự nhiên, nàng nhớ trước kia thị vệ cũng gọi nàng là Viên cô nương.

"Dạ, Viên cô nương." Mười mấy người trăm miệng một lời nói.

Viên Chiêu Quân mắt cong cong, tâm tình rất tốt, "Độc của các ngươi đã được giải, hiện tại ta muốn nói, các ngươi người nào nếu không muốn thoe ta thì đi đâu thì tùy, ta tuyệt không ngăn trở."

Một người trong đó không chút nghĩ ngợi, liền nói: "Chúng tôi nguyện theo Viên cô nương."

Chỉ có hai người đứng dậy, nói: "Các vị, sau này còn gặp lại." Nói xong cũng rời đi. Hai người này tương đối cố chấp, bọn họ không thể làm sát thủ, nhưng bọn họ cũng không muốn bị đuổi giết, vì vậy bọn họ mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, bọn họ chọn rời đi.

"Vậy các ngươi lên đường bình an." Viên Chiêu Quân cười ha hả lắc lắc tay tỏ vẻ hẹn gặp lại.

Mười một người nhìn hai người rời đi, cũng thay bọn họ lo lắng, bọn họ có thể tránh được chủ nhân đuổi giết sao?

Những quan binh kia là xem đến mắt choáng váng, bọn họ là thái tử thái tử phi, xong rồi xong rồi, bọn họ coi như là đụng phải đinh rồi.

Viên Chiêu Quân lúc này mới quay đầu lại nhìn mười mấy quan binh, trên mặt là nụ cười tà ác, cầm trong tay chủy thủ hất hất nhẹ, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn chúng quan binh, chầm chập nói: "Các ngươi nói ta muốn xử trí các ngươi như thế nào cho phải đây?"

"Ta. . . . . Chúng ta. . . . . ." Một quan binh bị sợ đến sầm mặt lại rồi, cũng không phải là nàng đụng thái tử phi xe ngựa, nhưng tại sao cũng chưa có đứng ra đây?

"Chúng ta nguyện ý theo đuổi thái tử phi, mặc cho sai khiến." Một quan binh dáng dấp hung tợn, thấy mười một tên kia cũng theo thái tử phi, như vậy bọn họ cũng có thể.

"Ngươi cho rằng ta đây là đồ bỏ đi sao?" Viên Chiêu Quân cười lạnh nói.

Mười một tên sát thủ nghe liền nở nụ cười, có người nói: "Đúng. Viên cô nương chúng ta không phải là đồ bỏ đi." Xem ra thái tử phi không phải là người nào cũng thu giữ, thì ra là bọn họ cũng có tác dụng của bọn họ, nghĩ như vậy, mười sát thủ có chút dương dương hả hê.

Vũ Văn Dục đối với Viên Chiêu Quân là vô hạn sủng ái, nàng muốn thế nào thì thế ấy! Hắn chỉ cần đứng ở sau lưng nàng nhìn nàng chơi, có người muốn gây bất lợi cho nàng, hắn sẽ là người đầu tiên ra tay.

Quả Tĩnh nhìn mười một người nịnh hót này, cười nói: "Các ngươi nịnh nót cũng đủ thấy rõ, chẳng qua sư muội ta không để ý mà thôi."

Mười một người nghe xong đầu trở nên đen xì, dùng đôi mắt nhỏ liếc Quả Tĩnh một cái, cũng không dám mở miệng phản bác.

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Còn là sư huynh hiểu biết ta, nhưng mà bọn hắn. . . . . ." Nàng ngừng một chút nói: "Ta thích." Những sát thủ này vóc người tuấn mỹ, hơn nữa cũng có cá tính, chủ yếu nhất là võ công cũng cao cường, vì nàng dùng được, đó là nàng chiếm tiện nghi.

Mười một người lại bắt đầu dương dương hả hê rồi, nhìn ánh mắt của Quả Tĩnh cũng thế, "Xem đi! Viên cô nương thích là được."

Quả Tĩnh cảm thấy những sát thủ này chơi thật vui, cũng có thể khiến cho sư muội vui vẻ, cũng đối với mười một tên sát thủ vài phần kính trọng.

Viên Chiêu Quân thấy mười dáng vẻ mười một tên sát thủ cười cười, nói: "Các ngươi nói xem biện pháp gì có thể để cho bọn họ sống không bằng chết đây!"

"Hồi Viên cô nương, chúng ta có thể phế võ công của bọn họ." Có người nói.

Lại có người nói: " Viên cô nương, chúng ta có thể móc mắt của bọn họ."

"Chém tay chân của bọn họ."

"Còn nữa, hạ độc bọn hắn, để cho bọn họ toàn thân rửa nát, tươi sống đau mà chết."

"Các ngươi nói đều rất không tốt, ta cảm thấy không bằng cạo đầu bọn chúng, lấy hết quần áo đi, làm cho bọn họ mất thể diện." Tên sát thủ này là muốn bọn họ phải nếm mùi bọn hắn lần trước.

"Mặt trời lớn như vậy, đốt chết bọn hắn đi.” Qủa Tĩnh xen vào nói.

Những thứ này nói ra không có một người nào là người hiền lành, lại đặc biệt hợp khẩu vị của Viên Chiêu Quân, nàng tà tà cười nói: "Ta cảm thấy chủ ý cũng không tệ, không bằng mau thi hành đi!"

"A!" Mọi người thở dốc vì kinh ngạc, Viên cô nương thật sự là hung ác nha! May là vận khí bọn họ tốt, có ông trời phù hộ, nếu không kết quả chính bọn họ là người bị.

Nụ cười trên mặt Quả Tĩnh càng dịu dàng. Tôn Hồng càng như một vị lão ngoan đồng vỗ tay bảo hay, "Tốt! Như vậy thực rất tốt, ta cảm thấy đồ đệ ngươi thật tài.”

Quả Khế nghe phương pháp mọi người xử trí, có chút đồng tình nhìn chúng quan binh một cái.

Ánh mắt Vũ Văn Dục chưa từng dời đi mặt của Viên Chiêu Quân, mặt cưng chìu nụ cười. Nếu là như hắn nói phương pháp, thì đó là biến nhưng đám quan binh này thành mảnh vụn.

Chỉ thấy mười mấy tên quan binh bị dọa cho hôn mê, chỉ là không có ngất, sắc mặt cũng hoàn toàn trắng bệch, có người bắt đầu khóc lên, "Thái tử phi, ngươi tạm tha chúng ta đi! Chúng ta vô tâm mạo phạm ngài."

"Thái tử phi, chúng ta về sau không dám nữa." Một quan binh khác cũng cứu nói.

"Thái tử phi, ta còn có người nhà, ta không muốn chết! Bọn họ. . . . . ."

Viên Chiêu Quân lãnh liếc nhìn người nọ, cười nói: "Ngươi là muốn nói bọn họ già là già, trẻ là trẻ sao? Cái gì mà trên có lão già 80 tuổi dưới có đứa trẻ mấy tuổi sao? Mấy cớ này ta đều nghe qua, sao không đổi cho chút mới mẻ?”

Người này bị chận nói không thốt nên lời, đem ánh mắt dời đi chỗ khác, không dám nhìn Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân nói nhiều như vậy, cuối cùng, nàng phân phó mười một người sát thủ, "Các ngươi lấy tóc của bọn hắn cạo sạch, sau đó những thứ khác tùy các ngươi chơi !"

"Dạ, Viên cô nương." Mười một tên sát thủ nhận được mệnh lệnh cũng cười đến đặc biệt tà ác.

Viên Chiêu Quân là một phụ nữ có thai dĩ nhiên là tránh không nhìn những thứ máu tanh này, mười một người hiểu chính là muốn những quan binh kia thê thảm chết đi. Làm sát thủ, không có ai không gặp phải máu lạnh, đối với giết người, bọn họ càng thêm thích thú.

Chuyện như vậy, Tôn Hồng nói: "Chiêu Quân, những người đó không có một người nào thoát chết được, bọn họ tất cả đều không thể gắng gượng qua cửa ải này, có người còn bị tươi sống dọa chết rồi."

Viên Chiêu Quân mặt tràn ngập nụ cười, "Máu lạnh nha, thật là máu lạnh.”

Mười một tên sát thủ đối với Viên Chiêu Quân mà nói không im lặng, có người nói: "Viên cô nương, đây là phân phó của ngươi!"

"Ta đâu nói như vậy." Viên Chiêu Quân phú nhận.

Mọi người nhìn về phía Quả Tĩnh, Quả Tĩnh không để ý tới. Nhìn về phía Tôn Hồng, Tôn Hồng chỉ cười không nói.

Cuối cùng hết cách rồi, chỉ đành phải hướng tới Vũ Văn Dục cứu cầu xin, hi vọng hắn có thể nói câu công đạo.

Nào biết Vũ Văn Dục mặt mỉm cười nói: "Chiêu Quân quả thật chưa nói."

Chúng sát thủ bị lộng phải dở khóc dở cười, có người nói: "Thái tử điện hạ, đều nói quân vô hí ngôn, ngài thế nào cũng nói láo đây?" Viên cô nương là không có nói, nhưng là ẩn ý, hiện tại sao lại là lỗi của bọn họ đây?

Vũ Văn Dục còn là mặt cưng chiều nhìn phu nhân mình, lạnh nhạt nói: "Ta là thái tử không phải Hoàng đế." Tính nói là chỉ có Hoàng đế mới quân vô hí ngôn, hắn không phải, vì vậy có thể mở to mắt nói mò.

Chúng sát thủ chỉ đành phải nhận, trong lòng mặc dù không bằng lòng, nhưng là Viên cô nương quả thật không có nói muốn hắn giết người như vậy, xem ra sau này giết người còn phải hỏi rõ ràng phương pháp.

Dọc theo đường đi, Viên Chiêu Quân đột nhiên nghĩ đến nàng còn không biết tên tuổi bọn sát thủ, vì vậy hỏi "Này! Các vị trai đẹp, tên của các ngươi gọi là gì!" Luôn gọi ngươi ngươi ngươi cũng không tốt lắm.

Vũ Văn Dục lạnh nhạt nói, "Cái gì trai đẹp, bọn họ ở đâu đẹp trai?" Một sát thủ đang muốn trả lời, Vũ Văn Dục trừng mắt liếc hắn một cái, hắn liền im lặng.

Viên Chiêu Quân cảm thấy người này làm sao lại biến thành tâm tính tiểu hài nhi rồi, nói người khác đẹp trai cũng không được, có muốn nàng sống hay không đây. Nàng trợn mắt nhìn Vũ Văn Dục một cái, cuối cùng sửa lời nói: "Các vị sát thủ, các ngươi tên là gì nha!"

Bọn họ đều không phải là sát thủ, Viên cô nương còn gọi bọn họ như vậy, trong lòng bọn họ không muốn, nhưng ánh mắt thái tử kia thật sự dọa người, mười một người sát thủ chỉ đành phải mỉm cười đáp lời, "Chúng ta cũng không có tên, chỉ có danh hiệu."

"Nhé! Rất mốt!" Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút nói: "Vậy là danh hiệu các ngươi trước kia, như bây giờ gọi các ngươi cũng không quá tốt."

Chúng sát thủ nói: "Vậy làm phiền Viên cô nương ban tên cho." Bọn họ đều là cô nhi không cha không mẹ, họ không có quan hệ gì, nếu Viên cô nương cho bọn họ đi theo họ Viên bọn họ sẽ rất vui lòng. Cập nhật nhanh tại

Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, nói: " Nếu như vậy, ngươi hãy cùng họ ta đi!"

"Không được, ta không đồng ý." Vũ Văn Dục ngược lại không phản đối, nhưng Quả Khế lại không đồng tình, nàng không cùng họ với tiểu thư sao bọn họ có thể được.

Mọi người nhìn về phía Quả Khế, mắt nhìn thần tựa như muốn ăn thịt người, Quả Khế rụt lại thân thể, hết sức vô tội nói: "Tiểu thư, người xem bọn họ."

Viên Chiêu Quân cười nói: "Vị này là Quả Khế, là sư muội của ta, các ngươi cũng đừng khi dễ nàng!"

"Dạ, Viên cô nương." Nếu Viên Chiêu Quân lên tiếng, mười một tên sát thủ chỉ đành phải nghe theo.

Viên Chiêu Quân cười ha hả đối với Quả Khế nói: "Bọn họ nếu theo họ ngươi, người ta cũng không nguyện ý đúng không!"

Nghe lời này, mọi người hết sức cảm kích nhìn Viên Chiêu Quân, nhất trí gật đầu.

Quả Khế hết cách rồi, chỉ đành phải cười nói: "Vậy thì liền tùy tiểu thư!"

"Lúc này mới ngoan chứ sao." Viên Chiêu Quân khen Quả Khế một cái, Quả Khế cũng không ưa thích khích lệ như vậy, giống như nàng là một đứa bé vậy.

Tất cả mọi người đều cho là nàng sẽ lấy ra tên nghe thật hay, nơi nào biết, nàng đặt tên chữ đặc biệt như vậy.

Th

"Ta thấy tốt lắm, các ngươi về sau gọi Viên một, Viên hai, Viên Tam. . . . . Mãi cho đến Viên 11 như thế nào?" Danh tự lấy như thể đơn giản hơn nhiều, Viên Chiêu Quân cảm thấy mình có tài, tên như vậy rất dễ phân biệt.

Mọi người đều là cả kinh, Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh liền cười ra tiếng, Quả Khế mặt cười hả hê không ngậm miệng được, Tôn Hồng càng thêm khoa trương cười đến đau bụng.

Nhìn lại dáng vẻ từ đầu đến cuối có vẻ không dễ nghe, Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi! Một hai ba không dễ nghe cho lắm, liền bắt đầu từ 11 đi!" Nàng cũng không đi đường, đứng tại chỗ nhìn chúng sát thủ, thấy bọn họ đứng chỉnh tề, nàng liền bắt đầu lần lượt điểm danh, "Ngươi thì sao? Gọi Viên 11, ngươi, Viên 12. . . . . ." Nàng vẫn nói đến Viên 19.

Những người đó cũng không tiện phản đối, chỉ đành phải đón nhận, nhưng là nói đến thời điểm 20 , Viên Chiêu Quân cảm thấy tên không tốt lắm, lại gặp hai sát thủ dáng dấp nhìn đặc biệt đẹp, thì có chút lòng trắc ẩn, cũng không muốn thấy hai Soái ca này mặt khổ, vì vậy nói: "Ngươi gọi là Viên tuấn, còn ngươi gọi là Viên đẹp trai." Nàng chính là nhìn vẻ ngoài của bọn họ để đặt tên.

11 đến 19 đều không vui mừng, nhìn chằm chằm Viên tuấn cùng Viên đẹp trai, trăm miệng một lời nói: "Viên cô nương, ngươi không công bằng."

Viên Chiêu Quân cười hắc hắc nói: "Ta cho tới bây giờ đều không công bằng, các ngươi bây giờ mới biết sao?"

11 đến 19 nghe, từng người một vẻ mặt đau khổ, trừ nhận tội, bọn họ còn có thể làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thật tinh mắt

Không nói lý lẽ như thế mà cũng là chuyện đương nhiên, cũng chỉ có Viên Chiêu Quân này có bản lãnh.

Viên tuấn cùng Viên đẹp trai cực kỳ vui mừng, nụ cười có thể cười ra cả hoa.

Vũ Văn Dục cảm thấy Viên Chiêu Quân như vậy đặc biệt thú vị, chính là yêu hình ảnh nàng lúc này, chân thật không giả dối.

Một đoàn người đi đến một thị trấn trên nghỉ ngơi, diện mạo mỗi người bọn họ cực kỳ xuất chúng, thu hút không ít ánh mắt người, thị trấn này là biên giới nước Đông Vũ, Từ thị trấn này đi mấy dặm đường nữa sẽ đến Bắc Tiêu Quốc.

Vào một quán trọ tốt nhất trong thị trấn, quán trọ đông nghẹt, tiểu nhị thấy nhiều người tướng mạo tuấn mỹ như vậy đến, nhiệt tình tiến lên nghênh đón, "Các vị khách quan, là ở trọ hay là dùng bữa ăn thế."

Bình thường những chuyện này đều là do Đường Liêm xử lý, lần này đi ra ngoài không có Đường Liêm ở đây, Quả Tĩnh hoặc Quả Khế sẽ ra mặt xử lý những chuyện này.

"Chúng ta dùng cơm và ở trọ." Quả Khế cười nói, "Chuẩn bị cho chúng tôi mấy gian phòng thượng hạng."

Viên 11 nói: "Ba gian, ba gian là đủ rồi." Bọn họ làm sát thủ chưa bao giờ ở quán trọ, trước kia đều là đi theo chủ nhân, bọn họ sẽ ở bên ngoài hoặc là ngồi trên cây, hơn nữa đều lnúp ở chỗ tối, bây giờ đột nhiên đối xử với bọn họ như vị khách , bọn họ cảm thấy không quen.

Viên Chiêu Quân cảm thấy Viên 11 rất kì quái, chỉ là nhướng mày nhìn mười một người, "Hả?"

Viên tuấn cũng nói rồi, "Ba gian thôi, ba gian là đủ rồi." Viên tuấn hình dáng mi thanh mục tú, âm thanh nói chuyện cũng dễ nghe, cho dù ai nhìn thấy đều tưởng hắn là công tử nhà nào đó.

Tiếp theo liền thấy mười một người gật đầu, Viên Chiêu Quân cũng sảng khoái, cười nói: "Liền ba gian phòng hảo hạng."

"Được." Tiểu nhị có chút kỳ quái nhìn đám người kia một chút, âm thanh nói chuyện cũng không còn cao vút như trước. Nhiều người như thế ba gian phòng có thể đủ sao? Còn tưởng rằng lgặp phải đại nhân vật lớn nào, nhìn như vậy, những người này chắc chắn không có tiền rồi!

Mười một người ngồi ở hai bàn, Viên Chiêu Quân cùng những người còn lại ngồi vào một cái bàn, năm người ngồi vây lấy, lúc này tiểu nhị liền lên trước hỏi, "Các vị khách quan muốn ăn món gì." Tiểu nhị cũng không nghĩ nhưng người này sẽ ăn món thượng hạng gì, nụ cười cũng không còn tươi nữa.

Viên Chiêu Quân nhìn ra ý nghĩ của tiểu nhị, cũng không nhìn thực đơn, nói: "Đem những đồ ngon nhất lên đây, ba bàn giống nhau."

Tiểu nhị mặt kinh dị, tiếp đến là cười ha hả, cũng không đi xuống chuẩn bị thức ăn.

"Mẹ, thật đúng là thấy tiền sáng mắt." Viên Chiêu Quân hừ lạnh một tiếng, nhìn Quả Khế nói: "Sư muội, đưa tiền trước."

Quả Khế thông minh, cũng biết loại người như tên tiểu nhị kia, từ trong bọc quần áo lấy ra một thỏi vàng đặt lên bàn, "Cầm đi, nhanh đi chuẩn bị rượu

thượng hạng và thức ăn."

Tiểu nhị cầm vàng, cười nở hoa, hấp ta hấp tấp đi giao tiền cho lão bản, sau đó về phòng bếp phía sau phân phó người chuẩn bị rượu thượng hạng và thức ăn.

"Có tiền có thể khiến quỷ thôi ma, đây là luật thiên cổ không thay đổi được!" Viên Chiêu Quân nhìn sắc mặt tiểu nhị, không khỏi thở dài nói.

Đám người Viên Chiêu Quân mới vừa dùng xong cơm, theo tiểu nhị lên lầu tìm phòng, nào biết, bọn họ mới vừa đứng lên, thì có một nhóm người xông vào.

Ít nhất cũng có 20 mấy người, dáng vẻ mỗi người hung thần ác sát.

"Lão bản, ta bao hết, mau mau chuẩn bị đồ ăn." Người cầm đầu vừa dứt lời, tên thủ hạ liền ác hung hăng bắt đầu đuổi người, giống như lời bọn họ nói là thánh chỉ.

Đám người kia lão bản trước từng thấy, lần trước tới đập rất nhiều đồ, còn giết mấy người rồi rời đi, quan phủ cuối cùng cũng không thể xử lý những người này . Lão bản sợ đến nỗi đi đứng run rẩy, "Các vị đại hiệp xin thương xót, đừng nổi giận, ta sẽ cho người chuẩn bị ăn."

Thấy lão bản coi như thức thời, tên thủ lĩnh kia mặt hài lòng. Viên Chiêu Quân tò mò, nhìn về phía người thủ lĩnh kia, nhìn kỹ lại, liền nhớ ra chính là huynh muội đã đùa giỡn nàng và Qủa Tĩnh. Ngũ huynh muội này giả dạng thành nam nhân, còn có một nữ nhân đứng sau lưng nam nhân, cũng là một muội muội trong năm huynh muội.

Ngũ huynh muội bị đánh xuống hồ, ba người đã chết, người sống được chính là lão Nhị cùng Ngũ muội, hai người bọn họ ôm cây gỗ lớn mới có thể sống sót lại.

Hai huynh muội họ thật vất vả mới còn sống, rồi được người chữa trị, đi qua hơn một năm, võ lực hai huynh muội tăng cường không ít, trong mấy tháng này, bọn họ đi đến nước Đông Vũ tìm kiếm, nhất định phải tìm được kẻ thù. Bởi vì bọn họ nhớ, hai người kia nói giọng nước Đông Vũ, vì vậy bọn họ phán định Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh là người nước Đông Vũ..

Mấy tháng trước bọn họ cũng từ thị trấn này đi qua, lúc ấy còn giết những người đã gây hấn với bọn họ. Nhưng trong vòng mấy tháng, bọn họ đối với Quả Tĩnh cùng Viên Chiêu Quân vẫn không tìm ra được, đang lúc bọn hắn muốn buông tay trở về Bắc Tiêu Quốc rồi, không nghĩ ở nơi này lại gặp được Qủa Tĩnh.

Đối với hình dáng Viên Chiêu Quân bây giờ, căn bản bọn họ là không nhận ra, nhưng bộ dạng Qủa Tĩnh, có hóa thành tro bọn họ cũng nhận được.

Những khách nhân khác bị đuổi ra khỏi quán trọ, thấy đám người Vũ Văn Dục không có ý định rời đi, lão Nhị,Ngũ muội cùng đám thủ hạ vây quanh, mỗi người trong tay cầm một thanh đao, có người chạm cây đao lên mặt đất, phát ra âm thanh lớn, có người lại dùng đạo vỗ vào bàn ghế, uy hiếp, Còn không đi, muốn tìm cái chết sao?"

Lão Nhị cùng Ngũ muội vừa quay đầu thì thấy Qủa Tĩnh đập vào mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Qủa Tĩnh, trong lòng hai người tất cả đều là hận ý, Ngũ muội lớn tiếng nói: "Nhị ca, là hắn, đại ca đã bị hắn sát hại." Vẻ mặt ngũ muội kích động, giết ba huynh muội bọn họ, sao bọn họ có thể không hận được đây?

Lão Nhị nhìn mặt của Quả Tĩnh, trong đôi mắt tản ra nồng đậm sát khí, lạnh giọng hạ lệnh, "Giết cho ta.". Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng tìm thấy được kẻ thù.

Tuy nói lão Nhị cùng Ngũ muội cũng không nhận ra Vũ Văn Dục và Viên Chiêu Quân, nhưng bọn họ lại nhận được hai người kia.

Viên Chiêu Quân không ngờ ở chỗ này lại gặp phải kẻ thù, bây giờ suy nghĩ một chút, khi đó Vũ Văn Dục đã nói đúng, bọn họ chính là tạo kẻ thù cho chính mình, thật không sai.

Những người đó không phân biệt tốt xấu, nhận được mệnh lệnh liền nhanh chóng vung đao lên chém giết, từng nhát một đều thể hiện hung quang, bộ dạng kia tựa như trúng độc .

Quả Tĩnh vốn muốn tiến lên giải quyết những người này, Viên Chiêu Quân không nhanh không chậm mở miệng, "11 đến 19 ra tay."

Viên 11 đến Viên 19 chín không nói hai lời, tiến lên chém giết đối phương. Viên tuấn cùng Viên đẹp trai không được lệnh đứng yên tại chỗ, cảm thấy mấy huynh đệ cũng có thể xử lí mấy người này.

Thấy Viên tuấn cùng Viên đẹp trai đứng bất động, Viên Chiêu Quân ôn hoà nói: "Các ngươi nhàn rỗi cũng không được tán gẫu, hai người bọn họ giao cho hai ngươi." Viên Chiêu Quân chỉ vào lão Nhị cùng Ngũ muội.

Viên tuấn cùng Viên đẹp trai diện mạo không chỉ là người xuất sắc nhất, võ công cũng là xuất sắc nhất, hai người được mệnh đi xử lí.

Lão Nhị cùng Ngũ muội khinh thường khi đối phương là loại hạ nhân, người bọn họ muốn giết là Quả Tĩnh. Nhưng võ công của hai người này không yếu, bọn họ chỉ đành phải ứng phó trước.

Tôn Hồng thấy phải sửng sốt một chút, làm tại sao lại muốn giết đồ đệ mình! Chẳng lẽ Quả Tĩnh có thù oán với những người này hay sao. Nàng nghĩ như

vậy, nhỏ giọng hỏi: "Tĩnh nhi, bọn họ là kẻ thù ngươi?"

Quả Tĩnh cười gật đầu, có người thay hắn ra tay, hắn trở nên nhàn rỗi không cần động thủ.

Tôn hồng thấy rõ là kẻ thù, đối phương thực lực không yếu, Viên tuấn cùng Viên đẹp trai lại không phải đối thủ của hai người, nhìn người khác đánh nhau, trong lòng nàng cũng ngứa một chút. Xoa xoa tay, hai mắt sáng nói: "Nếu như vật, sư phụ thay ngươi giải quyết bọn họ!"

Thực lực Tôn Hồng như thế nào, ngay cả Vũ Văn Dục cũng không xác định được rõ, một người như vậy, nàng vừa ra tay, đối phương còn có thể giữ được mệnh sao?

Tôn hồng ra sân, Viên tuấn cùng Viên đẹp trai bị công lực của nàng chấn qua một bên, thấy thực lực như vậy, Viên Chiêu Quân liền suy nghĩ, thời điểm nào nàng mới có thể có lực lượng cường đại như sư phụ đây! Đông Phương Thanh cũng thiệt là, còn nói nàng là linh thần, nàng không nhìn ra giống chỗ nào, thần không phải chỉ là vung tay một cái có thể giải quyết tất cả sao?

Thật ra thì Viên Chiêu Quân thấy phải cũng trong lòng ngứa ngáy, tuy nói nàng không thể đối phó với lão Nhị cùng Ngũ muội, nhưng mà đối với mấy tiểu người hầu kia là làm được. Mắt thấy 11 người bọn họ đã giết đối phương, chỉ còn lại vài người, tâm hoảng hốt nói: "Chậm, mấy người này để lại cho ta." Nàng chính là muốn mượn cơ hội thử mình một chút, như vậy mới có thể đề cao tu vi nha!

Viên 11 tới Viên 19 ngừng tay, đưa năm người giao cho Viên Chiêu Quân xử lý, tuy nói thực lực của đối phương không yếu, nhưng là cũng bị thương, cũng không có thể tổn hại đến Viên cô nương .

Mà lúc này, Tôn Hồng đã đem lão Nhị cùng Ngũ muội giải quyết, hai người bị đánh đến thoi thóp một hơi nằm trên mặt đất, hô hấp cũng trở nên không ổn.

Đang lúc này, chỉ thấy hai người lấy ra một đồ vật giống như cây dù, lão Nhị đọc nhẩm trong lòng, rồi cùng Ngũ muội bỗng biến mất.

Tôn Hồng có chút không chịu phục, cũng không thể đuổi theo lên, chỉ đành từ bỏ, thấy hai người này thật không đơn giản, thậm chí lại có pháp bảo như thế, chẳng lẽ bọn họ cũng là người luyện Huyền thuật hay sao?

Trên người Viên Chiêu Quân bỗng nhiên tản ra một loại ánh sáng thánh khiết, khiến toàn bộ mọi người ngây dại. Đám người Vũ Văn Dục cũng cảm thấy tâm tình thay đổi tốt hơn, tâm tình trở nên vui vẻ. Mà năm đối thủ này không chết, cũng chỉ là ngơ ngác nhìn Viên Chiêu Quân, bọn họ bất tri bất giác buông vũ khí trong tay xuống.

Tiếp Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói: "Đem võ công của bọn họ phế." Nàng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ giống như Đông Phương Thanh nói, nàng là linh thần, là linh khí Thiên Địa Vạn Vật sinh linh sở sinh, vì vậy nàng bản lĩnh tinh lọc tâm linh?

Viên tuấn cùng Viên 11 ra tay. Thấy mấy người bị phế có võ công đều là bộ mặt hận ý, Viên Chiêu Quân đột nhiên nghĩ đến những người này nếu không có trí nhớ trước kia thì tốt hơn, sau này bọn họ có thể sống những ngày tốt, nàng cũng sẽ không còn nhiều kẻ thù hơn nữa. Nghĩ như vậy, nàng hỏi Vũ Văn Dục, "Dục, có thuốc làm cho người ta quên hết chuyện không?"

"Có." Vũ Văn Dục cười từ túi quần áo trong tay Quả Khế lấy ra, đưa cho Viên Chiêu Quân. Túi của Vũ Văn Dục giống như là túi bách bảo, bên trong giống như có rất nhiều thuốc, có lúc Viên Chiêu Quân nghĩ, kiếp trước của hắn là Mèo Máy Đôrêmon sao?

Đối với loại thuốc này, Vũ Văn Dục cũng là rất khó nghiên cứu ra được, thuốc không phải rất nhiều, hơn nữa cũng không nghiên cứu ra thuốc giải, bởi vì chuyện Viên Chiêu Quân mất trí nhớ, hắn vốn muốn đem thuốc vứt đi, cuối cùng hắn không bỏ được, lần này lúc ra cửa Đường Liêm đã mang theo cho hắn.

Xóa đi trí nhớ của bọn họ, chuyện cũng coi như giải quyết trong hạnh phúc, mấy người trở về phòng, nghỉ ngơi cả đêm.

Ngày thứ hai, thời điểm lão bản nhận sổ sách, muốn bọn họ bồi thường hết số bàn ghế hư hại. Đối với một chút bạc này Vũ Văn Dục cũng không đau lòng gì, nhưng Viên Chiêu Quân nói gì cũng không nguyện ý, cười ha hả còn nói về giá, "Lão bản, nếu không phải là chúng ta, những người đó không phải là ăn uống chùa sao!"

Viên Chiêu Quân nói không sai, nhưng lão bản lại cười nói: "Cô nương, ngài là không biết, những người kia mặc dù dữ tợn, nhưng không phải là không trả tiền ."

"Được rồi! Thôi, đưa tiền đi." Viên Chiêu Quân nói Quả Khế đưa tiền.

QuảKkhế cho tiền, đoàn người đi ra khỏi quán trọ, đều rất tò mò tại sao nàng nghe được câu nói đầu tiên thì lại không mặc cả nữa, nếu là Viên cô nương không muốn cho tiền, mười một người bọn họ có thể uy hiếp lão bản không được thu tiền.

"Tiểu thư, người sao lại không mặc cả nữa ?" Quả Khế tò mò hỏi.

"Ngươi không nghe thấy người ta gọi ta là cô nương sao? Lão bản này thật tinh mắt." Từ khi nàng ở thân thể của chính mình về đây, người cổ đại đều không gọi nàng là cô nương, đều gọi nàng là tiểu tử. Cũng bởi vì một câu cô nương của lão bản này mà khiến cho nàng vui mừng.

Mọi người nghe lý do kì quái của nàng, tất cả đều ngước lên im lặng nhìn trời.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tuyệt đối cường địch

Cây Dương Mai có thể nói là đã chuyển nhà từ nước Lý Nam chạy tới nước Đông Vũ, nàng và Lý Dịch đến thái tử điện, lấy được tin tức thì cũng biết bọn họ đã rời đi.

"Tiểu thư nhà ta thật trở về sao?" Cây Dương Mai không thể tin nổi nhìn Đường Liêm hỏi.

Tình cảm của Đường Liêm và Hoàng Dung bây giờ cũng rất tốt, nhìn Hoàng Dung từ bên trong đi ra ngoài, Cây Dương Mai xông lên liền kêu: "Tiểu thư, người thật sự trở lại?" Nàng quay đầu nhìn Đường Liêm, "Ngươi không phải là nói tiểu thư nhà ta không có ở đây sao? Đây là thế nào?"

Hoàng Dung nhìn Cây Dương Mai cười nói: "Dương Cô Nương, quên nói với người, ta là Hoàng Dung!"

Cây Dương Mai ngẩn người quan sát Hoàng Dung, chuyện này nàng cũng đã có nghe nói, là trong thư của Qủa Khế nói đến, nàng sau khi trở lại nước Lý Nam, đã sanh một đứa trẻ rồi, vẫn muốn trở lại nước Đông Vũ xem một chút, Lý Dịch cho tới nay đều không đồng ý, nhờ tin tức của Qủa Khế nói lại, Lý Dịch mới đồng ý cùng nàng đến nước Đông Vũ

Cây Dương Mai cười khổ, lẩm bẩm nói: "Đúng! Ngươi không phải là tiểu thư nhà ta." Trong mắt của nàng tất cả đều là vẻ thất vọng.

Hoàng Dung cười nói: "Dương Cô Nương, tiểu thư nhà ngươi thật sự đã trở lại, ban đầu nàng mất trí nhớ, nhưng sau đó đã khôi phục trí nhớ rồi." Bây giờ Viên Chiêu Quân không có xinh đẹp như trước kia, nhưng ở trong mắt Hoàng Dung, hình như Viên Chiêu Quân bây giờ mới thật sự là Viên Chiêu Quân. Lý Dịch cười nói: "Họ đi bao lâu rồi?"

"Nghe nói là đi Bắc Tiêu Quốc lấy lại Kim khoáng cùng Trà Sơn mà mẫu thân nàng đưa lại, Chiêu Quân mang thai, coi như là đi ra ngoài giải sầu mà thôi." Đường Liêm nói.

Cây Dương Mai nghe xong, nhìn Lý Dịch, "Hoàng thượng, ta muốn đi gặp tiểu thư nhà ta."

"Được, ta đi cùng nàng, đi Bắc Tiêu Quốc." Lý Dịch gương mặt nở nụ cười, nếu hắn đi, cũng không có ý định lập tức trở về, nước Lý Nam nếu không làm theo ý Lý Dịch hắn sẽ phát triển rất tốt.

Thấy Lý Dịch rất cưng chiều Cây Dương Mai, Đường Liêm cũng thay Cây Dương Mai vui vẻ, nhìn nha hoàn sau lưng bọn họ đang ôm đứa bé, không khỏi cười nói: "Dương Cô Nương đứa bé cũng lớn như vậy rồi sao?"

Hoàng Dung rất thích đứa bé, tiến lên trêu chọc đứa bé, cười nói: "Dương Cô Nương, con của ngươi rất đáng yêu !"

Lý Dịch nghe được người khác khen đứa bé, vẻ mặt tươi cười, "Cám ơn Hoàng cô nương khen ngợi." Nói qua liền ôm hài tử mình, nhìn mặt của đứa trẻ, đã cảm thấy cõi đời này cũng chưa có tiểu hài nhi xinh đẹp như vậy.

Nhìn dáng vẻ Lý Dịch, trên mặt Cây Dương Mai mang nụ cười hạnh phúc, hướng về phía Đường Liêm nói: "Các ngươi lúc nào thì thành thân!" Lúc nói còn nhìn Hoàng Dung một chút.

Hoàng Dung có ý tứ không tốt, cúi đầu, mặt xấu hổ cười. Hoàng Dung chiếm dụng vào thân thể Viên Chiêu Quân, trong lòng thật sự khó khăn, bởi vì nàng sợ mình chiếm dụng thân thể Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân mới không thể trở về cơ thể này. Mặt khác, nàng đã cảm thấy ngượng ngùng khi đối mặt với Vũ Văn Dục cùng Đường Liêm.

Nàng chiếm dụng thân thể này lâu như vậy, Đường Liêm cũng không bởi vì chuyện này mà nói điều gì, mọi người đối với nàng cũng rất tốt, cũng quan tâm nàng, xem nàng như bằng hữu chân chính, vì vậy nàng lúc này mới từ từ tiếp nhận Đường Liêm. Nhìn đứa bé của Cây Dương Mai, nàng khó khăn miễn cũng cũng rất muốn thành thân sanh con.

Đường Liêm chính là một khối gỗ, chỉ sợ Hoàng Dung không muốn, nên vẫn chần chừ. Khi Cây Dương Mai hỏi, thấy Hoàng Dung không có vì vậy mà mất hứng, Đường Liêm thực sự vui vẻ, nhanh chóng rút ngắn thời gian, về đến nhà thương lượng chuyện cầu hôn Hoàng Dung với cha mẹ.

Lộ lão gia và Lộ phu nhân đều rất vui lòng khi con trai mình chọn Hoàng Dung, vì vậy chuẩn bị sính lễ cầu hôn.

Hoàng lão đầu cuối cùng đồng ý hôn sự hai người, vì vậy bọn họ quyết định thành thân vào ngày 2 tháng 6 Sơ Bát. Lê quý đôn

Mặt khác, Cây Dương Mai cùng Lý Dịch lên đường đi Bắc Tiêu Quốc, bởi vì mang theo đứa bé, hai người cũng là vừa đi vừa nghỉ, so với đám người Viên Chiêu Quân bọn họ hơn mười ngày mới tới cảnh nội Bắc Tiêu Quốc.

———

Đoàn người Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục mới vừa vào cảnh nội Bắc Tiêu Quốc thì có một đôi mắt đang ngó chừng bọn họ.

Viên Chiêu Quân nghĩ tới Kim khoáng rất khó thu hồi, vì vậy trước hết nên đi Trà Sơn. Trà Sơn ở cạnh một cây liễu trong một địa trấn, trong thư mẫu thân có giao phó, nàng cần đi tìm một người tên là Mã Gia, Mã Gia là trung bộc của nhà họ Dương, những trà viên trong thị trấn này đều là sản nghiệp của nhà họ Dương, cũng giao do Mã gia xử lý.

Sau khi nghe ngóng trong trấn, người nọ liền nói: "Các ngươi muốn tìm Mã gia? Mã gia đã chết từ mấy năm trước rồi, bây giờ là con của lão ta đang quản lý Trà Sơn, Mã Hào là con trai của Mã gia nhưng hắn mất hết tính người, các ngươi nếu là là đi nhận người thân , tốt nhất đừng đi."

Một lão phu nhân khác cũng nói: "Đúng! Tốt nhất đừng đi, người như vậy không thể làm thân thích, trước nghe nói có một người tới nhận thân, liền bị người của bọn họ đang sống đánh chết, nơi núi cao này Hoàng đế ở xa , Mã gia bọn họ ở Liễu trấn chính là Vương pháp.

Vũ Văn Dục cau mày, Viên Chiêu Quân cười nhạt nói: "Chúng ta không phải nhận thân, chúng ta chỉ là có chút chuyện nhỏ cần nói."

Lão phu nhân nghe Viên Chiêu Quân nói như vậy, thấy đoàn người bọn họ phải đi, những người này thật rất tuấn tú, lão phu nhân cũng chưa từng thấy qua người đẹp như vậy, chỉ sợ đám người này gặp chuyện không may, liền kéo tay Qủa Khế nói, "Cô nương, ta khuyên các ngươi đừng đi gặp Mã gia, Mã gia không phải là người tốt."

Quả khế tính khí tốt, cười nói: "Cám ơn đại nương! Chúng tôi sẽ cẩn thận, người đừng lo lắng." Quả Khế cảm thấy nơi này thật là nhiệt tình, nơi nào biết người ở đây đều phải chịu áp chế của nhà họ Mã, vì vậy vừa nghe nói ai muốn đi Mã gia, đều là khuyên người đừng đi tốt hơn.

Một đoàn người hướng nhà họ Mã đi tới, ngựa dừng tới một cổng chính tương đối lớn, Viên Chiêu Quân nhìn tình huống như thế, có chút hoài nghi những điều trong thư mẫu thân từng nói, đây thật là trung bộc nhà họ Dương sao? Cuộc sống của bọn hắn cũng quá xa xỉ rồ! Nhìn tòa nhà, so với thái tử điện còn sang trọng hơn nhiều.

Viên 11 tiến lên gõ cửa, cửa lập tức mở ra, hai gia đinh ra ngoài, nhìn Viên mười một ăn mặc khí phách, người nọ cũng có chút sợ, một mực cung kính hỏi thăm: "Xin hỏi tìm người sao?"

"Tìm lão gia ngươi, chúng ta là bằng hữu của Mã gia. Viên mười một toàn thân mặc áo đen, dáng vừa cao lại vừa khỏe, da trắng, ngũ quan đẹp mắt, liếc m nhìn qua chính là một người tuấn tú, không giống như Viên đẹp trai cùng Viên tuấn, lại có mấy phần dịu dàng, hắn chính là nam tử khí khái tuấn tú, trang phục màu đen trên người hắn chính là khí chất cao quý.

Người nọ vừa nghe là bằng hữu của lão gia gia, cũng dám không thông báo, vì vậy để cho họ chờ, mình liền đi vào thông báo.

Mã Hào vốn không muốn gặp đám người Vũ Văn Dục, lại nghe gia đinh nói hình dáng của bọn họ, nghĩ chớ thất lễ với người làm ăn buôn bán với bọn họ, dù sao cha hắn Mã gia đều có nhiều người mà hắn không thể hợp tác làm ăn được. Liền sai gia đinh dẫn người đi vào.

Khi Viên mười một đối diện gia đinh nói: "Đây là công tử và cô nương nhà ta."

Gia đinh nhìn diện mạo đoàn người mà ngây dại, cõi đời này tại sao có thể có người đẹp mắt như vậy? Mười mấy người trừ lão thái thái đó ra, cũng có một người không phải mỹ nhân, nhưng là nam hay nữ đều nhìn được, chính là người bất nam bất nữ kia, dáng vẻ cũng dễ xem, chỉ là làm cho người ta không phân rõ nam nữ mà thôi.

Theo gia đinh đi tới đại sảnh, Mã Hào đã ngồi ở vị trí chính giữa, thấy người tới, cũng không nói cũng không đứng dậy chào đón, chỉ là không lạnh không nóng nhìn.

Diện mạo đám người Vũ Văn Dục giống nhau khiến hắn giật mình, sửng sốt hai giây mới nói: "Các vị, mời ngồi."

Viên Chiêu Quân là khách khí, trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống, Vũ Văn Dục ngồi bên cạnh Viên Chiêu Quân, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, nhàn nhạt nhìn Mã Hào, Quả Tĩnh cùng Tôn Hồng cũng tìm chỗ ngồi xuống, Quả Khế cùng Viên 11 đứng, nhìn những mỹ nam trẻ tuổi thế này lại là thủ hạ của bốn người kia, Mã Hào không khỏi cau mày suy đoán thân phận của đối phương.

Đám người Viên 11 lại làm sát thủ, khí thế kia dọa người, không bình thường chút nào, trên người của bọn họ lộ ra sát khí lạnh lùng, khiến người của Mã gia không khỏi run rẩy. Chỉ có Mã Hào tương đối ổn được.

Viên Chiêu Quân đi thẳng vào vấn đề nói rõ thân phận của mình, "Ta là Viên Chiêu Quân người thừa kế duy nhất Dương gia. Đây là tín vật, vườn trà này là sản nghiệp của Dương gia." Nàng đem chìa khóa cầm ở trong tay, thoáng một cái thoáng một cái, trong lòng Mã Hào có chút phiền.

Trước kia ông cụ đã nói Trà viên không phải sản nghiệp của Mã gia hắn, vì vậy hắn cùng cha tranh nhau, Mã gia bị nhi tử làm cho tức đến chết. Lần này lại có người tới tranh với hắn, muốn hắn làm sao không tức giận cho được, vì vậy hắn lạnh lùng nói: "Ta chưa nghe nói cái gì Dương gia, thư của ngươi cũng chưa từng thấy qua." Mã Hào chính là không thừa nhận, phải nói tín vật kia hắn chưa từng thấy qua, cũng chỉ xem qua bản vẽ, tòa nhà trong hậu viện có một ngọn núi nhỏ, nơi đó có một cửa đá, nghe nói trà đều ở trong đó, nói thật là hắn đã đem chia đều rồi, cũng không còn tìm được khế đất, cuối cùng chỉ còn lại một phòng nhỏ ở chỗ kia.

Viên Chiêu Quân cũng biết chuyện này không dễ dàng, giơ tay lên xoa huyệt thái dương, nhìn Vũ Văn Dục nói: "Dục, ngươi nói chuyện này nên làm thế nào?" Nàng có trí nhớ của quá khứ, tuy nói nàng không phải là người thừa kế Dương gia chân chính, nhưng không biết vì sao, nàng đã cảm thấy nữ nhân họ Dương kia chính là mẫu thân của nàng, cảm giác đó so với khi còn trong thân thể Viên Chiêu Quân ở Tướng phủ rất rõ ràng.

Vũ Văn Dục biết vì sao Viên Chiêu Quân lại cố chấp muốn thu sản nghiệp của mẫu thân Dương gia trở về, vì vậy lạnh lùng ngước mắt nhìn Mã Hào, "Chuyện này ngươi nói dối."

Mã Hào bị khí thế của Vũ Văn Dục trấn áp, sửng sốt thật lâu, mới nói: "Ta thật sự chưa từng thấy qua tín vật gì, Dương gia cũng không nghe nói qua, nếu các ngươi thiếu tiền dùng, chúng ta cũng coi quen biết." Mã Hào nói xong, quay đầu lại đối với lão chi ngân nói: "Tiên sinh, vào phòng lấy hai trăm lượng bạc cho họ."

"Vâng" Tiên sinh quản lí ngân lượng được mệnh đi.

Nhìn tình huống như thế, Viên Chiêu Quân không thể không ở trong lòng cảm thán Mã Hào là người làm ăn buôn bán tốt.

Mẫu thân muốn nàng thu hồi sản nghiệp của Dương gia, nàng lnhất định sẽ làm được, nàng không chỉ muốn thu hồi sản nghiệp của mẫu thân, nàng còn muốn cho Dương gia có thể mở rộng buôn bán.

Viên Chiêu Quân không muốn cùng Mã Hào tốn nhiều lời, cười lạnh nói: "11, các ngươi nói nên làm sao bây giờ?"

Đám người Viên 11 là sát thủ, muốn hỏi ý kiến của bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ khiến Viên Chiêu Quân hài lòng, chỉ thấy mười một người trao đổi ánh mắt, Viên đẹp trai cùng Viên tuấn chọt lách người liền đem Mã Hào giữ chặt.

Mã Hào bị sợ đến kêu to, "Người đâu, cứu mạng!" Ở Liễu trấn này không ai là đối thủ của hắn, Mã Hào không tin những người này sẽ qua nổi 500 tráng sĩ của hắn. Mã Hào huấn luyện 500 tráng sĩ là 500 binh lính tinh nhuệ, đây là hắn dùng tiền, quan phủ phê chuẩn, vì vậy không dám không phục Mã gia.

"Nói, khế đất ở đâu? Mật thấtdâuddaau?" Viên Tuấn vừa thủ hạ vừa dùng lực, chỉ thấy cổ tay của Mã Hào với với, đau đến nỗi Mã Hào oa oa kêu to.

Mã Hào giờ mới biết đối phương tuyệt đối là người của Dương gia, nhưng hắn không thể để sản nghiệp mất đi như vậy, vì vậy ngoan cố chịu đau nói: "Ta không biết mật thất gì cả."

"Thật không biết." Viên đẹp trai động chân, một cước đem Mã Hào ngã trên mặt đất.

"Các vị đại hiệp, ta thật sự là không biết, Viên công tử, ngươi cứu cứu ta...ta thật không biết!" Mã Hào nhìn Viên Chiêu Quân nói.

Mã Hào chính là không có tinh mắt, lại dám gọi Viên Chiêu Quân là Viên công tử, đây không phải là muốn ăn đòn sao?

Viên Chiêu Quân không lạnh không nóng nói: "Thật là không có mắt, ai là công tử? Đánh cho ta."

Viên tuấn cùng Viên đẹp trai vừa một hồi quyền đấm cước đá, Mã Hào bị đánh đến sưng mặt sưng mũi. Lúc này người của Mã gia đến, mấy chục người vọt vào đại sảnh đem đám người của Viên Chiêu Quân bao vây. Người khác đem cả đại sảnh bao bọc vây quanh.

Viên Chiêu Quân không biết mình như thế nào, lại có thể cảm thấy được đối phương có bao nhiêu người, những người đó bố cục như thế nào, hơn nữa còn có thể biết rõ thực lực của đối phương, phát hiện như vậy khiến nàng không tự chủ mà nở nụ cười.

Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng, Quả Tĩnh thực lực cường đại, tự nhiên biết rõ thực lực của đối phương, trong đám người này có hai cao thủ, hai cao thủ đang nhìn chằm chằm bọn họ.

"Buông lão gia ra." Một người trong đó miệng đầy râu mép nói.

Viên Chiêu Quân khinh thường quan sát đối phương, thực lực của đối phương lại thực cao, có thể nói cùng Quả Tĩnh là tương đối, thực lực như vậy làm cho người ta cảm thấy kinh sợ, không ngờ trong trấn này lại có người thực lực cao như thế. Tiểu Song dien.danle_quy_don

Người bên ngoài đều đã giương tên, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối với lão gia củ bọn họ như vạy, hôm nay bọn họ muốn cho mười mấy người này chết không có chỗ chôn.

Trong miệng Vũ Văn Dục đọc một khẩu quyết, chỉ thấy Viên Chiêu Quân bị một tầng khí thể trong suốt bao quanh, đây là hắn vì nàng mà tạo kết giới riêng, quá nhiều người, hắn sợ phân tâm khiến nàng bị thương.

Viên Chiêu Quân hướng về phía Vũ Văn Dục cười, sau đó nhìn đối phương nói chuyện, "Các ngươi đang làm cái gì vậy? Lão gia các ngươi ở trong tay ta, nếu các ngươi động thủ chẳng phải lão gia sẽ chết hay sao." Viên Chiêu Quân cũng không phải là hù được.

Tên nói chuyện do dự, Mã Hào cũng có chút sợ chết, vội la lên: "Đừng động thủ, các ngươi ngàn vạn lần không được động thủ."

"Nói đi! Tín vật này ngươi thật sự không biết? Mã Hào ngươi đừng vì tiền mà làm mất mạng." Viên Chiêu Quân lạnh lùng nói.

Mã Hào sợ đến chân run lên, nhìn Viên Chiêu Quân, đột nhiên lại nghĩ đến bọn họ sẽ không dám giết hắn, nếu hắn không trả lời, trà này vườn dù là bọn họ thu lại, cũng không có cách nào kinh doanh, Mã Hào cười nói: "Tánh mạng là cái gì, không có tiền thì sống không bằng chó."

Nội tâm hắn càng hung ác, cắn răng hướng về phía người thủ hạ phân phó nói: "Dùng tiễn bắn chết bọn họ cho ta." Mã Hào nghĩ xong, coi như bắt hắn

lại thì hai người đang bắt hắn sẽ không chết , nhưng là những người khác nếu chết hết, hắn còn sợ hai người kia hay sao ?

Quả nhiên sau khi Mã Hào ra lệnh, những người đó nhanh chóng bắn tên, Tôn Hồng nhanh chóng mở phong nguyền rủa, mũi tên toàn bộ ngăn ở bên ngoài, chỉ nghe được tiếng vang tên đinh đinh đương đương rơi xuống đất.

Phong nguyền rủa này có thể ngăn người ngoài công kích, giống như không thể công kích ra bên ngoài, vì vậy hiện tại hiện ra hai bên đang trong tình huống giằng co.

Mã Hào cùng Viên Chiêu Quân bị lực lượng của gió phong nguyền rủa bao quanh, nơi này tựa như một cái mật thất, nho nhỏ, tuy nói có thể nhìn đến đối phương, nhưng lại không thể công kích đối phương, vì vậy Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, mặt nụ cười tà ác.

Người của đối phương biết gặp phải cường địch rồi, vì vậy đám người này cùng hai tên cao thủ rời đi, hắn đi xin cứu Binh.

Viên Chiêu Quân cảm thấy như vậy cũng thật sự nhàm chán, cùng hai bên giằng co không phải là biện pháp tốt, nhìn Mã Hào bộ dáng hả hê, trong lòng nàng đặc biệt khó chịu. Tiêu trừ kết giới mà Vũ Văn Dục đang bao quanh nàng, lấy ra đao, đi từng bước một đến trước mặt Mã Hào, Mã Hào sớm bị Viên tuấn cùng Viên đẹp trai đánh cho không bò dậy nổi trên mặt đất, ở nơi nào không ngừng gọi.

"Mã Hào, thật ra thì ngươi có thể không nói mật thất nơi nào, ngươi cũng có thể không đem quyền quản lí Trà viên cho ta. Nhưng mà ta lại là ai đây? Cho dù muốn đối phương chết, cũng không muốn hắn chết thoải mái." Viên Chiêu Quân cười lạnh, trong tay cầm chủy thủ ở trước mắt Ngựa Hào lúc ẩn lúc hiện.

"Ngươi giết ta đi! Giết chết ta rồi, các ngươi không chiếm được bất cứ thứ gì." Mã Hào cho là không có hắn, bọn họ cũng không còn biện pháp kinh doanh Trà viên, càng không pháp tìm được khế đất, còn có công văn. Mã Hào không có đất khế, nhưng hắn có công văn quan phủ Bắc Tiêu phát, vật kia tựa như ở bằng buôn bán, vì vậy hắn mới có thể kinh doanh Trà viên.

Trà viên lớn như vậy, một năm kiếm bao nhiêu tiền, Mã Hào rất rõ ràng, Mã gia bọn họ là trung bộc của Dương gia, nay đã ở trong tay hắn, hắn muốn làm chủ nhân, hắn không muốn giống phụ thân hồ đồ àm làm nô cho Dương gia.

"Tốt! Ta giết chết ngươi rồi, dù sao ta cũng sẽ không kinh doanh Trà viên, cũng không ai có thể dùng, như vậy cũng coi là giao phó của mẫu thân ta." Viên Chiêu Quân nói qua chủy thủ liền rơi trên tay Mã Hào, mu bàn tay lập tức xuất hiện một vết thương, máu lập tức liền chảy ra.

Một đao như vậy, Mã Hào cảm thấy đau, nhưng hắn không thể nhận thua, hắn như là đã đắc tội những người này, nếu hắn nhận thua bọn họ cũng nhất định sẽ không bỏ qua hắn, vì vậy hắn nhịn đau, chờ thủ hạ tới cứu hắn.

Viên Chiêu Quân lại là người hiện đại, chưa từng giết người, dù là Viên Thừa tướng Nhị phu nhân, khi đó nàng cũng chỉ là một chưởng đánh đối phương, khi đó nàng cũng không dám xem qua, nơi nào biết Nhị phu nhân cứ thế mà chết đi. Còn vì vậy mà cùng Viên Tiểu Điệp kết thù, chỉ là Viên Tiểu Điệp cũng đã chết, chuyện cũng xem như qua rồi. Nhưng Viên Chiêu Quân không biết, nàng còn có một phụ thân không nhân tính, Viên Thừa Tướng sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng. Vì vậy Viên Thừa Tướng ở trong lúc vô ý thấy Hoàng Dung, liền cùng Lộ gia kết thù.

Thu hồi chủy thủ của mình, đối với Viên 11 nói: "Cũng là các ngươi có kinh nghiệm, các ngươi tới đi! Muốn phụ vụ Mã Hào tốt, không nên để hắn chết sảng khoái được."

Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân, gương mặt cưng chiều, trong mắt hắn, dù là phu nhân mình cười tà mặt của cũng là đẹp mắt nhất. Đang nói..., hắn sẽ không đánh đối thủ tà ác. Giống như Vũ Văn Nhân, Đường Liêm sẽ khiến hắn nếm phải mùi đau khổ. Nếu muốn làm Hoàng đế, chỉ cần Vũ Văn Dục hắn không đồng ý, Vũ Văn Nhân cũng đừng nghĩ đến ngồi lên ngai. Hắn không thích tranh danh đoạt lợi, nhưng hắn tuyệt không cho phép người đó đối với người bên cạnh hắn mà xuống tay.

Đám người Viên 11 chính là sát thủ chân chính, muốn làm cho người ta chết thì có hơn ngàn loại phương pháp.

Viên 16 chỉ đạo: "Ta sẽ tới! Trên người của hắn ta sẽ vẽ lên mấy chục đạo miệng nhỏ, sau đó bắt chúng ta bột thuốc, tuyệt đối để cho hắn sống không bằng chết." Viên 16 nói qua liền bắt đầu hành động, đem y phục của Mã Hào cởi bỏ, ở trên làn da xuất hiện hơn 10 đường rạch, từng dòng máu cứ như vậy tràn ra ngoài, sau đó hắn lấy thuốc trên bàn, bôi lên vết thương.

Người bên ngoài có thể nhìn đến tình huống bên trong, nhìn lão gia mình bị hành hạ như vậy nhưng không có biện pháp, thật là nhiều người đều không nhẫn tâm nhìn, dời đầu đi chỗ khác. Này máu quá tanh rồi, phải nói bình thường bọn họ lòng dạ ác độc, tuyệt không có một phần hung ác như đối phương.

Gió phong nguyền rủa được Tôn Hồng mở rộng ra trong đại sảnh lớn, thuốc kia cũng không biết là có công hiệu gì, sau khi thoa lên, mùi này lập tức thu hút rất nhiều con kiến, con kiến chỉ chốc lát sau liền từ kẽ đất bò lên người của Mã Hào, đặc biệt thích bột thuốc dính trên máu vết thương, tiếp liền bắt đầu gặm thịt và xương người.

Mã Hào bị sợ đến khóc lớn, không ngừng dùng khí lực cuối cùng đi ngăn cản những con kiến, nhưng thế nào hắn lại không có hơi sức, hắn giống như con cá nằm trên thớt, bị ngàn bạn con kiếp cắn như muốn nuốt mất thân thể, khóc xin, "Viên cô nương, ta sai rồi, ta sai rồi, ngươi bỏ qua cho ta đi! Ta nói, ta nói, ta biết rõ các ngươi là người của Dương gia. . . . . Ngươi là người thừa kế Dương gia. . . . . .Cái chìa khóa trong suốt kia. . . . . Tín vật. . . . . Trà này là của Dương gia. . . . . Còn có. . . . . Còn có. . . . . Này mật thất. . . . . Ở đây. . . . . Ở đây. . . . . trong mảnh đất kia." Hắn nói xong cả người liền ngất đi.

Lấy được đáp án, Viên Chiêu Quân nói: "Cho thuốc giải đi!"

Viên 16 không quá tình nguyện lấy ra một bình nhỏ, thuốc kia mùi vừa ra, con kiến trong nháy mắt đã chạy.

Đang lúc này, một lão già gầy gò đi tới, không biết trong miệng hắn đọc những thứ gì, chỉ thấy gió phong nguyền rủa bị phá. Ngay một khắc này, Vũ Văn Dục vội vàng đem Viên Chiêu Quân bảo hộ ở trong ngực.

Lão già gầy gò trong mắt tất cả đều là sát ý, một ngọn gió tà ý đem tất cả vạt áo mọi người phất lên tán loạn

Vũ Văn Dục cùng Tôn Hồng nhìn thấy Lão già, cũng không khỏi cau mày, ở trong lòng nghĩ, đây tuyệt đối là một cường địch.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Tái hiện lại Tam Dương thần công

Tôn Hồng đứng ở trước mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào lão già, mở miệng nói: "Vũ Văn Dục, Tĩnh nhi, bảo vệ Chiêu Quân." Người Tôn Hồng lo lắng nhất chính là Viên Chiêu Quân, Đông Phương Thanh đã nói, Viên Chiêu Quân tuy là linh thần, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, công lực của nàng không thể phát huy.

Vũ Văn Dục nhìn lão già gầy gò, đem Viên Chiêu Quân bảo hộ kĩ hơn, nhỏ giọng nói: "Chiêu Quân, người này thực lực rất mạnh, chỉ sợ kết giới của ta cũng không thể ngăn trở hắn."

"Lợi hại như vậy sao? Hắn là người nào?" Viên Chiêu Quân không thể tin được trên thế giới này lại có người thực lực cường đại như thế này, khiến Vũ Văn Dục cảm thấy có áp lực.

Tôn Hồng đã chuẩn bị tốt cho trận đánh này, lão già gầy gò này cũng không nhiều lời, trực tiếp dùng toàn lực hướng đến Tôn Hồng đánh một chưởng.

Tôn hồng vận công tiếp được một chưởng này, đối phương không dùng toàn lực, hoàn toàn là đang thử dò xét công lực của nàng, vì vậy Tôn Hồng dễ dàng tiếp nhận bảy phần công lực của lão già.

Viên Chiêu Quân thấy chuyện không tốt lắm, nhìn Viên đẹp trai và Viên tuấn nói: "Các ngươi coi chừng Mã Hào, đừng để hắn chạy."

"Dạ, Viên cô nương."

"Dục, ngươi xem có biện pháp để giữ chặt người của đối phương, đừng để cho bọn hắn vào trợ giúp lão già kia." Viên Chiêu Quân nghĩ như vậy sư phụ có lẽ còn có cơ hội thắng.

"Có." Thực lực Vũ Văn Dục không có ai biết, trong lòng hắn đang yên lặng nhớ tới khẩu quyết, thực lực của Qủa Tĩnh đang phải đối đầu với 500 tráng sĩ.

"11, các ngươi mau đưa những người này xử lý." Viên Chiêu Quân phân phó.

"Dạ, Viên cô nương." Đối với thực lực của Vũ Văn Dục đám người 11 này không hề kinh ngạc, nhanh chóng lĩnh mệnh đi.

Tôn Hồng cùng thực lực của lão già gầy gò này có thể nói tương đối, hai người đánh mấy chục hiệp vẫn không định ra thắng thua, chỉ là liều mạng xem người nào chịu đến cuối cùng.

Ở vào thời điểm này, Viên Chiêu Quân có thể xử lý chuyện bình tĩnh như vậy, tuyệt không hoảng hốt, ở trong lòng Quả Khế có thể nói bội phục cực kỳ, cũng muốn nghĩ kế thay tiểu thư nhưng không có biện pháp.

Vũ Văn Dục dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Viên Chiêu Quân, lạnh nhạt nói: "11, các ngươi xử lý đám người này, rồi cùng chúng ta đi tìm khế ước." Bọn họ muốn lập tức lấy được khế ước, như vậy chuyện coi như giải quyết được hơn phân nửa.

Viên 11 chờ chín người xử lý 500 tráng sĩ phương pháp chính là dùng thuốc khống chế, đem những người đó trói lại không nói, còn khiến những người kia trúng độc.

Giải Mã Hào đi tới căn phòng, dọc theo đường đi chỉ cần nhìn thấy người của Mã gia, đám người Viên 11 chỉ cần cử động nhẹ là những người đó liền bị điểm huyệt, bọn họ rất thuận lợi mang theo Mã Hào đến mật thất.

"Mật thất ở đâu?" Viên Chiêu Quân lạnh lùng hỏi.

"Cái này ta cũng không biết." Mã Hào nhìn đám người Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục rất sợ, chân không ngừng run rẩy.

Viên Chiêu Quân nhíu mày, không tin nói: "Hả? Thật không biết sao?"

"Viên cô nương, tiểu nhân thật sự không có nói láo, lúc nhỏ. . . . . Nghe phụ thân nói qua vị trí mật thất ở nơi này là ở đây, nhưng ta cũng đã tới, vẫn là không có tìm được chỗ ở của mật thất." Tình huống bây giờ , Mã Hào chỉ có thể nói lời nói thật.

Lần này khiến Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục thật sự cảm thấy khó khắn, nếu cũng không tìm được mật thất, căn bản lại không tìm được vị trí của mật thất, như vậy là ở nơi nào đây? dien-dan◘le•quy◘don

Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân đều nghĩ, một nhóm người chạy quanh mật thất một vòng, cũng không có gì đặc biệt, chung quanh một vòng đều là đường nhỏ, chỉ có một con đường nhỏ ở phía trước.

Viên Chiêu Quân thấy nhất thời cũng không tìm được mật thất ở nơi nào, trong lòng không biết vì sao lại đột nhiên cũng có chút hoảng hốt, trong đầu thoáng qua hình ảnh của Nhị sư phụ Tôn Hồng, nàng vội nói: "Dục, không xong, chúng ta nhanh đi cứu Nhị sư phụ."

Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục, Quả Tĩnh trở về đại sảnh giúp Tôn Hồng, để lại đám người Viên 11 ở lại để tìm vị trí mật thất.

Quả nhiên Viên Chiêu Quân có linh cảm đúng, ở lúc Viên Chiêu Quân có linh cảm, thì Tôn Hồng cùng lão già đều bị trọng thương, hai người cũng bị thương rất nặng.

Lão già gầy gò đứng dậy từ dưới đất, trên mặt là nụ cười kinh dị, chỉ thấy hắn lấy từ trên người lấy ra một viên thuốc, lập tức uống, chỉ chốc lát sau, hắn liền khôi phục công lực, hơn nữa vết thương trên người cũng khá hơn phân nửa. Thấy thuốc như thế, ở trong lòng Tôn Hồng thầm kêu không tốt.

Lão già cho là mình thắng chắc, mặt lạnh nhìn mặt Tôn Hồng đang tái nhợt, "Ngươi rất giỏi, nếu chúng ta không phải kẻ địch, ta nhất định sẽ thưởng thức võ công của ngươi." Lời lão nói là sự thật, đối với người học võ mà nói, gặp phải người cùng thực lực với mình là chuyện rất khó.

"Đừng nói nhảm." Tôn Hồng đã dùng hết công lực cuối cùng, đem công lượng tụ chung một chỗ, muốn cùng đối phương liều mạng lần cuối.

Lão già cười lạnh, "Không tự lượng sức mình." Chỉ thấy hắn vận công, công lực kia tạo thành một khối hình cầu trên không trung. Một hồi, quả cầu to đó tạo thành đốm lửa, không khí bốn phía cũng bị làm nóng.

Đang ở thời điểm lão già định cho Tôn Hồng một cú đánh chí mạng, đang ở lúc Tôn Hồng liều chết, Vũ Văn Dục tới, lòng hắn vừa động, công lực bên trong thân thể tự khắc đánh ra, thẳng tắp hướng đến hỏa cầu từ lão già va chạm.

Nhất thời, lửa văng khắp nơi, tiếng nổ mạnh lớn vang tận mây xanh, Tôn Hồng bị lực này tung ra mấy thước, mà vừa đến Quả Tĩnh thấy chuyện không đúng, lập tức đem Viên Chiêu Quân bảo hộ ở trong ngực, dùng chút công lực bảo vệ Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh vẫn bị bắn ra xa mấy mét, rất may Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đều đứng vững, nếu không vừa té như vậy, Viên Chiêu Quân là phụ nữ có thai, chắc chắn sẽ có vấn đề. Viên Chiêu Quân không bị thương, Quả Tĩnh vì bảo vệ Viên Chiêu Quân, sau lưng bị lực nóng này làm phỏng..

Tôn hồng vốn đã bị thương, lại bị chấn động văng ra mấy thước, thêm với bị phỏng, nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Vũ Văn Dục cùng lão già gầy gò bay ra đại sảnh, hai người ở trong sân rộng rãi đánh nhau .

Thấy Tôn Hồng bị thương, nàng cũng không có chú ý đến Quả Tĩnh bị thương, liền vội vàng chạy đến trước mặt Tôn Hồng, nói lớn: "Nhị sư phụ, sư phụ, ngươi tỉnh lại đi"

Quả tĩnh cũng không kịp để ý vết thương trên lưng mình, nhanh chóng đến trước mặt Tôn Hồng, xem xét tình huống, nói: "Sư muội đừng nóng vội, sư phụ chỉ là hôn mê bất tỉnh, không có nguy hiểm tới tánh mạng." Hắn nói xong, từ trên người Tôn Hồng lấy ra một lọ thuốc, bỏ vào miệng Tôn Hồng

Viên Chiêu Quân nhéo lông mày, mặt lo lắng hỏi: "Sư phụ thật không có việc gì đúng không?" Nhìn vết thương trên người sư phụ không ít, thật không sẽ có việc sao? Vì bảo vệ nàng, vì nàng có thể lấy lại sản nghiệp của Dương gia, sư phụ lại bị trọng thương, Viên Chiêu Quân trong lòng có chút tự trách. ddlqđ

Đưa Tôn Hồng đến vị trí yên ổn, Quả Tĩnh thấy Vũ Văn Dục đang đánh nhau, muốn tiến lên giúp một tay, quay người lại, Viên Chiêu Quân liền thấy sau lưng Quả Tĩnh bị thương, gọi lại hắn, "Sư huynh, làm sao ngươi cũng bị thương đây?"

"Bị công lực của hắn gây thương tích, không có gì đáng ngại." Trên mặt hắn là nụ cười ôn nhu, thật ra thì lưng của hắn rất đau, vì không để cho nàng lo lắng, hắn chỉ phải nở nụ cười tươi tắn an ủi.

"Sư huynh, ngươi đừng đi, để ta đi! Ngươi tới chăm sóc Nhị sư phụ tốt đi." Viên Chiêu Quân làm sao có thể không biết Qủa Tĩnh rất đau, nàng không đành lòng nhìn Qủa Tĩnh lại bị lão già kia đánh bị thương.

Nàng nói qua liền đứng lên, Quả Tĩnh muốn ngăn cản, nàng cười nói: "Sư huynh, ngươi quên sao. Ta chính là thần, ngươi có bao giờ thấy thần không thể đánh một người sao?" Công lực của nàng cũng tạm được, nhưng là cũng chỉ có thể đối phó với đám người Viên đẹp trai thôi, cùng Quả Tĩnh có khoảng cách rất xa, căn bản không phải là đối thủ của lão già.

Quả Tĩnh rất lo lắng nhìn Viên Chiêu Quân, hắn biết ngăn cản cũng không được, vì vậy không nói gì, chỉ là nhíu mày LẠI.

Vũ Văn Dục không nghĩ Viên Chiêu Quân sẽ đến giúp cho hắn, hắn thật ra thì so với lão già này thực lực mạnh hơn, nhưng không biết trên người lão già kia có thuốc kì quái gì, chỉ cần bị đánh đến thương nặng, hắn sẽ lập tức ăn một viên thuốc, sau đó công lực sẽ lập tức khôi phục, như vậy thì đồng nghĩa với đối phương có nhiều mạng, đánh như thế nào cũng không chết.

Viên Chiêu Quân vận công, nhìn thực lực của đối phương, cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng niệm khẩu quyết Tam Dương thần công, có thể là nguyên nhân ăn bích ngọc quả tiên, cũng có khả năng nguyên nhân nàng là linh thần, nàng có thể sử xuất Tam Dương thần công, một chưởng kia phát ra, gấp hai lần lực lượng của Vũ Văn Dục, lực lượng kia giống như có mắt hướng đến trên người của lão già gầy gò, chỉ trong nháy mắt, lão đầu bị Tam Dương thần công gây thương tích, sau đó bị đánh nằm trên mặt đất.

Lão già gầy gò không muốn nhận thua, hắn lại ra hoàn thuốc, đang trong lúc bỏ vào miệng, ngón tay Vũ Văn dục búng một cái, hũ thuốc trên tay hắn rời ra , thuốc bị phá hủy.

Viên Chiêu Quân sử xuất Tam Dương thần công, không thể tưởng tượng nổi, thân thể nàng như chưa từng luyện Tam Dương thần công, nàng không dám luyện, cũng bởi vì sợ luyện sẽ phải hút Thuần Dương Chi Khí lần nữa, hiện tại nàng không hiểu sao có thể xuất hết ra ngoài, nàng có chút mừng rỡ, rồi lại có chút sợ.

Quả Tĩnh không thể tin được nhìn tất cả, nhỏ giọng nói: "Tam Dương thần công? Chuyện này. . . . . Như thế nào cho phải."

Vũ Văn Dục không có cảm thấy rối về vấn đề Tam Dương thần công, mà là đem lão già gầy gò hoàn toàn giữ chặt, hơn nữa đem thuốc khôi phục công lực của lão già phá hủy, Quả Khế mới đúng vừa tới hiện trường nói: "Giao cho ngươi xử lý."

Quả Khế thấy chuyện đã giải quyết, gương mặt bở nụ cười, "Tiểu thư, ngươi không có bị thương chứ! Tiểu thư, ngươi và Điện hạ thật giỏi, có thể bắt giữ lão già này.'' Quả Khế nói xong, liền lấy sợi dây cột lão già lên cây. Vây quanh lão quay một vòng, nói: "Lão già, người muốn chết không? Hay là suy nghĩ muốn sống đây?"

Lão già không để ý tới Quả Khế.

Quả Khế lại nói: "Lão già, ngươi đã không nói, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị bị kiến ăn của Mã Hào." Quả khế đi theo Viên Chiêu Quân đã lâu, hình như cũng trở nên tà ác rồi.

Lão già cuối cùng đáp lời, "Muốn sống."

"Ha ha! Như vậy mới đúng." Quả Khế cười nói: "Xem ngươi võ công giỏi, như vậy đi! Về sau liền do ta sai khiến, làm thị vệ tiểu thư nhà ta đi!" Quả Khế nói xong, lại nói: "Ta biết ngươi không cam tình nguyện làm, như vậy đi! Ta sẽ tới chỗ điện hạ lấy thuốc để dễ khống chế ngươi hơn.'' Nàng nói dễ dàng, tâm đều muốn lão già này chết.

Quả Khế ngược lại nói được là làm được, thật đúng là cầm độc dược cho lão già ăn, hơn nữa loại này không có thuốc giải, chỉ là tạm thời áp chế độc tố, thuốc kia cùng độc bảy ngày hóa cốt liên mà Viên Chiêu Quân bị cùng là độc dược hiếm ngàn năm, coi như lão già kia lợi hại cũng không có biện pháp giải độc.

Vũ Văn Dục đầu tiên là tra xét Viên Chiêu Quân có bị thương hay không, sau đó mới cau mày, mặt lo lắng nói: "Chiêu Quân, làm sao ngươi có thể luyện Tam Dương thần công." Vừa nghĩ tới Tam Dương thần công hắn liền đau lòng, nghĩ tới quá khứ mất đi nàng đau xé tâm can.

Quả Tĩnh cũng là mặt lo lắng, đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, "Sư muội, đây là chuyện gì xảy ra nữa? Ngươi thật luyện Tam Dương thần công sao?"

"Không có, ta không có luyện. Chẳng qua ta cũng không thể giải thích tại sao Tam Dương thần công lại xuất ra được." Viên Chiêu Quân cũng rất nghi ngờ, nàng cho là nàng cả đời này cũng sẽ không bao giờ liên quan đến Tam Dương thần công nữa. Nhưng mà lại xảy ra vấn đề gì.

Vũ Văn Dục cau mày, đôi lông mày mỹ nhăn lại, "Chiêu Quân ngươi ngửi thấy Thuần Dương Chi Khí rồi sao?" Nếu như giống chuyện lần trước, thì chắc chắn đã lặp lại.

Viên Chiêu Quân ngửi, nhíu lỗ mũi, cười ha hả nói: "Không có mùi vị gì! Chỉ là mùi trên người rất đặc biệt, rất thơm."

"Sư muội, ngươi nói thơm cái gì, chẳng lẽ ngươi lại cần Thuần Dương Chi Khí rồi hả ?" Quả Tĩnh vừa nghĩ tới Thuần Dương Chi Khí, đầu liền đau. Xong rồi xong rồi, chuyện quay một vòng, sẽ không lại trở về nguyên điểm chứ!

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Sư huynh, ngươi đừng loạn tưởng, ta là nói trên người Dục nhàn nhạt hương hoa! Chẳng lẽ ngươi không có ngửi thấy được sao?"

"Có." Quả Tĩnh nghe, giờ mới hiểu được, nàng nói không sai là tư vị Thuần Dương Chi Khí, mới thả lỏng cười.

Trên mặt Vũ Văn Dục là nụ cười nhàn nhạt, tiếp đó lại xụ mặt xuống, "Không cần Thuần Dương Chi Khí? Tam Dương thần công vừa luyện thế nào lại thành?"

"Đúng! Hình như là không đúng lắm!" Viên Chiêu Quân mở to mắt , trong mắt tất cả đều là vẻ mặt nghi hoặc, nàng cũng không nghĩ ra! Nàng rõ ràng không luyện! Làm sao có thể sử dụng Tam Dương thần công đây?

Quả Tĩnh tuy nói cũng nghĩ không thông, nhưng cũng không muốn nghĩ cái vấn đề rối rắm này, trong lòng hắn chỉ cần sư muội không có việc gì là tốt. Vì vậy hắn nói: "Chuyện này sau này hãy nói đi! Ta đi chăm sóc sư phụ, sư muội đi tìm mật thất đi!"

"Ừm! Tốt." Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục lần nữa đi tới thiền thất.

Quả Khế không bướng bỉnh như Cây Dương Mai, vì vậy cột lão già lên cây rồi đi chăm sóc sư phụ.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục đi tới thiền thất trước, chỉ thấy đám người Viên 11 đứng bên bờ hồ suy nghĩ điều gì đó.

"Các ngươi ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ mật thất ở trong bể nước sao?" Viên Chiêu Quân chính là thuận miệng vừa hỏi, thật ra thì đám người Viên 11 cũng không có nghĩ đến ao nước.

"Viên cô nương." Mấy người đứng lên nhìn Viên Chiêu Quân, chỉ sợ Viên Chiêu Quân sẽ trách tội.

Viên đẹp trai cùng Viên tuấn thấy, cười nói: "Các ngươi thiệt là, Viên cô nương cũng không phải là chủ nhân trước kia, nàng sẽ không trách tội của chúng ta."

Mấy người mới thả lòng người, gương mặt nụ cười.

Viên Chiêu Quân lại cười cười ha ha mà nói: "Các ngươi xem đi! Viên tuấn cùng Viên đẹp trai như thế mới có được cái tên này, các ngươi lại không biết điều, còn nói gọi 11 12 là không dễ nghe, không công bằng. Có lẽ gọi các ngươi là Viên a miêu Viên a cẩu cũng không tệ."

Mấy người nghe xong đầu đầy vạch đen, nhưng không ai dám nói chuyện tên, bởi vì bọn họ thật sợ Viên cô nương nhất động sẽ lại lấy tên chó mèo đặt cho họ

Mọi người nói đùa xong, Vũ Văn Dục nói: "Chiêu Quân, lấy chìa khóa thủy tinh ra." Đang ở lúc mọi người nói đùa, Vũ Văn Dục đã nghĩ thông suốt vị trí mật thất, hơn nữa còn biết chỗ dùng chìa khóa này .

Từ chìa khóa trong tay Viên Chiêu Quân, hắn dùng chút nội lực ném ra hồ nước. Chỉ thấy chìa khóa thủy tinh sau khi rớt xuống nước, nước liền dâng cao, chỉ chốc lát sau, nghe một tiếng trầm trầm, ao nước tách ra thành hai nửa, trung gian hiện lên một con đường, đi thông vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Theo ý nguyện của phu nhân

"Thì ra đây chính là mật thất?" Viên Chiêu Quân kinh hô lên, nắm lấy tay Vũ Văn Dục nói: "Dục, làm sao ngươi biết mật thất ở trong bể nước?"

"Ngươi vừa mới nói." Vũ Văn Dục cười nhạt một tiếng, nếu không phải Viên Chiêu Quân thuận miệng cười nhạo đám người Viên mười một lười biếng, hắn cũng không thể nghĩ được mật thất có thể ở dưới nước, hơn nữa mật thất lại nằm trong lòng nước.

Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút, cười nói: "Không ngờ ta chỉ là thuận miệng nói, lại có thể tìm được mật thất, đi thôi! Chúng ta mau đi xuống xem một chút." Nàng nói xong cũng xông vào mật thất.

Vũ Văn Dục kéo nàng lại, nhìn đám người Viên mười một, mười một người hiểu ý tứ Vũ Văn Dục, Viên mười một nói: "Viên cô nương, người đừng vội đi tìm mật thất, để chúng tôi đi tìm hiểu trước."

Lúc này Viên Chiêu Quân mới đột nhiên nghĩ đến trong mật thất sẽ có khí tồn đến tính mạng, thấy Viên mười một cùng mười lăm mười sáu ý định đi xuống mật thất, nàng ngăn lại, nói: "Các ngươi đừng nóng vội."

Tất cả mọi người nhìn nàng, cảm thấy kỳ quái, Quả Khế nói: "Tiểu thư, có chỗ ?"

"Ta cũng không biết không đúng chỗ nào. Như vậy đi! Các ngươi cầm lấy cây đuốc này." Viên Chiêu Quân cười nói.

Ai cũng nghĩ rằng nàng muốn cầm lấy cây đuốc là vị sợ rằng phía dưới không thể nhìn thấy gì, ai ngờ nàng cầm cây đuốc ném vào trong mật thất, cây đuốc dập tắt ngay lập tức, tất cả mọi người thấy mà hoảng sợ.

Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân, trong lòng cũng suy đoán trong mật thất có đồ vật gì đó.

"Bên trong có thể có các-bon-đi ô-xít, không thể đi vào, phải nghĩ biện pháp tốt hơn." Các-bon-đi ô-xít tuy nói không có độc, nhưng là làm cho người khác thiếu dưỡng, không thể hít thở được, tình huống bây giờ nàng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hơn nữa cũng không thể xác định trong không khí có bao nhiêu lượng các-bon-đi ô-xít, vì vậy nàng phải nghĩ biện pháp giải trừ nguy cơ.

"Các-bon-đi ô-xít là vật gì?" Mọi người tò mò hỏi.

Viên Chiêu Quân cũng không vào mật thất, cười nói: "Các-bon-đi ô-xít chính là một loại khí thể, trong không khí cũng có, tuy nói không có độc, nhưng là làm cho người thiếu dưỡng, dẫn đến việc khó thở." Nàng biết giải trừ các-bon-đi ô-xít băng phương phương chính là cần một chút thực vật, hoặc là khiến mật thất có thể thông gió, thế nhưng đều không có thể được, thực vật cũng không thể được.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Tất cả mọi người trở nên bối rối, hình như rất khó làm chuyện này. Bọn họ tuy nói đối với vấn đề thiếu dưỡng Viên Chiêu Quân nói không hiểu, nhưng bọn họ lại hiểu hai chữ hít thở không thông.

Nếu có dưỡng khí thì tốt, thế nhưng đây không phải hiện đại, không thể tìm được bình dưỡng khí, nàng thở dài, nói: "Phải để cho mật thất hoàn toàn mở ra." Chỉ có như vậy mới có thể thông gió hiệu quả.

Vũ Văn Dục nghe xong, cảm thấy chỉ có thể làm như vậy, lạnh nhạt nói: "Các ngươi mau tránh ra."

Mọi người mau tránh ra, Vũ Văn Dục liên thủ cùng với Tôn Hồng, đều dùng mười tầng công lực, đánh vào trong mật thất, giống như một loại bom đem mật thất bốn phía đất san thành bình địa, hơn nữa còn đem mật thất mở ra, bốn bề mật thất bị phá hủy, nhưng tất cả đồ vật ở bên trong đều không bị ảnh hưởng.

Trong mật thất to như vậy cũng không có thứ gì, chỉ có một hộp sắt lớn, cái hộp rất tinh tế, tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Đám người Viên 11 đem cái hộp nhấc đi ra, nàng dùng chìa khóa thủy tinh mở hộp ra, đựng trong hộp lại là tất cả khế ước mua bán nhà khế đất của nhà họ Dương ở Bắc Tiêu Quốc. Khác chính là hiệp nghị chủ tớ nhà họ Mã cùng nhà họ Dương, còn có hiệp nghị quản lý chủ tớ Kim khoáng Đỗ gia, có những thứ này, Viên Chiêu Quân coi như là cầm lại nhà họ Dương sản nghiệp.

Viên Chiêu Quân vốn không muốn dùng dược vật tới khống chế Mã gia 500 tráng sĩ, vì vậy nàng đi tới trước mặt Mã Hào.

"Viên cô nương, tiểu nhân hiểu sai rồi, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tiểu nhân về sau sẽ do Viên cô nương làm chủ. Viên cô nương, van ngài bỏ qua cho tiểu nhân đi! Cho tiểu nhân một con đường sống."

Chuyện lần này khiến Mã Hào cũng sợ hãi, Viên Chiêu Quân tin hắn sẽ không dám tác quái, vì vậy mặt nói chuyện cười nói: "Tốt! Cho ngươi một cái cơ hội."

"Cám ơn Viên cô nương, cám ơn Viên cô nương." Mã Hào không ngừng dập đầu, mỗi một cái đầu cũng nặng nề đụng vào trên đất, không bao lâu trán bị rách.

"Chớ dập đầu!" Viên Chiêu Quân lạnh mặt nói: "Ngươi tốt nhất nhớ lời ngày hôm nay, nếu sai lầm, ta sẽ cho ngươi chết càng thảm." Viên Chiêu Quân nói xong xoay người đối với Viên 11 nói: "Các ngươi giải độc cho những người bên ngoài."

"Vâng Viên cô nương." Mấy người lĩnh mệnh đi, tuy nói bọn họ không hiểu Viên Chiêu Quân vì sao phải đại độ như thế, nhưng bọn họ vẫn nghe theo..

Mã Hào cho dù có mười lá gan cũng không dám làm điều ác, sau khi biết Viên Chiêu Quân để cho hắn quản lý Trà viên, hắn khóc đến thảm thương, nhai đi nhai lại: "Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư." Hắn hiện tại tự nhận hắn là người làm của nhà họ Dương, hắn cùng Quả Khế, gọi Viên Chiêu Quân là tiểu thư.

"Với lại ta cũng thấy, ngươi quản lý Trà viên cũng không dễ dàng, có bỏ ra thì cũng nên có thu vào, vì vậy nơi này ngươi cũng nên ở lại, chỗ tiền buôn bán trà viên sẽ chia 5:5, chỉ là ngươi phải nhớ kỹ, mỗi quý ta sẽ phái người tới kiểm tra, một năm ta cũng sẽ tới kiểm soát một lần, nếu như có bất kỳ vấn đề gì, ngươi sẽ biết hậu quả." Viên Chiêu Quân lạnh lùng nhìn Mã Hào, đối với dạng người mê tiền này, nàng không thể nở nụ cười trên mặt được.

"Cám ơn tiểu thư, tiểu nhân nhất định sẽ quản lý Trà viên tốt, nhất định sẽ không để cho tiểu thư thất vọng." Mã Hào đối với Viên Chiêu Quân đó là cực kỳ cảm kích, phải nói lúc trước hắn thật là làm tiểu nhân rồi, nếu sớm biết Viên Chiêu Quân sẽ cùng hắn phân chia 5:5, hắn nhất định không đối đầu với Viên Chiêu Quân. Trà viên này là của nhà họ Dương, hiện tại hắn có một nửa sản nghiệp, cũng coi như hắn đời này đại vận rồi. Bây giờ suy nghĩ đến việc hắn vì tiền mà khiến phụ thân tức chết, thật là hối hận.

Viên Chiêu Quân là suy tính, nàng không thích kinh doanh buôn bán, nếu muốn sản nghiệp nhà họ Dương mở rộng thì nên nhờ dưới tay người khác, vì vậy nàng mới nghĩ ra quyết định như vậy, chỉ là nàng sẽ lợi dụng số tiền này, đầu tư buôn, khiến Dương gia trở thành thiên hạ thứ nhất phú thương.

Về phần lão già gầy gò, Quả Khế thế nào cũng không lấy thuốc giải cho hắn.

"Lão già, muốn sống thì về sau phải nghe mệnh lệnh của ta, nếu không ngươi chờ chết đi!" Quả Khế là vì tiểu thư nhà mình mà tính toán, lão già này thật lợi hại, công lực của hắn không phải người bình thường có thể so sánh được, về sau có hắn bảo vệ tiểu thư, nàng rất yên tâm. Chuyện đánh nhau cũng không cần Nhị sư phụ Tôn Hồng ra tay nữa.

Lão già mặt không tình nguyện, nghĩ nha đầu này thật là phiền, Viên Chiêu Quân đều muốn bỏ qua cho lão, nàng lại cố tình giữ lại lão, không sợ lão làm điều gì nguy hiểm hay sao, nhưng mà lão cũng không thể giở trò gì, bởi vì chút này mà có người vô duyên vô cớ chết, nhất định sẽ nói là hắn làm, đến lúc đó hắn cũng chỉ một chết. Vì vậy hắn chỉ phải đồng ý, "Được, ta nghe mệnh lệnh của ngươi. Chỉ là nha đầu, ta là cái gì mà phải nghe ngươi ra lệnh, ta chỉ nghe lệnh Viên cô nương!"

"Này thì tùy ngươi." Quả Khế khoát tay nói: "Lão già ngươi tên là gì!"

"Người giang hồ đều gọi ta là Phong lão, ngươi cũng gọi ta như vậy đi!" Cái tên này hắn đã dùng nhiều năm, cũng quen rồi, về tên thật của hắn, chính hắn cũng không thể nhớ được

"Phong lão? Ngươi là Phong lão?" Viên tuấn đột nhiên xuất hiện như làn gió ở sau lưng Qủa Khế, giọng nói thật là kinh ngạc.

"Lai khứ như phong, thực lực có thể so với long quyển cuồng phong, ha ha ha. . . . . Không ngờ Phong lão lại bị Viên cô nương cai trị." Viên đẹp trai cũng là đột nhiên xuất hiện ở sau lưng ba người.

"Ta không muốn bị cô ta sử dụng, là bị ép." Gương mặt Phong lão mất hứng, nhớ hắn một đời anh minh, cũng bởi vì tiền tài mà bị người khống chế, suy nghĩ một chút đã cảm thấy mất thể diện. Nhưng so với tánh mạng, hình như mất thể diện cũng không là cái gì hết.

"Chúng ta cũng giống như ngươi, nhưng là sau khi chúng ta thay đổi, cuộc sống so với trước kia tốt hơn, càng thú vị ." Viên tuấn nói.

Viên tuấn cùng Viên đẹp trai nói xong rời đi, Phong lão nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong lòng không biết đang nghĩ điều gì.

Quả Khế lại cười hả hê: "Phong lão, thật ra thì tiểu thư nhà ta rất tốt, ta tin chắc ngươi sẽ thích nàng." Quả Khế một lòng thật muốn Phong lão tâm cam tình nguyện vì Viên Chiêu Quân mà dốc sức.

Quả Khế nói xong cũng trở lại đại đường đi tìm Viên Chiêu Quân, tuy nói hiện tại không có ai nhìn Phong lão, nhưng hắn không hề rời đi, chầm chập đi theo Quả Khế.

Ở nhà Mã Hào hai ngày, Mã Hào giống như trở thành người khác, hắn còn có hai đứa con trai, một năm tuổi một ba tuổi, còn một nữ nhi mười sáu tuổi, tiểu cô nương dung mạo rất đẹp, nhìn đám người Viên Chiêu Quân cười đến đặc biệt ngọt.

Mã Hào sợ Viên Chiêu Quân đối với mình không yên lòng, vì vậy nói: "Đây là hai đứa con trai, của ta nếu tiểu thư không ngại thì để chúng đi theo bên cạnh!"

Viên Chiêu Quân chưa bao giờ muốn dùng đứa bé làm uy hiếp hoặc khống chế, vì vậy nàng cười nói: "Không cần."

Tiểu cô nương không có mẫu thân, là một tiểu thiếp, nụ cười rất ngọt, đôi mắt to kia vẫn nhìn Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục không rời.

Viên Chiêu Quân cũng cảm thấy đứa nhỏ này có vẻ thú vị, nhưng nàng sẽ không vì thế mà mang theo người này.

Vào thời điểm rời đi, tiểu cô nương bật khóc, nhất định muốn đi theo cùng đám người Viên Chiêu Quân.

Mã Hào sợ hết hồn, nhìn về phía nữ nhân một hồi, "Người đâu, đưa tiểu thư Tuệ Nhi dẫn đi."

"Dạ, lão gia." Nha hoàn lúc này mới đem tiểu Tuệ nhi ra ngoài.

Đang lúc này, Lý Dịch cùng Cây Dương Mai tìm tới, nhìn Viên Chiêu Quân, Cây Dương Mai gấp gáp hỏi Quả Khế, "Quả Khế, tiểu thư đâu? Tiểu thư là người nào?" Nàng nhìn đông nhìn tây, không nghĩ người bất nam bất nữ kia là Viên Chiêu Quân.

Lý Dịch ngược lại không để ý đến những thứ này, chỉ là bấm tay tính toán, cười đối với Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục nói: "Nhị Sư Huynh, đứa nhỏ này với các ngươi có hữu duyên!"

Mã Hào vừa nghe, sắc mặt vui mừng, nói: "Tiểu thư, không bằng ngươi đem tiểu nữ theo đi!" Mã Hào là lo cho mình, một là khiến Viên Chiêu Quân yên tâm cho hắn làm quản lý Trà viên, hai là hắn vì tiền đồ mà đưa nữ nhi này đi. Ở trong đại trạch, hắn có một phu nhân, ba thiếp thất, mẫu thân Tuệ Nhi là hắn nữ nhân thích nhất, lại không có thể trở thành là chánh thất, ở sinh Tuệ Nhi nàng lại chết, tuy nói là trưởng nữ, nhưng cũng không khá lắm. Hắn ở nhà thì tốt một chút, chỉ cần hắn không có ở đây, mấy phu nhân sẽ làm khó tiểu Tuệ, nếu như tiểu Tuệ nhi có thể đi theo bên cạnh Viên Chiêu Quân, cũng sẽ không bị các phu nhân chèn ép.

Viên Chiêu Quân tức giận nhìn Cây Dương Mai, nàng định nhìn tới lúc nào mới có thể biết nàng chính là sư tỷ của nàng, vì vậy đối với Mã Hào nói: "Được rồi! Chẳng qua ta không chăm sóc đứa bé, về sau sẽ để cho Quả Khế chăm sóc nàng đi!"

"Cám ơn tiểu thư. . . . . ." Mã Hào kích động đến lệ rơi đầy mặt, nhìn Viên Chiêu Quân không biết nói gì để cảm tạ.

Viên Chiêu Quân khoát tay áo, ý bảo Mã Hào lui ra, sau đó nhìn Cây Dương Mai nói: "Thế nào? Sư tỷ của ngươi cũng không nhận ra?"

Lý Dịch mắt chi độc một cái liền nhận được Viên Chiêu Quân, chỉ có Cây Dương Mai vẫn còn chung quanh tìm người. Nghe được lời nói của Viên Chiêu Quân, Cây Dương Mai sửng sốt thật lâu, nói: "Tiểu thư, ngươi trở nên rất đẹp trai!"

Mọi người nghe xong, đầu hiện vài vạch đen, tất cả mọi người có chút lo lắng thay Cây Dương Mai, đẹp trai không phải hình dung nam nhân sao? Cây Dương Mai không sợ Viên Chiêu Quân nổi giận sao?

Viên Chiêu Quân lạnh lùng nhìn Cây Dương Mai, "Cái nha đầu này, làm hoàng hậu thì đối với sư tỷ như vậy sau? Còn nói ta đẹp trai, mắt con chó nào thấy ta lớn lên đẹp trai hả ?"

Cây Dương Mai cũng không còn suy nghĩ nhiều, thuận miệng liền nói: "Hai con mắt ta đều thấy được, chính là rất tuấn tú!" Cây Dương Mai cười ha hả đi

tới bên cạnh Viên Chiêu Quân, kéo tay của nàng nhìn qua một lần, chỉ là mọi người tại sao đều cười nàng đây?

Quả Khế cũng cười không được, "Cây Dương Mai, ngươi thừa nhận ngươi là mắt chó sao?"

bên cạnh ngẩn người, phản ứng kịp, nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, "Tiểu thư, ngươi lại khi dễ ta." Câu nói đầu tiên cũng coi như nàng đã nhận ra, đây chính là bản lãnh của sư tỷ, vì vậy Cây Dương Mai xác định nữ nhân anh tuấn này chính là sư tỷ Viên Chiêu Quân rồi.

"Ha ha! Mắt chó nào nhìn thấy ta khi dễ ngươi?" Viên Chiêu Quân cười híp mắt nhìn Cây Dương Mai, trong mắt có vẻ mặt kích động, nha đầu này sinh đứa bé, xinh đẹp hơn, khó trách Lý Dịch nguyện ý đi theo nàng bôn tẩu khắp nơi rồi.

Cây Dương Mai thở phì phò nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, bĩu môi nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch ha ha cười, giúp đỡ hoàng hậu, "Phu nhân cũng thật là, ngươi cũng biết trong mồm chó của Viên cô nương không có lời gì tốt, cần gì so đo."

Viên Chiêu Quân nghe xong, thở phì phò nhìn chằm chằm Lý Dịch, lạnh lùng phân phó, "Tướng Viên 11, bắt lại Lý Dịch cho ta."

Đám người Viên 11 vừa nghe mình thành 11 tướng, đó là hưng phấn khác thường, cười đến tà tà, tiến đến bắt Lý Dịch.

Cây Dương Mai nhìn Viên Chiêu Quân mặt tức giận, "Tiểu thư, ngươi đừng đả thương Lý Dịch, Lý Dịch nói chơi." Cây Dương Mai đối với việc Lý Dịch giúp mình nói chuyện trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng nàng cũng không muốn vì vậy mà chọc tiểu thư nổi giận.

Lý Dịch thông minh, nhanh chóng liền chạy tới sau lưng Vũ Văn Dục, lôi kéo cánh tay Vũ Văn Dục nói: "Nhị Sư Huynh, cứu mạng! Phu nhân ngươi muốn giết người rồi."

Vũ Văn Dục trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, không lạnh không nóng nói: "Nếu như vậy, ngươi sẽ làm theo nguyện ý của phu nhân ta đi!"

Lý Dịch bị lời nói của Vũ Văn Dục cả kinh nói không ra lời, tiếp oa oa kêu to, "Nhị Sư Huynh, ngươi là sư huynh, ngươi phải giúp ta với, sư phụ đều đã nói như vậy , ngươi không thể thấy chết mà không cứu!" Thật ra thì sư phụ nói muốn hắn giúp đỡ Nhị Sư Huynh, chưa từng có nói qua muốn Nhị Sư Huynh bảo vệ hắn, hắn đây là thấy Viên 11 tấn công, bị sợ đến nói lung tung.

Quả nhiên Vũ Văn Dục lên tiếng nói: "Thôi, phu nhân đừng trêu chọc Tam Sư Đệ nữa."

"Được rồi! Nếu Dục nhà thay ngươi xin tha, thì bỏ qua cho ngươi." Viên Chiêu Quân cực kỳ hào phóng mà nói.

Viên gia 11 chấp nhận dừng tay, Lý Dịch ở trong lòng thở ra một hơi thật dài.

Viên Chiêu Quân lại ha ha cười: "Nếu đùa hắn nữa, hắn sẽ sợ đến tè ra quần."

Lý Dịch bị lời của nàng giận đến hộc máu, "Nói người nào tè ra quần đây?" Giọng nói kia rất lạnh, lạnh như có thể doạ người.

Viên Chiêu Quân không sợ Lý Dịch, cười hì hì nói: "Người nào nói tiếp chính là người tè ra quần rồi."

Lý Dịch thở phì phò. Viên Chiêu Quân hết sức hả hê cười lớn. Hình ảnh như vậy khiến mọi người cũng chọc vui.

Phong lão nhìn thấy tình cảnh như thế, ở trong lòng nghĩ tới, nha đầu này cùng người khác quả nhiên khác nhau, thú vị , thật sự thú vị .

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cùng vui

Tiểu Tuệ nhi ở lại bên cạnh Viên Chiêu Quân đều do Quả Khế chăm sóc, dạy nàng võ công và biết chữ, dĩ nhiên còn có một chút quy củ.

Quả Khế còn dạy tiểu Tuệ nhi thế nào chăm sóc người, làm bánh ngọt .... Quả Khế nghĩ giữ lại nha đầu này cũng không tồi, chờ đứa bé của tiểu thư ra đời, có thể cùng nhau chơi đùa, hơn nữa Tuệ Nhi còn có thể chăm sóc đứa bé của tiểu thư và thái tử.

Con trai của Cây Dương Mai dung mạo rất xinh đẹp, Viên Chiêu Quân rất thích. Tuệ Nhi cũng rất thích con trai của Cây Dương Mai, cả ngày trêu chọc đứa bé.

Viên Chiêu Quân thấy liền trêu ghẹo: "Lý Dịch, ngươi còn nói Tuệ Nhi theo chúng ta là hữu duyên, ta thì lại thấy hữu duyên với nhi tử nhà ngươi hơn! Không bằng ta làm chủ, cho phép Tuệ nhi làm con dâu nhà ngươi từ bây giờ."

Nụ cười trên mặt Lý Dịch như ánh mặt trời, cao thâm mạc trắc mà nói: "Tuệ Nhi còn nhỏ, chuyện hôn nhân để chính nàng quyết định khi lớn."

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Thôi, cũng biết cửa hoàng gia không tốt để vào."

"Ta chỉ sợ Tuệ Nhi không muốn vào." Lý Dịch cười ôm lấy nhi tử từ trong tay Cây Dương Mai, nhìn Tuệ Nhi, đứa nhỏ này lớn lên không tầm thường!

"Thôi, cũng biết ngươi nói xạo." Viên Chiêu Quân nói qua liền lên xe ngựa, mục đích của họ là đi Kim khoáng tại Tú Vân sơn.

Một nhóm người đến Tú Vân sơn, đó cũng không phải một đỉnh núi, mà là nhiều ngọn nói nhỏ tạo thành, có chút giống giải đất Khâu Lăng, những chỗ này người ở thưa thớt, dọc theo một dòng sông đi đến hướng núi, càng chạy càng hoang vu, cơ hồ không có bóng người. Đối mặt tình huống như thế, Viên Chiêu Quân không muốn đi như vậy, nhìn Vũ Văn Dục nói: "Dục, không bằng ngươi cho chúng ta di chuyển tức thời đi!"

"Ừ, được." Vũ Văn Dục đã sớm nghĩ tới, nhưng mà bây giờ quá nhiều người, hắn cũng không thể mang theo mọi người di chuyển tức thời được.

"Vậy bắt đầu đi!" Khuôn mặt Viên Chiêu Quân tươi cười, đang ở trong lòng cảm thấy phu quân mình thật sự là lợi hại.

Vũ Văn Dục cau mày canh chừng mặt nàng, lạnh nhạt nói: "Lực của ta chỉ có thể mang theo năm người di chuyển tức thời."

Viên Chiêu Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như vậy, ta, sư phụ, sư huynh cùng Phong lão sẽ đi! Người khác ở lại chờ đợi." Cũng không biết trong núi có gì nguy hiểm, nàng chỉ có thể mang theo những người võ công tốt nhất đi theo vào chỗ sâu.

"Được." Vũ Văn Dục đồng ý Viên Chiêu Quân sắp xếp như thế, tiếp hắn đọc khẩu quyết, bọn họ năm người liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Vũ Văn Dục cũng không xác định Kim khoáng ở đâu, chỉ có thể đi trung tâm núi, trong nháy mắt bọn họ đã đứng trên một tảng đá lớn.

Mấy người nhìn chung quanh, dưới sườn núi có phòng ốc, hơn nữa ở chỗ nước chảy còn có người.

Mấy người dùng khinh công bay về phía chân núi, bọn họ mới vừa đứng lại, đột nhiên có một nam tử xuất hiện trước bọn họ, "Mấy vị là người nào?" Người này có chút biểu lộ lãnh, hiển nhiên cũng không hoan nghênh đám người Vũ Văn Dục.

Viên Chiêu Quân nhíu mày một cái, nói: "Ta muốn thấy Dương Văn." Người khác sắc mặt không tốt, nàng cũng sẽ không biểu hiện sắc mặt tốt, giọng nói càng thêm lãnh tới cực điểm.

Vẻ mặt Vũ Văn Dục luôn là nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tình của hắn, hắn lẳng lặng quan sát nam tử đứng ở trước mặt, nam tử thực lực không yếu, có thể nói rất mạnh.

"Ta chính là Dương Văn." Nam tử sắc mặt rất lạnh, quan sát năm người trước mắt, những người này trừ người nhìn giống như nam nhân, những người khác võ công cũng rất cao mạnh. Chỉ là nữ nhân giống nam nhân nay thật đúng là đẹp mắt, chỉ là vóc người thật sự làm cho người ta không phân rõ nam nữ.

"Ngươi là Dương Văn?" Viên Chiêu Quân không tin tưởng quá nhìn nam tử trước mắt, mẫu thân ở trong thơ nhắc tới Dương Văn vào hai mươi năm trước chính là người quản lý Kim khoáng, nhưng người này làm sao nhìn còn trẻ như vậy đây? Nhìn chỉ khoảng gần ba mươi

"Đúng, ta là Dương Văn." Dương Văn lạnh nhạt nói, mặt kia ưa sạch sẽ so với Vũ Văn Dục trước kia chỉ có hơn chớ không kém. dien♦dan♠le•quy•don

Nếu đối phương chính là người nàng muốn tìm, Viên Chiêu Quân lấy ra cái chìa khóa thủy tinh ở trong tay sáng ngời nói: "Ngươi nếu là Dương Văn, thì chắc sẽ nhận ra chìa khóa này!"

Nam tử con ngươi nhìn chằm chằm cái chìa khóa thủy tinh trong tay Viên Chiêu Quân, hồi lâu nói: "Có thể cho ta cầm xem?"

"Được." Viên Chiêu Quân cũng hào phóng, nhìn người này dáng vẻ không giống như Mã Hào, nhìn rất giống chính nhân quân tử, nàng tin tưởng nàng sẽ không nhìn lầm người.

Tôn Hồng cùng Quả Tĩnh có chút thay Viên Chiêu Quân lo lắng, người này nếu cầm chìa khóa không trả về, nàng phải làm sao?

Vẻ mặt Vũ Văn Dục chưa từng thay đổi, mặt lạnh nhạt, nhưng là mắt cũng chưa rời Viên Chiêu Quân một giây. Mặc kệ nàng quyết định gì, hắn đều tin tưởng nàng.

Phong lão cảm giác cô gái này có ý tứ, cùng người khác mới gặp mặt, chỉ bằng bề ngoài mà đem vật quý vào tay họ, cũng không sợ người nọ phá hủy chìa khóa đó.

Dương Văn nhìn kỹ chiếc chìa khóa thủy tinh, sau đó trả lại trên tay Viên Chiêu Quân, tiếp theo đó là ôm quyền khom người nói: "Chắc hẳn vị này chính là nhi nữ của đại tiểu thư Viên Chiêu Quân!" Dương Văn xưng mẫu thân của Viên Chiêu Quân là đại tiểu thư.

"Đúng, ta là Viên Chiêu Quân." Viên Chiêu Quân nhìn Dương Văn, tiện tay đem chìa khóa thủy tinh cất đi, cười nói: "Xem ra ngươi thật là Dương Văn rồi, chỉ là ngươi ở đây hai mươi năm trước chính là quản sự chỗ này, hôm nay còn trẻ như vậy sao?" Chuyện này thực sự khiến Viên Chiêu Quân không nghĩ ra, người này quá trẻ tuổi, chẳng lẽ mười tuổi đã làm quản sự rồi hả ?

"Viên tiểu thư, tiểu nhân 43 rồi." Dương Văn sắc mặt tuy nói không lạnh như trước, nhưng cũng là mặt nghiêm túc, hình như muốn hắn cười thật sự rất

khó.

"A, thì ra là như vậy." Viên Chiêu Quân thở dài, sau đó mặt hứng thú nói: "Chỉ là ngươi dùng loại mỹ phẩm gì thế?" Nàng cho tới bây giờ cũng chưa hẳn phai sắc, nhưng khi thấy qua Dương Văn không khỏi muốn hỏi dùng loại mỹ phẩm gì, người này bảo dưỡng quá tốt, hơn bốn mươi tuổi ngay cả nếp nhăn cũng không có.

Dương Văn ngẩn người, đại khái hiểu ý của nàng, còn là mặt nghiêm túc, nói: "Tiểu nhân không có dùng loại gì. Đây là nhờ luyện công."

Viên Chiêu Quân nghe hắn nói là luyện công, chẳng lẽ người này cũng luyện Tam Dương thần công, suy nghĩ một chút vẫn là hỏi ra miệng, "Ngươi luyện Tam Dương thần công?" Nói xong lại cảm thấy cái này đúng cho lắm, chỉ có nữ nhân mới luyện công phu này nha!

Vũ Văn Dục cảm thấy vấn đề của nàng hỏi rất buồn cười, mỉm cười nói: "Chiêu Quân nghĩ sai rồi, người tu tiên thuật có thể không già ." Chỉ là nếu muốn đạt tới trình độ này phải nhất định, nhìn tu vi Dương Văn và hắn không sai biệt lắm. dien~dan,lequydon

Tôn Hồng ngược lại đối với Tiên thuật rất hứng thú, phải nói người tu luyện Huyền Thuật công lực cũng rất cường đại, nhưng không thể có được dung nhan trẻ tuổi, vì vậy nghĩ tới, ngày nào đó phải khiến Vũ Văn Dục truyền thụ một chút Tiên thuật.

Phong lão cùng Tôn Hồng đều là tu luyện người Huyền Thuật, nghe hai chữ Tiên xong, Phong lão mặt khiếp sợ.

"A, hoá ra là như vậy , nói như vậy Dương Văn ngươi cũng là người tu luyện Tiên thuật sao?" Chẳng lẽ cũng là Phái Tiên Sơn?

Dương Văn nói: "Không sai." Nói xong mới nói: "Tiểu thư mời tới bên này." Hắn dẫn mọi người vào viện.

Lúc này Viên Chiêu Quân mới nghĩ đến Quả Khế vẫn còn ở ngoài núi, vì vậy nói: "Dương Văn ta có vài bằng hữu ở ngoài núi, không biết ngươi có thể phái người dẫn họ vào núi hay không." Chỗ này thật sự không phải dễ tìm, nếu không tìm được đường, còn có khả năng lạc đường.

"Dạ, tiểu thư." Dương Văn nói xong ra khỏi viện, chỉ thấy hắn phân phó thuộc hạ rồi vào viện.

Dương Văn đem những tờ giấy về việc kinh doanh Kim khoáng cho Viên Chiêu Quân nhìn, cuối cùng còn nói: "Những thứ này là ngân phiếu, tiểu thư muốn lấy đi sao?"

Viên Chiêu Quân nhìn xuống số lượng ngân phiếu, thật nhiều tiền, nàng cười đến mắt híp lại thành vá, trong mắt chiếu sáng, "Những thứ này ta có thể lấy đi? Đều là của ta sao?"

"Đúng, tiểu thư." Dương Văn vẫn luôn là người thủ hạ tư thái, hắn không nghĩ tới muốn độc chiếm những tài sản này. Tiền đối với hắn mà nói có lẽ không tồn tại, hắn kinh doanh Kim khoáng cũng chỉ là hắn muốn báo đáp ân huệ của Dương gia mà thôi.

"Chuyện này. . . . . Quá nhiều." Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục nói: "Dục, ngươi nói những ngân phiếu này có nhiều bằng Quốc khố Bắc Tiêu Quốc không?"

"Ừ, không sai biệt lắm. Chỉ là Quốc Khố Bắc Tiêu quốc cũng không có thiếu đồ tốt." Lúc ấy hắn chỉ lấy đi kho Kim Ngân của Bắc Tiêu Quốc, thật ra thì còn có chút liên thành ngọc khí giá trị..., những thứ đó thì không phải ngân phiếu này có thể mua được.

Bỗng dưng thành phú bà, Viên Chiêu Quân cực kỳ hưng phấn, nghĩ đến những công lao trong những năm qua mà Dương Văn bỏ qua, vì vậy nàng nói: "Những năm này ngươi bỏ ra cũng không ít, chúng ta mỗi người một nửa là tốt rồi."

Điều này làm cho Dương Văn thụ sủng nhược kinh, chủ nhân Dương gia trước kia cũng rất được, nhưng luôn luôn rõ ràng, không có giống Viên tiểu thư vừa nói liền chia một nửa cho người khác, Dương Văn cảm thấy tiểu thư này thật rất là người tốt, làm việc cho loại người như thế này, hắn cũng cảm thấy đáng giá.

"Tiểu thư, nếu như ngươi không lấy đi toàn bộ, tiểu nhân sẽ thay người bảo quản, đối những thứ này, tiểu thư không cần quan tâm." Nét mặt của Dương Văn mềm đi rất nhiều.

Phong lão thấy Viên Chiêu Quân như thế cũng ở trong lòng suy nghĩ, nha đầu này thật là không giống nhau nha! Tuy nói tham tiền, nhưng lại đối với thủ hạ cực tốt, hắn đi theo Viên Chiêu Quân cũng coi là một chuyện may mắn.

"Ta chỉ lấy đi một nửa, những thứ khác ngươi bảo quản cũng được, tùy ngươi vậy!" Viên Chiêu Quân nói xong, còn đem khế ước đã lấy được chỗ Mã gia, "Cái này ngươi cầm đi, về sau ngươi được tự do rồi."

Dương Văn không thể tin những gì mình nghe được, kích động nhìn Viên Chiêu Quân, "Cám ơn tiểu thư, tiểu nhân sẽ thần phục tiểu thư cả đời."

"Không cần phải nói phải nghiêm trọng như thế, chúng ta đều là người, không có ai trời sanh đã là tôi tớ, người người sinh ra đều ngang hàng nhau." Viên Chiêu Quân cười nói. Ở hiện đại, chỉ cần có người muốn đều có thể đổi công tác, không có người nào lại muốn cho người khác làm tôi tớ.

Câu nói mọi người sinh ra đều ngang nhau, khiến cho mọi người cảm thấy nàng thật không giống, nhìn thấy ánh mắt bội phục của mọi người, Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Thật ra thì cái cách nói này thật rất già sáo, giống như mỗi người khi xuyên qua đều sẽ nói chăng? Không ngờ các ngươi còn có thể cảm động bội phục."

Mọi người không biết rõ nàng đang nói cái gì, nhưng cũng không có ai hỏi, cũng cười. Bởi vì bọn họ ở trong lòng của nàng đều là bình đẳng, Phong lão nhìn Dương Văn thậm chí có chút cảm động, hốc mắt có chút ướt át.

Đám người Cây Dương Mai đi tới trong núi đã là buổi tối, đêm nay Dương Văn thay mọi người chuẩn bị bữa ăn tối phong phú món ăn. Mọi người ăn rất vui vẻ, một đêm này, tất cả mọi người ngủ được an tâm, mỗi người trên mặt là nụ cười vui vẻ.

Phong cảnh trong núi như vẽ, trừ những nơi khai thác ra thì mọi chỗ khác đều rất tuyệt, thấy phong cảnh xinh đẹp như vậy, Viên Chiêu Quân có chút muốn phá hư nơi này. Vì vậy nàng đưa ra một quyết định. Chính là ngừng khai thác trên núi nữa. Nàng muốn giữ lại phần tuyệt mỹ trời ban này.

Đối với quyết định của nàng có vài người không thể lý giải, cảm thấy người này tiền nhiều nên không biết giãy, nhưng Viên Chiêu Quân hiểu, mặc kệ là cổ đại hay hiện đại, bọn họ nên bảo vệ thiên nhiên. Nơi này rất đẹp, tựa như Tiên cảnh, nàng nghĩ bảo lưu lại phong cảnh nơi này, chờ sau này đứa bé trưởng thành, cũng có thể nhìn đến đmỹ lệ phong cảnh.

Trong núi không khí được, phong cảnh được, vì vậy đám người Viên Chiêu Quân ở Tú Vân sơn một tháng mới rời khỏi. Lúc rời, Dương Văn có chút không bỏ được, nhai đi nhai lại: "Tiểu thư, ngươi phải thường xuyên đến, về sau nơi này sẽ đẹp hơn."

"Ừ, được. Lần sau ta sẽ mang theo con ta cùng đi." Viên Chiêu Quân bây giờ bụng gần to hơn, nhìn ra được nàng có mang rồi.

Cũng bởi vì Viên Chiêu Quân muốn bảo lưu phong cảnh nơi nau, một năm sau Dương Văn sẽ kết thúc nơi khai thác, hắn trồng cây ở những nơi bị phá hư, trồng hoa, khiến cho phong cảnh Tú Vân sơn trở nên đẹp hơn.

———

Viên Chiêu Quân đã lấy lại được tài sản của mẫu thân, nguyện vọng của nàng cũng coi như thực hiện rồi, vì vậy họ quyết định trở về thái tử điện đông Vũ nước.

Dọc theo đường đi vừa đi vừa nghỉ, nơi đó có danh thắng cổ tích, bọn họ cũng sẽ đi du ngoạn một phen, đi lần này đến một tháng mới về thái tử điện, trở lại thái tử điện, vừa lúc là ngày thành thân Đường Liêm và Hoàng Dung.

Đường Liêm thành thân, Viên Chiêu Quân đương nhiên là muốn đi tham gia náo nhiệt, nhìn thấy Đường Liêm liền cười nói: "Đường cọc gỗ, không tệ! Động tác còn rất mau!"

Đường Liêm cười nói: "Chiêu Quân trở lại sao? Điện hạ có khỏe không?"

Vũ Văn Dục xa xa đi tới, "Được, chúc mừng ngươi! Đường Liêm."

"Tạ điện hạ." Đường Liêm nhìn Vũ Văn Dục thật tốt, cũng yên tâm, vừa cúi đầu chỉ thấy bụng của Viên Chiêu Quân có chút không giống, cười nói: "Chúc mừng Điện hạ, thái tử phi mang thai." cập nhật nhanh tại dien_dan~le~quy~don

"Cùng vui, cùng vui." Viên Chiêu Quân học bộ dáng của người cổ đại thở dài nói.

Lúc này, ở Lộ phủ có một bóng dáng quen thuộc, hắn đi tới trước mặt Viên Chiêu Quân, đầu tiên cúi đầu trước thái tử hành lễ, sau đó mới quan sát Viên Chiêu Quân, "Ngươi thật là nữ nhi của ta Chiêu Quân?"

"Ta không phải." Viên Chiêu Quân phủ nhận, nàng không có người cha như vậy.

Viên Thừa Tướng có thâm ý khác nhìn Đường Liêm một cái, sau đó cười nói: "Thì ra là hiểu lầm."

Viên Chiêu Quân cười nhạt một tiếng, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Viên Thừa Tướng một cái, ở hiện đại nàng không có ba mẹ, ở cổ đại phụ thân của nàng đối với nàng nhẫn tâm như vậy, nàng đối với Viên Thừa Tướng có thì cũng chỉ là hận.

Ngoài cửa kiệu hoa tới, Đường Liêm đem tân nương tử nghênh hạ kiệu hoa, hai người trong tiếng chúc phúc bắt đầu hôn lễ.

Nhất Bái Thiên Địa, Nhị Bái Cao Đường, Phu Thê Đối Bái, hai người vẫn không thể cúi chào xong, Viên Thừa Tướng đột nhiên xông lên trước, tháo khăn voan, Hoàng Dung ra, lộ ra mặt của Hoàng Dung, hắn lớn tiếng nói: "Mọi người xem, đây là thái tử phi, thái tử chân chính phi, tại sao có thể cùng Đường đại nhân thành thân đây?"

Mọi người cả kinh nhìn mặt của Hoàng Dung, cũng không khỏi hít vào một hơi, mọi người rối rít nghị luận, "Thật, thật sự là thái tử phi."

Sắc mặt Hoàng Dung càng thay đổi, tiếp cười, "Cõi đời này có người tương tự, tiểu nữ tử chỉ là cùng thái tử phi lớn lên giống mà thôi, cũng không phải là thái tử phi. Tiểu nữ tử là Hoàng Dung, ở chỗ này mới gặp qua các vị đại nhân lần đầu."

Câu nói đầu tiên của Hoàng Dung giải thích là sự thật, lúc này mọi người cùng nhau nhìn về phía Viên Thừa Tướng, "Thừa Tướng đại nhân, đây thật là con gái của người, Viên đại tiểu thư sao?"

Viên Thừa Tướng không ngờ mọi người quay sang chỉ mũi nhọn vào hắn, ô ô a a nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đừng có đoán mò Bảo Bảo

Hoàng Dung biểu hiện thỏa đáng, vóc người lại đẹp, cứ như vậy, đại đa số người cũng nói hộ cho nàng, nhìn Viên Thừa Tướng ô ô a a không nói được càng hoài nghi thêm đầu óc Viên thừa tướng có vấn đề, mọi người nhất trí nhìn về phía thái tử.

Vũ Văn Dục nhìn mọi người, mặt lạnh nhạt, "Vị này đích xác là Hoàng Dung, còn đây mới chính là thái tử phi." Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân bên người nói.

Nhìn cách ăn mặc trung tính, đầu tóc ngắn, tất cả mọi người có chút hoài nghi, đây rõ ràng không phải là bộ dạng của thái tử phi trước kia, thái tử vì sao phải nói như vậy đây? Mọi người cũng chỉ là suy đoán, không dám nói ra, có người mở miệng trước, "Đúng, vị này mới phải thái tử phi, thái tử phi vốn là người có bộ dáng này."

Vũ Văn Dục đối với thái độ của mọi người thấy hài lòng, đối với mọi người gật đầu một cái. Mọi người thấy, càng thêm ra sức nói lời ngọt, đem cái chết cũng có thể nói thành công việc .

Viên Thừa Tướng thấy mọi người a dua nịnh hót thái tử giận đến không được nhưng không dám nói, quay đầu lại nghĩ tới Viên Chiêu Quân nói không phải là nữ nhi của hắn, nghĩ tới tiến lên phía trước nói: "Chiêu Quân, tại sao lại khách sáo với phụ thân như vậy." Nếu người khác đều nói người không ra nam không ra nữ này là thái tử phi, hắn sẽ nhận thức nữ nhi này, để tránh nàng lại tới đổi ý không nhận hắn.

Viên Chiêu Quân kéo miệng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: "Đúng! Ta là con gái ngươi, khách khí chỗ nào." Mặc kệ nói thế nào, nàng chính là không gọi Viên Thừa Tướng là cha.

Viên Thừa Tướng cũng biết đối phương mặc kệ là thật hay giả cũng sẽ không nhận thức hắn, nếu thật là nữ nhi của hắn chỉ là thay đổi dung mạo, bọn họ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không nhận hắn. Nếu không phải nữ nhi của hắn, sẽ càng không nhận hắn. Nhưng nếu như để nàng có thể nhận hắn làm cha trước mặt mọi người, cho nên hắn có vài tính toán.

Viên Chiêu Quân cũng không ngốc, cũng biết cha mình sẽ làm chuyện gì xấu, nhưng trường hợp như vậy nếu nàng không thừa nhận là nữ nhi Viên gia, như vậy thì là phủ nhận thân phận của thái tử phi, nàng cũng không muốn vì chuyện này mà nàng phải chia lìa với Dục! Lại nói bọn họ hiện tại cũng có đứa bé.

Náo loạn một cuộc như vậy, lễ thành thân cuối cùng hoàn thành, Đường Liêm cùng Hoàng Dung đưa vào động phòng, Viên Chiêu Quân cũng không còn tâm đi náo động phòng, vì vậy đoàn người trở về phủ.

Trở lại thái tử điện, mới vừa nghỉ ngơi một lát, hoàng hậu tiwus. Hoàng hậu thấy Tôn Hồng cũng sắc mặt không tốt, nhưng thấy bụng Viên Chiêu Quân nổi lên, vẻ mặt tươi cười, tiếp cầm tay Viên Chiêu Quân nói: "Chiêu Quân, ngươi mang thai sao? Nghe nói sáu tháng rồi, bụng sao lại nhỏ như vậy? Có phải chưa ăn tối phải không! Ngươi ăn gì cùng mẫu hậu nhé, mẫu hậu thay ngươi chuẩn bị!"

"Cám ơn mẫu hậu." Viên Chiêu Quân cười đáp trả, hoàng hậu đối với mình nhiệt tình như vậy có cảm giác có vấn đề, nhưng vấn đề ở chỗ nào nàng luôn không rõ ràng lắm.

Sau khi Hoàng hậu đi, tất cả mọi người trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi, Viên Chiêu Quân cũng theo Vũ Văn Dục vào thư phòng.

"Dục, ta thế nào cảm giác mẫu hậu không đúng lắm?" Viên Chiêu Quân cũng là suy tính liên tục mới hỏi, nghĩ Vũ Văn Dục cũng hoài nghi mẹ của hắn căn bản là có vấn đề.

"Có thể là quá muốn bồng cháu!" Vũ Văn Dục cũng cảm thấy mẫu thân đối với chuyện Viên Chiêu Quân mang thai có vấn đề, nhưng mà đối với mẫu thân mình, nàng cũng không thể hại hắn, vì vậy hắn cho rằng là mẫu thân quá nhớ cháu trai.

Viên Chiêu Quân cũng không nói lạ ở chỗ nào, nếu Vũ Văn Dục nói như vậy, nàng cũng không nói thêm lời, cười nói: "Có thể là vậy! Xem ra ta là suy nghĩ nhiều, ngươi nói vì bào thai này mà nữ nhân thường suy nghĩ lung tung."

Vũ Văn Dục nói đùa nói: "Ta xem cũng thế, thành lão thái thái rồi."

Viên Chiêu Quân giơ tay lên ở trên đầu của hắn vỗ một cái, "Ngươi mới là lão thái thái, ta còn trẻ tuổi lắm? Còn có ta chắc là sẽ không già, ngươi quên, ta ăn quả trường thọ, hơn nữa còn ăn bích ngọc quả tiên sao?" Vừa nói đến quả tiên, Viên Chiêu Quân không khỏi giơ tay lên sờ soạng tóc mình một chút.

Viên Chiêu Quân không có biến hóa gì đó, dù là mang thai cũng không có biến hóa, trừ bụng lớn hơn, tóc nàng cũng không dài, điểm này khiến Vũ Văn Dục cũng nghi ngờ.

"Dục, ngươi nói tóc của ta làm sao lại vĩnh viễn ngắn như vậy đây? Làm sao lại không dài đây?" Chẳng lẽ thân thể của nàng không sinh trưởng nữa?

Điểm này khiến Viên Chiêu Quân hết sức không hiểu.

Vũ Văn Dục suy nghĩ một chút, cười nói: "Như vậy cũng rất đẹp mắt, gội đầu tóc cũng dễ dàng." Đối với Viên Chiêu Quân tóc ngắn, Vũ Văn Dục rất ưa thích, kiểu tóc này không giống với người ở đây, thật ra thì rất đẹp mắt, còn có tóc của nàng vừa đen vừa sáng, nhìn rất đẹp.

"Cũng thế, ta cảm thấy không tồi." Viên Chiêu Quân ha ha cười, người đàn ông này đối với nàng thật sự là quá tốt, mặc kệ nàng biến thành hình dáng gì, hắn đối với nàng mãi là một. Nhưng nghĩ tới tóc của mình không dài, liền cảm giác rất kỳ quái, "Ngươi nói tóc của ta là nguyên nhân gì không dài đây?"

Vũ Văn Dục cúi đầu suy nghĩ một chút, cưng chìu sờ sờ đầu của nàng, "Ta cũng nghĩ bởi vì bích ngọc quả tiên! Có lẽ bởi vì ngươi là linh thần, thần nên như vậy." Đối với Đông Phương Thanh nói Viên Chiêu Quân là linh thần Vũ Văn Dục rất không nghi ngờ.

Viên Chiêu Quân suy nghĩ một chút cảm thấy cũng có thể là những nguyên nhân này, cũng không suy nghĩ rối về vấn đề này nữa.

Thái tử phi mang thai, nữ nhân trong cung đều là ngoài miệng nói qua lời chúc mừng nhưng sau lưng lại nói xấu. Đám nương nương vì tấm ý bên ngoài, cũng tới thái tử điện tặng lễ.

Vũ Văn Dục tuy nói không thích sạch sẽ, hắn có thể tiếp nhận người cùng Viên Chiêu Quân có liên quan, nhưng là hắn không thể tiếp nhận người ngoài tiến vào thái tử điện. Vì vậy người tới chúc đều bị chặn tại cửa thái tử điện. Hơn nữa lễ cũng không thu.

Viên Chiêu Quân không làm, đứng ở cửa miệng, nói: "Cám ơn các vị nương nương, lễ này ta nhận, chỉ là tất cả mọi người cũng biết, thái tử không thích người ngoài vào thái tử điện tử, cho nên cũng không mời mọi người vào điện uống trà được."

Nàng nói vừa dứt, Quả Khế liền nhanh chóng đem tất cả lễ phẩm đều nhận lấy, những người đó thấy Viên Chiêu Quân làm như thế, thật sự tức giận, mặt ngoài nhưng vẫn là cười nói: "Nếu vậy xin thái tử phi nghỉ ngơi , chúng ta đi về."

"Được, không tiễn!" Viên Chiêu Quân mặt cười khúc khích, thấy mọi người sau khi rời đi, cúi đầu nhìn một đống lớn lễ phẩm cười đến mặt mày cong cong.

Viên Chiêu Quân vui vẻ, Vũ Văn Dục đã cưng chiều nàng, chỉ là thu chút lễ mà thôi, cũng không có gì. Bởi vì Viên Chiêu Quân mang thai, vì bảo vệ an nguy của Viên Chiêu Quân, không cho phép hắn nàng rời thái tử điện nửa bước, ngay cả đi điện Phượng Nghi cũng có hắn và Viên gia 11 tương cận .

Thời gian thoáng một cái, một tháng trôi qua.

Bụng Viên Chiêu Quân trong một tháng này lớn hơn rất nhiều, đi bộ cũng có chút vụng về .

Này đêm, hai người ôm nhau mà ngủ, đến nửa đêm, Viên Chiêu Quân nằm mơ, nàng nằm mơ thấy đứa bé, đứa bé đang gọi nàng là mẹ. Nàng vẫn còn ở mơ mơ màng màng trong mộng, Vũ Văn Dục liền lay tỉnh nàng, "Chiêu Quân, ngươi nghe âm thanh gì chưa?"

Viên Chiêu Quân mở mắt ra, nhìn mặt của Vũ Văn Dục đang vui sướng, cười nói: "Nơi đó có âm thanh gì! Ta không nghe thấy!" Nàng ở trong mộng là có đứa bé gọi nàng, nhưng đó là mộng, hắn không thể nào nghe được mới đúng.

"Làm sao có thể, ta thật sự nghe được, là âm thanh của đứa bé đang gọi mẹ." Vũ Văn Dục nói nghiêm túc, hắn chắc chắn nghe được, thính giác của hắn rất nhạy mẫn, sẽ không có sai sót.

Viên Chiêu Quân cả kinh, không thể tưởng tượng nổi nhìn mặt của Vũ Văn Dục, ngồi dậy, "Không thể nào! Ngươi thật nghe được âm thanh đứa bé gọi mẹ, đó là trong mộng ta nghe được! Chẳng lẽ ngươi vào mộng của ta ?"

Vũ Văn Dục nghe nàng nói như vậy, cảm thấy có thể là mình đang nằm mơ, cũng không suy nghĩ nhiều, nói: "Ngủ đi! Có thể là nằm mơ."

Viên Chiêu Quân cũng không suy nghĩ nhiều, cũng cho rằng là nằm mơ.

Mấy ngày sau, vào tối hôm đó, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục vừa ngủ yên không lâu, hai người còn chưa đi đến mộng, lại nghe được đứa bé tiếng kêu, "Cha, mẹ."

Hai người giật mình, ngồi dậy nhìn đối phương, đồng nói: "Có nghe hay không?"

Viên Chiêu Quân mắt trừng cực lớn, "Ta nghe, nó đang gọi cha mẹ, nhưng đứa bé này từ đâu tới?" Hai người vội vả đứng dậy tìm kiếm khắp nơi, vừa muốn mở cửa ra bên ngoài tra xét, âm thanh đứa bé lại vang lên, "Cha, mẹ, là con! Con là con trai của các người.”

Hai người vừa cả kinh, Viên Chiêu Quân nhìn chung quanh, Vũ Văn Dục nhìn chằm chằm vào bụng của nàng.

Viên Chiêu Quân nhìn chung quanh không thấy người, có chút sợ co lại đến trong ngực Vũ Văn Dục, nói chuyện run rẩy, "Dục, sẽ không có việc gì không sạch sẽ chứ!"

Vũ Văn Dục cau mày hỏi: "Cái gì không sạch sẽ?"

"Còn có thể có cái gì. . . . . Là quỷ . . . . . ." Viên Chiêu Quân nói qua thân thể bắt đầu run rẩy , đôi tay nắm chặt tay Vũ Văn Dục. Nàng thật rất sợ! Người khác đều nói nàng là linh thần, nào có việc thần sợ quỷ, Viên Chiêu Quân cảm thấy Đông Phương Thanh thực sự đùa giỡn với nàng.

Vũ Văn Dục còn chưa lên tiếng, âm thanh đứa bé lại vang lên lần nữa, "Thì ra là mẹ sợ quỷ! Hì hì, mẹ là tiểu quỷ nhát gan."

Lần này Vũ Văn Dục thực sự nghe được âm thanh là từ trong bụng Viên Chiêu Quân truyền tới, nói: "Chiêu Quân, là đứa nhỏ trong bụng đang nói chuyện."

"Làm sao có thể." Viên Chiêu Quân sợ đến sắc mặt trắng bệch, cúi đầu nhìn bụng mình chằm chằm, "Cái gì ác quỷ, ra ngoài cho lão nương." Nàng thật sự rất sợ, mình chẳng lẽ bị quỷ phù thân rồi sao?

"Cha, mẹ, con là con của các người, ta không phải ác quỷ, con cũng nghĩ là thế, chỉ là không giống lắm!" Âm thanh đứa bé vang lên lần nữa.

Vũ Văn Dục nhíu lại mày, nghĩ tới đây chẳng lẽ là bởi vì Viên Chiêu Quân là thần , đứa bé mới có thể ở trong bụng nói chuyện sao? Hắn thầm nghĩ: "Chiêu Quân, chớ nghi thần nghi quỷ, thật là đứa nhỏ trong bụng đang nói chuyện."

Thật lâu Viên Chiêu Quân mới tiếp nhận sự thật này, sắc mặt có chút không ổn, "Đứa bé, thật là ngươi đang nói chuyện, ngươi thật không phải là tiểu quỷ?"

"Mẹ! Tại sao lại nói con là tiểu quỷ đây? Ta là con trai của người!" Đứa bé hình như vô cùng uất ức, giọng nói có chút cứng rắn.

Đứa bé không vui, Viên Chiêu Quân không hiểu lại cảm thấy không vui, trong lòng thật khó chịu, nhìn mặt của Vũ Văn Dục nói, "Dục, thật là con trai chúng ta đang cùng nói chuyện sao? Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi."

Đứa bé nghe xong, đột nhiên lại vui vẻ, tâm tình Viên Chiêu Quân cũng tốt theo.

"Hì hì, cha mẹ, con thật là muốn thấy hai người." Đứa bé rất vui vẻ, còn cười ra tiếng, âm thanh kia ra ngoài cũng không phải quá lớn tiếng. Đủ để cho Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục nghe rõ ràng.

Vũ Văn Dục nói chuyện, "Vẫn chưa tới thời điểm, con không thể gặp chúng ta."

Viên Chiêu Quân đi đến giường ngồi, nhìn về phía bụng nói: "Đứa ngốc, nếu như ngươi đi ra, như thế là ta sinh non rồi, vậy cũng gặp nguy hiểm ."

"Nguy hiểm, là ta gặp nguy hiểm sao? Ta không sợ." Đứa bé nói xong, ở trong bụng bỗng nhúc nhích, trên bụng Viên Chiêu Quân của liền nổi lên một bọc nhỏ.

Viên Chiêu Quân cảm thấy đứa bé đang động, cảm giác rất tốt, cầm quần áo nhấc lên, nói: "Nó đang động, Dục, ngươi mau nhìn."

Vũ Văn dục sững sờ nhìn, cảm thấy thật sự quá tốt. Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên vuốt xung quanh bụng, cười nói: "Nhi tử, không phải ngươi gặp nguy hiểm, là mẹ ngươi sẽ gặp nguy hiểm." Rất nhiều mẫu thân sinh non người chết, đứa bé còn sống. Vì vậy Vũ Văn Dục muốn nói cho đứa bé rõ ràng.

Đứa bé sau khi nghe, không hề chuyển động nữa, trầm mặc thật lâu nói: "Cha mẹ, vậy ta không ra ngoài, sẽ ở trong bụng mẹ."

Viên Chiêu Quân nghe xong, không khỏi cười ra tiếng, "Này nhóc, ngươi tự cho mình là Na Tra sao, có thể ở trong bụng ngây ngô ba năm lẻ sáu tháng sao" Đứa nhỏ này quá đùa, tuy nói đứa bé biết nói, biết cha mẹ, nhưng xem ra rất nhiều thứ đều không rõ ràng!

Đứa bé giật giật, không lên tiếng, Viên Chiêu Quân đã nói, "Chưa tới hai tháng là có thể đi ra, đến lúc đó ngươi là có thể nhìn thấy cha cùng mẹ. Còn ngươi nữa! Về sau chớ nửa đêm đột nhiên nói hù dọa mẹ ngươi, ban ngày không cho nói chuyện biết không? Nếu để cho người nghe được, sẽ nói ngươi là yêu quái."

Đứa bé giật giật, bụng Viên Chiêu Quân lại khua lên một cái túi, "Mẹ, cái gì là ban ngày cùng nửa đêm!"

Viên Chiêu Quân bị hỏi đến đầu nổi vạch đen, xem ra nàng không nên cùng đứa bé nói trắng ra chuyện tình lúc trời tối, nó đang trong bụng, làm sao sẽ biết là tối!

Vũ Văn Dục cảm thấy đứa bé đặc biệt đáng yêu, tươi cười nói: "Ngươi về sau nếu tỉnh, cũng đừng ra tiếng, muốn nói chuyện, có thể ở bụng động một cái, mẹ ngươi sau khi biết, sẽ để cho ngươi có thể nói chuyện, biết không?" Vũ Văn Dục cũng sợ đứa bé ban ngày đột nhiên nói, lại sẽ hù được người khác, bí mật trong cung này khó giữ, nếu để cho người khác biết đứa bé ở trong bụng nói chuyện được, chắc chắn sẽ coi là quái vật!

"A, biết." Đứa bé rất nghe lời nói.

Đứa nhỏ này nói được, khiến Viên Chiêu Quân hưng phấn mấy ngày, nhưng mấy ngày sau, Vũ Văn Dục không mấy vui vẻ, bởi vì từ khi đứa bé biết nói, bọn họ ngay cả cùng phòng cũng không có, chỉ sợ đứa bé nghe được động tĩnh sẽ tỉnh.

Nhìn xem, bọn họ vừa mới hôn môi, tay Vũ Văn Dục mới đưa đến bên trong quần áo Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân nhất kích động liền hừ hừ ra tiếng, đứa bé hình như coi thời gian giống như mọi khi, biết là buổi tối, nghe được mẫu thân hừ hừ, lại nói, "Mẹ, xảy ra chuyện gì sao? Cha, mẹ ta thế nào?"

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục bị hù chết, nhanh chóng buông đối phương ra, hai người, ngươi nhìn chằm chằm ta...ta nhìn chằm chằm ngươi. Cuối cùng Viên Chiêu Quân nói chuyện, "Mẹ không có việc gì, Bảo Bảo đừng có đoán mò."

"Vậy mới vừa rồi hừ hừ là thế nào?" Đứa bé hiển nhiên không tin.

Vũ Văn Dục chống đầu nhìn bụng Viên Chiêu Quân, thực sự đau đầu, rồi lại mặt buồn cười nhìn Viên Chiêu Quân, nhìn nàng xem phải giải thích cho đứa bé thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Bảo Bảo ra đời

Nhìn Vũ Văn Dục chống đầu buồn cười nhìn, Viên Chiêu Quân lườm hắn một vái, nàng đưa tay búng vào đầu của hắn, tức giận nói: "Lại còn cười sao? Bảo Bảo con hỏi cha con chuyện gì xảy ra đi! Cha con cái gì cũng rõ ràng."

Sau khi đổ hết vấn đề cho hắn, hiện nàng trở thành người nhìn hắn buồn cười.

Đứa bé nghe xong, hỏi: "Cha, sao mẹ lại thế? Là bị ốm hả?"

"Bị ốm?" Đứa nhỏ này lúc nào cũng nhắc đến bệnh, Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân, nở nụ cười xấu xa, nói: "Ừ, là bị bệnh. Chỉ là hiện tại mẹ con không sao."

"Là bệnh gì!" Đứa bé lại hỏi. Hiển nhiên có truy hỏi kỹ càng sự việc như thế nào.

Giải thích thế nào đây! Càng ngày càng hỏng bét. Nàng nhìn chằm chằm mặt của, nhìn hắn hắn, nụ cười nhàn nhạt trong lòng rất hạnh phúc, suy nghĩ một chút nói: "Con đừng nghe cha con nói bậy, mẹ không có ngã bệnh, mới vừa rồi có con muỗi cắn vào mẹ, cho nên liền kêu ra tiếng." Giải thích như vậy tuy nói không hợp lý, nhưng đứa bé cũng không thể hiểu chuyện nam nữ, đứa bé giống như một tấm giấy trắng, nàng không thể dạy đứa bé hư được.

"Thì ra là như vậy!" Hiển nhiên đứa bé tin.

Vũ Văn Dục đối với cách Viên Chiêu Quân lừa gạt đứa bé có chút bất mãn, cười nói: "Ngươi là bị con muỗi cắn?" Hắn nói qua lại hôn lên môi của nàng.

Nàng bị trêu đùa lại muốn ra tiếng, nghĩ đến đứa bé ở trong bụng còn tỉnh, vì vậy không dám ra tiếng. Nụ hôn nóng bỏng đi qua, mặt nàng ửng hồng, nói: "Bảo Bảo, ngủ đi! Mẹ cũng muốn nghỉ ngơi."

"Được, Bảo Bảo ngủ, Bảo Bảo nghe lời." Đứa bé nói xong cũng không có lên tiếng.

Qua thật lâu, Viên Chiêu Quân cũng mau ngủ thiếp đi, Vũ Văn Dục đột nhiên vuốt bụng nàng nói: "Bảo Bảo, đã ngủ chưa?"

Đứa bé không có động tĩnh, hắn lại nói: "Bảo Bảo. . . . . ."

Hài tử không có động tĩnh, hắn xác định là đứa bé đã ngủ thiếp, vì vậy ánh mắt trở nên nóng nhìn mặt của Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân bị động tác của hắn cùng âm thanh làm cho tỉnh ngủ, nhìn ánh mắt của hắn, không khỏi nuốt nước miếng một cái nói: "Dục, lại không muốn gì đó chứ?

"Nếu không ngươi nghĩ sao?" Ôm nàng, hôn gương mặt mịn màng của nàng.

Bị hắn trêu đùa lại lâm vào tình dục ở bên trong, nàng lại vẫn không dám lên tiếng, sợ đả thương đứa bé, động tác của hai người cũng nhẹ vô cùng, nhưng cũng hết sức triền miên.

Có đứa bé, bọn họ cũng không điên cuồng như trước, hai người sau khi chiếm được thỏa mãn thì ôm nhau mà ngủ, hai người coi như ngủ thiếp đi, trên mặt đều là nụ cười hạnh phúc.

Đứa bé coi như nghe lời, lúc ban ngày không bao giờ nói chuyện, nếu như chỉ có Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục ở thư phòng hoặc gian phòng, bọn họ mới có thể gọi đứa bé, có lúc đứa bé tỉnh , sẽ hỏi một vài vấn đề, có lúc ngủ thiếp đi, cũng sẽ không đáp lại.

Nếu đứa bé có thể nghe được bọn họ nói chuyện, mỗi đêm Viên Chiêu Quân trước khi ngủ cũng sẽ kể chuyện xưa cho đứa bé, đều truyện cổ tích nàng đã nghe lúc còn bé.

Đối với chuyện xưa này, không chỉ có đứa bé hứng thú, mà Vũ Văn Dục cũng cảm thấy hứng thú, đều khen: "Chiêu Quân kể chuyện xưa thật dễ nghe, thời đại của ngươi và nơi này không giống nhau."

Viên Chiêu Quân cười ha hả nói: "Đó là dĩ nhiên, công cụ giao thông cũng không phải là xe ngựa, nơi đó đi xe hơi, xe hơi nhỏ chỉ có thể chở vài người,

nhưng xe buýt là có thể trở vài chục người, còn có xe lửa, mấy ngàn người cũng có thể chở." Vừa nhắc tới hiện đại, vẻ mặt Viên Chiêu Quân liền tươi cười, nơi này có người nàng yêu, nhưng nàng cũng sẽ nhớ mãi nơi nàng đã lớn lên.

"Ta biết rõ ngươi nói xe hơi là gì, chính là vật trên đường lúc mà ta dẫn ngươi trở về." Vũ Văn Dục cười, ở trong mắt nàng hắn thấy nỗi nhớ nhung, vì vậy hắn nghĩ , đợi nàng sinh đứa bé, hắn muốn nghĩ cách để cho nàng trở về một chuyến.

"Ừ, đó chính là xe hơi. Ta vừa đi, không biết Yến Tử và Trầm Tuấn Hiên thế nào." Nghĩ tới Yến tử vì nàng làm nhiều như vậy, lần này nàng đột nhiên mất tích, Yến Tử nhất định rất đau lòng! Còn có Trầm Tuấn Hiên, nàng tuy không thương hắn, nhưng Trầm Tuấn Hiên đối với nàng rất tốt, tựa như Đại Sư Huynh ở nơi này, có lúc nàng nhìn thấy Đại Sư Huynh, liền cảm giác hắn và Trầm Tuấn Hiên có liên hệ nào đó.

Hắn kéo tay của nàng, an ủi: "Chiêu Quân đừng đau lòng, bọn họ nhất định sẽ sống rất tốt."

Qua thật lâu, nàng nở nụ cười, nói: "Ta kể cho ngươi nghe những món đồ ở hiện đại!"

"Ừ, được." Vũ Văn Dục thích nghe nàng nói, những thứ đó rất mới lạ.

Đứa bé cũng thích nghe nàng nói, cũng nói: "Mẹ, mau mà nói!"

"Còn có một loại có thể bay trên trời, nó gọi là máy bay, có thể chở người bay lên trời không, giống như chúng ta đi Bắc Tiêu Quốc, chỉ cần mấy canh giờ là có thể đến, vũ khí cũng không giống, người ở đó đều dùng súng, những thứ đó thương lực rất lớn, giống như đạo đạn, muốn đánh ở đâu đều có thể được, uy lực so với bất luận võ công gì đều cao cường hơn. . . . . ." Nàng nhai đi nhai lại đồ hiện đại, từ công cụ giao thông đến vũ khí, rồi đến TV, điện thoại, máy vi tính. Mỗi một loại đều khiến hai cha con cảm thấy hồ đồ, nhưng lại cảm thấy mới lạ.

Đứa bé nghe xong đưa ra một kết luận, "Mẹ, đồ nơi đó chơi rất khá, tại sao chúng ta không đi chỗ đó!"

Viên Chiêu Quân cười, "Bảo Bảo, không phải là chúng ta muốn trở về thì trở về được, thời đại kia khoa học tốt hơn nữa, bọn họ cũng không thể thay đổi truyền thuyết, càng không có người biết thời đại Tiên thuật cùng võ công, cho nên mỗi thời đại đều tốt. Nơi này là nhà cha con, chúng ta cùng cha con sống hạnh phúc."

Vũ Văn Dục rất cảm động, nếu muốn hắn từ bỏ mọi thứ trở về hiện đại cùng nàng, hắn cũng sẽ nguyện ý. Nhưng hắn không đi được thời đại kia.

Người một nhà mỗi ngày trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc như vậy, dường như không có tranh đấu, ngay cả Vũ Văn Nhân cùng Tiêu Dao cũng không tạo ra rắc rối, mọi người hình như cũng đang đợi đứa bé của nàng ra đời.

Hai tháng sau

Buổi sáng sớm nay, Viên Chiêu Quân cảm thấy đau bụng, Bảo Bảo cũng nói, "Mẹ, con muốn đi ra ngoài, con muốn đi ra ngoài gặp người." Quả nhiên là muốn sinh, Viên Chiêu Quân nhịn đau nói: "Bảo Bảo con sẽ ra nhanh thôi."

Đứa bé rõ ràng rất vui vẻ, lại cười ra tiếng, hình như rất hưng phấn, bụng càng đau đớn hơn. Viên Chiêu Quân thật muốn đứa bé đừng quá kích động, thế nhưng cũng không phải là đứa bé có thể khống chế .

Vũ Văn Dục nhìn nàng khổ sở như vậy, mặt lạnh, nói: "Bảo Bảo, con đừng giày vò mẹ con! Con cố gắng đi ra cho ta, nếu không cha không thích con."

Bảo Bảo rất nghe lời, nói: "Được."

Quả Khế tìm đại phu cùng bà mụ tới, Vũ Văn Dục ở lại trong phòng cùng với Viên Chiêu Quân, hắn vẫn nắm tay của nàng, mặt đau lòng, "Chiêu Quân, rất đau sao? Cảm thấy đau thì kêu ra ngoài."

Viên Chiêu Quân không thích kêu thành tiếng, cuối cùng thật sự nhịn không được, kêu to ra tiếng, "A. . . . . A. . . . . Vũ Văn Dục. . . . . Ta không sinh. . . . . Ngươi tới sinh. . . . . Ngươi tới sinh. . . . . ." Thật là đau! Đây căn bản không phải là chuyện con người làm, y thuật ở cổ đại này đi sau, khiến nàng đau không chịu nổi, nàng thật muốn không đau đẻ, nàng thật muốn sanh giải phẫu (c-section).

Vũ Văn Dục nắm tay của nàng cũng ra mồ hồi, đau lòng cực kỳ, thật hận khi hắn không thể thay nàng sinh.

Thấy nàng khóc ra tiếng, chảy xuống lệ, hắn càng thêm không đành lòng, ở trong lòng nghĩ tới, về sau cũng không cần nàng chịu phần này khổ. Nhìn nàng chịu khổ tim của hắn cũng quấn lại với nhau, cuối cùng hắn mặt lãnh chìm, hướng về phía đứa nhỏ trong bụng nói: "Bảo Bảo, con nghe theo ta, đừng giày vò mẹ con, có bản lãnh, con ra ngoài cùng ta đấu."

Bà mụ nghe được Vũ Văn Dục nói, trong lòng suy nghĩ, thái tử này cũng thật là đau lòng giúp thái tử phi, người luôn luôn bình tĩnh lại so kè cũng với đứa bé chưa ra đời? Lại nói đứa bé kia coi như ra đời, cũng chỉ là một đứa bé, sao có thể nghe hiểu được!

Bảo Bảo trong bụng dĩ nhiên là nghe được lời của phụ thân, nó cũng muốn ra ngoài, nhưng giống như không thể nói ra được! Trong lòng đối với phụ thân mình nói nó như vậy cũng là đặc biệt không phục, nhưng là nó hiện tại không thể nói chuyện, nếu không nhất định cho cha mình rống trở về. Mẫu thân mình chịu khổ nó cũng nghe được, cảm thấy gấp gáp, vội vàng muốn ra, tiếp đầu của nó đi ra ngoài, chỉ nghe được âm thanh bà mụ mừng rỡ vang lên, "Ra rồi ra riiuf, thái tử phi dùng sức! Đầu của đứa bé đã ra."

Viên Chiêu Quân nghe nói đầu đã ra, cũng chính là sinh con rồi, trong lòng nhất kích động, vừa dùng lực, cảm giác bụng hình như sắp trỗng rỗng, thứ gì

từ thân thể chia lìa, tiếp theo đó là đứa bé rơi xuống đất, âm thanh của bà mụ hưng phấn.

"Chúc mừng thái tử, sinh con trai."

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục đã sớm biết là nhi tử, cũng không vui mừng, nhìn thái tử không có biểu cảm như vậy, bà mụ ở trong lòng than thở, nam nhân đau lòng vì thái tử phi như vậy sao trên đời lại có chữ! Vì phu nhân mà lại cùng đứa bé sinh ra tức giận.

Đứa bé ra đời, cảm thấy chung quanh cũng mới lạ, chung quanh nhìn tới nhìn lui, nó hình như biết không ít chuyện, hình như cái gì cũng biết, nó biết nhiều nhất chính là nó có cha mẹ, chỉ biết là cha mẹ đối với nó tốt, nó cũng muốn đối với cha mẹ tốt. Nhưng mà đối với những vật kia cũng không rõ ràng là cái gì, tuy trước nghe mẫu thân nói qua tên những thứ đó, nhưng cùng nó trong tưởng tượng hình như không giống nhau. Tuy nói nó sẽ nói chuyện, nhưng trong đầu của nó lại khổng rõ ràng, chính là không có trí nhớ đứa bé.

Đứa bé chỉ lo nhìn đông nhìn tây, nó căn bản cũng không biết đứa bé khi sinh ra sẽ khóc.

Bà mụ thấy, sợ không nhẹ, "Thái tử điện hạ, đứa nhỏ này sao lại không khóc đây?" Bà mụ ôm đứa bé vỗ hai cái bành bạch vào mông. Nhưng đứa bé một chút phản ứng cũng không có, bà mụ gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

Vũ Văn Dục chỉ lo cho Viên Chiêu Quân, nhanh chóng nâng tay Viên Chiêu Quân chẩn đoán bệnh, xác định nàng không có việc, nhắc nhở Viên Chiêu Quân rồi mới nhìn đứa bé một cái.

Vũ Văn Dục ôm hài tử hình như rất nhuần nhuyễn, nhận lấy đứa bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, trên mặt không có vẻ mặt gì.

Đứa bé nhìn mặt của cha mình, miệng cười.

Bà mụ sợ đến tái xanh, sao lại có đứa bé sinh ra mà không khóc, "Điện hạ, đứa nhỏ này. . . . . Chuyện này. . . . . Làm sao không biết khóc. . . . . ."

Vũ Văn Dục nhíu nhíu mày, ôn hoà nói: "Bảo bảo, khóc." Hắn nói như gió nhẹ nước chảy, nhưng giọng nói kia không cho phép phản đối.

Đứa bé hình như đã hiểu ra điều gì , nhanh chóng khóc, "Ô. . . . . Ô. . . . . ."

Bà mụ nhìn tình huống như thế khiếp sợ không thôi, mà Viên Chiêu Quân nằm ở trên giường, có chút vô lực nói: "Dục, cho ta xem nhi tử ta khóc thế nào."

Đứa bé hết sức buồn bực, khóc có gì để nhìn, mẫu thân nó thật là kì quặc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Mệnh số của Bảo Bảo

Đem đến trước mặt Vũ Văn Dục, đứa nhỏ này nói gì cũng không khóc, nó không muốn mẫu thân mình nhìn thấy mình khóc? Nó cười nhìn mẫu thân của mình, mẫu thân bên ngoài và mẫu thân trong tưởng tượng của nó không giống nhau! Hắn cảm thấy mẫu thân rất đẹp, trong lòng suy nghĩ đây chính là bộ dáng của mỹ nữ! Lúc còn ở trong bụng mẫu thân, thường nghe người ta nói ai đó đẹp, bộ dạng xinh xắn gì đó, hắn cũng không biết cái gì gọi là đẹp mắt, chỉ cảm thấy mẫu thân mình là đẹp nhất.

Nhìn đứa bé nhìn mình cười, Viên Chiêu Quân có chút thất vọng, cười nói: "Bảo Bảo, khóc cho mẹ xem một chút đi!"

Đứa bé muốn nghiêng đầu không để ý tới mẫu thân mình, nhưng toàn thân nó không có hơi sức, không thể động đậy được, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm mẫu thân, thấy có người ngoài ở trong gian phòng, nó cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể nhìn chằm chằm như vậy. Là ý nói, ta mạn phép không khóc.

Đứa bé không khóc cho nàng nhìn, Viên Chiêu Quân cảm thấy rất không tốt, cười nói: "Không khóc cũng được, ta cũng mệt mỏi rồi." Nàng cần nghỉ ngơi, sanh con thật sự mệt mỏi, coi như thích đứa bé, nàng cũng không thể dư thừa hơi sức mà trêu chọc đứa bé.

Lúc này Quả Khế cùng Cây Dương Mai vọt vào, hoàng hậu cũng tới, người đầy cả phòng, Vũ Văn Dục đau lòng nhìn lão bà mình, muốn Viên Chiêu Quân nghỉ ngơi cũng không được, ôm hài tử đặt trong ngực Quả Khế nói: "Các ngươi muốn xem đứa bé, ở bên ngoài từ từ xem, chớ quấy rầy thái tử phi." Hắn đem con cho người khác, cũng không trông nom đứa bé, thấy mọi người đi ra ngoài, hắn đóng cửa rồi vào phòng chăm sóc Viên Chiêu Quân.

Đứa bé trong lòng có cảm giác bị cha mẹ vứt bỏ, rất muốn lớn tiếng gọi cha mẹ, thế nhưng vì nhiều người nos lại không dám nói chuyện, chỉ sợ người nói nó là yêu quái.

Một nhóm người vây quanh nhìn đứa bé, Cây Dương Mai thấy Quả Khế ôm hài tử không đúng cách, nhận lấy đứa bé nói: "Ôm như vậy không được, đứa bé sẽ không thoải mái."

Tôn Hồng cũng muốn ôm hài tử, cùng hoàng hậu hai người đồng thanh nói: "Để cho ta ôm!"

Hai người nói xong trừng nhau nhìn đối phương, sau đó cũng hừ lạnh xoay đầu đi.

Đứa bé ở trong lòng cảm thấy những người này cũng đối với nó rất tốt, trước ở trong bụng mẹ đã nghe qua tên những người này, biết những người này đều là bạn của cha mẹ, tự nhiên cũng muốn hợp với mọi người, người khác trêu chọc nó, nó trả lại một nụ cười. Khiến mọi người cười đến không ngậm miệng được.

Hoàng hậu nhìn hình dáng đứa bé đáng yêu, lại hay cười, rất ưa thích đứa bé, nhưng trước đó sư phụ đã nói qua, muốn dùng đứa bé cứu Dục nhi, nàng thật sự có chút không nhẫn tâm, nàng làm như vậy có phải ích kỷ quá hay không? Nhưng nàng không muốn mất đi con trai của mình!

Nhìn mặt đứa bé, trong lòng mỗi người cũng tràn đầy tốt đẹp, chính là tâm tình không tốt cũng sẽ một vui lại, hoàng hậu nhìn khuôn mặt đứa bé tươi cười, đã cảm thấy mình đặc biệt ích kỷ, trong lòng tất cả đều là đối với đứa bé cảm thấy đau lòng.

Đứa bé có năng lực này, hoàn toàn là bởi vì nó là kết tinh tình yêu của linh thần cùng Vũ Văn Dục, đứa bé thật ra thì cũng coi là nửa thần, nếu không làm sao có thể nói chuyện được

Trong mắt hoàng hậu có chút quái dị, đứa bé cũng nhìn thấy, cảm thấy nãi nãi [bà nội] có chút kì quái, nhìn nó giống như vui mừng, lại giống như mất thưa gì đó.

"Bảo Bảo thật đáng yêu." Tôn Bồng cười ha hả nói, "Bảo bảo, ta là Thái Sư Phó nha."

"Bảo bảo ta là dì Quả Khế." Quả Khế cười ha hả nói.

"Ta là dì Cây Dương Mai." Cây Dương Mai cũng nói.

"Ta là sư thúc ngươi." Quả Tĩnh cười nhìn đứa bé, đứa bé nhìn hắn, nháy mắt một cái.

Đứa bé nhìn Quả Tĩnh đã nhìn thật kĩ người này, cùng cha mình không khác lắm, đều rất đẹp mắt. Nhìn lại Quả Khế cùng Cây Dương Mai nó đã cảm thấy bọn họ cũng giống nhau, bởi vì ở trong bụng đứa bé biết đó gọi là đẹp.

Hoàng hậu cũng ha ha nói: "Ta là hoàng nãi nãi."

Đứa bé không tiếp tục nhìn hoàng nãi nãi này, đang lúc này Hoàng đế cũng tới, nghe nói thái tử phi sinh một con trai, Hoàng đế rất vui vẻ, cười nói: "Ta là Hoàng Gia gia."

Mọi người nghe được giọng nói, nhìn hoàng đế đều hướng tới Hoàng đế hành lễ.

Hoàng đế nhìn đứa bé khuôn mặt nhỏ nhắn, cười tươi, nói: "Hoàng hậu, chúng ta có đứa cháu rồi."

Hoàng hậu rũ mắt, nụ cười trên mặt có chút không tự nhiên.

Hoàng đế rất vui vẻ, nói muốn trở về suy nghĩ thật kỹ, để ban tên cho đứa bé. Mọi người chỉ có tạ hoàng thượng long ân, nhưng nơi nào biết đứa bé không muốn Hoàng Gia gia đặt tên.

Thời gian chăm sóc đưa bé đều do Tôn Hồng cùng Quả Khế chăm sóc, dĩ nhiên cũng mời bà vú.

Buổi tối, Viên Chiêu Quân tỉnh lại, chỉ thấy Vũ Văn Dục ở bên cạnh, đứa bé cũng ngủ ở bên cạnh nàng, nhìn hai khuôn mặt một lớn một nhỏ mặt, nàng rất hạnh phúc.

"Chiêu Quân, tỉnh rồi sao? Đói bụng không?" Vũ Văn Dục nụ cười nhàn nhạt, hắn cảm thấy thật hạnh phúc, hắn chỉ nếu như vậy vẫn hạnh phúc liền xuống có thể, bây giờ hắn không muốn làm Hoàng đế, càng không muốn làm Chưởng môn Phái Tiên Sơn. Tuy nói Chưởng môn Phái Tiên Sơn có thể thao túng thiên hạ, ba quốc gia đều nắm trong lòng bàn tay Phái Tiên Sơn .

"Hơi đói rồi." Viên Chiêu Quân cười trả lời, quay đầu nhìn đứa bé một chút.

Vũ Văn Dục cho người đi chuẩn bị thức ăn, lúc này đứa bé tỉnh, một đôi mắt to nhìn Viên Chiêu Quân, thấy chung quanh không có người ngoài, mở miệng kêu lên: "Mẹ."

Vũ Văn Dục đi tới, hắn lên tiếng: "Cha."

Hai vợ chồng thật vui vẻ, nhìn về phía đứa bé cười. Viên Chiêu Quân sờ đầu của đứa bé nói: "Bảo bảo có khỏe không? Đói không? Có muốn ăn không."

"Con đã ăn rồi. Cha, mẹ, Hoàng Gia gia nói muốn đặt tên cho con, con không phải có tên rồi sao?" Đứa bé nho nhỏ mặt tất cả đều là vẻ nghi hoặc.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục nghe xong cũng cười, bọn họ cũng không đặt tên cho đứa bé,làm gì có tên! Đứa nhỏ này không tự nâng mình đấy

chứ!

"Con nói con tên là gì?" Viên Chiêu Quân buồn cười hỏi.

"Con tên là bảo bảo nha! Mọi người đều gọi con như vậy ." Đứa bé nghiêm túc, nhìn đặc biệt buồn cười.

"Bảo bảo?" Đây là cái tên gì! Viên Chiêu Quân cảm thấy cũng quá qua loa đi! Nhưng mà bọn họ hình như vẫn luôn cứ gọi đứa bé như vậy , khó trách đứa bé sẽ cho rằng mình tên Bảo bảo.

Vũ Văn Dục lại cảm thấy đứa bé tên là gì cũng không quan trọng, nếu đứa bé quen cái tên này, thì về sao gọi vậy đi! Vũ Văn Dục cười nói: "Bảo Bảo nếu thích thì kêu bảo bảo đi! Về sau con sẽ tên Vũ Văn Bảo Bảo." Suy nghĩ một chút danh tự như vậy cũng không trùng ai, cũng đặc biệt.

"Đã quyết định vậy, ta cũng không có quyền phản đối." Viên Chiêu Quân cười nhìn đứa bé, nói: "Vũ Văn Bảo Bảo, danh tự này ngươi hài lòng không?"

"Hài lòng." Vũ Văn Bảo Bảo cười ha hả, não hắn chính là trống rỗng, đối với tên dễ nghe hay không cũng không có nhận biết, đối với bắt đầu gọi cha cùng mẹ cũng là nghe được mẫu thân gọi nó như vậy, nhưng mà nó ở trong bụng học không ít thứ, phải nói hiểu đồ bằng đứa bé hai ba tuổi cũng không khác lắm

Người một nhà cứ như vậy quyết định tên của đứa bé, Vũ Văn Dục cũng phái người đi bẩm báo với Hoàng đế, Hoàng đế biết tên của đứa bé sau hết sức im lặng, nhưng là nhi tử mình đều gọi là Vũ Văn Bảo Bảo, lão còn có thể nói gì, đành phải đồng ý.

Hoàng hậu đối với tên đứa bé là gì cũng không cảm thấy hứng thú, bởi vì trong lòng bà đứa bé sống không được bao lâu, tuy nói bà cũng không muốn nhìn thấy kết quả như thế, nhưng bà không có lựa chọn khác.

——

Đứa bé ra đời vào buổi tối ngày thứ hai, người một nhà vui vẻ ở trên giường nói chuyện xưa.

Vũ Văn Bảo Bảo không giống đứa bé khác, nó bình thường không khóc, nó sẽ nói chuyện, muốn đi tiểu cũng biết nói, vì vậy đặc biệt nuôi tốt. Hai cha con nghe Viên Chiêu Quân kể chuyện xưa, hôm nay nghe chuyện xưa gọi là Tây Du kí, hai cha con đều rất cảm thấy hứng thú, nghe say sưa ngon lành.

Đột nhiên, một trận gió thổi lên, gió này cũng không phải từ ngoài cửa sổ thổi lên , điều này làm cho Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân giật mình.

"Đi thôi!" Chỉ hai chữ, không một lời thừa thãi.

Cơ hồ trong nháy mắt, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục liền nhìn đến một người xuất hiện trước mặt bọn họ, người nọ tóc trắng phơ, rất gầy yếu, nhìn Lão già này, Viên Chiêu Quân cả kinh, "Là ngươi, Lão già, tại sao là ngươi? Sư phụ ta đâu?" Đây là lão già nàng gặp trong tiệm mì, lúc ấy nàng vẫn hoài nghi Lão giả là thần tiên, lão tựa như cái gì cũng biết, hơn nữa có thể đi như gió.

Trong phòng hình như bị bày kết giới, động tĩnh bên trong người bên ngoài tuyệt không biết.

Viên Chiêu Quân có cảm giác, người này đến không tốt, nàng lạnh lùng nhìn Lão già, "Lão già, ngươi làm cái gì? Ta sẽ không cùng ngươi đi."

Vũ Văn Dục cũng hiểu hai chữ‘ đi thôi ’ có ý gì, không nói hai lời, thẳng tắp chụp một chưởng tới lão già.

Chưởng phong rất mạnh, mạnh đến Viên Chiêu Quân cũng cảm nhận được áp lực, nàng nhanh chóng ôm Bảo Bảo, "Bảo Bảo, ngươi không sao chứ!" Nàng sợ đứa bé quá nhỏ không chịu được âm lực như vậy. Công lực này, người bình thường đều sẽ bị chấn thương.

Bảo Bảo cười híp mắt nhìn mẫu thân, "Mẹ, con không sao. Người này là ai? Hắn tại sao muốn đánh cha con." Đứa bé nói chuyện, lão già kia ra tay, chỉ thấy tay hắn nhẹ nhàng bắn ra, lực lượng kia liền đánh vào trên người Vũ Văn Dục, Vũ Văn Dục mặc kệ, đón đỡ đều không ngăn cản lực lượng kia đánh vào trên người hắn được, hắn bị đánh ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Viên Chiêu Quân nổi giận, "Lão già, ngươi đến tột cùng là muốn làm cái gì? Có bản lãnh nhằm vào ta, ngươi đừng tổn thương hắn." Viên Chiêu Quân ôm đứa bé đi tới bên cạnh Vũ Văn Dục, đỡ Vũ Văn Dục dậy, đau lòng thay hắn lau khóe miệng.

"Ba người các ngươi, đi theo ta." Lão già lạnh lùng, tiếp chỉ thấy tay hắn trống rỗng vẽ một vòng tròn, tiếp cả nhà bọn họ bị mang rời khỏi thái tử điện.

"Lão già, nơi này là đâu, Lão già ngươi mau đưa chúng ta trở về." Viên Chiêu Quân biết ba người bọn họ bị di chuyển tức thời, họ hình như đi tới trong một cái mật thất.

"Nha đầu, đây là mệnh số của ngươi, cũng là mệnh số ba người các ngươi, các ngươi trốn không thoát." Lão già lạnh lùng nói xong, nụ cười kia nhìn giống như ác ma.

Vũ Văn Dục nhìn Lão già, nhìn hoàn cảnh chung quanh, sắc mặt nhàn nhạt, "Chúng ta đây là ở đâu?" Hắn cảm thấy nơi này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

"Vũ Văn Dục, nơi này ngươi không nhớ rõ, đây là tiên sơn." Lão già cười, nhìn về phía Bảo Bảo, "Xem ra chỉ có huyết năng của con trai ngươi mới có thể giải phong ấn cho ngươi, để cho ngươi nhớ lại ngươi rốt cuộc là người nào."

Viên Chiêu Quân cả kinh gắt gao nhìn chằm chằm lão già tóc trắng, thân thể không tự chủ run rẩy, đem Bảo Bảo gắt gao bảo hộ ở trong ngực. Nàng có dự cảm chẳng lành, một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện mà nàng không thể tiếp nhận được, hoặc là nàng sẽ mất đi thứ nàng rất quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 86: Bảo Bảo chết

Lý Dịch vừa muốn ngủ, mí mắt lại nháy dồn dập, hắn có chút không tập trung, đứng dậy lấy vật bói toán nhanh chóng tính một quẻ, nhìn quan quái tượng, hắn thầm kêu không tốt.

"Cây Dương Mai, mau đi xem tìm tiểu thư nàng và Nhị sư huynh ta." Lý Dịch nhìn quẻ tướng, hắn nói xongcũng ra khỏi gian phòng .

Cây Dương Mai gõ cửa phòng của Viên Chiêu Quân và Vũ Văn Dục, không có phản ứng, nàng nóng nảy, trực tiếp đẩy cửa phòng ra, nhìn gian phòng trống không, nàng thất kinh, sắc mặt trở nên tái nhợt, chẳng lẽ tiểu thư đã xảy ra chuyện?

Cây Dương Mai ra khỏi gian phòng, liền kêu lớn, "Không xong rồi, không thấy tiểu thư. Quả khế, Nhị sư phụ, mọi người mau tới!"

Nhị sư phụ như gió nhẹ xuất hiện ở trước mặt Cây Dương Mai, tiếp theo đó là Quả Tĩnh cùng Quả Khế.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôn Hồng vội hỏi.

"Không xong rồi, không thấy tiểu thư, thái tử điện hạ cũng không thấy, nhất định là bọn họ đã xảy ra chuyện." Cây Dương Mai nói xong, mặt khẩn trương.

Trong lòng Tôn Hồng cũng vô cùng lo lắng.

Lý Dịch là chạy đến cung Phượng Nghi, mệt mỏi thở dốc, sắc mặt đỏ bừng, nhìn thấy hoàng hậu hắn vội la lên: "Hoàng hậu nương nương, không xong rồi, Nhị Sư Huynh ta cùng Viên tiểu thư đã xảy ra chuyện." Đây là điều hắn nhìn thấy ở quẻ quái tượng , coi như hắn không cần tìm hiểu, cũng biết bọn họ đã xảy ra chuyện.

"Cái gì?" Hoàng hậu kinh ngạc rồi mặt lại bình tĩnh, cau mày một lúc lâu mới nói: "Đi thôi! Ta biết rõ bọn họ ở đâu."

Có thị vệ nhìn thấy Lý Dịch đi đến cung hoàng hậu, vì vậy lúc hoàng hậu định đưa Lý Dịch cùng đi, đám người Tôn Hồng cũng tới.

Hoàng hậu nhìn, tất cả mọi người mặt khẩn trương, vào giờ khắc này hoàng hậu có chút cảm động, nàng cảm nhận được cái gì gọi là tình. Nhìn một đám người lớn, lạnh nhạt nói: "Đi thôi!" Nàng nói xong, mang theo mọi người cùng đi tiên sơn.

Trong thời gian nháy mắt, bọn họ đã ở tiên sơn.

Lúc này, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục vì bảo vệ đứa bé đang cùng lão già đấu pháp.

Lý Dịch vốn muốn đi tìm sư phụ Phong Cốc tiên, nhưng hộ vệ nói cho hắn biết, Phong Cốc tiên đã đi ra ngoài, không biết khi nào mới có thể trở về. Mọi người đi theo hoàng hậu đến cấm địa tiên sơn.

Vũ Văn Dục bị đánh đến vết thương chồng chất, hắn không biết dùng máu đứa bé để giải phóng ấn gì, hắn không muốn nhớ lại hắn là ai, hắn chính là Vũ Văn Dục, chính là thái tử nước Đông Vũ, hắn chính là chính hắn.

"Tiền bối, ngươi bỏ qua cho chúng ta đi! Ta không biết gì về Phong ấn." Vũ Văn Dục đã không có biện pháp gì rồi, bị thương rất nặng, hắn bảo hộ Viên Chiêu Quân ở trong người.

"Ngươi phải mở ra phong ấn." Lão già tóc trắng tức giận, thực lực của Vũ Văn Dục thật rất mạnh, tiêu hao không ít công lực của hắn.

Viên Chiêu Quân thấy tình huống không ổn, Vũ Văn Dục cũng bị thương nghiêm trọng, bây giờ không phải là thời điểm nàng khóc, bất luận công lực nàng như thế nào, nàng đều muốn cùng Lão già tóc trắng đọ sức, nàng phải bảo vệ trượng phu và nhi tử của mình.

Đặt đứa bé trong ngực Vũ Văn Dục, "Dục, chăm sóc tốt Bảo Bảo, ta tới đối phó lão già này." Viên Chiêu Quân đối diện với Lão già này vô cùng không tôn trọng, luôn luôn không gọi là tiền bối. Ở trong mắt nàng, một người muốn gây tổn hại đến người nhà nàng, cũng không đáng giá nàng kêu một tiếng tiền bối.

Bảo Bảo nhìn đánh nhau như vậy có chút sợ, nhìn vết thương trên người cha, sử dụng âm thanh non nớt đau lòng nói: "Cha, người rất đau rồi! Bảo Bảo giúp người thổi một chút." Bảo Bảo tuy nói, nhưng chỉ là đứa bé thông minh hai ba tuổi, vì vậy cử động của hắn chính là cử động của một đứa bé.

"Cha không đau, Bảo Bảo không sao chứ!" Vũ Văn Dục rất lo sợ đứa bé sẽ bị gây thương tích bởi công lực bên ngoài

"Bảo Bảo không có việc gì. Nhưng cha, mẹ có thể đánh thắng lão già kia sao? Mẹ sẽ bị thương sao?" Âm thanh non nớt này chứa chan sự lo lắng cho mẫu thân

Vũ Văn Dục nghe đứa bé nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, mắt có chút ướt.

Viên Chiêu Quân trầm ngâm, nội tâm càng gấp gáp, trong lòng liền yên lặng nhớ tới khẩu quyết Tam Dương thần công, trên người nàng cũng tản ra ánh sáng nhàn nhạt, tia sáng kia có thể tinh lọc tâm linh người đời, làm cho lòng người bình thản.

Lão già tóc trắng cười lạnh, "Quả nhiên là linh thần, chỉ là năng lượng của ngươi còn chưa đủ mạnh."

Viên Chiêu Quân nói thầm khẩu quyết Tam Dương thần công, lực lượng của toàn thân tập trung ở dưới bàn tay, nàng dụng hết toàn lực hướng đến lão già tóc trắng công kích, một chưởng hung hãn, vách tường mật thất bị vỡ ra thành nhiều lỗ hổng.

Lão già tóc trắng cũng không qua loa, đối với một chưởng của Viên Chiêu Quân nhất định đón lấy, sau mấy hiệp, Viên Chiêu Quân cũng không có chiếm được thế thượng phong, nàng cũng bị thương nhẹ, tiếp chỉ thấy Lão già tóc trắng lấy ra một cái hộp nhỏ, cái hộp kia phát ra kim quang quái dị, tiếp toàn thân Viên Chiêu Quân cạn sạch sức lực , công lực của nàng vào giờ khắc này hình như bị thứ gì rút đi.

Đối mặt với tình huống như thế, ánh mắt Viên Chiêu Quân lạnh lùng, nhìn chằm chằm mặt của Lão già tóc trắng nói: "Lão gùa, ta sẽ không để cho ngươi phải đạt ý nguyện." Coi như nàng không biết già tại sao phải giải phong ấn trên người Vũ Văn Dục, nhưng nàng biết lão già muốn thương tổn đến con trai của nàng, có lẽ là muốn sinh mệnh con trai của nàng. Nàng tuyệt không thể để Bảo Bảo chết.

Nàng không có lực phản kích, nàng kéo thân thể đi từng bước một bên cạnh Vũ Văn Dục và Bảo Bảo.

Bảo Bảo nhìn mẫu thân như vậy, nó khóc, "Mẹ, người làm sao vậy? Mẹ, người đau lắm hả? Mẹ, đều là Bảo Bảo không tốt."

Vũ Văn Dục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Chiêu Quân cũng vô cùng đau lòng, nhưng hắn cũng không có một chút hơi sức, hiện tại trừ hơi thở, hắn hình như thành một thư sinh tay không tấc sắt.

"Chiêu Quân, ngươi làm sao vậy? Chiêu Quân thật xin lỗi, đều là ta vô dụng." Vũ Văn Dục đau lòng nói, một tay ôm Bảo Bảo, một tay khác thay nàng vén lên mái tóc ngắn rối.

Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục như vậy, cũng là đau lòng, cái này không trách hắn, chỉ có thể trách lão già này quá lợi hại. Viên Chiêu Quân chảy xuống lệ, nàng vươn tay ôm lấy Vũ Văn Dục, giữ chặt Bảo Bảo ở chính giữa. Nếu như nàng chết, cũng sẽ không để lão già tóc trắng tổn thương đến con trai của nàng.

Vũ Văn Dục cũng gắt gao ôm thân thể Viên Chiêu Quân, Bảo Bảo kẹp ở giữa tuy nói có chút khó thở, nhưng Bảo Bảo không hề nói gì, trong lòng có ý nghĩ, âm thanh non nớt vang lên lần nữa, "Cha, mẹ, Bảo Bảo không sợ chết, Bảo Bảo không cần cha mẹ đau, không cần cha mẹ bị thương."

"Bảo bảo đừng nói ahhh... Mẹ sẽ bảo vệ Bảo Bảo, mẹ sẽ không để cho ác nhân được như ý." Nàng biết cái này không chỉ là mở ra phong ấn mà thôi, đây là muốn sinh mệnh của con trai của nàng, có lẽ lão già tóc trắng này có âm mưu gì đó.

"Mẹ. . . . . ." Bảo Bảo lại khóc nữa.

Người một nhà che chở lẫn nhau, lão già tóc trắng lại bộ mặt lạnh lùng, hắn đi từng bước một đến trước mặt Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, chỉ cần hắn vừa ra tay là có thể đánh ngất xiu hai người bọn họ, sau đó mà có thể dùng máu của đứa bé giải phong ấn trên người Vũ Văn Dục.

Ở lúc hắn ra tay, cửa mật thất mở ra, trước hết là lhoàng hậu xông tới, "Sư phụ, thủ hạ lưu nhân."

Mọi người nghe được tiếng gọi "sư phụ", tất cả giật mình, thì ra là lão già tóc trắng này là sư phụ của hoàng hậu

Đám người Tôn Hồng nhanh chóng đi tới bên cạnh Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, đở hắn dậy, Tôn Hồng lo lắng, "Chiêu Quân làm sao vậy? Bảo Bảo đâu? Bảo Bảo ổn chứ?"

"Nhị Sư Huynh, ngươi tốt chứ!" Lý Dịch nhìn vết thương trên người Vũ Văn Dục, không dám nhìn thẳng.

Phong lão chỉ là nhàn nhạt nhìn tất cả trước mắt, nhìn vết thương trên người Viên Chiêu Quân, trong lòng cũng là đau xót.

Viên Chiêu Quân toàn thân vô lực, nhẹ nhàng gật đầu, "Sư phụ, ta còn tốt."

Lão già tóc trắng nhìn hoàng hậu cùng mọi người, ánh mắt lạnh lùng nhìn hoàng hậu nói: "Đồ nhi, ngươi không cần sinh mệnh của con trai ngươi."

Hoàng hậu nghe sư phụ mình vừa nói như thế, nhìn nhi tử Vũ Văn Dục, mặt làm khó, "Dục nhi, không phải mẫu hậu độc ác, sư phụ nói ngươi không giải khai phong ấn sẽ chết."

"Mẫu hậu, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, hắn lừa gạt ngươi." Vũ Văn Dục thế nào cũng không nghĩ mẫu thân đã sớm biết những việc sự phụ mẫu thân

làm, đổi lấy mạng con trai hắn để giữ lại mạng của hắn, hắn tình nguyện mình chết.

"Dục nhi, ta. . . . . ." Hoàng hậu do dự, chẳng lẽ sự phụ thật sự lừa nàng sao? Nàng nhìn sư phụ Thanh Vân lão nhân, "Sư phụ. . . . . ."

"Đúng, con trai của ngươi nói không sai, ta lừa gạt ngươi, hắn sẽ không chết, nhưng hôm nay ta nhất định phải giải phong ấn trên người của hắn, hắn là Chân Thần, hắn là Thần Chủ, chẳng lẽ ngươi không nhớ nhi tử ngươi nhất thống thiên hạ, trông coi nhân thần ma tam giới sao?" Thanh Vân lão nhân lạnh lùng nói qua.

"Thần Chủ?" Tất cả mọi người không thể tin được nhìn Vũ Văn Dục.

Vũ Văn Dục không tin những thứ này, nhìn mọi người nói: "Đi, chúng ta nhanh chóng rời đi."

Tôn Hồng cũng nghĩ như vậy, nhớ tới khẩu quyết đưa mọi người rời khỏi mật thất.

Thanh Vân lão nhân nổi giận, "Các ngươi cũng đừng nghĩ đi." Dứt lời, chỉ thấy hắn đọc khẩu quyết, tiếp trong không khí bỗng nổi lên một quả cầu lửa lớn, quả cầu lửa nhanh chóng bay về phía mọi người. Một chưởng như vậy, đám người Qủa Tĩnh đều bị chấn thương.

Tuy Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân sức lực đã không còn, nhưng lực lượng kai không thể đả thương được bọn họ, càng không thương tổn đến Bảo Bảo.

Tất cả mọi người bị thương, chỉ có Phong lão sau khi bị thương uống một viên thuốc lại khôi phục công lực. Hắn nhìn thẳng vào mắt Thanh Vân lão nhân.

Thanh Vân lão nhân cũng không nghĩ đến đối phương có ngươi như vậy, sửng sốt một chút, lạnh nhạt nói: "Người tu luyện Huyền Thuật như ngươi mà muốn đối đầu với người tu luyện Tiên thuật, ngươi cho rằng ngươi có thể thắng?"

"Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao." Phong lão lạnh lùng khạc ra mấy cái chữ, liền bắt đầu niệm lên khẩu quyết.

Thực lực phong lão cũng coi như rất lớn, nhưng sau khi đánh mười mấy hiệp đã bị thua trận, hơn nữa lần bị thương này ngay cả hắn uống thuốc cũng không khôi phục lại công lực.

Lý Dịch cũng bị thương nghiêm trọng, vào lúc này, hắn bấm đốt ngón tay một chút, lắc đầu, nói: "Tất cả đã có số mệnh, sư huynh, ta xem hôm nay Bảo Bảo. . . . . ." Hắn không đành lòng nói ra.

Viên Chiêu Quân hiểu Lý Dịch muốn nói gì, dù là mệnh đã định, nàng cũng sẽ không buông tha, nàng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ đứa bé của mình .

Tất cả mọi người bị thương, hoàng hậu cũng bị Thanh Vân lão nhân khống chế được, lúc này Thanh Vân lão nhân lại bị một chưởng, mỗi người cũng bị thương nặng hơn, Quả Tĩnh cùng Lý Dịch còn vựng quyết quá khứ.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục gắt gao che chở Bảo Bảo, Bảo Bảo nhìn thấy tình huống như thế, tất cả mọi người bị thương, hơn nữa hai vị sư thúc còn hôn mê bất tỉnh, nó không rõ là chết hay chưa, cảm thấy tất cả chuyện đều là vì mọi người phải bảo vệ nó, vì vậy nó khóc ròng nói: "Cha, mẹ, người đừng chớ che chở con, con muốn thay cha mở ra phong ấn."

"Không, Bảo Bảo, con biết không? Con như vậy sẽ chết, mẹ không muốn con chết." Viên Chiêu Quân khóc lau khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé.

Vũ Văn Dục cũng tuyệt không muốn chuyện như vậy xảy ra, cũng nói: "Bảo Bảo, con đừng loạn tưởng, sao cha có thể để cho con chết đươhc? Con là bảo bối của cha, dù là cha chết cũng sẽ không để cho con chết."

Thanh Vân lão nhân cười lạnh một tiếng, nhanh chóng niệm thần chú khống chế Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, hai người giống như bị điểm huyệt không thể nhúc nhích.

Hoàng hậu cũng như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu của mình chết ở trên tay sư phụ.

Bảo Bảo chỉ là trẻ nít, nóp tuy nói hiểu rất nhiều việc, nhưng nó cũng không có hơi sức phản kháng, Thanh Vân lão nhân ôm lấy nó, nó chỉ hung hăng nhìn chằm chằm vào mặt Thanh Vân lão nhân.

Ở lúc Thanh Vân lão nhân làm phép, Bảo Bảo ngây thơ nói: "Ta chết không sao, ngươi đừng tổn thương cha mẹ ta."

Nghe lời nói như thế, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục lệ rơi đầy mặt, đứa bé mới ra đời hai ngày, bọn họ thật sự chưa làm gì được cho nó, đứa bé đã chịu chết thay cho bố mẹ nó

Viên Chiêu Quân tiếng khóc khàn kiệt lực "Bảo Bảo, mẹ thực xin lỗi con, mẹ thực xin lỗi con!" Nàng khóc lại cầu đạo: "Lão già, ngươi đừng tổn thương Bảo Bảo của ta, ngươi muốn ta làm gì ta đều nguyện ý, nếu muốn mạng của ta ta cũng nguyện ý."

Vũ Văn Dục cũng cầu xin: "Tiền bối, cầu xin ngươi thả Bảo Bảo." Hắn chưa bao giờ cầu xin người khác, hôm nay vì đứa bé hắn nguyện ý cúi đầu. Nhưng hắn cúi đầu cũng không có bất kỳ tác dụng gì, Thanh Vân lão nhân đã làm phép rồi.

Máu đứa bé giống như không có, chậm rãi chảy vào thân thể Vũ Văn Dục, sắc mặt đứa bé từ từ trở nên tái nhợt, cho đến máu đã cạn, Bảo Bảo chết, trước khi chết còn nhìn cha mẹ mình nói nói: "Cha mẹ, đừng khóc! Kiếp sau Bảo Bảo muốn làm con của cha mẹ."

Trong phút chốc đứa bé chết, Viên Chiêu Quân đã hôn mê. Lòng của Vũ Văn Dục giống như bị đâm mấy chục nhát đao, đau, đau đến hắn không cách nào hô hấp.

Tôn Hồng chứng kiến đứa bé chết, cũng khóc. Hoàng hậu cùng Viên Chiêu Quân giống như, không biết là đau lòng, vẫn bị dọa sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Ở khắc đứa bé chết đi, Thanh Vân lão nhân lấy hồn phách thu vào trong một cái túi. Tất cả mọi người quá đau đớn, cũng không có chú ý tới cử động này của hắn.

Trên người Vũ Văn Dục tựa như có ngàn vạn cái con kiến đang cắn xương, xé tâm đau đớn, nhưng đầu óc của hắn rất tỉnh táo, trên người hắn có hai lực lượng đang đấu, tựa như nước lũ muốn xông ra đê. Trán của hắn từng giọt từng giọt mồ hôi nhỏ xuống, rơi ướt mặt đất. Cùng nước mắt của Viên Chiêu Quân hòa vào nhau.

Viên Chiêu Quân tiếp tục hôn mê, mà Vũ Văn Dục sau khi trải qua hai canh giờ khổ sở, hai lực lượng kia hình như lấy được vững vàng, trong đầu từng bức họa thoáng hiện, hắn nhớ lại chuyện trước kia, thân thể của hắn cũng biến thành lơ lửng, hắn bỗng nhiên phiêu du giữa không trung, trên người hắn từ từ tản ra ánh sáng kim sắc nhàn nhạt, tựa như Phật quang.

Đám người Tôn Hồng nhìn hết thảy biến hóa, Thanh Vân lão nhân hưng phấn mặt tươi cười, "Phong ấn giải khai, giải khai."

Vũ Văn Dục từ không trung bay xuống, cả người hắn giống như thay đổi dáng vẻ, nhìn tuấn mỹ hơn, trên người hắn tản ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến người nhìn hắn muốn quỳ lạy.

hắn mở mắt ra, nhìn Viên Chiêu Quân hôn mê trước mắt, sắc mặt tái nhợt, hắn cau mày, vươn tay hướng tới Viên Chiêu Quân, một vệt kim quang đem cả người Viên Chiêu Quân lung theo, ở lúc ánh sáng chiếu rọi xuống, Viên Chiêu Quân mở mắt ra, nhìn mặt của Vũ Văn Dục, nàng mở miệng nói: "Dục, cứu Bảo Bảo."

Vũ Văn Dục biết Bảo Bảo đã chết, hắn đỡ nàng đứng lên, "Chiêu Quân, Bảo Bảo không còn." Giọng điệu của hắn nhàn nhạt, thật ra thì tim của hắn cũng chảy máu.

Vũ Văn Dục vốn muốn đi cứu, lúc này Thanh Vân lão nhân nói chuyện, "Bảo Bảo chết, nhưng hồn phách của nó vẫn còn, các ngươi muốn cứu Bảo Bảo thì phải làm theo lời ta nói."

Viên Chiêu Quân lạnh lùng nhìn Thanh Vân, nàng thật muốn Vũ Văn Dục giết Thanh Vân lão nhân, nhưng hồn phách Bảo Bảo trong tay hắn, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vẻ mặt Vũ Văn Dục nhàn nhạt, nhưng ở sâu trong ánh mắt đối với Thanh Vân lão nhân tất cả là hận thù, hiện tại hắn biết Thanh Vân lão nhân muốn hắn làm cái gì, hắn quay đầu nhìn Viên Chiêu Quân nói, "Chiêu Quân, chúng ta trở về thôi!"

"Dục, Bảo Bảo của chúng ta, ta muốn cứu Bảo Bảo." Viên Chiêu Quân cầm tay Vũ Văn Dục, hiện tại hắn giải khai phong ấn, hắn là thần chủ, chẳng lẽ còn có chuyện có thể làm khó hắn sao?

"Chiêu Quân, linh hồn Bảo Bảo bị Thanh Vân lão nhân thu lại, chúng ta chỉ cần động, Bảo Bảo sẽ hồn phi phách tán." Vũ Văn Dục nói.

Viên Chiêu Quân không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, Bảo Bảo của nàng chết rồi, tại sao linh hồn vẫn không thể chuyển thế đầu thai, nàng không thể để Bảo Bảo hồn phi phách tán, nàng nhất định phải cứu Bảo Bảo.

Vũ Văn Dục không nói hai lời, trên tay vẽ ra một vòng, tiếp mấy người bọn hắn rời đi tiên sơn trở lại thái tử điện.

Thanh Vân lão nhân vội vàng kêu lên: "Vũ Văn Dục, ngươi không cần hồn phách đứa bé của ngươi sao?"

Cuối cùng trả lời Thanh Vân lão nhân, "Ngươi muốn làm sao thì làm như thế đi!" Vũ Văn Dục không phải là không muốn cứu linh hồn đứa bé, mà hắn đã nói rồi, Thanh Vân lão nhân cũng sẽ không để đứa bé hồn phi phách tán, bởi vì Thanh Vân lão nhân còn phải lấy linh hồn đứa bé đến uy hiếp hắn và Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân chớp mắt một cái, nàng hết sức không vui nhìn chằm chằm Vũ Văn Dục: "Ngươi độc ác, con trai của mình cũng không cứu." hắn bây giờ là Thần chủ, có chuyện gì là hắn không làm được.

"Chiêu Quân, chúng ta là có thể thấy rõ Thanh Vân lão nhân sẽ đem phong ấn Ma thần giải trừ, nếu làm thế nhân gian sẽ đại loạn, tam giới cũng sẽ đại loạn." Hai ngàn năm qua, Ma thần vẫn luôn đang đợi cơ hội Thần chủ hạ giới lịch kiếp.

Viên Chiêu Quân ngơ ngác nhìn Vũ Văn Dục, nàng thật rất khó tiếp nhận tất cả, cũng chỉ là xuyên qua bình thường, tại sao nàng lại là linh thần, mà thân phận chân chính của hắn là Thần chủ, đứa bé của bọn họ cũng vì họn họ là thần mà chết. hắn không phải Thần chủ sao? Tại sao phải chịu Thanh Vân lão nhân uy hiếp, tuy nói tất cả nàng đều hiểu, nhưng nàng rất đau lòng, nàng không muốn Bảo Bảo hồn phi phách tán, nàng không muốn mất đứa bé cả đời, nàng hi vọng đứa bé sẽ có kiếp sau tốt đẹp, nàng hi vọng đứa bé có thể chuyển thế đầu thai.

Nàng khóc, "Dục, chúng ta làm thế nào đây? Ta muốn thấy Bảo Bảo không sao."

Đám người Tôn Hồng sau khi được Vũ Văn Dục trị liệu, cũng khôi phục công lực, mỗi người đều rất tốt, thấy Viên Chiêu Quân khóc, nghĩ tới Bảo Bảo

chết, Lý Dịch cuối cùng nói chuyện, "Đây là mệnh, dù là khai thần cũng không thể thay đổi, các ngươi thuận ý trời đi!"

Nhưng đám người Tôn Hồng không nghĩ như vậy, vì vậy phản đối nói: "Chiêu Quân, chúng ta không thể giúp người xấu mở phong ấn."

Viên Chiêu Quân cũng không khóc nữa, giống như đã cạn khô nước mắt, nhìn mọi người, lòng của nàng như bình tĩnh rất nhiều, lạnh nhạt nói: "Được, nếu hắn muốn con ta chết, ta cũng muốn hắn chết." Nàng nhìn phương xa, trong mắt tất cả đều là sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Mở ra phong ấn

Vũ Văn Dục nhàn nhạt nhìn mặt của Viên Chiêu Quân, đau lòng nói: "Được, ta sẽ khiến Thanh Vân chết không có chỗ chôn."

Viên Chiêu Quân cảm kích nhìn Vũ Văn Dục, hắn có thể hiểu nàng, nàng cũng rất vui vẻ, Bảo Bảo không còn, nhưng nàng không thể bởi vì Bảo Bảo mất mà khiến người trong thiên hạ chịu khổ.

Vũ Văn Dục đối với việc Viên Chiêu Quân không nhất định phải cứu linh hồn Bảo Bảo cảm thấy vui mừng, nhưng cũng cảm thấy thật có lỗi với Viên Chiêu Quân, hắn đau lòng ôm nàng vào trong ngực, nói: "Chiêu Quân đừng suy nghĩ nữa, ngày mai chúng ta sẽ thay Bảo Bảo trả thù."

"Ừm! Được." Trên mặt Viên Chiêu Quân không lộ vẻ gì, không nhìn ra nàng là đau lòng hay là cao hứng.

Đối với quyết định của Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, mọi người đều ủng hộ, bọn họ đều cho rằng mệnh của thiên hạ so với linh hồn của Bảo Bảo quan trọng hơn, đối với việc Viên Chiêu Quân có thể nghĩ thông suốt điểm này bọn họ đều rất vui vẻ.

Nhưng Cây Dương Mai cùng Quả Khế biết, tiểu thư các nàng không vui, hơn nữa rất đau lòng rất khổ sở, nàng kiên cường chỉ là ở bên ngoài, chỉ còn cách vô tư vậy. Nhìn Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục trở về phòng, hai người tâm tư dị biệt.

Quả Tĩnh cũng biết Viên Chiêu Quân rất đau lòng, nhìn Viên Chiêu Quân không có biểu hiện gì, tim của hắn cũng khổ sở theo.

Phải nói Vũ Văn Dục so với ai khác cũng rất rõ Viên Chiêu Quân tâm tình không được tốt, nhưng hắn là Thần Chủ, hắn sẽ vì mệnh của thiên hạ mà đảm nhiệm, hắn trừ việc có thể vì Bảo Bảo báo thù thì không thể làm những thứ khác, hắn không thể bởi vì cứu linh hồn Bảo Bảo mà khiến thiên hạ đại loạn, bình dân bách tính máu chảy thành sông.

Coi như hắn cứu linh hồn Bảo Bảo, Bảo Bảo vẫn phải chết, nó không thể chết mà sống lại, coi như hắn là Thần Chủ cũng không có khả năng. Bảo Bảo nên đầu thai chuyển thế, bởi vì Minh vương không phải hắn có thể khống chế, Minh giới không thuộc về Thần giới quản lý, cũng không phải Ma giới quản lý, mặc kệ là thần hay ma, lịch kiếp nhất định phải đi Minh giới một chuyến, do Minh giới tới an bài cho bọn họ. Cho nên linh hồn Bảo Bảo ở đây, bọn họ cũng không thể làm gì, cũng không thể tiếp tục duyên mẹ con.

Sợ Viên Chiêu Quân nghĩ quá nhiều, Vũ Văn Dục dùng chút pháp lực để cho nàng chìm vào giấc ngủ.

Thanh Vân lão nhân cũng không buông tha cơ hội tốt như vậy, hắn biết Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân sẽ không thay đổi chủ ý dễ dàng, vì vậy hắn tìm Quả Tĩnh.

Thanh Vân lão nhân nửa đêm xuất hiện tại trước mặt Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh thấy thế không nói hai lời, thay Viên Chiêu Quân báo thù. Dùng thập thành công lực hướng đến Thanh Vân lão nhân đánh một chưởng.

Thanh Vân lão nhân chỉ là nhẹ nhàng vung ống tay áo, chưởng lực của Quả Tĩnh liền bị hóa giải, hơn nữa còn bị điểm huyệt đạo không thể động đậy.

"Ngươi muốn cứu Bảo Bảo sao? Ngươi nghĩ Viên Chiêu Quân vui vẻ sao? Nếu như ngươi nghĩ thế, thì phải nghe ta nói." Thanh Vân lão nhân nói, cầm trên tay một dây ngọc treo lủng lẳng ở trước mắt Quả Tĩnh thoáng qua một cái thoáng. Chỉ chốc lát sau, trong đầu Quả Tĩnh chỉ có một ý niệm, cứu Bảo Bảo, khiến Viên Chiêu Quân vui vẻ. Cứ như vậy Quả Tĩnh đều nghe theo những gì Thanh Vân lão nhân phân phó.

"Đi đi, đưa sư phụ ngươi, Cây Dương Mai Quả Khế đến cho ta." Thanh Vân lão nhân phân phó nói.

Quả Tĩnh có chút ngơ ngác, hoàn toàn nghe theo Thanh Vân lão nhân, hơn nữa chính hắn cũng không biết mình làm chuyện gì.

Quả Tĩnh nhìn rất bình thường, hắn đi thông báo Cây Dương Mai Quả Khế Tôn Hồng Đường Liêm nói thái tử Vũ Văn Fục tìm mọi người có chuyện thương lượng.

Mọi người không hoài nghi liền theo đến trong đại điện, mọi người tập trung ở cùng nhau, Thanh Vân lão nhân vừa đọc khẩu quyết, bọn họ đều bị mang đi.

Quả Tĩnh giống như không thể chạy ra khỏi ma chưởng của Thanh Vân lão nhân, hắn và mọi người bị Thanh Vân lão nhân giam chung một chỗ.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân phát hiện mọi người mất tích, hai người vội vàng đi tiên sơn tìm Thanh Vân lão nhân.

Người Tiên sơn người nào có chức nấy, không phải chuyện của bọn thì quyết không nhúng tay. Đối với Thanh Vân lão nhân, tất cả mọi người đều cho là đang bế quan tu luyện, không ai nghĩ đến hắn lại đang đối đầu cùng Vũ Văn Dục.

Thực lực của Vũ Văn Dục bây giờ có thể nói là trong thiên địa cường đại nhất, nếu không phải chịu Thanh Vân lão nhân uy hiếp, hắn chỉ cần khêu khêu ngón tay là có thể đánh bại Thanh Vân lão nhân.

"Thanh Vân, đi ra cho ta." Vũ Văn Dục lạnh lùng nói xong, âm thanh kia tựa như có lực xuyên thấu, trực tiếp truyền tới trong lỗ tai Thanh Vân lão nhân.

Chỉ một nháy mắt, Thanh Vân lão nhân liền xuất hiện ở trước mặt Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, "Các ngươi tới rất đúng lúc."

"Các bằng hữu của ta đâu?" Viên Chiêu Quân đầu tiên mở miệng, đối với việc mất đi nhi tử, nàng vẫn không thể hóa giải cảm xúc, vừa nghĩ tới sư phụ,sư huynh, cùng hai sư muội bị bắt, nàng cực kỳ tức giận, thật muốn một chưởng vỗ chết Thanh Vân lão nhân.

"Bọn họ ở một chỗ an toàn." Thanh Vân lão nhân nhìn bằng ánh mắt muốn ăn thịt người của Viên Chiêu Quân, theo bản năng lui một bước, "Ngươi đừng kích động muốn giết ta...ta chết rồi, bọn họ sẽ cùng ta mà chết."

"Ta không tin." Viên Chiêu Quân không tin tánh mạng lão già này có liên quan đến mấy người bọn họ, tức giận vô cùng dùng toàn lực hướng đến Thanh Vân lão nhân đánh một chưởng.

Thanh Vân lão nhân không ngờ Viên Chiêu Quân lại đột nhiên ra tay, càng không có nghĩ tới công lực của nàng sẽ tiến bộ như thế, hiện tại thực lực Viên Chiêu Quân hắn chẳng phân biệt được cao thấp. Thanh Vân lão nhân bị Viên Chiêu Quân đánh một chưởng, ngực có chút đau, bị nội thương. Trong miệng hắn khạc ra một búng máu .

"Ngươi không tin cũng phải tin." Thanh Vân lão nhân nói, hướng tới Vũ Văn Dục ném một cái gương.

Vũ Văn Dục cầm lấy gương, làm phép, trên gương xuất hiện bóng dáng đám người Quả Tĩnh. Cái này gương giống như là một tivi nhỏ phát hình đám người Quả Tĩnh.

Chỉ thấy bọn họ giống như bị thương, bị thương cùng với vị trí trên người Thanh Vân lão nhân hiện tại, hơn nữa cũng hộc máu giống như Thanh Vân lão nhân.

Thấy Cây Dương Mai, Quả Khế, Quả Tĩnh cùng Nhị sư phụ bị thương, trong lòng Viên Chiêu Quân vô cùng mất cảm giác , nhìn mặt của Vũ Văn Dục hỏi: "Dục, bọn họ ở nơi nào? Chúng ta phải đi cứu bọn họ ra ngoài."

"Cứu cũng không được, trong bọn họ đã Thanh Vân nguyền rủa, bọn họ cùng Thanh Vân là số mạng giống nhau." Vũ Văn Dục nói.

"Chẳng lẽ không cách nào?" Sắc mặt Viên Chiêu Quân càng ngày càng không tốt, tái nhợt giống như mùa đông tuyết.

"Không thể. Trừ phi người nguyền rủa nguyện tự động giải trừ." Sắc mặt Vũ Văn Dục cũng là càng ngày càng lạnh, nhìn Viên Chiêu Quân tái nhợt rất đau lòng.

"Thần Chủ đúng là Thần Chủ, đối với Đồng Mệnh nguyền rủa cũng hiểu rõ!" Thanh Vân lão nhân cười gian tà, mái tóc màu trắng cùng râu ria màu trắng nhìn rất chướng mắt.

Viên Chiêu Quân liền hận không thể đem tóc và râu ria Thanh Vân lão nhân kéo xuống , lúc này mới giải hận.

Vũ Văn Dục không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Thanh Vân.

Thanh Vân cười lạnh nói, "Nếu muốn cứu linh hồn Bảo Bảo, cứu bằng hữu cùng sư phụ các ngươi , các ngươi chỉ cần thay Ma Thần mở ra phong ấn, ta sẽ tự động giải trừ Đồng Mệnh nguyền rủa."

Viên Chiêu Quân không do dự, đáp ứng lập tức, "Ta đồng ý." Trước khi muốn nói Bảo Bảo đã chết, bọn họ hiện tại phải cứu người, hơn nữa đều là người quan trọng nhất Viên Chiêu Quân, nàng không thể để cho bọn họ bởi vì nàng mà chết. Nàng cũng không muốn trông nom dân chúng thiên hạ cái gì. Dù là nàng là thần, nàng cũng là một nữ nhân, nàng có một mặt yếu ớt, nàng không có đại công vô tư như vậy.

"Chiêu Quân. . . . . ." Nội tâm Vũ Văn Dục cũng ở đây dao động, nhưng là trong lòng hắn vẫn là nghĩ đến chính là dân chúng thiên hạ.

Thấy Viên Chiêu Quân đồng ý, nụ cười Thanh Vân lão nhân càng lớn.

Viên Chiêu Quân kiên định quay đầu nhìn Vũ Văn Dục, "Dục, kiếp trước chúng ta là người yêu, kiếp này cũng thế, nếu như ngươi yêu ta, xin ngươi đồng ý ta, được không?"

"Thế nhưng. . . . . ." Vũ Văn Dục còn muốn nói điều gì, lại bị Viên Chiêu Quân cắt đứt, "Dục, mặc kệ ngươi nói cái gì ta đều phải cứu sư phụ sư huynh

cùng sư muội, bọn họ không chỉ là sư huynh sư phụ của ta, bọn họ cũng là người thân của ta, cõi đời này là người thân duy nhất." Nói qua nàng chảy nước mắt lần nữa.

Nhìn nàng yên lặng rơi lệ, hắn rất đau lòng.

"Chúng ta thả Ma Thần, chúng ta cũng có thể giết Ma Thần, có lẽ phong ấn hắn lần nữa!" Viên Chiêu Quân đối với nàng là linh thần trí nhớ đến bây giờ cũng không phải là rất đủ, nàng không biết thực lực Ma thần thực lực cũng không phải là nàng và Vũ Văn Dục có thể đối phó.

Vũ Văn Dục đau lòng nhìn lão bà, không muốn nhìn thấy nữ nhân của mình đau lòng rơi lệ, hắn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý, "Được, ta nghe ngươi."

Thấy hắn đồng ý, Viên Chiêu Quân hết sức cảm kích. Nàng nhìn Thanh Vân lão nhân, "Ta có thể thay Ma Thần mở ra phong ấn, nhưng ngươi phải giải trừ Đồng Mệnh nguyền rủa khi ta giải trừ phong ấn ma thần được một nửa." Đây là yêu cầu duy nhất, bởi vì nàng không muốn nàng cố gắng mà vẫn không cứu được người thân nàng

Thì ra là trong nơi Thanh Vân tu luyện còn có mật thất, mà lúc này Thanh Vân cũng đem Tôn Hồng ở trong mật thất Ma thần.

Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân theo Thanh Vân vào mật thất, thấy đám người Tôn Hồng, Viên Chiêu Quân liền kích động đi tới, "Sư phụ, sư huynh, quả khế cây dương mai các ngươi không sao chứ!"

"Chúng ta không có việc gì." Tất cả mọi người nhìn Viên Chiêu Quân, Quả Khế khẩn trương nắm tay Viên Chiêu Quân nói: "Tiểu thư, Lý Dịch nói ngươi có thể đồng ý thay Ma Thần mở ra phong ấn rồi. Tiểu thư, chúng ta không thể đồng ý! Vì dân chúng thiên hạ, ta chết cũng chết phải đáng ."

Viên Chiêu Quân cười khổ, "Nha đầu ngốc, ta làm sao sẽ chịu để các ngươi chết đây?"

Lý Dịch cũng là mặt trấn định, kéo tay Cây Dương Mai, ánh mắt lại nhìn Vũ Văn Dục cách đó không xa, "Nhị Sư Huynh, đây là ý trời, ngươi cũng đừng tự trách mình."

Vũ Văn dục nhàn nhạt quay lại nhìn Lý Dịch, không hề nói gì, chỉ là gật đầu một cái.

Tôn hồng cùng Quả Tĩnh cùng Quả Khế đều có ý nghĩ giống nhau, nhưng không hề nói gì, vì bọn họ biết Viên Chiêu Quân quyết định, không người nào có thể thay đổi.

Viên Chiêu Quân Vũ Văn Dục nhìn Ma Thần bị phong ấn ở trong liệt hỏa, lúc này Ma Thần nói chuyện, "Ha ha ha. . . . . Ngươi cũng đến rồi." lê quý đôn

Vũ Văn Dục hình như cũng không muốn cùng Ma Thần nói chuyện, mặt lạnh lùng, liếc nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Bắt đầu đi!"

Viên Chiêu Quân gật đầu một cái, " Được." Nàng bắt đầu vận khởi công, tuy nói công lực của nàng không mạnh, nhưng phải linh thần và Thần Chủ cùng nhau mới có thể mở ra phong ấn.

Hai người vận chuyển công, một người tản ra ánh sáng màu trắng thánh khiết, một tản ra ánh sáng màu xanh dương, hai đạo quang chiếu sáng lửa mạnh phong ấn Ma thần lửa mạnh dần dần dập tắt. Từ từ lộ ra quả cầu to giống như thủy tinh.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ quả cầu to bên trong Ma Thần, lại là một nữ nhân dáng dấp xinh đẹp. Mà đúng lúc này, Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói: "Lão già, mau thay bọn họ giải trừ Đồng Mệnh nguyền rủa."

" Được." Thanh Vân nhanh chóng làm phép tự động cởi ra Đồng Mệnh nguyền rủa, đám người Tôn Hồng được tự do.

Rất nhanh phong ấn giải trừ, Ma Thần lấy được tự do. Viên Chiêu Quân nhìn mặt Ma thần, đầu đột nhiên đau, trong đầu đột nhiên tràn đầy tất cả trí nhớ kiếp trước nàng thân là linh thần .

Nhớ lại kiếp trước, nàng biết quyết định của nàng thật sai lầm rồi, lần nữa trở lại hai ngàn năm trước, nàng và Vũ Văn Dục lần nữa đối mặt với quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trở về hiện đại

Ma Thần đã được giải ấn, Viên Chiêu Quân nhìn Ma Thần ánh mắt tối tăm, lôi kéo tay Vũ Văn Dục nói: "Dục, tại sao ngươi không nói cho ta chuyện ngàn năm trước?"

Mặt Vũ Văn Dục tràn đầy cưng chiều nhìn mặt của Viên Chiêu Quân nói: "Bọn họ là người thân của ngươi, chúng ta không thể không cứu."

Vừa nói đến người thân, Viên Chiêu Quân mới nghĩ tới linh hồn Bảo Bảo bị Thanh Vân lão nhân khống chế, một lòng muốn Thanh Vân thả linh hồn Bảo Bảo, "Thanh Vân, thả linh hồn Bảo Bảo."

Thanh Vân là người luôn giữ lời, chuyện hắn đồng ý thì nhất định sẽ làm, vì vậy từ trên người hắn lấy ra túi chứa linh hồn Bảo Bảo, mở ra, linh hồn Bảo Bảo liền phiêu du giữa không trung, thấy Viên Chiêu Quân cùng Vũ VănD hưng phấn kêu: "Cha, mẹ, hai người như thế nào? Có khỏe không?"

Nghe được Bảo Bảo gọi Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục là cha mẹ, Ma Thần đột nhiên xuất hiện ở trước mặt linh hồn Bảo Bảo, "Đây là con trai của các ngươi?" trong mắt Ma Thần tất cả đều là căm hận, nhìn mặt của Viên Chiêu Quân lạnh nhạt nói: "Sao ngươi có thể cùng Dục sanh con, tại sao?" Ma Thần tức giận , chỉ thấy nàng mang theo chưởng phong mười phần công lực hướng về phía Bảo Bảo đánh.

Bảo Bảo bị dọa sợ không nhẹ, cũng may nó là linh hồn, chợt lóe tránh được một chưởng trí mạng của Ma Thần.

Ma Thần còn muốn đi giết linh hồn Bảo Bảo, trong lòng nó dù Bảo Bảo đã chết nhưng linh hồn cũng không được tồn tại, nàng muốn hồn bay phách tán.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục định ra tay ngăn cản, đột nhiên một đạo kim sắc quang mang chiếu vào linh hồn Bảo Bảo.

"Linh hồn của Minh giới, các ngươi không có quyền xử trí." Theo âm thanh lạnh lùng xuất hiện một nam tử

Nam tử lại mặc quần áo người hiện đại, Viên Chiêu Quân nhìn như vậy giả bộ đã cảm thấy buồn cười, nhìn nam tử mặt quen thuộc liền muốn chọc, "Diêm Vương, tại sao là ngươi?"

"Viên tiểu thư, ngươi tốt chứ!" Diêm Vương cười ha hả.

Nhìn mặt của Diêm vương, Viên Chiêu Quân liền nghĩ đến hắn đã lấy mất trí nhớ của nàng, còn có ở hai ngàn năm trước hắn còn nói giúp nàng, thì ra là cứ như vậy giúp nàng, trước hết để cho nàng sống ở hiện đại, sau đó lại để cho nàng xuyên qua đến cổ đại gặp Vũ Văn Dục. Xảy ra các chuyện trước kia là đều do Diêm vương sai lầm, nếu không nàng việc gì phải xuyên qua tới xuyên qua đi.

"Tốt lắm, ngươi nói ngươi là làm việc thế nào, sao lại cho ta sống ở hiện đại mà không để cho ta sinh ở nước Đông Vũ cùng Dục? Như thế sẽ không có chuyện xuyên qua, không có những chuyện trước kia, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không trở thành như thế này.”

"Cái này không liên quan tới ta, tất cả đều là Minh vương làm." Diêm Vương trả lời xong vấn đề của Viên Chiêu Quân, liếc nhìn Ma Thần nói: "Ma Thần, mặc kệ ngươi cùng Thần Chủ có ân oán gì, linh hồn thuộc về Minh giới, ngươi tốt nhất chớ nhúng tay." Diêm Vương nói xong, chỉ thấy hắn vung tay lên, cùng linh hồn Bảo Bảo biến mất.

Ma Thần không hề nói gì, chuyện này Minh vương lại nhúng tay, nàng cũng không cần thiết vì một linh hồn mà cùng Minh vương gây chuyện.

Bảo Bảo lúc rời đi, kêu lên: "Mẹ, con muốn mẹ."

Viên Chiêu Quân thấy Bảo Bảo rời đi, hướng về không khí gọi. "Bảo bảo, con đừng khóc, đời sau tìm một nhà tốt mà đầu thai." Nàng thiếu một đời Bảo Bảo, nàng nhất định sẽ trả.

Ma Thần một thân y phục màu hồng, đi tới trước mặt Vũ Văn Dục, lạnh lùng nhìn chằm chằm Viên Chiêu Quân, lại với Vũ Văn Dục nói: "Ta còn là câu nói kia, đi theo ta, chúng ta thành thân."

Vũ Văn Dục không nói gì, mặt lạnh lẽo. Viên Chiêu Quân nghe được câu này, không khỏi rùng mình một cái, nhìn Ma Thần một thân áo đỏ, rồi xoay người đối với mấy người Quả Tĩnh cùng Tôn Hồng nói: "Các ngươi đi Thần Tiên đảo đi! Chỉ có nơi đó an toàn nhất." Viên Chiêu Quân nói xong, nhìn Vũ Văn Dục. Bây giờ nàng chưa thể đưa bọn họ đi Thần Tiên đảo được, chỉ có thể khiến Vũ Văn Dục giúp một tay.

Không đợi đám người Tôn Hồng nói ra phản đối, Vũ Văn Dục gật đầu một cái, trong miệng đọc câu khẩu quyết, trong nháy mắt, mấy người Quả Tĩnh bị đưa đến Thần Tiên đảo.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục không muốn liên lụy đến mọi người, bọn họ biết Ma Thần trỗi dậy thì thiên hạ sẽ đại loạn, các tiểu yêu sẽ tới Nhân giới làm loạn. Là bọn họ giải khai phong ấn Ma thần, vì vậy bọn họ phải giải quyết chuyện này.

Ma Thần đối với việc bọn họ đưa đám người kia đi cũng không để ý, mà nhìn Vũ Văn Dục nói: "Dục, chúng ta thành thân, ta bảo đảm thiên hạ thái bình, thần cùng ma sau này sẽ là người một nhà, đây mới là t chi phúc am giới."

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn mặt của Ma Thần, nhàn nhạt mở miệng, "Không, ta không yêu ngươi, người ta yêu là Chiêu Quân." Hắn bất luận là người hay là thần, hắn chỉ yêu Viên Chiêu Quân.

"Linh thần?" Ma Thần lạnh lùng nhìn Viên Chiêu Quân, "Linh Nhi, ngươi lại muốn người trong thiên hạ chỉ vì ngươi mà chết sao?"

Linh Nhi là tên linh thần, nhưng mà đối với với Viên Chiêu Quân mà nói, kiếp trước đã đi qua, bây giờ nàng là Viên Chiêu Quân, là một người hiện đại, nàng sẽ không lùi bước, nàng nhất định phải giải quyết chuyện này, sẽ không giống như hai ngàn năm trước, khiến dân chúng thiên hạ chịu khổ tai bay vạ gió.

Linh hồn Bảo Bảo được cứu, người mình quan tâm cũng an toàn, cả người nàng nhìn hết sức bình tĩnh, sắc mặt nhàn nhạt không có bất kỳ biểu cảm. Nàng nhìn Ma Thần, đột nhiên miệng mỉm cười nói: "Ma Thần, ngươi sai lầm rồi, ta không phải Linh Nhi, ta là Viên Chiêu Quân. Còn ngươi nữa muốn Dục thì hoàn toàn có thể đưa đi, bất quá tâm hắn chỉ thuộc về ta."

Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Viên Chiêu Quân, đột nhiên trên mặt xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Hai người nhìn nhau gật đầu một cái, hình như cũng hiểu đối phương muốn làm cái gì.

"Được, ta đồng ý đi theo ngươi." Vũ Văn Dục đối với Ma Thần nói.

Ma Thần cũng là sững sờ, không nghĩ tới lần này lại thuận lợi như vậy, nhìn Viên Chiêu Quân, "Ngươi thì sao?"

"Lòng của Dục chỉ thuộc về ta." Nói xong, nàng nhắm hai mắt bắt đầu tỉnh tọa.

Ma Thần mặc kệ Viên Chiêu Quân đến tột cùng muốn làm cái gì, kéo Vũ Văn Dục liền rời đi, nàng mang theo Vũ Văn Dục trở lại Thần giới, nàng muốn tuyên bố với hôn sự của bọn họ.

Sau khi Vũ Văn Dục cùng Ma thần trở lại Thần giới, Viên Chiêu Quân cũng biến đang ngồi trong tiên sơn cũng biên mất. Khi nàng mở mắt lần nữa, người đã ở Minh giới.

"Linh thần, sao ngươi lại tới đây?" Viên Chiêu Quân đột nhiên xuất hiện ở điện diêm vương, khiến Diêm Vương dọa sợ không nhẹ.

"Gọi ta là Viên Chiêu Quân." Viên Chiêu Quân ôn hoà nhìn Diêm Vương nói.

"A, được, Viên Chiêu Quân, sao ngươi lại tới đây?" Diêm Vương hỏi lần nữa.

Viên Chiêu Quân liếc Diêm Vương một cái, nói: "Minh vương ở đâu? Gọi hắn cút ra đây cho ta." Nàng cũng nhớ tất cả chuyện trước kia, những chuyện này đều liên quan đến Minh vương, hơn nữa cõi đời này chỉ có nàng và Vũ Văn Dục, Minh vương hợp lực mới có thể phong ấn Ma Thần lần nữa, có lẽ lần này không phải phong ấn mà là phương pháp khác.

"Cái này. . . . . Ta cũng không biết." Ánh mắt Diêm Vương lóe lên nói.

Viên Chiêu Quân liếc mắt nhìn ra Diêm Vương nói láo, lạnh nhạt nói, "Không nói! Được, bây giờ ta sẽ đi xem một chút những tiểu quỷ ở đây làm cái gì?"

"Viên Chiêu Quân, ngươi không thể làm như vậy! Đem tiểu quỷ môn đặt nhân gian, tam giới sẽ xảy ra vấn đề ." Minh giới cân bằng tam giới, nếu Minh giới rối loạn, tam giới đều không được an bình.

"Ta sợ cái gì tam giới đại loạn, dù sao chuyện Ma thần không giải quyết, tam giới cũng sẽ đại loạn, còn không bằng loạn sớm tốt hơn." Viên Chiêu Quân cười đến tà tà, hiện tại nàng cũng không phải là nói sai, khiến nàng phát bực rồi, chuyện gì nàng đều làm được, nàng cũng không phải là Vũ Văn Dục, một lòng chỉ nghĩ tới Thần giới cùng nhân giới.

Diêm Vương nghe xong, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, gương mặt khổ nói: "Viên Chiêu Quân, ngươi đừng làm loạn!" Công lực hắn bây giờ phải nói thật là đánh không lại linh thần, nếu linh thần muốn đại náo Minh thần hắn cũng không còn biện pháp ngăn cản.

"Ta không xằng bậy? Như vậy Minh vương có thể làm loạn, ngươi cho rằng ta còn không biết hắn đang chủ ý xấu gì sao? Ngươi nói với hắn, nếu hắn không xuất hiện nữa, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt của ta." Nàng và Minh thần là bằng hữu tốt nhất, nàng và Vũ Văn Dục yêu nhau, lại chọc giận Ma Thần, Minh thần không giúp một tay đã không nói, lại ngay tại bên cạnh xem cuộc vui, nhưng bây giờ thì sao? Vừa đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn Viên Chiêu Quân dáng vẻ thở phì phò, Diêm Vương lúc này mới vẻ mặt đau khổ nói: "Viên Chiêu Quân, Diêm Vương vẫn luôn ở bên cạnh ngươi, chính ngươi đi tìm đi!"

"Ở bên cạnh ta? Làm sao có thể, chẳng lẽ hắn lại ham chơi đi nhân gian?" Viên Chiêu Quân nói qua tức giận đến sắc mặt trắng bệch, Minh vương làm việc cũng chưa có lúc bình thường, thân là một vị thần, lại thích chuyển thế đầu thai.

"Đúng! Hắn đi nhân gian, hơn nữa còn phong ấn trí nhớ của hắn, còn có hắn đem linh hồn hắn của mình chia ra làm hai, chia ra cuộc sống ở hai thời không." Diêm Vương đối với Minh vương ngoạn pháp như vậy đều nói ra, nhưng Minh vương đã nói, mấy chục năm nhân gian đối với hắn mà nói cũng không là gì, đó chính là hắn đi nhân gian du lịch.

Đối với Diêm Vương nói linh hồn chia ra làm hai, Viên Chiêu Quân nghe cảm thấy kỳ quái thế nào? Đột nhiên liền nghĩ đến Quả Tĩnh cùng Trầm Tuấn Hiên ở hiện đại giống nhau như đúc, trước kia nàng cảm giác hai người có liên hệ, bây giờ nhìn lại, bọn họ rất có thể đều là chỗ đầu thai của một nửa linh hồn Minh vương .

"Vậy như thế nào mới có thể tìm Minh vương? về " Viên Chiêu Quân vì chuyện này có chút nhức đầu, bọn hắn bây giờ là hai người, hai người cùng nàng đều có duyên, đều là người thân, nàng cũng không thể giết chết hai người để Minh vương về Minh giới!

"Cái này dễ thôi, ngươi chỉ cần cho Quả Tĩnh và Trầm Tuấn Hiên uống chung canh hạ hợp hồn, bọn họ sẽ hai hợp làm một. Như vậy Minh vương trở về." Diêm Vương nói xong, trong lòng cũng đang lo lắng, Minh vương nếu biết là hắn nghĩ kế muốn Viên Chiêu Quân đem hắn trở về, nhất định sẽ tìm hắn tính sổ!

"Đồng thời uống canh hợp hồn? Ta phải trở về hiện đại đưa Trầm Tuấn hiên về cổ đại mới được, hiện tại ngươi đưa ta trở về hiện đại đi!" Viên Chiêu Quân chỉ sợ thời gian không còn kịp nữa, nàng nhất định không để cho Vũ Văn Dục cùng Ma Thần thành thân .

"Được." Diêm Vương đang muốn khởi động xuyên qua không gian và thời gian, lại bị Viên Chiêu Quân ngăn trở, "Không, vậy thì ngươi cùng đi với ta đi!" Tiểu Song - lê quý đôn

"Chuyện này. . . . . Ta đi, Minh giới sẽ xảy ra chuyện." Diêm Vương nói.

"Xảy ra chuyện gì! Cũng không phải là một mình ngươi Diêm Vương, bọn họ trong điện Diêm Vương là ăn không ngồi rồi rồi sao?" Viên Chiêu Quân bất chấp tất cả lôi Diêm Vương không buông tay.

Diêm Vương hết cách rồi, chỉ đành phải cùng Viên Chiêu Quân đi hiện đại.

Hai người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Trầm Tuấn Hiên, Trầm Tuấn Hiên thấy Viên Chiêu Quân mặt hưng phấn kêu to, "Chiêu Quân ngươi là người hay là quỷ đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tiểu Minh ngoan nhất, nghe lời nhất

"Minh vương đúng là không giống." Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Ta không phải là người cũng không phải là quỷ."

"Vậy là ngươi cái gì? Chẳng lẽ không không phải quỷ?" Trầm Tuấn Hiên cau mày.

Viên Chiêu Quân nhìn mặt hắn và Quả Tĩnh giống nhau, lại nghĩ đến hắn là Minh vương, cau mày, tức giận: "Ngươi mới là không phải người không phải quỷ, ta là thần. Ta không biết, ngươi đối với chính ngươi thật đúng là hung ác." Nàng suy nghĩ Minh vương chia làm hai linh hồn đầu thai tại sao lại đều có cảm tình với nàng đây? Chẳng lẽ là tiểu tử này đang đùa nàng!

Trầm Tuấn Hiên nhìn chằm chằm mặt của Viên Chiêu Quân, không khỏi cười lớn, "Chiêu Quân, ngươi thật đúng là biết nói giỡn, ta biết ngay ngươi không chết! Ngươi không chết có thể trở lại bên cạnh ta thì thật tốt." Hắn nói xong định tiến lên ôm Viên Chiêu Quân.

Diêm Vương ẩn thân, Trầm Tuấn Hiên sẽ không thấy Diêm vương tồn tại. Hắn muốn ôm Viên Chiêu Quân, Viên Chiêu Quân lui một bước, nói: "Đi thôi! Đi với ta tới một chỗ."

Trầm Tuấn Hiên không biết rõ Viên Chiêu Quân đang nói cái gì, cười nói: "Đi nơi nào? Chiêu Quân trở lại chẳng lẽ muốn đi đăng kí kết hôn với ta sao?" Hắn là nửa nói đùa nửa thật, cũng coi là cầu hôn.

Viên Chiêu Quân nghe lời này liền nhức đầu, xoa huyệt thái dương một cái, liếc nhìn mặt của Trầm Tuấn Hiên nói: "Không có tâm tình đùa với ngươi, ta mặc kệ ngươi bây giờ là thân phận gì, nếu là công tử nhà họ Thẩm, về ngươi sau có thể trở về tiếp tục làm Đại Thiếu Gia. Nhưng mà bây giờ ngươi phải đi theo ta." Viên Chiêu Quân đã cảm thấy này Minh vương thật sự đáng hận, nàng ra đời ở hiện đại thì nhất định là Minh vương đã làm.

"Đi đâu?" Trầm Tuấn Hiên nhíu mày hỏi.

"Đi cổ đại." Viên Chiêu Quân nói xong nhìn về phía Diêm Vương ẩn thân nói: "Hành động thôi!"

Diêm Vương gật đầu một cái, đột nhiên hiện thân. Trầm Tuấn Hiên sợ đến nhảy dựng lên, nhìn Diêm Vương nói: "A! Ngươi là quỷ!"

"Cái quỷ gì? Hắn cao cấp hơn nhiều, hắn là Diêm Vương. Viên Chiêu Quân nhìn bộ dạng của Trầm Tuấn Hiên cảm thấy ngạc nhiên, cũng không thể nghĩ chính hắn chính là một nửa linh hồn Minh vương. Nếu như nói Minh vương sợ quỷ, đây không phải là chê cười sao?

"Diêm Vương? Chiêu Quân không phải chết rồi chứ! Ta không muốn đi xuống cùng ngươi, ngươi bỏ qua cho ta đi!" Trầm Tuấn Hiên kêu to.

Lúc này Diêm Vương bắt đầu khởi động cánh cửa thời không.

Viên Chiêu Quân cũng rất có tâm tư cười nói: "Kêu la cái gì, theo ta có cái gì không tốt, còn nói là bạn tốt cái gì, ta thấy ngươi chính là sợ chết."

Trầm Tuấn Hiên bị chặn không thốt nên lời, mà lúc này một lực lượng cường đại đem bọn họ vào cánh cửa thời không, bọn họ cùng nhau xuyên đến đảo Thần Tiên.

Lại nói khi Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục đưa đám người Quả Tĩnh đưa đến đảo Thần Tiên, mọi người liền lập tức đi tìm Đông Phương Thanh giúp

một tay. Đông Phương Thanh cũng là mặt cao thâm nói: "Chuyện này ta không xen vào, đây là ân oán giữa bọn họ, để hắn tự mình giải quyết."

"Vậy ngươi đưa ta đi tiên sơn, ta muốn đi giúp Chiêu Quân." Quả Tĩnh nói.

Đông Phương Thanh cười nhạt, "Ngươi đi cũng không thay đổi được gì." Đối với Quả Tĩnh là một nửa linh hồn sở sinh của Minh vương, Đông Phương Thanh cũng không có tính đến, chỉ là mỗi lần thấy Quả Tĩnh đều cảm thấy người này không giống người bình thường.

"Như vậy chúng ta phải làm sao? Trơ mắt nhìn đồ đệ của ta chết sao?" Tôn Hồng kích động nói.

"Linh thần sẽ không chết, các ngươi yên tâm. Vũ Văn Dục là thần chủ, Ma Thần cũng không giết hắn được. Ma Thần có thể khiến đại hạ đại loạn, nhưng không thể giết Thần Chủ, cũng không thể giết linh thần, chỉ là nếu bọn họ muốn phong ấn Ma Thần lần nữa cũng không phải là chuyện dễ." Đông Phương Thanh nói.

Mọi người nghe được cũng không hiểu rõ, chỉ hiểu là Viên Chiêu Quân sẽ không chết, Vũ Văn Dục cũng không chết, như vậy Ma Thần đối với bọn họ không có uy hiếp nào, chỉ có uy hiếp người đời.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Ta không cưới vợ bé

Cõi đời này Chân Thần cũng không nhiều, nếu nói thiên binh thiên tướng cũng không có, vì vậy Viên Chiêu Quân cùng Minh vương đi Thần giới là không có cản trở .

Đối với hôn lễ Ma thần càng thêm đơn giản, chỉ cần những vị thần đến trước cửa Ma vương, tất cả có thể tiến hành.

Vũ Văn Dục không muốn thành thân với Ma Thần, vì vậy hắn suy nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian.

Hắn nói, "Chúng ta là thần, so với người phàm việc thành thân này phải long trọng hơn mới đúng."

Ma Thần không nghi ngờ gì, cười đồng ý, "Được, chúng ta theo lễ nghi thành thân của Hoàng đế." Ma Thần cảm thấy rất vui, thứ nàng muốn có được cuối cùng thuộc về nàng, coi như Viên Chiêu Quân đúng, nàng không thể lấy được lòng của Vũ Văn Dục, nhưng nàng chiếm được hắn, vậy là đủ rồi.

Thần và người lại có khác nhau, chuẩn bị đồ cũng đặc biệt nhanh, ở thời điểm Viên Chiêu Quân cùng Minh vương ngăn cản bọn họ thành thân, hôn lễ hai người đã bắt đầu.

Nhưng ngay khi Phu Thê giao bái, Viên Chiêu Quân và Minh vương còn chưa chạy tới.

Vũ Văn Dục không muốn cùng Ma Thần trở thành vợ chồng, vì vậy hắn không bái đường , hắn lạnh lùng nhìn Ma Thần nói: "Ta sẽ không cùng ngươi thành thân." Dứt lời, hắn đã bắt đầu sử xuất pháp thuật công kích đối phương.

Các tiểu thần tiểu ma tham dự hôn lễ sợ hết hồn, tất cả các vị, thần dĩ nhiên bên phe Vũ Văn Dục, ma dĩ nhiên theo Ma Thần. Hai bên giằng co, không ai nhường ai.

Thần cùng ma đại chiến, xung quanh đều là tiếng nổ mạnh, tiếng đánh nhau.

Viên Chiêu Quân cùng Minh vương trợn tròn mắt, bọn họ đã đến chậm. Edit tại dien~dan~le~quy~don

Viên Chiêu Quân phi thân đến bên cạnh Vũ Văn dDc, mặt lạnh nhìn Ma Thần, lại mở miệng hỏi Vũ Văn Dục, "Dục, làm sao lại đánh nhau?"

Vũ Văn Dục chú tâm đánh nhau với Ma Thần, nghe được âm thanh của Viên Chiêu Quân, nói: " Vũ Văn Dục ta chỉ có một phu nhân Viên Chiêu Quân, ta không cưới vợ bé."

Nghe được lời này Viên Chiêu Quân cực kỳ hưng phấn, mà Ma Thần lại cực kỳ tức giận. Nàng làm thiếp của hắn cũng không có tư cách sao? Lần một lần hai cự tuyệt nàng, tổn thương nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình, nàng lần này muốn linh thần chết, cõi đời này nếu không có linh thần, Vũ Văn Dục dám không cưới nàng không.

Ma Thần nghĩ vaajy, liền phát uy, mỗi một lần công kích cũng ngoan tuyệt sắc bén.

Viên Chiêu Quân thấy thế vội vàng giúp một tay, đang ra tay thì kêu lên: "Tiểu Minh, ngươi lo lắng làm cái gì, còn không mau tới giúp một tay."

Minh vương ha ha cười, "Được, ta tới đây."

Minh vương gia nhập, công lực ma thần tuyệt đối không phải Ma Thần có thể ngăn cản, mấy trăm hiệp xuống, Ma Thần bị thương, nhưng phong ấn Ma Thần cũng không phải đơn giản như vậy, bọn họ muốn hao phí công lực đại lượng, có thể nói ba người bọn họ cũng sẽ bị thương. Hơn nữa phong ấn này cũng không thể vĩnh viễn phong ấn, một ngày nào đó, Ma Thần sẽ giống như lần này mở ra phong ấn lần nữa.

Bọn họ tạm thời khống chế được Ma Thần. Viên Chiêu Quân lại nói: "Đừng phong ấn nàng, như vậy cũng không thể vĩnh viễn giải quyết vấn đề, nếu một ngàn năm sau nàng lại ra ngoài làm điều ác thì phải làm sao? Khi đó không phải sẽ phiền toái hơn sao"

Vũ Văn Dục cùng Minh vương đều nhìn Viên Chiêu Quân, "Ngươi có biện pháp gì tốt?"

"Không có, Tiểu Minh có biện pháp không?" Viên Chiêu Quân hỏi.

"Có thể có biện pháp, ta nghĩ là cho nàng ta đầu thai, nhưng cũng không thể giải quyết vấn đề, nàng sẽ vĩnh viễn không đầu thai chuyển thế ." Minh vương cau mày nói.

Viên Chiêu Quân liền nghĩ đến việc linh hồn uống canh của Mạnh Bà sẽ không nhớ rõ chuyện của kiếp trước, vì vậy nói: "Nếu Ma Thần uống canh Mạnh Bà thì sao?"

"Dĩ nhiên cũng sẽ không nhớ rõ trước chuyện xảy ra." Minh vương suy nghĩ một chút nói: "Nhưng một khi tòng nhân giới trở lại, nàng sẽ khôi phục trí nhớ, đến lúc đó thiên hạ cũng sẽ đại loạn." Đối với Ma Thần, Minh vương luôn luôn không coi trọng, nữ nhân này lòng dạ hẹp hòi, làm việc kích động dễ giận, chỉ cần một tâm ý không hợp nàng, sẽ khiến nàng sai Tiểu Ma đến nhân gian làm ác, làm hại người không đáng chết, khiến cho Minh giới của hắn cũng rối loạn.

Viên Chiêu Quân liền nghĩ đến Minh vương đem linh hồn mình chia làm hai nửa đầu thai ở hai thời, vì vậy hỏi: "Nếu như đem linh hồn của nàng chia làm mấy phần, sau đó đầu thai không đồng thời?" Coi như nàng trở lại Minh giới cũng chỉ có một nửa thực lực, như vậy bọn họ không phải là có thể khống chế sao? dien.dan.le.quy.don

"Phương pháp này có thể được." Minh vương suy nghĩ một chút nói, "Cứ làm như vậy."

Chỉ thấy hắn nói xong, trong miệng phun phun đọc một lúc lâu, trong tay hắn liền xuất hiện một vật thủy tinh màu xanh dương, tiếp theo liền thấy linh hồn Ma thần rõ ràng chia làm hai nửa. Tiếp bọn họ cho Ma Thần uống canh Mạnh Bà, cứ như vậy, Ma Thần thành hai linh hồn, hơn nữa bị Minh vương mang đi Minh giới, sau đó đầu thai chuyển thế.

Lại nói một nửa linh hồn Ma thần chuyển thế tại cổ đại Đường triều trung quốc, trở thành nữ hoàng duy nhất

Một nửa linh hồn kia bị Minh vương lấy đi thời không mọi người không biết, tại thời không vương triều Long Lâm trở thành một đại tiểu thư nhà bình thường.

Chuyện Ma thần được giải quyết, nhưng Ma giới vẫn tồn tại như cũ, Ma vương nhất định sẽ thay Ma Thần báo thù, cũng sẽ tìm các cứu Ma Thần. Nhưng hiện tại Thần giới thực lực cường đại, Ma vương cũng sẽ không dùng trứng gà đi đụng tảng đá, vì vậy bọn họ chỉ đành phải lặng lẽ ở nhân gian làm điều ác.

Những tiểu ma kia tự nhiên sẽ cùng Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, hơn nữa dùng hết tất cả phương pháp. Vì vậy Tiêu Dao, Vũ Văn Nhân trở thành đối tượng bọn chúng lợi dụng.

Xong mọi chuyện, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục lúc này mới nhìn về phía Minh vương, hai người nở nụ cười tà ác, "Tiểu Minh, ngươi giải thích em hai ngàn năm trước tại sao cũng không giúp ta?" Viên Chiêu Quân tính sổ nói.

"Ha ha! Linh Nhi, ngươi cũng không thể qua sông rút cầu, dù sao lần này ta giúp các ngươi." Minh vương vừa nói vừa lui lại mấy bước.

Minh vương thấy Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục không tính bỏ qua cho, vì vậy hắn quay người lại đã không thấy tăm hơi bóng người. Chỉ nghe được âm thanh của hắn nói: "Chiêu Quân, hẹn gặp lại."

"Tiểu Minh, ngươi đứng lại đó cho ta, ngươi có gan cũng đừng chạy." Viên Chiêu Quân nói xong, hướng phương hướng Minh vương biến mất đuổi theo.

Viên Chiêu Quân không đuổi kịp, Vũ Văn Dục vẫn đi theo bên người nàng, nàng lúc này mới cười ha hả nhìn mặt của hắn nói: "Lão công, chuyện cuối cùng giải quyết, chúng ta kế tiếp là không phải sẽ rất hạnh phúc sao!"

"Nhất định." Vũ Văn Dục tươi cười, kéo tay của nàng, hai người bay đến nhân gian.

——

Khi bọn hắn xuất hiện tại Thần Tiên đảo, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn hai người bọn họ.

Quả khế hỏi, "Tiểu thư, Điện hạ, hai người đều không sao, chuyện ma đầu kia sao rồi? Ma đầu đã chết rồi sao?"

Tôn Hồng kéo tay Viên Chiêu Quân nói: "Đồ đệ, ngươi cuối cùng cũng trở lại, làm sư phụ lo lắng muốn chết."

Lúc này Đại Sư Phụ Đông Phương Tố cùng Vân Du đại sư cũng đột nhiên xuất hiện, nhìn mọi người, Đông Phương Tố kêu lên: "Chiêu Quân, sư phụ đã

trở lại."

Viên Chiêu Quân nhìn về phía Đại Sư Phụ, lại hướng nhìn Vân Du đại sư, không khỏi cau mày, thì ra là Vân Du đại sư cũng là người tu tiên, hơn nữa công lực cũng cao hơn.

Mà Đại Sư Phụ của mình cũng đã trở thành người tu tiên, nhìn những việc này, nàng cười, "Sư phụ, người cuối cùng cũng trở lại."

Tôn Hồng nghe, mất hứng kêu lên, "Chiêu Quân, ta mới là sư phụ ngươi, con tính sao đây! Tại sao không phải sư phụ ngươi."

Đông Phương Tố nhìn Tôn Hồng, cũng nói: "Ta mới là sư phụ Chiêu Quân, mặc kệ nói thế nào ta cũng là Đại Sư Phụ, ngươi chỉ có thể làm Nhị sư phụ."

"Không phải, Chiêu Quân vượt qua nhiều chuyện như vậy, là ai giúp đỡ nàng, không thấy bóng ngươi, ngươi không phải xứng làm sư phụ Chiêu Quân." Tôn Hồng thở phì phò nhìn chằm chằm Đông Phương Tố.

Đông Phương Tố cũng không cam chịu ở phía sau, liền bắt đầu nói nàng vì Viên Chiêu Quân luyện Tam Dương thần công mà cái gì cũng cố gắng.

Hai người ngươi một lời ta một câu, tất cả mọi người cười ha hả nhìn hai người bọn họ tranh luận. Tiểu Song - Lê Quý Đôn

Cây Dương Mai cùng Quả Khế cũng rất vui vẻ, sư phụ trở lại, tiểu thư không sao, mọi chuyện cũng giải quyết, sau này cuộc sống hạnh phúc của bọn họ bắt đầu. Hơn nữa tiểu thư của bọn họ cùng thái tử điện hạ đều là thần, sau này nói không chừng bọn họ còn có thể tu tiên sống lâu mấy trăm năm đấy.

Mà Lý Dịch nhìn Vũ Văn Dục không có việc gì, cũng rất vui vẻ, chỉ là kêu một tiếng Nhị Sư Huynh, hai người đàn ông này bèn nhìn nhau cười, tất cả không cần nói.

Lúc này, ở bên trong tiếng nói tiếng cười, Quả Tĩnh cùng Trầm Tuấn Hiên tỉnh, hai người thấy Viên Chiêu Quân tốt, hơn nữa còn nở nụ cười, cơ hồ hai miệng đều kêu lên: "Chiêu Quân."

"Sư muội."

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục sợ hết hồn, Minh vương tiểu tử này thật đúng là lại chơi, lại đưa mình trở về. Hơn nữa Quả Tĩnh cùng Trầm Tuấn Hiên chính là hai người ở hai thời, hình như cũng không biết về chuyện của Minh vương.

"Ngươi ngươi ngươi. . . . . Tiểu Minh ngươi đừng đùa, ngươi cút về cho ta." Viên Chiêu Quân kêu to.

Trên mặt Quả Tĩnh là nụ cười ôn nhu, "Sư muội, ngươi nói cái gì Minh vương!" Bọn họ cũng không có đoạn ký ức kia.

"Đúng! Chiêu Quân, làm sao ngươi biết đem ta bắt đến nơi đây , còn có Diêm Vương thật là Diêm La Vương sao? Còn nữa, Chiêu Quân không phải chết rồi sao! Nếu ngươi chết tại sao lại muốn kéo ta xuống cùng ngươi, dù sao chúng ta cũng là tình nhân! Làm sao ngươi có thể đối bạn trai như vậy?" Trầm Tuấn Hiên gương mặt khổ kêu lên.

Hiện tại đối mặt không phải Minh vương, mà là sư huynh Quả Tĩnh của mình cùng người bạn Trầm Tuấn Hiên, hai người này đều rất quan tâm nàng, đối với nàng rất tốt, Viên Chiêu Quân muốn trả thù Minh vương cũng không được. Viên Chiêu Quân trợn trắng mắt, im lặng nhìn trời, "Trời ơi! Tiểu Minh, một ngày nào đó, ta sẽ tìm ngươi tính sổ. Ngươi cho rằng tránh được mùng một thì có thể tránh được 15 sao?"

Quả Tĩnh cùng Trầm Tuấn Hiên cũng không biết mình thế nào, nhưng lại mỉm cười.

Trầm Tuấn Hiên phải về hiện đại, Viên Chiêu Quân không phản đối, suy nghĩ một chút nói: "Dục, chúng ta cũng đi tới hiện đại sinh sống đi!" Nàng là linh thần, hắn là Thần Chủ, bọn họ muốn làm cái gì không ai có thể ngăn cản, bọn họ nghĩ đến thời đại cuộc sống liền nghĩ đến cuộc sống hiện đại.

Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân, cười nói: "Được, chỉ là để mọi việc ở đây xử lý tốt." Còn có nhiều Tiểu Ma phải xử lý, còn có hắn muốn thiên hạ thái bình, hơn nữa còn phải xử trí chuyện Vũ Văn Nhân.

"Tốt, ngươi tự tính toán đi." Viên Chiêu Quân cười ha hả, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Trầm Tuấn Hiên bị đuổi về hiện đại, chỉ là trở về hiện đại xon, hắn lại không nhớ rõ mình đã đi đến cổ đại, lại càng không nhớ mình thấy Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, tất cả hình như là một giấc mộng.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục, còn có Quả Khế, Phong lão cùng nhau trở lại thái tử điện, Đông Phương Tố cùng Tôn Hồng ở lại Thần Tiên đảo. Lý Dịch và Cây Dương Mai ôm đứa bé trở lại quốc gia của bọn họ.

Chỉ có Quả Tĩnh trước sau như một đi theo Viên Chiêu Quân, hắn đối với Viên Chiêu Quân đã sớm không có tình yêu, có chỉ là thân tình hoặc hữu tình, đi theo Viên Chiêu Quân giống như là trong sinh mệnh của hắn phải làm chuyện như vậy, hình như chỉ có thế này hắn mới hạnh phúc, mới có thể vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thái tử trở về hiện đại

Bọn họ mới vừa trở lại thái tử điện, Đường Liêm liền vội vàng đến báo cáo, "Thái tử điện hạ, không xong rồi, hoàng hậu và hoàng thượng mất tích. Hiện tại Đức Phi và Tam hoàng tử, kể cả Viên Thừa Tướng đang chuẩn bị nghi thức lên ngôi của Tam hoàng tử ."

"Chuyện khi nào?" Vũ Văn Dục nhàn nhạt hỏi, hình như đó cũng không phải là đại sự, hắn đã tính trước điều này.

Đường Liêm vừa vội nói, "Điện hạ, hai canh giờ trước, thái tử điện của chúng ta cũng bị bao vây, thái tử điện cũng không ra được, đừng nói đi tìm hoàng hậu và hoàng thượng."

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Đường cọc gỗ, ngươi kết hôn rồi, sao lại ngốc như cọc gỗ vậy! Hiện tại ta và Điện hạ là thân phận gì? Chúng ta là thần, ngươi cho rằng bọn họ về điểm này có thể đối phó được sao?" Viên Chiêu Quân cũng không phải là xem thường thực lực những tên lính kia, phải nói người thái tử điện cũng ít, nàng còn có đám người Viên mười một nữa. Những người này cũng là thực lực phi phàm, nàng sẽ không tin Vũ Văn Nhân có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Đường Liêm do dự, cũng không biết việc là thần này là thật hay giả, chỉ biết là Điện hạ có thể tới đi tự nhiên, nhưng đối mặt với nhiều Binh lính như vật, bọn họ có thể có biện pháp thay đổi Càn Khôn sao?

Viên Chiêu Quân cười ha hả nhìn Vũ Văn Dục, "Mẫu hậu và phụ hoàng bây giờ đang ở đâu?" Thiên hạ này sẽ không có chuyện Vũ Văn Dục không biết, bởi vì hắn là Thần Chủ, trông coi tất cả chuyện trong Thiên hạ.

Vũ Văn Dục bấm ngón tay, nói: "Bị Ma vương bắt đi." Thủ hạ Ma Thần có tứ đại Ma vương, chia ra làm tứ đại Ma vương Đông Nam Tây Bắc, thực lực của bọn họ cũng rất mạnh, bắt hoàng hậu cùng Hoàng đế chính là vì ép đám người Vũ Văn Dục nói ra vị trí của Ma thần.

Viên Chiêu Quân nghe xong, cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Ta xem mẫu hậu và phụ hoàng cũng không nguy hiểm tới tính mạng, như vậy đi! Chúng ta trước tiên đem chuyện trước mắt giải quyết, rồi đi đại náo Ma giới." Vừa nghĩ tới đại náo Ma giới Viên Chiêu Quân cảm thấy thật hưng phấn.

Viên Chiêu Quân và Vũ Văn Dục xuất hiện giữa không trung, nhìn thị vệ vây quanh thái tử điện, Vũ Văn Dục lạnh lùng nói: "Các ngươi lui ra đi! Đây là việc nhà Vũ Văn, các ngươi không liên quan."

Bọn thị vệ nhận ra là thái tử điện hạ, trên người của hắn có hào quang màu xanh lam tựa như Phật, có thị vệ nói: "Thái tử điện hạ thành tiên, mọi người mau quỳ lạy!"

Đang ở lúc có người muốn quỳ lạy, Vũ Văn Nhân xuất hiện, nhìn Vũ Văn Dục phiêu du giữa không trung, cũng không sợ, tự tin nói: "Thái tử là yêu quái, người đâu, giết cho ta."

Các tướng sĩ có chút sợ nhìn Tam hoàng tử một chút, nhìn thái tử một chút, việc này, bọn họ ai mới là người tốt? Thấy Vũ Văn Nhân không do dự lại nói: "Các ngươi không giết hắn, hắn sẽ giết chết ngươi và người nhà bọn ngươi, vì người nhà, chúng ta liều mạng hãy cùng yêu quái."

Lời như vậy Viên Chiêu Quân cũng nghe không nổi, quát lạnh: "Vũ Văn Nhân, người tại sao lại dùng kế li gián? Chỉ là không sao, ngươi cho rằng như vậy có thể giết chúng ta sao?" Người đàn ông này thật là thật xấu, rất may bọn họ là thần, nếu không vẫn trúng kế, ngôi vị hoàng đế nước Đông Vũ sẽ rơi vào trong tay cái tên xấu xa này.

Vũ Văn Nhân cũng có rất nhiều thân tín, dĩ nhiên nghe hắn, hắn nói giết, những người đó nhanh như tên bắn đánh về phía đám người Chiêu Quân.

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn Vũ Văn Nhân một cái, chỉ thấy hắn vung tay lên, những mũi tên kia tựa như có mặt liền ngừng lại, sau đó rơi xuống đất.

Mọi người bị dọa, Vũ Văn Nhân tâm cũng động, thân thể có chút không ổn, nhưng hắn không nghĩ sẽ thua, vì vậy ra lệnh: "Chúng tướng sĩ mau giết Vũ Văn Dục, hắn đã thành yêu, nếu tiếp tục như vậy nước Đông Vũ sẽ không còn, người thân của các ngươi cũng tiêu tan." Hắn đang điều động mọi người giúp hắn đối phó Vũ Văn Dục.

Viên Chiêu Quân chưa từng thấy qua người như vậy, mới vừa rồi Vũ Văn Dục đã cho hắn cơ hội, hắn lại không biết quý trọng, chỉ là nàng cũng không thể để cho thứ người như hắn dễ dàng chết như vậy, vì vậy khẽ vỗ tay áo, lạnh nhạt nói: "Thật là vô cùng ngu xuẩn." Nàng vừa ra tay, những người đó đều bị bất động, chỉ có Vũ Văn Nhân có thể hành động.

Nhìn thấy tình huống như thế, Vũ Văn Nhân định xoay người chạy trốn, nhưng Viên Chiêu Quân không cho hắn cơ hội, cười lạnh nói: "Muốn đi sao? Không có lối thoát." Lời còn vừa dứt, Vũ Văn Nhân cũng bị bất động.

"Dục, nên xử trí người xấu Vũ Văn Nhân như thế nào đây?" Viên Chiêu Quân cười ha hả nói.

"Ngươi muốn xử trí như thế nào?" Vũ Văn Dục luôn luôn muốn theo ý nàng, nàng muốn sao thì làm vậy!

Viên Chiêu Quân mặt mày híp lại thành khe hở, vỗ tay một cái nói: "Viên gia mười một, chuyện này giao cho các ngươi."

Đám người Viên mười một không biết từ đâu đo ra, xếp thành một hàng lĩnh mệnh nói: "Dạ, Viên cô nương."

"Các ngươi nhớ là ta muốn hắn sống không bằng chết, các ngươi muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, chơi với hắn cả đời cũng được." Viên Chiêu Quân cười đến tà ác.

"Viên cô nương yên tâm, chúng ta nhất định làm xong chuyện này." Cứ như vậy Vũ Văn Nhân bị đám người Viên mười một mang đi, về phần bọn hắn sẽ làm gì đối với Vũ Văn Nhân, không có ai biết.

Chỉ là sau nghe nói Vũ Văn Nhân đã phát điên.

Chuyện giải quyết xong, Vũ Văn Dục phất tay, những tướng sĩ kia đã không thấy tăm hơi, toàn bộ bọn họ trong nháy mắt đã ở trong nhà bọn hắn.

Thái tử điện hạ tha mạng của bọn hắn, bọn họ vô cùng cảm kích. Càng thêm nghĩ ở trong lòng Vũ Văn Dục chính là Thần Tiên.

Về phần mẫu thân Đức Phi của Vũ Văn Nhân , Vũ Văn Dục trục xuất nàng ra khỏi hoàng cung, lưu đày tới biên cương, trọn đời không thể trở về đến Kinh Thành.

Viên Thừa Tướng vẫn còn trong tổ chức người tạo phản, nơi nào biết Viên Chiêu Quân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, "Thừa Tướng đại nhân thật là có hùng tâm tráng chí nhaLàm cái gì vậy? Là muốn tạo phản làm Hoàng đế sao?"

"Ngươi. . . . . sao ngươi tiến vào?" Viên Thừa Tướng bị dọa, chỗ này không phải ai cũng có thể tới, nàng vào bằng cách nào.

"Thế nào?Ta không vào được sao ?" Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Thật ra thì nói thế nào ngươi cũng đã là cha ta, chỉ là ngươi thật quá độc ác, hạ độc ta, may mà ta mạng lớn không chết. Ngươi nói ta nên trừng phạt ngươi như thế nào cho phải đây?"

Viên Thừa Tướng kêu to một tiếng, "Người đâu, người đâu!"

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Những tướng sĩ kia đều bị bất động rồi, bọn họ không nhúc nhích, ngươi gọi bao nhiêu cũng không ích gì đâu."

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Làm sao ngươi biết yêu thuật này?" Viên Thừa Tướng sợ đến tay chân đều run rẩy, thiếu chút nữa là tè ra ngoài.

"Thừa Tướng đại nhân nói giỡn rồi, tại sao là yêu thuật chứ? Ta là Tiên thuật, ngươi đã làm nhiều chuyện, một vị nữ nhi thần tiên không cần, nhất định muốn nữ nhi đó chết sớm, hiện tại thì tốt rồi, nữ nhi đó cũng đã chết. Cũng đắc tội nữ nhi thần tiên rồi, ngươi nói sau này ngươi làm sao mà sống đây!" Phải nói Viên Thừa Tướng cũng có con trai, nhưng bản lãnh không có, hơn nữa cũng không phải là người một đường với hắn, cũng chưa có một người tiến vào triều đình làm quan.

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Ngươi là Thần Tiên?" Viên Thừa Tướng sợ đến tê liệt trên mặt đất, đôi mắt vô hồn nhìn Viên Chiêu Quân, kết quả của hắn thực sự thê thảm.

Nhưng hắn nghĩ sai rồi, Viên Chiêu Quân không giết hắn, mà là tẩy sạch tất cả trí nhớ của hắn, để cho hắn làm người một lần nữa, tự nhiên nàng muốn cho Viên Thừa Tướng chịu khổ, cũng sẽ không muốn hắn biết hai đứa con trai của hắn đi đâu, vì vậy nàng lấy đi trí nhớ Viên Thừa Tướng, đưa ông ta đi đến một thôn ở nước Lý Nam.

Về phần những tướng sĩ kia, Viên Chiêu Quân dĩ nhiên sẽ không tổn thương, vì vậy thu nạp tất cả, trở thành thuộc hạ của thái tử.

Chuyện được giải quyết, Vũ Văn Dục đưa Vũ Văn Nhạc đang ngao du thiên hạ trở về, giao Đường Liêm, tướng Viên mười một, Phong lão giúp Vũ Văn Nhạc thống trị triều chánh.

Lúc này Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục đi Ma giới cứu hoàng thượng và hoàng hậu.

Viên Chiêu Quân cảm thấy Ma vương thật đáng hận, dĩ nhiên trong này cũng có Thanh Vân lão nhân. Hai người vào ma giới dễ dàng, những Tiểu Ma kia chỉ đành phải đi báo cáo với tứ đại Ma vương và Thần Chủ mà tấn công thôi.

Tứ đại Ma vương vừa nghe, sau hai giây hốt hoảng, đưa hoàng hậu và Hoàng đế chờ Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân xuất hiện.

Hoàng hậu Hoàng đế bị bịt miệng, ngay cả hai người nói chuyện cũng không nói được, chỉ có thể trừng mắt nhìn tứ đại Ma vương. Bọn họ rất sợ, những người này dáng dấp rất kì quái, hơn nữa còn có thể bay tới bay đi, không cần suy nghĩ, bọn họ cũng biết những người này hơn phân nửa là yêu ma.

Viên Chiêu Quân không giống Vũ Văn Dục vĩnh viễn nhìn lạnh nhạt như vậy, nàng nhìn tứ đại Ma vương uy hiếp, lạnh nhạt nói: "Thả bọn họ, chúng ta sẽ xem xét tha cho các ngươi một con đường sống."

Mấy Ma vương tự biết đánh không lại Viên Chiêu Quân và Vũ Văn dục, Đông Ma Vương mở miệng, "Chúng ta chỉ muốn biết Ma thần đi đâu?"

"Các ngươi biết cũng không làm gì được. Thả bọn họ." Viên Chiêu Quân lần nữa nói.

Vũ Văn Dục lạnh lùng nhìn tứ đại Ma vương, nhàn nhạt mở miệng, "Ma Thần ở nhân gian." Đây là gợi ý duy nhất hắn có thể đưa ra, phải biết đi nhân gian tìm một người sẽ rất khó khăn. Hơn nữa còn muốn đi thời không cũng không được, coi như cho bọn họ biết, căn bản không thể nào tìm được Ma Thần.

Tứ đại Ma vương nhìn thoáng qua lẫn nhau, mặt do dự.

"Các ngươi mau thả người, nếu không ta đại náo Ma giới, các ngươi không muốn Ma giới bị hủy, cũng nhanh thả người đi." Viên Chiêu Quân lạnh giọng quát.

"Ở nơi nào trong nhân gian?" Đông Ma vương lại lên tiếng.

"Không biết, chính các ngươi tự đi tìm." Vũ Văn Dục nhàn nhạt trả lời, sắc mặt càng ngày càng lạnh, tựa hồ nếu một khắc đối phương không thả người, hắn sẽ động thủ phá hủy Ma giới này.

Vũ Văn Dục uy hiếp khiến đối phương kinh hãi, bốn Ma vương nhanh chóng thả hoàng hậu và Hoàng đế.

Viên Chiêu Quân thấy hoàng hậu và Hoàng đế được cứu, lạnh lùng nói: "Mấy người các ngươi tìm Ma Thần ta không có ý kiến, chỉ là các ngươi nếu dám sai Tiểu Ma đi nhân gian làm loạn, thì đừng trách chúng ta không khách khí."

"Vâng" tứ đại Ma vương một mực cung kính trả lời.

Đám người Viên Chiêu Quân rời đi, mấy ma vương hết sức tức giận, nhưng lại không dám khiêu chiến uy lực Thần Chủ và linh thần, coi như không phục, bọn họ cũng chỉ còn cách làm theo. Vì vậy Ma vương phái Tiểu Ma đi nhân gian tìm kiếm Ma thần, mấy ngàn năm nay, cũng không có người nào dám ở nhân gian làm loạn.

——

Về phần hoàng hậu và Hoàng đế sau khi trở về, ngôi vị hoàng đế được truyền cho Vũ Văn Nhạc, bọn họ chỉ muốn nghỉ ngơi tuổi già.

Vũ Văn Dục không muốn nhìn thấy cha mẹ mình ở nhân gian của bởi vì sinh lão bệnh tử mà khổ, vì vậy đưa hoàng hậu và Hoàng đế đi đảo Thần Tiên ở. Hơn nữa để cho bọn họ đi theo Tôn Hồng cùng Đông Phương Tố cùng nhau tu luyện Tiên thuật, hi vọng bọn họ cuối cùng có thể trở thành thần, cho dù là Tiểu Thần cũng tốt.

Mà Tiêu Dao , người vẫn luôn hại Vũ Văn Dục, Vũ Văn Dục cũng không có cách nào xử lý, chỉ là để cho sư phụ Phong Cốc tiên trừng phạt.

Quả Khế ở lại trong cung, thành trợ thủ của Vũ Văn Nhạc, Đường Liêm và đám người Viên mười một, Phong lão cũng được phong chức, vào triều làm quan.

Vũ Văn Dục và Viên Chiêu Quân đi hiện đại sinh sống, Quả Tĩnh nhất định đi theo.

"Sư muội, ngươi đi đâu ta đi tới đó?" Quả Tĩnh mặt kiên định nói.

"Ngươi đi hiện đại làm cái gì? Ở đó có Trầm Tuấn Hiên, ngươi không cảm thấy ngày nào cũng chạm mặt người giống mình thì không quen sao?"

"Đó là chuyện của hắn. Ta không có gì không quen." Quả Tĩnh quyết định chủ ý muốn đi theo Viên Chiêu Quân cả đời, hắn cũng không có ý định muốn thành thân.

Viên Chiêu Quân thấy nói không được Quả tĩnh, Vũ Văn Dục bấm ngón tay tính toán một chút, cười nói: "Để cho hắn cùng đi."

"A! Dục, ngươi không phải là điên rồi sao! Mang theo hắn đi được không?" Viên Chiêu Quân không thể tin được nhìn Vũ Văn Dục.

Vũ Văn Dục cười nhạt nói: "Trước ngươi không phải đồng ý với Nhị sư phụ tìm người thành thân với sư huynh sao? Chẳng lẽ ngươi không thực hiện?"

Viên Chiêu Quân cúi đầu cười nói: "Có, nhưng mà hắn giống như không cần những thứ này, hắn là Minh vương chuyển thế!"

Quả Tĩnh không hiểu Viên Chiêu Quân nói cái gì Minh vương chuyển thế, chỉ muốn đi theo Viên Chiêu Quân, nàng đi hiện đại hắn cũng muốn đi, nàng nếu trở lại, hắn cũng sẽ cùng theo.

"Ai! Thôi, đây là ta nợ Nhị sư phụ , sư huynh cùng đi chứ!" Viên Chiêu Quân nói xong, cũng đang trong lòng suy nghĩ, mặc kệ Quả Tĩnh là sư huynh nàng hay Minh vương chuyển thế, nàng đều nhất định phải tìm tình yêu cho hắn.

Cứ như vậy, Viên Chiêu Quân, Vũ Văn Dục, Quả Tĩnh đi hiện đại, bọn họ ở hiện đại có một cuộc sống. Dĩ nhiên, bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ trở về cổ đại xem mọi người một chút.

——

Trở lại hiện đại, Viên Chiêu Quân mới phát hiện vấn đề, trang phục của bọn họ quá quái dị, vì vậy bọn họ chỉ có thể xuất hiện trong nhà bằng hữu Yến Tử.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, Yến tử bị giật mình, nhìn Viên Chiêu Quân liền nở nụ cười, "Chiêu Quân, ngươi ở đây ca diễn sao! Y phục lộn xộn gì đây! Sao vào đây được." Yến Tử không nhớ đã cho Viên Chiêu Quân khóa cửa.

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Cậu không đóng cửa, chứ tớ làm sao lại có thể đi vào." Viên Chiêu Quân nói xong, mở pháp thuật, ở thời điểm Yến tử đi

xem, cửa quả thật là mở.

Yến Tử đóng kỹ cửa lại, cười nói: "Cậu xem tớ làm việc bừa bãi nhưu thế đó." Nói xong nàng mới nhìn Vũ Văn Dục và Quả Tĩnh hỏi: "Hai vị này là bạn cậu sao! Bọn họ đều là diễn kịch hả!"

Vũ Văn Dục là thần chủ, đối với khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không hiểu rõ, người ta nói hắn là diễn kịch, hắn cũng chỉ là cau mày không nói lời nào.

Quả Tĩnh cũng giống như vậy không nói lời nào, thái độ luôn luôn dịu dàng.

"Cái gì diễn kịch, chúng tớ quay phim, chúng tớ đang đóng cảnh đấu võ" Viên Chiêu Quân tìm cớ.

Lúc nói chuyện Yến Tử thấy được mặt của Quả Tĩnh, cũng sợ hết hồn, tiếp theo nở nụ cười, "Tuấn Hiên, từ khi nào cậu thích đóng phim vậy ?"

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Yến Tử, cậu hiểu lầm rồi, đó là anh của tớ gọi là Quả Tĩnh, vị này là chồng tớ gọi là Vũ Văn Dục." Nàng nhìn Yến Tử giới thiệu.

Yến Tử nhíu đôi mày đẹp, nói: "Rất giống Tuấn Hiên, hai người họ không phải là anh em thất lạc chứ!" Yến Tử liền yêu phỏng đoán lung tung, nhìn Vũ Văn Dục một lúc lâu nói: "Chiêu Quân, cậu xác định người đẹp trai là chồng cậu sao?"

"Cái gì đẹp trai, anh ấy cũng chỉ có thể nói là đẹp trai bình thường, tới 100 nhân dân tệ cũng không có" Viên Chiêu Quân nghĩ, rất may mình ở cổ đại đã cầm chút thỏi vàng trở lại, nếu không bọn họ thật nghèo rớt mồng tơi.

Tuy nói bọn họ là thần, nhưng cũng không thể bịa đặt hoàn toàn nhân dân tệ! Như vậy thiên hạ sẽ đại loạn, vì vậy bọn họ chỉ có thể từ cổ đại lấy thỏi vàng đổi chút tiền dùng.

"Thật? Anh ta nghèo vậy sao? 100 nhân dân tệ cũng không có?" Yến Tử hồ nghi nhìn mặt của Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân cười hì hì nhìn Vũ Văn Dục, vươn tay đối với hắn nói: "Cho ta 100 nhân dân tệ đi!"

Vũ Văn Dục cau mày, suy nghĩ một chút nói: "Ta không có."

Yến Tử coi như là mở mang kiến thức, khó trách đẹp trai giống như thần tiên, thì ra là người nghèo rớt mồng tơi! Chỉ là người này thật đáng yêu, có bộ dạng đẹp không thua gì Trầm Tuấn Hiên! Người này còn nhìn đẹp hơn, nên nói như thế nào đây? Có một sức hút thực sự quyến rũ, nhìn mặt của anh ta sẽ không có người nào muốn dời đi mắt.

Viên Chiêu Quân cũng biết bạn mình ở trong lòng nghĩ cái gì, cũng cảm thấy buồn cười. Sau khi cười xong mới nói: "Yến Tử, cậu xem chúng tớ mặc thế này cũng không được, cậu cho tớ mượn vài bộ quần áo nhé! Y phục trước kia của tớ còn chứ?"

"Có chứ." Yến Tử nói qua liền lên lầu đưa cho Viên Chiêu Quân mấy bộ quần áo. Chồng nàng có rất nhiều quần áo mới chưa mặc, nàng tìm hai bộ, đưa cho Quả Tĩnh và Vũ Văn Dục.

Đối với quần áo trước kia của Viên Chiêu Quân nàng để trong một cái thùng, nàng đem cái thùng mang ra, vừa nói: "Chiêu Quân, cậu làm tớ sợ muốn chết, Tuấn Hiên nói cậu xảy ra tai nạn rồi mất tích, tớ không có nhìn thấy thi thể, vì vậy tớ không tin cậu chết, cho nên tớ cất quần áo cho cậu, chưa đụng đến giấy tờ gì." Yến Tử không tin Viên Chiêu Quân chết, vì vậy bọn họ cũng không đi làm giấy chứng tử, cảnh sát không tìm được người, cũng chỉ xử lý án kiện.

Nhìn như vậy, Viên Chiêu Quân đặc cảm ơn người bạn Yến tử tốt này.

"Tớ sao có thể chết được? Ta còn muốn nhìn Yến Tử hạnh phúc qua cả đời nữa?" Viên Chiêu Quân cười nói.

Nàng tìm một bộ quần áo đi đến phòng thay, mà Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh lại đứng bất động, vì bọn họ không biết mặc như thế nào.

Viên Chiêu Quân dĩ nhiên là hiểu hai người bọn họ, cười đi tới trước mặt Vũ Văn Dục nói: "Đi thôi! Ta giúp ngươi." Nói xong rồi hướng Quả Tĩnh nói: "Lát nữa Dục sẽ chỉ cho ngươi."

Yến Tử cảm thấy hai người này đàn ông này có chút kỳ quái, sao lại nhờ người khác mặc? Nàng chỉ ở trong lòng nghi ngờ nhưng không hỏi ra lời.

Hai người nam nhân đổi y phục, cũng rất đẹp trai, Viên Chiêu Quân thấy phải ngơ ngác, qua một lúc lâu nói: "Rất đẹp mắt! Dục, sư huynh, các ngươi thật rất thích hợp với trang phục này."

Hai người có chút không thói quen, lôi kéo y phục, cũng hướng về phía Viên Chiêu Quân mỉm cười.

Yến tử hai mỹ nam cười, cũng nhìn đến ngây dại, không khỏi thở dài nói: "Oa! Quá đẹp trai xuất sắc rồi?"

Viên Chiêu Quân cũng than thở, nhìn một chút cảm thấy là lạ, lúc này nàng đột nhiên thấy đầu tóc Vũ Văn Dục dài phiêu dật, cười nói: "Nếu đổi kiểu tóc sẽ đẹp trai hơn ."

Cắt tóc? Vũ Văn Dục biết rõ câu đấy có ý gì. Không tình nguyện nhìn Viên Chiêu Quân, "Chiêu Quân, tóc có thể không cắt bỏ được không?"

Quả tĩnh cũng gương mặt khổ hỏi: "Sư muội, thật muốn cắt tóc sao?"

"Thế nào? Các ngươi không muốn?" Viên Chiêu Quân lạnh lùng quét mắt hai người.

Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục thấy Viên Chiêu Quân mất hứng, hai người vẻ mặt đau khổ nói: "Cắt bỏ đi!"

"Tùy ngươi." Nhìn tình huống bây giờ, Vũ Văn Dục làm sao lại cảm giác mình bị phu nhân chính mình bắt cóc cơ chứ?

Cứ như vậy Viên Chiêu Quân lôi kéo hai người đi ra cửa hiệu cắt tóc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thần sẽ không biết máy vi tính

Cho tới bây giờ cũng chưa có để ý qua hai người đàn ông bị Viên Chiêu Quân mang đi cắt tóc. Bước chân hai người có chút chậm, trong lòng thật sự không muốn cắt đi tóc. Đối với Quả Tĩnh mà nói, hắn chỉ là một cổ nhân, cho tới bây giờ cổ đại chưa bao giờ để ý, nhưng cắt tóc sẽ cảm giác mình thật có lỗi với cha mẹ đã qua đời.

Mà Vũ Văn Dục mặc dù là thần, cũng bởi vì là thần, không người nào dám ở trên đầu hắn động đao, tóc này đã cùng hắn cùng nhau vượt qua chục tỉ năm, hắn từ trước chưa từng nghĩ muốn cắt tóc.

Thấy hai người kì kèo mè nheo, Viên Chiêu Quân đẩy hai người nói: "Chỉ là tóc mà thôi, có cái gì không bỏ được, nhanh lên xe! Ngươi xem Yến Tử cũng lái xe tới."

Bọn họ ra cửa, Yến Tử đi đến nhà xe để lấy xe, mấy người đi ra ngoài cũng không thể đi bộ được!

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh nhìn Viên Chiêu Quân một chút, lúc này Yến Tử lên tiếng, "Mau lên đây đi! Tớ đưa các cậu đi."

"Cám ơn, Yến tử." Viên Chiêu Quân cười lên xe, sau đó hướng về phía hai người còn ngốc đứng tại chỗ không đi nói: "Hai người mau lên đây đi!"

"Ừ." Hai người đáp trả, cuối cùng vẫn là lên xe.

Viên Chiêu Quân đóng cửa xe, cười nói: "Hai người nên cảm nhận ngồi trên xe như thế nào đi. Không giống xe ngựa, tốc độ quá chậm."

Vũ Văn Dục dĩ nhiên là từng nghe qua Viên Chiêu Quân nói công cụ giao thông, ở hiện đại, nhưng ngồi lên xe thực sự, thì cảm giác không giống, tốc độ này thật rất nhanh, căn bản là không phải xe ngựa có thể so sánh, hơn nữa cũng vững vàng. Nhìn lại đường cũng không phải giống như đường đi ở cổ đại, đường này chất liệu đặc biệt, mặt đường bằng phẳng, ngồi ở trong xe cảm giác rất thoải mái. Cửa sổ xe mở ra, gió thổi vào, khiến tóc Vũ Văn Dục thổi bay tán loạn, Viên Chiêu Quân thấy, đã nói: "Xem coi, đúng là nên cắt tóc rồi!"

Vũ Văn Dục khẽ mỉm cười, đối với Viên Chiêu Quân là cực kỳ cưng chiều, chỉ cần nàng vui vẻ, cắt tóc cũng không phải là không thể.

Quả Tĩnh cũng cảm thấy công cụ giao thông hiện đại thật hay, cũng không biết là bởi vì nguyên nhân gì, hắn say xe, hơn 10' sau, sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, trong dạ dày khó chịu muốn ói. Hắn cố nén, không nói.

Viên Chiêu Quân thông minh, liếc mắt liền biết ra Quả Tĩnh là say xe, liền cười hỏi Yến Tử, "Yến Tử, chưa tới cửa hiệu cắt tóc sao?"

Lúc này xe quẹo một chỗ, Yến Tử cười nói: "Ở chỗ này nè."

Yến Tử dừng xe lại, Viên Chiêu Quân lại giúp mở cửa xe cho Quả Tĩnh xuống, Quả Tĩnh sau khi xuống xe liền nôn ra .

Vũ Văn Dục ngồi trên xe nghiên cứu cấu tạo vừa xuống xe, Yến Tử cũng xuống xe, lúc trước hắn không chú ý nhìn Viên Chiêu Quân mở cửa xe thế nào , nhìn mấy giây chưa hiểu rõ, cũng không định dùng Tiên thuật mở cửa xe, vì vậy không xuống xe bằng cửa xe bên cạnh mình, mà là từ cửa xe Viên Chiêu Quân cùng Quả Tĩnh đi xuống.

Quả Tĩnh ói rất lợi hại, Viên Chiêu Quân cau mày, suy nghĩ một chút chuyện say xe, dù Thần Tiên cũng không cần biết, nàng chỉ là muốn giúp cũng giúp không được, chỉ có thể nhìn Quả Tĩnh ói xong.

Trên mặt Vũ Văn Dục là nụ cười nhàn nhạt, biết Quả Tĩnh cực khổ, lòng hắn vừa động, tay trống rỗng liền xuất hiện một viên thuốc ở trong tay, đưa cho Quả Tĩnh nói: "Ăn đi! Lập tức không bị khó chịu."

Quả Tĩnh nhận lấy, không do dự trực tiếp liền nuốt viên thuốc. Thuốc vừa xuống bụng, hắn lập tức đã cảm thấy sảng khoái tinh thần, trong dạ dày cũng

không khó chịu, rất cảm kích nói cám ơn với Vũ Văn Dục.

Viên Chiêu Quân ở trong lòng suy nghĩ, chính mình cũng là Thần Tiên, làm sao lại không có thần dược như vậy đây? Nghĩ tới thuốc này nếu bán trên thị trường nhất định rất chạy đi! Suy nghĩ một chút nàng cảm thấy có thật nhiều nhân dân tệ xuất hiện trước mắt của nàng.

Yến Tử dẫn mọi người vào cửa hiệu cắt tóc, mấy người vừa vào cửa liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thợ cắt tóc rất nhiệt tình chào hỏi mọi người, hiển nhiên Yến Tử là khách quen tiệm này.

Viên Chiêu Quân nhìn thợ cắt tóc nói: " Thiết kế cho bọn họ một kiểu tóc, tóc của bọn họ quá dài."

Thợ cắt tóc nhìn Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục, đều nhìn ngây người, hai người kia đẹp quá đi thôi. Đặc biệt là Vũ Văn Dục, mặc kệ nam nữ, sau khi nhìn hắn cũng không thể dời mắt đi được.

"Được! Hai người mời tới bên này!" Thợ cắt tóc vẻ mặt tươi cười, dẫn Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục đi gội đầu ở khu tắm.

Đối với gội đầu, Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh đều cảm thấy nằm gội đầu như vậy là phương pháp rất tốt, hai người đều rất hưởng thụ. Nghĩ tới cùng Viên Chiêu Quân đến này thời đại này là chọn lựa không tồi.

Thợ cắt tóc căn cứ vào chất tóc của hai người mà thiết kế, xem ra sẽ rất đẹp trai. Nhìn mình trong kiếng, hai người cũng có chút không quen, nhưng lại không thể không thừa nhận, dạng này cũng rất đẹp mắt.

Viên Chiêu Quân cùng Yến Tử đều nhìn phải ngây dại, thật lâu mới lấy lại tinh thần, thở dài nói: "Oa! Quá đẹp trai rồi."

Trong tiệm mọi người đều nhìn Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh, bọn họ cũng không dời mắt được, hai người kia thật đáng yêu, bọn họ chưa nhìn thấy ai đẹp nhưu vậy, so với diễn viên trên TV còn đẹp hơn nhiều.

"Hài lòng không?" Vũ Văn Dục nhìn Viên Chiêu Quân mỉm cười.

"Ừm! Ừm! Hài lòng, rất hài lòng rồi, ta cảm thấy được kiểu tóc này quá thích hợp với ngươi." Viên Chiêu Quân ha ha cười, liền ôm lấy cánh tay Vũ Văn Dục. Thấy mọi người đối với nàng là ánh mắt hâm mộ, trong lòng nàng có chút kiêu ngạo cùng tự mãn nho nhỏ.

Yến Tử liền suy nghĩ , bạn tốt của mình thật là có phúc khí, tuy nói người đàn ông này không có tiền! Nhưng bộ dạng xinh xắn, hơn nữa đối với Chiêu Quân cũng rất được, con gái cả đời còn mong gì? Không phải là tìm một người đàn ông hạnh phúc sống qua ngày sao? Nàng lại nhìn Quả Tĩnh, Quả Tĩnh bây giờ và Trầm Tuấn Hiên nhìn càng giống nhau hơn, hai người cơ hồ giống nhau như đúc, thế nhưng phong cách thì có chút bất đồng.

Thời gian đi qua, đã đến thời điểm ăn cơm trưa, đối với Vũ Văn Dục mà nói có ăn hay không cũng không có quan hệ, nhưng Viên Chiêu Quân không giống, nàng chính là chủy sàm, cho dù là không đói bụng nàng cũng muốn ăn.

Yến Tử mời khách, Viên Chiêu Quân tự nhiên sẽ chặt đẹp Yến Tử một bữa.

Phòng ăn phải đi thang máy, Vũ Văn Dục cảm thấy tất cả đều rất mới lạ, cũng không có nghĩ tới dùng Tiên thuật, tựa như một người bình thường cùng mọi người cùng nhau đi vào thang máy. Thấy người khác bấm nút, hắn sẽ liếc mắt nhìn. Quả Tĩnh cũng hiểu những thứ kia cùng nhận thức của hắn không giống nhau, vì vậy cũng sẽ yên lặng học tập.

Thang máy vừa động, Quả Tĩnh có chút hơi khẩn trương, Viên Chiêu Quân đã nhìn ra, cười nói: "Sư huynh, đừng sợ, này giống như động đất đợt trước đó.”

Quả Tĩnh kéo miệng cười nhạt, sắc mặt không tốt lắm. Lê Quý Đôn

Vũ Văn Dục chính là không giống, hắn là thần, coi như chưa tự mình nghiệm qua, nhưng hắn cũng có thể ở rất nhanh làm quen tất cả sự vật ở đây. Hắn đang trong lòng suy nghĩ, ngày nào đó hắn sẽ đi máy bay, còn có hỏa tiễn gì đó, đồ đạn hắn cũng muốn biết

Viên Chiêu Quân ở chỗ này đã sinh sống hai mươi mấy năm, đối với nơi này tất cả đều rất quen thuộc, chỉ là để cho nàng không nghĩ ra bọn họ nếu là thần, tại sao xưa kia tới nay chưa từng bao giờ tới thời không đây? Còn có người hiện đại cũng không tin quỷ thần, cõi đời này là có thần vẫn không có thần linh?

Bọn họ ăn thịt bò bít tết, nhìn cây xiên kia, Quả Tĩnh xác định Viên Chiêu Quân cùng Yến Tử sẽ động thủ. Ngươi nói muốn hắn cầm kiếm giết người một ít cũng không khó khăn, nhưng muốn hắn cầm đao xiên ăn cái gì, hắn lại có chút không quen, thật lâu mới đem thịt bò bít tết cắt thành miếng nhỏ ăn vào.

Vũ Văn Dục cũng không quen phương thức ăn này, hơi động người, dùng chút Tiên thuật, hắn cũng không cần lực, xiên kia đụng tới thịt bò bít tết, thịt bò bít tết liền bị cắt thành nhiều miếng nhỏ.

Vũ Văn Dục động tác ăn luôn luôn ưu nhã, Viên Chiêu Quân cùng Yến Tử sửng sốt một chút. Họ chưa bao giờ gặp qua người ăn thịt bò bít tết có thể ăn ưu nhã nhưu vậy.

Yến Tử liền thở dài nói: "Chiêu Quân, cậu xác định chồng cậu là người sao?"

Viên Chiêu Quân liếc Yến tử một cái, "Không phải là người chẳng lẽ là quỷ!"

"Tớ không phải nói anh ấy là quỷ, cậu xem động tác kia, giống như thần tiên mà sách miêu tả, thấy dáng vẻ như thế, tớ cảm thấy được người như anh ấy, nên thành tiên mới đúng." Yến tử đôm đốp đôm đốp nói.

Vũ Văn Dục nghe các nàng đối thoại trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, nhưng vẫn là thong thả ung dung ăn mấy thứ linh tinh.

Quả Tĩnh cũng nhìn Vũ Văn Dục một cái, trong lòng suy nghĩ, vốn là Vũ Văn Dục cũng không phải là người , là thần.

Đối với Yến tử nói thành tiên Viên Chiêu Quân không tự nhiên để có thể thừa nhận nói Vũ Văn Dục chính là Thần Tiên, chỉ có cười nói: "Cái người này, không phải là bị sắc đẹp của chồng tớ mê hoặc chứ! Cậu như vậy, chồng cậu làm thế nào?"

"Nói hưu nói vượn cái gì? Chồng của bạn thân không thể lừa gạt, cậu chưa từng nghe qua sao?" Yến tử ha ha cười, vừa nói vừa cúi đầu ăn.

"Chưa từng nghe qua, tớ không có bác học như cậu." Viên Chiêu Quân cũng cười , hai người ngươi một câu ta một lời, còn bất chợt nói tin tức giải trí.

Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục vẫn không nói gì, sau khi ăn xong, theo Viên Chiêu Quân cùng Yến tử ra khỏi phòng ăn.

Ra khỏi phòng ăn Yến tử lái xe trở về, Viên Chiêu Quân lúc này mới nghĩ đến vấn đề nàng không có tiền, nhưng nàng ở thái tử điện cầm chút thỏi vàng, để ở trong túi trên người nàng

"Yến tử, ở đâu có đổi vàng!" Viên Chiêu Quân hỏi. Bọn họ hiện tại có ba người, cũng không thể ở nhà bạn được! Nàng muốn đổi ra tiền, mua phòng hoặc là mướn phòng.

"Thế nào? Cậu phát tài, có vàng để đổi hả?" Yến tử thuận miệng cười hỏi.

"Làm gì có! Tớ chỉ là đi xem một chút." Viên Chiêu Quân ha ha cười.

"Thì ở phía trước có một tiệm vàng, nơi đó sẽ cho đổi vàng." Yến tử nói xong điện thoại vang lên, là chồng nàng gọi điện thoại tới, nói nàng nên đi thăm bà của nàng.

Yến tử nhận điện thoại mặt xin lỗi nói: "Chiêu Quân ta có việc phải đi thăm nhfa ngoại, các cậu đi dạo một lát, rồi thuê xe về nha! Đây là chìa khóa nhà của tớ."

Viên Chiêu Quân không có cầm chìa khóa, cười nói: "Cậu đi đi! Nhất định lại là chuyện con cái của cậu rồi."

Yến tử kết hôn nhiều năm rồi, sau khi kết hôn không lâu có đứa bé, đứa bé do bà nuôi, không để cho nàng nuôi, nàng và chồng nàng bây giờ ở nhà, đĩ nhiên nên trở về xem đứa bé một chút, hai người vẫn trải qua cuộc sống hai người.

"Ừ, tớ đi nha. Các cậu từ từ chơi!" Yến tử nói xong cũng lên xe rời đi.

Yến tử rời đi, Viên Chiêu Quân lúc này mới nói: "Đi thôi! Chúng ta cầm vàng đi đổi ít tiền để dùng."

Vũ Văn Dục cũng đồng ý Viên Chiêu Quân, lúc ấy Viên Chiêu Quân ở thái tử điện cầm thỏi vàng hắn còn cảm thấy kỳ quái, bây giờ nhìn lại thật đúng là có chút công dụng rồi.

Mấy người đến tiệm vàng, Viên Chiêu Quân cầm thỏi vàng đổi có ba 10 mấy vạn khối, nhìn tới sổ tiền, Viên Chiêu Quân cười ha hả, thế nhưng chút tiền này vẫn không thể mua nhà! Nàng nên lấy thêm chút, đổi lại biệt thự tới ở đi! Nghĩ như vậy, đối với Vũ Văn Dục nói: "Dục, chúng ta không bằng trở về thái tử điện lấy thêm thỏi vàng đi!"

Vũ Văn Dục cau mày, cười nói: "Để chuyện này cho ta."

Nghe được Vũ Văn Dục nói như vậy, Viên Chiêu Quân hưng phấn hỏi: "Dục có ý tứ là nói ngươi sẽ tạo ra tiền sao?"

"Ngươi cũng có thể, vậy tại sao ngươi không thay đổi?" Vũ Văn Dục cười vỗ vỗ đầu của nàng.

Viên Chiêu Quân cười nói: "Ngươi không phải là nói như thế sẽ ảnh hưởng tới trật tự sao? Ta đương nhiên không biết làm chuyện như vậy. Chỉ là ngươi không phải dạng đó sao!"

Vũ Văn Dục bất đắc dĩ cười cười, "Ta là nói ta có thể từ trên tay ngươi kiếm tiền." Cũng không phải nói lần tiền.

"Kiếm thế nào? Chẳng lẽ ngươi biết máy vi tính?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Không biết." Vũ Văn Dục thành thật trả lời.

"Còn nói cái gì Thần Chủ, máy vi tính cũng không." Viên Chiêu Quân trợn trắng mắt, vậy kiếm tiền thế nào! Chẳng lẽ muốn hắn đi coi bói cho người khác hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Kiếm tiền không dễ

Vũ Văn Dục bỏ qua thái độ xem thường của Viên Chiêu Quân, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, "Cứ tin tưởng ta."

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Ta đương nhiên là tin tưởng ngươi, đi thôi! Chúng ta đi thuê phòng trước."

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh đi theo Viên Chiêu Quân, tìm tiền mướn phòng phòng hai người cũng chưa nói câu nào, Viên Chiêu Quân biết Vũ Văn Dục sạch sẽ, ở trung tâm thành phố mướn một căn nhà có ba phòng, hơn nữa phòng vừa mới sửa, không có người ở, tuy tiền mướn đắt hơn một chút, nhưng nàng rất hài lòng.

Viên Chiêu Quân trở lại Yến Tử lấy đồ, rồi trở về nhà thuê. Mấy người cùng đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày, trở về đến nhà.

Cơm tối không làm, mà là gọi đồ ăn ngoài, ăn xong cơm tối, Viên Chiêu Quân mở ti vi, Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh đều sửng sốt nhìn ti vi.

"Sư muội, trên tay ngươi là cái gì? Tại sao có thể khống chế vật kia, vật này sao lại nói được." Quả Tĩnh nói xong thấy trên ti vi đang chiếu phim cổ trang, bị dọa sợ không nhẹ, "Người nào?" Hắn mặt phòng bị nhìn chằm chằm người trên TV.

Vũ Văn Dục đã nghe nói qua TV, tựa như đùa giỡn, hơn nữa không khác gì so với trí nhớ của hắn là mấy, ngược lại mặt rất bình tĩnh.

Viên Chiêu Quân ha ha cười lớn, "Sư huynh, ngươi đừng khẩn trương, đây là TV, không phải là người nào hết, ngươi cũng đừng sợ."

Quả Tĩnh nghe Viên Chiêu Quân nói vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Cuối cùng Viên Chiêu Quân nói thật lâu cho Quả Tĩnh về vấn đề ti vi, hắn mới coi như là hiểu.

Vũ Văn Dục cũng nghiêm túc nghe, sau khi hiểu rõ về TV, hắn lại hỏi, "Điện thoại này dùng như thế nào?"

Viên Chiêu Quân đem ba chiếc điện thoại di động lấy ra, lấy ra các thiết bị đi kèm, thì làm mẫu cho Vũ Văn Dục và Quả Tĩnh, hai người đều cảm thấy vật này rất thần kỳ.

Sau khi tiếp thu xong điện thoại, Quả Tĩnh hưng phấn cầm điện thoại, cảm thấy đây là một bảo bối tốt.

Vũ Văn Dục cũng nói: "Vật này giống như Thuận Phong Nhĩ, có thể nghe âm thanh cách ngàn dặm. Chỉ là vì lý do gì?" Hắn mọi sự cũng đều suy tư.

Quả Tĩnh nói: "Không bằng chúng ta cho mọi người mỗ người một cái đi! Như vậy chúng ta có thể nói chuyện."

Viên Chiêu Quân nghe xong, đầu xuất hiện vạch đeb, nói: "Sư huynh, điện thoại không có tín hiệu là không gọi được ."

"Tín hiệu là gì?" Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh trăm miệng một lời hỏi.

"Chuyện này. . . . . Ta cũng giải thích không rõ ràng lắm, bây giờ ngươi ra cửa dùng máy vi tính của ta đi! Không biết kiến thức cũng có thể tìm hiểu bằng máy vi tính." Viên Chiêu Quân lại đem bản sử dụng máy vi tính lấy ra, dạy bọn họ mở như thế nào, nhìn một cái hộp nhỏ như vậy lại có chữ, hơn nữa còn có thể phát ra hình và video giống như TV, hai người hiển nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú.

Dạy thật lâu, Quả Tĩnh nhìn không ra chữ giản thể, nắm lấy đầu tóc ngắn nói: " Nhìn không hiểu, những thứ này là chữ gì?"

Vũ Văn Dục ở phương diện này có thể duy trì hơn nhiều, hắn dù sao cũng là thần, dùng ý chí thông linh để đọc, chỉ chốc lát sau có thể hiểu rõ chữ giản thể.

Còn Quả Tĩnh, Viên Chiêu Quân đành phải đợi đến ngày mai để mua cho hắn quyển từ điển dạy chữ.

Tất cả đồ điện trong nhà Viên Chiêu Quân đều dạy Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh một lần rồi nàng ra ngồi coi show giải trí. Một người ngồi ở trên ghế sa lon cười đến hi hi ha ha.

Quả Tĩnh nghiên cứu chốt mở đèn điện, còn có ấm nước điện tại sao lại có nước nóng, cả điện thoại của hắn nữa.

Vũ Văn Dục một mực tìm hiểu máy vi tính, hiểu rõ đây là thời đại gì, những nguyên lý đồ điện, tuy nói những giải thích kia hắn hoàn toàn hiểu, nhưng hắn đều ghi nhớ trong lòng, để một ngày nào đó sẽ hiểu rõ tất cả các thứ kia.

Quả tĩnh nghiên cứu hết đồ điện trong nhà xong, đi tới trước mặt Vũ Văn Dục, cười nói: "Có thể dạy ta sử dụng máy vi tính không?"

Vũ Văn Dục liếc nhìn Quả Tĩnh, qua một hồi lâu, ở trên máy tính mở ra websites dạy chữ phồn thể, cười nói: " Trước tiên ngươi học chữ này đi! Chờ đến khi ngươi biết, thì có thể sử dụng máy vi tính." Vũ Văn Dục rất rộng rãi tặng máy vi tính cho Quả Tĩnh.

Vũ Văn Dục ngồi cạnh Viên Chiêu Quân xem ti vi, cũng cảm thấy tiết mục giải trí trên TV hay, cũng cười theo.

Viên Chiêu Quân nghe xong, nhìn mặt của Vũ Văn Dục, "Nên cười như thế, như thế nhìn rất được."

Vũ Văn Dục thu lại tiếng cười, có chút không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, không nói lời nào.

Viên Chiêu Quân đưa tay nắm lấy gương mặt tuấn tú Vũ Văn Dục, ha ha cười, "Nơi này không phải là thái tử điện, cũng không phải là Thiên Đình, ngươi không phải hiện ra gương mặt lạnh lùng, nơi này là nhà tạm thời của chúng ta, chỉ có ba chúng ta, chúng ta bây giờ là người một nhà." Ở trong lòng Viên Chiêu Quân Quả Tĩnh chính là người thân của nàng , như anh trai vậy.

"Ừm!" Hắn kéo tay của nàng, nụ cười trên mặt rõ ràng sâu hơn.

Quả Tĩnh đang nghiêm túc học chữ giản thể, đến khi Viên Chiêu Quân trở về phòng nghỉ ngơi, hắn vẫn còn học tập, hơn nữa vẫn học đến ba giờ đêm mới trở về phòng của hắn nghỉ ngơi.

Trở về phòng, Viên Chiêu Quân cười nói: "Dục, cảm thấy nơi này như thế nào? Được không?" Nàng kéo hắn ngồi dậy ở trên giường.

"Rất được." Đây là đánh giá của Vũ Văn Dục đối với thời đại này, những công nghệ cao kia đều không phải thứ hắn có thể hiểu, cảm thấy năng lực của thời đại này vô cùng cực đại.

"Chúng ta ở chỗ này sống đi! Ngày nào đó cảm thấy phiền buồn bực thì trở về xem mọi người một chút, chúng ta cũng có thể trở về thiên đình, cuộc sống như vậy của chúng ta sẽ càng thú vị ." Viên Chiêu Quân nói qua ý nghĩ của mình.

"Được, ngươi tự tính toán." Vũ Văn Dục rất là đồng ý ý tưởng của Viên Chiêu Quân .

Hai người nói vài lời rồi nằm xuống ngủ. Buổi sáng, hai người rời giường, tinh thần cũng rất sảng khoái.

Bọn họ phải ra khỏi cửa trước, Quả Tĩnh cũng tỉnh, vì vậy ba người cùng nhau đi ăn sáng.

Có thể bởi vì nguyên nhân là thần, Vũ Văn Dục ăn rất ít, mà Viên Chiêu Quân hoàn toàn là một chủng tập quán, mặc kệ đói hay không cũng sẽ ăn.

Ăn cơm xong, Viên Chiêu Quân nói: "Ngày hôm qua ta cảm thấy tốt, chúng ta có thể coi bói cho người ta để kiếm tiền."

Quả Tĩnh cau mày, trong lòng suy nghĩ sư muội cùng Vũ Văn Dục thành tiên, tại sao có thể làm thần côn đây?

Vũ Văn Dục cũng không đồng ý, nói: "Thiên Cơ Bất Khả Lậu, chúng ta không thể coi bói cho người khác."

Người này thật là cổ hủ, Viên Chiêu Quân cảm thấy đây chính là sở trường của bọn họ, cũng coi là nghề ban đầu của bọn họ, có cái gì không thể lấy ra kiếm tiền, liếc Vũ Văn Dục một cái nói: "Không làm cái này vậy chúng ta làm cái gì? Cũng không thể đi làm! Như vậy kiếm tiền rất ít." Nàng muốn mua một ngôi nhà, nếu đi làm, ba người phải làm nhiều năm mới có thể mua được!

Quả Tĩnh nở nụ cười ôn nhu hỏi: "Công việc gì kiếm tiền nhanh."

Viên Chiêu Quân cảm thấy hỏi như thế này chính là nói nhảm, tức giận nói: "Cướp ngân hàng, kiếm tiền nhanh."

Nàng chỉ nói chơi, Quả Tĩnh lại cho là thật, bởi vì hắn không hiểu cái gì là cướp ngân hàng, cho nên cười ha hả nói: "Nếu sư muội đã nói như vậy, chúng ta cướp ngân hàng đi!"

Lời nói này nói ra, bàn kế bên nghe được, cũng cảm thấy người nọ này không phải là bệnh chứ! Ngân hàng nói cướp là có thể cướp sao? Đây chính là tội phạm pháp quan trọng.

Nghe Quả Tĩnh, Viên Chiêu Quân đau cả đầu, bất đắc dĩ thở dài một cái, "Sư huynh, cướp ngân hàng thì đồng nghĩa với là cổ đại là giành ngân lượng của quan, ngươi còn có thể chém giết sao?"

Quả Tĩnh giờ mới hiểu được, nói: "Do sư muội ngươi không phải nói rõ ràng."

Viên Chiêu Quân hết sức im lặng, nhưng cũng không muốn nói thêm, nói: "Trên tay ta có chút tiền, hai người các ngươi nghĩ xem nên buôn bán hay không."

Vũ Văn Dục liền suy nghĩ , vấn đề máy vi tính, vừa rồi Viên Chiêu Quân ở trên đường mua một tờ báo, chỉ vào tin tức trong đó nói: "Cái này không tệ."

Viên Chiêu Quân cúi đầu xem xét, "Đây cũng không tệ, chỉ là thị trường chứng khoán đâu dễ để chúng ta nắm trong tay!"

Vũ Văn Dục lại gần lỗ tai của nàng, chỉ có hai người nghe được âm thanh nói: "Ta chính là Thần Chủ, có chuyện có thể làm khó ta sao?"

Hắn tự tin, mà nàng lại hoài nghi, "Dục, không dùng thần lực để thay đổi!"

"Dĩ nhiên không phải, vật này ta sẽ nghiên cứu rõ ràng." Hắn tự tin nói xong, trong mắt lóe ánh sáng nhàn nhạt.

Viên Chiêu Quân nhìn hắn tự tin mặt sửng sốt một hồi lâu mới nói: "Ừ, ta tin tưởng ngươi. Nếu thế, bây giờ chúng ta cũng không thiếu tiền, không bằng chúng ta suy nghĩ thêm đi!"

Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh cũng đồng ý đề nghị của nàng, bọn họ nên đi chung quanh một chút, như vậy mới có thể hiểu thời đại này.

Ở thành thị chung quanh quay một vòng, đi xem điện ảnh, tìm hiểu những nơi về ngành khoa học về động thực vật, còn mua cho Vũ Văn Dục máy vi tính. Ba người bọn họ vô luận đi đến nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm. Có người thậm chí vì nhìn qua hai mỹ nam, mà đi theo bọn họ.

Mấy người cũng chơi mệt rồi, đang ở nơi không có người, Vũ Văn Dục hơi động, ba người liền trở về phòng thuê của bọn họ.

Về nhà mở ti vi, đã có người gõ cửa, là Yến tử đến xem bọn họ, sợ bọn họ thiếu thứ gì.

"Chiêu Quân, tớ ở ngoài cửa cũng chờ một canh giờ, cậu ở nhà, sao không mở cửa?" Yến tử mang theo một cái túi lớn dỗi nói.

"Ách. . . . . ." Viên Chiêu Quân cũng không thể nói với Yến tử là bọn họ dùng Tiên thuật trở về, vì vậy nàng không nhìn thấy bọn họ. Suy nghĩ một chút nói: "Tớ vừa rồi có chút mệt mỏi, ngủ mất đi, không nghe thấy cậu gõ cửa. Thật ngại!"

Yến Tử liếc Viên Chiêu Quân một cái, nói: "Cậu đó. Sao lại bệnh hả." Các nàng là bạn tốt nhất, Viên Chiêu Quân yêu ngủ này một ít Yến tử rất hiểu rõ. Yến tử cũng không hiểu hai đấng mày râu này làm cái gì, sao lại không mở cửa.

"Ha ha! Yến tử không phải cũng quen rồi sao?" Viên Chiêu Quân cười, nhận lấy một chút thức ăn Yến tử mua bỏ vào tủ lạnh.

Vũ Văn Dục đã mở ra máy vi tính, đang nghiên cứu thị trường chứng khoán, đối với Yến tử hắn chưa quen thuộc, cũng không tự nhiên nói chuyện.

Yến tử sau khi ngồi xuống, liền hỏi: "Chiêu Quân, cậu bây giờ làm ở đâu!"

"Tớ đang không có công tác, cậu có chỗ nào tốt không?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Tớ thì không có, chỉ là nếu cậu muốn có thể tìm Tuấn Hiên." Yến tử đề nghị.

"Anh đấy đâu? Tìm được công việc chưa ?" Viên Chiêu Quân nhìn Quả Tĩnh hỏi.

"Cậu đừng hỏi bọn họ, bọn họ đẹp trai như vậy, tớ nghĩ nên tìm công ty giải trí, bọn họ có thể đi thử một chút ." Yến tử cũng chỉ là thuận miệng nói, không muốn Viên Chiêu Quân tưởng thật.

"Sư huynh, ta xem ngươi đi làm minh tinh! Như vậy kiếm tiền cũng mau, rất tốt." Viên Chiêu Quân cười nói. Đối với Vũ Văn Dục nói muốn nghiên cứu thị trường chứng khoán làm ăn, nàng thì không thể hắn tìm việc làm rồi.

"Tốt! Ta nghe sư muội." Quả tĩnh cười nói.

Yến tử đối với Quả Tĩnh trả lời như vậy hết sức im lặng, nghĩ tới người này thật đúng là không có chủ kiến, cái gì đều nghe Chiêu Quân , không sợ Chiêu Quân bán đứng hắn.

Cũng bởi vì Viên Chiêu Quân ý tưởng đột phát, ở trong cuộc sống sau này Qủa Tĩnh đi vào ngành giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Cuộc sống hạnh phúc của Chiêu Quân

Viên Chiêu Quân đưa theo cả Quả Tĩnh đi phỏng vấn, bởi vì là bạn của Yến tử, nên chồng của Yến tử cũng chào hỏi, đối với chuyện phỏng vấn, vai chính rất quan trọng trọng, vốn cũng nghĩ tới, nên có được vai phụ cũng không tồi, nhưng sau khi nhìn thấy Quả Tĩnh, người kia cũng ngây ngẩn cả người.

"Giám dốc Thẩm, sao ngài lại tới đây?" Người nọ nở nụ cười, chỉ sợ người đối diện tức giận.

Viên Chiêu Quân biết rõ đối phương nhận nhầm Quả Tĩnh thành Trầm Tuấn Hiên, cười nói: "Tiên sinh, anh ta không phải Trầm Tuấn Hiên, mà tên là Quả Tĩnh. Bọn họ chỉ là giống mà thôi." Viên Chiêu Quân nói xong cũng cảm thấy mình rất khôi hài, Quả Tĩnh và Trầm Tuấn hiên vốn là từ một người chuyển thế.

"Quả Tĩnh?" Người đó sửng sốt thật lâu, cười nói: "Quả tiên sinh, xin hỏi ngài có tài nghệ gì?"

Quả Tĩnh nở nụ cười ôn nhu, mở miệng nói: "Tại hạ biết đánh đàn, không biết có tính là tài nghệ hay không?" Quả Tĩnh nói qua nhìn Viên Chiêu Quân, trong lòng suy nghĩ, sư muội cho hắn làm minh tinh, hắn đương nhiên sẽ cố gắng, chỉ là người ta sẽ dùng hắn sao?

"Dĩ nhiên là được." Người này phía trên có người chào hỏi, ông ta đương nhiên sẽ cho người này cơ hội.

Quả Tĩnh nhìn tất cả nhạc khí trên đài, hắn chỉ biết tranh, vì vậy đi tới trước mặt đàn tranh ngồi xuống.

Hắn chỉ cần ngồi xuống nơi đó, người nhận đơn có chút ít ngây dại, cảm thấy phong cách của Quả Tĩnh và Trầm Tuấn Hiên không giống nhau, người này có một ma lực, làm cho người ta không dời mắt được.

Quả Tĩnh đàn một bài chỉ có ở cổ đại mới có, nhân viên nhận đơn nghe xong mỗi một người đều ngất ngây, cảm thấy loại âm nhạc này quá hay, giống như tiên nhạc trên bầu trời, có người hỏi, "Quả tiên sinh, đây là của ngài sáng tác sao?"

Viên Chiêu Quân vẫn đứng ở bên cạnh không hề rời đi, thấy Quả Tĩnh lo lắng, cười giành nói: "Đây là anh ấy sáng tác." Ở thời đại này cũng không có bài hát này, vậy cũng là Quả Tĩnh sáng tác rồi.

Quả Tĩnh đã biết Viên Chiêu Quân nói dối, thấy Viên Chiêu Quân nháy mắt với hắn, tuy trong lòng hắn phản đối, nhưng cũng không có vạch trần.

Người kia nghe đây là bài hát sáng tác, cực kỳ vui vẻ, cười nói: "Bài hát này nếu có thể phối lời, nhất định sẽ tiêu thụ rất tốt."

Ý kia chính là muốn nhận Quả Tĩnh rồi, Viên Chiêu Quân vui vẻ đến vẻ mặt tươi cười, cười cười ha ha mà nói: "Đây là muốn dùng năng lực của anh ta sao?"

"Đúng. Anh ta sẽ là thần tượng kiêm minh tinh siêu cấp." Nhân viên nhận đơn mặt cũng mau cười nở hoa, cảm thấy lần này là nhặt được bảo bối.

Viên Chiêu Quân không lo chuyện khác, nàng chỉ muốn biết, một bài hát như vậy có thể có bao nhiêu tiền, còn sư huynh của nàng đẹp trai như vậy, nhận đại quảng cáo cũng không ít tiền! Nghĩ tới tiền, trong mắt của nàng tất cả đều là Kim cương xán lạn.

"Vị tiên sinh này, về cái chuyện thù lao tính thế nào đây?" Viên Chiêu Quân mở miệng hỏi.

"Cái này là do giám đốc của chúng tôi quyết định." Người quyết định chính là chồng của Yến tử.

Nhìn thấy chồng của Yến tử Từ Đạt, Viên Chiêu Quân cười ha hả hỏi: "Công ty của cậu nói anh tớ sẽ trở thành đại minh tinh siêu cấp, Từ Đạt cần phải mau mau ký hợp đồng với anh của tớ đi, nếu không cậu sẽ phải hối hận."

Bạn của Yến tử, Từ Đạt đương nhiên là có thể giúp, lại nói cái này Quả Tĩnh lại rất giống em trai Trầm Tuấn Hiên, dáng dấp cũng đẹp trai, nãy nghe anh ta đàn hắn cũng đã nghe, quả thật dễ nghe. Dùng người này, công ty nhất định sẽ kiếm được tiền, vì vậy Từ Đạt cười nói: "Được, chúng ta lập tức liền ký, về phần thù lao, Chiêu Quân cậu yên tâm, tuyệt đối là người cao nhất trong công ty."

"Nghe nói thế, tớ còn tưởng rằng người quyết định là người khác, không ngờ là cậu, tớ rất an tâm." Nàng đây chính là đem sư huynh bán đi, thế nào cũng muốn bán giá tiền tốt!

Từ Đạt lấy ra hợp đồng, nói muốn thẻ căn cước, Viên Chiêu Quân lúc này mới nghĩ đến Vũ Văn Dục và Quả Tĩnh cũng không có thẻ căn cước, vì vậy mặt xin lỗi cười nói: "Ngượng ngùng quá! Hôm nay ra ngoài nóng nảy, quên mất mang thẻ căn cước, ngày mai đi! Buổi sáng ngày mai nhất định sẽ ký."

Đều là bạn bè, Từ Đạt dĩ nhiên không có làm khó, cười nói: "Được rồi! Ngày mai nhất định nhớ mang tất cả tư liệu."

"Được, cậu hãy yên tâm đi!" Viên Chiêu Quân cười cười ha ha mà nói, cùng Từ Đạt nói vài lời rồi liền cùng Quả Tĩnh đi về.

Về đến nhà, Vũ Văn Dục còn đang nghiêm túc nghiên cứu giá thị trường chứng khoán, thấy bọn họ trở lại, hắn cũng không quay đầu mà nói: "Như thế nào?"

"Xong rồi." Viên Chiêu Quân cười ngồi vào bên cạnh Vũ Văn Dục, nói: "Bọn họ nói sư huynh sẽ thần tượng kiêm đại minh tinh siêu cấp, vậy ta sẽ có tiền." Vừa nói đến tiền, tâm Viên Chiêu Quân liền mở ra.

Nhìn Viên Chiêu Quân nở nụ cười, Quả Tĩnh đã cảm thấy hắn làm cái gì đều đáng giá, cười híp mắt nhìn Viên Chiêu Quân, "Về sau sư muội có thể mua nhà cửa rồi." Quả Tĩnh lần đầu tiên kiếm tiền, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

"Đúng! Chúng ta sẽ mua biệt thự lớn ở, các ngươi nên sửa chữa thế nào nhỉ? Ta thích tường gian phòng biến thành màu hồng, còn có phòng khách. . . . ." Viên Chiêu Quân đôm đốp đôm đốp nói, hình như đó chính là ngôi nhà trong tâm trí nàng.

Tuy Vũ Văn Dục đang nhìn máy vi tính, nhưng cũng nghe được Viên Chiêu Quân nói, ngẩng đầu nhìn mặt của nàng nói: "Không đơn giản như thế đâu." Hắn nói xong, hơi động, tay điểm, đến mức toàn bộ đều thay đổi, hơn nữa cả phòng đều giống với trí tưởng tượng của Viên Chiêu Quân.

Quả Tĩnh cũng quen tiên thuật của Vũ Văn Dục, trong lòng hắn, Thần Chủ phải là không gì làm không được, chính là đưa phòng ốc này thành ngôi nhà tuyệt đẹp cũng là điều bình thường.

Viên Chiêu Quân thấy, cười nói, "Thật xinh đẹp, ta thích, cám ơn lão công."

"Cám ơn cái gì, ngươi không phải cũng có thể làm được sao?" Vũ Văn Dục buồn cười nhìn Viên Chiêu Quân.

Viên Chiêu Quân lúc này mới nghĩ đến mình cũng là thần, cũng có thể làm theo, cũng có thể tự do có bất kỳ vật gì, dù là Kim Ngân tài bảo cũng được, chỉ là họ không muốn phá hư phép tắc thời đại này mà thôi. Nàng vỗ mạnh đầu, "Ngươi nói ta làm sao lại đần như vậy đâu? Ngôi nhà biến thành như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng tới người khác, chúng ta dời thời điểm tái biến trở lại là được."

Hai người đàn ông này buồn cười nhìn nàng, bộ dáng lúc này của nàng thật đúng là đáng yêu.

Phải nói ngũ quan dung mạo Viên Chiêu Quân rất tinh xảo, chỉ là vóc người này không thay đổi, tuy nói là nữ, nhìn cũng không hấp dẫn cũng không quyến rũ, cho người khác cảm giác chính là nhẹ nhàng khoan khoái. Cộng thêm tóc của nàng thế nào cũng không dài, thân thể cũng không thay đổi, dĩ nhiên cũng sẽ không già, bộ dáng của nàng vĩnh viễn dừng lại ở độ hai mươi mấy tuổi.

Vũ Văn Dục cũng giống như vậy, hắn cũng sẽ không già, tuổi thọ của bọn hắn có thể nói cùng cùng tuổi với thiên địa. Trong sinh mệnh bọn họ hình như cũng chưa có thời gian.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Viên Chiêu Quân ở lại nhân gian sinh hoạt, bởi vì nàng muốn cảm thụ được nỗi khổ của người thường, như vậy nàng mới theo đuổi cuộc sống.

Viên Chiêu Quân lại nghĩ tới chuyện thẻ căn cước, nhìn Vũ Văn Dục nói, "Bằng chứng cho thân phận của chúng ta có thể tạo ra sao? Như vậy sẽ có vấn đề hay không?"

"Không có vấn đề gì." Vũ Văn Dục hơi động lòng, chỉ thấy trong tay hắn trống rỗng liền xuất hiện hai bằng chứng thân phận, tên là hắn và Quả Tĩnh, hình cũng là dáng vẻ hiện tại của bọn hắn, ngày sinh cũng ở thời đại này.

Viên Chiêu Quân cầm lấy thẻ căn cước, cười nói: "Thẻ căn cước là có, thế có thật hữu dụng không? Nếu bị điều tra thì sao?"

Vũ Văn Dục cười, "Chuyện này ngươi yên tâm, ta sẽ giải quyết." Hắn nói xong, bỗng biến mất ở trước mặt Viên Chiêu Quân, chờ hắn lại xuất hiện thì hắn đã giải quyết sự tình.

Cùng Vũ Văn Dục ở chung, căn bản là Viên Chiêu Quân điều gì cũng không cần suy tính, tiền có người kiếm, chuyện cũng có người làm, nàng mỗi ngày đều là không buồn không lo.

Quả tĩnh sử dụng điệu nhạc hắn đã đàn để viết lên, khi hắn hát, hình ảnh kia có thể nói là xa hoa, ca từ này làm cho người không thể quên, còn có âm thanh của hắn, khi hát lên còn hay so với thực lực người giỏi nhất.

Công ty thay Quả Tĩnh làm album, trong album tất cả đều là Quả Tĩnh dùng là nhạc khúc cổ đại sửa đổi, ở thời đại này cũng không có, vì vậy đương nhiên là do Quả Tĩnh sáng tác.

Album bán chạy, tiếp hợp đồng mời hắn quay quảng cáo trên TV và đóng phim điện ảnh rất nhiều, Viên Chiêu Quân vì muốn Quả Tĩnh không quá mệt mỏi nên chỉ nhận quay quảng cáo. Muốn Qủa Tĩnh đóng phim, thứ nhất là hắn không biết đóng phim, hai là hắn cũng không muốn diễn trò, dù sao tiền lợi nhuận nhiều như vậy, Viên Chiêu Quân cũng sẽ không ép Quả Tĩnh làm làm chuyện hắn không thích.

Quả Tĩnh mỗi ngày đi sớm về trễ, ra cửa có xe riêng đưa đón, Viên Chiêu Quân dĩ nhiên sẽ cùng đi theo.

Một người khác, Vũ Văn Dục nghiên cứu rõ ràng thị trường chứng khoán, cầm chút tiền làm đầu tư, tiếp hắn dựa vào thị trường chứng khoán, đầu tư không ít tiền.

Trong một năm, Vũ Văn Dục thành lập một công ty đầu tư, công ty nghiệp tích không tệ, kiếm không ít tiền, mà Quả Tĩnh cũng là thần tượng kiêm đại minh tinh siêu cấp trong mắt mọi người. Một năm này, bọn họ mua phòng, mua xe, có thời gian ba người còn đi bay đi khắp nơi du lịch.

Lần đầu tiên ngồi máy bay, Quả Tĩnh cùng Vũ Văn Dục cũng cực kỳ cảm thán khoa học kỹ thuật hiện đại này, cũng bội phục trí khôn của người hiện đại.

Một năm này, bọn họ quen cuộc sống hiện đại, nhưng trong một năm nay bọn họ cũng trở về cổ đại mấy lần, hơn nữa còn có thể mang một chút đồ hiện đại cho Cây Dương Mai Quả Khế và Sư Phụ.

Hạnh phúc lúc này mới vừa mới bắt đầu, bởi vì hôm nay, Viên Chiêu Quân phát hiện nàng mang thai, tin tức này khiến Vũ Văn Dục vui vẻ không thôi.

"Chiêu Quân, ngươi nói là có thật không?" Đối với tin này thật sự làm cho Vũ Văn Dục vui vẻ, vì vậy hắn cười ra tiếng.

"Đương nhiên là thật, ngươi cho rằng ta còn có thể gạt ngươi sao?" Viên Chiêu Quân ha ha cười, mang thai là chuyện tốt. Chỉ là vừa nghĩ tới Bảo Bảo, nàng liền muốn biết Bảo Bảo hiện tại tốt hay không.

"Ta không có ý đó." Vũ Văn Dục thay Viên Chiêu Quân chẩn mạch, đang xác định mang thai thật, bấm ngón tay tính toán.

Thấy hắn cau mày, Viên Chiêu Quân hỏi: "Thế nào? Đứa bé có vấn đề?"

"Không phải, là ta không coi ra là nam hay nữ." Vũ Văn Dục nói.

"Cái này thì có gì không tốt, qua hai tháng, đi bệnh viện rồi sẽ biết." Viên Chiêu Quân cười, người này thật đúng là gấp.

"Ừ, cũng đúng! Là ta quá gấp." Thật ra thì Vũ Văn Dục không chỉ là tính không ra giới tính đứa bé, cả số mạng đứa bé cũng tính không được, vì vậy hắn mới rối, nhưng mà hắn sợ nàng lo lắng, không có nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Long Phượng thai

Mang thai là chuyện vui, hôm nay Quả Tĩnh nói muốn trở về cổ đại gặp mọi người, vì vậy bọn họ đi về đảo Thần Tiên.

Bọn họ trở về, lại gặp đúng dịp Đông Phương Tiên thành thân, nhìn bọn họ xuất hiện, Đông Phương Tiên vô cùng hưng phấn, nhảy đến trước mặt Viên Chiêu Quân, "Chiêu Quân, chẳng lẽ ngươi biết ta thành thân sao? Là cố ý trở về chúc mừng ta hả?"

Căn bản Viên Chiêu Quân cũng không biết Đông Phương Tiên thành thân, ba tháng trước bọn họ trở về, Đông Phương Tiên còn nói nàng biết quen một nam nhân không tệ, không nghĩ đến lại kết hôn nhanh như vậy. Nhưng nếu nghĩ nàng như thế thì nàng cũng không chối, vì vậy cười nói: "Đúng! Chúc mừng ngươi nha, Tiên nhi."

Đông Phương Tiên ha ha cười, nàng vốn đã đẹp, khi cười lại đẹp hơn, tính tình lại được, nữ nhân xinh đẹp nên có được hạnh phúc.

Viên Chiêu Quân nói với hai sư phụ là nàng mang thai, Nhị sư phụ Tôn Hồng liền cười cười nói: "Tốt rồi! Chiêu Quân cuối cùng cũng mang thai, chúng ta phải làm Thái Sư Phó rồi."

Đại Sư Phụ Đông Phương Tố cũng rất vui vẻ, cười nói: "Đúng! Chiêu Quân phải cẩn thận, phải xinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh."

"Đúng, ngươi xem Tiên nhi cũng kết hôn, không lâu cũng sẽ có đứa bé! Đến lúc đó các ngươi sinh một nam một nữ kết thành nam nữ thân gia, đây không phải là tốt hơn sao?" Tôn Hồng cười nói.

Đông Phương Tiên nghe xong, mặt đột nhiên có chút hồng, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói: "Người ta mới được kết hôn, làm sao lại nói chuyện sanh con đây?"

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười. Lúc này Tôn Hồng nhìn Quả Tĩnh, hỏi: "Tĩnh nhi, con không thích nữ nhi nào sao?"

"Không có." Quả Tĩnh cười, hắn vẫn luôn cho là cuộc sống của mình như vậy rất tốt, hắn không nhất định cần tình yêu.

"Con đó! Phải cố lên! Không thể cứ một mình như vậy, sư phụ rất đau lòng ." Tôn Hồng nói xong, trên mặt cũng xuất hiện mấy phần lo lắng.

Viên Chiêu Quân nghe xong, cười nói: "Nhị sư phụ, người đừng lo lắng, sư huynh đời này sẽ hạnh phúc . Đây là Dục coi ra a, sẽ không có sai sót."

"Có thật không?" sSc mặt của Tôn Hồng thay đổi nhanh, một giây đồng hồ liền từ bộ mặt lo lắng trở thành ý cười đầy mặt.

"Đương nhiên là thật." Viên Chiêu Quân cười nói.

Quả Tĩnh nghe những điều này, không khỏi nhăn mày lại, hắn sẽ hạnh phúc, hắn hiện tại đã rất hạnh phúc rồi, chỉ là, tuyệt sẽ không vì thành thân.

Ở đảo Thần Tiên ở một ngày, ngày thứ hai, ba người lại đi hoàng cung Đông Vũ, nhìn thấy đám người Đường Liêm và Quả Khế.

Đường Liêm nhìn một thân bọn họ ăn mặc quái dị, cũng là hai mắt sáng, nhìn Viên Chiêu Quân nói: "Chiêu Quân, y phục này thật xinh đẹp, lần sau cho Hoàng Dung hai bộ đi!"

"Được thôi! Chỉ là nàng có mặc không? Còn có nếu mặc y phục này sợ không dám ra khỏi cửa!" Viên Chiêu Quân cười, nhìn nụ cười của Đường Liêm, cũng biết hắn và Hoàng Dung sống rất tốt, rất hạnh phúc.

"Ngươi không cần lo lắng, nàng ở nhà mặc cho ta xem là được." Đường Liêm cười.

"Lần trước khi trở về Hoàng Dung mang thai, lần này ta mang sữa bột cho nàng, ngươi lấy về cho Hoàng Dung uống đi!" Viên Chiêu Quân nói xong, từ một cái túi lớn lấy ra mấy hộp sữa bột cho phụ nữ có thai, đây là chuyện cần làm khi nàng trở về, hiện tại thấy tất cả mọi người đều hạnh phúc, nàng cũng yên tâm.

Cùng Đường Liêm nói vài lời, nàng nhìn đến Quả Khế, nhìn thấy Viên Chiêu Quân thật nhanh chạy tới, "Tiểu thư, người đã trở lại." Trên tay nàng còn cầm một tờ giấy.

Viên Chiêu Quân nhìn mặt của Quả Khế càng ngày càng đẹp, cười nói: "Nha đầu, chăm sóc thế nào đây, thật là càng ngày càng đẹp rồi."

"Tiểu thư, em bảo dưỡng thế nào được. Lần trước người cho em cầm một chút mỹ phẩm, em theo lời người làm, không ngờ da trở nên đẹp hơn. Còn có mỹ phẩm này dùng cực kỳ tốt." Quả Khế vừa nhắc tới việc Viên Chiêu Quân đã mang cho nàng một ít mỹ phẩm trước đây.

Đường liêm nghe xong, cười nói: "Đúng vậy, Quả Khế càng ngày càng đẹp, khiến hoàng thượng ngơ ngẩn rồi."

"Cái gì? Ngươi nói Vũ Văn Nhạc yêu Quả Khế sao ? Nói như vậy Quả Khế của chúng ta có thể sẽ làm hoàng hậu hả ?" Viên Chiêu Quân kinh ngạc, nghĩ tới hai sư muội của mình đều có phước liền cảm thấy cực kỳ vui mừng.

"Tiểu thư, em không làm hoàng hậu." Quả Khế thành thật nói.

"Tại sao không làm?" Viên Chiêu Quân có chút ngạc nhiên hỏi.

Đường Liêm lại chen miệng nói: "Cũng không biết Dương Cô Nương đang suy nghĩ gì, dù sao hoàng thượng gần đây rất nóng lòng , muốn Dương Cô Nương làm hoàng hậu, nhưng Dương Cô Nương thế nào cũng không đồng ý, chỉ còn cách mạnh bạo! Hoàng thượng cũng không dám, không phải sợ Chiêu Quân trở lại sẽ tức giận sao?"

Viên Chiêu Quân nghe xong đã cảm thấy chuyện có chút buồn cười, nhìn Quả Khế nói: "Em có phải không thích những nữ nhân ở hậu cung của Vũ Văn Nhạc hay không?"

Quả Khế không nói lời nào, không phải nàng có lòng tham, nhưng Cây Dương Mai cũng là hoàng hậu, nhưng hậu cung Lý Dịch cũng chỉ có Cây Dương Mai, hôm nay lại nhận được thư Cây Dương Mai gởi, nàng đang có đứa bé thứ ba, hơn nữa hai người quả thật rất hạnh phúc.

Thấy Quả Khế không nói lời nào, Viên Chiêu Quân cười nói: "Ta hiểu, chuyện này ta sẽ nói cho Vũ Văn Nhạc." Nhìn tờ giấy trên tay Quả Khế, Viên Chiêu Quân hỏi "Trên tay em cầm cái gì?"

"A, đây là thư Cây Dương Mai gởi, nói lần trước người trở về lại không đi thăm nàng, nàng rất muốn gặp tiểu thư, khác nữa nàng lại mang thai, trước đó nàng đã sanh hai đứa bé đều là nhi tử, nàng đang muốn sinh nữ nhi." Quả Khế nói xong, trong mắt đều là hâm mộ, vì vậy trong lòng nàng, giống như Viên Chiêu Quân và Vũ Văn Dục, hoặc Cây Dương Mai và Lý Dịch như vậy mới là tình yêu. Bên người nàng mấy ví dụ cũng chưa có ai là một vợ; một chồng, vì vậy nàng không thể tiếp nhận mười mấy nữ nhân trong hậu cung ủa Vũ Văn Nhạc, tuy nói Vũ Văn Nhạc không có chạm qua, nhưng là có nữ nhân, lòng nàng sẽ lo lắng.

Viên Chiêu Quân thấy thế, nghĩ giống như Qủa Khế, suy nghĩ một chút cũng nên đi thăm Cây Dương Mai.

Nghe nói Viên Chiêu Quân mang thai, Quả Khế cũng rất vui vẻ, mà Đường Liêm cũng ở trong lòng suy nghĩ, nếu có thể kết thân cùng Điện hạ thì tốt.

Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân đi gặp Vũ Văn Nhạc, Vũ Văn Nhạc ở giữa đám cận vệ, thấy Vũ Văn Dục liền bày ra gương mặt khổ, "Nhị ca, ta không làm Hoàng đế nữa, huynh đi làm đi! Xem đi! Huynh được cùng chị dâu du sơn ngoạn thủy, ta ở chỗ này khổ ba làm việc, huynh không biết làm Hoàng đế mệt lắm không?"

Vũ Văn Dục nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không nói tiếp, Vũ Văn Nhạc nhìn Viên Chiêu Quân lại bắt đầu kể khổ, "Chiêu Quân, ngươi không phải biết ta đây là gã hoàng đế vô dụng sao, ngay cả của nữ nhân mình thích đều không thích gả cho ta...ta không còn biện pháp." Vì người đó là sư muội Quả Khế của Viên Chiêu Quân, nếu không hắn sẽ làm đủ mọi cách.

"Sao lại hết cách rồi, tâm tư Quả Khế ngươi không hiểu sao?" Viên Chiêu Quân cười hỏi.

"Nàng không thích ta, còn có nguyên nhân gì khác." Vũ Văn Nhạc không nghĩ đến vấn đề nữ nhân trong hậu, bởi vì hắn từ đầu chí cuối đều không yêu những nữ nhân kia, càng không triệu kiến những nữ nhân kia thị tẩm.

"Ngươi chính là một cọc gỗ, trước kia ta nói Đường Liêm là cọc gỗ, ta thấy ngươi cũng không khác lắm. Cái người này sao lại nhiều nữ nhân, ngươi muốn Quả Khế sao có thể thành thân với ngươi." Viên Chiêu Quân thật có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhưng ta không thương những nữ nhân kia, họ chỉ là vào hậu cung mà thôi." Vũ Văn Nhạc không cảm thấy đó là vấn đề.

"Nếu là ta ta cũng không nguyện ý, ngươi thử nghĩ một người thích ngươi lúc nào cũng bị nữ nhân khác đó kỵ, hơn nữa những nữ nhân này không chỉ đố kỵ, có lẽ còn có thể uy hiếp tính mạng của nàng." Nữ nhân hậu cung hận thù, Viên Chiêu Quân hiểu, mà Quả Khế còn hiểu hơn, bởi vì nàng đã ở hoàng cung Bắc Tiêu Quốc rất lâu, hơn nữa cũng khổ rất nhiều.

Vũ Văn Nhạc giờ mới hiểu được, cười nói: "Cám ơn Chiêu Quân, ta biết làm thế nào rồi."

Vũ Văn Dục cười nhìn Vũ Văn Nhạc, "Thật ra thì hậu cung chỉ cần có một hoàng hậu, những đại thần khác cũng chưa chắc sẽ tạo phản."

"Ừ, ta biết rồi. Cám ơn nhị ca!" Vũ Văn Nhân tươi cười, bởi vì hắn cũng sẽ giống Vũ Văn Dục dạng hạnh phúc qua cả đời.

Lại nói, nửa tháng sau Vũ Văn Nhân phân phát tất cả các phi tần, một tháng sau cưới Quả Khế.

Mà tướng Viên 11 trong lúc Viên Chiêu Quân muốn rời khỏi thì muốn cùng theo Viên Chiêu Quân, lại bị nàng cự tuyệt. Mười một người cũng thất vọng, Viên Chiêu Quân cuối cùng đồng ý lần sau sẽ mang thức ăn ngon cho bọn hắn, mười một người mới nở nụ cười.

Hai người họ đi nước Lý Nam thăm Cây Dương Mai và Lý Dịch, Lý Dịch cả người tâm tình đặc biệt, bởi vì Cây Dương Mai lại mang thai. Lúc nghe Viên Chiêu Quân mang thai, Lý Dịch liền nói: "Ta tin tưởng Cây Dương Mai lần này nhất định sẽ là đứa bé gái." Hắn nói qua nhìn về phía Vũ Văn Dục, "Nhị Sư Huynh, con gái của ta về sau gả cho con trai của huynh làm vợ đi!"

Nếu Vũ Văn Dục không ở hiện đại sinh hoạt, nói không chừng còn thực sẽ đồng ý, nhưng hắn đang sinh hoạt ở hiện đại, hắn biết chuyện này làm không được, đến lúc đó đứa bé trưởng thành không thích đối phương xảy ra vấn đề, vì vậy cười nói: "Tùy duyên đi!"

Lý Dịch cũng chỉ là nói một chút mà thôi, không được cũng không có cái gì quan hệ, lại nói nữ nhi của hắn là công chúa, tương lai nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Cây Dương Mai kéo tay Viên Chiêu Quân không thả, "Tiểu thư, em đã lâu không gặp người, thực sự rất nhớ người. Còn người nữa về sau cần phải thường xuyên, lần trước người không đến , em thật đau lòng ."

"Cái nha đầu này, hạnh phúc như vậy, có cái gì đau lòng, ta đây không đến thăm ngươi, ngươi phải chăm sóc thân thể tôt, như vậy mới có thể cùng Lý Dịch sống đến đầu bạc." Có lúc Viên Chiêu Quân cũng nghĩ, tánh mạng của nàng là vô tận, nhưng Quả Khế cùng Cây Dương Mai họ chỉ sống mấy chục năm, nàng thật muốn cho các nàng cũng giống mình, nhưng nàng không thể phá quy củ, sinh lão bệnh tử chính là số mạng của người, nàng không thể thay đổi, vì vậy nàng chỉ có thể chúc phúc cho họ cả đời hạnh phúc.

Cây Dương Mai cười, nụ cười kia tựa như ánh mặt trời mùa xuân, khiến lòng người cũng trở nên ấm áp.

Ba người trở lại hiện đại, hiện tại họ ở biệt thự của mình, biệt thự dài 314 mét vuông, trồng rất nhiều hoa cỏ, nhưng bọn họ chưa từng thuê người làm vệ sinh, bởi vì chút chuyện này, Viên Chiêu Quân dùng một chút tiên pháp, phòng trở nên sạch hơn rất nhiều

Coi như nấu cơm, nếu tâm tình bọn họ tốt thì sẽ giống như người bình thường nấu cơm, nếu tâm tình không tốt, một ngón tay chỉ, những thức ăn kia sẽ tự động xuất hiện. Nhưng mà bọn họ rất ít dùng Tiên thuật, vì bọn họ muốn cảm nhận cuộc sống của người bình thường, đó mới là cảm giác thật.

Ba tháng sau, Viên Chiêu Quân lần đầu tiên đi khám thai, bởi vì có Vũ Văn Dục ở đây, trước nàng cũng chưa đi đến bệnh viện, lần này vì tò mò giới tính đứa bé nên mới đi bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, lần này sanh đôi, hơn nữa còn là long phượng thai, điều này làm cho Viên Chiêu Quân cực kỳ vui vẻ.

"Dục, ngươi đoán con của chúng ta là nam hay nữ?" Phụ khoa kiểm tra không cho đàn ông vào, Vũ Văn Dục ở bên ngoài chờ, vừa nhìn thấy Vũ Văn Dục Viên Chiêu Quân liền cười ha hả muốn hắn đoán giới tính đứa bé.

"Không biết, mặc kệ là trai hay gái đều là con của chúng ta, chúng ta cũng yêu." Có thể ở hiện đại sinh hoạt đã lâu, thậm chí Vũ Văn Dục có chút sợ lão bà mình nói hắn trọng nam khinh nữ, phải nói bọn họ là thần, giới tính đứa bé là gì đều không hề quan hệ.

Viên Chiêu Quân cười hì hì, dìu lấy cánh tay Vũ Văn Dục, "Ta nói cho ngươi! Chúng ta lần này thật là quá may mắn, lại là sanh đôi, hơn nữa là long phượng thai!"

"Thật?" Vũ Văn Dục làm thần, hắn không ngờ đứa bé sinh đôi mà hắn cũng không nhận ra, vì vậy có chút nghi ngờ.

"Ta nói này! Khoa học kỹ thuật hiện đại hơn so với với pháp thuật của chúng ta , đây là nam hay nữ vừa nhìn là biết." Viên Chiêu Quân thường xuyên nói khoa học kỹ thuật hiện đại rất phát triển, có lúc nàng nghĩ, cõi đời này căn bản người cũng không quá tin tưởng thần linh, một ngày kia, người có thể so thần còn mạnh mẽ hơn hay không đây?

"Thật lợi hại." Vũ Văn Dục cũng cảm thấy khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển, chỉ là theo ý hắn, thế giới thần người không thể chạm đến , hơn nữa thần cũng không phải là muốn người khác cung phụng mới tồn tại, bọn họ là tồn tại vĩnh viễn.

Hai người vừa nói vừa ra bệnh viện, ở bệnh viện, rất nhiều phụ nữ thấy bọn họ, đều cảm thấy cô gái này sao lại tốt số như thế?

Trong số người nhìn bọn họ lên xe, còn có hai người là bạn thời đại học của nàng, hai cô gái này nhìn Viên Chiêu Quân sau khi lên xe, đều là gương mặt đố kỵ, "Cậu nói Viên Chiêu Quân sao lại may mắn thế vậy? Người đàn ông kia coi trọng cái gì từ nàng chứ? Xấu như vậy, vẫn là Bất Nam Bất Nữ như trước kia."

Một người khác cũng nói: "Đúng là, ông trời thật không công bằng. Còn có Yến tử, cũng gả cho người tốt, chẳng lẽ tụi kém so với bọn họ sao."

Hai cô gái oán khí ngất trời vào bệnh viện.

Mà Viên Chiêu Quân cũng không biết có người đang nói xấu nàng.

Ngày này, Vũ Văn Dục có chuyện, Viên Chiêu Quân cảm thấy nhàm chán, Quả Tĩnh ở nhà, nàng cùng Quả Tĩnh đi dạo phố, không muốn lại rước lấy phiền toái.

Hiện tại Quả Tĩnh là ngôi sao lớn, đi tới chỗ nào đều có người nhận được hắn, nhưng hắn bày ra gương mặt lãnh nhược băng sương hướng về phía người ngoài, vì vậy cũng không có ai dám đến gần.

Chuyện này sao mà khéo, hình ảnh hai người đi dạo phố liền bị ký giả ghi lại, ngày thứ hai tin tức liền lên trang bìa, tiêu đề " Đại minh tinh cùng bạn gái đi dạo phố" , bạn gái có tin đồn mang thai. Hơn nữa còn có mấy tấm hình hai người nắm tay .

Ngày này Vũ Văn Dục đến công ty, cùng lúc công ty Viên Chiêu Quân hợp tác cùng công tu Vũ Văn Dục đang làm, không khéo lại gặp Vũ Văn Dục, thấy Vũ Văn Dục, có một người nhận ra là người đàn ông của Viên Chiêu Quân, vì vậy tiến lên phía trước nói: "Xin hỏi anh là gì của Viên Chiêu Quân . . . . . ." Người phụ nữ đó không muốn bị chồng Viên Chiêu Quân khinh thường, vì vậy lại nói: "Tôi là bạn học của Viên Chiêu Quân ."

Cho tới bây giờ Viên Chiêu Quân và những người bạn này đều chẳng nói chuyện lần nào, Vũ Văn cũng không thích nói chuyện cùng người hắn không biết, hắn cau mày, mỉm cười cho qua.

Người này thấy hắn không nói lời nào, từ trong túi lấy ra cuốn tạp chí đưa tới trước mặt Vũ Văn Dục, "Tôi nói cái này, anh thích Viên Chiêu Quân ở cái gì chứ ? Anh xem cô ta có bạn trai, hơn nữa còn là minh tinh nào đây?" Thật ra thì bạn học nữ trong lòng vô cùng không phục, tại sao Viên Chiêu Quân có thể cùng minh tinh Quả Tĩnh đi chung chứ! Còn có người đàn ông này, cũng rất đẹp trai! Nàng chưa gặp ai đẹp trai như vậy.

Thang máy tới, Vũ Văn Dục vào thang máy, bạn học nữ đó cũng đi vào theo, nói: "Anh cũng không quan tâm sao?"

Trước kia Vũ Văn Dục ở trong hoàng cung cũng gặp qua không ít nữ nhân đố kỵ, nữ nhân trước mắt này thật là ghét, lão bà của hắn không muốn người khác nói nửa câu nói xấu, vì vậy hắn lên tiếng, "Chiêu Quân là lão bà của ta, ngươi nói chuyện nên chú ý một chút."

Vũ Văn Dục lạnh lùng, dọa người bạn học nữ giật mình, không vui nói: "Cô ta đi cùng nam nhân anh ở đây thích nàng có ích gì? Anh xem tôi so với cô ta xinh đẹp hơn, chúng ta. . . . . ." Bạn học nữ nói rồi kéo tay Vũ Văn dDc. Nhắc tới bạn học nữ này dung mạo rất đẹp, trước kia là hoa khôi trong lớp, đến bây giờ cô còn chưa kết hôn, thấy Vũ Văn Dục cô mới cảm thấy mình rất muốn kết hôn với người đàn ông này, Viên Chiêu Quân không xứng để kết hôn với mỹ nam.

Sắc mặt Vũ Văn Dục cực lạnh, thang máy dừng, hắn lách người ra khỏi, sau đó vung tay lên, cửa thang máy đóng lại. Thang máy đóng, bạn học nữ liền nghe được âm thanh Vũ Văn Dục vang ở bên cạnh, "Có vài người không phải ngươi có thể đắc tội." Vừa dứt tiếng, thang máy giống như phát điên thẳng tắp roi xuống dưới, từ lầu mười rới xuống lầu một.

Bạn học nữ không chết, nhưng đầu óc bị ảnh hưởng, cuối cùng thành kẻ ngu.

Vũ Văn Dục không nói với Viên Chiêu Quân chuyện bạn học của nàng, về đến nhà, Viên Chiêu Quân liền cười nói: "Lão công, ngươi về rồi, ngươi xem cái này đi! Thật tốt nha! Ta cùng sư huynh lại là tình nhân, những người này thật là thích nói bậy."

Vũ Văn Dục nhìn lướt qua tạp chí, cười nói: "Chiêu Quân không sợ ta sẽ hiểu lầm sao!"

"Làm sao biết chứ? Hai chúng ta là người yêu mấy ngàn năm, làm sao ngươi có thể hiểu lầm ta. Ta chỉ là cảm thấy chơi vui, chỉ là ngươi nói sư huynh danh tiếng lớn như vậy, chúng ta có nên để sư hyunh đóng quảng cáo cho công ty ngươi?" Viên Chiêu Quân ở trong lòng tính toán.

Vũ Văn Dục nhìn nàng nở nụ cười, cưng chìu kéo tay của nàng, mặt dịu dàng cười, "Đừng suy nghĩ lung tung, ngươi phải dưỡng thai thật tốt."

"Ừ, được." Viên Chiêu Quân cười, sờ bụng một cái, nói: "Nếu như hai đứa bé đều giống ngươi thì thật tốt, giống ta thì khó nhìn!"

"Ai nói ngươi khó coi, ngươi rất đẹp." Vũ Văn Dục nói nghiêm túc, không biết hiện tại đời người là thế nào thẩm mỹ, dù thế nào đi nữa lão bà hắn chính là một đại mỹ nhân, tuy nói không có quyến rũ như những nữ nhân kia, nhưng những thứ khác tuyệt đối không bại bởi bất kỳ nữ nhân nào.

Mà tin tức Quả Tĩnh vừa ra, công ty quản lý lại vui mừng, đây chính là không tốn tiền mà tuyên truyền tốt! Bọn họ chỉ cần hiện tại ra ngoài giải thích, nên chuyện gì cũng không có.

Nhưng ngay khi mở cuộc họp báo giải thích, từ trên trời giáng xuống một nữ nhân, nữ nhân kia mặc đồ cổ trang, thấy Quả Tĩnh, thật hưng phấn tiến lên ôm Quả Tĩnh nói: "Tướng công, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi."

Quả Tĩnh không biết có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn mặt của nữ nhân kia, "Cô nương, ngươi nhận lầm người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đại kết cục

Nữ nhân này giống như bạch tuộc gắt gao kéo y phục của Quả Tĩnh, thế nào cũng không buông tay, "Tướng công, ta là Vân Hương! Ngươi không phải

là quên Vân Hương chứ."

Đám người bảo vệ tiến lên kéo người phụ nữ đó ra, nhưng nàng gắt gao kéo y phục của Quả Tĩnh, như vậy vừa dùng lực lôi kéo, y phục trước ngực Quả Tĩnh bị kéo đến rách ra.

Lúc này rất nhiều ký giả không ngừng chụp hình, mặt của Quả Tĩnh càng ngày càng đen, chợt lách người, liền biến mất trước mặt mọi người.

Nào biết nữ nhân này thấy Quả Tĩnh rời đi, thật nhanh đuổi theo, bước tiến của nàng cực kỳ nhanh, cũng trong một nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Các ký giả thấy phải ngẩn người tại chỗ, tiếp đó mặt hưng phấn chạy về công ty.

Lại nói, ngày thứ hai Quả Tĩnh lên trang đầu báo, nào là Đại Minh Tinh Quả Tĩnh vứt bỏ bạn gái, cùng mỹ nữ bỏ trốn.

Quả Tĩnh mãi cũng không nhớ ra, khi hắn đến nhà xe lấy xe, nữ nhân kia cũng đuổi tới, nàng không biết mở cửa xe, chỉ thấy nàng dùng lực đập vào cửa, cửa sổ xe đã bị đánh bay, sau đó nàng phi thân vào xe.

"Tướng công, ngươi làm sao vậy? Ngươi không nhớ ta sao, ta là phu nhân của ngươi Vân Hương!" Nữ nhân trong mắt có chút hưng phấn, có chút khổ sở.

Quả Tĩnh đối với công phu của nữ nhân này cũng có chút thưởng thức, cũng không nói chuyện, lái xe về nhà.

"Tướng công, ngươi quên sao, ngày đó chúng ta mới vừa thành thân, ngươi lại biến mất, ta tìm ngươi thật khổ cực." Vân Hương nói xong lấy tay lay người Quả Tĩnh.

Quả Tĩnh lạnh lùng quát một tiếng, "Ta không biết ngươi, ta cũng không phải tướng công của ngươi."

Vân Hương thấy hắn dữ dội như vậy, đột nhiên khóc, "Tướng công, trước kia ngươi chưa bao giờ chửi Vân Hương , ngươi nói ngươi sẽ đối với Vân Hương tốt."

Quả Tĩnh thấy Vân Hương khóc, cũng không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy có chút thương tâm, lạnh nhạt nói: "Nói đi! Ngươi là người nào?"

Vân Hương cho là tướng công không biết mình, chỉ là không sao, nàng có thể khiến cho hắn nhớ tới nàng, nàng lau nước mắt chậm rãi nói: "Ở lúc ta mười tuổi, chúng ta quen biết, khi đó ta chỉ coi ngươi là anh, nhưng ngươi nói với ta là ngươi thích ta, ngươi phải chờ ta lớn lên rồi thành thân. . . . . ." Vân Hương nói rất nhiều chuyện bọn họ đi chung với nhau, còn có bơi chung! Dạy nàng đi học! Còn dạy võ công cho nàng ....

Quả Tĩnh nghe được cứ như rơi vào trong sương mù, nhưng không gọi nàng dừng lại, tiếp tục nghe nàng nói.

"Ngày ấy, chúng ta thành thân, sau khi bái đường xong, vào lúc động phòng ngươi lại đột nhiên bị gió thổi đi. Vì vậy ta tìm kiếm khắp nơi, đi khắp tất cả địa phương, sau lại trong lúc ta vô tình đến một Tự Miếu, vị đại sư kia nói với ta hắn có thể giúp ta, vì vậy ta liền tới nơi này, không ngờ ta vừa tới nơi này liền gặp được ngươi." Vân Hương vừa nói vừa nhìn Quả Tĩnh, trên mặt nàng là nụ cười đặc biệt rực rỡ.

Quả Tĩnh trong lúc vô tình thấy được nụ cười của Vân Hương, lại bị hấp dẫn, chăm chú nhìn thêm, ở trong lòng nghĩ, nữ nhân này thật đẹp, diện mạo này có thể nói cùng Đông Phương Tiên cũng không thua kém.

Vân Hương sau khi nói xong, mặt mong đợi nhìn mặt của Quả Tĩnh nói: "Tướng công, ngươi nhớ ta sao?"

"Không nhớ rõ." Quả Tĩnh nói xong rất nghiêm túc, xe cũng ngừng lại, hắn tự tay mở cửa xe, lạnh lùng nói: "Xuống xe đi!"

"Tướng công muốn đuổi ta đi sao? Ta không đi, ta không xuống xe." Vân Hương kiên định nói.

Quả Tĩnh thấy nàng kiên trì như vậy, không có biện pháp, chỉ đành phải lái xe đi tới xưởng sửa xe, cũng không cùng nàng nói một câu, xuống xe nói với người sửa chữa rồi rời đi.

Vân Hương vội vàng đuổi theo, Quả Tĩnh chặn chiếc xe taxi liền mở cửa. Vân Hương ở phía sau kêu lên: "Tướng công, ngươi không thể bỏ lại ta! Tướng công."

Quả Tĩnh làm bộ không nghe thấy, vô tình ngồi xe về nhà.

Vân Hương mím môi, suy nghĩ một chút, lại trở về xưởng sửa xe hỏi thăm, khi biết Quả Tĩnh là ngôi sao lớn gì đó, Vân Hương lại hỏi nơi ở của Quả Tĩnh, người sửa xe không biết, chỉ có thể xin lỗi lắc đầu nói: "Vị tiểu thư này muốn tìm Quả Tĩnh có thể đến công ty.”

"Là nơi nào nào?" Vân Hương không biết rõ đối phương nói.

"Chính là chỗ anh ta làm việc!"

"Aizz." Vân Hương rời xưởng sửa xe, nghĩ tới chỗ làm việc của Qủa Tĩnh có khả năng là nơi nàng gặp Qủa Tĩnh, vì vậy tính toán trở về.

Đi một lúc lâu, nàng chỉ thấy có rất nhiều người đang đứng tránh mưa, nàng lẳng lặng quan sát thật lâu, thấy những người này lên một chiếc xe, nàng nhìn

một bà lão, liền lên trước hỏi: "Lão thái thái, cái này là cái gì!"

Bà lão này cảm thấy mình như là gặp phải quái nhân, nhìn một thân mặc đồ cổ trang của Vân Hương một chút, thấy nàng dáng vẻ đẹp, tốt bụng nói: "Đây là xe, ngươi không biết sao? Ngươi muốn đi nơi nào, cũng có thể ngồi xe đi."

"A, như vậy sao!" Vừa nói chuyện, bà lão liền lên xe, Vân Hương gấp gáp, cũng đi theo lên xe, nàng không có tiền, liền bị người bán vé gọi lại mua phiếu.

"Hai khối tiền, cám ơn!" Người bán vé nói.

Vân Hương nhìn chung quanh, sau đó từ trên thân lấy ra một chút bạc vụn đưa cho người bán vé.

Người bán vé vừa nhìn, đây là thứ gì đây! Người này chắc là đầu óc có vấn đề rồi! "Tôi chỉ muốn hai khối tiền, không cần cái này." Đem bạc vụn trả lại cho Vân Hương.

Vân Hương làm khó, nàng thấy những tiền của những người khác mình không có, vì vậy mặt rối rắm.

Bà lão tâm tính thiện lương, sau cùng đem hai khối tiền mua thẻ cho nàng. Vân Hương rất cảm kích, trước ở trên xe Quả Tĩnh nàng chưa cảm thấy sợ, hiện tại xe vừa động, nàng hơi sợ, đây là nơi nào đây! Vì sao người nơi này đều kì quái, còn có xe, cùng xe ngựa không giống nhau.

Quả Tĩnh về đến nhà, Viên Chiêu Quân và Vũ Văn Dục ở nhà, nhìn y phục hắn bị rách, Viên Chiêu Quân cười nói: "Sư huynh sao thế? Bị cướp hả ?" Viên Chiêu Quân ở trong lòng nghĩ, người cướp sư huynh thật giỏi, quần áo cũng xé rách, thực lực kia chắc rất mạnh đi!

Sắc mặt Quả Tĩnh có chút hắc, nói: "Gặp người điên." Hắn nói xong xoay người lên lầu thay quần áo.

Ngày thứ hai, Quả Tĩnh đi tới công ty, Vân Hương lại xuất hiện, tội nghiệp, tóc cũng có chút rối loạn, vẫn đi phía sau hắn, "Tướng công, ta cuối cùng cũng tìm đến ngươi rồi, tướng công, ngươi đừng bỏ lại ta được không?"

Quả Tĩnh có chút tức giận, liền kêu bảo vệ đưa nàng đi.

Vân Hương không thể vào công ty, ở bên ngoài chờ, không hề rời đi qua. Đến trưa hắn ra ngoài, lại gặp được nàng. Hắn đi một bước , nàng cũng đi cùng một bước.

"Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?" Quả tĩnh thật tức giận.

"Tướng công, ta chỉ muốn ở cùng ngươi." Vân Hương nói.

Quả tĩnh quả thực vui vẻ điên rồi, hắn muốn đi đến phòng ăn, nàng cũng đi theo. Nhìn hắn ăn cơm, nàng có vẻ như đói, ánh mắt tội nghiệp .

Quả Tĩnh cũng mềm lòng, hỏi: "Ngươi đói không?"

"Ta đói, ta rất đói, ta còn tưởng rằng tướng công sẽ mặc kệ ta, sẽ để cho ta bị chết đói." Vân Hương nói xong rồi khóc, "Tướng công, ngươi đối với ta thật tốt."

Quả Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, "Ta không phải là tướng công của ngươi, ngươi đói thì ăn trước đi!" Quả Tĩnh đẩy chén cơm tới trước mặt nàng.

Vân Hương vừa nói cám ơn vừa ăn ngấu nghiến.

Cuối cùng Quả Tĩnh không còn biện pháp đành để cho nàng đi theo hắn, nữ nhân này cũng rất đáng thương, từ một thời không khác tới, cảm thấy hoàn cảnh cũng giống mình, vì vậy nói: "Đi thôi, đi theo ta."

Vân Hương đi theo Quả Tĩnh về chỗ ở của bọn hắn, Viên Chiêu Quân nhìn một mỹ nữ cổ đại đi theo Quả Tĩnh cũng hiếu kì, "Sư huynh, sao lại có mỹ nữ cổ đại vậy?"

Quả Tĩnh nhìn về phía Viên Chiêu Quân cũng không có tâm tình cười, mặt lạnh nói: "Nàng nhất định muốn đi theo ta, nàng nói nàng đến từ triều đại ** tới, sư muội ngươi giúp ta xử lý đi!"

"Xử lý như thế nào?" Viên Chiêu Quân trừng mắt hỏi.

"Đưa nàng trở về thời đại của nàng, miễn sao đừng xuất hiện ở trước mặt của ta." Quả Tĩnh lạnh nhạt nói.

Vân Hương vừa nghe, kêu một tiếng không được, sau đó khuôn mặt đáng thương nhìn Quả Tĩnh nói: "Tướng công, ta muốn đi theo ngươi...ngươi không thể bỏ ta."

Nhìn bộ dạng Vân Hương đáng thương, Viên Chiêu Quân hết sức đồng tình, đối với việc nàng gọi Quả Tĩnh như thế cảm thấy rất kỳ quái, liền hỏi: "Tại sao ngươi gọi sư huynh ta là tướng công?"

"Hắn chính là tướng công của ta, chúng ta. . . . . ." Vân Hương bắt đầu nói chuyện xưa của nàng và tướng công.

"Ngươi nói là sư huynh của ta với tướng công của ngươi giống nhau?" Viên Chiêu Quân hứng thú, chẳng lẽ người Vân Hương gặp là Trầm Tuấn Hiên?

Vũ Văn Dục đoán ra kết quả là Vân Hương nói người giống Qủa Tĩnh cũng không phải là Trầm Tuấn hiên, chỉ là đúng dịp mà thôi, hơn nữa còn nói: "Giữ nàng ở lại đi!"

Viên Chiêu Quân không quá tin tưởng hỏi: "Tại sao?"

Quả Tĩnh cũng cảm thấy quyết định của Vũ Văn Dục thực quái dị.

Vũ Văn Dục cho đáp án đĩ nhiên là, "Đây là duyên phận của sư huynh, không thể thay đổi."

Quả Tĩnh đối với việc Vũ Văn Dục nói là một ít cũng không đồng ý. Vì thế, mấy tháng sau hắn rất ít về nhà, thường ở lại công ty.

Vân Hương thế nào cũng không tin Quả Tĩnh không phải là tướng công của nàng, nàng nhất định phải tìm được hắn, vì vậy nàng sống ở bên cạnh Lục Úc, vì Lục Úc xử lý việc nhà. Thời gian dài như vậy, Quả Tĩnh sẽ bị nàng đả động.

Mấy tháng đã qua, Viên Chiêu Quân cũng sanh con. Trước đây, Viên Chiêu Quân tò mò hỏi Vũ Văn Dục, "Dục, ngươi nói đứa bé của chúng ta bây giờ, tại sao không giống Bảo Bảo nói chuyện được đây?"

Vũ Văn Dục cũng không quá hiểu, cười nói: "Có lẽ là ý trời, cũng là vận mệnh bọn nhỏ."

Viên Chiêu Quân cảm thấy Vũ Văn Dục nói rất đúng.

Ngày này, nàng cảm thấy đau bụng nên đi đến bệnh viện, bệnh viện hiện đại không giống nhau, có thể sanh giải phẫu (c-section), nhưng Viên Chiêu Quân là thần, lại đã đẻ lần trước, lần này đặc biệt thuận lợi, nàng mới vừa đi bệnh viện, thầy thuốc đã nói có thể sinh con bình thường, hơn nữa đầu của đứa bé cũng mau ra.

Lần này nàng không cảm thấy đau như trước, tuy nói cũng đau, nhưng nàng không cảm thấy hành hạ gì cả.

Vũ Văn Dục cùng tiến vào phòng sanh, nhìn Viên Chiêu Quân đẻ, nhìn nàng đau, trong lòng hắn khó chịu, nghĩ muốn về sau không được sanh con rồi, thầy thuốc bọc đứa bé kĩ rồi đưa đến trước mặt Vũ Văn Fục, nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc, Vũ Văn Dục cau mày nói: "Ai là ca ca, ai là muội muội."

Viên Chiêu Quân cũng không rõ lắm, tuy hai đứa bé khái giới tính, nhưng diện mạo một dạng, nhìn kỹ đều giống như Vũ Văn Dục.

Đã sanh đứa bé xong, Viên Chiêu Quân về nhà nghỉ ngơi, bởi vì nàng và người bình thường không giống nhau, thân thể sau khi sinh đứa bé cũng không có gì thay đổi, tinh thần cũng rất tốt, cộng thêm hai đứa bé giống như hiểu nàng nói chuyện

Vũ Văn Dục giống như là vú em rồi, mỗi ngày đứa bé uống sữa bột đều do hắn làm. Viên Chiêu Quân nhìn Vũ Văn Dục bận trước bận sau

Là khuôn mặt tươi cười hạnh phúc.

Quả Tĩnh cũng trở về tới, nhìn hai đứa bé nói: "Chiêu Quân chúc mừng ngươi... cuộc sống của ngươi có thể nói là hạnh phúc rồi."

Viên Chiêu Quân ha ha cười, "Hạnh phúc đến sớm thế? Ta phải xem con ta kết hôn, nữ nhi gả vào gia đình tốt mới gọi là hạnh phúc."

Nghe lời của nàng..., Vũ Văn Dục cùng Quả Tĩnh cũng cười.

Lúc này, đột nhiên đứa bé nói chuyện, "Cha, mẹ."

Âm thanh này rất quen thuộc, cùng âm thanh của Bảo Bảo giống nhau như đúc, Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục đều nhìn hai đứa bé, chỉ thấy nhi tử lại lên tiếng, "Cha mẹ, con là Bảo Bảo nha!"

"A! Bảo bảo? con là bảo bảo?" Mấy người cũng không dám tin nhìn bé trai quần áo trẻ nít, chỉ thấy nó lại nói: "Cha mẹ, hai người đừng hoài nghi, con thật sự là Bảo Bảo! Con là Vũ Văn Bảo Bảo! Con đã trở về."

Nghe lời nói của đứa bé, Viên Chiêu Quân không thể tin được nhìn mặt đứa bé, nước mắt rơi đầy, "Có thật không? Con thật là Bảo Bảo của ta, Bảo Bảo của ta thật trở lại?"

Vũ Văn Dục cũng tò mò, nhìn đứa bé, một lát sau hắn cười, đối với Viên Chiêu Quân nói: "Chiêu Quân, nó đúng là Bảo Bảo của chúng ta, nó thật đã trở lại."

Đang lúc này, Diêm Vương đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Vũ Văn Dục, nói: "Thần Chủ đối với sắp xếp của Minh vương như thế còn hài lòng không?"

"Minh vương an bài?" Viên Chiêu Quân không thể tin được nhìn Diêm Vương, cuối cùng ngẩng đầu lên mặt cảm kích nhìn Quả Tĩnh.

"Đúng, đây là nhiệm vụ Minh vương giao cho ta." Diêm Vương nói xong cũng biến mất.

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục nhìn Bảo Bảo, hai người hạnh phúc cười. Vũ Văn Bảo Bảo cũng cười.

Ở thời điểm mọi người hạnh phúc cười to, bé gái bị mọi người quên lãng cũng cười, hơn nữa còn nói, "Cha, mẹ, còn có con đây? Con là nữ nhi, các người không thể chỉ thích ca ca!"

Viên Chiêu Quân cùng Vũ Văn Dục vừa cả kinh, nhìn nữ nhi của bọn họ, hai người kích động gật đầu nói: "Đúng, còn có chúng ta nữ nhi?"

Vũ Văn Dục ôm nữ nhi, Viên Chiêu Quân ôm Bảo Bảo. Nữ nhi của bọn bọ nói, "Cha mẹ thiên vị, ca ca là Bảo Bảo, còn con thì sao ? Tại sao không có tên?"

Vũ Văn Dục cùng Viên Chiêu Quân cười trăm miệng một lời, "Con cũng có tên."

Viên Chiêu Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, cười nói: "Ca ca gọi Bảo Bảo, muội muội gọi Bối Bối, hai con chính là bảo bối của cha mẹ."

Hai đứa bé ha ha cười, đồng thanh nói: "Đúng, chúng ta là bảo bối của cha mẹ."

Quả Tĩnh nhìn một màn này, trên mặt cũng là nụ cười không thể giấu.

Mà Vân Hương vẫn nhìn Quả Tĩnh, nhìn người một nhà hạnh phúc như thế, đột nhiên nói: "Tướng công, ngươi thích đứa bé sao! Chúng ta cũng sinh một đứa được không?"

Quả Tĩnh sợ đến xanh cả mặt, xoay người bỏ chạy, "Ngươi tìm cuộc sống khác đi!"

Thấy Quả Tĩnh chạy trốn, Viên Chiêu Quân cười nhìn Vân Hương nói: "Vân Hương, còn không đuổi theo, hạnh phúc đang ở trước mắt, mau đuổi theo đi!"

Vân Hương nghe xong, đuổi theo, bên đuổi theo bên kêu Quả Tĩnh, "Tướng công, ngươi đừng đi! Tướng công ngươi đợi vợ chút."

Một nhà bốn người nhìn bóng dáng Quả Tĩnh và Vân Hương rời đi, cùng kêu lên: "Sư huynh (sư thúc) cần phải hạnh phúc! Ha ha ha. . . . . ."

------ lời ngoài mặt ------

Văn viết kết cục tới đây, cảm tạ mọi người đã ủng hộ bổn văn tới kết thúc. Mặt khác, đối với Vũ Văn Bảo Bảo cùng Vũ Văn Bối Bối, Hi Nhi sẽ viết lời cuối sách , thân môn kính xin mong đợi! Về chuyện xưa của Quả Tĩnh, thân môn ở đây nhắn lại, nếu độc giả muốn đọc ngoại truyện của Qủa Tĩnh, Hi Nhi sẽ cố bỏ thời gian viết. Nếu ít, Hi Nhi sẽ không viết ngoại truyện của Quả Tĩnh nữa.

--- THE END ---

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Nữ Bắt Phu: Cưỡng Bức Lãnh Thái Tử* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.